(Просимо вибачення за те, що цей текст ще поки що не перевірений. Він відсканований з друкованого видання, і потребує коригування, з часом це буде зроблено, але сподіваємося, що це потрапить до рук, що шукають правду і дасть багато благословіть)

НОВЕ СТВОРІННЯ

ПЕРЕДМОВА АВТОРА

Багато праці кожного слуги Божого є зроблено немов в темноті - інакше кажучи, ми, так як ткач, то виробив чудовий диван, стоїмо позаді, і бачимо не багато наслідків нашої праці, і надіємося, що у властивім Господнім часі, почуємо Його голос "Гаразд, добрий слуго" і побачимо певні овочі, "Я ж у праведності побачу лице Твоє, і, збудившись, буду видом Твоїм насичатись",- Пс.17:15.

Все ж таки, Господь ласкаво дав нам заохочення відносно впливу цього Тому в різних частинах світу, в серцях Божого народу. Нам було приємно почути від багатьох відносно благословення, яке вони одержали через краще зрозуміння оправдання, освячення і визволення, яке є приобіцяне для Церкви в Слові Божім. Багато, які читали цей Том, повідомили нас про благословення, які вони одержали з поради Св. Письма, що є дана для мужчин, для жінок, для родичів і для дітей відносно доріг миру, праведності і зросту в чеснотах. Також багато повідомило нас, що вони одержали велике благословення і допомогу відносно обов'язків і привілеїв, і зобов'язань Старших і Дияконів в Екклезії. Ми з цього радуємося і надіємось, що добра праця під Божим керівництвом буде продовжуватися на Його славу і для потіхи і збудування Його народу.

При тім бажаємо звернути увагу на факт, що відколи цей Том був написаний, світло зросло ще більше і ясніше відносно великих Божих Угод (Завітів). Ми тепер бачимо, що Угода Закону заповідала, або вказувала на Нову Угоду (Закону, Права), яка має бути невдовзі встановлена при Другім Приході Ісуса, великим Посередником, Ісусом як Головою, і Церквою Його Тілом - позаобразовим Мойсеєм, який сказав: "Пророка з посеред тебе, з братів твоїх, такого як я, поставить тобі Господь." Мойсей був лиш типом, або образом, на цього великого Пророка, і Угода Закону, якої Мойсей був посередником, була лиш типом, або тіню більшої Угоди Закону (Права) в Тисячолітньому віку.

Бог насамперед підіймив Ісуса, Голову цього великого Посередника, коли Він підніс Його з смерти. Від цього часу Він підносить Церкву, як Нове Створіння, і коли всі брати Тіла Христа будуть зібрані з світа через знання Правди і освячення Святим Духом, і покажуться гідними через вірність аж до смерти, і коли всі будуть піднесені до стану Божої сили, з земного стану до небесного стану як Тіло Христа, коли великий позаобразовий Мелхиседек стане доповнений, як Священик на своїм престолі, тоді великий Посередник Нової Угоди, надарений Божою силою, сяде на своїм престолі. Тоді пічне діяти Нова Угода, так як Бог сказав до Ізраїля: "Ось настануть дні, говорить Господь, і я створю з домом Ізраїля і з домом Юди Новий Завіт (Нову Угоду)."

Після заплачення Божій Справедливості вповні і назавжди ціни Викупу за Адама і його рід, позаобразовий Посередник візьме повну контролю, і під Новою Угодою, яка стала запечатана Його кров'ю, розпічне працю благословення і відновлювання (припроваджування до досконалости) усіх охочих і послушних з Адамового роду. Усі, які прийдуть до гармонії з Богом, будуть зараховані як частина земного насіння Авраама, аж остаточно при кінці Тисячоліття, усі, проявляючи віру і послух, будуть знані для Господа як насіння Авраама. "Ставшись цим насінням, усі народи землі будуть благословитись."

Через неувагу, назва "Нова Угода", яка належить до Божої діяльности з світом підчас Тисячоліття, була вживана відносно Угоди, яка є чинною тепер підчас віку Євангелії з Церквою. Очевидно, наш шлях е новою угодою в тому значенню, що вона е відмінна від Жидівської Угоди при Горі Синай, але це не є ця Нова Угода (про яку говориться в Єрем. 31:31). Про Угоду Церкви говориться в Біблії, як про "Угоду Жертви." Це буде корисним, щоб тримати ці речі ясними в нашому умі. Усі ці Угоди е споріднені з

собою. Усі вони були зображені в Авраамі і в Угоді, яку Бог зробив з ним. Церква є названа Духовим Насінням Авраама і є уподіблена до зір на небі. Людство, коли прийде до

повної гармонії з Богом, станеться земним Авраамовим насінням - як пісок на березі морській. Духове насіння буде проводом благословення для природнього насіння.

Предмет Оправдання не змінився, але став поширений і більш вияснений. Коли б цей Том писано сьогодні, автор поробив би малі зміни в мові, але не якісь дійсні зміни щодо значення і застосовання слова Оправдання.

Тепер ми бачимо, що оправдання до життя є одною справою, а оправдання до більшої чи меншої дружби з Богом є іншою справою. Авраам, наприклад, і вірні перед П'ятидесятницею були оправдані до дружби з Богом і щоб мати меншу чи більшу сполуку з Ним через молитву тощо; але вони не могли мати повного оправдання, поки Кров Примирення не стала пролята, і поки не була представлена Божій Справедливості і нею прийнята - прийнята Отцем. Так само про грішників, які приступають до Бога тепер, можна сказати, що вони є в дорозі оправдання - такі будуть мати більше Божої ласки, чим мали б, коли б звертались до гріха.

Ми говорили про грішника в такому стані, що є оправданий, тому що він вірив в Ісуса як Його Відкупителя і досягав до стану повного посвячення себе самого. Тепер ми бачимо, що в той час як постава грішника, що є подібна до тої, яку проявляли Старинні Святі, може бути названою "тимчасовим, або умовним, оправданням", вона не досягне до стану повного оправдання з гріхів, поки грішник не посвятиться вповні для великого Первосвященика, Ісуса, і не стане прийнятим Ним і через Нього Отцем. Тоді під приписаної заслуги Христової жертви, грішник буде прийнятний для Отця під Христовою Шатою і сплоджений з Святого Духа.

Для мас, які чули про Ісуса і частинне вірили, е щастям, що їх стан перед Господом не е станом повного оправдання, що Він не годиться їх вповні оправдати, поки вони не стануться через угоду Його учнями, Його послідовниками. Це тому, що оправдання може прийти лиш один раз для кожної одиниці, і якщо ця одиниця зловживатиме це оправдання і не здоліє одержати вічного життя, вона буде в гіршому стані, чим була б, коли б не одержала оправдання. Якщо хтось не є оправданий і не сплоджений з Духа в теперішнім часі, такий не належить до Церкви, але матиме свою частку в заслузі Христової жертви і в оправданню, яке Його Царство запропонує для кожного члена людського роду - осторонь Церкви - бо Церква одержить кращі речі, які Бог мас в запасі для тих, що Його люблять: славу, честь і безсмертя, Божу природу.

Для багатьох виглядатиме, що це не варто згадувати про ці дрібні різниці відносно справи оправдання, однак ми, діставши це ясніше оцінення Божого Плану, маємо радість передати це до всіх, які є голодні і прагнуть праведности - до всіх Біблійних Студентів усюди. Нехай Господь дальше благословить цей Том для добра Його народу, таким є бажання і молитва автора.

Ваш Слуга в Господі,

Чарльз Т. Руссель

Бруклін, Н.Й.
Жовтень 1, 1916

ЗМІСТ

РОЗДІЛ І

НА ПОЧАТКУ

Різні Початки - Земля Була - Творчий Тиждень і Його Початок - Довжина Епохового Дня - Проф. Дана Признає Не Виправдану Спекуляцію Вчених - Наполегливість Родів Противиться Теорії Еволюції - Голуби Дарвіна - Теорія Космології - Правильні Погляди Проф. Дана і Сіллімана - Перший Творчий День-Епоха - Друга Епоха - Третя Епоха - Четверта Епоха - П'ята Епоха - Шоста Епоха - Чоловік Володар Землі Створений На Початку Сьомої Епохи - Підсумки з "Місце Стрічі Геології і Історії" через Сер Й.В. Давсона - Сьомий Епоховий День В Творчім Тижні - Його Довжина - Його Ціль і Наслідок - Великий Ювілей, Небесний і Земний, При Його Закінченню -.„.Сгор_____19

РОЗДІЛ ІІ

НОВЕ СТВОРІННЯ

Нове Створіння Відділене І Відмінне Від Інших - Чому Вибране з Поміж Людського Створіння, Радше Чим з Яких Інших - Ціль Його Вибору - Теперішня і Майбутня Місія - Як Сплоджене і Народжене До Нової Природи - Близьке Споріднення з Усіма Його Членами, Один з Одним і з Господом, Головою і Женихом - Розвиток і Проби Членства -Шостий, Або Духовий Смисл Нового Створіння Для Розпізнавання Духових Речей - Через Яке Ім'я Має Бути Знане Нове Створіння, Для Того, Щоб Було Лояльне Для Своєї Голови і Не Відлучене Від Нікого З Братів? -..„Сгор_____.67

РОЗДІЛ ІІІ

ПОКЛИК НОВОГО СТВОРІННЯ

Ніхто Лиш Покликані є Підходящими - Коли Це "Велике Спасення" Розпочалось? - Поклик До Покаяння Не є Покликом До Божої Природи - Жидівський Поклик - Поклик Євангелії - Чому Не Багато "Великих", "Мудрих" Чи "Сильних" Покликано - Вивищення Є Узалежнене Від Правдивої Покори - Характер є Умовою (Услів'ям) Поклику - Світ в Тисячоліттю Не Буде Покликуваний, Лиш Йому Буде Сказано - Час Євангельського Поклику Ограничений - Нове Створіння Покликане Або Притягнене Отцем - Христос Нашою Мудрістю - Христос Нашим Оправданням - Дійсне і Приписане Оправдання Розрізняне - Підстава Оправдання - Оправдання Старинних Гідних (Святих) Відмінне Від Нашого - Оправдання Віку Тисячоліття - Христос Стався Для Нас Освяченням - Освячення Підчас Тисячолітнього Віку - Два Відмінні Посвячення в Образі Левитів - Жодне Не Мало Посілостей в Землі - Велика Громада - Освячення Складається з Двох Частин - Частина Чоловіка - Частина Божа - Досвіди е Відмінні У Відмінних Темпераментах - Освячення Не є Досконалістю Ні Почуттям – "Той Хто Уздоровлює Усі Твої Хвороби" - Конечність Престолу Милосердя - Як Оправдання Лучиться з Освяченням - Посвячення Від Закінчення Загального Високого Поклику - Спасення Чи Визволення Церкви -.... Сторона----------.91

РОЗДІЛ IV

ПРИЗНАЧЕННЯ НОВОГО СТВОРІННЯ

Загальний Погляд Про Вибір - Правильна Думка - Це Не Буде Шкодою Для Невибраних - Різниця Між Вибраними і "Особливо Вибраними" - "Є Гріх На Смерть" - "Страшна Річ Впасти в Руки Бога Живого" - Велика Громада - їх Шати Вибілені в Крові Агнця - Вибрана Виноградина і Віття - Різні Вибори в Минувшині - Жодні з Цих Не Були Вічні - Яків і Ісав Типами - "Якова Я Полюбив" - "Ісава Зненавидів" - Фараон - "На Це Я Підніс Тебе" - Бог Ніколи Не Змушує Волі - Фараон Не Був Вийнятком До Цього Правила - "Бог Затвердив Серце Фараона" - Народ Ізраїля Вибраний - Отже Яку Користь Мав Жид Під Кожним Оглядом? - Вибір "Нового Створіння" - Значення "Ласки" - Ілюстрація Власности Царя - Призначені "Бути Приподібленим До Образу Його Сина" - "Покликані Згідно з Його Постановою" - Кваліфікації і Характеристики Покликаних - "Якщо Бог За Нами" - Переказ Твердження Апостола - Запевнення Нашого Поклику і Вибору - Біг У Перегонах - "Біжу До Мети" - "Знаючи Ваше Покликання" - .Сторона,,..169

РОЗДІЛ V

Живучі Каміння Для Духової Святині - Номінальне і Правдиве Нове Створіння - "Таємниця Божа" і "Таємниця Беззаконня" - Велика Організація Антихриста - Достовірність Писання - Свобода Дозволена Для Світа і Християнства - Порядок з Замішання - "У Властивому Часі" - "Кінець Віків" - Виноградина Яку Засадив Отець - "Дванадцять Апостолів Агнця" - Павло На Місці Юди - Число Апостолів Ограничене До Дванадцяти - Повеління Для Апостолів - Сильні Характери Апостолів - Апостол Павло Зовсім "Не Позаді Інших Апостолів" - Натхнення Дванадцятьох - Божий Нагляд Над Писаннями Апостолів - "На Цій Опоці Збудую Церкву Мою" - Гармонія Євангелій - Ключі Авторитету - Апостольська Непомильність - Переглянення Закидів - "Одного Господа Маєте" - Правдива Церква є "Стадом Божим" - Апостоли, Пророки, Євангелисти, Учителі - Господня Організація Нового Створіння є Вповні Довершена - Він є Також її Доглядник - Дари Духа Устали Коли Не Були Потрібні - Єдність "Віри Раз Святим Переданої" - Єдність Сил Не є Християнською - Єпископи, Старші, Диякони - Правдиве Значення Слова "Пророк" - Покора є Необхідною Для Старшого - Інші Потрібні Кваліфікації - Диякони, Слуги - Учителі в Церкві - Много Повинно Бути Здібними Навчати - "Не Будьте Многі Вчителями, Браття" - "Ви Не Потребуєте, Щоб Вас Хтось Навчав" – "Той Хто є Научуваний і Той Хто Навчає" - Діяльність Жени в Церкві - Жена є Співпрацівником - "Нехай Накривається" -- .Сторона_____.201

РОЗДІЛ VI

ПОРЯДОК І ДИСЦИПЛІНА НОВОГО СТВОРІННЯ

Значення Ординації - Лиш Дванадцять Були Уповноважені - Духовенство (Клер) і Миряне (Світські Люди) - Вибирання Старших і Дияконів - Встановлювання Старших в Кожнім Зборі - Хто Може Вибирати Старших і Як? - Більшість Не Вистарчаюча - Різні Услуги - Плачена Служба - Дисципліна в Церкві - Помилковий Поклик До Научування - "Напоминайте Тих Що є Непорядні" - Напоминання Не є Звичайним Порядком - Публічна Догана Винятковою - "Глядіть, Щоб Ніхто Не Віддавав Злом За Зло" - Заохочуючи До Любови - "Збиратися Разом" - Характер Різних Зібрань - Доктрина є Дальше Потрібною - Нагода Ставити Питання - Ілюстрація Правдивого Зібрання - "Нехай Кожний Упевниться в Своїому Умі" - Похоронні Служіння - Десятини і Данини -,,,,Сторона----------279

РОЗДІЛ VII

ЗАКОН НОВОГО СТВОРІННЯ

Давання Закону Вказує На Можливість Його Виповнення - Божий Закон (Право) Так Як Він Був Оригінальне Написаний - Закон Життя Не Міг Бути Даний Упавшому Людству - Викуплення Не з Закону, Але з Ласки - Угода Закону Виповнена і Нова Угода Запечатана Через Одну Жертву Христа - Синайський Закон Тільки Для Тілесного Ізраїля - Закон Нової Угоди - Заповіді Під Якими Святі Розвиваються - Нове Створіння Відлучене і Відмінне в Божім Відношенню і в Угоді - Розвиток в Оціненню Досконалого Закону - Біг До Мети і Сильне Стояння При Ній - Золоте Право - Досконале Право Свободи -....Сторона_____355

РОЗДІЛ VIII

ВІДПОЧИНОК АБО СУБОТА НОВОГО СТВОРІННЯ

Зміна Божої Діяльності Зачинається Від Хреста - Коли Апостоли Проповідували в Синагогах в Субітній День Це Не Означало Що Вони Попирали Жидівську Суботу Чи Систему Як Зобов'язуючу Для Нового Створіння - Ні День, Ні Будинок в Якому Хтось Проповідує Євангелію Не Впливає На Його Післанництво - Початок Першого Дня Тижня Як Християнського Сабату - Його Святкування Почалось Багато Скорше Перед Часом Константина - Господь Після Свого Воскресення Майже Все Показувався Першого Дня - Загальне Споминання Або Святкування Першого Дня Як Відпочинку Було Справою Вдячності - Однак Це Не є з Божого Призначення - Франція і Число Сім - Субота Ізраїля Була Типом - Коли Субота (Відпочинок) Нового Створіння Почалась і Як Це Продовжується -....Сторона----------387

РОЗДІЛ IX

СУД НОВОГО СТВОРІННЯ

Єгова Великий Суддя Вселенної - Усі Блага і Ласки Походять Від Єгови Через Сина - Нове Створіння Має Бути Співучасниками і Співнаслідниками з Христом - "Уся Сила і Власть На Небі і На Землі є Дана Мені" - Божий Суд Вже є Виказаний в Осуді Людства - Суд Підчас Тисячоліття Буде з Милосердям і Допомогою - Остаточний Виконавчий Суд По Справедливості Без Милосердя - Суд Нового Створіння Підчас Віку Євангелії - Нове Створіння є Суджене Судом Досконалої Любові - Догляд Славної Голови Над Тілом - "Яким Судом Судите Таким Будете Суджені" - Ми Повинні Правильно Судити Себе Самих - "Той Хто Судить Мене є Господь" - Церква Повинна Розсуджувати Певні Справи - "Якщо Брат Твій Згрішить Проти Тебе" - Простити Сімдесят Рази Сім - Переступи Проти Церкви - Ми Всі Мусимо Явитись Перед Судом Христа - ....Сторона_____.403

РОЗДІЛ X

ХРЕЩЕННЯ НОВОГО СТВОРІННЯ

Хрещення в Другому Століттю - Хресні Родичі При Хрещенню - Церемонії Хрещення в Римській Церкві - Хрещення Немовлят Чому Впроваджено - Що Писання Подає Про Хрещення - Погляд "Учнів" - Погляд "Баптистів" - Правдивий Погляд - Хрещення в Смерть Христа - "Ми Всі Одним Духом Хрестились в Одне Тіло" - Хрест Вогню - Символічне Хрещення в Воді - Чи Символічне Хрещення є Потрібне? - Відповідний Символ - Хто Може Виконувати Його - Форма Слів - Повторення Символу - "Ці Що Хрестились За Померлих" -.... Сторона,,..429

РОЗДІЛ XI

ПАСХА (ПЕРЕХІД) НОВОГО СТВОРІННЯ

Єгипетська Неволя і Визволення з Неї в Образі і Позаобразі - "Церква Первородних" - "Ми Многі є Одним Хлібом" - Пам'ятка є Дальше Властивою - Хто Може Обходити - Хто Може Перепроваджувати - Порядок в Услузі - Пасха Великодня - Витяги з "McClintck and Strong" Енциклопедій -....Сторона_____.465

РОЗДІЛ XII

ПОДРУЖНІ ЗОБО'ЯЗАННЯ І ПРИВІЛЕЇ НОВОГО СТВОРІННЯ

Різні Зобов'язання Нового Створіння - "Усі Одно В Христі Ісусі" -Мішана, Безладна Спільнота Не Дораджувана - Чоловік і Жінка в Божій Постанові - Чоловік є Головою, Але Не Тираном - Подружжя Нового Створіння - Поради Для Нового Створіння На Різні Обствини в Подружнім Життю - У Випадку Розлучення - Сумління Остаточною Пробою - Скупці, Дівиці, Целібат - "Лиш в Господі" - Родинні Зобов'язання - Сторона----------493

РОЗДІЛ XIII

РОДИННІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ НОВОГО СТВОРІННЯ

Велике Зобов'язання в Зв'язку З Силою Розмножування - Вплив в Часі Вагітності - "Навчайте Дитину Згідно з Потребою Його Шляху" - Впливи Недільних Шкіл – Довір’я Дітей - Сила Сугестії у Вихованню Дитини - Наші Діти в Часі Горя - Правильні і Неправильні Забави - Подружжя Дітей Нового Створіння - ....Сторона_____527

РОЗДІЛ XIV

РІЗШ ЗЕМНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ НОВОГО СТВОРІННЯ

"Дбаючи, Щоб Все Було Чесно, Не Тільки Перед Богом, Але й Перед Людьми" - "Нікому Нічим Не Задовжуйтеся" - Позичайте і Не Сподійтесь з Цього Винагороди - Християнська Добродійність - "Не Журіться Про Завтра" - "Моя Ціль є Христос і Тільки Христос" - "Це с Краще Верблюдові Перейти Через Вухо Голки, Чим Багатому До Царства Божого" - Обезпечення - Організації Взаїмної Допомоги -Втручатися в Чужі Справи

- "Прославляєм Бога і Проклинаєм Людей" -Суспільні Зобов'язання - "Шануйте Усіх Людей" - Чи Нове Створіння Має Брати Участь в Публичнім Голосуванню? - Нове Створіння і Моральні Реформи - Ношення Дорогих Строїв - Ждім На Прикрасу "Слави Чести і Безсмертгя" - ....Сторона_____571

РОЗДІЛ XV

ВОРОГИ НОВОГО СТВОРІННЯ

"Старий Чоловік" - Світ Як Ворог Нового Створіння - Великий Противник - Він Був Убійця і Брехун Від Початку - Спільники Сатани в Злому - Легіони Демонів - Як Перша Брехня Сатани є Продовжувана - Християнське Знання і Теософія - "Наша Боротьба Не (Тільки) з Тілом і Кров'ю" - Служба Злого - Сильця Противника - "Молитва Віри Уздоровить Недужого" - "Якщо Сатана Сатану Виганяє" Його Царство Розпадеться - Любіть Праведність - Ненавидьте Беззаконня - Єв. Марка 16:9-20 - Номінальна Церква Як Противник Для Нового Створіння - Зброя Божа -....Сторона----------.607

РОЗДІЛ XVI

ТЕПЕРШІПЕ НАСЛІЩЦЯ НОВОГО СТВОРІННЯ

Перші Овочі Духа - Правдива Надія Проти Ложних Надій - Наша Надія - Розбійник в Раю - Палке Бажання Апостола Павла - Наш Земний Дім і Наш Дім з Неба - Сцена Переображення - "Перший, Який Має Воскреснути з Мертвих - Теперішня Радість Нового Створіння --Просіть і Одержите, Щоб Ваша Радість Була Повною" - Віра і Овочі Духа і Частина Наслідця Нового Створіння -.... Сторона----------.667

РОЗДІЛ XVII

НАСЛІДДЯ ВОСКРЕСЕННЯ НОВОГО СТВОРІННЯ

Очі і Вуха Віри Мусять Бути Вправлені Для Того Щоб Добре Оцінити Духові Речі - "Як в Адамі Всі Вмирають Так і в Христі Всі Оживуть" - Пізніше Воскресення До Життя - Анастасіс - Повстання Чи Воскресення - Не Суд Чи Проба За Минулі Гріхи; Але Інша Проба До Життя - "Які Будуть Гідні Дійти До Воскресення" - Карання За Гріхи Теперішнього Життя - "Гріхи Деяких Людей Явні і Попереджують їх Перед Судом" - "Так Буде в Воскрксенню (Першім) Мертвих" - "Ще Не Об'явилось Якими Будемо" - "Будем Подібні До Нього" - Сторона-----699

РОЗДІЛ І

НА ПОЧАТКУ

Бог, Єгова, має багато чинників, і багато з Його чинників є пов'язані з одною, чи другою рисою Його творчості; але поза всіма з тих є Його власна творча сила і мудрість. Він сам є Творцем, і як Писання потверджує, "Усі Його діла є досконалі." Він може дозволити злим Ангелам і злим людям перекручувати і неправильно вживати Його досконале діло, але Він запевнює нас, що злому не буде дозволено довго робити шкоду і руїну; і що остаточно, коли Він стримає і знищить зло, ми розпізнаєм, що Він це дозволив лиш для випробування, для очищення, для вишліфування, і для зроблення Його власної святости, Його славного характеру і плану, більш яскравим і чудовим в очах усіх Його інтелігентних створінь.

Коли в 1 Мойсея (Буття) читаємо, "На початку Бог створив небо і землю", ми повинні пам'ятати, що цей початок не відноситься до всесвіту, тільки до нашої планети. Це було тоді, коли "ранні зорі співали разом" і всі Ангельські сини Божі "співали з радости" - коли Господь закладав основи землі і "коли хмари поклав за одіж йому, а імлу (темряву) за його пелюшки" (Йов 38:4-11). Але в Біблії згадується про ще скорший початок; початок перед створенням цих Ангельських синів Божих, бо читаємо, що "У починї (в деяких нових укр. перекладах пишеться "споконвіку", а це є неправильно, в старших є "у початку", або "з початку" і подібно є майже у всіх анг. перекладах -Ред.) було Слово (Логос), і Слово було з Богом, і Бог було Слово, Воно було в починї у Бога. Все Ним сталося, і без Нього не сталося ніщо, що сталося" (Йоана 1:1-3). (Гляди 5 том роз. 3) З тої причини, що Єгова сам е від вічности до вічности, Він не мав початку: але "Єдинородний" мав велике відзначення понад усі інші створіння, бо Він був "початок створіння Божого", "Перворідний з усякого творива" (Об'яв.3:14; Кол.1:15). Інші початки слідували, як різні Ангельські стани були створювані один по одному; і ці початки були в минувшині, так що їх сили (інтелігентні створіння) могли викликувати з радости, коли наше земне створіння, згадане в 1 Мойсея, мало свій початок.

Досліджуючи критично вислів з 1-шої книги Мойсея, ми можемо завважити, що там є зроблена різниця між створенням неба і землі (вірш 1) і слідуючою регуляцією, або робленням ладу з ними (упорядкувати їх) і дальшого створення рослинного і тваринного життя. Власне це є ці слідуючі чинності, що е описом Божої діяльності в цих шести епохових днях. Вірш 2-гий говорить нам, що з самого початку першого дня цього творчого тижня, земля була пуста і порожня, і темрява була над безоднею. Цю важну річ треба добре помітити. Якщо це визнаємо, то відразу побачимо, що так далеко це годиться з свідченями геологів, і хотяй мусимо оспорювати заключення геологів в деяких точках, то ми признаємо і не відкидаємо цього, що не йде проти Біблії. Біблія не подає, який великий період часу проминув між початком, коли Бог створив небо і землю, і початком творчого тижня, який був вжитий на її удосконалення для чоловіка; тут і геологи не годяться між собою, коли йде про період цього інтервалу - деякі з них говорять, що він тривав міліони літ.

Отже, приступаючи до часу творчого періоду - упорядкування справ в наших небесах і на землі в приготуванню Божого Раю для вічного дому чоловіка - ми бачимо, що про ці "дні" ніде не говориться, що це були двадцять чотири годинні дні, і тому ми не маємо їх так ограничувати. В Біблії знаходимо, що слово день є часом вжите на означення певного періоду часу, або епохи. Факт, що воно найчастіше вживається про двадцять чотири годинний час, нічого не доказує, так далеко як ми маємо записи про "день Маси у пустині, де спокушували мене батьки ваші - сорок літ" (Пс.95:8-10), і часом "день", або "час", представляє рік часу (4Мойс. 14:33,34; Езек. 4:1-8), і також слова Апостола, "один день у Господа, немов тисяча літ, а тисяча літ, як один день" (2Петр.3:8). Зовсім певно, що ці дні-епохи не були сонячними днями, бо запис подає, що сонця не було видно, аж до четвертого дня - четвертої епохи.

Вірим, що наші читачі згодяться, що хоча довжина цих епох - днів не є показана, ми будемо оправдані припускати, що ці дні були однаковими періодами, а це з причини їх близької подібности, як членів одного творчого віку. Тому, якщо ми зможемо одержати відповідний доказ про довжину одного з цих днів, ми будемо вповні оправдані припускати, що інші дні були такої самої довжини. Ми знаходимо задовільняючі докази, що один з цих творчих "днів" був семи тисячолітнім періодом,

отже цілий творчий тиждень був би 7,000 х 7 = 49,000 літ. І хоча цей період є дуже малий, коли порівняти з деякими геологічними вгадуваннями, ми віримо, що це є досить вистарчаючи для доконання згаданої там праці - упорядкування і наповнення землі, яка "вже існувала", але була "пуста та порожня".

Проф. Дана, коментуючи про відомості і способи, на основі яких вчені витягають свої припущення і про методу числення, якою вони послуговуються, каже:.

"В калькуляції минулого часу на основі грубости формації завжди є велика непевність, що повстає з залежности цієї грубости на поступовім падінню (регулярнім осіданню землі). В оціненнях зроблених з алювіяльних (наносних) осадів (землі нагромадженої з води), коли дані є основані на грубості чи густоті нагромадження в даному числі років - скажім останніх 2,000 літ - це джерело є непевне і підриває цілу рахубу в її основах і робить її майже, якщо не цілком, безвартісною ... Коли оцінки с основані на кількості відпадків виливаних ріками (намулів), то це є більш вартісним, але навіть тут є причина до великого сумніву."

Перегляньмо цю річ з точки погляду Біблії, віруючи, що вона е Божим об'явленням і будучи вповні переконаним, що коли знайдуться якісь розбіжності між Біблією і припущеннями геологів, то помилка буде по стороні цих останніх, яких розуміння ще не досягнуло вповні основ науки, її височини, або розвитку.

Це також не є потрібним припускати, що автор книги Буття знав усе про справи, які він записав - довжину цих днів і їх точних наслідків. Ми принимаємо записи Буття (1 Мойсея) як частину великого Божого Об'явлення - Біблію - і пізнаємо, що її величаві заяви і деякі речення надзвичайно годяться з найбільш критичними науковими дослідами. Противно, жодна "релігійна книжка" з поган не має нічого, лиш абсурдні заяви про цей предмет.

Тут є велич в простоті речення на початку книги - "На початку Бог створив." Це дає нам відповідь на перше питання, що повстає в нашому умі - Коли і як я повстав і перед ким я є відповідальний? Шкода, що деякі здібні уми в наших днях відвернулись в своїх думках від інтелігентного Творця і визнають сліпу силу, що діє в праві еволюції і в "виживанню найбільш пристосованих". І, на жаль, ця теорія не тільки стала прийнята в вищих наукових інституціях, але постепенно стала впроваджена до нижчих шкіл і їх підручників.

Правда, що небагато є таких, які заперечували б існуванню Творця, але навіть віруючі через цю теорію підривають основи своєї віри, коли говорять, що творча чинність є ділом Законів Природи. Не йдучи далеко взад, вони припускають, що наше сонце викинуло велику масу газів, які опісля почали згущуватися і ствердли, формуючи нашу землю; що поступово витворилась протоплазма, з якої малі черви (личинки) і мікроби повстали, але вони не знають як. Вони мусять визнати, що

тут була потрібна Божа сила, щоб дати навіть цей малий початок життя, але вони також і в тім дивляться за якимсь законом Природи, тому, щоб зовсім не потребували Бога, Творця. Говориться, що це відкриття є тепер майже довершене. Ці "вчені" думають і говорять про Природу, замість про Бога - її чинність, її закони, її відплату тощо, - дійсно сліпого і глухого Бога.

Вони говорять, що під правилами Природи протоплазма розвинула мікроба, або черв’яка, який крутився і вигинався, і витворив свої власні види, або породи і тоді, бачучи, що хвостик був би йому корисний, розвинув його. Пізніше, один з них більше інтелігентний потомок рішив, що плавці були б корисними, отже рішив їх собі розвинути. Пізніше ще інший, коли за ним гнався його голодний брат, втікаючи, вискочив з води і тоді прийшло йому на думку, щоб більше розвинути плавці на крила і коли розвинув, то це йому подобалось і почав жити на суші, де опісля розвинув ноги і пальці. Інші з тої самої родини мали інші "задуми", яких, як виглядає було много, доказом чого є велика різноманітність тварин, які бачимо довкруги нас. Однак у властивому часі один з тих нащадків цього першого черв’яка, який в своєму розвитку досягнув стану мавпи, мав шляхетну ідею в свойому умі - він сказав собі, я скину свій хвіст і перестану вживати свої руки як ноги і скину своє покривало з волосся, і розвину більше ніс і чоло, і мозок з моральними і роздумуючими органами. Я носитиму убрання зроблене кравцем і високий капелюх і назвусь професором Дарвіном і напишу історію моєї еволюції.

Що Ч. Дарвін був здібний чоловік, то про те доказує його успіх в тім, що зумів накинути свою теорію на його співтоваришів. Не зважаючи на те, відданий Божий чоловік, який вірить в^ особистого Бога, і який не скоро відкидає Біблію як Його об'явлення, буде міг скоро побачити софістерію (лож покриту плащем правди) теорії Дарвіна. Це не є вистарчаючим, що Дарвін завважив,

що між його голубами він був здібний розвинути певні породи з певними особливими якостями – пір'ями на їх ногах, гребені на їх головах, надуті горлянки і т.д.; інші зробили це саме з домашніми птицями, з псами, з кіньми тощо, і знавці квіток робили досліди на квітах і деревцях і т.д. і мали подібні висліди. Новою річчю у Дарвіна була його теорія, що всі форми життя розвинулись з одного, спільного для всіх початку.

Але Ч. Дарвіна досліди з голубами, подібно до тих інших, що вигодовлюють худобу, або плекають квіти тощо, мусить годитись з висловами Біблії, що Бог створив кожне створіння за їхнім особливим родом. Тут є чудові можливості різноманітности кожного роду, але роди не можуть бути змішані, ні витворені нові. Найблищим витвором цього є мул, який, як всі знають, не може розмножуватися. Більше того, Ч. Дарвін мусів завважити, як і інші завважили, що цих "модних" голубів теж треба було дуже стерегти і відлучити їх від інших з їх роду, бо інакше вони скоро повертають до свого попереднього стану. Але в природі ми бачимо много видів, багато гатунків, "за їхнім родом", що е зовсім відлучені одні від других, і вдержувані такими без жодних штучних заходів - вдержувані такими через закон їх Творця. Ми, яко віруючі в особистого Творця, можемо мати спокій і бути певними, що людські спекуляції розминулись з правдою до такої міри, до якої вони знехтували нашого Бога, Його мудрість і Його силу, як це є загально описано на початку Біблії, в книзі Буття.

Можливо, що ніщо не затемнило і не підірвало більше віри в Бога, як Творця, і в записи Буття, чим цей блуд, що дні епохові тривали двадцять чотири годин кожний. Різні стратифікації скель і глини (різної землі) безперечно доказують, що проминуло багато часу в тих великих змінах, на які вони вказують. І коли пізнаємо, що Біблія навчає про епохові дні, ми є приготовлені послухати, які є свідчення скель, і коли пізнаємо, що вони теж годяться з Біблійними записами, то наша віра в Біблію є ще більше підсилена; ми відчуваємо, що ми не сполягаємо на наші власні, чи інших людей думки, але на Слово Творця, сильно підтверджене фактами з природи.

ТЕОРІЯ КОСМОЛОГІЇ

Для користі деяких наших читачів ми коротко скажемо про один погляд щодо творчого періоду, знаного як "The Vailian Theory", або "Canopy Theory" (Теорія небесного фірмаменту, або небозводу), яка особливо промовляє до автора; постепенно ми будем старатись виказати гармонію між цим поглядом, а оповіданням з 1 Мойсея 1:1; 2:3.

Починаючи від стану згаданого в 1 Мойс. 1:2 "Земля ж була пуста, і порожня і темрява була над безоднею", вчені не пробують вгадувати цього, чого Бог ще не об'явив відносно того, як Він скорше зібрав земні атоми. Речі необ'явлені належать до Бога, і ми добре зробимо як будемо терпеливо ждати на це дальше об'явлення, яке буде у властивому часі. Вживаючи лопату і джаґан і критичне око, чоловік довідався, що земна кора є зложена з різних шарів, або верств, одна на другій, з яких усі дають докази, що вони колись були вогкі і м'які - за винятком основних скал, на яких ці шари, або верстви є з меншою або більшою регулярністю збудовані. Ці основні скелі виразно вказують, що вони були скорше також м'якими і в стані плинним з причини великого жару; і в загальному вчені годяться, що в середині землі, нижче "кори" земля є ще дальше гаряча і плинна.

Відколи ці основні скелі - граніт, базальт і т.п. мусіли бути в певнім часі такі гарячі, що усунули усі горючі елементи і тому, що вони є найглибшими скелями, то було б властивим припускати, що був час, коли ціла земля була білою гарячою масою. В цьому часі, як говорять, вода і мінерали (які тепер знаходяться в горішних шарах), мусіли бути викинені як гази; і вони мусіли становити непроникнений небозвід простягаючись милями довкруги землі в кожному напрямку. Рух землі довкола її вісі діяв так на ці оточуючі гази, що вони найбільш згромадились коло рівника землі. Як земля охолоджувалась, вони також охолоджувались і перемінювались в тверді речовини і плини, і тоді тяжчі мінерали, згідно з законом гравітації, постепенно знизувались. Правдоподібно, що земля в цьому часі виглядала подібно до того, як тепер виглядає планета Сатурн з своїми перснями.

Як процес охолоджування продовжувався, ці відлучені і віддалені перстені постепенно діставали відмінний ротативний рух від руху землі і через те наближались щораз більше до неї і постепенно один по однім осаджувались на поверхні землі. Після сформування "тверді", тобто "простору", або "атмосфери", ті потопи з тих знижуючихся перстенів зовсім природньо досягали землю з сторони двох бігунів, де було найменше опору, тому що є найдальше від рівника, що є осередком відцентрової сили руху землі. Між відриванням цих перстенів, які спричинювали потопи,

проминали довгі літа, і тоді наступало накопичення верстви за верствою на поверхні землі. Натиск води з бігунів до рівника розділював по різному пісок і болото і з тим теж мінерали, бо вода в цьому часі була дуже насичена мінералами і покривала цілу поверхню землі, так як це є описано на початку книги Буття.

Підчас кожного з цих довгих днів о семи тисячу літ, певна праця розвивалась, як про це говориться в Книзі Буття; правдоподібно, що кожний кінчився потопом, який спричиняв великі зміни і приготовив дорогу для дальших кроків творчости і приготовлення для чоловіка. Ця Вайліян теорія припускає, що останній з цих "перстенів" не мав мінералів та інших нечистот - що складався з чистої води, і що він не відірвався і не впав на землю в часі створіння Адама, але що він вповні оточував землю немов просвідчаста заслона понад атмосферою. Це служило так як побілене скло в теплярнях, щоб регулювати температуру - так що підсоння на бігунах було майже те саме, що було на рівнику. В таких зрівноважених атмосферичних обставинах тропікальні рослини могли рости усюди, і геологи говорять, що так було; і бурі, які повстають з раптових змін температури, тоді видно не були знані, і з тої самої причини не було також дощу.

Біблійний запис з тим годиться; бо там говориться, що не було дощу перед потопом, що з землі виходила пара (волога, імла) і напувала землю (1 Мойс. 2:5,6). Після потопу за Ноя наступила велика зміна, а з тим велике скорочення віку життя людини. З обірванням водяного перстеня стан теплярні на землі скінчився. В районах рівника, які одержують найбільше сонячних променів, стало тепліше, на бігунах наступила велика зміна - майже раптова переміна з теплярні до великого арктичного зимна.

Докази про цю раптову зміну температури були знайдені в арктичних, тобто підбігунових, районах. Там знайдено два мамути огорнені чистим твердим льодом, який, очевидно, заморозив їх дуже скоро. Тони замерзлих слоневих костей знайдено в тих самих районах на Сибірі, які є за зимні і недоступні для цих звірят тепер. Також знайдено там в льоду антилопу; що вона там скоро замерзла доказує це, що в жолудку мала ще зелену траву, якої не мала часу перетравити - і це було в такім місці, де тепер трави не ростуть.

Цей раптовий вилив води - це раптове обірвання покривала, яке держало тепло землі і регулювало температуру цілої землі, спричинило утворення льодовиків і льодових гір на бігунах, які теж відриваються і пливуть до рівника. Так далеко, як можемо розуміти, цей процес відбувається віками, але постепенно зменшується. З того можемо бачити, чому геологи називають цей період часу Льодовим Віком, або Льодовим Періодом, коли великі льодові гори, несені швидким струмом, поробили глибокі щілини через Північну Америку, яких можна виразно спостерегти по горбах. Також північні райони Європи носять подібні знаки по горбах. Але цього немає в полуднево східній Європі, ні в Вірменії, ні в їх близьких околицях - колиски нашого роду, де також ковчег був збудований і близько якої, на Горі Арарат він спочив. Проф. Врайт і Сер Т.В.Давсон твердять, що в околиці Арабії відбулось загальне падіння землі, а пізніше наступило піднесення. Це свідчення натякало б, що арка плила по досить спокійній воді, а не знаходилась там, де води плили дуже скоро. На це вказують великі алювіальні осади, про які говорять, що знаходяться в тих районах. Очевидно, ціла земля була затоплена водами, що наперали з обох бігунів, Північного і Полудневого, в той час, коли колиска людського роду насамперед знизилась (депресія), а опісля у властивім часі піднеслась. Щодо цього зверніть увагу на слова знаного геолога, Проф. Ґ.Ф. Врайта з Коледжу в Оберлін,О., як про це подав журнал з Нью-Йорку, 30 Марта 1901.

ПОТВЕРДЖЕННЯ ПРО ПОТОП

"Проф.Ґ.Ф. Врайт з Оберлін Коледжу, знаний геолог, вернувся з Європи. Він написав, "Лід Північної Америки" і інші праці в ділянці геології, досліджуючи і описуючи льодовий період. Він відбув наукову подорож по цілій кулі земній. Він провів найбільше часу в дослідах геологічних формацій і знаків в Сибірі, хоча його досліди провадили його також до інших частин Азії і Африки.

"Головним завданням проф. Врайта було, щоб відповісти, якщо можливо, на довго оспорюване питання між геологами, а саме, Чи Сибір був коли-небудь покритий льодом, так як була Північна Америка і частина Європи, підчас льодового періоду.

"Дуже багато геологів, включаючи багато знаних російських вчених, вірять, що Сибір був покритий льодом.

"Наслідком його теперішнього досвіду, проф. Врайт сильно вірує, що в давному часі, коли Північна Америка була покрита льодом, Сибір був покритий водою.

'1 води і лід були фактично фазами Біблійного потопу.

"Перший опис про потоп, який читаємо в книзі Буття, є дуже скорочений:

"І потоп був сорок днів на землі і води прибуваючи,

підняли ковчег І він звишився над землею.

"Води ж зростали, і прибуло їх дуже багато на землю, а ковчег носився по верху вод.

"І зросли води на землі сильно дуже і покрили всі найвищі гори, що були під небом.

"Води піднялись угору на п'ятнадцять ліктів і закрили гори.

"Всяке створіння, що рухається на землі, загинуло: птаство, скот, звірі, всі плазуни, що повзають по землі і всі люди.

"Все, що має віддих життя в ніздрях та що живе на суші, згинуло. .. остався тільки Ной та й ті, що були з ним в ковчезі."

"І панували води на землі сто п'ятдесять днів." – 1 Мойс.7:17-24

Тепер почуймо, що проф. Врайт сказав:

"Я не знайшов знаків льодовикового явища на полудне від 56-го ступня. Я не йшов на північ від того, але на основі інших речей я є переконаний, що там земля була покрита льодом, так як була наша власна, де знаки про те знаходимо так далеко, як Нью-Йорк.

"Ми не знайшли знаків просторого осідання в усіх цих районах, а це кидає нове світло на все тут.

"В Требізоні, на березі Чорного Моря, був доказ депресії на 700 стіп. Це було показано через осади гравія (ґревел, дрібне каміння) на горбках.

"В центрі Туркестану води досягли свого найвищого рівня, бо там ми знайшли осади понад 2,000 стіп (футів) понад поземом моря.

"Полуднева Росія є покрита осадами цієї самої чорної землі (чорноземом), який ми знайшли в Туркестані.

"Там були ще інші докази про те, що води покрили цю частину земної кулі. Одним з цих є те, що в озері Байкал на Сибірі, в місцевості на височині 1,600 стіп (футів) над поземом моря знаходяться тюлені (морські пси, фоки). Ці тюлені, або фоки, яких ми там знайшли, належуть до арктичних видів і є тої самої породи, як ті, що знаходяться в Каспійському Морі.

"Тут одинокою теорією є, що вони були там захоплені тоді, коли води впадали. Однак можливо, що найбільшим відкриттям з тих усіх було в місті Києві над рікою Дніпро, де знайдено кам'яне знаряддя пятдесять три стопи нижче осаду чорної землі, показуючи тим, що вода прийшла там, тобто, що потоп наступив тоді, як там люди жили.

"Отже, це дає нам змогу визначити вік цієї депресії. То показує, що з того часу як чоловік там прийшов, там настала депресія на 750 стіп в Требізонді, і що в полудневім Туркестані води були понад 2,000 стіп високо. Знаряддя, які там знайдено, були такими, як ті, що знайдено в Північній Америці перед льодовим періодом, які дають добру підставу для вірування, що депресія там повстала тоді, коли там повстала льодова лавина.

"В дійсності, то це був потоп".

Знаючи кінець з початку, Єгова вибрав в такий спосіб належний час на створення людини на землі, що останній з перстенів впав в потопі точно у властивім часі, щоб знищити зіпсутий людський рід за днів Ноя, і таким чином впровадити теперішню епоху, яка в Св. Письмі є називаною "цей злий теперішний світ." Усунення водяного покривала спричинилося не тільки до зміни пори року, літа і зими, і відкрило шлях для бурхливих вітрів, але це також уможливило повстання такого явища, як райдуга (веселка), яку вперш побачили після потопу, тому що перед тим проміння сонця не могли так проникнути через це водяне покривало, щоб вони могли витворити райдугу. – 1 Мойс.9:12-17.

Після цього вищезгаданого писання, ми витяли короткий вислів з під пера проф, Ваіла по цій лінії:-

ЦЕЙ ЗАМОРОЖЕНИЙ МАМОНТ

До редактора "Scientific American:"

"Я з великим заінтересованням читав ваше видання з 12 Квітня, про останнє відкриття др. Герцом тіла мамута в льодах в районі східнього Сибіру. Мені виглядає, що це є більшим, чим

знайдення "Каменя Розетта" в минувшині через геологів. Це дає сильніше свідчення для піддержання твердження, що всі льодові епохи і всі потопи, які земля бачила, були спричинені через поступове і наступаюче по собі зниження примітивних земних випарів, які кружляли довкола нашої планети, що є подібні до парових хмар, що тепер снуються довкруги планет Юпітера і Сатурна.

"Дозвольте мені суґерувати для моїх братів геологів, що залишки земних водяних випарів могли кружляти понад землею так як покривало Юпітера, навіть до не давних геологічних часів. Такі випари мусіли падати головно в підбігунових землях, через канали, де було менше опору, а більше притягання, і напевно так само, як великі навали снігу. Також тоді таке покривало, або такий світовий дах, мусів злагіднити температуру в підбігунових районах і дати можливість на повстання пасовища для мамутів і його однорідних тварин, творячи теплицю під дахом теплиці. Якщо це признаємо, то тяжко уявити собі, якими великими були наслідки того, що це покривало обірвалось, а що спричинило велике спустошення, бо позбавило світ багатого і розкішного життя. Виглядає, що мамут Др. Герца, як і багато знайдених замерзлих в льодах, з неперетравленою поживою в їх жолудках, доказує, що вони стали негайно захоплені великими опадами снігів. В цьому випадку, з неперетравленою травою в їх жолудках, це свідчить про певну, незбиту історію смерти в сніговому гробі. Коли це признається, то ми маємо знання відносно того, що було джерелом льодовиків, і позбудемось нефілософічних тверджень, що земля поволі остигала і тоді сніги почали падати; бо так як я бачу, сніги впали і тоді земля почала остигати.

"Тоді, коли земля була ще розпаленою масою, океани були вгорі разом з різними мінералами і металічними субліматами (сублімація - перехід субстанції з стану сталого до стану газового); і коли ми визнаємо, що ті пари (або випари) сформувались в кільцеподібну систему і вернули підчас віків великими окремими випусками, деякі з них задержались навіть аж до часу, коли чоловік появився на землі, ми зможемо пояснити багато річей, що є темні, неясні і трудними до зрозуміння сьогодні.

"Я ще в 1874 році опублікував деякі з тих думок в формі брошури, і я маю надію, що думаючі в цьому двадцятому столітті будуть заглядати до них, що я її знову називаю 'Теорією Склепіння" - поволоки, покривала.

(Підписаний) Ісаак Н Ваіл.

ТВОРЧИЙ ТИЖДЕНЬ

З таким загальним поглядом перед нашими умами про створювання, звернімся до запису книги Буття і стараймось згармонізувати ці припущення з записами Біблії. Перш за все ми помічаємо, що творчий тиждень є поділений на чотири частині: (1) Два дні або епохи (так як ми вважаємо 2 х 7,000 = 14,000 літ) були присвячені на упорядкування землі, приготовляючи її до тваринного життя. (2) Два слідуючі дні, або епохи (в нашій рахубі 2 х 7,000 = 14,000 додаткових літ), вони були присвячені для виведення рослинности і нижчої форми життя - так як тварин з черепашкою (в водах) тощо - складання вапняку, вугля і інших мінералів. (3) Два слідуючі епохові дні (в нашій рахубі 2 х 7,000 = 14,000 літ) припровадили живі створіння, що рухаються - вморі і на суші - і рослинність також дальше розвивалась і все це було приготовлено на прихід чоловіка, земного подобія його Творця, "увінчаного славою і честю", щоб бути царем на землі. (4) Створіння чоловіка, остання праця, відбулась при кінці шостого дня, або епохи, і на початку сьомого: як є написано, "Бог закінчив сьомого дня своє діло, і спочив сьомого дня від усього свого діла."

ДВА ВІРНІ СВІДЧЕННЯ

Професор Сіліман говорить: -

"Кожна велика риса в структурі планети годиться з порядком подій записаних в святій історії ... Ця історія (Біблія) постачає запис, який є важний для філософії і релігії, і в самій планеті бачимо докази, що записи Біблії є правдиві."

Згадуючи про записи про створювання в 1-шій Мойсея (Буття), Проф. Дана говорить:-

"В цій послідовності ми бачимо не тільки порядок випадків, подібно до наукових висновків; але там є система в упорядкуванню і далекосягаюче пророцтво, до якого філософія не могла дійти, не грає ролі як би не була сформована.

Він дальше додає:-

"Жодний людський ум не був свідком цих подій; і жодний такий ум в ранньому початку світу, хіба що надарений надлюдською інтелігенцією, міг обдумати такий план, або те, щоб помістити створення сонця, джерела світла для землі, так довго після створення світла в четвертому дні; і тут також є дуже дивним відношення між створенням рослин і створенням звірят, яке є так важне для обох; і ніхто не міг би дійти до глибини філософії, що є представлена в тім цілім плані."

ПЕРШИЙ ТВОРЧИЙ ДЕНЬ-ЕПОХА

"І Дух Божий ширяв над поверхнею води. І Бог сказав" Нехай станеться світло. І сталося світло."

Природа і фізична причина світла ще не є вповні зрозуміла. Що це є світло? (Сьогодні про це вчені фізики знають много більше, чим це було знане на початку цього століття - Ред) Однак ми знаємо, що це є головним необхідним чинником в цілій природі; і нас не дивує, що воно є першим в Божім урядженню, коли прийшов час, Щоб Божа енергія діяла на пусту і порожню землю, щоб приготовити її для чоловіка. Тут родом Божої енергії, представленої словом "ширяв", здається, була оживляюча сила, можливо, що електрична енергія, така як "аврора бораліс", або північне світло. Або, можливо, що енергія притягнула вниз деякі тяжкі перстені з водяних і мінеральних субстанцій, і в той спосіб світло і темнота, день і ніч, стали відрізнені, хоча ні зорів, ні місяця, ні сонця в жодний спосіб не можна було розпізнати через ці тяжкі перстені, або обвиваючі обручі, які дальше обгортали землю.

"Вечір і ранок - День Перший." Так як єврейський сонячний день, так само в цих епохових днях, вечір приходив перше, постепенно виповнюючи Божий замір до свого закінчення, коли інший 7,000 літний день, призначений для іншої чинности, починався темно, невиразно з початку, і постепенно розвивався аж до досконалости. Цей період, або день, науковці називають Азоїчним, в якому життя не існувало.

ДРУГИЙ ТВОРЧИЙ ДЕНЬ-ЕПОХА

"І сказав Бог: Нехай станеться твердь (Фірмамент, небозвід, атмосфера) посеред води, і нехай вона відділює воду від води. І учинив Бог твердь і відділив воду, що під твердю і воду, що над твердю. І назвав Бог твердь (фірмамент, атмосферу) небом."

Цей другий епоховий день (7,000 літ) був вповні присвячений для сформування земної атмосфери. Це правдоподібно розвинулось в зовсім природний спосіб так як більшість Божих чудових діл, однак через Його планування, керування і творення. Падіння водяних і мінеральних "перстенів", яке уможливило світлові проникати до землі під час першого епохового дня, досягаючи ще огріту землю і її киплячу і випаровуючу поверхню, витворювало різні гази, які підносячись вгору, творили щось в роді подушки (прокладки), тобто атмосферу, фірмамент, довкруги землі і це вдержувало останні води "перстенів" понад землею. Цей "день", так далеко як Писання показує, також належить до Азотового, тобто періоду, в якому не було життя на землі, але геологія цьому противиться і говорить, що скелі, які належуть до цієї епохи, показують на хробачки і велику кількість маленьких тварин з черепашкою, залишки яких утворили зложа вапняку. Вони називають цей період "палеозоік", віком першого життя, - особливо "Сілюріан період." Це не є всупереч до запису Біблії, яка тут не бере під увагу цієї найнижчої форми життя.

Вечір і ранок - День Другий - закінчився з повним довершенням Божого заміру відносно цього дня: відділення хмар і пари і т.п. від поверхні води через атмосферу.

ТРЕТІЙ ТВОРЧИЙ ЕПОХОВИЙ ДЕНЬ

"І сказав Бог, нехай зберуться води, що під небом до місця одного, і нехай з'явиться суша (суходіл). І сталось так. І назвав Бог сушу земля, а місце, де зібрались води, море. Бог побачив, що воно було добре. І сказав Бог, Нехай земля зростить рослину: траву, що розсіває насіння і плодові дерева, що родять плоди з насінням, за їхнім родом на землі, і так сталося."

Геологія вповні годиться з цим записом. Вона вказує нам, що коли кора землі остигала, тягар води спричинював те, що земля в одних місцях знижувалась, а в других підвищувалась, творючи морські глибини і гори - не відразу, лиш постепенно, одні пасма гір після других. Ми не повинні

думати, що ці всі зміни стались в цьому одному семитисячлітньому дні цієї третьої епохи, але радше, що це лиш дало початок цієї конечної праці, приготовляючи землю до розпочаття вирощування рослинности, бо геологія є правильною, коли говорить, що деякі великі зміни цього роду відбулись не дуже давно. Навіть підчас одного століття ми мали малі приклади цієї сили, і ми не були б здивовані, коли б слідуючі літа дали нам дальші пароксизми (потрясення) в природі, тому що ми знаходимися в іншім переходовім часі - відкриття Тисячолітнього віку, в якому змінні обставини е потрібні. Коли води зливались до моря, появилась рослинність - кожна за своїм родом, з насінням до розмножування цього самого роду. Ця справа е так закріплена через закони Творця, що хоча садівництво може і дає різні відмінні більш досконалі види, однак воно не може змінити роду. Різні родини рослинности не злучаться з собою, так як не можуть злучитися родини тварин. Це показує на замір, на упланування, на конструкцію - не тільки самого Творця, але інтелігентного Творця.

Геологія годиться, що рослинність попереджувала вищу форму тваринного життя. Вона також годиться, що в цьому ранньому періоді рослинність була дуже велика і буйна - що мохи і папороть, і повзюча рослина росли багато скорше і до більшої височини, чим тепер ростять, тому що атмосфера була переповнена вугляними і азотовими газами - так багато, що дихаючі тварини не могли б тоді існувати. Рослини, які тепер ростять кілька цалів, або сантиметрів, вгору, або навіть кілька стіп коло рівника, досягали тоді височини до п'ятдесять або й більше стіп, і часом дві або три стопи в діаметрі, на що вказують їх скам'янілі залишки. В такому середовищі, який тоді там заіснував, ці рослини росли не тільки скоро, але були дуже великі.

Геологи говорять, що в цьому періоді верстви вугля були сформовані: рослини і мохи, маючи великий потяг до карбонатної (або вугльцевої) кислоти, нагромадили в собі много вуглецю, формуючи вуголь і в той спосіб приготовляючи наші теперішні версти вугля і очищуючи атмосферу для тваринного життя, яке появилось в пізніших епохах. Ці великі торфи і мохи були по черзі покриті піском і глиною, що стали насунені на них в часі дальших переворотів і депресії земскої поверхні, через великі хвилі і через інші падаючі водяні "перстені" з атмосфери. Правдоподібно, що такі процеси повторювались, бо ми знаходимо верстви вугля, опісля верстви піску або глини, а пізніше знову вугля.

Вечір і ранок третього 7,000 літнього епохового дня, виконав свою частину у приготовлений) землі відповідно до Божого заміру. В геології цей час називають Карбонійним періодом, задля його нагромадження вугля, оливи і т.п.

ЧЕТВЕРТИЙ ТВОРЧИЙ ЕПОХОВИЙ ДЕНЬ

"Тоді сказав Бог: Нехай будуть світила на тверді небесній, щоб відділяти день від ночі й нехай вони будуть знаками для пір (року), для днів і років; нехай будуть світила на тверді небесній, щоб освітлювати землю. І так сталося. І зробив Бог (тобто спричинив, щоб вони світили - інше слово, яке не означає "створив") два великі світила: світло більше правити днем, і світло менше правити ніччю, і зорі, і відділяти світло від темряви. І побачив Бог, що воно було добре."

Досягнення одного епохового дня були перенесені до слідуючого, і ми були б оправдані припускати, що світло першого дня ставалось більше і більше виразним підчас двох наступаючих днів, як перстень за перстнем падали вниз з води з понад атмосфери на землю, аж у четвертім епоховім дні можна було побачити сонце, місяць і зорі - не так виразно як тепер в ясний день, але подібно як тоді, коли є дещо хмарний день, і вночі, коли є мрячна ніч. Сонце, місяць і зорі можна було добре бачити після потопу за часу Ноя - коли останній з водяних "перстенів" впав на землю. Сонце, місяць і зорі давно світили на зовнішну заслону землі, але тепер прийшов час, що ці світила на небесах можна було бачити, щоб дні, які перед тим були позначені темним, сірим світлом, таким якого ми бачимо в дощевім поранку, коли сонце, місяць і зорі є невидимі поза хмарами, можна було легко відрізнити, щоб оборот дня позначив час для чоловіка і тварини, коли вони будуть створені; тут також повітря почало одержувати щораз більше кисня, приготовлюючи його для дихаючих тварин. Пізніше в цьому самому періоді 7,000 літ, також появились місяць і зорі - щоб мати вплив на припливи і відпливи води на морях, і позначувати час в ночі для вигоди і користи чоловіка.

Ми не повинні думати, що розвиток рослинного життя закінчився підчас четвертого дня, але радше, що він продовжувався - збільшений вплив сонця і місяця сприяв розвиткові інших родів трав, рослин і дерев. Геологія також показує на поступ в цьому часі - комахи, слимаки, краби і т.п. Костяки з риб і луску знаходять в вуглях, але це не шкодить порядкові, тому що формування вугля

продовжувалось після третього дня, яке входило в Рептилійский період (Рептилі - плазуни). Цей "день" відповідає близько тому, що геологи називають "Траєс" періодом, або другою половиною Кам'яної епохи. Вечір і ранок, День Четвертий семитисячлітного часу, або 28,000 літ від початку цієї праці - закінчився, засвідчуючи про великий поступ у приготовленню землі для чоловіка.

П'ЯТИЙ ТВОРЧИЙ ЕПОХОВИЙ ДЕНЬ

"Тоді сказав Бог: Нехай вода вироїть (закишать води) дрібні істоти, пущу живу і птатство, що літає над землею під небесною твердю. І Бог створив риби великі і всяку душу живу плазуючу, що її вода вироїла за їх родом, і всяку пташину крилату за родом їх. І побачив Бог, що це було добре."

В який спосіб теплі океани зароїлись жиючими створіннями, від малих черепашок до великих риб (кита), можна краще зрозуміти, коли знаємо про велику кількість життя в теплих полудневих морях в наших часах. Плазуни, які живуть частинно в воді і частинне на суші (земноводні), належуть також до цього періоду, підчас якого теперішні континенти і виспи постепенно виринали і впадали, будучи в одному часі затоплені великими, або меншими "перстенями", що спадали на землю, а в іншому обмивані великими водяними хвилями (припливами і відпливами). Тому не дивно, що залишки черепашок є знайдені на найвищих горах; і не дивно, що великі верстви вапняку в усіх частинах світу є часом називані "кладовищем черепашок" (shellfish cemeteries) тому що складається головно з шкаралупи черепашок. Що за роїння, або кишіння мусіло там бути, коли ці трилійони малих створінь родились і гинули скидаючи один по одному свої малі шкаралупи! Ми читаємо, що Бог благословив їх в розмножуванню. Так, навіть на такому низькому рівні і таке коротке існування є ласкою, є благословенням.

Не стараймось твердити і говорити про щось більше, чим подають записи Писання. Біблія не твердить, що Бог створив окремо і індивідуально множество різних риб і плазунів, але тільки, що Божий вплив, або дух, ширяв, і з Божого веління, і для Його цілі, море видало своє різного роду створіння. Тут не говориться, який був процес - один вид (вид у природничій науковій класифікації є підрозділом роду) міг, під відмінними обставинами розвинутись в інший вид; або, що з тої самої оригінальної протоплязми могли у відмінних обставинах (або середовищах) розвинутись відмінні головні підрозділи створінь. Цього ніякий чоловік не знає і це не є мудрим бути догматичним (впиратися, що наше розуміння є найкраще і що це є так, а не інакше). Ми не маємо перечитися, що навіть протоплязма палеозоїчного намулу не могла прийти до існування через хімічні процеси в водах, що були багатими в різні мінерали. Те, що ми говоримо є, що це все виникло наслідком Божого заміру і Його зарядження, і тому було Божим створінням, не зважаючи на те, якими тут були проводи чи середники. І ми говоримо, що це є показано в фактах природи , не менше, чим словами в книзі Буття - що, не дивлячись на те, в який спосіб були створіння в морю випродуковані, вони були приведені до стану, в якому кожний є в його власнім роді - де лінії тих родів не можуть бути переступлені. Це є Боже діло, яким би це способом не було зроблене.

Цей день, або епоха відповідає добре епосі Плазунів, або рептиліїв, за означенням геологів. Вечір і ранок - День П'ятий - протяг часу 35,000 літ від початку праці упорядковування землі для дому і царства чоловіка.

ШОСТИЙ ТВОРЧИЙ ЕПОХОВИЙ ДЕНЬ

"Тоді Бог сказав: нехай земля виведе з себе живі створіння за їхнім родом; скотину плазунів і диких звірів за їх родом. І сталось так. І створив Бог диких звірів за їх родом, скотину за її родом, і всіх земних плазунів за їхнім родом. І побачив Бог, що було добре."

Около цього часу справи на землі ставались більш усталені; кора землі була грубша через нагромадження сотки стіп піску і глини, і скоруп, і вугля, і багато інших мінералів, деяких з розпадаючих скель наслідком землетрусів, інших з падаючих "перстенів", а ще інших з верств погибших звірят і дерев; крім того сама земля мусіла досить охолодитись підчас цих останніх епох. Тепер вже було досить сухої поверхні над морем, в склад якої входили пасма гір і долин, з яких вода стекла, приспособлюючи її до життя нижчих тварин, яких ми ділимо на три роди: (1) земні холоднокровні, плазуни - ящурі, вужі і т.п. (2) дика звірина на землі, відмінна від домашньої худоби, яка була особливо приспосіблена для людини і тому тут називається (3) скотиною. В цьому часі також повітря було більш очищене з різних елементів шкідливих для дихаючих тварин, будучи

всмоктуване різними рослинами та деревами в вуглецевім періоді, так як надмірна кількість вугловодня була всякнута малими черепашками з океанів, роблячи приготовлення для великого числа водяних створінь, які дихають.

Тут знова ми цілком не потребуємо сваритися з еволюціоністами. Ми признаємо, що, коли б Бог був так вибрав, то Він був би міг вивести різні види малих звірят до життя через розвиток одного з іншого, або Він міг розвинути кожний вид відмінно з оригінальної грязі. Ми не знаємо, яку методу Він прийняв, тому що це не є показане ні в Біблії, ні в скелях. Однак це є виразно показано, що, не зважаючи на спосіб, який Бог прийняв, щоб цього доконати, Він так закріпив тваринні породи, кожний "за своїм родом", що вони не змінюються - так що винахідливість людського ума не була в змозі допомогти їм робити зміни. Тут є печать інтелігентного Творця на праці Його рук, бо коли б Природа, або "сліпа сила" була творцем, то ми бачили б її дальше як морочиться, як тягнеться сліпо, в часі розвивання і в часі ретроґресу, або повертання; ми не бачили б таких закріплених видів, яких бачимо довкруги нас в природі.

Отже можемо зовсім слушно припускати, що це було при кінці шостого епохового дня, що Бог створив чоловіка, тому що створення чоловіка було Його останнім, і там є виразно сказано, що Бог скінчив свою творчу працю, не шостого, але сьомого дня; - розділ чоловіка на дві особі, дві статі, було очевидно останньою чинністю.

"Тож сказав Бог, створім людину на наш образ і на нашу подобу; і нехай він панує на рибою морською, над птаством небесним, над скотиною, над усіма дикими звірями й над усіма плазунами, що повзають на землі. І створив Бог людину на свій образ створив її; чоловіка і жінку створив їх. І благословив їх Бог і сказав їм: Будьте плідні і множтеся і наповняйте землю, і підпорядковуйте її собі; пануйте над рибою морською, над птаством небесним і над усяким звірем, що рухається по землі."

З огляду на нашу заввагу, що мова Писання не усуває можливости більшого чи меншого розвитку рослинности, водяних створінь і земних створінь, однак добре, щоб ми помітили, велику різницю мови тоді, коли говориться про створення чоловіка. Остання є особливою заявою про пряме вживання Божої творчої сили, в той час, як про щось такого не говориться в інших випадках, але радше натякає розвиток:-

"Нехай земля зростить рослину", і т.п.

"Нехай зароять води живими створіннями" і т.п.

"Нехай земля виведе з себе живі створіння за родом їх", і т.п. Ми маємо два записи про творчість - один, який щойно розглядали в його епоховім порядку, і другий, який слідує в 1 Мойс. 2:4-25. Іншими словами, розподіл розділів був у невластивім місці - кожний запис повинен становити розділ. Другий є коментарем першого, пояснюючи його більш детально. "Таке було походження", або розвиток неба і землі і їх створінь від часу, коли ще не було жодної рослини ні трави. Перший головний запис вживає слово "Бог", коли говорить про Творця, а другий пояснюючий запис показує, що це був Єгова Бог, Який виконав усю працю - "в дні", що Він учинив небо і землю, обіймаючи цілий як один ще більший епоховий день, включаючи чинність шести вже вичислених днів.

Слово Бог в першому розділі походить з звичайного єврейського слова Елогім, множина якого може бути переведена Боги, і яке, як ми бачили, означає "сильний, або могучий". "Єдинородний" у Отця був напевно Його чинним представником в цій творчій чинності, і Він міг включити до виконування різних подробиць цієї чинности Ангельські сили, до яких також слово елогім може відноситися тут, так як і в іншому місці Св. Письма. Тому є властивим, щоб другий, або пояснюючий запис, звернув нашу увагу на цей факт, що Єгова, Отець усіх, був Творцем, не дивлячись на те, хто міг би бути вжитий як Його достойний представник і знаряддя. Тут було б зовсім властивим застановитись на тими доданими подробицями, що знаходяться в другім записі відносно створення чоловіка. Там говориться:-

"Тоді Господь Бог сотворив чоловіка з земного пороху та вдихнув йому в ніздрі віддих життя, і стався чоловік живою душею (істотою)".

Бог був прославлений в усіх Його попередніх чинах і в усякому створінню, хоча незначному, хоча жодне з них не могло віддати Йому подяки, ні оцінити цього, навіть знати Його. Божа мудрість передбачила усе це з початку і приготовляла для чоловіка, який мав бути архітвором земного, або тваринного створіння. Про чоловіка не є

сказано, так як про морські створіння, "нехай море зароїть", ані так, як про земні створіння, "нехай земля видасть"; але противно є записано, що він був особливим творивом, створеним його Творцем, "на Його образ і подобу". Це не є важним, чи тут маємо розуміти образ Елогіма, чи образ

Єгови, бо чи ж Елогім, "сини Божі", не були Його образом, коли йде про силу роздумування і моральну інтелігенцію ?

Ми не маємо розуміти, що цей образ відноситься до фізичної форми, але радше до моральної і інтелектуальної подібности великого Духа, сотвореного відповідно до його земного середовища і природи. І коли йде про "подібність", то це безсумніву відноситься до володіння людини - він мав бути паном, або царем, над землею і множеством створінь, подібно як Бог є Царем у цілому всесвіті. Тут є поле боротьби між Божим Словом і так званим Модерним Знанням, перед яким цілий світ, особливо вчені - включаючи провідників думки майже у всіх семінаріях і багатьох проповідників - кланяються і шанують бога вчених, що зветься "Еволюція". Дві теорії є виразно спірними предметами обговорювання; якщо теорія Еволюції є правдива, то Біблія є неправдива від 1-шої книги Мойсея, Буття, аж до останньої, до Об'явлення. Якщо Біблія є правдива, як ми твердимо, то теорія Еволюції є вповні неправдива в усіх її висновках, коли йде про чоловіка.

Це не є тільки запис Буття про створення чоловіка на Божий образ, що мусить вирішити справу, сильно так як заява Слова. Ціла теорія, або інакше кажучи, наука цілої Біблії піддержує запис Буття і стоїть, або паде з нею. Бо, коли б чоловік став інакше створеним, а не чистим і досконалим, і умово добре наділеним, він дійсно не міг би бути названим "образом" Божим, і його Творець не міг би був поставити його на пробу в Едені, щоб випробувати його і дізнатись, чи він гідний вічного життя; і також його непослух в споживанню забороненого овочу не міг би вважатись за гріх і бути покараним так, як це було, через вирок смерти; також не було б потрібним, щоб чоловіка відкупити з під цього осуду.

Більше того, про "чоловіка Ісуса Христа" говориться, що Він був "анти-лютрон", ціною ВИКУПУ (або відповідною ціною) за вину цього першого чоловіка, і тому Його треба вважати зразком, або ілюстрацією першого чоловіка, перш ніж він згрішив і підпав під Божий вирок смерти.

Ми знаємо також, що тепер, подібно як це було в минувшині, багато шляхетних людей, яких усіх Бог називає грішниками і як такі, вони не є визнані Єговою, за тим вийнятком, коли вони з скрухою приступають до Нього через заслугу Христової жертви і одержуть прощення. Про стан усіх тих віруючих, які в такий спосіб приступають до Бога, говориться, що вони є тільки з Його ласки під шатою Христової справедливости. І ми є поінформовані, що вислід з цього буде воскресення, або реституція до досконалости, занім хтось може особисто бути вповні приємним для Творця. Та проте це був той самий Творець, Який говорив з Адамом перед його переступом і називав його сином, і Який заявив, що Адам і ми, його діти, сталися "дітьми гніву" і підпали під осуд з причину гріха, якого Адам не мав, коли став створений як "син Божий" Луки 3:38.

Як певним є, що "всі святі пророки від початку світу" звіщали, що майбутнє Тисячоліття буде "часом реституції (відновленням) усіх річей", так певним є, що теорія Еволюції є в загальній противності до висловів Бога через усіх Його святих пророків. Бо реституція, замість бути благословенням для людства, була б прокляттям для нього, коли б теорія Еволюції була правдивою. Коли б через сліпу силу, або інші еволюційні процеси, чоловік зносився в гору через великий труд і тяжкі намагання, з протоплязми до устриці, а з остриці до риби, а з риби до плазуна, а з плазуна до мавпи, а з мавпи до нижчої людини, а з нижчої людини до того, що ми є тепер - то це було б великою шкодою для них, щоб привернути їх до того чим був Адам, або можливо змушувати реституцію ще дальше - до протоплязми. Тут нема середнього становища в цьому питанню; і чим скорше Божий народ позитивно рішить в згоді з Божим Словом, то тим ліпше буде для них; вони будуть більше забезпечені і не впадуть в теорії, що не приймають викупу, а які приймають еволюцію і які тепер поширені, і стараються звести, коли б було можливим, то навіть вибраних. Нехай Бог буде правдивий, а кожний еволюціоніст брехуном.- Рим.3:4

Ми не можем тут іти в деталі Адамового створення, щоб обговорювати про його організм, або тіло, або дух, або його віддих життя, і як ці сполуки вчинили його живою душею, або істотою. Це вже було представлене підчас розгляду відмінних предметів.

Їх розмножування, очевидно, не мало нічого до діла з їх переступом, як деякі натякають, але це було частиною Божого благословення. Одинокою залежністю з причини упадку і кари було те, як там є сказано, збільшення болів і горя матері, і відповідно до того тяжка праця в поті чола для мужчин. Це ставалось щораз тяжчим в пропорції як людство падало в більшу деградацію умову, фізичну і моральну. Ціль розмноження буде осягнена тоді, коли відповідне число потомства наповнить (не постійно доповнювати) землю. Правда, велике число вже стало народжене - можливо п'ятьдесять міліярдів - і вони тепер сплять у великій в'язниці смерти, але їх не є забагато, тому що

теперішня поверхня землі, коли стала б відповідно пристосована для людини, а що остаточно так станеться, помістить два або три рази більше число - не беручи під увагу можливості появи інших континентів, інших континентів з океанів, в яких колись знаходились ті, що тепер є.

Вчені скептичного погляду вже від довшого часу стараються доказати, що чоловік був на землі давно перед часом зазначеним в Біблії (в кн. Буття) і кожна кістка знайдена в глині чи в піску є досліджувана в тій цілі, щоб зробити даного вченого світової слави чоловіком, який показує, що Слово Боже не подає правди. Ми вже згадували про ненадійність таких різних доказів, так як знайдення кам'яної головки стрілки з лука в піску з раннього періоду. В деяких випадках було доказано, що це було виробом теперішних Індіян (в Америці), які виробляли їх близько місця там, де вони знайшли відповідне крем'яне каміння.

(Нам теж є добре знана теорія про існування перед-Адамового чоловіка і про спроби пояснення на цій основі про відмінні раси людського роду. Але ми держимось Біблії, як Божого об'явлення і через те вищого від всякого людського припущення. Біблія заявляє про солідарність людської родини не в непевних, але в певних висловах, кажучи: "Він створив з одної крови ввесь рід людський" (Діян. 17:26). І дальше, що Адам був першим чоловіком (1 Кор. 15:45:47). І дальше історія про потоп е найбільш виразно висловлена про те, що лиш вісім людей спаслись в ковчезі і вони всі були дітьми Ноя - потомки Адама. Різноманітність людських типів і рас мусить бути з причини підсоння (клімату), поживи, звичаїв тощо, головно з причини відлучення і відокремлення багатьох народів по різних частинах землі, далеко одних від других, і тому між ними постепенно виникли і закріпились відмінні особливості. Це є показане на тім, що європейці, які живуть між людьми Китаю і Індії набирають певну міру подібности їх сусідів, а їх діти народжені в цьому краю, носять ще більшу подібність шкіри і рис лиця - що стали безсумніву здійснені через окруження, яке оточувало матір підчас її вагітности. Приклад такої асиміляції є даний китайцем з одної округи, який ототожнює себе з ізраїлітами, що стали розпорошені через горе, яке спало на них при закінченню їх віку около 70 року по Христі. Ці жиди стались так подібні до китайців, що навіть не подібні до жидів - найсильнішої з рас народів.)

На зібранню Філософічного Інституту в Вікторії, не дуже давно тому, було сказано, що "пильна аналіза була піднята через проф. Стокеса, пана Беннета і заст. през. проф. Беала, і інших про різні теорії Еволюції, і дано звіт, що дотепер жодного наукового доказу на знайдено, щоб

дати признання цій науці, яка твердить, що чоловік розвинувся з нижчого роду звірят; і проф. Вірхов сказав, що є повна відсутність яких-небудь скам'янілих типів нижчого степення в розвитку чоловіка і що який-небудь позитивний поступ в сфері до історичної антропології в дійсності віддалив нас дальше від доказів такого зв'язку - тобто з рештою звіринного царства. З тим годиться великий палеонтолог проф. Баррод, кажучи, що в усіх його дослідах він не знайшов жодного скаменілого породу, який розвинувся в інший рід. В дійсності, виглядає, що ні один вчений ще не відкрив огнива між чоловіком і мавпою, між рибою і жабою, або між хребетними і нехребетними тваринами. Дальше, там не було доказів, щоб якісь породи, скам'янілі тварини, чи щось іншого, тратили свої особливі характеристики і набирали нових, що належуть до інших породів; наприклад, взяти пса і вовка, і помимо того, що пес є подібний до вовка, там немає цього сполучуючого огнива (кільця); і так само справа мається з тими породами, що вже вигинули, там не було постепенного переходу від одного до другого. Та більше того, перших тварин, що появились і існували на землі, не можна в жодному значенню вважати за нижчих, або принижених."

Понище цитуємо в коротці слова Дж.В. Давсона, з його підсумки його останніх дослідів відносно "Місце Стрічі Геології і Історії." Він говорить:-

"Ми не знайшли зв'язку походження (або джерела походження), який би пов'язував чоловіка з нищими тваринами, які його попереджували. Він появляється перед нами, як новий відхід (відхилення) в створінню, без жодного прямого споріднення до інстинктовного життя нищих тварин. Первісний чоловік не є меншим чоловіком, чим його потомки і коли йде про міру їх знання засобів, винаходів, новостей і впровадження нового способу життя, він був таким самим як і вони. Ми не були навіть в змозі прослідкувати взад до його невинного золотого віку (в Раю). Коли ми знаходимо його в печерах і пісках, він вже є упавшим чоловіком, незгідним з його середовищем І ворогом його співтоваришів, видумуючи проти них знаряддя знищення, більш фатальні, чим ті, якими природа наділила м'ясоїдних диких тварин. Чоловік, коли йде про його тіло, є подібний до тварини, з землі земний, Він також е член з породи хребетних, і кляси ссавців; але в цій клясі він не тільки становить прямий вид і рід, але також відмінну родину, або порядок. Іншими словами, він є одиноким видом,

або родом в своїм роді і в своїй родині, чи порядку. Таким чином він є відлучений великою прогалиною від усіх найблищих йому тварин; і навіть, коли б ми признали науку, що ще не є доказана, про походження одних родів з інших у випадку нищих тварин, ми не є в змозі доставити пов'язуючого зв'язку, який є потрібний, щоб злучити чоловіка з якою-небудь групою нищих тварин.. Жодний факт в науці не є більш певно встановлений, чим новість чоловіка в геологічнім часі.

Ми не тільки не знаходимо слідів його залишків в старших геологічних формаціях, але ми не знаходимо жодних залишків тварин найблищих до нього, і стан світу в цих періодах, виглядає, не був відповідний на мешкання чоловіка. Якщо, наслідуючи звичайну геологічну систему, ми поділимо цілу історію землі на чотири великі періоди, починаючи від найдальших знаних нам скель, еозойських, або архаїчних, аж до модерних, ми знайдемо залишки чоловіка, або його працю, лиш в останнім четвертім, і це лиш в його останній частині. Фактично, тут немає незаперечного доказу про присутність чоловіка, поки не дійдемо до раннього модерного періоду... Там є лиш одна порода чоловіка, хоча є багато рас і відмінностей, і ці раси, або відмінності, виглядає, розвинулись в дуже скорому часі і проявили чудову сталість, або незмінність, коли стали останньо відкриті. Історія, яка знаходиться в кн. Буття випередила модерну історію. Старинна книга (Біблія) є під кожним оглядом достовірна, і є далека від міфів, чи байок старого поганства."

Проф. Пастюр, великий бактеріолог, був відвертий противник Дарвінізму; і він так сказав:-

"Нащадки будуть колись сміятися з глупоти модерної матеріалістичної філософії. Чим більше я досліджую природу, тим більше я є захоплений працею Творця. Я молюсь, коли я виконую мою працю в лабораторії."

Вірхов, російський вчений, хоча не був явний Християнин, подібно противився теорії Дарвіна про розвиток органічних істот з неорганого, і він сказав, "яка-небудь спроба знайти перехід тварин до людини закінчилась повним неуспіхом. Середнє огниво не було знайдене і не буде знайдене. Чоловік не походить з мавпи. Це було доказано поза всякі сумніви, що підчас п'яти тисяч літ не було жодних помітних змін в людстві."

Інші вчені також висловились проти поглядів Дарвіна.

Маючи на увазі ці факти як немудрими виглядають ці випадкові статті "Докторів", або "Професорів", які вдають що є мудрі і вишколені, коли обговорюють "загублене огниво", або суґерують, що малий палець людської ноги стає непотрібним і незадовго зникне, "природа його усуне" так як "хвіст мавпи був скинений". Чи ми не маємо мумій, які збереглися около чотири тисячі літ? Чи на котрійсь з них знаходиться хвіст? Чи їх малі пальці є відмінні від наших сьогодні? Чи уся тенденція природи не є радше вниз? Чи не потрібно людської мудрости і запобігливости, щоб піддержувати високі типи рослин і нижчих тварин? І чи не потрібно для чоловіка Божої ласки, щоб його підносити, і не дозволити на велику дегенерацію, таку, яку бачимо в "Темній Африці"? І чи це не годиться з Писанням? - Рим.1:21,24,28.

Це є властивим, щоб Господній народ мав добре в умі важний напомин по лінії обережности, даний Тимотеєві Ап. Павлом: "О Тимотею.. уникай світського пустословства та суперечностей знання, що так себе неправильно називає" (ІТим.6:20). Щоб бачити правду виразно, ми мусимо дивитись з точки Божого об'явлення. Ми мусимо "бачити світло в Його світлі." Отже, так дивлячись в різні напрямки через природу під керівництвом Бога цієї природи, (то з того буде той наслідок), що наше серце і розум будуть поширені і це наповнить нас подивом і прославлюванням, як побачимо панорамні проблиски слави, маєстату і сили нашого Всемогучого Творця.

Вечір і ранок, День Шостий, при його закінченню, 42,000 літ після того, як ця праця розпочалась; тоді земля була готова для людини, щоб її підкорювати, хоча як цілість, ще дальше не спосібна для нього. Знаючи наперед про непослух Його створіння (і про Його цілий план пов'язаний з його осудом смерти, його відкуплення і остаточно визволення з гріха і смерти усіх тих, які відповідно навчуться послуху, і скористають з того досвіду) Бог не ждав з створенням чоловіка, аж ціла земля буде готова для нього, але Він приготовив Рай, город в Едені -удосконалюючи його в різний спосіб для короткої проби досконалої пари - лишаючи для людства, як в'язнів робітників, працю "підкорення" землі, і щоб вони в цьому самому часі одержали через те цінну лекцію і досвіди.

СЬОМИЙ ЕПОХОВИЙ ДЕНЬ ТВОРЧОГО ТИЖНЯ

"Бог закінчив сьомого дня своє діло, що його творив, і спочив сьомого дня від усього свого діла, що творив був".

Помічаючи щораз вищу прогресивну послідовність цих шістьох днів, і маючи в умі цей факт, що число сім само в собі вказує на завершення і досконалість, ми зовсім природньо будемо сподіватись, що Сьомий Епоховий день буде більш чудовим, чим попередні дні. І таким ми його знаходимо: лиш що його важна частина є на певний час - аж до "властивого часу" - замкнена для наших умових очей зрозуміння через загальний вислів, що Бог відпочив сьомого дня від усієї свої праці, усього діла. Як це виглядає дивним, що Бог відпочив, тобто полишив свою творчу працю тоді, коли, виглядало, що вона є на закінченню, і так немов би робітник приготовив увесь потрібний матеріал для будови і тоді припинив всяку дальшу роботу, не закінчуючи свого першого заміру!

Але ціла ця справа відкривається велично перед нами, коли ми зрозуміємо, що Бог Єгова відпочив від своєї творчої праці і перестав її продовжувати тому, що в своїй мудрості Він передбачив, що Його замір може бути найкраще виконаний іншим мудрим способом. Бог розумів, що буде найкраще дозволити Адамові керуватись своєю власною вільною волею і через спокусу впасти в гріх і одержати заслужену кару, смерть - включаючи довгий період 6,000 літ вмирання і боротьби, як в'язня у злому середовищі. Бог бачив, що це буде найкраще дозволити йому як в'язневі в такий спосіб виконувати свою частину підкорювання землі, щоб привести її як цілість до предсказаного Райського стану - що буде корисним для чоловіка під такими обставинами і що це буде конечним, щоб чоловік зрозумів принципи, які лежать в основі Божої праведности і зрозумів велику грішність гріха, і бути таким чином приготованим до ласки, яка буде принесена для світу у властивім часі.

Однак одною з головних причин, що Бог полишив творчу чинність, безсумніву, було те, що це може бути виконане через когось іншого - через Його Єдинородного - в такий спосіб, що це не тільки прославить Сина, але прославить Отця також, через виявлення досконалих Божих якостей, або прикмет, а що не було б доконане в жодний інший спосіб. Це було через віддання свого Сина, щоб Він стався Відкупителем чоловіка - показання не тільки Божої Справедливости, яка не може в жодний спосіб порушити рішення і наказу, що "заплатою (або карою) за гріх є смерть", але яка одночасно зілюструвала Божу Любов - милість, співчуття для Його впавшого створіння, до такої міри, що віддав на смерть свого Сина (Який на це добровільно погодився) на користь людини. Також Божа Мудрість і Сила будуть невдовзі показані в кожній рисі цього влаштування, коли воно вповні стане довершене.

Дехто може говорити, що для Отця вдержуватися від удосконалювання творчого плану для того, щоб Син міг чинити Його працю підчас Тисячоліття при помочі реституційного процесу, не буде нічим відмінним від попередньої творчої діяльності, уся яка була від Отця і через Сина - без Якого нічого не було створене, що було створене. Але ми відповідаєм, Ні. Відношення Сина до виповнення праці реституції, якою цей Семи Епоховий День закінчиться і впровадить земну досконалість, буде зовсім відмінне від якого-небудь з Його попередник діл; в усіх попередних чинностях Син звичайно виконував працю для Єгови, не вживаючи в жоднім значенню своєї власної сили і енергії, але в цій величавій праці, що мас настати, Він буде вживати свою власну силу і авторитет - яка коштувала Його 34 роки пониження, закінчуючись Його розп'яттям. Через виконання цього великого діла, яке мудрість і любов Отця упланували для Нього, Він "купив" світ, купив отця Адама і його потомство, і його посілість - землю - з усіма його правами до неї як її володаря "на подобіє Боже." Богу уподобалось удостоїти "Первородня", і тому так упланував і відпочив, тобто, здержався від творчого процесу, щоб в той спосіб Син прославив Його і був прославлений Ним.

Бог відпочив не в значенню відновлення сил після умучення (бо є сказано, що Він на силах не впадає), але в значенню заперестання праці. Він бачив упадок і руїну через гріх свого найбільш благородного земного створіння, однак не вжив своєї сили, щоб зупинити шлях смерти і не розпочав реституційної праці. В дійсності, через закон, який Він встановив, Він виключив всяку нагоду проявляти милосердя для Адама і його роду, за вийнятком Відкупителя. Тому що карою була смерть і то неограничена - вічна смерть "вічне знищення" - і тому, що це є неможливим для Бога говорити неправди, неможливим для Найвищого Судді всесвіту відвернути свій власний справедливий вирок, то через те не було можливим для Творця статись прямим відновителем цього роду, або в якому-небудь значенню продовжувати Його

творчу працю в засудженій людині і її посілості, землі.

В такий спосіб Бог Єгова виказав довір’я в свій власний великий план віків, і в Його Єдинороднім Синові, Якому передав повне виконання цього плану. Це довір'я Отця в Синові є вжите Апостолом як ілюстрація того, як наша віра повинна ^держатись Помазанця, що й ми також можемо довіряти Йому і передати Йому усі справи і інтереси відносно нас самих і наших дорогих приятелів і

світу в загальному: Апостол так говорить: "Ми ж, які увірували, входимо в Його відпочинок ... Хто бо ввійшов в Його відпочинок, той відпочив від діл своїх, як і Бог від своїх" (Жид.4:3,10). Віруючі, так *як* Бог, вповні сполягають на Христа, і мають довір'я в Його здібність і бажання виконати великий Божий проект відносно нашого роду, і тому ми відпочиваємо не від фізичного умучення, але від журби, чи непокою, від бажання, щоб відтягати цю справу від Христового піклування і охорони, або старатися запевнити собі наслідок (спасення) іншими способами.

Коли б відпочинок Творця, або припинення старання про Його негайну допомогу упавшому створіння, міг комусь виглядати, що Він став обоятний, або, що недбав про нього, то це зовсім так не було; це є лиш виконанням наймудрішого і найкращого способу для допомоги людству - через Посередника. Деякі думають, що реституційний процес повинен був розпочатися скорше, на що відповідаємо, що період панування Гріха і Смерти, 6,000 літ, не був завеликий, щоб привести через народження людей відповідне число до "наповнення землі"; не задовгий, щоб дати лекцію всім про "надмірність грішности гріха" (Рим.7:13) і про жорстоку його кару; не задовгий, щоб дозволити чоловікові пробувати поступати після своїх видумок і своїх невдалих спроб видістатися з цього жалюгідного стану. Перший прихід нашого Господа, Щоб викупити світ, щоб Він міг мати справедливе право прийти знову і його благословити і підносити усіх, які приймуть Його ласку, хоча він був понад 4,000 літ після настання гріха, є мимо того названий в Святім Письмі властивим Божим часом: "Коли ж настало виповнення часу, послав Бог Сина свого" (Гал.4:4) В дійсности ми бачим, що навіть тоді не був би властивий час, за вийнятком того, що Бог мав замір покликати і зібрати, і очистити, і приготовити вибрану Церкву, щоб участвувати з Відкупителем у великій і славні Тисячолітній праці благословення світу - Бог передбачив, що треба буде цілого віку Євангелії для цього вибору і тому, щоб його довершити, Він у відповідний час наперед послав свого Сина до виконання чинности примирення.

ЧАС БОЖОГО ПРИПИНЕННЯ, АБО ВІДПОЧИНКУ, ВІД ТВОРЧОЇ І ПОСИЛЕНОЇ ЧИННОСТИ ВІДНОСНО ЗЕМЛІ.

Як довго є, коли Єгова припинив, або відпочив від своєї творчої чинности? Ми відповідаємо, що тепер вже є дещо більше від шести тисяч літ. Як довго буде Його цей відпочинок тривати? Відповідаємо, що воно буде продовжуватись через Тисячоліття - тисячлітне царювання великого Посередника, здійснюючи "реституцію (відновлення) усіх річей, про які Бог від віку говорив устами всіх святих пророків" (Діян.3:21). Чи довір'я в Бога Єгову у виконанню Його плану, згідно з яким Він передав усе в руки Ісуса, покажеться оправданим - чи вислід з цього усього буде задовільний? Бог Єгова, Який знає кінець з початку, запевнює нас що буде, і що Син, коштом Якого цей план виповнюється "Вдоволений споглядатиме Він на працю життя свого (Він через муки душі свої буде бачити плід і насититься)" (Ісая 53:11). Так, усі віруючі, які відпочивають через віру в праці їх Відкупителя - минувшій і майбутній - можуть мати повне запевнення віри, що "Чого око не бачило і вухо не чуло, і що на серце людині не прийшло, що Бог приготовив для тих, що Його люблять" (1Кор.2.-9), особливо для Церкви; але також довжину й ширину, височину й глибину, його милосердя і реституційні блаженства для всіх тих з світу, які не є з вибраних, а які в їх Тисячолітнім дні ласки щиро приймуть чудові, Богом приготовані засоби для спасення, на Його услів'ях.

Минувші шість тисяч літ і майбутня тисяча літ - сім тисяч літ відпочинку Єгови - допровадить нас до часу, коли Тисячолітнє царювання Сина перестане, тому що воно довершить свій замір - реституції, або привернення охочих і послушних з людства до образу і подібности Божої, і підкорення землі для чоловіка як його посілости, його царства. Тоді Посередничуючий престол і царство, виконавши свою ціль, і знищивши всіх тих, що псують землю, Син передасть Богу, Отцеві - через передання його людству, для якого воно було на початку замірене, бо є написано, "Тоді скаже цар тим, що є праворуч Нього, прийдіть благословенні Отця мого, візьміть у спадщину Царство, приготоване вам від заснування світу" (Мат.25:31,34), - земне створіння – 1 Кор. 15:25-28.

Це є та довжина цього Сьомого Епохового Дня, так виразно позначена в історії і пророцтві, що дає нам ключі про довжину усіх інших епохових днів цього творчого Тижня. І коли цілий цей період, сім рази сім тисяч літ, або сорок дев'ять тисяч літ, буде закінчений, то приведе і впровадить нас у великий П'ятидесятий, про якого ми вже говорили, як про дуже важний в Писанню, бо позначує величаве довершення в Божому плані; Сабат (Субота) Ізраїля, досягаючи вершка в 7x7=49 впроваджував п'ятидесятий, або Ювілейний рік; а ще більший цикль 50x50, позначує Тисячоліття, як

великого Ювілею Землі. І остаточно тепер, ми знаходимо Сабат, або семиденну систему, ще на більшу скелю, коли міримо створювання землі, від її початку до її удосконалення; і це є 7х7,000 і виносить 49,000 літ, впроваджуючи до великої епохи, в якій не буде більше стогону, ні смутку, ні болю, ні крику, ні вмирання, тому що тоді закінчиться Божа чинність творчости, так далеко, коли йде про землю. Не дивно, що цей час є позначений як Ювілейний час.

Ангельські Сини Божі "викликували з радости" (Йова 38:7) на початку творчого тижня землі і після того як були свідками його розвитку, і остаточно як бачили чоловіка, її царя, створеного на образ і подобу Божу. Тоді з причини непослуху наступив упадок в гріх і смерть, і страшний досвід упавших Ангелів, які не задержали свого первого стану, і людське самолюбство, і кровава історія під панованням Гріха і Смерти. Після цього наступає відкуплення і вибирання Помазанця (Голови і Тіла) через жертву, і заложення Месіянського (Христового) Царства з його чудовою реституцією усіх річей. Не дивно, що в небі і на землі буде велика радість, коли усі Божі інтелегентні створіння побачать в такий спосіб довжину і ширину, височину і глибину не тільки Божої Любови, але теж Його Мудрости, Справедливости і Сили.

Тоді напевно можуть співати нову пісню усі Божі створіння, так на небі як і на землі, кажучи,

"Великі та чудесні діла Твої, Господи Боже, Вседержителю! Праведні і правдиві дороги Твої, Царю Святих! Хто не побоїться Тебе, Господи, і не прославить Імени Твого? Бо Ти єдиний святий, бо всі народи прийдуть і поклоняться перед Тобою, бо Твої справедливі суди об'явились." - Об'яв. 15:3,4.

"Бо так говорить Господь, Творець неба, Він той Бог, що землю сформував та її вчинив, і міцно поставив її, не на порожнечу її створив, Він приспособив її, щоб на ній жили люди." - Ісая 45:18.

"І все створіння, що на небі, і на землі, і під землею, і що на морі, і все, що в них, чув я, що казало: Тому, Хто на престолі, і Агнцеві, благословення, і честь, і слава, і влада на вічні віки."- Об'яв. 5:13.

Від часу писання повищого, ми знайшли з під пера проф. г.Фредерика Врайта, з 19,11 1902 р. слідуючі пояснення про створення з книги Буття.

"Перший розділ Буття, в якому говориться про створіння світу, є найбільш чудовим документом. Він є знаменитий так задля майстерности, з якою уникає можливого конфлікту з науковими відкриттями, як і задля його ефективности з літературної точки погляду. Міряний через вплив, який мав, то ледве чи є якась Інша частина літератури, щоб могла рівнятися з ним. Його очевидною метою є здискредитувати політеїзм і підкреслити єдність Бога. Це він робить через заперечення існуванню многих богів, так загально, як і в малих подробицях, і через підтвердження, що є лиш один вічний Бог Ізраїля, Який створив небо і землю і всі речі, що є на ній, яким ідолопоклонники мають звичку поклонятися.

"Величавість цього розділу видно з того, що всюди, де не досягає її вплив, політеізм і ідольство переважає. Єдність Бога і Його прославлювання як єдиного Творця усіх річей, є піддержувана лиш тими народами, які прийняли цей розділ як правдивий і як Боже об'явлення.

СУМІЖНІСТЬ З НАУКОЮ

"В тому самому часі поступ науки послужив радше до піднесення, чим до зменшення нашої пошани для цієї знаменитої частини великої книги Божого об'явлення. В його звоях є нагода знайти сховище для кожного дійсного відкриття науки. Мова цього розділу стала дібрана з такою мудрістю, щоб уникнути конфлікту з модерною наукою, так що великий геолог проф. Д. Дана з Колегії в Єле твердить і підкреслює, що було б неможним пояснити це, за вийнятком теорії, що це є з Божого надхніння.

В початкових стихах це зупиняє суперечку відносно віку землі, і очевидно, сонячної системи, через звичайний вислів, що небеса і земля були створені "на початку", не подаючи нічого як давно був цей початок. Але що сонячна система мала свій початок, то це є доказано через модерну науку з такою ясністю, що найбільш смілий еволюціоніст не може цього заперечувати. Модерна наука про консервацію енергії доказує, що теперішний видимий стан річей не все був таким, не все так існував. Сонце охолоджується. Його тепло скоро промінює і затрачується в порожнім просторі. Коротко кажучи, сонячна система хилиться до упадку і це є досить ясним, що його процес не міг так

проходити вічно. Навіть гіпотези галактик натякають на початок, і жоден розум людини ніколи не висказав кращої заяви про цей факт, чим ця заява, що знаходиться в початковім стиху Біблії.

ТВОРЧІСТЬ ВІДБУВАЛАСЬ ПОСТЕПЕННО

"Цей цілий розділ Буття є оснований на принципі розвитку в цій методі творчости. Всесвіт не введений до існування відразу. Він не був уформлений зараз з початку. На початку ми маємо лиш фізичні сили, з яких мала бути зроблена велика структура через постепенне розвивання, або як хтось воліє сказати, через "еволюційні" процеси. (Як вже було зазначено, теорія Еволюції, тобто постепенного розвитку з нижчих видів, не годиться з Біблією тільки відносно чоловіка - і лиш для нападу на цю точку ця теорія існує і знаходить оборонців) То також є правдиве, коли йде про відмінний погляд відносно слова "день" (Євр. йом). Чому Великий Творець потребував шість днів, навіть коли б вони були 24 годинними днями, щоб створити світ? Відповідь є, що Творець не тільки має велику силу, але також дуже велику мудрість і бачив за відповідне вживати такого способу створювання, який включає насамперед стебло, опісля колос, а пізніше ціле зерно в колосі.

"З перегляду цілого того розділу виглядає, що в Божому плані Еволюція має пристосування. Створювання почалось через припровадження до життя найпростіших форм матерії і продовжувалось через впливання на них таких активностей сили і енергії, які продукують світло. Це наступає через відлучення матерії, яка формує землю, і відлучення суші від води, і води на землі від води, яка є вдержувана в повітрю. Якщо хтось бажає спорити про слово "твердь" і наполягати на його голе літеральне значення, то слова сказані в 1 Мойс. 1:20 забороняють йому це чинити, бо там є сказано, що птахи стали створені і мали літати понад землею під небесною твердю. Середник, який вдержував води в хмарах був той, через який птахи могли літати.

СТВОРЕННЯ РОСЛИННОСТИ

"В третій стадії земля була покрита рослинністю, яка є найпростішою формою життя, але яка, коли раз впроваджена, потягає за собою цілі розвиваючі серії рослинних продуктів. Так широкою є мова, якою дістаємо повідомлення про створення рослинности, що вона лишає много місця для теорії спонтанічної (самої від себе, довільної) творчости, яка ще є одною з спірних питань в біології. В світлі цього, як чудовими є слова Божі "і Бог сказав, нехай земля зростить рослину ... і вивела земля з себе рослини.

"Така сама знаменита форма вислову знаходиться при розпочаттю п'ятого дня розвитку, де читаємо (1 Мойс. 1:20) "І сказав Бог: Нехай вода вироїть дрібні істоти, душу живу .. " І дальше, розпочинаючи працю шостого дня, такі слова є вжиті, (1 Мойс. 1:24) "Нехай видасть земля живу душу, за родом їх.." Якщо хтось впирався б і пояснював би ці слова, як лиш собі слова, то такий говорив би те, що ні наука, ні теологія не приймає.

ОСОБЛИВА ТВОРЧІСТЬ

"Коли приходиться до створення людини, то тут зовсім відмінні вислови є вжиті. Там є сказано, що Бог створив чоловіка на свій образ і свою подобу і вдихнув у ніздрі його віддих життя. Тут не є конечним розважати, яке це має значення відносно способу створення чоловіка. Але ці слова добре відповідають для вдостоєної гідности, що належить чоловікові, коли порівняти його з іншими тваринними створіннями. Найбільш гідні завваги характеристики чоловіка є висвітлені в тім записі і в наступаючім, відносно початку його кар'єри. Не тільки є сказано, що чоловік став створений на образ і подобіє Боже, але він став приспосіблений до панування над пільним звірям, і мав дар мови, якою міг дати кожному з них ім'я. Дальше, він є творивом, яке має вільну волю, яке знає різницю між злом і добром - коротко кажучи, він посідає моральну природу, яка ставить його у відмінну клясу.

"Те, що так багато річей є нам сказано про створіння, і що там немає нічого абсурдного, ні фантастичного, і є так мало, що спричинювало б труднощі в узгідненню з модерною наукою, є найбільш ясним доказом, якого можемо мати, що це було дане з Божого надхніння. Навіть Милтон, з усією його наукою і з додатковою користю посідання цього запису, не міг відповідно приборкати своєї уяви, щоб вдержатись від зроблення пародії з його цілого поняття про створіння тваринного

царства. Що ж тоді, як не рука надхніння, могло вдержувати і керувати писателем цієї першої книги Буття ?

ЧОЛОВІК СТВОРЕНИЙ, НЕ РОЗВИНЕНИЙ

"Є велика різниця між величиною і розвитком мозку в людині, від мозку в нижчих тваринах, або в "приматах".

"Фізіологічне і психологічно він різниться, навіть більш далеко, від нижчих членів свого стану. Він має силу граматичної мови і творення відмінних промов. Він може уложити свої думки в речення, які можуть бути представлені означеними буквами на папері, чи якій іншій субстанції. Чоловік має слух до гармонії в музиці, якого жодні тварини не мають. Це вказує на делікатність структури в органах слуху найбільш чудового характеру. Між його умовими якостями, то ця здібність роздумувати і робити висновки, є найбільш чудовою, коли порівняти з умовою здібністю тваринного створіння.

"В своїй великій праці про 'Умову Еволюцію', Романес думає, що він знаходить в нижчих тваринах початки, або познаки, людських здібностей, але вони є такими елементарними, що лишають між чоловіком і тваринами

прогалину майже таку велику, яка коли-небудь існувала. Через зібрання усіх виявів інтелігенції, він знаходить, що вони всі виявляють так багато інтелігенції, як дитина, що має 15 місяців. Але ця інтелігенція не є в якомусь одному родові, один рід дійшов до цього рівня по одній лінії, а інший по другій лінії..

РОЗУМ І ІНСТИНКТ

"Помимо того, що смисл нюху у пса є досить гострий, проникливий, то це не помагає йому, щоб його можна навчити геології. Ні проникливість орла в його баченню, не є жодною поміччю для нього в студії астрономії. На марно хтось провадив би пса по світі, щоб навчити його про кількість льоду в льодових періодах, тому що він не мас сили думки, якою міг би пов'язати валуни (великі каміння перенесені природньою силою з їх оригінального ложиська) в США з їх познаками в скалах в Канаді (де вони оригінальне знаходились, або туди пересувались), або подрапане камінням, що є на російській рівнині, з Скандинавськими горами, з яких вони були повідривані через посуваючийся лід. Такі висновки є зовсім неможливими для псячого розуму.

РЕЛІГІЙНІ ЗДІБНОСТІ

"Ця вищість людського ума в нічім не проявляється так різкою, як в можливості набувати релігійні поняття через літературу. Очевидно, ми маємо чудові представлення вивчених свиней, які через певні вправи є навчені вибрати певні літери і зложити їх в малі слова. Але жодна тварина не може бути навчена говорити інтелігентно. Щодо цього то навіть папуга не є вийнятком, тому що її слова є лиш повторенням звуків, які чує, які навіть для неї самої є незрозумілі. Тим більше не можна навчити тварину, щоб інтелігентно читати і слухати промову якогось проповідника.

"З другої сторони, Біблія, яка є книжкою з найбільш різноманітною літературою, помішуючи найвищі поетичні полети і вимову, які коли-небудь були написані, і представляючи величаве поняття про Бога і майбутнє життя, яке ніколи і ніким не було так розважуване, стала переложена майже на кожну мову (і много наріччя - Ред.) на землі, і знайшла в цих мовах відповідні образові вислови, через які може успішно і зрозуміло представити свої науки, свої ідеї...

"Воно так є, коли будемо дивитись з найвищої інтелектуальної точки погляду, що унікум (єдине в своїому роді) людини в тваринному створінню є найбільш помітний. Інтелектуально він стоїть сам. Наукове ім'я для роду, до якого чоловік належить є "гомо", але породи с "гомо сап'єнс" (homo sapiens), це є людська форма з долученою людською мудрістю..

"Альфред Руссель Валлас, який незалежно відкрив принцип природнього добору, і описав це в тому самому часі з Дарвіном, ставив за зразок різні фізичні особливості чоловіка, які не могли брати початку через самий природній добір, але які наполегливо вказували на діючий чинник, або фактор, з вищою керуючою силою.

УБРАННЯ І ЗНАРЯДДЯ

"Між тими він також цитує відсутність в людині природнього охоронюючого покривала. Чоловік сам з усіх тварин носить убрання. Він мотає волокна з рослин на покривало, або забирає шкіру від других тварин і покриває нею своє власне голе тіло як охорону перед суворим зимном. Птахи мають пір'я, вівці мають вовну, інші тварини мають шерсть, і всі вони є чудесно приспосіблі для їх охорони. Лиш один чоловік є без цієї охорони, і лиш тоді може її мати, коли вживатиме свого розуму, своєї інтелігенції. Коли б ми не застановились над тим добре, ми не здавали б собі справи, скільки це вимагає інтелігенції і старання чоловіка, щоб забезпечити

для себе убрання. Навіть в такій простій справі як те, щоб дістати шкіру з якоїсь іншої звірини для одягу, він с приневолений насамперед бути винахідником знаряддя. З жодної звірини не стягнено шкіри без вживання якогось знаряддя, ножа тощо.

"Це приводить нас до іншої дефініції чоловіка, як тварини, що послуговується знаряддям. Найбільш зближеними тваринами, що вживають якесь знаряддя є слоні і мавпи. Є знаним, що слон навчився лапати своєю трубою щітку і продовжуючи її в такий спосіб, може нею чистити частини свого тіла, яких інакше не досягнув би. Мавпа, бажаючи відчинити двері, навчилась вживати кия. Але жодна звірина не навчилась виробляти знаряддя, тоді як немає жодного племени людського так низького в інтелігенції, яке не виробляло б найбільш цікаве і дивне, і складне знаряддя.

"Легкі човни, каяки, з найнижчих рас, є дуже помислово оформлені і найбільш досконало пристосовані для їх потреб. Витесані з каміння знаряддя вимагають старання і вказують на улюблені далекосяжно начеркнені взори і застосування великого хисту, щоб їх вирізбити. Помисловий спосіб, яким неосвічені народи дістають вогонь тоді, коли хочуть, через тертя, дав би признання цивілізованій людині; тоді як вживання луків і проц, і бумерангу показує винахідливу здібність високого рівня, з якою тваринне створіння не може зовсім рівнятися.

ЗДІБНІСТЬ ДО МУЗИКИ

Валлас дальше наводить людський голос, як розвиток багато більший від чого-небудь, що могло б бути випродуковане через природній добір. Мавпи не мають музики в їх душах, ні здібности до музики в їх голосних органах, тоді як навіть найнижча раса людей мас обоє. "Народні співи" є великим джерелом, до якого звертаються наші великі композитори для своїх тем. Теодор Севард, коментуючи про пісні негрів на плантаціях і які собі замовив, сказав, що в їх гармонії І поступі вони всі пристосовуються до наукових правил в музичній композиції. Однак, як не заавансованими ці музичні здібності були б для повно розвиненого чоловіка, ми не можем уявити собі, щоб вони були якоюсь користю для якого-небудь творива в його низькій стадії розвитку, в якій ми знаходимо мавпу. Музичний голос, який притягає мавпу має дуже малу подібність до тих всіх голосів, які подобаються мужчинам чи женщинам.

"І знову, величина людського мозку є зовсім непропорціональна для умових потреб найвищого тваринного створіння понижче чоловіка, і без людської інтелігенції була б радше перешкодою, чим допомогою. Тому вони обидва мусіли прийти до існування одночасно для того, щоб виявити перевагу (людини), яку природній добір схопив і зберіг і розвинув.

"Тяжко бачити як це могло б бути користю для мавпи, щоб обернути короткий грубий палець в його задній нозі на великий палець, який більше не може бути вжитий до вхоплення річей, але є корисний лиш тоді, коли він ходить у вертикальній (простій, подібній до людини) позиції. Тяжко розуміти також, яку користь може мати мавпа з того, щоб мати свої передні ноги коротшими, бо такими вони мали б бути, коли б були перемінені на руки чоловіка. Також тяжко розуміти, якою користю це мало б бути для мавпи, щоб переходити через такі зміни в регулюванню костей клуба і карку, який перешкодив би йому взагалі ходити на усіх чотирьох ногах і ограничив би його до ходження на двох ногах і у простій позиції.

"В усіх цих відношеннях трудність нашого зрозуміння про походження чоловіка з природного добору, збільшується, якщо ми є змушені припускати, що це був дуже постепенний процес, і що ці зміни, ведучі до досконалости людської організації, почалися в непомітній, або майже в непомітній мірі, тому що така початкова зміна може не принести жодної користи. Щоб принести користь, вони мусіли б бути значні, і умові і психічні зміни мусіли б бути в кореляції, тобто в співвідношенню, і згідні з певним правом вже скорше встановленої гармонії.

"Таємниця походження чоловіка не стала навіть в найменшій мірі зменшеною через гіпотезу Дарвіна, ані через яке-небудь світло, яке теорія Еволюції кинула на неї. Це є визнано всіма, що геологічне він (чоловік) є найбільш недавним родом, який був доданий до населення землі; коли умово він підноситься так високо понад нижчі тварини, що з тої самої причини, якщо не з іншої, він є класифікований сам в собі. Таємницею є, в який спосіб він одержав, як прийшов до посідання цього високого рівня умової сили з тілесною формою і фізіологічною будовою, яка є так вповні пристосована до його вживання, щоб нею користуватись. Ті, що кажуть, що це виникло в якийсь спосіб з нижчого розряду інтелігентних створінь, натраплять на філософічні труднощі десять раз більші! чим ті, які принимають просту заяву Біблії, що його душа (життя) повстало через вдихнення Боже - і через те він є створінням на образ і подобу Божу."

РОЗДІЛ II

НОВЕ СТВОРІННЯ

Про Церкву віку Євангелії в Св. Письмі часто говориться як Нове Створіння (в старших перекладах - сотворіння) - її основні члени, побідники, є особливо називані як "Нові Створіння" в Ісусі Христі. (2Кор. 5:17). Однак, на жаль, стало звичкою так посвячених Християн, як і інших, читати божественні надхнені слова не з відповідною увагою, яка не може виразити дійсно їх важливого значення і науки, і позбавляє читача відповідного благословення і потіхи, які були б його, коли б він керувався кращим способом і був більше наповнений духом учнівства і бажанням розуміти Боже об'явлення. Причиною цих труднощів є те, що звичайний читач Божого Слова не сподіється бути навчений через те Слово, але читає його немов з обов'язку, або для відпочинку, а коли бажає інформації щодо Божого Плану, то дивиться до коментарів, або катехизмів. Ці підручники і живучі вчителі повинні бути помічниками, щоб провадити мандрівників (пілігримів) Сіону до кращого зрозуміння Божого характеру і плану, але, на жаль, це часто є противно. Вони часто затемнюють і ведуть в замішання, і перекручують Слово Боже, а ті, що їм вірять, є проваджені на манівці, далеко від правдивого знання Слова Божого.

Думаємо, що це зле керівництво не є навмисне, бо так учителі як і автори різних підручників, дають те, що самі думають є найліпше. Близько 1900 літ тому, коли Апостоли "поснули", ворог, сатана, як про це говорить Ісус в своїй притчі (приповісті), прийшов і насіяв кукілю, тобто блудів, на пшеничному полі (Мат. 13:24-43). Ці блуди, в більшій чи меншій мірі, перекрутили і спотворили кожну правду Божого об'явлення, наслідком чого вже на початку четвертого століття Господнє пшеничне поле сталось майже полем кукілю з дуже малим числом правдивої пшениці. Темнота блуду щораз більше закріпилась в Церкві і через десять століть "Таємниця Беззаконня" мала перевагу, і велика темнота покрила народи. Вчені люди і історики з Християнського світу називають ці століття "темними віками", і ми повинні пам'ятати, що серед цієї великої темноти розпочався Рух Реформації. Світло Реформаторів почало просвічувати серед цієї темноти і можемо дякувати Богу, що воно від тоді просвічує щораз ясніше. Нам не дивно, що Реформатори, будучи виховані в так великій темноті, були в певній мірі самі тим перейняті і що не відразу змогли очиститися з цього опоганюючого блуду; ми радше вважали б це чудом, коли б вони вийшли з великої темноти і відразу ввійшли до повного, виразного світла - до повного вирозуміння Божого характеру і плану.

Трудність, в яку впали послідовники Реформаторів в трьох останніх століттях, була та, що вони вважали похвальним принимати вірування сформульовані в цьому реформаторському часі і ними хвалились, і вважали як щось невластиве який-небудь дальший поступ до світла. Противно, вони і ми, хоча поважаєм Реформаторів і радуємось, що вони були вірними, повинні пам'ятати, що вони не були світлом Церкви, що вони не були дані для Церкви бути її провідниками, але були лиш помічниками. Богом призначеними провідниками були, по перше, Ісус Христос, по друге, Його особливо піддержувані і надхнені Апостоли, по третє, Божі святі мужі старовини, які говорили і писали, будучи порушувані Духом Божим, для нашої науки і напомину. Тому, що Реформаторам був даний проблиск світла, вони могли частинно розпізнати, як великою була темнота, що їх окружляла, і підняти

героїчне старання видістатись з неї і прийти до світла знання Божого, яке просвічує в обличчі Господа нашого Ісуса Христа, і яке через Його слова і слова Апостолів є дане нам як світильник (лампа) для наших ніг і ліхтарем на дорозі нашій, щоб стежка праведних ставалась яснішою аж до повного дня. (Прип. 4:18). Кожний, хто тепер хоче бути послідовником Господа і послідовником світла, повинен пильнувати, (не зневажаючи на людські знаряддя, які друком, чи живим словом стараються Йому служити), щоб принимати від них лиш таку допомогу, яка б давала їм краще зрозуміння і оцінення надхненого Божого Слова. Бо пророк говорить, "А вони як не так говорять, як там сказано, то нема в них світла".

В минувших студіях ми бачили, що наш Господь Ісус, довго перед тим, як Він стався "чоловіком Ісусом Христом", був "початком створіння Божого" (Об.3:14); ми бачили постепенний розвиток між цими створіннями Божими довершений через Улюбленого Сина - Херувимів, Серафимів, Ангелів і інших духових істот, про яких не багато нам є об'явлено. Ми також студіювали про земні створіння і через світло Божого відкриття бачили як великим буде завершення цього підчас "відновлення (реституції) усього, про що Бог говорив від віку устами всіх своїх святих пророків." Але Святе Письмо повідомляє нас про Нове Створіння, про яке тепер говоримо, як щось зовсім відлучене і відмінне від ангельського стану і від чоловіка. Небесний Отець був задоволений з кожної риси свого діла, бо все, що Він чинить, є досконале і кожне твориво само в собі є, або буде досконале в часі великого Ювілею, про який говориться на іншому місці. Створення різних істот не означає, що Бог не був задоволений з того, що вже створив, і що хотів опісля щось інше, щось краще створити, але противно, бачучи різні види Божого створіння, ми маємо добру ілюстрацію "різноманітної Божої мудрости" (Еф,3:10). Відмінність, яку бачимо в природі, так як в квітах, травах, деревах, як і між звірятами, може доказувати нам, що кожний цей твір є досконалий в собі. Створюючи рожу, Бог був задоволений з неї, і коли дальше створював лілію і інші квіти, інші кольори і запахи, то це вказує на глибину і ширину Божої мудрости. Подібно річ мається з відмінними інтелігентними створіннями Божими, синами Божими на різних поземах існування.

Дивлячись так, можемо бачити, що хотяй Бог приведе до життя багато створінь, то однак між ними не буде заздрости, тому що кожне створіння, будучи досконалим на своїм поземі, буде зовсім задоволене з свого стану і буде воліти перебувати в цьому ж стані, так як риба є вдоволена з того, що є рибою і не бажає бути птахом, так само птахи не бажають бути чим іншим. Тому людство, коли буде привернене до досконалости і знайдеться в Еденських (райських) обставинах, буде зовсім задоволене з свого стану і не буде завидувати Ангелам, і не бажатиме статись ними, або такими, які одержать "божественну природу" (2Пет.1:4). Зовсім подібно Ангели не будуть заздрити і бажати стану людського, стану Серафимів, Херувимів, а тим більше Божої природи. Остаточно всі прийдуть до зрозуміння, що Божа природа є найвищою з усіх, і що вона має стан і якості, які перевищують усі інші природи, однак в Божому влаштуванню усі природи будуть так вповні в згоді з своїми власними умовинами і обставинами, і досконалістю, так що кожна матиме задоволення в своїм власнім стані.

Коли Бог Єгова намірив Нове Створіння - учасників божественної природи, учасників свого власного стану "слави честі і безсмертя" (Рим.2:7), Він постановив, що ніхто не буде створений на такому славному стані і тоді одержати пробу; але противно, кожний, який має бути членом Нов. Створіння, мусить насамперед одержати свою пробу, і мусить доказати в найвищому рівні свою вірність для Творця і для принципів Його справедливого володіння, перш ніж може бути вивищений до цього славного стану - до цього Нового Створіння Божої природи. Ми бачили, як проба і досвідчення чоловіка, відносно гідности вічного життя, були встановлені; чоловік був створений досконалим, він впав в гріх, він став відкуплений і тому всі люди матимуть нагоду в часі реституції осягнути повне визволення. Ми також бачили, що Ангели були створені досконалими і святими в своїй природі і були опісля піддані на пробу (і деякі з них впали), але це є зовсім очевидним, що не такою буде процедура відносно Нового Створіння божественної природи (тобто їх створення до божес. природи і опісля їх випробовування). Чому? Тому, що найважнішою якістю Божої природи є безсмертя (безсмертність), і коли ми розуміємо, що це слово означає стан, в якому смерть є неможлива, то з того можемо добре бачити, що піддати під пробу істоти, які мають безсмертя і коли б такі вхибили, то тоді Бог мав би істоти, що стались безсмертними грішниками, які через вічність були б плямою і шкодою у Його всесвіті. Отже ми можемо доглянути Божу мудрість в Його плані, якого Бог намірив відносно цієї найбільш упривілейованої кляси Його створіння - гостро випробовуючи їх ще підчас їх смертельного стану, які є членами іншого створіння в природі, де смерть є можливою.

Коли б ми зобразили в своїому умі, що ми є близькі приятелі Творця і збагнули філософію Божої постанови для Нового Створіння, то могли б помітити, що Він можливо думав: Якій клясі синів Божих маю дати цей привілей, щоб їх перемінити до найвищого стану моїх створінь? Кожне з них вже є створене на мою подобу, так як чоловік, Ангели, Херувими Серафими і Архангел; всі вони будуть вповні вдоволені з свого досконалого стану, коли мій план стане завершений і всі проби скінчаться. Але кому з них маю запропонувати це найбільше блаженство, цю нагоду осягнути божественний стан"? Очевидно, насамперед прийшов Йому на думку Його Єдинородний Син, Який був найвищим і найголовнішим з усіх створених істот, слідуючим після Нього; Через Нього Він створив усі речі і Він під кожним оглядом показався вірним для свого Отця. Отже Йому була дана нагода осягнення Божої природи, слави і безсмертя. "Бо Отцеві уподобалось, щоб в Ньому перебувала вся повнота", "щоб у всьому Він мав першенство" (Кол. 1:18,19). Він вже мав першенство понад іншими і показався вірним, і тому був першим заслуговуючим на вивищення, яке Отець мав на умі. Для того, хто має, буде більше дано; вірність буде завжди нагороджена, хотяй цей, хто є вірний буде мусіти перейти через проби, і часом через горе і великі труднощі. Хотяй Син, найвірніший і найбільше відданий, Він не міг дістати участи в Божій природі, поки Його віра і лояльність не будуть вповні випробувані.

Цей нарис цього Нового Створіння і цей вибір Єдинородного, щоб бути головою і провідником Нового Створіння - яке мало бути піддане під проби і досвідчений, впокорення і різні труднощі для їх випробування - був вже постановлений Отцем, ще перед створенням чоловіка. Бог передбачив, що Його людське створіння впаде; Він постановив, що вирок (кара за переступ) буде смерть, і дальше Він упланував, що пробою для Єдинородного буде, чи Він погодиться добровільно статись Відкупителем людства і то через велику жертву (зложити своє життя) і чи в усім тім буде вірний для Отця? І тому в Божому плані (Об. 13:8). Він був "Агнець заколений перед заснуванням світу". З тої точки погляду ми розуміємо, що Отець не змушував Сина, щоб Він стався Спасителем людства, ані не поступив несправедливо з Ним, але що це був спосіб приготування Його до великого вивищення понад князівства, сили і всяке імено тепер і повіки, як учасника Його власної природи - Жид.1:4; Еф.1:21.

В виду цього ми не дивуємось, що Апостол говорить про згоду нашого Господа статися Спасителем "Який задля радости (в деяких біблійних перекладах є неправильно сказано, Який замість радости), що була перед Ним, витерпів хрест" (Жид.12:2). Радість Його походила не лише з обітниці про високий стан в Новім Створінню, хотяй віримо, що це було частиною. В молитві нашого Спасителя, підчас Його тяжких проб, Він з покорою не згадував про вищу нагороду, лиш просив тої самої слави, яку мав скорше перш ніж стався чоловіком, бо вважав, що це було великою честю бути знаряддям Отця у виконанню дальшої риси Божого плану, так як Він це виконував скорше, будучи Логосом (Йоана 1:3). Його прості слова були такі "А тепер прослав мене, Отче, у себе, тою славою, що я мав її у Тебе перед тим як повстав світ." (Йоана 17:5). Коли Ісус сказав, "прийшла година, щоб Син Чоловічий прославився" і дальше "Отче, прослав ім'я своє", то з неба зійшов голос "Я прославив і ще прославлю". - Йоана 12:23,28.

Але дальше, Отець постановив сам в собі, що Нове Створіння не повинно складатись тільки з одної істоти, але що Він повинен мати братів (Жид.2:17). Хто повинен бути тими братами? З якого стану і з якої кляси будуть вони вибрані? З Херувимів? З Серафимів? З Ангелів чи з людей? З якої це не було б кляси, вони мусять бути піддані точно тим самим пробам, які були вимагані від Єдинородного, а це з тої самої причини, бо мають участвувати в Його славі, честі і безсмерті. Для Нього пробою був послух "навіть аж до смерти" (Фил.2:8). і тому всі члени, які з Ним мають мати участь, як Нові Створіння, в божественній природі, мусять також мати участь в пробах і терпіннях, і мусять сказатись вірними аж до смерти. Коли б пропозиція була дана іншим членам якоїнебудь ангельської кляси, чи природи, то це вказувало б на іншу Божу постанову, чи план, від того, який, як бачимо виповнюється тепер. Ми бачили, що святі Ангели одержували свої досвіди і знання через обсервацію, радше чим через стичність з гріхом і смертю. Коли б ми припустили, що між Ангелами панував такий стан, що деякі вмирали, то це означало б, що вони поповнили гріх, що переслідували і шкодили один одному, і тому такий стан повстав, або щоб деякі з Ангелів, подібно до Ісуса, залишили свій виший стан і стались людьми "для терпіння смерти." Однак Бог не вибрав такого плану, але тому, що в Його замірі гріх і кара за нього, смерть, має бути показана в людстві, Він постановив вибрати остаток Нового Створіння з поміж людей. Таким чином не тільки проба Єдинородного мала бути в зв'язку з людством і гріхом, і смертю, що панує між людьми, але подібно

всі, які мають бути спільниками з Ним в Новій Природі, будуть мати подібні привілеї, досвіди і проби. В той спосіб Єдинородний, названий Ісусом, пізніше Христом, Помазаником, мав статись взором і прикладом для інших членів Нового Створіння, і від усіх них є вимагано, щоб "були подібні до образу Його Сина" (Рим.8:29). Тут, подібно як і в інших місцях, бачимо економію виражену в різних рисах Божого плану: діяльність гріха і смерти в одному відділі створіння буде вистарчаючим; це дасть не тільки велику лекцію і досвід для людей, і великий предмет науки для Ангелів, але також вирішальну пробу для тих, які будуть почислені за гідних участи в Новім Створінню.

Те, що ці писання Нового Завіту - науки Ісуса і Апостолів - с звернені до кляси Нового Створіння, або до тих, які мають замір вступити на дорогу посвячення і бути послушними, а що є необхідним, щоб їх примістити до цієї кляси, стало причиною того, що багато, всупереч науці Писання, прийшли до висновку, що Божий замір є той самий відносно цілого людства. Це спричинило, що вони не могли доглянути, що покликання теперішнього віку Євангелії с назване "високим покликом", і "небесним покликом" (Фил.3:14; Жид.3:1). Нездібність розпізнати, що Бог мав і ще дальше мас, План Спасення для цілого світу і дещо відмінний план про особливе спасення для Церкви віку Євангелії, впровадила в замішання ума багатьох коментаторів, які не змогли побачити різниці між клясою вибраних і їх благословенням і багато більшою клясою, не особливо вибраною, і благословеннями, що прийдуть на них у властивому часі через тих "вибраних". Вони думали, що Божий план закінчиться тоді, коли вибирання стане довершене, замість розуміти, що це буде лиш початок, коли йде про людську природу і спасення реституції призначеної для цілого людства.

Ця непевність в думанню і неспромога пізнати різницю між тими двома спасеннями, - Церкви на поземі духовім і світу на поземі людськім, - привело до великого замішання і непорозуміння в умах тих вчителів щодо Писання, яке відноситься до цих двох спасінь, на які вони дивляться раз з такої точки погляду, а другий раз з іншої. Деякі говорять про спасенних, як про духові істоти, однак змішують ці духові істоти в славі і безсмертю з людськими істотами і зображують їх собі, що вони мають тіло, кости і т.п. на духовому стані. Інші беруть людську реституцію, як центр своїх думок і уявляють собі привернений рай на землі, де будуть жити святі з їх Господом в духових тілах, не розуміючи дійсного значення слова "духовий". Не знають, що духові тіла є пристосовані до духових обставин і були б обтяжені тілесними обставинами та елементами, і подібно людське, або земне тіло є добре і відповідно пристосоване до земного стану і оточення; якісь інші обставини для людських істот не були б відповідні і не згідні з Божим заміром.

Красу і симетрію Божого плану можна ясно бачити лиш через виразне пізнання і зрозуміння Нового Створіння, тобто, що члени його є Богом покликані, щоб бути відлученими і відмінними від людської природи, що тут є "високий поклик", або "небесний поклик"; і що вони, крім старання запевнити собі цей поклик і вибір, мають виконувати подвійну працю в зв'язку з людством, з якого вони є вибрані: 1. Бути Божими чинниками в збиранню кляси вибраних, мають голосити світові веселу новину і як члени помазаного священства терпіти з рук світу задля їх вірности для правди і з причини засліплення світу. 2. Вони разом з Господом, їх Головою, будуть становити божественне, царське, духове священство, до рук яких будуть віддані справи світу, щоб направляти і підносити кожного послушного члена цього роду - посередничуючи між Богом і людьми, і встановляючи на землі між людьми Царство справедливости згідно з Божою постановою для научування і реституції чоловіка. Легко можна завважити, що жодний інший рід істот не міг би надаватись краще до Божого заміру панування і благословення світу, їх оригінальне споріднення з людством, як "діти гніву, так як інші", вповні запізнало їх з слабостями і горем, з спокусами і пробами, і терпіннями через які людство переходить з причини гріха і фізичної слабости. Це добре приготовить їх бути поміркованими і вирозумілими володарями і милосердними священиками, бо їх досконаліть в Божій природі уздібнить їх вповні бути справедливими і милостивими в усіх рішеннях як суддів світу в цьому судньому дні для світу.

Однак хотяй ця так важна праця підношування, благословення і судження світу і упавших Ангелів стане особливо припоручена цьому Новому Створінню Божої природи, і хотяй жодне інше створіння не буде так добре приготоване до цієї чинности (до якої вони були особливо приготовлені під Божим керівництвом), все таки це зовсім не є цілим завданням їх праці. Противно, Тисячолітнє панування становитиме лиш початок чинности і прояву слави, чести і безсмертя цього Нового Створіння. При його закінченню, коли Царство буде передане Богові і людству, славному представникові Небесного Отця, щоб вони панували над землею, для Нового Створіння буде відкрита ще більша сфера діяльности, де проявлятиметься їх слава і безсмертя. Про це доказує

Писання, яке подає, що Небесний Отець не тільки учинив свого Сина учасником своєї природи, але також учасником свого престолу, і що Син сів з Його Отцем на Його престолі (Об'яв.3:21). І хотяй в певному значенню Він лишає це офіціяльне становище підчас Тисячоліття для того, щоб особливо зайнятися справами своєї земної купленої посілости, то це зовсім не означає, що після закінчення успішно праці, яку Отець дав Йому до виконання, Він стане менше славним, або що займатиме менш важне становище від того, яке було дане Йому, коли Він вознісся на небеса після заплачення ціни за кару смерти з причини гріха, даючи себе в жертву.

Ми не знаємо, яку велику працю в майбутности Отець може мати для свого Єдинородного і Улюбленого Сина, Якого Він призначив "спадкоємцем усього", але ми знаємо з слів нашого Господа, Який дав нам обітницю, що коли ми станемо прославлені, то будемо подібні до Нього і будем бачити Його таким як Він є, і матимемо участь в Його славі "і так завжди будемо з Господом". Отже в тім усім, що чинитиме Єдинородний Божий Син, як наслідник усього, члени Його тіла матимуть участь. Хотяй Св. Письмо не говорить нам про те, якою буде ця праця, однак не було б невластивим вглянути в книгу природи, послуговуючись Словом Божим як телескопом, щоб пізнати, що ці різні зорі і планети (і галактики) не були створені даремно і що в певному часі там буде продовжуватись творча чинність, і коли цей час прийде, то Той, Хто мав першенство у всім, матиме дальше це першенство і продовжуватиме це діло. Ми не повинні думати, що і на інших планетах чи світах має повторитись гріх, так як це було на землі, але противно, можемо бути певні, що ця раз виявлена жахливість гріха з його сумними наслідками, може бути вжита Господом як вічний приклад для істот, які будуть створені на образ і подобіє Боже на інших світах, і які будуть це пізнавати вже не через досвід, лиш через обсервацію і інструкцію.

Сатана і його післанники, і всяке зло буде знищене, а прославлена Церква, маючи добрий досвід буде навчати досконалі істоти інших світів. Можливо, що і досконалі люди з землі стануть перенесені і даватимуть поучення про бунт сатани, великого зводителя людства, про великий упадок людства в гріх і бідноту, про велике визволення з того, про високу нагороду Відкупителя і тих, що були з Ним, про благословенну нагоду реституції для усіх з упавшого людського роду, і те все було і буде наукою і прикладом для Божого створіння на вічні віки. Ці інструкції повинні бути досить сильні і впливові, щоб здержувати від гріха, навчаючи їх про все те, що є конечним до вироблення характеру згідно з Божим правом любови. Праця Нового Створіння в теперішнім часі, як це вже було показано (в Наметі), є подвійна. Через сплодження з Св. Духа вони стаються священиками, але це є лиш їх ум, який є сплоджений, їх тіла є дальше земні, і тому як говорить Апостол "Цей скарб (Нове Створіння) маємо в глиняних посудинах, щоб було видно, що велич сили є від Бога, а не від нас" (2Кор.4:7). Новосплоджений ум, або воля, є тим усім, що тепер представляє нову природу, і це так буде аж до першого воскресення, що нова воля, розвинена в характері одержить відповідне тіло, тіло небесне, тіло духове, повне і досконале, і в повній гармонії з Божою волею. В міжчасі сила Божа, Св. Дух, діючий в наших умах, перетворює нас на Нове Створіння і священиків, і веде нас до жертви і вказує нам, що наші природні людські інтереси, бажання, амбіції і т.д. є тими властивими речами, які мають бути пожертвовані, усюди де вони в якій-небудь мірі противляться умовинам та намірам приготованих Богом для Нового Створіння. В такий спосіб побіда Н. Створіння є осягнена при жертві його власної людської природи, і ця побіда прославляє Бога, а Його сила через Його обітниці "діє в нас, щоб нам і хотіти і чинити по Його вподобі" (Фил.2:13). Коли б наші природні обставини були в гармонії з його вимогами, тоді не потрібно було б жертвуватися і Бог не був би в той спосіб прославлений. Але так як віра, посвячення і жертвування Нового Створіння в теперішнім житті відповідали і були зображені через Ааронове священство Ізраїля і їх типічні жертви, то так само, як Апостол гарно пояснює (Жид.7:1-22). майбутнє священство Нового Створіння є представлене, або зображене через славне Священство Мелхиседека.

Мелхиседек не був таким священиком, що приносив жертву в льняній шаті; він був священиком, який був в тому самому часі царем, "священик на свому престолі." Як такий, його стан був вищий в типі, від стану Аарона, тому що Аарон був сином Авраама, і хотяй Авраам був великий, він заплатив десятину Мелхиседекові і одержав від нього благословення, і це як пояснює Апостол, зображує, що жертвуючі священики представляють нижчий рівень, або стан, чим вище царське священство в славі і честі. Отже ці Нові Створіння в їх славній праці Тисячлітного Царства (Христос, Голова і члени Його Тіла), були зображені через Мелхиседека. Коли їх жертвуючі риси прийдуть вповні до закінчення, тоді розпічнеться їх царювання, благословення і допомога для людства, бо

вони будуть добре приготовані виповнити Божу обітницю, а саме "благословити всі народи землі", даючи кожному нагоду примиритись з Богом і одержати вічне життя. -1Мойс.22:18; Гал.3:16,29.

Усі різні образи, через які Господь зображує близьке споріднення між Його Єдинородним, Спасителем, і вибраною Церквою, покликану і приготовлену бути "Новим Створінням" і участвувати з Ним в Божій природі, виразно показують близькість і інтимність, j єдність, яка буде існувати між ними. Розуміючи, що Його людське створіння скромного ума буде хитатись у вірі на думку про таке велике заінтересування і любов зі сторони Творця, що запрошує їх до стану найвищого з усього Його створіння, найближчого коло Його Сина і коло себе самого, Він цю справу представляє часто і під різними відмінними образами, щоб дати задовільняючі відповіді на наші питання, щоб ми не сумнівались відносно Його вірности, відносно правдивості цього "високого поклику". При тім можемо відсвіжити свій ум відносно деяких образів: В одному наш Господь є представлений як "верхній камінь" піраміди, а вибрана Церква як живі каміння притягнені до Нього, приготовані і припасовані в гармонії з Його лініями характеру; це для того, щоб вони могли бути членами з Ним в будівлі великої піраміди, яку Бог будує підчас цього віку Євангелії, і яка в майбутнім віку буде благословити світ, і через яку Він буде прославлений через цілу вічність.

Образ цієї піраміди є близько споріднений з образом святині (храму) і ми маємо запевнення, що святиня збудована Соломоном була образом на вищу духову святиню, яку Бог будує із ще більшою мудрістю (Шет.2:5). Нам е показано, що так як в типі кожна перекладка і кожний камінь був оригінальне призначений до свого місця, і витесаний та вигладжений, щоб пасувати до цього місця, і так само с з Церквою Нового Створіння - її члени будуть приготовлені і будуть пасувати до свого місця. Так як це зробило можливим, що конструкція типічної святині була "без стуку молотка", без шуму чи галасу, так подібно і Церква ціла, як Нове Створіння, під наглядом Божого Архітекта при кінці віку Євангелії воскресне з мертвих, так як її Господь, Голова Святині, Який був "первородень із мертвих" у своїому воскресенню на початку віку.- 1 Царів 6:7; Кол.1:18.

Пам'ятаємо дальше, що іншим з цих образів є людське тіло з його різними членами. Ап. Павло так виразно і ясно дає нам цю ілюстрацію близького споріднення, яке вибрані мають з своїм Господом, Головою Церкви, яка с Його тілом (Рим. 12:4,5; 1Кор.12:12). Як голова контролює тілом, думає про нього, планує для нього, переглядає усі його чинности, доглядає і вживає різні члени для відповідної праці і для помочі один одному, то так само Господь у своїй Церкві переглядає і уміщує різних членів тіла, так як Йому подобається; це Він робить для добра усіх тих, які дійсно стараються "запевнити для себе покликання і вибрання", щоб вони мали Його повне запевнення, що так далеко як вони є в правильному стані серця, покірні і вірні, то тоді "все вийде на добро для них", тому що вони дійсно "люблять Бога і є покликані Ним згідно з Його постановою"

Інший образ, що показує на близьке споріднення Христа з Церквою, с провідник і його воїни; ще іншим є пастир і його вівці, і хоча усі ці образи представляють нам чудові частини і риси посвяченої сполуки Голови Нового Створіння з Його братами, Церквою, то однак жодний не дає нам так цілковитого і повного образу Господнього зацікавлення в нас та Його великої любови до нас, як

образ про Молодого (Нареченого, Жениха) і Молодої (Діви, Нареченої). Цим Благородним Молодим с напевно Єдинородний для всіх тих, яких очі вирозуміння є відчинені, щоб бачити велич Його характеру і Його вірність. В пророцтві є добре виражене їх почуття для Нього, що "Він є найкращий з поміж десяти тисяч". Апостол послуговується тим образом і говорить "Бо я заручив вас одному чоловікові, щоб чистою Дівою привести вас до Христа" (2Кор.11:2). Тут він відноситься до звичаю жидівського, який був зовсім відмінний від того, який є в практиці сьогодні в номінальнім Християнстві. Сьогодні заручини можуть бути коли-небудь уневажнені, якщо яка-небудь сторона завважить, що ці заручини були невластиві, або некорисні. Однак жидівські заручини були очевидно намірені Богом так, щоб зображували заручини між Христом, Молодим, і Церквою, Молодою. В жидівськім звичаю заручини є дійсним шлюбом; з ним в супроводі йде точний договір, звичайно на письмі, в якому представники молодого і молодої спільно годилися відносно посагу і т.п. і тим договором вони були цілковито злучені, хоча було і є в звичаю відкладати весільну гостину і дійсну сполуку на рік. І такою є угода, або контракт між Господом, Небесним Женихом, і тими, які є прийняті Ним в заручинах. Ця угода не є ні з нашої, ні з Його сторони слабою, але це позитивна і певна сполука серця, інтересу, любови і посвяти і яке-небудь анулювання цієї нашої угоди було б серйозною справою, і про Молодого (Жениха) Апостол запевняє нас, "Вірний бо Той, Хто кличе нас, Який здійснить це" (ІСол.5:24). Тому вся відповідальність в цій справі тяжить на нас.

При кінці віку наш Господь прийде як Жених, щоб взяти свою Молоду, але Він прийме лиш "мудрі діви". Ті, які вчинили угоду, але були немудрі в тім, що вони жили (поступали) необережно, не будуть почислені за гідних бути прийнятими; вони не будуть гідними, коли йде про шлюб, і тому перед ними двері будуть зачинені, як це є показано в притчі (Мат.25:1-12). Вони будуть відсунені від великих привілеїв і благословення, якими могли б втішатися, коли б були вірні. Але ми радуємось, що хотяй їх невірність приведе їх до часу великого горя і спричинить страту учасництва в Царстві і в Божій природі, однак це не означає, що вони через те підуть на вічні муки. Дякуємо Богу, що тепер світло Божого Слова світить виразніше. Запевнення собі "нашого поклику і вибору" означатиме великі вічні багатства ласки для тих з нас, які це осягнуть, і страта такого благословення буде сама в собі не малою карою задля байдужности і недбальства по відношенню до учиненої угоди і з причини занечищення себе через світ і його духа.

Хоча в більшости ці "Нові Створіння в Христі" є вибирані з нижчої верстви суспільства, і хоча з тої причини світ не знає нас, так як не знав Його, то помимо того Св. Письмо запевнює нас, що Бог, Який дивиться на серце, а не на лице, вельми оцінює вірних з цієї кляси, яка є тепер пошукувана і розвивана до Нового Створіння. Він не тільки говорить про божественну опіку над їх справами, чинячи так, що все виходить їм на добро, але Він навіть пояснює до певної міри, як ця Його опіка над ними виконується - Ангели є "служебні духи, посилані до послуг тим, які мають успадкувати спасіння" (Жид. 1:14), і дальше "Ангел Господній чатує сторожею кругом тих, що бояться Його і визволяє їх" (Пс.34:7); також є сказано, що ці Ангели, які стережуть Мале Стадо, мають завжди приступ перед лице Отця, і образово кажучи, що ні один волос не спаде з їх голови без знання Отця. Є це в гармонії з тими всіма милими запевненнями про Божу опіку, що нам є сказано через надхнене Слово, "Господь знає своїх" і "Вони будуть моїми, говорить Господь сил, в той день, що я приготовляю, вони стануть моїм скарбом". - 2Тим.2:19; Мал.3:17.

Це стосується до нашого предмету, коли будемо думати, що Нове Створіння, з причини його поклику до новости життя, є поінформоване Господом, що "Ви мусите знову народитись". Тут природне народження як земного створіння людської природи, є вжите, щоб передати до нашого ума думку про нове народження для Нового Створіння. Природне народження є попереджене сплодженням, тоді оживленням і остаточно народженням. Отже у влаштуванню Нового Створіння є: 1. Ми мусимо бути сплоджені через Слово і Духа Божого. 2. Ми мусимо бути оживлені і розбуджені до чинности через духа правди, якого одержали. 3. Якщо процес розвитку продовжується, якщо Слово Боже перебуває в нас подостатком, діючи так, що ми не є ліниві ні безовочні, то з часом прийдемо до народження - до участи в Першому Воскресенню як члени Христового Тіла. Щодо цього воскресення і цієї повної переміни з природньої, земної, людської істоти до духової, небесної істоти божественної природи, ми опісля будемо більше говорити, але тут ми більш особливо згадуємо сплодження. Слово Боже виразно показує нам, що сплодження цих синів Божих є "не з крови, ані від хотіння тілесного, ані з волі людини, але від Бога" (Йоана 1:13). Ап. Павло також показує це, коли пише про вибрану клясу Нового Створіння і про їх Голову, Ісуса Христа і про славний стан, до якого вони були покликані, отже він говорить: "Чести ж цієї ніхто не бере сам собі, лише той, хто покликаний Богом, як Аарон". Жид. 5:4.

Св. Письмо завжди виразно вказує на різницю між тим вибраним "Новим Створінням", а загальним людством, але тут ми можемо подати дві ілюстрації: 1. Ап. Йоан, пишучи про викуплення світу, виразно ділить жертву поєднання на дві частини, одну за Церкву, а другу за світ, "А Він ублагання (примирення) за гріхи наші, і не лише за наші, але й за гріхи усього світу" (1 Йоана 2:2). Також Ап. Павло відрізнює проби і труднощі Церкви в теперішнім життю, від тих, що світ мас, і також відрізнює надії Церкви від надій світу. "Не тільки вони, а й ми самі, що маємо зачаток Духа, самі в собі стогнемо, очікуючи усиновлення, визволення нашого тіла" - одного тіла, Церкви, якої Христос є Головою, визволення якої є приобіцяне в Першому Воскресенню під час Його другого приходу (Рим.8:23). Ми не стогнемо на зовні, як світ, тому що ми одержали від Господа, через наше сплодження, Його духа, який є ліком на розчарований і проби, і труднощі теперішнього часу, а також славні надії та обітниці, які є якором для наших душ, що входить до того, що є поза завісою. В наших різних пробах і в горю, ми не сумуємо так як інші, що не мають надії. В зв'язку з тим Апостол згадує про світ і його надії, кажучи, "Бо знаємо, що все створіння разом понині стогне і мучиться." Воно має дуже мало того, чим могло б потішитися і перев'язати свої рани та зменшити болі в часі цього стогнення, в якім пізнають, як страшним є гріх і як гострою є за нього кара. Вказуючи на надію світу, Апостол говорить, що "створіння очікує нетерпляче виявлення синів Божих" (Рим. 8:19-22). Це

створіння - світ - не очікує і не сподіється бути між синами Божими, але очікує на благословення, які ці сини Нового Створіння, одержавши славу і авторитет в Тисячлітньому Царстві, принесуть на цю землю, згідно з Божою обітницею, що всі роди землі будуть благословенні.

Пробою членства Нового Створіння не буде членство якоїсь земної організації, але сполука з Господом як член Його містичного тіла, так як Апостол говорить "Коли хто в Христі, той Нове Створіння, старе минуло, ось усе стало нове" (2Кор.5:17). Щоб статись членом тіла Христового, конечним є, щоб старі речі, земні речі - амбіція, гордість, марнота, глупота - були усунені і не бажані, хоча до певної міри вони можуть нас непокоїти, тому що є привабливі для нашого тіла. Це є новий ум, який Господь визнає як Нове Створіння, це є розвиток і поступ нового ума, яким Він є заінтересований і якому обіцяв нагороду.

Щоб перебувати в Христі, Св. Письмо виразно показує нам, що тут є більше потрібно, чим саме посвячення. Посвячення відчиняє двері і дає нам стан, дає споріднення, дає нам піддержку і заохочення Божих обітниць і ставить нас на дорогу, де ми можемо розвивати різні овочі Духа, і остаточно осягнути співнасліддя з нашим Господом у небесній славі. Але, щоб вдержувати це становище в тілі Христа, тепер потрібно видавати овочі, потрібно доказів любови і посвяти, так як Господь в притчі про виноградину сказав, "кожну галузку в мені, яка не родить овочу, Він відтинає, кожну, що родить овоч, очищує, щоб більше овочу приносила" (Йоана 15:2). Коли ми стали прийняті Богом в Ісусі Христі вже кілька літ тому, то слід сподіватись, що ми будемо зростати в ласці і в знанні Бога і в овочах Св. Духа. Коли ні, то стратимо нашу сполуку з Ним і хтось інший займе наше місце між вибраними, і вінець, який був відложений для нас, перейде до іншого, який більше оцінює цей привілей і є більш ревний в тому, щоб осягнути ці славні речі, які Бог обіцяв тим, що люблять Його, і є більш охочий вважати земні речі за сміття і страту, щоб тільки осягнути Христа - осягнути місце в помазаній громаді. Цей стан є не тільки зілюстрований в зрості овочів Св. Духа, але, як Ап. Петро говорить "бо це роблячи, ви ніколи не спіткнетеся, таким бо чином вам буде щедро відкритий вхід у вічне Царство Господа нашого і Спасителя Ісуса Христа (2Пет. 1:10,11). Однак це означає, як пояснює Ап. Павло, що новий ум, Нове Створіння, має бути так вповні пристосоване до Божої волі, що воно буде щодня старатись "зложити старого чоловіка з його пристрастями та пожадливостями", тому що Нове Створіння є образою представлене, як новий чоловік - Христос Голова, а Церква, як члени Його тіла - має освячуватися і будуватися, образою кажучи, до міри повного зросту повноти Христа, так щоби кожний член був вповні довершений і розвинений, - розвинений і довершений не своєю силою в тілі, але в Нім, Який є нашою живучою Головою і Якого справедливість покриває наші мимовільні хиби і помилки.

Людство є обдароване і послуговується п'ятьма смислами: зором, слухом, дотиком, нюхом і смаком, і це все Нове Створіння може свобідно вживати так довго, як юно мас новий ум в тих земних посудинах. Але вони не є вистарчаючі для Нового Створіння, яке потребує інших смислів, через які воно може збагнути духові речі, яких не можна бачити, ні чути, ні доторкнутись, ні смакувати людським організмом. Цей брак є заповнений Господом через Св. Духа, так як Апостол пояснює, "Тілесна людина не приймає того, що від Духа Божого .. і не може вона його зрозуміти, бо це можна лиш духово розуміти" "Те, чого око не бачило і вухо не чуло, і на серце людині не прийшло, те Бог приготовив тим, що люблять Його. Нам же об'явив Бог це Духом Святим, бо Дух усе досліджує, навіть глибини Божі." – 1 Кор.2:9,10,14.

Цей духовий смисл можна назвати шостим смислом тих, що є сплоджені до Нового Створіння; їх можна вважати за таких, що мають повноту духових смислів – п’ять додаткових смислів, що відповідають їх земним смислам. Постепенно "очі їх розуміння" відкриваються щораз ширше до річей не видимих природними очима; також поступово слух віри збільшується, поки кожна добра обітниця Божого Слова не станеться сильною і важливою. З часом вони приходять до дотику з Господом і з Його невидимою силою; і поволи вони куштують, що Господь є ласкавий і добрий, і після певного часу вони оцінюють ці жертви і молитви, які є милими пахощами для Господа. Але як природні смисли можуть бути розвивані, так і можуть бути духові, і розвивання цих духових смислів (або, принайменше, старання, щоб їх розвивати) є познакою, вказуючою на наш зріст в ласці - на розвиток цього ядра, або зародку Нового Створіння, яке має народитися в воскресенню - до нашої повноти в осягненню слави, чести і безсмертя божественної природи.

ЯКЕ ІМ’Я МАТИМЕ НОВЕ СТВОРІННЯ ?

З одної точки погляду, це може виглядати дивним питання. Коли берем під увагу, що Церква є заручена Господу як Діва (Молода), то виглядає дивним питатися, яке буде ім'я Церкви. Напевно жодне ім'я не було б більш відповідне, чим ім'я Діва, або Молода, бо інше ім'я давало б невластиве поняття про відносини, або споріднення, яке існує між Христом, а Його посвяченими "членами Його тіла", "Невістою, Дружиною Агнця" (Цей стих з книги Об'яв. 21:9 в інших перекладах є: "Жінка, Наречена Агнця," і "Невіста, Жена Агнця"). Біблійне ім'я виглядає досить добре, а саме: Екклезія, це є Тіло, Церква Христова. Писання також дальше подає, Екклезія Христова, або Церква Христова, Екклезія Божа, або Церква Божа (Рим. 16:16; Діян.20:28). Ці два імена є синонімами, тому що наш Господь і наш Отець однако інтересуються нами. Як Церква є тілом Христа, якої Він є Головою, так і ціла Церква, Голова і Тіло, є громадою, або групою помазаною Отцем, через яку Йому уподобалося виконати великі і чудові чинності в Його ділі викуплення, що скорше став начеркнений в дуже великих і чудових обітницях Його Слова. Апостол дальше ще більше очеркує це ім'я і називає вірних "Церквою Бога Живого", немов ставлячи цю Церкву, або громаду народу, якого Христос є Головою, всупереч до інших тіл, або релігійних систем, що не визнають відповідно правдивого Бога і не є визнані правдивим Богом як Його Церква.

Схильність прибирати собі ім'я інше від того, яке Господь і Апостоли представили нам, проявилась вже від самого початку. Як деякі сьогодні говорять: Я є Лютеранин, а я Кальвініст і т. п., але всі говорять, що є Християнами, так було і тоді в первісній Церкві, і тому Апостол про це згадує в 1 Кор.3:4-6. Між віруючими в Коринті проявився дух поділу, дух сектантства і, не вдоволяючись самим іменем Христа і Бога, вони старались додати інше ім'я, так як Павла, Петра, Аполлоса тощо. Надхнений Апостол зганив такого духа і показав, що це не Св. Дух, лиш тілесний склонює їх до цього порізнення і до наслідування одного чи другого з слуг Божих. Аргумент Апостола є відповідний і на часі також і сьогодні. Його запитом є: "Чи Христос поділився?", тобто, чи тут є багато тіл Христа? Чи є багато Церков Христа, чи лиш одна? І якщо лиш одна, то чому має бути поділена? "Бо хто ж Павло?","! хто Аполлос?" Вони лиш були слугами Голови Церкви, яких Він вживав до благословення Його тіла, Його Екклезії. Коли б вони не були охочі, Він міг би вибрати інших до зроблення праці, яку вони зробили. Тому честь і слава за благословення, яке прийшло через них, належиться головно Голові Церкви, Який учинив таке влаштування конечне для свого тіла. Це не означає, що ми не маємо признавати і відповідно шанувати усіх тих, яких Господь признає і шанує, але це означає, що ми в жодному значенню не маємо визнавати їх як голови Церкви; і ми не маємо ділити Церкви на секти, чи партії, послідовників відмінних людей. Так далеко як Апостоли, чи інші слуги Господа, були Ним вживані, то це не було для поділу Церкви, але, щоб її членів притягнути разом, щоб з'єднати віруючих посвячених більше з їх Головою, з одним Господом через одну віру і одно хрещення.

Що сказав би про те все Апостол, коли б він був з нами сьогодні в тілі і бачив різні поділи на різні деномінації? Він напевно сказав би нам, що це вказує на велику міру тілесности, на велику міру духа цього світу. Це не означає, що всі зв'язані з тими системами є тілесні і зовсім без Господнього Духа. Це однак вказувало б, що наскільки ми маємо Духа Господнього, і наскільки ми звільнились з тілесного духа і його впливу, настільки не будем симпатизувати з поділами, яких бачимо довкола, під різними сектантськими іменами. І наскільки Св. Дух збільшується і перебуває в нас, він зробить більше невдоволеним з іншого імена, чим імена Христа, аж остаточно під проводом Духа Божого прийдемо до того місця, де визнається лиш одну Церкву, і одне членство, а саме, "Церкву Первородних, імена яких є записані в небі", і один спосіб, через який можна увійти до цієї Церкви, а саме, через хрещення в тіло нашого Господа, Його Церкву, і через хрещення в Його смерть, будучи в цей спосіб злученим з Ним і з іншими членами через одного Духа.

Це не є нашим завданням змінювати почування Християнства відносно цього предмету, бо це було б завелике діло для кого-небудь з людей. Ми повинні бути особисто вірні для Жениха, тому що кожний, який бере імено Христа, нехай відступить від всякого гріха, неправди та всього того, що є невластиве для його віри та християнського життя. Такі не схочуть бути знані, чи називані, через яке-небудь інше ім'я, лиш ім'я свого Жениха, Господа Ісуса Христа, бо це є одиноке імено під небом, дане людям, яким можемо спастися (Діян.4:12). Будучи послушні для цього Духа, ми напевно відлучимось і звільнимось з усяких сектантських інституцій, щоб бути вільними в Господі. Це однак не означає, що ми маємо погорджувати тими, що мають Божого Духа, але ще належать до цих різних систем. Противно, ми повинні признати, що слова нашого Господа "Вийди із неї народе мій, щоб не мати вам спілки в гріхах її, і щоб не прийняли кар її", вказують, що деякі з Його народу є ще в

Вавилоні і тому не мають властивого зрозуміння щодо сектантських систем і їх імен. Ми лиш маємо старатись, щоб наше світло просвічувало, лишаючи вислід для Господа.

Ми не тільки є проти того, щоб брати яке-небудь людське імено, але ми є проти якого-небудь імена, що є, або може статись сектантським, або партійним іменем, і через те відлучити деяких з Божого народу від інших, які належать до Нього. Ми уникали б вживати особливі вислови "Християнська Церква", або "Церква Божа", коли ці імена є вживані на означення особливих відмінних віровизнань і відмінних спільнот між Божим народом. Ми радше вживали б Біблійні імена, Послідовники, Церква Бога Живого, Церква Христа, Церква Божа, Церква в Коринті тощо. Ми не можемо уникнути того, що хтось може нас зле зрозуміти в цій справі; і ми не повинні ображуватись на них, якщо в певній мірі вони будуть до нас стосувати певні назви, а що є загально в звичаю між Християнами. Вони можуть нас називати Руселістами, Реституційними, Бадачами, Біблійниками і т.п. Ми не признаємо і не пристосовуємо тих імен до себе, та проте дух покори і терпеливости, і миру, і любови показував би, що ми не повинні ображуватися, коли нас так прозивають, але радше вважати, що інтенції тих людей не є злими, або принайменше, не злобними, і ми повинні відповісти на таке називання лагідно і не з гнівом, чи злістю. При тім є слід дати таким до зрозуміння, що ми воліємо не мати сектантської назви, але визнаємо і держимось імени Християнина, в його найширшому значенню, яке вказує, що ми не маємо іншої голови, крім одної, а нею є Ісус Христос, і що ми не визнаємо жодної організації, лиш ту, яку Він зорганізував - Церкву Бога Живого, Екклезія, або Тіло Христа, імена яких є записані в небі.

РОЗДІЛ III

ПОКЛИКАННЯ НОВОГО СТВОРІННЯ

Нагода статися Новим Створінням і мати участь в його привілеях, благословеннях і славі, не була відкрита для людського роду в загальному, але тільки для кляси "покликаної". Це є досить виразно показано в Св. Письмі. Ізраїль по тілу був покликаний Богом, щоб статися особливим народом, відлученим від інших народів землі, так як є написано: "Тільки вас з усіх родів землі пізнав я за своїх" (Амоса 3:2) Однак поклик Ізраїля не був "високим покликом", або "небесним покликом", тому в обітницях даних їм не знаходимо жодної згадки про небесні речі, їх поклик був приготовленням до стану, який остаточно приготовив остаток з цього народу до одержання і користання з цього високого поклику, який дає їм "таке велике спасення, що спочатку було проповідуване Господом, і було підтверджене нам тими, що Його чули" (Жид.2:3). Тому коли йде про вимоги, чи умовини цього високого поклику, то за ними не шукати нам в Старому Завіті, але в Новому. Однак, коли очі нашого вирозуміння стають більше відчинені до зрозуміння "глибоких річей Божих", ми будемо могли бачити в Божому провидінню і діяльности з тілесним Ізраїлем певні типічні і образові лекції, що є корисні для духового насіння, яке стало покликане високим покликом; тому бо Апостол показує нам, що тілесний Ізраїль, і його Закон і Боже діяння з ним, були тінями і образами на кращі речі, що належать до тих, які є покликані до членства в Новому Створінню.

Тому, що в усіх речах Божого Плану Христос мав мати першенство, було конечним, щоб Він був першим, головним, Найвищим Священиком, Який мав статись провідником Нового Створіння, синів Божих, "Провідником їх спасення" (Жид.2:10) і їх прикладом, за яким вони будуть поступати; з того бачимо добру причину, чому Старинні Святі (Пророки, Патріярхи) не могли мати частини, ні уділу в Новому Створінню. Слова нашого Господа відносно Йоана Хрестителя це потверджують: "Істино кажу вам, що між народженими від жінок, не було більшого від Йоана Хрестителя; однак найменший в небеснім царстві більший від нього" (Мат.11:11) Подібно і Ап.Павло заявляє, коли він згадує про велику віру і шляхотний характер цих так вірних мужів Божих з минувшого віку: "Бо Бог зберіг для нас щось краще, щоб вони не без нас осягли досконалість." - Жид. 11:40.

Крім цього ми повинні пам'ятати, що ніхто не міг бути покликаний, коли ще є під прокляттям з причини Адамового гріха. Тому, щоб бути покликаним до цього "високого поклику", є конечним одержати оправдання з осуду (вироку) Адама, а це не могло бути дане навіть для тілесного Ізраїля через кров волів і козлів, тому що вони ніколи не можуть усунути гріхів, і вони були лиш типами і образами на кращі жертви, які в дійсности задоволяють вимоги Справедливости за гріхи нашого роду. З тої причини поклик не міг розпочатись скорше, аж наш Господь заплатив ціну викупу, -

"купив нас своєю дорогоцінною кровю". Навіть Апостоли були покликані і прийняті до Нового Створіння не в повні, аж Відкупитель заплатив ціну за гріхи і вознісся на небеса і представив її за них. Щойно тоді, в дню П'ятидесятниці, а не скорше, Отець прямо признав тих віруючих і сплодив їх з Св.Духа до Нового Створіння. Правда, наш Господь сказав до фарисеїв підчас своєї місії "Я милосердя хочу, а не жертви. Бо я прийшов кликати не праведних, а грішників" (Мат.913), але нам треба пам'ятати, що між кликанням людей до покути, а кликанням їх до "високого поклику"

93

Божої природи і співнасліддя з Христом, є велика різниця. Жодний грішник не є покликуваний до цього, і тому ми всі, будучи "з природи дітьми гніву", потребуємо насамперед бути оправдані від усього того через дорогоцінну кров Христа.

І це є в повній гармонії з тим, що АпЛавло пише на початку свого листа до Римлян (1:7) "Усім вам, що в Римі, улюбленим Божим, покликаним бути святими" (це є правильний переклад, згідно з англійськими Біблiями) -покликаним бути святими, учасниками божественної природи і т.п. На вступі листа до Коринтян читаємо: "Церкві Божій, що в Коринті, освяченим у Христі Ісусі, покликаним бути святими, зі всіма, що на всякому місці прикликають ім'я Господа нашого Ісуса Христа". Особливість цього поклику є дальше підкреслена в слідуючім вірші (9), в якому є сказано, хто покликує, "Вірний бо Бог, через Якого ви покликані до спільноти з Сином Його, нашим Господом, Ісусом Христом." Це вказує на сполуку і єдність; отже тут думка є, що поклик є в тій цілі, щоб знайти з поміж людей деяких, які стануться з Відкупителем, як Нові Створіння, співнаслідниками з Ним в славі, честі і безсмертю, яким Він став надарений, тобто нагороджений за Його вірність.

При тім пригадуємо собі слова Апостола, який сказав, що ми можемо статися співнаслідниками Христа лиш на певних услів'ях, а саме: "Коли діти, то й спадкоємці ж Божі - співспадкоємці Христа, якщо ми страждаємо разом з Ним, щоб разом з Ним прославитися" (Рим.8:17). В листі до 1Кор.1:24, Апостол показує, що поклик, про який він говорить, не є тим самим покликом, який до певного часу відносився тільки до жидів, і його слова показують дальше, що не всі є покликані: "а для тих, що покликані, чи юдеїв, чи греків (проповідуєм) Христа, Божу силу і Божу мудрість", тому що для непокликаних жидів Христос був каменем спотикання, а для непокликаних греків, глупотою. В листі до Жидів (9:14,15) Апостол показує, що поклик цього віку Євангелії не міг бути проголошуваний, 94

поки наш Господь не запечатав через свою смерть Нової Угоди, "Власне тому Він є посередником Нового Завіту, щоб, після того як наступила Його смерть для відкуплення гріхів першого завіту, вірні одержали обітницю вічного спадкоємства."

НЕ БАГАТО ПОКЛИКАНО МУДРИХ ВЧЕНИХ І ВЕЛИКИХ

Ми звичайно думали б, що наколи цей поклик є ограничений, то він був би ограничений лиш до найкращих людей з людства - наймудріших, найліпших, найздібніших, але Апостол перечить тому, кажучи: "Подивіться бо на ваше покликання, браття, що не багато мудрих по тілу, не багато сильних, не багато благородних, але немудре світу вибрав Бог, щоб засоромити мудрих, і немічне світу вибрав Бог, щоб засоромити сильних, і незначне світу, і погорджене вибрав Бог, і те чого нема, щоб те, що є в ніщо обернути - щоб не величалось жодне тіло перед Ним". Причиною того, як пояснює Апостол є те, що Бог замірив, щоб жодний чоловік не міг хвалитись, що він сам в якійнебудь мірі заслужив на це велике благословення, що має бути дане. Ціла ця справа є намірена так для Ангелів, як і для людей, як ілюстрація Божої сили, що може перемінити низькі і упавші характери на шляхотні і благородні, і це не під примусом чи натиском, лиш через перемінюючу силу правди, яка діє в покликаних через обітниці і надії виложені перед ними, щоб їм і хотіти і чинити для Його вподоби. Ця Божа постанова не тільки принесе славу для Отця, але також виробить покору і принесе вічне добро для тих, які будуть благословенні. В різних місцях Нового Завіту, в різних його висловах є показано, що цей поклик і спасення в ньому не є від чоловіка, ні через силу чоловіка, але через ласку Божу. І це не є тяжко розуміти, чому цей поклик с менш притягаючий для мудрих і благородних цього світу, а більше для людей з нижчого стану, так як це було за часу Апостолів.

95

Гордість є важним чинником в упавшій природі і з нею треба постійно боротись. Ці, які є менше упавші, чим більшість їх приятелів, і які тим самим є більше благородні з природи, чим пересічні люди, є схильні почуватися вищими і чванитись тим. Такі, хотяй навіть пошукують за Господом, і прагнуть Його ласки і благословення, будуть схильні сподіватися, що Бог буде їх інакше трактувати і прийме їх на інших услів'ях, відмінних від їх більше упавших і менше благордних ближніх. Однак Божою мірою, або рівнем, є досконаліть і Він заявляє, що все те, що не підходить до цього рівня, є осуджене, (є під прокляттям) і кожний осуджений є звернений до Відкупителя і до тої самої жертви за гріхи, незалежно чи він терпів більше, чи менше з упадку. Ці умовини прийняття були напевно більш приваблюючими для більш упавших і слабших, чим для благородних з людського роду, бо слабші відчувають більшу потребу Спасителя, бо більше бачуть свої хиби і недомагання, а зате менш упавші почуваються більше задоволені з свого стану, і є менше схильні пригинатися і підкорюватися під хрест Христа, щоб прийняти оправдання як дар Божий і приблизитися на цій основі, на цій одинокій підставі, до престолу ласки, щоб одержати милосердя і поміч. Вони є більше схильні сполягати на своє вирозуміння і мати це самозадоволююче почуття, яке перешкодить їм іти через низькі ворота і вузькою стежкою.

Бог напевно оцінює покору тих, яких покликує статися членами Нового Створіння. Про це говорить Ап.Петро, кажучи: "Смиріться, отже, під могутню Божу руку, щоб Він вивищив вас свого часу" (Шет.5:6). Знову АпЛавло вказує на взір виставлений в Ісусі Христі, Який вельми понизив себе, щоб прийняти нижчу природу і згодився вмерти, і то смертю на хресті, і тому Бог вельми вивищив Його. Дальше АпЛетро пояснює, чому ми маємо піддатися під сильну руку Божу, а саме, що "Бог противиться гордим, а покірним дає благодать" (Шет.5:5). Отже бачите ваше покликання, Браття, що не багато 96

вчених і сильних цього світу є покликано, лиш переважно бідних в добро цього світу, але багатих вірою. Як Бог оцінює покору, так Він оцінює віру. Він бажає, щоб ці, що мають статися Новими Створіннями, навчилися довіряти Богу і щоб Його ласка була для них вистарчаючою, і щоби через цю силу, яку Він їм дає, як необхідну річ до вивищення, вони могли осягнути побіду, до якої їх покликує.

ХАРАКТЕР Є УМОВОЮ ПОКЛИКУ

Хоча Бог не покликує багато мудрих і вчених, то однак ми не повинні розуміти, що нарід Божий має бути упавший і немудрим в цьому значенню, щоб бути дальше злим, зіпсутим і упавшим. Противно, Бог ставить перед тими, яких покликує, найбільший рівень, бо покликує їх до святости, до чистоти, до вірности і принципів справедливости, щоб вони оцінили ці речі в своїх серцях і показали це в своїм життю - "щоб звіщали славу Того, Хто покликав їх з темряви до дивного свого світла". (Шет.2:9; 2Пет.1:3) Світ може знати їх лиш по тілу, і по тілу вони можуть бути не більше ліпшими від других, однак, коли Бог їх покликав і прийняв, то не тому, що вони Йому краще подобались з вигляду тіла, але з причини їх духа, ума, бажання, або інакше кажучи, задля стану їх серця. Наслідком цього, коли вони приймуть ласку Божу в Христі, а це є прощення своїх гріхів, і посвячуються Богу, то від цієї хвилини рахуються звільнені від усіх своїх слабостей і недосконалостей унасліджених по їх родичах. Бог дивиться на них, як на таких, яких тіла стали покриті заслугою Христовою, яка закриває усі їх хиби. Є це новий ум, нова воля, що становить Нове Створіння, яке Бог прийняв і з яким одиноко числиться.

І коли новий ум розвивається, то він показується благородним, справедливим, чесним і постепенно бере контролю над тілом, так що ці, які не признають Нового Створіння, так як не признали нашого Господа, будуть

97

дивуватись, бачучи їх добрі діла, святе життя і духа здорового розуму, хоча навіть ці речі можуть бути часом приписувані ними, що походять з злих мотивів. І помимо постепенного розвитку нового ума, що наклонює до згоди і єдности з умом Божим, вони може ніколи не осягнуть повної контролі над своїм смертельним тілом, з яким є пов'язані, хоча це буде дійсно їх постійним бажанням і стараннням, щоб прославляти Бога в своїх тілах і умах, бо вони Божі.- 1Кор.6:20.

Пригляньмось до деяких особливостей і ограничень відносно характеру в Новому Створінню. Апостол дає напомин одному з тих, що стали покликані, а який відноситься до всіх, "Борись доброю боротьбою віри, держись життя вічного, до якого і тебе покликано" (1Тим.6:12). Ці Нові Створіння

не повинні сподіватися осягнути побіду і велику нагороду без боротьби з противником і гріхом, що окружує його усюди, і з слабостями їх власного тіла, хоча воно є покрите заслугою Христової справедливости під умовою Угоди Ласки. Апостол дальше напоминає цю клясу, "щоб ви достойно ходили перед Богом, Який покликав вас у своє царство і славу" (1Сол.2:12). Нове Створіння повинно не тільки оцінити свій поклик і остаточну нагороду в Царстві, але повинно також старатися поступати згідно з тим. Тому Апостол пише "Але як Той, Хто покликав вас, є святий, так само і ви самі в своїм життю будьте святі" (Шет.1:15). В тому ж листі (2:9) читаємо: "Ви ж рід вибраний, люди Божої власности, щоб звіщали славу Того, Хто покликав вас з темноти у дивне своє світло."

Духові Ізраїліти Нового Створіння не були піддані під ярмо якогось закону, як були тілесні Ізраїліти, але увійшли під "закон свободи", щоб їх любов для Господа могла показатися не тільки в тім, щоб добровільно уникати того, що не подобається Богу, але також в тім, щоб добровільно жертвувати свої людські права і користе в службі для правди і справедливости, в службі для Бога і для братів. Згідно з тим Апостол пише "Бо не покликав 98

нас Бог на нечистоту, але на святість" (1Сол.4:7). Також в листі до Гал.5:13 пише: "Бо ви, браття, покликані на волю, тільки, щоб ваша воля не стала причиною догоджувати тілу, але, щоб любов'ю служили один одному." Отже вживайте вашу вільність на посвячування ваших прав для правди і Божої справи, щоб в той спосіб ви були жертвуючими священиками цього царського священства, яке в свойому часі матиме участь в Царстві Божім, як співнаслідники з Христом, щоб розподіляти Боже благословення для світу.

В багатьох місцях Св.Письма є показано, що покликання до Нового Створіння е покликом до слави, чести і безсмертя (Фил.3:14; 2Пет.1:3), але також усюди є показано, що дорога, або шлях, до цього Царства, е "вузькою дорогою", є дорогою проб і труднощів, і жертвування, і то до такої міри, що лиш ті, які стали сплоджені з Св. Духа і є наповнені тим Духом, будуть здібні побідити і остаточно отримати славу, до якої стали покликані; а це стало учинене можливим для покликаних через Того, Який обіцяв і сказав: "Досить тобі благодати моєї, сила бо моя в немочі довершується". - 2Кор.12:9.

Ми також не повинні думати про якийсь інший поклик, але маємо пам'ятати слова Апостола, "Одне тіло, один Дух, і ви були покликані в одній надії вашого покликання" (Еф.4:4), тому було б невластивим думати, що хтось може мати тут вибір. Коли йде про світ в слідуючім віці, там не буде поклику. В цьому віці Бог не буде вибирати особливої кляси, відлученої і відмінної від інших, і для особливої цілі. Замість покликування світу в Тисячоліттю, Бог розкаже їм бути послушним для володіння, і законів і принципів справедливости, і від кожної особи буде вимагано виказувати послух для правління цього часу, бо інакше одержить карання, і якщо дальше буде таким то остаточною карою для нього буде цілковите знищення, так як написано, *"І* буде, що кожна душа, яка не послухає цього Пророка, буде знищена з народу" (Діян.3:23), такий помре другою смертю, з якої

99

нема надії воскресення.

Також немає другого поклику підчас віку Євангелії, хотяй, як ми це бачили скорше, між святими знаходиться друга кляса, тобто Велика Громада (06.7:9-14) "много народу, якого ніхто не міг перелічити, з кожного народу і племени, і людей", які будуть служити Богу в Його Храмі перед престолом, а не так як Церква, яка буде на престолі, і яка буде живими каміннями, або членами цього Храму. Але ця друга кляса не має іншого віддільного покликання, її члени могли теж одержати божественну природу, коли б, так само як і тамті, були вірні і послушні у всьому. Кляса ця остаточно станеться побідником, а що є показано в пальмових віттях в їх руках, однак, з причини браку ревности і повної посвяти, вони стались негідними співнасліддя з Христом; вони стратили цей найвищий стан і блаженства, і радість, що належуть до тих, які були вірні і послушні у всьому. Становище, яке вони будуть занимати, буде в багатьох відношеннях подібне до становища Ангелів.

Іншою думкою в зв'язку з покликанням є, що його час є ограничений, так як Апостол говорить, "Ось тепер час сприятливий, ось тепер час спасення", "Сьогодні, коли почуєте Його голос, не робіть затверділими ваших сердець" (2Кор.6:2; Жид.3:15). Цей сприятливій день, рік, чи вік розпочався від часу Ісуса Христа і Його посвячення. Він став покликаний до цього стану, до цієї слави і сам собі її не привласнював, "Чести тої ніхто не бере сам собою, а тільки коли він покликаний Богом, як був Аарон" (Жид. 5:4). Чоловік дійсно був би за дуже сміливий (зухвалий), коли б собі привласнював право до зміни природи - з людської на Божу і, будучи членом упавшого роду, що стратив право до життя, претендував до співнасліддя з Христом в Його славі.

Нагода цього поклику, або "дня спасення", напевно прийде до свого закінчення. Бог встановив певне означене число, яке має становити цю клясу Нового Створіння, і скоро це число стане довершене, праця цього віку 100

Євангелії закінчиться. Можемо також спостерігати, що так скоро, коли відповідне число стане покликане, то сам поклик мусить закінчитися тому, що це не було б властивим для Бога покликувати хотяй одну особу більше, чим він призначив. Але ми знаємо, що Він також передбачив скільки з тих покликаних впаде і не будуть здібні запевнити собі цього поклику, і що тому потрібно буде покликати інших, щоб зайняли їх місця. Послідовність вимагає, що Всевишній не продовжить свого поклику для свого створіння, коли таке не може бути одобрене і прийняте. СвЛисьмо показує, що для кожного з цього ограниченого числа членів Царського Священства є призначений вінець (корона) від часу його покликання і посвячення, тому не було б властивим припускати, що Бог когось покликав і не мав ще вінця для нього і що він мусить чекати поки хтось скажеться невірним і стратить свій вінець. Напомином нашого Господа є, "Держи, що маєш, щоби ніхто не взяв вінця твого" (Об.3:11). Цей стих показує не тільки на ограничене число вінців, але, що остаточно при кінці цього віку прийде час, що ці, які не були вірні для зробленої з Богом угоди, будуть відкинені, а інші в цьому часі дістануть їх вінці.

Нашим вирозумінням с, що загальне покликання до спільноти з Спасителем як членів Нового Створіння скінчилось в 1881 році. Але ми розуміємо, що велике число (в усіх різних Християнських деномінаціях - можливо двадцять або тридцять тисяч) в цей час зовсім віддали себе в жертву Богу, ("Учинили з Ним угоду при жертві") але не показались вірними для своєї угоди. З них один по одному, коли приходили більші проби, показались негідними і стали відкинені, і тому інші, які в міжчасі посвятилися Богу на службу, не будучи під загальним покликом, стали на їх місце прийняті до повної спільноти з Христом; опісля і вони с піддані під проби і досвідчення, і коли хтось з них не покажеться вірним то також буде відкинений, а його місце дальше займе інший, який був в стані повного посвячення. Очевидно, що в

101

такій постанові не було потрібно продовжувати загального поклику від 1881 року. Ці, які є тепер допущені, скористали з нагоди, яка була їм представлена, щоб заповнити порожні місця. Ми розуміємо, що це принимання і відпадання буде так довго, аж останній член Церкви покажеться вірним, бо тоді всі вінці будуть на віки призначені.

Ап.Павло говорить, "та ви, брати, не в темряві, щоб цей день, як злодій, захопив вас," (ІСол.5:4). Згідно з усіма висловами СвЛисьма, ми є схильні вірити, що в цьому часі жнив віку Євангелії, знання Божого плану, знання присутности Сина Чоловічого і праці жнив, стане представлене для усього посвяченого Божого народу. Ми думаємо, що таким чином "теперішня правда", буде досвідченням і випробуванням правильного стану серця посвячених, подібно, як голошення Євангелії, присутність Месії, жниво жидівського віку, були пробою для Ізраїля при першому приході Христа. Ми сподіємось і вважаємо, що тих, які приходять до знання правди і дають докази щирої віри в дорогоцінну кров Христа, і посвятилися Богу на службу, і які ясно розуміють Божий план, треба вважати за таких, що стали прийняті Богом як майбутні спадкоємці з Христом, хотяй вони посвятились після 1881 року. Якщо хтось посвятився перед часом закінчення загального поклику, то можемо розуміти, що після так довгого часу вони приходять до властивого стану посвячення і що тому знання правди стало дане їм як благословення і доказ їх спільноти духа з Господом. Якщо вони не були між посвяченими в 1881 р. або скорше, то з цього виходило б, що вони тепер стали прийняті до спільноти в вибраній клясі, на місце когось з попередньо покликаних, що не був відповідно ревний, що був "ні зимний ні гарячий", тому став усунений, щоб мати свою частку в великому горю і там через карання і досвідчення навчиться важних лекцій, яких міг навчитися з Слова Божого; такі вийдуть з "великого горя" і займуть місце у "Великій Громаді", тоді як повинні були переходити через 102

досвідчення і труднощі з радістю і добровільно, щоб осягнути місце з Христом на престолі.

ЯК БОГ ПОКЛИКУЄ?

"Тож через Нього ви в Христі Ісусі, Який стався нам мудрістю від Бога і оправданням, і освяченням, і відкупленням" - 1 Кор.1:30.

ХРИСТОС НАШОЮ МУДРІСТЮ.

Мудрість є подана тут першою, і в цьому значенню вона е найбільш важним кроком, що провадить до спасення. Про це засвідчує приповість мудрого чоловіка, коли він говорить "Мудрість, це головна річ...і з усім, що маєш, набувай мудрости" (Прип.4:7). Не дивлячись, як доброго успосіблення ми могли б бути, як сильними чи слабими, то всеж таки ця мудрість є найпершою і найголовнішою для правильного поступовання. І це так загально вважається між людьми. Усі інтелігентні люди стараються бути щораз більш мудрими і здібними; навіть такі, що вибрали собі найбільш немудрий шлях, зробили це тому, що з початку це їм виглядало мудрим. Це було так з матірю Евою; вона хотіла більше мудрости і знання, і тому, що овоч з дерева здавався бути дорогою до мудрости, він стався для неї спокусою до непослуху для Бога. Тому як важним є мати розумного порадника, щоб провадив нас до мудрости і через її стежки миру, і спокою.

Якщо мати Ева потребувала мудрого провідника в її досконалім стані, то тим більше ми, її недосконалі і впавші діти. Наш Небесний Отець, покликуючи нас до участи в Новім Створінню, передбачив усі наші потреби: що наша власна мудрість не буде вистарчаючою для нас, і що мудрість противника і його зведених послідовників буде вживана на нашу шкоду - стараючись показати темноту за світло, а світло як темноту. І тому цей стих є даний, який показує, що Христос має бути нашою мудрістю. Перш ніж

приступимо до Бога, перш ніж одержимо заслугу примирення (поєднання), або станемось синами, ми потребуємо помочі, керівництва, мудрости, відчинення очей нашого розуміння, щоб ми могли розпізнати запаси, постачання, які Бог приготовив у своїому Сині для нашого спасення.

Щоб мати вуха до слухання мудрости, що походить згори, конечно мати палке бажання і щире серце. Ми мусимо теж мати відповідну міру покори, бо інакше можемо думати про себе більше, чим ми повинні думати і через те не будемо здібні пізнати наших власних слабостей і хиб, і що з Божої точки погляду ми самі по собі не є гідними. Мусимо також мати певну міру чесноти і щирости, щоб бути охочим визнати вади, чи хиби, які покірний ум бачить. Дивлячись з такого становища, ці, які бажають справедливости, є припроваджені Божим провидінням до Ісуса, як їх Спасителя. Помимо, що з початку є неповне розуміння філософії примирення за нас виконаного, вони мусять принайменше зрозуміти те, що вони були "дітьми гніву, так як інші", тобто грішниками: що жертва Христа була правдива, і що Бог приготовив і прийняв її за нас; що че^ез Його терпіння ми можемо бути оздоровлені, через Його послух ми можемо бути прийняті Отцем, бо наші гріхи стали вложені на Нього і Він їх поніс, і що Його справедливість і заслуга є почислена для нас як шата справедливости. Ми мусимо це розуміти, Христос мусить статись для нас мудрістю, перш ніж можемо щось чинити на основі цього знання і через щире сердечне прийняття бути оправдані перед Отцем і прийняті, і освячені, і у відповіднім часі визволені, і прославлені. Але Христос не перестає бути нашою мудрістю, коли ми беремо слідуючий крок, і коли Він стає нашим оправданням. Ми ще дальше потребуємо Його як нашу мудрість, нашого Порадника. Під Його керівництвом ми потребуємо мати мудрість, щоб учинити повне посвячення і мудрість, яка мас провадити це посвячення в нашому життю до освячення, до чинення Божої волі. 104

В кожному нашому кроці мудрість є головною річчю; і через ціле життя нашого посвячення і освячення, на кожному кроці подорожі до небесного Міста, ми потребуємо мудрости, що походить з гори, яку Апостол описує: "А мудрість, що походить згори, є найперше чиста, а потім спокійна, лагідна, покірлива, повна милосердя та добрих овочів, безстороння і нелицемірна" (Яків 3:17). Земна мудрість діє по лінії самолюбства, самопохвали, гордости і самовпевненості. Тому Апостол показує, що це веде до зависти, до сварні, бо "це мудрість земна, тілесна, диявольська". Противно, небесна мудрість є в гармонії з Божим характером любови, яка "не шукає свого, не пишається, не радується з неправди, або беззаконня, але радується в правді".

В чинності цієї мудрости є також порядок, бо хоча вона обіймає усі згадані Апостолом якості, там є різниця місця визначеного для кожної. Хоча дух мудрости згори є мирний - бажає миру і хоче його поширювати - все ж таки вона не є перш мирною, лише чистою. Це є земна мудрість, яка говорить, "мир за всяку ціну" і наказує сумлінню бути тихо, щоб сприяти самолюбному миру. Мудрість, яка є чиста, є проста, невинна, чесна, відкрита; вона любить світло; вона не є з темноти, чи з гріха і не сприяє нічому, що треба закривати, тому що вона вважає діла закриті, як діла темноти, як тайні діла злого. Вона є мирна, так далеко, як це годиться з чеснотою і чистотою; вона бажає миру,

згоди і єдности. Але через те, що мир не є перший, тому він лиш морально може бути в мирі і в повній гармонії з тими речами, які є чесні, чисті і добрі.

Небесна мудрість є лагідна, не шорстка, не грубовата, так в своїх планах як і методах. Всежтаки її лагідність йде після її чистоти і миру. Ці, що її мають, не є найперше лагідні, а тоді чисті і спокійні, але насамперед чисті, освячені правдою. Вони хочуть миру і бажають вдержувати його, тому вони є лагідні і даються легко вблагати. Але вони можуть бути лиш легко ублагані в гармонії з чистотою, миром і лагідністю; вони не мають легко

годитися, щоб помагати в якомунебудь злому ділі, тому що дух небесної мудрости забороняє такий спосіб.

Небесна мудрість є повна милосердя і добрих овочів; вона радується в милосердю, яку вона бачить, що є головною частиною Божого характеру, якої пробує стати відбиткою. Милосердя і всі добрі овочі Св. Духа напевно виходять з дозрілого і розвиненого серця, що є освічене мудрістю з гори. Але хоча це милосердя милується над заблудженими і недобровільними грішниками і бажає їм допомогти, вона не симпатизує і не лучиться з тими, що добровільно чинять зло, тому що дух мудрости не є найперше милосерний, але чистий. Тому милосердя цієї мудрости може проявлятись лиш для тих, що несвідомо і недобровільно чинять зло.

Про цю небесну мудрість говориться, що вона є "безсторонна". Сторонність вказує на несправедливість, а чистота, мир, лагідність і милосердя, і добрі овочі Духа мудрости з гори вказують нам, щоб не дивитись на особу, за вийнятком тоді, коли характер показує її дійсну вартість. Господний Дух не дивиться на зовнішний вигляд природнього чоловіка, ні на його кольор, лиш бажає того, що є чисте, мирне, лагідне і милосерне, незалежно від того, де воно є і в яких обставинах показується.

Ця мудрість з гори є теж "нелицемірна" (необлудна) -вона є так чиста, мирна, лагідна, милосерна до всіх, що там немає місця для лицемірства. Але вона є зобов'язана не мати жодної симпатії з тим, що є грішне і нечисте, і безбожне.

Мудрість з гори відноситься до всіх тих справ, які Бог нам дав через свого Сина, не тільки в ділі викуплення, але також у показанню чеснот Св. Духа і в послусі для Отця, і через те навчає нас - через Боже Слово і через приклади. Та більш того, мудрість ця приходить до нас через Апостолів як представників Христа, і також через всіх тих, Що одержали цього духа мудрости з гори і які постійно стараються, щоб їх світло так світило, щоб прославляти їх Небесного Отця. 106

ХРИСТОС НАШИМ ОПРАВДАННЯМ

Ми вже до певної міри обговорювали справу поєднання між Богом і чоловіком, в якому наш Господь Ісус стається для тих всіх, які Його приймають, Оправданням. Але тут ми хочем більш в подробицях розглянути значення цього слова. Це слово Оправдання, виглядає не є добре зрозуміле більшістю Божого народу. Основою думкою, що міститься в слові Оправдання, є: 1. справедливість, або рівень праведности, 2. що щось не є в повній згоді з тим рівнем, не задовільнює його вимагань, 3. припровадження особи, або речі, що недомагає, до відповідного, або справедливого рівня. За приклад може послужити вага: тягар на одній стороні може представляти Справедливість, а на другій стороні послух чоловіка, що повинен рівноважити (відповідати цій самій вазі) з Справедливістю. Тягар послуху показується невідповідним (меншим) і для рівноваги з Справедливістю треба щось додати. Ця ілюстрація показує Адама, який був створений досконалим і в гармонії з Богом, і послушний Йому. Це був його властивий, справедливий стан, в якому він мав перебувати. Але через гріх він підпав під Божий вирок і став прямо відкинений, як не відповідний (нижчий від вимог) до Божого рівня. Відтоді його потомство "почате в беззаконню і зроджене в гріху", знайшлось ще на нижчім поземі, чим їх прародич Адам - ще дальше від зразка (норми, міри) вимаганого Божою Справедливістю. Пізнавши це, воно не є корисним для когонебудь з Адамового роду просити Творця про нове порівнювання, або пробу, щоб побачити чи він зможе чи не зможе підходити до рівня вічної Справедливосте. Ми визнаємо, що така проба була б зовсім некорисна, що коли досконалий чоловік через непослух стратив своє становище, то ми, які є недосконалі, упавші, здеґрадовані, не можемо мати надії задовільнити вимоги Божої Справедливосте, ані оправдати себе перед Богом. "Ми всі

згрішили і недостає нам слави Божої", в якій наш перший родич Адам став оригінально створений.

Отже, коли бачимо, що як рід людський, ми всі є несправедливі і неправедні, і недосконалі, і коли ми бачимо також, що ніхто не може жодними ділами задоволити вимоги Справедливости, то напевно побачимо, що "ніколи не зможе чоловік спасти брата свого, і не може дати викуп Богові за нього" (Пс.49:7). Ніхто не може вирівняти недостач за іншого, бо не тільки шо не має надвишки заслуги, або ваги, щоб це застосувати за другого, але він навіть не має досить для себе "бо всі згрішили і позбавлені слави Божої" (Рим.3:23). Тому запитуємо, Чи може Бог принимати та ділати з несправедливими і упавшими людьми - Той, Який вже засудив їх і заявив, що вони негідні Його ласки, і що вони помруть, бо негідні життя? Бог показує нам, що Він має спосіб, щоб так зробити, що Він може бути дальше справедливим і також оправдати такого, хто вірує в Ісуса. Бог показує, що Він призначив Христа, Посередника Нового Завіту, і що Христос купив світ своєю дорогою кровю - жертвою - і що у властивім часі, підчас Тисячлітнього віку, Христос візьме велику силу і буде володіти як Цар на землі, і благословити усі народи землі знанням правди і нагодою реституції, тобто привернення того всього, що було страчене Адамом - людської досконалости, Божого подобія і вічного життя в раю. Ця чинність привернення людства назад до досконалости буде чинністю Оправдання, дійсного оправдання, що є відмінне від умовного оправдання, або оправдання з віри, яке є приписане Церкві під час віку Євангелії. Дійсне оправдання пічнеться з розпочаттям Тисячлітнього царювання Христа і буде поступати крок за кроком аж кожний чоловік матиме повну нагоду повернути до того всього, що було страчене Адамом, з додатковим досвідом, ^ий буде дуже помічний. Нехай буде дяка Богу за це Дійсне оправдання, яке справді випровадить усіх охочих і Щирих послушних людей з гріха і недосконалости до 108

досконалости фізичної, умової і моральної.

Але тепер ми особливо застановляємся над Новим Створінням і які кроки Бог підняв для оправдання цієї малої кляси з людства, яку Він покликав до Божої природи і слави, і безсмерття. Вони, так само як світ, потребують оправдання, тому що з природи вони є "дітьми гніва, так як інші", і так як Бог не міг ділати з світом, тоді як вони є під вироком смерти і є грішниками, на такій самій підставі Він не може ділати з тими, яких покликує тепер до Нового Створіння. Якщо світ мусить бути оправданий - приведений до досконалости - перш ніж Бог може бути знову в гармонії з ним, то як може Він мати сполуку з Церквою, або кликати її до співнасліддя з своїм Сином, хіба що насамперед оправдає її? Отже треба визнати, що оправдання є необхідною передумовою для нашого поклику до Н. Створіння. Але як це оправдання може бути виконане? Чи ми мусимо бути привернеш до повної досконалости - фізичної, умової і моральної? Ми відповідаємо що ні! Бог не приготовив для нас такого дійсного оправдання, але Він приготовив іншого роду оправдання, яке в Св. Письмі називається "оправдання з віри", ("через віру") - не дійсне оправдання, є лиш приписане, або зараховане. Бог годиться, що всі ті, які підчас цього часу панування гріха і смерти почують післанництво ласки і милосердя через Христа, і згідно з мудрістю згори, признаються до свого грішного, злого стану - то їх, замість привертати до дійсної людської досконалости, Він зараховує, що їх хиби і вади є закриті Христовою заслугою. В своїй діяльності з ними, Він вважає їх справедливими, праведними, оправданими через віру.

Це приписане оправдання через віру є добре, так довго як триває віра і є поперта старанням чинити Божу волю. (Якщо віра і послух перестали існувати, то оправдання негайно перестає бути приписане). Але оправдання з віри не перестає, коли є піднятий дальший крок, тобто посвячення. Воно триває з нами як Нов. Створінням і не тільки закриває нас від Адамового

109

прокляття, але покриває усі слабости тіла,- в словах, думках і чинах, які ми унаслідили, (але не добровільні). Воно продовжує в такий спосіб покривати Божий народ як Н. Створіння аж до кінця його подорожі - через усі проби і досвідчення, які є конечні для них як кандидатів і пробованих членів Нов. Створіння. Згідно з тим Апостол говорить, "Отже нема тепер ніякого осуду тим, які в Христі Ісусі, не по тілу, а по Духу ходять" (Рим.8:1) - помимо того, що цей скарб нової природи є в земній посудині, і що з цієї причини там постійно показуються недобровільні хиби, з яких найменша осудила б нас як негідних нагороди вічного життя, на якій би це не було природі, коли б ми не були прикриті шатою Христової справедливости, нашого приписаного оправдання. Ми будемо

потребувати це оправдання і воно дальше буде нашою шатою, так довго, як ми перебуваємо в Христі і ще є в тілі; але воно зовсім скінчиться, коли наші проби скінчуться, і коли ми станемо прийняті як побідники і дістанемо участь в Першім Воскресенню. І так як Апостол пояснює - "сіється в безчесті, а встає в славі, сіється в немочі, а встає в силі. Сіється тіло тілесне, встає тіло духовне" (ІКор. 15:43,44); це тіло буде подібне до тіла нашого Господа, Який є Оживляючим Духом і досконалим образом особи Отця. Коли ця досконаліть стане осягнена, тоді вже більше не буде потрібно приписаної справедливости, тому що ті, які стануть побідниками будуть тоді дійсно справедливими, дійсно досконалими. Тут немає різниці, що досконаліть Н. Створіння буде на вищому поземі від світу, немає різниці, коли йде про оправдання; ті, що приймуть Божу ласку в реституції до досконалости людської природи, будуть справедливі, або досконалі, коли ця праця закінчиться, але досконалі на нижчому, чим духовий рівень. Ці, що є тепер покликувані До божественної природи і наперед оправдані через віру, для того, щоб уможливити їм поклик і пробування як -инів Божих, не будуть дійсно оправдані, або Удосконалені, аж в часі Першого Воскресення, тоді вони

110

осягнуть повноту життя і досконалости, в якій не буде нічого з теперішних хиб і недосконалостей - отже тепер досконаліть є для них приписана, або зарахована.

ПРИЧИНА АБО ПІДСТАВА НАШОГО ОПРАВДАННЯ

В багатьох умах повстало замішання відносно цього предмету з причини не пильного досліджування і не порівнювання стихів Божого Слова про це. Деякі, наприклад, цитують слова Апостола, що ми є "оправдані з віри" (Рим.5:1; 3:28; Гал.3:24) і кажуть, що віра є так важною перед Богом, що вона покриває наші недосконалости. Інші цитують слова Апостола, де він каже, що ми є "оправдані через Божу ласку" (Рим.3:24; Тита 3:7) і говорять, що Бог оправдує кожного, незважаючи на його заслугу, віру чи діла. Ще інші показують на слова Св. Письма, де говориться, ищо ми є "оправдані через кров" (Рим.5:9; Жид.9:14; ІЙоана 1:7) і твердять, що смерть Христа запевнила оправдання для всіх людей, незважаючи на їх віру і послух. Є ще інші, які покликуються на вислів Павла, що "Христос воскрес для нашого оправдання" (Рим.4:25) і на основі цього стиха кажуть, що ми отримуємо наше оправдання через воскресення Христа. Знову ще інші беруть стих з Писання, який говорить "чоловік оправдується ділами" (Яків 2:24) і кажуть, що помимо всього, що є сказано, наші діла будуть рішальними в справі чи ми будем в ласці, чи в неласці у Бога.

Фактом є, що ці всі вислови є правдиві і показують, або пояснюють цю важну науку з різних сторін; так як великий будинок можна оглядати з переду, з боку, з заду і з різних кутів. Послуговуючись такими висловами, Апостоли в відмінних часах, або місцях пояснювали відмінні фази цього предмету. Нашим обов'язком є зібрати їх разом і побачити в тім сукупність, або повноту цілої правди відносно оправдання.

Перш за все, ми є оправдані через Божу ласку. Наш Творець не був зобов'язаний щонебуть робити для

111

звільнення з кари, яку Він наложив на нас. Це було задля Його ласки, що, передбачуючи упадок ще перед нашим «утворенням, Він змилувався над нами і в своїому плані приготовив для нашого викуплення Агнця заколеного ще перед заложенням світу. Нехай ця справа, про наше примирення з Отцем, в який^би це спосіб воно було перепроваджене, що це все є з Його ласки, буде ясною і закріпленою добре в наших умах.

По друге, ми є оправдані "через кров Христа" - через Його чинність відкупленім (Викуп), через Його смерть, або, інакше кажучи, Божа ласка супроти нас була показана в цій Його постанові, в цім влаштуванню на нашу користь -що Ісус Христос з ласки Божої за всіх скоштував смерти (Жид.2:9) і в той спосіб заплатив кару за Адама. І тому, що цілий світ став осуджений через Адама, то остаточним наслідком того буде згладження гріхів цілого світу. Нехай ця точка також буде для нас ясною, так як ця перша, що Божа ласка діє лиш через один провід, так що "той, хто має Сина, має життя, а той, хто не має Сина не має життя", але є дальше під вироком смерти.-! Йоана 5:12.

По третє, це також правдою, що Ісус воскрес з мертвих для нашого оправдання, тому що це було частиною Божого плану, щоб Месія не тільки був Відкупителем народу, але, щоб Він також благословив і привертав усіх бажаючих повернути до сполуки з Отцем. Хоча смерть Ісуса була дуже важною як підстава нашого примирення, Він ніколи не міг би бути проводом нашого благословення і реституції, коли б залишився в смерти, коли б не воскрес. Тому Отець, Який приготовив Його смерть

як ціну нашого викупу, приготовив також Його воскресення з мертвих, Щоб у властивому часі Він міг бути Представником для оправдання чоловіка - для повернення людства до праведного, або справедливого стану, до гармонії з Богом.

По четверте, ми (Церква) є оправдані через віру в тому значенню, що це не є Божою постановою, щоб комусь в теперішнім віку дати дійсне оправдання, або реституцію, але лиш приписати оправдання і це може відноситись 112

тільки до тих, які будуть виказувати віру. Наша віра, або невіра не має нічого до діла з Божим влаштуванням, яке Він постановив в собі, і яке виконувалось і буде виконане у властивому часі; але наша участь в цій ласці запропонована нам скорше від світу, е узалежнена на нашій вірі. Підчас Тисячлітного віку буде усім показана ширина і довжина Божого плану спасення - Царство Боже стане заложене в світі і Той, Хто відкупив Світ, і Який дістав силу благословити світ повним знанням правди, буде дійсно оправдувати, тобто привертати до досконалости усіх, що приймуть ласку згідно з Божими вимогами.

Дійсно, можемо сказати, що навіть там віра буде конечна для реституційного поступу до дійсного оправдання, тому що "без віри не можна подобатись Богу" і тому реституційні блаженства і нагороди будуть давані по лініях, що вимагатимуть віри. Але віра, яка буде тоді вимагана для поступу в реституції, буде вельми різнитися від віри, що е тепер вимагана від тих, які є "покликані бути святими" (згідно з правильним перекладом цього стиха) "співспадкоємцями з Ісусом", "Новими Створіннями". Коли Царство Боже буде мати контролю і сатана буде зв'язаний, і знання Господа наповнить цілу землю, тоді це виповнення Божих обітниць буде всім знане, і в той спосіб знання, або видіння, дасть зрозуміння багатьох тих річей, які тепер можуть бути зрозумілі лиш при помочі очей віри. Але, помимо того, віра буде потрібна, щоб вони могли робити поступ до досконалости. І тому дійсне оправдання осягнене при кінці Тисячлітгя, буде осягнене лиш тими, які будуть постійно виказувати віру і діла. Хоча про цей час є написано "і суджені були мертві з написаного в книгах, по ділах своїх" (Об'яв.20:12), а що є відмінне від теперішнього судження Церкви, однак їх діла не будуть без віри, так як наша віра мусить показувати діла по нашій змозі.

Коли Апостол говорить, що Бог вірою оправдує поган (Гал.3:8), то, згідно з контекстом, показує, що примирення

113

через реституцію не прийде наслідком Угоди Закону, але через ласку під вимогами (услів'ями) Нової Угоди, в яких треба повірити, прийняти і застосовуватись до них через усіх, які будуть користати з них. Отже, різниця між теперішним і майбутним оправданням є та, що віруючі теперішнього часу, коли проявляють відповідну віру, одержують негайно сполуку з Отцем, через приписане оправдання з віри, тоді як показання послушної віри під багато більше сприятливими обставинами в майбутнім віку, не дасть приписаного оправдання взагалі, а дасть дійсне оправдання і спільноту з Богом лиш при кінці Тисячліття. В міжчасі світ буде в руках великого Посередника, а завданням та чинністю Якого буде представляти для них Божу волю і теж ділати з ними, направляти і підносити тих, що послушні, аж остаточно Він вповні оправдає їх, і в цей час представить їх невинними перед Отця, коли передасть своє Царстю Богу. - 1Кор.15: 24.

Тепер Господь пошукує за особливою клясою, яка має становити Нове Створіння; і ніхто не був покликаний до цього небесного поклику, лиш ті, що стали припроваджені до знання Божої ласки в Христі і тоді могли прийняти Божу постанову через віру - так вповні довіряти у славне виповнення Божого плану, що їх віра буде впливати і формувати їхній шлях життя в теперішнім часі, і спричинить, що вони будуть вважати майбутнє життя так цінне, що теперішнє життя і всі його інтереси будуть в порівнанню з тим, як марнота і сміття. Проявляти віру в цьому темному віку, де переважаюче зло піддає під сумнів мудрість, любов і силу Творця, не є легко, і тому Бог вважає віруючих, немов би вони жили в віку Тисячлітгя і досвідчували його реституційну людську досконалість; і це приписане оправдання є їм дане, щоб вони могли принести в жертву цю людську досконалість, до якої, під Божою постановою, вони з часом дійшли б - щоб в той спосіб представити свої тіла (вважані за досконалі) і усі його реституційні привілеї, земні надІЇ і цілі і, інтереси, 114

в жертву живу - замінюючи їх за небесні надії і обітниці божественної природи і співнасліддя з Христом, до чого є долучені докази нашої щирости, стан терпіння і страта земних інтересів і почестей.

По п'яте, ця кляса оправдана тепер через віру, не може зрікатись її через добровільні противні діла. Вона мусить знати, що хоча Бог обходиться з ними милосерно і з точки віри, не приписуючи їм їх переступів, але вважає, що вони стали вимазані їх Відкупителем на Голгофті, і поступає з ними згідно з їх духом, або волею, або намірами, а не згідно до їх тіла, або дійсно бідного виконанням - все ж таки, Він буде сподіватися, щоб тіло стало підкорене під новий ум настільки, наскільки можливо, і що воно буде співдіяти в усіх добрих ділах в міру можливостей і коли є нагода. В такому значенню і в такій мірі наші вчинки, наше поступування, мас до діла з нашим оправданням - як підтримуюче свідчення, потверджуючи щирість нашого посвячення. Помимо того, наш суд через Господа не є по наших ділах, але по нашій вірі. Коли б ми були суджені по наших ділах то всім нам "бракувало б слави Божої", але, коли суджені згідно з нашими замірами, нашим серцем, то Нове Створіння може бути признане Божим мірилом (стандартом) під вимогами Угоди Ласки, через яку заслуга Христової жертви покриває наші недобровільні переступи. І напевно ніхто з нас не може противитись тому, що Господь сподіється від нас приносити такі овочі справедливости, які ми могли б приносити в теперішних недосконалих обставинах. Він не вимагає більше від того, і ми не повинні сподіватись, що Він прийме і нагородить, коли це буде менше від того.

Як ілюстрація цієї загальної чинности оправдання через ласку, через кров, через віру і її співвідношення з ділами, візмім під розвагу чинність електричних вагонів. Силова (електрична) станція може до певної міри зображувати джерело нашого оправдання - Божу ласку. Дріт, що переносить струм може вказувати на Господа

115

Ісуса, Який є Представником Отця в нашому оправданню; вагони можуть представляти віруючих, а контактний ролик (тролей) вказував би на віру, яка мусить проявлятись і яка мусить лучитись і держатись дрота. 1. Усе залежить на електричнім струмі, 2. Другою дуже важною річчю є дріт, який переносить струм до нас, 3. Без контактного ролика віри, що чіпляється і держиться Господа Ісуса, Який є проводом нашого оправданнями, ми не одержали б жодного благословення, 4. Благословення нами одержане через сполуку з Ісусом відповідало б світлові вагону з електричним струмом, показуючи, що там є сила, і що вона може бути вживана. 5. Але керівник мотора вказував би на людську волю, 6. а сам мотор на нашу діяльність, наше поступування під впливом сили, що приходить до нас через віру. Усі ці чинники в сполуці, є конечні для нашого поступу - щоб ми могли подорожувати і остаточно заїхати до станції, яка в цій ілюстрації вказувала б на наше місце в Новому Створінню в домі нашого Отця, в якому є багато мешкань, тобто станів для багатьох синів в різних відмінних природах.

ОПРАВДАННЯ СТАРИННИХ СВЯТИХ

Дивлячись взад, ми можемо тепер бачити на основі Апостольських записів, що в далекій минувшині, перед проляттям дорогоцінної крові для нашого оправдання, були Старинні Святі - Енох, Ной, Авраам, Ісаак, Яків, Давид, і багато інших святих Пророків, які були оправдані через віру. Відколи вони не могли мати віри в дорогоцінну кров, то яка віра була в них, що їх оправдала? Ми відповідаєм так, як є написано: "І повірив Авраам Богу, і залічено йому це за праведність" (Рим.4;3). Правда, Бог не об'явив їм, так як Він об'явив нам, філософію Його плану, щоб ми могли бачити, як Він може бути справедливий і оправдувати такого, що вірить в Ісуса; і тому вони не були відповідальні, що не вірили в те, що не було їм об'явлено. Але вони вірили в те, що Бог їм об'явив, і це об'влення 116

містило в собі все те, що ми маємо тепер, лиш в скороченій формі, подібно як жолудь містить в собі зародок дуба. Енох пророкував про прихід Месії і благословення тогож. Авраам вірив Богу, що його насіння буде в такій ласці в Бога, що через нього всі народи землі будуть благословенні. Це вказувало на воскресення з мертвих, тому що багато народів землі вже тоді пішли до гробу, вже померли, Авраам вірив, що Бог може воскресити померших - так далеко, що коли був пробований, він був готовий віддати Ісаака на жертву, через якого мала виповнитися обітниця, бо він вірив, що Бог міг збудити його з мертвих. Ми не знаємо, як виразно він і інші могли розпізнати, в який спосіб Бог встановить своє Царство в світі і запровадить вічну справедливість через оправдання всіх тих, які

слухатимуть Месію, але ми маємо власні слова нашого Господа, що Авраам до певної міри збагнув думку про день Тисячліття, і, можливо, що до певної міри збагнув теж думку про жертву за гріх, яку наш Господь виконував, коли Він сказав: "Ваш отець Авраам радів, що він день мій побачить, і побачив його і зрадів". - Йоана 8:56.

Не всі бачуть виразно різницю, що була між оправданням Авраама й інших з минувшини до товариства з Богом, перш ніж Бог довершив підставу цієї спільноти в жертві Христа, а оправданням до життя підчас цього віку Євангелії. Там є досить велика різниця між тими блаженствами, хоча в обох віра є конечна. Усі справедливо підпали під вирок смерти, і тому нікого не можна було вважати вільним з того вироку, і ніхто не міг бути "оправданий до життя" (Рим.5:18), не скорше поки велика жертва за гріх не була виконана через нашого Відкупителя; і як Апостол говорить, що жертва була потрібна насамперед, " щоб Бог міг бути справедливий" в цій справі (Рим.3:26). Але Справедливість, передбачуючи виконання плану спасення, не могла противитись тому, що він був проголошений ще перед часом, як доказ Божої ласки для тих, що мають вимагану віру - оправдуючи їх

117

до тої міри, щоб могли мати спільноту з Богом.

Апостол, відноситься до "оправдання до життя" (Рим.5:18), як до Божого влаштування через Христа, яке остаточно стане відкрите для всіх людей; і це є то оправдання до життя, що тим, які є покликувані до Нового Створіння, є представлене до одержання телер, ще скорше перед світом через віру - вони розуміють, що^ це оправдання не тільки зумовлює спільноту з Богом, як Його приятелів, а не ворогів, відчужених і далеких, але в додатку, для них є можливим через цю саму віру захопити реституційні права до життя, забезпечені для них жертвою Відкупителя, і тоді ці права до земного життя жертвувати. Вони є як співжертвуючі і підсвященики з Первосвящеником нашого визнання, Ісусом Христом

Хоча Старинні Святі могли прийти до гармонії з Богом через віру в розвиток плану, який не був вповні відкритий для них, і який ще не розпочався, то з того виглядає, що було б неможливим для Божої Справедливости йти дальше від того з кимнебудь, перш ніж примирення за гріхи стало дійсно завершене через жертву Христа. Це є в повній згоді з висловом Апостола "Бог щось краще для нас передбачив, щоб вони не без нас одержали досконалість" (Жид. 11:40). Це також годиться з заявою нашого Господа відносно Йоана Хрестителя, що хоча народжений з жінок не повстав більший пророк від нього, однак найменший в царстві небеснім буде більший від нього, а це тому, що він помер ще перед завершенням жертви примирення за гріхи. Отже ці з небесного царства, є тими, що стали оправдані вірою до життя, це кляса Нового Створіння, якій є приобіцяна слава і честь, і безсмертя з Христом в царстві небеснім- Матт. 11:11.

Ми вже згадували про те, що Христос і Церква в хвалі будуть виконувати чинність оправдування (відновлення) для світу підчас віку Тисячліття, і що це не буде оправдання через віру (або приписане) так як наше є, але дійсне оправдання - оправдання через діла (вчинки) в цьому значенню, що хотяй сполучене з вірою, остаточною 118

пробою будуть діла "по ділам їх" (Об'яв.20:21). Тепер Нове Створіння мусить поступати вірою, а не видінням, і їх віра е пробована, і від неї вимагається, щоб була сильною і витревалою, і переносила всякі труднощі, і дивилась на те, що є невидиме, так як би воно було видиме, і що для природнього ума може виглядати немудрим. І ця віра, поперта нашими недосконалими ділами, має також попертя досконалих діл Господа, які є на нашу користь, і ми є прийняті Богом на підставі, що коли під такими недосконалими обставинами будемо старатися, в міру наших можливостей, подобатись Богу і до такого степення мати Духа Христового, що будемо радуватись в терпіннях за правду і справедливість, то це є доказом, що під сприяючими обставинами ми не були б менше лояльними до того принципу. Коли знання Господа наповнить цілу землю і темнота і мряка, яка тепер оточує вірних Господа, зникне, і велике Сонце Справедливости освітить світ правдою, повним знанням Бога, Його характеру і плану -коли люди побачуть докази Божої ласки і любови, і примирення через Христа у постепеннім підношуванню усіх тих, які шукатимуть спільноти з Ним - коли фізична, умова і моральна реституція буде заманіфестована - тоді віра буде в великій мірі відмінна, від віри (немов сліпої) потрібної тепер. Тоді вони не будуть "бачити неясно, немов у дзеркалі" (1Кор.13:12); їх очі віри не будуть напружені, щоб бачити докази цих славних річей

приготовлених для тих, що люблять Бога, тому що ці славні речі будуть більш-менш виразно заманіфестовані для них. В той час, коли люди будуть вірити Богу і мати довір'я в Нім, там буде велика різниця між такою вірою опертою на доказах їх смислів, а вірою, яку Нове Створіння мусить виказувати тепер відносно речей, яких не бачимо. Віра, за якою Бог пошукує тепер у своїому народі, є дуже дорогою в Його очах і є познакою малої, особливої кляси, тому Він за неї представив таку велику нагороду. Коли вік Тисячліття буде вповні впроваджений, то тоді буде неможливим сумніватися відносно загальних справ, і тому

119

не було б властивим дальше представляти особливу нагороду для тих, які не будуть сумніватися.

Але хоча знання Господа наповнить цілу землю, і тоді не буде треба говорити до ближнього "Пізнай Бога", все ж таки люди будуть переходити відмінні проби - не віри, лиш діл - послуху; бо є сказано *"І* буде, що кожна душа, яка не послухає того Пророка, буде знищена з народу" (Діян.3:23). Це є підчас теперішнього часу темноти відносно Божого плану, коли панує гріх і сатана є князем цього світу, що наш Господь виставив особливу нагороду за віру, кажучи "Нехай станеться тобі по твоїй вірі" (Мат.9:29) і дальше "І оце перемога, що перемагає світ - віра наша" (ІЙоана 5:4). Проте відносно проби, або суду світу в віку Тисячліття, або Судного Дня, читаємо, що всі будуть суджені по їх ділах, які будуть поперті вірою; отже згідно з їх ділами вони одержуть признання, або непризнання при кінці Тисячліття.- Об'яв.20:12.

Оправдання, як ми бачили, означає припровадження грішника до повної згоди з його Творцем. Ніде не читаємо про потребу для грішників бути оправданими перед Христом, але, що через заслугу Христа він має бути оправданий перед Отцем, і це може допомогти нам зрозуміти цілий цей предмет, коли будемо досліджувати, чому це є так? Це тому, що Творець стоїть як представник свого власного права, і тому що Він поставив Адама і його рід під це право на початку, заявляючи, що їх втіха з Його ласки і блаженство вічного життя було узалежнене від послуху, і що непослух спричинить страту усіх цих річей. Це становище не може бути змінене. Тому, перш ніж людство може мати сполуку з Богом і Його благословення вічного життя, воно мусить в якийсь спосіб прийти назад до повної згоди з своїм Творцем, і тоді назад до досконалосте, яка може встояти під повним світлом Його перегляду і в повній пробі його послуху для Бога. Таким чином світ, так би сказати, знаходиться в місці, де Бог його не досягає -Який доцільно установив свої права (закони), щоб вони були поза межою досягнення через Справедливість, і 120

зробив необхідним Його теперішний план спасення і реституцію, або оправдання, або привернення назад до досконалости тих, що будуть охочі і послушні, через Відкупителя, Який в міжчасі стоїть як їх Посередник.

Посередник, хоча досконалий, не мав права, (або закону) щоб його вдержувати - Він не видав вироку проти Адама і його потомства, який перешкодив би Йому признавати їх і бути милосерним для їх недосконалостей. Противно, Він викупив світ з гріху і недосконалості, розуміючи вповні його упавший стан. Він бере людство таким, яким воно є, і підчас віку Тисячліття буде поступати з кожною особою згідно з його власним станом, показуючи милосердя для слабих і вимагаючи більше від сильніших, пристосовуючи в цей спосіб права свого Царства до різних особливостей, хиб, слабостей і т.п. які в той час виникнуть, тому що "Отець нікого не судить, але передав увесь суд Синови" (Йоана 5:22). Син зілюструс для людства досконалий взір (стандарт) Божого права до якого вони мусять остаточно дійти, перш ніж можуть бути справедливими і приємними перед лицем Божим - при кінці віку Тисячліття. Але Він не буде наполягати, щоб підходити до цього рівня, і кожного, хто не дійде до нього вважатиме за переступника цього права. Усе примирення за переступ Божого досконалого права закінчиться перед тим, як Бог перейме володіння Царства.

Христос вже заплатив ціну через свою жертву. Він вже застосував частину цієї заслуги за дім віри, і при закінченню цього віку Євангелії Він застосує решту цієї заслуги жертви за гріхи за "цілий народ" - всіх людей світу. Через тип Дня Примирення Бог показав, що ця заслуга буде прийнята, і що наслідком того Ісус і Церква візьмуть володіння над світом. Форма володіння (уряду), який тоді буде, можна порівнати до так званого воєнного стану, до володіння деспотичного, яке не буде зважати на існуючі теперішні права і принципи, тому що цього будуть вимагати справи і обставини; такі закони не будуть встановлені для тих, що житимуть в стані досконалім

(після законів Єгови, що існують в цілій вселенні), але для непослушних, що чинять беззаконня, яке повстало в світі з причини гріха. В цім Царстві буде панувати Христос, не тільки як Цар, але також як Суддя і Первосвященик, для того, щоби світ міг дійти до повного оправдання, неприписаного, лиш згідно з його ділами. Дійсне, повне оправдання настане не на початку панування Тисячліття, але як наслідок цього панування, при його кінці.

Оправдання з віри в теперішнім часі є в тій цілі, щоб дозволити деяким, яких Бог замірив покликати до своєї особливої служби, до участи в Авраамовій Угоді, як Насіння обітниці, як спільно жертвуючі себе (з Ісусом) і тому співспадкоємці з Ним. Навіть з тими Бог не може мати безпосереднього зв'язку, але, так би сказати, навіть після оправдання з віри і через заслугу їх Відкупителя, вони є трактовані, як неспосібні і є повідомлені, що вони є прийняті лиш в Улюбленім - в Христі - і все з їх угоди жертви не було б вартісним, коли б це не було Ним потверджене.

Як очевидним це є, що головною ціллю цього Віку Євангелії є, щоб покликати мале стадо з людства до членства Нового Створіння, і що постанова оправдати віруючих до життя (через віру) є в тій цілі, щоб дати їм становище перед Богом, через яке вони можуть увійти під зобов'язання Угоди, які є вимагані від кандидатів для Нового Створіння. Як вже було згадане, вимоги (услів'я) на яких вони будуть прийняті до Нового Створіння, є самопожертвування, і тому що Бог не хоче прийняти нічого, що має вади, хиби, чи плями, то ми, як члени сплямленого і осудженого роду, не можемо бути прийняті, поки скорше не будемо вважані за оправданих з усіх гріхів, щоби в такий спосіб, як Апостол висловлюється, ми "Віддавали тіла наші, як жертву живу, святу та приємну Богові, а це є розумне служіння наше". - Рим.12:1.

В світлі цього, що скажемо про тих, що приступили до стану віри в Бога і через те до оправдання, але які побачили, що дальший крок на Господнім шляху означає 122

самопожертвування, самовідречення і т. п., І не хочуть вступати на вузьку дорогу, яка означає повне посвячення -навіть аж до смерти? Чи скажемо, що Бог гнівається на них? Ні, можемо припускати, що як вони поступали вперед до певного місця, дорогою правильною, то вони подобались Богу. І що вони одержали благословення, бо про те Апостол виразно говорить "Оправдані ж вірою, ми маємо мир з Богом через нашого Господа Ісуса Христа" (Рим.5:1). Цей мир натякає на певне зрозуміння відносно майбутнього змазання гріхів віруючих (Діян.3:19); це вказує також на більший степень гармонії з принципами справедливости, тому що оправдуюча віра є завжди перемінюючою. Ми радуємося з усіма, які дійшли так далеко і що мають таку перевагу над масами народу, яким бог цього світу засліпив уми, і які через те не можуть в цьому часі бачити і оцінити Божої ласки в Христі. Таким радимо перебувати в Божій ласці, поступаючи вперед до повного послуху.

"НЕ БЕРІТЬ ЛАСКИ БОЖОЇ НАДАРМО"

Не зважаючи як багато хтось може радуватися, який мир може одержати такий віруючий, який старається поступати правильною дорогою, але уникає вузької дороги повного посвячення, то ми мусимо таким прямо сказати, що вони "беруть Божу ласку (благодать) марно" (2Кор.6:1) -тому що ласка Божа в оправданню, яке вони одержали, є для того, щоб робити дальший крок до ще більших привілеїв і благ високого поклику Нового Створіння. Через таких Божа ласка є одержана даремно тому, що вони не використовують цієї великої нагоди, яка перед тим не була нікому запропонована, і так далеко як Писання показує, вже ніколи не буде комусь виставлена. Вони одержали ласку Божу марно, тому що нагода реституції, яка буде дана їм в майбутнім віці, буде дана всім з викупленого людства. Божа ласка в цьому віці полягає в тім, щоб вони могли пізнати Божу доброту скорше від

123

світу в тій цілі, щоб через оправдання вони могли поступати дальше до досягнення поклику і до участи славної нагороди, що має бути дана вибраному тілові Христа, Царському Священству.

Дивлячись на номінальний "християнський світ", тепер стає для нас ясним, що великі маси людей, які є там, і є навіть щиро віруючі, ніколи не переступили поза цей попереджуючий степень оправдання; вони "скоштували, що Господь є добрий" і на цьому залишились, вважаючи, що це є тим всім, що їм потрібно. Однак через це "закоштування" вони повинні бути більше побуджені до більшого прагнення і старання про праведність, за правду і за дальшим знанням Божого характеру і

плану, і також за дальшим зростом в ласці і знанню, і любові, і щоб осягнути більше зрозуміння Божої волі супроти них, над якою ми будем заставлятись пізніше під заголовком "Освячення".

Так далеко, як ми можемо бачити, користі цього оправдання і заспокоєння, яке вони тепер відчувають з причини пізнання Божого характеру і Його поступовання з ними, відноситься лиш до теперішнього життя. Але все ж їх знання по цих лініях є так ограничене, що вони часом говорять, Це все підсуває важну думку: Чи я належу до Господа, Чи ні ?

Фактом є, що хоча Христос був їх мудрістю аж до цього часу, показучи їм потребу Спасителя, і дальше, показуючи їм деякі частини цього спасення, яке Він сам приготовив, однак це не є в Божому плані, щоб Христос був дальше їх мудрістю і провадив їх до зрозуміння "глибоких річей Божих", хіба що вони через повне посвячення стануться Його послідовниками. Оправданий віруючий не є в жодному значенню цього слова Новим Створінням, навіть хоча, бачучи дещо з Божих доріг та Його вимог, старається провадити добре і моральне життя в світі. Такий є ще дальше земний, бо він ніколи не зробив кроку вперед, щоб замінити його людські, земні права (забезпечені йому Ісусом) за небесні речі, до яких 124

Господь відкрив йому двері через його оправдання. Так як в образі Левитам не було дозволено йти до Святого місця в Наметі і не бачити жодних річей там, так і в позаобразі не є дозволено оправданим віруючим входити, тобто розуміти глибших річей Божих, ані оцінювати їх краси та величі, хіба що вони скорше стануть членами Царського Священства через своє повне посвячення.

Сподіватись особливого і кращого благословення^ від Бога в віку Тисячоліття, для того, що ми одержали Його ласку марно тепер, виглядало б немов би ми сподівались особливого благословення знову, тому що попереднє благословення стало неоцінене і невідповідне вжите. Чи це не було б у згоді з загальною Божою діяльністю в минувщині, коли б ми знайшли, що деякі, які не були привілейовані підчас цього віку Євангелії, будуть мати більші привілеї в майбутнім віку? Чи це не було б у великій мірі по лінії слів нашого Господа, "Перші будуть останніми, а останні першими"? Дійсно, Апостол виразно виказує, що, коли Нове Створіння стане доповнене і вік Тисячоліття впроваджений, тоді Божа особлива ласка перейде знову на природнього Ізраїля, від якого вона була відібрана на початку віку Євангелії. - Рим. 11:25-32.

Оправдані до товариства з Богом перед цим віком, які вдержували своє оправдання і які в нагороду будуть поставлені "князями по цілій землі" під зарядом небесного царства - ці які вдержували це оправдання коштом самовідречення (Жид. 11:35). Ці в теперішнім віку, які будуть правильно вживати і піддержувати своє оправдання, мусять чинити це коштом тіла. Мале стадо, вірне до високого рівня, складатиме своє життя в службі для правди і для братів і таким чином ставатисьме відбиткою Провідника їх Спасення. Друга кляса, називана всюди як "Велика Громада" (або "Велика Компанія") мусить також дійти до нагороди коштом тіла, хоча з причини браку ревности в її посвяченню, вона стратить велику нагороду Нового Створіння і його привілеїв Царства. Отже виходить, що лиш ці три клясі користали після теперішнього життя

125

з особливої нагоди оправдання з віри, що є в цьому віці.

Діяльність Царства, в світлі повного знання і по лінії його праці, буде з різних причин насамперед найбільш промовляти до Ізраїля по тілу, який тоді, коли його сліпота стане відвернена від нього, станеться дуже ревним для Господнього Помазанця, кажучи, як це є позначене в пророцтві, "Ось Він, наш Бог, ми на Нього надіялись і Він спас нас" (Ісая 25:9). Але, коли Ізраїль буде першим, що пристосується до нового порядку, то, дякувати Богу, благословення і нагода скоро поширяться на цілий світ -для того щоб усі народи могли статись дітьми Авраама в цьому значенні, що вони будуть мати участь в блаженствах обіцяних йому - так як є написано, "Я учиню тебе отцем много народів; в твойому насінню будуть благословенні усі народи землі."

ХРИСТОС СТАВСЯ НАШИМ ОСВЯЧЕННЯМ.

Як мудрість, або знання Боже прийшло до нас наслідком жертви нашого Господа на нашу користь, і як опісля через заслугу цієї жертви ми стали оправдані, коли ми прийняли Його примирення і відвернулись від гріха до справедливости, то так само відбувається наше освячення через Нього. Ніхто не може себе освятити в тому значенню, щоб самому учинити себе гідним і прийнятим до^ Божої родини Нового Створіння, сплодженого з Св. Духа (ІЙоана 1:13; Жид.5:4). Як заслуга Христова була потрібна для нашого оправдання, то так само Його прийняття нас за членів

Його тіла, як царських підсвящеників і Його постійна поміч, є конечністю для нас, щоб ми могли запевнити собі наш поклик і вибір. Апостол ганить деяких, що не "держаться Голови" (Кол.2:19) і ми віримо, Що таке признання Христа, не тільки як нашого Відкупителя з гріхів, але як нашого Голову, представника, провідника, учителя і хоронителя свого тіла (Церкву) є конечним для кожного її члена. Наш Господь вказує на цю потребу постійного перебування під Його опікою через 126

часте повторювання, "Перебувайте в мені., як вітка не може овочу родити сама з себе, коли не буде перебувати на виноградині, так і ви, коли в мені не будете перебувати" (Йоана 15:4). "Коли ж перебуватимете в мені, а слова мої перебуватимуть в вас, то що б ви не просили, станеться вам" (Йоана 15:7). Апостол вказує на цю саму потребу перебування в Христі, кажучи: "Страшно впасти в руки Бога живого" (Жид. 10:31). І він дальше як пояснення до того цитує пророцтво "Бо наш Бог, то вогонь, що пожерає" (Жид.12:28,29). Божа любов, не менше чим Його справедливість, палає проти усього гріха і всяка неправедність є гріхом, і тому те, що Він приготовив, є не для збереження грішників, лиш щоб їх вирятувати з гріха і його кари смерти.

Це, згідно з різними заявами Св. Письма, запевнює нас, що приходить час, коли гріх і грішники, і виникаючі з гріха: біль, горе і смерть, проминуть. Дякувати Богу, що ми можемо радіти і з цієї риси Божого характеру, а саме, що наш Бог є вогонь пожераючий, коли знаємо, що Він приготовив для нас охорону в Ісусі Христі на час нашої недобровільної недосконалости; і також за те, що в Нім Він теж приготовив наше остаточне визволення з гріха, і смерти і всякої слабости, що в Нім дає нам змогу виробляти характер на Його подобу, до досконалости Божої природи і її повноти, а для Великої Громади досконаліть до стану подібного до Ангелів, щоб бути на услузі прославленої Церкви, "За нею йдуть дівиці, її другині провадять її" (Пс.45:14). Опісля Старинні Святі будуть досконалими в людській природі, образом Бога в тілі і представниками небесного Царства і видимим проводом Божого благословення усіх народів землі. В кінці, коли досвідчення, нагоди й проби тисячлітнього віку приведуть усіх охочих і послушних до досконалости, і викажуть їх льояльність для Бога, то вони також осягнуть людську досконаліть і стануться образом і подобієм Божим в тілі, (так як був Адам перед його упадком). Тоді Бог не буде для них вогнем пожираючим, бо їх нечистоти будуть

127

очищені під наглядом великого Посередника, якому всі були передані через Божу любов і мудрість. Тоді Христос "Вдоволений споглядатиме на працю життя свого". - Ісая 53:11.

Освячення означає відлучення до святої служби. Грішники не є покликувані до освячення, лиш до покути; і покутуючим грішникам не наказується посвячуватися, але вірити в Ісуса Христа, щоб бути оправданим. Освячення вимагається від кляси оправданої - від віруючих в Божі обітниці зосереджених в Христі і запевнених Його жертвою Викупу. Це не означає, що освячення, або святість не є властивою річчю для цілого людства, це просто означає, що Бог передбачив, що так довго як чоловік буде в стані некаючогося грішника, то це буде некорисним запрошувати його, щоб він відлучив себе до побожного життя; він мусить насамперед зрозуміти свій грішний стан і покутувати. Це не означає, що каючийся не повинен статися освячений, відлучений до святого життя, але це означає, що освячення, яке залишило оправдання, буде зовсім некорисним. Згідно з Божим порядком, ми мусимо насамеред довідатись і пізнати, що Бог в своїй доброті учинив відносно наших гріхів, і ми мусимо прийняти Його прощення як вільний дар через Христа, скорше чим будемо у властивому стані до посвячення, або до освячення себе для Його служби. Крім того, ціллю усього цього влаштування віку Євангелії - поклик до покаяння, повідомлення про жертву Христа, яка віруючим дає оправдання, і запрошення оправданих до освячення, або посвячення на службу для Бога, є частинами одного великого плану, який Бог тепер виконує - є розвиток Нового Створіння. Бог призначив, Що всі, які будуть належати до Нового Створіння, мусять бути жертвуючими священиками Царського Священства і кожний з них мусить щось жертвувати для Бога, так як наш Первосвященик, Який "приніс себе в жертву Богу" (Жид.7:27; 9:14). Нижчі священики мусіли всі також жертвувати себе Богу. І так як Апостол пояснює "Тож 128

благаю вас, брати, милосердям Божим, віддавайте тіла ваші, як жертву живу, святу та приємну Богу, а це розумна служба ваша" (Рим.12:I). Тут слід завважити, що відколи наші тіла не є вповні святими, вони мусять бути визнані за такі, скорше ніж вони можуть бути "приємними Богу" і

числитися "святими", тобто, інакше кажучи, мусять бути оправдані через віру в Ісуса Христа, скорше чим могли б мати щось святого, що могли б зложити на вівтарі (жертівнику); і це мусить бути зложене на Божім вівтари, пожертвоване і прийняте Ним з рук нашого великого Первосвященика, скорше чим можем бути зараховані як Його "Царське Священство".

Посвячення буде вимагане через великого Царя підчас Тисячоліття. Від цілого світу буде вимагано, щоб відлучились від всякої нечистоти, всякого рода хріха і піддались під Боже розпорядження , яке буде видане через "князів" (Старинних Святих), які будуть тоді представниками Царства. Є можливим, що будуть такі, які пристосуються до вимог і на зовні посвятяться, не принимаючи святости до серця; такі будуть могти робити поступ фізичний, умовий і моральний аж до кінця реституції - до повної досконалости, користаючи в міжчасі з усіх благ і нагород цього славного періоду, аж до його закінчення, але, коли їх освячення до цього часу не поширіться до глибини їх думки, замірів і почувань їх серця, вони не будуть придатні, ні відповідні до вічного життя після Тисячоліття, до якого не ввійде нічого нечистого, нічого, що не буде в повній згоді з Божою волею в думках, словах і ділах.

Просліджуючи в той спосіб посвячення, як загальний принцип, та його діяльність в майбутності в світі, не забуваймо про те, що Св. Письмо було написане особливо для "нашого напомину" - для напомину Нового Створіння. Коли прийде час, щоб навчати світ по лінії освячення, то світ буде мати тоді великого Учителя; тоді Сонце Справедливости просвічуватиме землю знанням Бога. Там не буде більше Вавилону, звідки виходять помішані теорії

і науки, тому що Господь обіцяв, "Тоді я поверну народам чисту мову (науку), щоб усі ім'я Господа призивали і служили Йому однодушне" (Соф.3:9). Апостол звертається лиш до Н. Створіння, коли говорить, що Христос "стався від Бога для нас мудрістю, оправданням, освяченням і відкупленням". Отож стараймось звернути пильну увагу на ці речі, що були написані для нашої науки і які безсумніву є необхідні для нас, якщо хочемо запевнити собі наш вибір до участи в Новому Створінню.

Так як Господь сказав до топічного Ізраїля "Освятіть себе" і "Я освячу вас" (ЗМойс.20:7,8; 2Мойс.31:13), так само Він показує духовому Ізраїлеві, щоб посвятитися, представити свої тіла в жертву, жертвувати себе для Бога через заслугу Христового примирення; і лиш тих, які це чинять підчас "прийнятного часу", Господь принимає і відлучує як святих, імена яких записує в книзі життя Агнця (Об'яв.3:5), і приділює для них вінець (корону) слави, чести і безсмертя, який буде їх, якщо докажуть вірність у всіх своїх зобов'язаннях, про які ми маємо запевнення, що є лиш "розумною службою".- Об'яв.3:11

Як посвячення Левитів в типі було частинним посвяченням, щоб поступати згідно з справедливістю, але не посвяченням, щоб жертвувати себе, так цей слідуючий крок освячення, що належить до тих, які принимають поклик до Царського Священства, був представлений в типі (образі) через посвячення Аарона і його синів до священичого чину - посвячення до жертвування. Це було зображене через білі льняні шати, які представляють праведність, оправдання, і через олій помазання і жертвування, в якому мали участь усі священики- Жид.8:3.

В образі Левитів є виразно показано два посвячення: 1. посвячення всіх Левитів, 2. особливе посвячення деяких Левитів, які були священиками і самі приносили жертви. Перше зображує загальне посвячення до святого життя і послуху для Бога, яке всі віруючі чинять, і яке через ласку ьожу в Христі дає їм приписане "оправдання до життя" і мир з Богом. Це є тим, чого всі віруючі досвідчують і 130

розуміють в цьому віці. Але, як Апостол пояснює "Кінець же (ціль) завітування е любов з щирого серця і доброго сумління, та віри нелицемірної" (1Тим.1:5), або іншими словами кажучи, Бог передбачив, що коли ми згодимося на це перше посвячення і вимоги оправдання в теперішнім віці, то це приведе нас до другого посвячення, до жертвування себе як священика..

В який спосіб це може бути? Це тому, що святе життя і послух для Бога містить в собі "любов з чистого серця" до Бога і до наших ближніх. Любов до Бога означає "з цілого нашого серця, ума і сили", і така любов не буде ждати на приказ, але питатиме про службу, кажучи, "Господи, що Ти бажаєш, щоб я чинив?' Кожний вірний 'Ізраїльтянин, в якому нема підступу" (Йоана 1:47) в першому приході Христа мав це перше посвячення - зображене в Левитах -і для таких Господь дав особливий

поклик Євангелії, щоб посвятитись до смерти, щоб жертвувати їх земні інтереси за небесні, щоб йти в сліди Ісуса, Провідника нашого Спасення, вузькою дорогою (стежкою), яка провадить до слави, чести і безсмертя. Такі, що прийняли запрошення, стали прийняті за священиків, членів тіла Великого Первосвященика нашого визнання, "синами Божими".-Йоана 1:12.

Таким був спосіб діяльности напротязі цілого віку Євангелії: 1. посвячення до послуху і праведности - як позаобразові Левити; дальше такі пізнають, що праведність означає найвища любов для Бога і бажання пізнати і чинити Його волю; після того, зрозуміння, що все створіння є так скривлене і упавше, і в неприязні з Богом, що приязнь з Богом означатиме неприязнь зі всякою неправедністю в нашім власнім тілі, так як і в других; тоді звертаємось, кличемо і запитуємо Господа, чому Він нас покликав і прийняв наше посвячення, і очевидно, зробив це можливим лиш через самопожертвування. У відповідь на цей клич Господь повідомляє нас, що "ви покликані в одній надії вашого покликання" (Еф.4:4), і що це покликання є до співнасліддя з нашим Господом в славі,

131

честі і безсмертю Царства (Луки 12:32; Рим.2:7), і що "стежка є вузька" і тяжка, тому що для тих, що мають осягнути таку велику честь, є конечним успішно видержати всі ці великі труднощі і проби. (Мат.7:14; Рим.8:17). І тоді, коли ми почули Божий поклик в словах Апостола, "Тож благаю вас, брати, через милосердя Боже, віддавайте тіла ваші, як жертву живу, святу та приємну Богу, а це є ваше розумне служення" (Рим. 12:1), і це прийняли і посвятилися аж до смерти, тоді ми стали зараховані до "Царського Священства", як члени великого Первосвященика, Ісуса Христа.

Такі віруючі, які після зрозуміння, що "кінець заповідей є любов з чистого серця", відмовляються поступати до цього "кінця", не хочуть прийняти поклику до самопожертвування, і через те не годяться з тим, що було намірено Богом в їх оправданню, вони тим самим не підходять до угоди послуху для праведности, з причини вузької (трудної) стежки, і через те відмовляться від "одної надії нашого покликання". Чи такі не одержують Божої ласки (приписаного оправдання до життя) надармо? Дивлячись взад на Старинних Святих і бачучи скільки це коштувало їх одержати "добре свідчення через віру" і подобатись Богу, і так вдержувати своє "оправдання до приязні" з Богом (Жид. 11:5,32-39), то чи ми можемо сподіватись, що "оправдання до життя" підчас цього віку Євангелії для тих, що сталися позаобразовими Левитами, може бути задержане меншою мірою вірности і лояльности серця для Господа і для праведности? Напевно мусимо прийти до заключення, що ці, що стали прийняті, як оправдані віруючі, і які після "обрахування видатків" (Луки 14:27,28), щоб статись послідовниками Христа, не виказали достаточної віри в поміч Божу і не посвятились аж до смерти, брали Божу ласку марно. Таких напевно не можна вважати, що вони вдержують своє оправдання до особливої сполуки з Богом. Тому вони відпадають від цього

привілейованого стану і не можуть бути почислені за таких. 132

Але між тими, які оцінили Божу ласку і яких серця прийняли вірно привілеї і "розумну службу" повного посвячення, і які зобов'язались угодою послуху для Бога і для праведности (справедливости) аж до смерти, є дві клясі.

1. Ці позаобразові Левити, які охочо і добровільно "віддають своє життя" на службу Господу, Братам і Правді, і вважають це за радість і честь в той спосіб жертвувати земні приемнощі, вигоди, час, впливи і все те, що входить в засяг терішнього життя. Ці охочі, добровільно жертвуючі особи, позаобразові священики, які незабаром будуть прославлені і з їх Господом становити "Царське Священство", не будуть тоді зображені через Аарона і його синів, які приносили жертви за народ, але через Мелхиседека - що був священиком на своїм престолі -розподілюючи для світу в Тисячоліттю блаженства, що стали забезпечені "кращими жертвами" позаобразового Дня Примирення - цього Євангельського віку.

2. Інша кляса віруючих є ця, яка в свому серцю є вірна Богу і радо посвятила все і виконює "розумну службу" і тим показує, що є гідна бути позаобразовими Левитами, бо не прийняли Божої ласки марно. Але, на жаль, хоча вони прийняли поклик і прийшли до "одної надії нашого поклику" і до всіх привілеїв вибраних, то ломимо того їх ревність не є такою, щоб приневолила їх до виконування жертвування, яке вони згодились чинити. Вони, не маючи досить великої віри і любови, не є в спромозі класти, або держати свою жертву на вівтарі, і тому не можуть бути зачислені до кляси, яка має повне подобіє нашого великого Первосвященика, Який мав радість виконувати волю Отця; вони не побідили в повному того слова значенню, і тому не можуть бути між "побідниками",

які матимуть участь з Господом в небеснім Царстві; вони не здоліли запевнити собі їх поклику і вибору, бо не вповні придержували своєї угоди.

Але, що буде з ними? Чи вони стратили все, тому що бігли по нагороду, але з причини браку відповідної

133

ревности і любови, не видержали проби і не виграли цієї нагороди? Ні, Богу дякувати, бо хотяй під тяжкими пробами і досвідами їх віра і ревність не були вистарчаючі, щоб зачислити їх до священиків, все ж таки їх віра, бажання і ревність в посвяченню аж до смерти виказували щирість їх серць як Левитів. Однак, це не вистарчає, що вони вповні посвятилися; це мусить бути показано, що вони в серцю люблять Бога і не відречуться Його за жодну ціну, хоча навіть не були досить вірні, щоб зложити себе вповні в жертву в Його службі. Якою буде ця проба, що підтвердить їх як гідних частки (наділу) Левитів в Царстві? І як вона буде застосована?

Ми вже згадували про "Велику Громаду" Божого щиро посвяченого народу, образ якого є поданий в Об'яв.7:13-15. "Це ті, що вийшли з великого горя, і вимили вони одежі свої, і вибілили їх в крові Агнця. Тому то вони перед (а не на) престолом Божим, і в храмі (Церкві) його служать Йому день і ніч, і Той, Хто сидить^на престолі, оселиться в них" (матиме спільноту з ними і Його прославленою Невісток) в духовому стані і його службі). "Нерозумні Діви", вони стратили свою нагоду бути членами Невісти, але вони все ж таки є дівами, чистими в їх серцях, в їх намірах. Вони вхибили нагороду, але, опісля через тяжкі проби осягнуть участь у весільній гостині з Женихом і Невістою як "дівчата другині її, що йтимуть за нею"; вони також стануть приведені близько Царя". "Серед радощів та веселощів приведуть їх і вони ввійдуть у палату Царя" Ще. 45:14,15). Як Левити, вони вхибили одержати місце в Царському Священстві, але вони ще є дальше Левитами і можуть служити Богу в Його славному Храмі, в Церкві, хоча вони не можуть бути ні філярами, ні "живими каміннями" у цьому Храмі (Об'яв.3:12; 19:6,7; Пс.45:14,15). Слідуючі вірші останньої цитати звертають нашу увагу на позаобразових Левитів з минувшого часу, які були знані Для Ізраїля по тілу як "отці", і запевнює нас, що вони будуть нагороджені і стануть поставлені як "князі по цілій землі".
134

Подібно три сини Левія (Кегат, Гершон і Мерарі -Буття 46:11) здається зображують чотири клясі. 1. Мойсей, Аарон (син Когета), якого намети були на перед! (на сході) Намету. Вони мали повний догляд над усіма релігійними речами - їх брати - тобто всі Левити, були їх почесними помічниками, або слугами. 2. На полудневій стороні отаборились Когети, їх найближча рідня, і вони мали нагляд над найбільш святими речами - Вівтарі, Світильник, Стіл і Ковчег (Скриня Завіту). 3. На північній стороні був табор Мереритів, маючи слідуюче почесне місце служби, бо мали нагляд над золотом покритих дощок, стовпів, підставок тощо. 4. Родина Гершона отаборилась в задній частині і вони мали нагляд над менше важною чинністю, так як шнури, зовнішні заслони ворота і т.п.

Ці відмінні родини Левитів можуть відповідно представляти чотири відмінні кляси оправданого людства, коли примирення стане довершене: Святих, тобто Царське Священство, Старинних Святих, Велику Громаду і визволене людство. *Як* звичайно в типах, імена мають теж своє значення. 1. Родина Амрама стала вибрана до Священства; ім'я Амрам означає високий народ. Що за відповідне ім'я до образу на "Мале Стадо", якого головою є Ісус Христос. Про священство Христа і Церкви Писання говорить як про "високо вивищене", "прославлене". 2. Кегат означає союзник, або приятель. Власне з родини Кегата походив Амрам, якого сини були вибрані на новий дім священиків. Родина Кегата з Левитів може зовсім відповідно представляти Старинних Святих, яких віра і послух, і льояльність для Бога, і охота терпіти задля справедливости були вповні потверджені, і до яких ми відчуваємо близьке споріднення. Вони дійсно були Господніми і нашими союзниками, і під певним оглядом ближчими до Христа, чим інші. 3. Мерарі означає гіркість і тому ця родина Левитів, Мерарі, виглядає, що представляє Велику Громаду, які теж були сплоджені з Св. Духа, але не змогли осягнути нагороди Царського

135

Священства, і стали спасенні так як через вогонь, перейшовши гіркі досвіди і "велике горе" до стану нижчого, але також славного, яке будуть занимати. 4. Гершон означає "шукаючий охорони",

біженець, або визволений і тому добре вказує на визволене людство, усі члени якого будуть визволені з сліпоти і неволі сатани.

Отже в первім ряді і в стані між позаобразовими Левитами, тобто оправданими, буде Царське Священство, під опіку яких Тисячолітнє Царство і усі його справи будуть передані. По їх правій стороні будуть найближчі з родини - Стар. Святі (Патріярхи, Пророки) - які будуть поставлені "князями по цілій землі". Дальше по лівій стороні будуть їх вірні брати Великої Громади (пізніше Автор думав, що Велика Громада буде мати перше місце, а опісля Стар.Святі -Ред). І останніми з усіх будуть ці, які будуть визволені від гріха і смерти підчас віку Тисячоліття, і яких вірність буде вповні засвідчена при кінці цього ж віку- Об'яв.20:7-9.

Усі з цих кляс Левитів будуть пробовані і викажуть, що є вірні в серцю. Це однак не означає, що ті, які с оправдані тепер з віри, скорше від світу, і які занедбають, або відмовляться йти дальше, і які через те брали Божу ласку надармо, не будуть мати більше нагоди. Якщо вони "порахували кошта" учасництва в священичій службі і відмовились жертвувати себе, то за це очевидно не будуть похвалені, ні нагороджені, але також не будуть карані, тому що поклик до слави честі і безсмертя не був би ласкою, лиш примусом, не запрошенням, лиш наказом, і місто жертви був би для них обов'язком. Уневажнення їх оправдання лишає їх дальше в місці відкупленого людства, скорше чим повірили в Христа, з тою різницею, їх більше знання накладає на них більшу відповідальність чинити праведність. Проба в теперішнім часі про життя, чи смерть, включає лиш тих, які добровільно посвячуються служити Господу "аж до смерти". Решта людства не є суджена в той спосіб, бо такий суд для них настане після встановлення Царства Тисячоліття. Однак в міжчасі, кожний член 136

людського роду будує, або руйнує, зміцнює, або нищить свій характер і тим самим приготовляє свій стан, краще, або гірше, до обставин Тисяч. Царства і можливостей осягнення вічного життя в цьому ж часі. Це в великій мірі залежить чи такий тепер слухає, чи легковажить собі осягнене знання і чи йде проти свого сумління.

Справа є зовсім відмінна, коли йде про повно посвячених. Коли вони вповні посвятилися аж до смерти, то вони зріклись земного життя, замінюючи його на духове, яке осягнуть лиш тоді, якщо будуть вірні аж до смерти. Тому нелояльність з їх сторони принесе їм вічну смерть, подібно як для невірних з світу при кінці Тисячоліття.

Левити не мали жодного насліддя в землі Канаану. Є це досить важним, що, посвятивши все для Господа і будучи в повній гармонії з Його справедливістю, недосконалі обставини теперішнього життя не є їх наслідцям. Канаан представляє обставини суперечностей, противностей, стан поборювання ворогів, побіду над злом і т.п., особливо підчас Тисячоліття; але Бог приготовив краще, вільне від гріха і досконале насліддя для Левитів. Першими, які увійдуть до цього кращого насліддя, будуть Священики, які становитимуть Перше Воскресення і будуть удосконалені до Божої природи. Опісля Старинні Святі, як досконалі людські істоти, а дальше Велика Громада, яка осягне свою досконаліть на духовому рівні, а вкінці кляса Гершона через постепенне воскресення, тобто перехід зі стану смерти до стану життя (на землі), яке буде вповні осягнене при кінці віку Тисячоліття.

Так як лиш ці віруючі, які чинять повне посвячення -"навіть аж до смерти" - є сплоджені з Св. Духа і зараховані як члени Великого Священика, то так само це є зілюстроване в типі, бо Левити загально не одержали помазання Святим олісм, що зображує Св. Духа, це лиш священики одержали. Вони всі були покроплені олієм змішаним з кров'ю, щоб показати, що Св. Дух даний членам Христа, є їх лиш завдяки пролятої крови: 1.

137

жертви Ісуса Христа на їх користь, що їх оправдує, 2. їх згода, їх зобов'язання до співжертвування з Христом -складаючи своє життя в Його службі.- 2Мойс. 29:21.

Помазання Первосвященика було ще іншою справою і представляло єдність, солідарність вибраної Церкви, тому що це помазання одержав лиш один, той, який мав виконувати чинність головного священика - насамперед Аарон, опісля кожний з його синів, які після його смерти занимали місце Первосвященика, "щоб служив мені священиком" (2Мойс. 28: 41; 40:13,15). Наш Господь Ісус Христос, як Голова Церкви, яка є Його Тілом, був "помазаний оливою радости понад друзями своїми", тобто співнаслідниками, членами Його Царського Священства. Цей увесь олій був виллятий на Його голову і як каже Апостол "з Його повноти ми одержали ласку за ласкою". Це був

"неоцінений дар", що нам^ прощено наші гріхи і що ми стали оправдані заслугою Його жертви, і тепер це є майже не до увірення, що ми стали покликані до співнасліддя з Ним в Царстві, і одержали "запечатання" нашого посвячення через покроплення кров'ю і олієм, і прийшли під помазання нашої Голови.

Господь керував прор. Давидом, щоб дати нам гарний образ помазання і показати точно як цей олій виллято на Голову, і як опісля спливав з Нього на нас (Пс. 113:2-3; 45:7; Луки 4:16). Члени Церкви є "братами", дух яких змушує їх "жити разом в згоді". Усі, які є "одно" з Головою, мусять бути в симпатії з друзями-членами Його Тіла, і вони лиш частинно одержують Св. Духа Помазанця. Цей святий олій помазання представляв Св. Духа і освічення, яке є дане для всіх, яких Бог принимає як тимчасових, підданих під пробу, членів цього Царського Священства, Нов.Створіння, з яких кожний є "запечатаний", або зазначений, або відзначений через Св. Духа , який став йому даний.

Усі в цей спосіб позначені через Св. Духа, як тимчасові члени Нов. Створіння, мають від Господа запевнення "Вони не є з світу, так як я не є з світу", "Я вибрав вас (з світу) і настановив вас, щоб ви йшли і овоч 138

(плід) приносили, і щоб плід ваш зістався", "Коли б ви були з світу, світ любив своє, але, що ви не є з світу, бо я вибрав вас від світу, ось тому вас світ ненавидить" (Йоана 15:16,19; 17:16). Хоча ці знаки освячення можуть до певної міри бути помітними через світ, однак ми не можемо сподіватися, щоб вони спричинили подив, або признання і оцінення; радше світ може вважати ці докази Св. Духа для Нов.Створіння як вияв слабости, або зніженості. Світ цінить і признає силу і брутальність, а не бажає бачити переваги правди і справедливосте. Hajn Господь пояснює нам, чому світ не буде признавати Його послідовників; тому що темнота ненавидить світла - тому що рівень життя Його Царського Священства в думках, словах і ділах є вищий від рівня людства в загальному, і що через те в більшій або меншій мірі осуджує його поступування. Світ хоче, щоб його хвалити і признавати його поступування, і коли щось висвітлює його шлях, то він того не любить і противиться тому. Це непризнання через Християнство, яке має світового духа і керується світовою мудрістю, становить частину проби Царського Священства, і якщо їх посвячення не буде з щирого серця, то вони будуть тужити за спільнотою з світом і шукатимуть його признання, і через те не здоліють продовжувати у властивому дусі того, чого піднялись - жертвування своїх земних інтересів, і тому вхиблять статись жертвуючими священниками, і тим самим вхиблять статись Новим Створінням. Однак, на рахунок їх добрих намірів, Господь може перепровадити їх через вогняні проби, для знищення їх тіла, жертвувати якого вони не змогли, бо не мали досить ревности; таким чином вони можуть оказатись гідними одержати благословення і нагороду Великої Громади, яка вийде з великого горя, щоб служити перед престолом, на якому буде сидіти Мале Стадо з своїм Господом.

Освячення має не тільки дві частини, а саме, частина чоловіка у його повнім посвяченню, і частина Божа у Його повнім прийняттю посвяченого; але це також мас певний

139

додатковий елемент поступу. В той час коли наше посвячення для Господа мусить бути щире і повне, щоб могло бути вповні прийняте Ним, всеж таки воно йде в супроводі з відносно малим знанням і досвідом - тому маємо щоденно зростати в знанню. Наші серця були з початку наповнені, усуваючи всякі самолюбні почуття, але здібність і продуктивність наших сердець була мала. Як вони зростають, як вони збільшуються, то і освячення має збільшуватись, щоб заповнило кожну його частину. Тому Апостол напоминає: "Будьте наповнені Духом", і дальше "бо любов Божа вилилася в серця наші Духом Святим, даним нам". Постанова зроблена для цього побільшення є виражена в словах нашого Відкупителя "Освяти їх правдою, Слово Твоє є правда" - (Йоана 17:17).

Це було Слово, або післанництво Боже, "мудрість" Божа через Христа, яка почала показувати нам Божу ласку і яка провадила нас крок за кроком до стану посвячення; і тепер це є то саме Слово, або післанництво Боже через Христа, що має розширити наші серця і також їх наповнити. Але хоча це є Бог, який постачає правду, щоб наповняти і освячувати нас, то проте ми маємо показати цей посвячений стан серця, в якому будемо прагнути і бажати цієї освячуючої правди - будемо щоденно кормитись нею і в той спосіб будемо зростати сильнішими в Господі і в силі Його потуги. Це не є вистарчаючим, що ми зробили посвячення для Господа; Господь бажає не лиш кандидатів до Нового Створіння. Вони мусять бути вишколювані, вправлювані і пробовані, щоб виявити і розвинути різні

риси характеру, і кожну рису підкорити під повне випробування для Бога, і в такий спосіб запевнити, щоб ЦІ Нові Створіння були вповні випробувані у всьому і показали свою вірність для Того, Хто" повликав їх", і були гідним увійти до великої радости їх Господа через участь в Першім Воскресенню.

Як оправдання принесло велике блаженство миру з Богом, то так само цей слідуючий крок повного нашого посвячення для Бога кожного нашого інтересу і справи в 140

життю, кожної надії і амбіції, замінюючи земні надії і амбіції, і блаженства, за небесні, що є кращі для Нового Створіння, принесе також велику потіху і мир в серці, коли ми щораз більше будемо розуміти і присвоювати собі ці дорогоцінні обітниці, які Бог дав для Нового Створіння. Ці обітниці е коротко обняті в цих важних словах Апостола, що "І ми знаємо, що все виходить на добро тим, які люблять Бога і покликані згідно з Його постановою". (Рим.8:28) Це^є друге Блаженство в правдивому значенні цього слова. Йому не товаришить зовнішна маніфестація тіла, але це припроваджує наші серця до великого відпочинку, до повного довіря, або сполягання на Бога, і дозволяє пристосовувати для себе ці дуже великі і дорогі обітниці Писання.

З причини різниці темпераменту, то само собою, що будуть відмінні досвіди в зв'язку з тим посвяченням, уіля деяких повне підкорення себе Господу і зрозуміння Його особливої опіки над ними як членами Церкви, принесе лиш благий, задовільняючий мир, відпочинок серця; тоді як для других, що втішаються більшою повнотою життя та енергії, принесе більші вияви радости, втіхи та оцінення. Ми маємо пам'ятати про такі різниці природнього темпераменту, і співчувати з тими, яких досвіди та переживання є відмінні від наших власних, пам'ятаючи, що подібні різниці існували між дванадцятьми Апостолами, що деякі - особливо Петро, Яків і Йоан -були більше відважні і помітні в усіх своїх досвідах, включаючи тих, що були підчас П'ятидесятниці. Нехай ці брати, що є дуже рухливі і з більшою уявою, навчуться поміркованости, яку Апостол дорадяує, а зате ті, що дуже тихі і несмілі, стараються і моляться, щоб бути смілішими і більш чинними, користаючи з вільности, що належить до нас, проявляючи чесноти Того, Який покликав нас з темноти у дивне своє світло. Пам'ятаймо, що Яків і Йоан, яких Господь дуже любив, і яких називали "синами грому", з причини їх ревности і поривчости, потребували напомину, щоб були обережні "бо не знаєте, якого ви

141

духа" (Луки 9:54,55). Також Ап. Петро, один з улюблених учнів Христа, одержав одного разу похвалу від Господа за те, що скоро висказав, що Ісус є Месія, проте на іншому місці дістав догану, бо також скоро висказував речі, які не були до вподоби Господу. Помимо того, Господь виразно показує свою оцінку ревности і любови цих трьох Апостолів, а це в тім, що вони були Його найближчими товаришами; Він тільки їх взяв на гору Табор, (Переображення), до кімнати, де лежала дочка Яіра, яку Він пробудив, і також вони були дещо ближче коло Нього в Гетсиманському Городі. З того для нас є наука, що ревність подобається Господу і вказує на близькість з Ним, але тут треба завжди шанувати Голову і бути провадженим Його Словом і Духом.

Освячення не означає людської досконалосте, як це деякі собі зле пояснюють; Це не змінює якості чи укладу мозгу, ані не усуває в чудесний спосіб хиб нашого тіла. Це є посвячення, або віддання волі, яка через Христа є прийнята Господом як досконала; це є посвячення тіла на жертву - навіть аж до смерти - і це тіло, як ми бачили, не є зроблене дійсно досконалим через оправдання з віри, лиш йому приписано досконаліть згідно з нашою волею, нашим серцем, нашими намірами. Нова воля, як напоминає Апостол, повинна старатись привести всі сили, таланти і всі нагоди тіла до повної гармонії з Богом, і повинна старатись впливати в цьому самому напрямку на всіх людей, з якими маємо до діла. Це не буде означати, Що в кількох коротких літах - п'ятьох, десятьох, двадцятьох - теперішнього життя вона буде могла припровадити свої недосконалі, бідні тіла, (чи тіла інших) до досконалости. Противно, Апостол запевнює нас в зв'язку з Церквою, що в смерти "сіється в безчесті, встає в силі, сіється в тління, а встає в нетління" і що не скорше, лиш у воскресенню, коли нам будуть дані нові тіла, досконалі, славні і безсмертні, ми одержимо досконаліть, про яку стараємось і яку Господь обіцяв, що ми остаточно дістанемо, якщо в теперішнім життю, де є слабість і недосконаліть, будемо 142

показувати для Нього вірність і лояльність в наших серцях.

Однак лояльність в серцю для Господа означатиме, що ми будемо постійно старатися підпорядкувати ціле наше поступовання і всі наші думки, і заміри серця під Божу волю. (Жид.4:12) Це є нашим першим обов'язком, нашим сталим обов'язком і буде кінцем нашого обов'язку тому, що "Це ж бо воля Божа, це осв'ячення ваше", "Будьте святими, тому що я святий". (1Сол.4:3; Шет.1:16) Цілковита святість мас бути зразком, який наші уми можуть радо і вповні схвалювати, і старатись досягати в нашому життю, але якого не досягнемо під цей час фізично, так довго як ми с підпорядковані хибам і слабостям нашої упавшої природи і противним впливам від світу та противника. Але, коли думаємо про Бога, то з кожним днем як приходимо до більшого знання Його славного характеру, і як пошана для Нього щораз більше заповнює наше серце, то Новий Ум одержує щораз більше сили, і може мати більший вплив і контролю над слабостями тіла; і ці слабости є відмінні в різних членах тіла.

Правдиве, щире освячення серця для Господа буде показуватись в ревнім служінню для Нього; це означатиме проголошування веселої новини іншим; це означатиме будувати один одного у святій вірі; це означатиме, що ми будемо чинити добро всім, коли маємо нагоду, а найбільше домівникам віри; це означатиме, що через ці різні способи наше життя, посвячене для Господа, буде віддаване за братів (1 Йоана 3:16) день за днем, нагода за нагодою, коли буде можливим; це означатиме, що наша любов для Господа, для братів, для наших родин і з співчуттям для світу, буде збільшуватись і наповняти наші серця, коли будемо зростати в ласці і знанню, і послусі для Божого Слова, і прикладу. Помимо цього, усе це видавання нашої енергії на користь для других с тими способами, через які, завдяки Божому провидінню, довершується наше власне освячення. Як залізо гострить залізо, так наша енергія скеровувана на користь іншим, приносить благословення для нас самих. Крім того, в той

час, коли ми повинні щораз більше доходити до цього славного становища -любови ближнього як себе самого, особливо домівників по вірі, то однак головною причиною цього всього має бути наша найвища любов для нашого Творця і Відкупителя, і наше бажання чинити те, що є миле для Нього. Тому наше освячення мусить бути насамперед супроти Бога, і діяти насамперед в нашому серці і умі, і наслідком такого віддання себе Богу, буде проявлятись в службі для братів і, коли є нагода, в чиненні добра усім людям.

ОСВЯЧЕННЯ ПРАВДОЮ

З попереднього видно, що освячення, яке Бог вимагає - освячення конечне до осягнення місця в Новім Створінню - не буде можливе для нікого, за вийнятком тих, які є в школі Христа; і які вчуться від Нього, ці є "освячені правдою". Блуд не буде освячувати, ані незнання. Більше того, ми не повинні зробити помилки, думаючи, що вся правда провадить до освячення; противно, хоча правда в загальному є чудовою для всіх тих, що люблять правду, і які в той сам час ненавидять блуду, слова нашого Господа тут вказують, що це є лиш "Твоєю правдою" (Божою правдою), хтось може бути освячений. Ми бачимо як цілий світ жене, і гонить один за одним і бореться за правду. Геологи мають одну частину поля, Астрономи іншу, Хеміки іншу і Державні мужі іншу. Але ми не бачимо, щоб ці різні галузі шукачів правди провадили до освячення. Противно, бачимо, що вони в загальному ведуть в противний напрям, і в зв'язку з тим маємо слова Апостола, що світ через мудрість (свою) не пізнав Бога" (ІКор.1:21). Фактом є, що в цих коротких кількох літах теперішнього життя і в нашім упавшім, недосконалім стані, наші здібнощі (умислові сили) є дуже малі, щоб могли збагнути цілу царину правди, кожну її галузь, тому бачимо, що люди, які с спеціялістами мають більший успіх в життю. Чоловік, який цілу свою увагу присвячує 144

астрономії, буде так зайнятий, що не матиме часу досліджувати геологію, чи фізику, чи медецину, чи найвищу з усіх наук "Божу Правду" - Божий Плян Віків. Відносно того Апостол Павло, який на його час сам був добре вишколений, радить Тимотееві, щоб остерігався людської філософії (теорій, наук), що так ложно називаються. Слово знання вказує на правду і ми можемо бути певні, що Апостол не мав на думці заперечувати щирости тогочасних вчених, ані говорити, що вони були свідомими брехунами, але його слова дають нам думку, яку наука в загальному потверджує, що там є певна правда в усіх цих теоріях науки, то однак людські теорії називані наукою, не є правдою - не є вповні точними. Багато з них є припущеннями, які пізніше часто є збивані і відкинеш, бо

противляться іншим теоріям. Так як вчені п'ятдесять літ тому збивали вчених перед ними, так багато теперішних вчених збивають тих, що жили скорше.

Ап. Павло був не тільки мудрим чоловіком і вповні посвячений член Царського Священства, краще успосіблений, чим якийнебудь з його товаришів, іти в сліди Первосвященика, але також один з дванадцяти "Апостолів Агнця", займаючи місце Юди, і він був предметом особливої Божої опіки - головно коли йде про навчання - назначений Господом бути інструктором для дому віри напротягу цілого віку Євангелії. Слова такого шляхетного чоловіка, як також приклад його посвячення повинні бути важними для нас, коли досліджуємо шлях, на який ми, як посвячені і прийняті члени Церкви, вступили. Він напоминає нас, щоб ми відложили всякий тягар і гріх, що путає нас, і бігли з терпеливістю до боротьби, що є нам призначена, дивлячись на Ісуса, починателя і довершителя нашої віри (Жид. 12:2). І як напомин, він виставляє свій власний досвід, кажучи: "Я одно чиню". Я пізнав, що моє повне посвячення для Господа не дозволяє на поширювання моїх здібнощів в різних напрямках, навіть досліджування різних правд. Правда Божого об'явлення, так як вона прийшла до мого

145

серця і постепенно керує його вже посвяченими і освяченими талантами, виразно показала мені, що наколи я хочу виграти високу нагороду, я мушу присвятити всю свою увагу до того, подібно до тих, що намагаються осягнути земну нагороду. "На одне лиш зважаю -забуваю те, що позаду, (забуваю різні земні справи, амбіції і можливості бути римським горожанином і бути на кращім становищі від людей з меншою освітою тощо) і змагаюсь до того, що попереду (вдержуючи свої очі віри, і надію, і любов і посвяту на велику пропозицію співнасліддя з моїм Господом в стані божественної природи, і в великій праці Царства для благословення цілого світу) біжу до мети по нагороду високого Божого покликання в Христі Ісусі- Фил.3:12,13.

ПОЧУТТЯ НЕ Є ОСВЯЧЕННЯМ

Між Християнами панує велике замішання відносно знаків, або доказів від Господа, що Він їх прийняв. Деякі помилково сподіються мати зовнішну ознаку, таку, що була дана Церкві на початку в П'ятидесятниці. Інші сподіються певних внутрішних порушень, великого піднесення, великої радости і коли цього немає, то вони є розчаровані і ціле життя сумніваються, чи стали прийняті Господом, їх сподівання є з тої причини, що їх брати говорять, що вони переживали такі внутрішні почуття. Тому є важним, щоб усі пізнали, що Св. Письмо ніде не потверджує, щоб ми щось такого сподівались. Там говориться, що "ми є покликані в одній надії нашого покликання", і що ці самі обітниці прощення минулих гріхів і признання Отця, і Його ласка, що помагає нам бігти і осягнути нагороду, належить до всіх, які приступають і принимають вимоги, або услів'я цього поклику. Однак Господній народ широко різниться в способі, в який вони одержують якунебуть і кожну обітницю, теперішну, або духову, від чоловіка чи від Бога. Деякі є більше чутливі і вразливі від других і тому більше 146

проявляють в словах, чи в захованню цю саму річ, це саме пережиття. Крім цього сама діяльність Божа з кожною Його дитиною є до певної міри відмінна. Великий Голова Церкви, наш Господь Ісус, маючи тридцять літ, посвятив себе вповні аж до смерти, щоб чинити Божу волю, і коли Він став помазаний без міри Св. Духом, то так далеко як ми можемо на основі Писання бачити, не одержав надмірно розкішного почуття і не виказував великого піднесення. Але, без сумніву, Він був наповнений розумінням, що Його шлях був правильний і властивий, що Отець признав це, і що це буде мати Боже благословення, не зважаючи на якінебудь посвідчення в тім. Мимо того, то замість розкошовуватись найбільшою радістю, наш Господь СТajВ запроваджений Св. Духом на пустиню; і там першими Його досвідами, як сплодженого з Св. Духа Нового Створіння, були великі спокуси. Противникові було ^дозволено нападати на Нього і старатись відвернути Його від посвяти J служби для Отця, від чинення Його волі, підсуваючи Йому інший план і інший спосіб праці від тої, яку Він підняв до виконання; цей план не вимагав би жертвенної смерти. Віримо, що подібно річ мається і з деякими послідовниками Господа в часі посвячення, або після посвячення. Вони є атаковані сумнівами і страхом, думками противника, піддаючи під сумнів Божу мудрість або любов, коли йде про конечність жертвування наших земних річей. Не судім один одного в таких справах, але коли хтось може радуватись у великім піднесенню і пориві (екстазі) почуття, то нехай інші, які теж

посвятилися, радуються з ним у його почуттю. Якщо інший, посвятившись і знайшовшись у великих пробах то нехай інші співчувають з ним і нехай також радуються, розуміючи що його досвіди є подібні до тих, що їх мав Провідник нашого Спасення.

Ці дорогі мужі Божі, Йоан і Чарл Веслей, були безсумніву самі посвяченими людьми, та проте їх розуміння наслідку посвячення приніс не тілько добро для деяких, але також зло для інших, а це через твердження,

147

що противиться Біблії, що посвячення приносить це саме почуття, це саме досвідчення для всіх посвячених. Ті, що народились від Християнських родичів, і які були вихована в добрім моральнім домі і навчені з малку з Слова Божого згідно з вірою їх родичів, і які опісля посвятились Богу на службу, не будуть мати цього самого почуття радости, чи піднесення, як ці, що до цього часу були заблудженими синами і ворогами, і чуженцями для святих річей.

Навернення цих останніх позначуватиме велику, радикальну зміну і звернення в сторону Бога всіх своїх життєвих доріг, старань, почувань, які перед тим ішли в противну сторону - до гріха і самолюбства. Але ці перші, яких почуття і пошана, і думання були від дитинства звернені до Господа і Його праведности, не можуть відчувати такої раптової зміни і революції почуття, і такі не повинні сподіватись чогось подібного. Такі повинні розуміти, що, як діти віруючих родичів, вони були під Божою ласкою і опікою аж до часу їх особистої відповідальности, і що їх прийняття в часі їх посвячення означає повне потвердження їх минувшої відданости для Бога і повне посвячення усіх їх талантів сил і впливів для Господа і для правди, і для Його народу. Вони повинні розуміти, що їх посвячення було лиш "мудрою службою"; вони повинні бути навчені з Слова Божого, що тепер можуть собі привласнювати в повному значенню ці дорогі обітниці Слова Божого, які належуть лиш до повно посвяченого Божого народу. І якщо, в додатку, вони одержуть ясніше зрозуміння Божого плану, або навіть його початкових рис, то повинні вважати це як доказ Божої ласки для них в зв'язку з високим покликом цього віку Євангелії, і вони повинні з цього радуватися.

Вислів Апостола: "ми поступаємо вірою, а не видінням", відноситься до цілої Церкви цього Євангельського віку. Господь бажає розвинути нашу віру, щоб ми навчились довіряти Йому там, де не можемо дослідити Його. В світлі цього, Він лишає много річей частинно неясними, так далеко як це відносться до 148

людського бачення, чи поняття, а то в тій цілі, щоб віра стала розвинена в такий спосіб і до такої міри, до якої було б неможливим її розвинути, коли б знаки і чудеса були дані для наших земних смислів. Очі нашого розуміння мають бути відчинені до Бога через обітниці Його слова - через розпізнання і зрозуміння правди - щоб принести нам радість і віру в речі, які ще не є невидимі і не розпізнані нами природним способом.

Навіть це відчинення очей нашого розуміння є постепенною чинністю, так як Апостол пояснює. Він молиться за тими, які вже є в Церкві Божій, називаючи їх "святими", або посвяченими, щоб очі їх розуміння могли бути відкриті, щоб вони могли бачити з усіма святими (так як ніхто інший не може збагнути) щораз більше довжину, і ширину, і глибину і висоту знання і любови Божої. Ця думка, що духові блаженства Нового Створіння, які слідують після його посвячення, не є відчутними, не е реальними для його земних смислів, але тільки для його віри, є добре зілюстроване в образах Намету - зовнішна заслона першої Святої закривала її святі речі (стіл, вівтар, свічник), що зображували глибокі правди, навіть від Левитів, а які представляли оправданих віруючих. Ці могли бути знані і оцінені лиш тими, які входили до Святая як члени Царського Священства.

Піднесене почуття (почуття великої радости), яке приходить до деяких з причини їх темпераменту, є часто страчене ними з тої самої причини, але блаженство, і радість, яку вони можуть мати постійно, якщо будуть дальше і стало перебувати в Господі, стараючись поступати в Його сліди, е радістю віри, якої земні хмари і горе не може затемнити, і Божою волею є, щоб вона ніколи не була затемнена в справах духових, хіба що може на певну хвилю, так як це було у випадку нашого Господа, коли на хресті Він заголосив "Боже мій, Боже мій, чого Ти опустив мене". І так як це будо потрібним, щоб наш Господь, Який взяв місце засудженого Адама, повинен закоштувати, або відчути, всі пережиття Адама як грішника, і тому Він

149

мусів перейти через ці досвіди, це пережиття, хоча лиш на хвилину. І хто може сказати, що така темна хвилина не може бути дозволена навіть для найбільш гідних послідовників Агнця? Однак такі досвіди напевно не будуть дозволені на довго, і душа, яка вповає на Господа в темних хвилинах, буде вельми винагороджена за віру і довір'я в Господа тоді, як проминуть хмари і сонце присутности Господа знова засіяє.

Хмари, які заходять між повно посвяченими Божими дітьми *і* їх Небесним Отцем, і їх Старшим Братом, є звичайно земного походження - наслідок дозволу їхнім почуттям забагато звертатись і любуватись земними речами, замість звертати їх на речі в горі, небесні речі; це є наслідком занедбування угоди (шлюбу) посвячення: занедбання бути чинним в повній мірі в службі Господній, класти своє життя за братів, або чинити добро усім, а найбільше тим, що є домом віри. В таких часах, як наші очі є відвернені від Господа і Його керівництва, хмари скоро збираються і незадовго проміння сполуки і віри, і довіря, і надії є у великій мірі притемнені. Це є час, коли душа є хворою, неспокійною. Господь ласкаво дозволяє на таке страждання, але не відлучує нас від своєї ласки. Це закриття свого обличчя перед нами є дозволене, щоб ми зрозуміли як самотним і бідним, і ^незадовільним був би наш стан, коли б не було світла Його присутности, яке освічує наш шлях і діє так, що всі наші тягарі виглядають легшими.

"ЯКИЙ ЗЦІЛЯЄ ВСІ НЕДУГИ ТВОЇ"

"Благослови, душе моя, Господа і все внутро моє- Його святе Ім'я. Благослови, душе моя, Господа і не забувай усіх добродійств Його. Він прощає усі твої провини, зціляє всі твої недуги. Він визволяє життя твоє з ями, вінчає тебе ласкою та милосердям. Він насичує твою старість добром, а молодість твою мов у орла відновляє". - Пс.103:2-5.

Підчас коли Господь дозволяє на такі хвороби, про які ми щойно згадували, щоб приходили на Нове Створіння, 150

151

Він завжди є готовий вилічити їх, коли вони прийдуть до властивого стану серця. Для таких хворих душ престол небесної ласки наближується - для такого бідного Нового Створіння - і це духове життя, енергія і здоровля може повернути знова до світла Божої ласки. Апостол напоминає, щоб ми приступили "з відвагою до престолу ласки, щоб прийняти милість і ласку для помочі в часі потреби" (Жид.4:16). Усі з Н. Створіння мали досвіди по цій лінії, і ті, які витягають з них відповідну науку, стають сильнішими в Господі і в силі Його потуги, так що навіть їх слабости і хиби - їх потреба кликати про поміч і вірою держатись рамені Господа - вони є засобами духового благословення для них, через які вони зростають в такий спосіб, в який не зростали б, коли б були звільнені з цих проб і тягарів, і коли б Господь не відтягнув свого ясного обличчя з їх сердець тоді, коли вони стались холодними, або недбалими супроти своїх духових привілеїв та зобов'язань. В кожній хвилі, коли Н. Створіння бачить потребу, щоб звертатись про поміч і милість, воно пригадує собі потребу і вартість праці примирення Відкупителя - розуміючи, що Христова жертва не тільки с задоволенням і вистарчаючою за минувші гріхи - за гріхи Адама і за наші особисті хиби і провини до часу, коли ми вперш приступили до Отця через заслугу Його Сина - але що, в додатку, Його праведність через Його жертву за всіх, покриває усі наші плями і хиби, умові, моральні і фізичні, що не є свідомо нами роблені. В той спосіб для Нов. Створіння є постійно пригадка через його поступування вузькою дорогою, що він став куплений дорогою кров'ю Христа. Отже його досвіди і проби, навіть коли поповнить блуд, припроваджують його щораз ближче до Господа, коли пізнає велику вартість Його діла, як Відкупителя і Його теперішну чинність, як Помічника і Визволителя.

Однак багато з Нового Створіння не навчились, як поступати з тими хворобами чи слабостями душі, і с схильні говорити собі "Я знову схибив. Я не можу приступити до небесного престолу ласки, поки не покажу

Господу мої добрі інтенції (наміри) через осягнення побіди". Таким чином вони отягаються і відкладають те, що повинно бути їх першою чинністю. Стараючись осягнути побіду своєю власною силою і умом, що став ослаблений попередними труднощами, вони не є у властивому стані "боротись доброю боротьбою віри", так з своїм тілом, проти світу, чи з противником, і тому з певністю

вхиблять: постепенно з тим наступить більше занедбання звертатись до Господа і вони будуть більше схильні підпадати під хмари, які ховають їх від сонячного проміння Божої ласки. З часом вони будуть думати, що цих хмар зовсім не можна уникнути.

Тут треба підняти зовсім противний шлях. Так скоро, як розпізнаємо помилку в слові чи в ділі, і знаємо, що це принесло шкоду для когось, то ми повинні негайно вирівняти шкоду і приступити до престолу ласки, просячи прощення - і це чинячи з вірою, і без сумніву. Ми не повинні думати про нашого Господа, що Він немов би шукав оказії проти нас і хотів нас строго судити, але ми повинні радше пам'ятати, що Його доброта і милосердя є такими, що Він став спонуканий приготовити для нас спасення, тоді коли ми були ще грішниками. З певністю, що коли ми сталисъ Його дітьми і стали сплоджені з Духа і стараємось, хотяй є слабі і уломні, і нездібні, йти в Його сліди - по Духу, а не по тілу - то під такими обставинами Його любов буде більша для нас, чим тоді, коли ми були ще "дітьми гніву так, як інші". Ми повинні пам'ятати, що так як добрий людський отець любить і дбає про своїх дітей, то так само Господь любить і дбає про тих, які шанують і люблять Його. Подивімся на наших земних приятелів, на їх любов і співчуття, і відданість, і зробім порівнання, і розважмо, що Бог є більш люблячий і Добрий, і співчутливий, і вірний, чим найліпше з Його створінь. Він запрошує до такої віри і такого довіря, і Він її нагороджує. Усі, які мали досить віри з початку, щоб прийти до Господа, повинні мати досить віри, щоб приступати до Нього щоденно з своїми досвідченнями, 152

труднощами і хибами. Якщо хмари зайдуть між ними і Господом, і вони відмовляться і не приймуть запрошення Божого Слова, щоб приступати до престолу ласки, щоб одержати мир і відновити гармонію з Господом, то вони будуть остаточно почислені за негідних місця між тою особливою клясою, яку Господь вибирає: "Отець таких шукає, щоб^Йому поклонялись" - таких, які Його люблять і довіряють Йому (сполягають на Нього). "Без віри не можна вгодити Богу", "І оце перемога, що світ перемогла, це віра наша".- Йоана 4:23; Жид.11:6; Шоана 5:4.

Очевидно, на цій дорозі є труднощі, але Господь постачає конечну поміч і пораду через своє Слово і через тих братів, яких покликав до свого тіла в тій цілі. (1Кор.12:8) Це є поміччю, коли ми, наприклад, бачимо в чім лежить блуд, про який ми згадували повище - знати, що відкладати приступ до престолу ласки, щоб одержати милість на час, аж ми принесем щось в наших руках, щоб себе оправдати, означає, що ми не оцінюємо вповні великої лекції, яку Бог віками навчає, а саме, що ми всі є недосконалі, і що ми не можемо чинити того, що хотіли б, і тому було конечним, щоб прийшов Відкупитель для нашого піднесення, для нашого визволення. Той, хто старається оправдати себе, пробує робити те, що є неможливе, і чим скорше він про це переконається, то це для нього буде краще. Ми завжди повинні робити наші порахунки з Господом щоденно; однак коли б труднощі були більші, або менші, і серце посвяченого є дуже чуле і призвичаєне до сталої сполуки і товаришення з Господом, то такий знайде благословення, коли негайно приступить до престолу ласки, не чекаючи аж до кінця дня. Але з певністю, що нічого не повинно бути відкладане на другий день, коли престол ласки є все відкритий для нас; коли будемо занедбувати, то це буде показувати, що маємо іншу диспозицію, інщий характер, не такий, за яким Господь шукає.

Труднощі, які зустрічають деякі, є, що після того, як вони приступлять до престолу милосердя, вони вповні не

153

розуміють благословення, якого шукають - прощення гріхів і примирення з Отцем, їх трудністю може бути одна з трьох: 1. їм може бракувати віри, і тому що Господь поступає з кимсь тепер відповідно до його віри, нічого не можна одержати без віри. "Нехай станеться тобі по твоїй вірі". 2. Трудність може бути, що вони не направили зла, яке зробили і визнали, що не винагородили шкоди, яку комусь зробили, або коли переступ був проти Господа і вони шукають миру, але не визнають цього скорше перед Господом і не просять в Нього прощення. 3. Коли не було таких випадків, то трудність була б такою, що приступаючий ніколи не учинив повного посвячення для Господа; такі шукають благословення зображеного в Золотому Свічнику, в покладних хлібах з Золотого Стола в Наметі, підчас коли в дійсности держать себе далеко від цих річей, далеко від посвячення - і очевидно з далека і від Царського Священства - вони є радше позаобразовими Левитами, які одержали особливу ласку і цей привілей надармо.

Правильним ліком на брак віри було *б* її розвивання через студії Слова Божого, думаючи про Його минувше і теперішнє добро, і старатись зрозуміти, що Бог є милосердний і добрий, більше, чим

ми могли б думати та питати. Ліком на другу трудність було б скоре і повне перепрошення і, як би заходила потреба, вирівнання шкоди, і тоді в повноті віри приступати до престолу ласки. Ліком на третю трудість було б повне посвячення, яке Господь вимагає з сторони всіх тих, які втішаються особливими привілеями і постановами цього віку Євангелії.

Слід застановитись також і над іншою клясою посвячених, але духово хворою. Вони очевидно оправдані через віру і є щирі в своїм посвяченню, але виглядає, що роблять малий поступ у контрольований) свого тіла. В дійсності, у деяких випадках показується, що їх віра в доброту і милосердя Боже, усуваючи перепони страху, залишила їх немов більш виставленими на спокуси через немочі тіла, чим вони були перед тим - коли мали менше 154

знання Господа. Вони мають досить тяжкі досвідчення, які є великою пробою не тільки для них, але для цілого дому віри, з якими вони стикаються - їх життя, виглядає, є сталим повторюванням помилок і каянням, у деяких по лінії фінансової несталости (непослідовности), в інших по лініях моральних і громадських недомагань.

Яким є лікарство на такий стан всіх посвячених? Відповідаємо, що вони мають бути виразно поінформовані, що Нове Створіння не буде складатися з тих, які лиш учинили угоду (шлюб, приречення) самовідречення і саможертвування в земних речах і поступати не по тілу, а по духу, але з тих, які з причини вірности і великого старання (намагання) будуть заховувати цю угоду, це приречення, яке учинили при посвяченню - такі будуть зараховані як побідники, через Того, Хто читає серця. Вони повинні бути поінформовані, що властивий спосіб діяння (поступовання) для всіх посвячених є, що, ставши звільненими через Сина, вони повинні так палко бажати одержати всі благословення властиві для Божої ласки, що вони добровільно стануться слугами - ставлячи себе під певні ограничення, зобов'язання відносно їх слів, їх чинів і їх думання- і гаряче просити Господа в молитві про поміч, яку Він обіцяв таким, а яка є виражена в словах Апостола: "Доволі тобі благодаті моєї, сила бо моя в немочі довершується" (2Кор.12.-9). У кожнім випадку, коли зробили переступ, вони повинні не тільки винагородити кривду, але також визнати це перед Господом, і через віру одержати прощення, - вони повинні обіцяти, що в майбутньому будуть більше пильними і ограничуть свою вільність щодо тих немочів, яких розпізнали при останніх помилках.

Отже пильнуючи і молячись, і поставивши сторож для наших слів і діл в життю, і припроваджуючи "кожну думку на послух Христові" (2Кор,10:5), то в недовгім часі вони зможуть заповнювати себе і братів відносно щирости їх серця, і поступатимуть дальше в життю обережно, так що всі будуть могли пізнати, що вони не тільки були з

155

Ісусом, але що вони також навчились від Нього і стараються осягнути побіду над своїми слабостями. Справа таких братів, чи сестер може підходити під те, що Апостол називає "ходити непорядно" (2Сол.З:1І), не за прикладом Господа і Апостолів. В іншім розділі знаходимо вказівку Господа, в який спосіб треба обійтись з тими, що поступають по тілу і приносять сором і неславу для Господньої справи, і як їх брати мають трактувати.

Тут однак зазначуємо, що так далеко як вони дають докази, що жалують за їх невластивий поступок і що мають в серцю бажання поступати правильно і дальше вірити, і сполягати на Господа, то їх треба вважати як братів - хоча може буде потрібно ограничити спільноту з такими, аж поки вони не дадуть певних дійсних, зовнішних доказів сили і ласки в їхніх серцях до поборювання їх тілесних немочів. Всеж таки, їх дальше треба заохочувати до віри, що Господь є дуже милосерний для тих, які довіряють Йому і які в серцю бажають поступати по Його вподобі, хоча вони не можуть бути заохочувані сподіватися, що вони колинебудь можуть бути почислені за гідних належати до кляси побідників, хіба що стануться так ревними прямувати до справедливости, що їх тіла дадуть відповідні докази, що вони стали підкорені під Новий Ум.

Ми бачили деяких з Божого посвяченого народу в дуже біднім стані, які гаряче бажали спільноти з Ним, але їм бракувало відповідних інформацій, як це можна осягнути і вдержувати. Правда, вони мають Біблію, але їх увага була відвернена від неї і вони більше дивляться на своїх вчителів і до катехизмів і т.п. і гоняться більше за людськими традиціями, а не за навчанням і інструкціями від Бога (які є в Його Слові), і тому їм брак правдивого корму духового. Наслідок того є такий, що вони почуваються незадоволені з формалістики, та проте не знають як приблизитися до

Господа з їх цілим серцем, бо вони не знають Божої доброти і багатства Його ласки в Христі Ісусі, ні славного плану Спасення для цілого світу, 156

157

і не знають про поклик Церкви до Нової Природи. Цей голодуючий стан насамперед потребує чистого "щирого молока Слова", а опісля "сильнішого корму" Божого об'явлення. Такі дорогі особи не мають бути погорджувані, ні занедбувані, хоча навіть після переконання про порожнечу церковництва (номінальних Християн) в загальному, вони є дальше схильні шукати за чимсь іншим для задоволення їх голодного серця - за чимсь в роді світових забав тощо. Ми знали деяких з тої кляси, які після різних старань знайти для себе якесь духове задоволення, дійшли до стану обоятности супроти духових річей; але коли одержали "теперішню Правду" вони процвітали в духових ласках і знанню в дуже значній мірі. Ми віримо, таких є багато в різних деномінаціях, і що це е привілеєм тих, які одержали світло Теперішної Правди, подати їм помічну руку, щоб видістатися з темноти до чудового Божого світла, з духового голоду до багатства ласки і правди. Але для того, щоб бути вжитим Господом до благословення таких, є конечним, щоб шукати за мудрістю і ласкою з гори в Божім Слові, і щоб вони були практиковані в спосіб лагідний, вірно і стало.

ОПРАВДАННЯ МАЄ ЗЛУЧИТИСЬ З ОСВЯЧЕННЯМ

Ми вже виказали, що оправдання не с лиш умовим прийняттям (згодою) того, що Христос помер як Відкупитель чоловіка, і що через те певні благословення примирення з Богом стали забезпечені для людства, але що, в додатку, для того, щоб статися оправданим віруючим, вимагана є певна міра посвячення. Оправдання вказує на признання факту, що "гріх є дуже грішним" (Рим,7:13) і бажання звільнитись з нього - звільнитись з його сили і також з його кари - отже бажання статись праведним, в згоді з праведним Творцем, і в згоді з усіма правами праведности, або справедливости. Більше того, воно вказує, що віруючий рішив у своїому умі наслідувати праведність в усіх справах свого життя. Віра в

Відкупителя в супроводі з таким посвяченням приносить оправдання - але не означає жертвування. Бог має право вимагати, щоб усі з Його створінь признали (визнали) праведність і ненавиділи беззаконня, бо інакше нехай вважають себе за чужинців і ворогів^ Але Бог не вимагає, щоб ми жертвували наші тіла для Його служби, ані для якоїсь іншої справи. Тому жертвування в Писанню є представлене як добровільний чин (діло) - не вимаганий правом, помимо того, що Апостол це називає "мудрою службою", і напоминає нас "Тож благаю вас, брати, милосердям Божим, віддавайте ваші тіла як жертву живу, святу та приємну Богові, це бо розумне служення ваше". - Рим.12:1.

В деяких посвячення до жертвування себе наступає скоро після віри в Господа і бажання поступати Його дорогами праведности. Але це мусить іти після цього, це не може бути скорше, тому що, як ми вже бачили, ми мусимо бути оправдані через віру, перш ніж можемо щось представити перед Богом, а що Він міг би прийняти на своїм вівтарі як співжертву з нашим Відкупителем. У інших, стан оправдання є осягнений і тоді бере якийсь час, перш ніж вони думають про повне посвячення, ^або жертвування земних інтересів для Господа і для Його справи. Але під теперішними обставинами, ці, які почали поступати дорогою оправдання, дорогою праведности, дорогою спільноти з Богом, не підуть далеко по цій дорозі, перш ніж не стрінуться з опозицією від світу, або від противника.

Вони пізнають, що дорога праведности йде постепенно вгору і стасться більше стрімкою, більше тяжкою. Дальше поступовання цією дорогою, в середині теперішних грішних обставин, буде вкінці коштувати жертвування земних інтересів, земних амбіцій, земного товариства і т.п. І тут доходиться до роздоріжжя: на дорогу до гори, яка веде до слави і безсмерття, можна ввійти лиш через вузькі ворота покори, самовідречення і саможертвування. Той, хто ввійде на неї, пізнає, що вона є трудна, однак на ній буде 158

159

услуга невидимих духів, які помагатимуть подорожуючим, і на якій просвічуватимуть славні^ обітниці Христа, їх Провідника, заповнюючи їх, що Його ласка і поміч є вистарчаючою до кінця їх подорожі; а наполегливість (стійкість) покаже, що всі речі разом діють для їх найвищого добра, для

їх остаточного членства в Новому Створінню і учасництва в славній чинності Тисячолітного Царства. При цих воротах, які означають повне посвячення аж до жертвування - до смерти - багато оправданих віруючих стоїть через певний час, обраховуючи кошта, перш ніж ввійдуть через них, слухаючи голосу запрошення з Божого Слова, і скріпляючи свої серця до подорожі, яку бажають підняти, маючи на увазі її добрі запевнення.

На зовні цієї брами е багато обхідних доріг, через які багато з тих, які вже так далеко дійшли, шукали лекшої дороги до слави, чести і безсмертя, але це все було на марно. Там є сотки таких бічних доріг, з яких деякі крутились дещо вгору і вимагали теж певного рода самовідречення; інші йдуть щораз більше вниз до благ і надій світу. Однак на жодній з тих обхідних доріг не можна знайти цих заохочуючих обітниць, що належуть лиш до тих, які увійшли через вузьку браму саможертви -на "вузьку дорогу" спільноти з їх Господом, зрікаючись земних амбіцій, в цілі осягнення близької сполуки з Христом Ісусом в наступаючій славі.

Радість і мир приходять від часу, як вони повірили в Господа, і прийняли Його примирення, і постановили наслідувати праведність, а відсувати гріх. Ця радість і мир с повні, аж поки не дійдеться до низької брами, через яку входиться на вузьку дорогу; але коли погоня, або біг, за праведністю включає самовідречення і саможертвування, то коли ця саможертва не с зроблена, і не зроблено переходу через цю вузьку браму, то тоді радість і мир Божої ласки є затемнені. Вони не відійдуть зовсім, лиш на певний час, підчас коли оправданий віруючий шукає за іншими дорогами служби для праведности і дальше її любить і дальше цінить Божу ласку, але здержується і дальше

відмовляється увійти через неї. Повна радість і мир не може бути уділом таких, бо вони через цілий час розуміли, що повне посвячення кожної їх сили для Господа було б лиш "розумною службою", правильним признанням і відгуком для Божої ласки, яку вони вже одержали через прощення їх гріхів.

Багато перебувають в такому стані довгі роки, в той час як інші сходять на дороги світу. Ніхто з таких не станеться навіть кандидатом до Нового Створіння, поки не перейде через вузькі ворота самопожертви. Через довший час Господь не відтинає таких від особливих привілеїв, даних їм для того, щоб припровадити до вузьких воріт; однак, занедбуючи увійти через них, вони признаються, що "одержують ласку Божу (прощення гріхів і провадження до цих воріт) марно", тому що, дійшовши до такого стану, вони відмовляються, або не дбають користати з "одної надії нашого покликання". Господь міг зовсім властиво сказати таким - Я відразу відбираю від вас усі привілеї, бо ви вже тепер не є гідні якоїнебудь більшої моєї ласки, чим решта світу, і ви будете мати такі самі нагоди і привілеї, які я намірив дати цілому людству підчас віку Тисячоліття; але тепер для вас нема жодних особливих привілеїв, милосердя, опіки тощо. Але Він цього не робить відразу і виказує довгу терпеливість для багатьох.

Великі і дорогоцінні обітниці Божого Слова - такі, напр. як ці, заповнюють нас, що "все (всі речі) виходить на добро тим, які люблять Бога" - будуть стосуватись лиш до тих, які стали упривілейовані Господом, і приведені до вузьких воріт саможертвування, і радо ввійшли ними, бо лиш такі люблять Бога в найвищому степені, більш чим себе самих. "Усі речі є їх, бо вони є Христові, а Христос є Божий". Вони увійшли до школи Христа, і усі інструкції, вправлювання, заохочування, і всі досвіди цього життя будуть під наглядом Господа, і будуть керовані так, щоб остаточно приготовити їх до Царства. Але такі лекції (уроки) і інструкції, і благословення, не є для тих, що відмовились увійти до школи - які не хочуть підкорити 160

161

своа волі під волю Великого Учителя.

Кажучи точно, ці, які одержали Божу ласку марно, не мають властивої підстави приступати до Господа, навіть в молитві, бо як може хтось сподіватись особливого привілею у Господа в той час, коли занедбує, або не дбає віддячитись відповідно за вже одержані блаженства? Чи може такий припускати, що, коли він вже одержав від Господа блаженство до мудрости і оправдання, то через те Господь є зобов'язаний дати йому більше ласк? Чи такий не повинен радше думати, що після одержання такого благословення, яке перевищує те, що одержало до цього часу відкуплене людство, він вже одержав більше від своєї частки? - що, не поступаючи дальше згідно з Божою волею, він повинен радше сподіватись, що дальше Боже милосердя і ласка омине його і піде до тих, які ще не були настільки упривілейовані, і які через те не зігнорували до цього степення запрошення Господа?

Але Господь є дуже милостивий і тому можемо припускати, що так довго, як хтось задержує свій стан віри, Господь такого не відкине вповні.

Яким було б лікарство для таких, що знайдуться в такому стані, і які бажають належати до Господа і одержувати Його благословення? Ми відповідаємо, що їх завданням повинно бути повне посвячення для Господа, підкорити Йому свою волю відносно всіх речей - їх цілей, їх надій, їх виглядів і навіть їх земну любов, - це все повинно бути піддане для Господа; в заміну за це вони повинні прийняти як право (закон) для себе і як правило для свого поступовання, керівництво Його Слова і Духа, і Провидіння; вони повинні вірити, що це принесе для них благословенні наслідки не тільки в майбутнім життю, але також більший мир і блаженство серця вже і в теперішнім життю.

В який спосіб вони мають це вчинити? Відповідаємо, що вони повинні це зробити з щирого серця, побожно, з повагою в молитві - угода повинна бути виразно зроблена з Господом і, як можливо, виразним голосом і треба

просити Божого милосердя, ласки і благословення як конечну допомогу у виконуванню його посвячення і жертвування.

Але що повинен робити той, що має "почуття до Бога", однак не почувається готовий, щоб вповні підкорити свою волю під Божу волю? Відповідаємо, що такий повинен приступити до Господа з молитвою в цій справі, і просити Його благословення в його студіях Божого Слова, Правди, щоб він міг більше розуміти, по перше, про мудрість такої служби, по друге, що результат з цього напевно принесе благословення, по третє, про вірність у виконуванню усіх обітниць про поміч і силу, і скріплення, які стали приобіцяні для саможертвуючої себе кляси. Вони також повинні просити, щоб Господь допоміг їм правильно оцінити вартість земних річей - щоб вони могли це добре розуміти і, коли би це було конечним, теж досвідчити, як проминаючими та непевними, та незадоволяючими є всі речі пов'язані з самолюбством в теперішнім часі, і ці речі, яких природні очі бажають -щоб вони в той спосіб мали змогу учинити посвячення і оцінити привілей думати про речі вгорі (небесні), а не про речі внизу (земні), але їх жертвувати за небесні речі.

Тут виринає інше питання: В світлі того, що "високий поклик" є зачинений і що через те посвячений не може бути вповні певний щодо нагоди осягнення нагороди нової природи і її слави, чести і безсмертя - яку різницю це зробило б відносно посвячення? Ми відповідаємо, що це не повинно робити жодної різниці; посвячення є одинокою мудрою і властивою дорогою для Божого народу завжди - повне посвячення буде вимагане від тих, які будуть жити і втішатись Божими блаженствами в віку Тисячоліття - і нічо менше від того не буде признане. Коли йде про можливість одержання нагороди, то як ми вже пояснили, нашим розумінням є, що ще багато буде принято до привілею "високого поклику", зайняти місця тих, які вже посвятились, але не "бігли так, щоб осягнути" нагороду і тому вони стали усунені з бігу. Але, можемо 163 бути певні, що ніхто не буде прийнятий, якщо такий насамперед не увійде через вузькі ворота посвячення і жертвування.

Можливо, що це е правда про всіх, які увійшли через вузькі ворота, що вони не бачили виразно і не розуміли вповні цих великих і чудових благ, чи благословенств, які Бог має для Його вірного Нового Створіння; вони на початку лиш бачили мудру службу, і опісля пізнали більше про довготу і ширину, і височину, і глибину Божої доброти, і про привілеї "високого поклику". І так само з тими, які тепер входять, вони не можуть вповні оцінювати небесних духових річей, поки вони не дійдуть до місця, в якому виконуватимуть свою мудру службу в повному посвяченню. І ми можемо бути певні, що кожний посвячуючий себе і жертвуючий себе для справи Господа після доповнення небесної кляси, пізнає, що Господь має много інших відмінних благословенств до роздавання, і що усі Його благословення є для всіх таких посвячених, саможертвуючих. Можливо, що вони будуть зараховані до Старинних Святих, які мали саможертвуюче успосіблення, або духа, що подобався Богу, ще перед розпочаттям "високого поклику".

МИЛЬНІ ПОГЛЯДИ ПРО ОСВЯЧЕННЯ

Маючи на увазі загальне замішання в думках, що панує між Християнами щодо Божого плану і оправдання, і освячення, називаних так у Св. Письмі, то це не є дивно, що великий хаос запанував. Одною помилковою думкою -піддержуваною, однак, невеликим числом Божого народу, але на їх шкоду - є претенсія цілковитої святости і досконалости, представленої в їх висловах, що вони "не грішили роками" і т.п. Вони знаходять своє порівнання у фарисеях за днів нашого Господа, які вірили, що вони є праведними і погорджували іншими, і які, почуваючи таку самоправедність, зігнорували ласки і привілеї які були приготовлені для них Господом у Його чинності

примирення.

Все ж таки, ці, так звані "Святі Люди", "Люди без гріха", через цей блуд відвернули свої уми від віри в Господа -ц віри в діло примирення - і сполягання на заслугу Його жертви тощо, бо чого ж вони мають сполягати на Його заслугу, чи ласку, коли вони заховують Божий закон досконало? Одною трудністю, що привела їх до такого стану, був брак пошани для Господа, а іншою було за велике цінення, за велике думання про себе самого. Властива пошана для Господа дасть змогу бачити Його велич, Його маєстат і яким є Його стандарт (рівень) святости, що це є досконаліть Його власного характеру; і правильна оцінка себе самого скоро переконала б їх (так як це переконує інших), що їм багато бракує до Божого рівня в словах, ділах і думках.

Інша кляса так званого "Святого Народу" не йде до такої скрайности в своїй претенсії, що є без гріха, але, признаючи недосконаліть, претендує бути святою, вповні освяченою, на підставі того, що старається уникати гріха, жити без гріха. Як ми вже показали, ми вповні годимося з думкою, що всі правдиво посвячені мусять старатись уникати гріха, наскільки можуть. Помилкою тих, які так твердять, є те, що вони вважають, що уникати гріха є одинокою ціллю і завданням їх посвячення. Вони мильно зрозуміли цілу цю справу; жодне створіння Боже не має права грішити, і тому здержуватись від гріха - від того, чого він не має права робити - не можна в правильному значенню вважати, чи називати як "жертва". Боже Слово ніде не говорить і не запрошує нас, щоб жертвувати гріхи. Ці дорогі приятелі, які не йдуть дальше від такого посвячення через уникання гріха, дійшли лиш так Далеко, як усі оправдані повинні дійти; вони ще не УВІЙШЛИ через вузькі ворота саможертви, а що означає зрікатись тих річей, які є правильні, законні і властиві -Добровільне віддання їх (приношення в жертву), щоб ми могли краще служити Господу і Його справі. 164

165

ХРИСТОССТАВСЯ ДЛЯ НАС ВЩКУПЛЕННЯМ

Слово відкуплення є вживане тут в значенню визволення, спасення, а що є наслідком праці примирення - результат Викупу, тобто відповідної даної ціни. Думка, що міститься в цьому слові, провадить нас до повного кінця, до завершення побіди Церкви, до повного народженого стану Нового Створіння - хоча в нашому стиху це може також бути правильно застосоване до перехідного і другорядного, тимчасового визволення вірних по цілій вузькій дорозі, закінчуючись "повним" спасенням в славі, честі і безсмертю Першого Воскресення.

Апостол запевнює нас, що жертва нашого Господа одержала для нас "вічне спасення", повне і вічне визволення з пут гріха і його кари - смерти. (Жид.7:25; 9:12). Правда, це спасення с для цілого світу, і остаточно наш Господь запевнить для всіх, які прийдуть до гармонії з Божими вимогами, вічне спасення від гріха і смерти, але як ми вже бачили, це вічне визволення, яке в майбутньому віку буде застосоване для цілого людства, а це є через припровадження усіх до знання правди і під пануванням Царства Божого, е в теперішному часі застосоване лиш до дому віри - і з тих, лиш вповні до таких, які поступають дорогою самопожертви в сліди Первосвященика, як члени Царського Священства. їх "вічне спасення" від гріха і смерти буде, як членів Нового Створіння, увінчане славою, честю і безсмертям.

Перегляньмо деякі інші стихи, в яких це саме грецьке слово "аполютросіс" (визволення, спасення) є переложене на спасення. Наш Господь, показуючи нам спасення, яке має прийти через Перше Воскресення, говорить до деяких живучих при кінці віку, які розпізнають певні знаки "випростуйтесь і піднесіть голови ваші, бо зближається визволення ваше" (Лука 21:28). Апостол, звертаючись до цієї самої кляси, говорить "І не засмучуйте Духа Святого, яким ви запечатані на день відкуплення" (Еф.4:30). В цих стихах теж не говориться про діло спасення довершене

жертвою нашого Господа, але про наслідки (результати) цього діла, як вони виповняться в удосконаленню Церкви в Першім Воскресенню. В цьому самому листі (1:7) Апостол говорить "В Якому ми маємо відкуплення кров'ю Його". Тут він відноситься до благословенств, якими ми втішаємось в теперішнім часі через заслугу жертви нашого Господа, яка покриває наші немочі і виконує в нас велику вагу вічної слави через діяння в нас так, щоб нам і хотіти і чинити по Його вподобі. Думка, яку хочемо вселити, є, що Христос стався для нас визволенням в теперішнім часі - даючи нам побіду в теперішній боротьбі, так як Він нам остаточно дасть повну побіду, роблячи нас досконалими на Його власну подобу.

Ця думка є піддержувана через цього самого автора, який запевнює нас (Рим.3:24), що Божа ласка оправдала нас дармо (і дальше вдержує наше оправдання, коли ми перебуваємо в Христі) "через відкуплення, що є в Христі Ісусі", і яке осягне своє завершення, ^оскільки це нас тичиться, коли ми станемось подібні Йому і побачимо Його, як Він є, і будемо участвувати в Його славі в дні відкуплення (визволення). В цім самім листі (8:23) Апостол знов говорить про завершення нашого відкуплення і як ми маємо очікувати аж до Богом призначеного часу. Після показання, що "все створіння разом стогне і мучиться аж досі...ждучи на виявлення синів Божих (прославлених Нових Створінь)", він додає, "І не тільки воно, а й ми самі, маючи первоплід Духа (будучи тепер покликаними і сплодженими до Н. Створіння) і ми самі в собі стогнемо, очікуючи всиновлення, тобто, відкуплення тіла нашого" -тіла Христа, Церкву, якої Христос є Головою, а ми сподіваними членами. Це буде кінцевим ділом відкуплення з нами, бо хоча ми в міжчасі участвуємо в багатьох благословеннях і привілеях завдяки відкупленню, ми не одержимо вповні нашого відкуплення (спасення) аж тоді - Рим.8:20-23.

Маючи на увазі наш теперішний стан, - участь в відкупленню, яка вже є наша - наш Господь заявив "Хто 166

вірує в мене, має життя вічне" (Йоана 6:47) і Апостол теж говорить, "Хто має Сина має життя" (ІЙоана 5:12). Ми не повинні розуміти, що ця віра (згадана Господом і Апостолом) означає тільки умове признання, чи згоду з певними фактами в зв'язку з Божим планом Спасення, але віра в жертву примирення і відповідне з тим поступування в нашому життю і в згоді з її опозицією до гріха - жива віра, яка проявляється в послусі серця. Ми також не маємо розуміти, що віруючий має вже тепер в повному значенню цього слова вічне життя - це він одержить остаточно, коли буде вірний Богу до кінця, в Первому Воскресеню. Ми радше повинні розуміти, що посвячені віруючі є сплоджені до нового життя, що в них розпочалось нове життя в тому значенню, що їх нова воля с прийнята Богом, як початок Нового Створіння, якими вони вповні будуть в Первому Воскресенню.

Ці вислови ми повинні розуміти, що вони є в повній гармонії з заявою Апостола "в надії бо ми спаслися" (Рим.8:24) - через віру - спасення є нам приписане, але не завершене. І тому ми маємо терпеливо очікувати на докінчення доброго діла, яке Бог розпочав у нас - щоб ждати на "ласку, що буде принесена в об'явленню Ісуса Христа" - "коли Він прийде того дня, щоб прославитись у святих своїх"- Сол.1:10; Шетра 1:13.

Відкуплення (визволення, спасення), яке є в Христі -це, яким втішаємось тепер, як і те, яке внедовзі стане завершене в нас - є усюди в Св.Письмі ототожнюване (розпізнане, злучене) з жертвою, яку наш Господь учинив на нашу користь. Хотяй Його смерть є ціною за нашу кару (вирок смерти), Його воскресення було конечним, тому що мертвий Спаситель не міг помагати відкупленим прийти (або одержати) назад до цього, що було страчене. І ми є запевнені, що власні досвідчення нашого Господа ще уздібнили Його до цієї великої праці визволення стогнучого людства, яке Він купив своєю кровю. Апостол говорить "У чому бо Він сам, бувши спокушуваний, постраждав, у тому, тим, що проходять через спокусу, Він

може допомогти" - може визволити їх з спокус, які інакше могли б їх поконати. "Який не допустить, щоб ми були спокушувані понад наші сили, але дасть вихід з спокуси,"- Жид.2:18; ІКор.ШЗ.

Коли Він часом позволить, щоб ми спотикнулись, то це в тій цілі, щоб навчити нас важної лекції відносно наших немочів і нашої потреби (конечности) дивитись на Нього, як на нашого Пастиря і Відкупителя і відчувати нашу власну слабість, щоб через те ми могли ставати сильними в Господі і в силі Його потуги. Він є представлений перед нами, як наш Первосвященик, Який може відчувати наші немочі, в той час, коли посідає повну силу допомогти нам в годині спокуси. Про Нього Писання особливо говорить, що Він "може співчувати тим, що не знають і тим, що заблудили", тим, які приступають до Отця через Його заступництво, і які продовжують перебувати в Нім в живій вірі, яка означає послух до міри можливості. В такий спосіб ми маємо радуватися в Господі, в нашім Відкупителі, як теперішнього Спасителя і також пізнішого Спасителя, або Визволителя з гробу через воскресення - як Довершителя нашої віри, - Жид.2:17,18; 4:15,16; 5:2; 7:25,26. 168

РОЗДІЛ 4

ПРИЗНАЧЕННЯ НОВОГО СТВОРІННЯ

Наука про вибір, як її загально розуміють, є дуже огидною, переповнена сторонничістю і несправедливістю, але це є наслідком мильного зрозуміння Божого Слова щодо цього предмету. Вибір, про який навчає Писання, про який ми будем старатись вияснити, мусить бути визнаний всіма як одною з найкращих наук (доктрин) Біблії (Св. Письма) - основаної не тільки на Божій ласці, але також на справедливості і правильності - і є зовсім безсторонний. Коротко кажучи, помилковим поглядом про вибір є, що Бог засудив цілий людський рід на вічні муки, що вибрав з людства "мале стадо", щоб його спасти і звелів, щоб решта, велика більшість людства, пішла на вічні муки, на які Боже провидіння призначило їх ще перед їх народженням. Вестмінстерське Визнання, яке є найкращим виявом цього блудного розуміння, виразно подає, що "цього малого стада" не мається вважати як спасенного задля їх власної заслуги, лиш тільки тому, що такою є Божа воля.

Правильний погляд відносно вибрання, а який на кожнім місці поперає Св. Письмо, є зовсім відмінний, а саме: що смерть, а не вічні муки є карою виданою на наш рід за непослух одного чоловіка, яка включає кожного члена людського роду, що Божа ласка є заманіфестована в примиренню, тобто в тім, що Ісус Христос відкупив цілий світ через свою жертву, яка була "ублаганням за гріхи наші, і не тільки за наші, але й за гріхи цілого світу." 170

171

(Шоана 2:2) Бог вибрав свого Єдинородного Сина, щоб Він мав привілей відкупити людський рід коштом свого власного життя; і що в нагороду за те Він буде високо прославлений до Божої природи, і остаточно має "благословити всі народи землі", збуджуючи їх з сну смерти, приводжячи до знання правди, і допомагаючи охочим і послушним осягнути повну людську досконалість і життя вічне, і до більших благословень і кращих обставин, чим були в Едені.

u

Бог також вибрав певне число святих під Його Єдинородним, як співнаслідників з Ним в славі, честі і безсмертю Нового Створіння, і в праці благословення людства людською реституцією. Вїк Євангелії не був в тій цілі, щоб в такий спосіб благословити і підносити світ, але тільки з метою покликання з світу малого стада, яке має становити Божий "вибір" - щоб переходити через труднощі і проби відносно віри, любови і послуху, і в такий спосіб "запевнити собі свій поклик і вибір" (2Пет.1:10). Але такий спосіб поклику і вибору цього "малого стада" не робить жодної шкоди ні кривди для невибраних, які в жодний спосіб не є більше осуджені тому, що не були покликані. Подібно, маси людей в цьому краю не є пошкоджені, ні осуджені, коли відбуваються вибори до Парляменту, і вони не були між тими вибраними. Так як ціллю земних виборів є, щоб поставити на важні державні місця відповідних осіб до виконювання важних чинностей, встановлюючи мудрі закони на користь людей в загальному, то так само благословення, які Бог постановив до виконання, не приносить шкоди ні кривди невибраним, але є замірені для їх благословення - в тім, що вибір має становити царських суддів, царів і священиків в Тисячолітнім віку, під керуванням яких усі народи землі будуть благословенні.

В Св. Письмі часто говориться про "вибраних", і про "особливо вибраних" (згідно з англійським перекладом в Мат.24:24), або побідників. Слово "вибраний" відноситься до всіх, які дійшли до певного рода сполуки з Богом, в

якому мають надію безсмертя і бути членами прославленої Церкви, хотяй є можливість для них відпасти і через те стратити членство вибраної кляси. Іншими словами, всі з посвячених, які прийняли високий Божий поклик до Нового Створіння вважаються за вибраних, коли їх імена є записані в книзі життя Агнця і коли їм приділено вінець; але, коли вони не будуть вірні, то їх імена будуть вимазані з книги життя, і тому їх вінець буде даний іншому, (Об'яв.3:5,11) і тоді вони перестануть бути членами вибраної Церкви. "Випробувані вибрані", або Побідники" є ті, які остаточно осягнуть благословення, до якого Бог покликав вірних в цьому віку Євангелії - тих, що "запевнили собі свій вибір і поклик" через вірність аж до смерти для вимог і умовин цього поклику.

Св. Письмо звертає нашу увагу на дві клясі, які не здоліють запевнити собі покликання і вибрання. Одна з тих кляс - думаємо, що не буде великою - не тільки стратить нагороду вибраних, ^ле також стратить саме життя в другій смерті. Ап. Йоан пише про таких і говорить, "є гріх не на смерть, але є гріх на смерть, не за такий гріх кажу молитися" (Івана 5:16). Не було б корисним

молитися і мати надію про такого, який поповнив гріх на смерть. Цей гріх є описаний в Біблії, як гріх проти Св. Духа Божого - не з несвідомости, але наслідком впертого перебування, або роблення того, що на початку добре розумів, що це є зле, а що через його свідомий спротив сталось опісля великим переступом, -Таких свідомих грішників Господь передає їх блудам, які вибрали собі замість правди.- 2Сол. 2:10-12.

Ап. Петро і Юда також згадують про цю клясу, майже тими самими словами (Юди 11-16; 2Пет.2:10-22). Усі такі в певному часі мали місце серед вибраних в Церкві (Жодний з них не є з світу, тому що світ тепер не є на суді, бо суд його буде в Тисячоліттю). Такі, замість під впливом Духа вступати в сліди Христа, замість йти дальше дорогою самопожертви, "ходять після своїх пожадливостей, уста їх говорять гордо, підлещуються людям задля власної 172

173

користи" - вони підлещуються людям, тому що дбають про себе самих і відступили від угоди жертви аж до смерти (Юди 16). Ап. Петро ще краще описує цю клясу, Він говорить, що вони були тими, "що втекли від нечистоти світу через пізнання Господа і Спасителя нашого Ісуса Христа" і стали "знов нею заплутані та переможені", і є подібні до пса, що вертається до свої блювотини, і до вимитої свині, що йде валятися в болоті. Він уподібнює їх до Валаама, який залишив праву дорогу за земну користь. Його слова вказують, що ця кляса буде головно знаходитись між учителями Церкви, і особливо при кінці цього віку, і частиною їх злого поступування буде хулити і говорити проти "достоїнства" - проти тих, яких Бог уповажнив і поставив в тілі. - 2Петра 2:1-22.

В листі до Жидів маємо два описи цієї кляси, що відпали - перестали бути вибором. В першім описі (Жид.6:4-9) Апостол вказує на таких, які після скоштування небесного дару і сили майбутнього віку, після як сталися учасниками Св. Духа, і стали прийняті як члени вибраної кляси, відпали до гріха - не через неуникнену слабість тіла, чи засідку противника, але добровільно і свідомо залишили праведність. Апостол запевнює, що таких буде неможливо знова привернути до покути (покаяння). Маючи свою частку в користях, що походять з великої жертви Викупу, і рішивши зневажити Божу ласку, такі зужили і надужили свою участь в примиренню, і тому для них нічого більше не остається. І, вибравши таке становище добровільно, покликування їх до праведности не принесе їм жодної користи.

В іншім розділі (Жид.10:26,27,31) Апостол видно описує іншу клясу, яка замість вступити на безбожну і погану дорогу життя, відпала від віри, якою була оправдана і яка є дальше конечною для їх піддержування оправданого стану з Богом. В обох випадках можна завважити, що тут є добровільність, яка є підставою їх злого шляху. "Бо коли ми добровільно грішимо, одержавши знання правди, (після як ми стали упривілейовані Богом в Христі Його мудрістю,

оправданням і освяченням), то вже не зостається жертви за гріхи". Жертва, яку Господь зложив за всіх, була за оригінальний (первісний) гріх, за гріх Адама і його унасліджені немочі в нас. Наш Господь не дав ціни викупу за якийнебудь добровільний гріх з нашої сторони, і тому, коли грішимо добровільно то вже не остається жодної частини з оригінальної заслуги, щоб застосувати на рахунок за наші добровільні переступи. Ми мусимо платити кару за наші добровільні гріхи, і якщо гріх був повно свідомий і добровільний, без причини жодної немочі чи несвідомосте, і коли був зроблений після того, як ми одержали добре знання нашого стану і нашого споріднення з Господом, то це буде гріх на смерть, другу смерть; і тому для таких немає надії, лиш як Апостол говорить, "але якесь страшне сподівання суду та палаючого вогня гніву, який має пожерти противників" - усіх,иякі свідомо противлятся Йому і Його справедливості, і Його планові для встановлення і затвердження повної справедливости через відкуплення, яке є в Христі Ісусі.

В 29-ому стиху Апостол, здасться, натякає, що він відноситься до тих, які після зрозуміння чинности примирення Христа, як нашого Відкупителя, зневажили це діло, вважаючи Його дорогоцінну кров, яка запечатала Нову Угоду, за звичайну річ, і через те зневажили Духа Божої ласки - та ласку Божу, яка приготовила це примирення і спільноту з нашим Спасителем в Його жертві і нагороді. Ті, які зневажали Мойсея і закон, якого він був посередником, вмирали без милосердя, хоча кара смерти на них не була вічною, але ті, які зневажають позаобразового Мойсея (Христа), і через те відкинули (потоптали) привілей спільноти в крові Христа (в жертвуванню, та в терпіннях з Ним), вони через те зневажають Бога, Який учинив це влаштування на їх користь - такі будуть визнані, що

заслужили собі на більшу кару, від тих, які відкинули закон Мойсея. Ця кара буде більшою в тім, що це буде кара смерти, від якої вже не буде відкуплення, ні воскресення, це буде Друга 174

Смерть. Тому не дивно, що Апостол перестерігає нас, щоб ми були обережні в тих справах і не відкидали засобів Божої ласки. Він запевняє нас, що випасти з під охорони нашого Заступника, Якого Бог призначив, Ісуса, означало б впасти в руки Бога Живого - великого Судді, Який не дозволяє на гріх, і не принимає жодного оправдання (постороннього) - Якого багате, але одиноке милосердя для грішників є через примирене в Ісусі Христі.

ВЕЛИКА ГРОМАДА

Як вже було згадано, крім тих, що відпадуть від стану вибраних і підуть на другу смерть, є ще інша кляса, на яку Писання звертає також нашу увагу, що не здоліла запевнити собі свого поклику та вибору, але члени цієї кляси не підуть на другу смерть, тому що не грішили добровільно, не поповнили великої неморальности і не відріклись заслуги дорогоцінної крови. Про цю клясу ми вже згадували як про "Велику Громаду", які вийдуть з великого горя і обмиють свої шати (одежі) в крові Агнця, але хоча осягнуть духову природу і великі благословення, і будуть на Весільній Вечері Агнця, яко гості, помимо того вони стратять велику нагороду, яка буде наділом лиш кляси особливого "вибору" - вірних побідників, тих, що йдуть в сліди Ісуса добровільно і з радістю. Ця Велика Громада не може задержати свого місця між "вибором", тому що їм бракує відповідної ревности для Господа, для Правди і братів - тому що вони є частинно "перетяжені журбою цього світу". Все ж таки, тому що їх серця є лояльні для Відкупителя, і тому що вдержують віру в дорогоцінну кров і не відрікаються її, тому Господь Ісус Христос, наш Заступник і Провідник нашого спасення, Який провадить вибраних до слави через кроки добровільного жертвування, попровадить цих усіх до духового благословення - до досконалости на нищому рівні духових істот - тому що вони довіряли Йому і не відріклись Його імени, ні Його чинности.

175

Наш Господь говорить про свою вибрану Церкву, Нове Створіння, в приповісті про Виноградину, кажучи, що Він Виноградина і що Його вірні послідовники є галузками (віття). Він запевнює нас, що бути галузкою, не означає бути вільним від проб та труднощів, але що, противно, Отець, великий Виноградар, постарається, щоб ми переходили проби віри і терпеливости, і посвяти, щоб вони очищували нас, щоб наші почуття і бажання не чіплялись земних річей і надій, і амбіцій, в тій цілі, щоб ми могли приносити більше овочів Духа - покору, терпеливість, лагідність, братню любов і любов до ворогів; і щоб ці речі були в нас, і зростали, так щоб був нам даний вхід до вічного Царства нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа, як членів Нового Створіння.- 2Петра 1:11.

Однак, Він перестерігає нас, що осягнення місця між правдивим галуззям правдивої Виноградини, не є вистарчаючим; що в нас мусить бути дух Виноградини -постанова і бажання, щобприносити овоч Виноградини, мусить бути в нашому серці, - що Виноградар дозволить нам бути галузками через певний властивий час, щоб Він побачив, чи ми даємо докази приношування відповідних овочів, перш ніж осудить нас як негідних. Дальше Господь запевнює нас, що Господар не буде відразу шукати дозрілих овочів, ані навіть зелених. Він буде насамперед дивитись за паростками (бруньками), опісля за цвітом, а пізніше за зеленим виноградом, і ще пізніше за дозрілим виноградом. Отець (Виноградар) має велику терпеливість в розвитку цього овочу Виноградини, яку "правиця Твоя посадила" (Пс.80:15). Але, коли після певного відповідного часу, Він не знайде овочу, то Він відтинає цю галузку як "дику", яка лиш тягне соки і силу з Виноградини для свого зросту, а не для приношування вимаганого овочу. Тому наш Господь виразно зазначив, що ми можемо запевнити наше покликання і вибір лиш тоді коли будемо приносити овочі святости, кінцем чого буде нагорода вічного життя. 176

РІЗИ ВИБИРАННЯ В МИНУВШИНІ

Звернім увагу на інші вибирання згадувані в Св. Письмі, щоб ми могли мати краще і ширше поняття про цей предмет, перш ніж будемо особливо застанавлятись над цією її фазою, в якій найбільше наше заінтересованім зосереджується, а саме, про вибір Нового Створіння. Ми повинні виразно зробити різницю між вибором, який був перед першим приходом нашого Господа і вибором Нового Створіння під Христом, як його Голови і Провідника. До останньої кляси є сказано "ви є

покликані в одній надії вашого покликання", але вибирання в скоршім часі було для різних цілей і для виконання різних замірів Божих. Авраам був вибраний, між іншим, бути образом на Єгову, а його жена Сара, бути образом Аврамової Угоди (Завіту), через який мав прийти Месія. Служниця Агара була вибрана, щоб бути образом на Угоду Закону, і її син Ізмаїл представляв природнього Ізраїля, який, хоча перший народився, не був співспадкоємцем з Ісааком, який був сином обітниці. Ісаак був вибраний бути образом на Христа, а його жена Ревека на Церкву, Жену Агнця, а натомість слуга Авраама, Елієзер, був вибраний, щоб зображувати Св. Духа, ціллю якого було запросити Церкву, і помагати її, і щоб остаточно привести її і дівчат, її служебниць, до Ісаака, до Христа.

Це вибирання не відносилось до вічної майбутносте для якоїнебуть з тих осіб, але, так далеко, як ці вибрані образи були вживані Господом, то вони теж одержували від Господа певні благословення в цьому життю; і так далеко як вони були в згоді з духом Божого плану, то вони теж одержували задоволення і радість, як заплату за їх посвяту і проби, які поносили в зв'язку з цим вибором і службою, як типи і образи. Вислови Апостола щодо цих виборів і його пояснення, що тілесний Ізраїль не був покривджений з тої причини, що Бог звернувся до поган для довершення з поміж них вибору Нового Створіння, показує на те, що Бог дав тілесному Ізраїлеві певні ласки і привілеї як

177

народови, а деяким його батькам дав привілеї і ласки як одиницям, чинячи з них образи (типи), і за те вони мали відповідне благословення, але що Господь в жодному значенню не був зобов'язаний продовжувати ці особливі благословення для них і ігнорувати інших, які є не менше варті. Противно, це було зовсім властивим для Господа зупинити Його ласку для тих, які не будуть її відповідно цінити, ні користати з неї, і звернути її до інших.-Рим.9:10,

Та більше того, Апостол бажає, щоб ми розуміли, що Господь передбачив, який наслідок буде мати Його ласка на Ізраїля, що, втішаючись Його ласкою, вони не будуть (за вийнятком малого "остатка" - Рим.9:27-32) у властивому стані, щоб прийняти найбільші благословення, які Він має дати - "нагороду високого поклику" для всіх тих, що становитимуть Нове Створіння. Щоб це зілюструвати, Апостол звертає нашу увагу на двох синів Ісаака, і показує, що для зображення того, що мало наступити сотки літ пініше, Бог зробив довільний вибір між двома синами Ревеки, Яковом і Ісавом. Господь учинив образ з тих близнят, один представлятиме вірних, Нове Створіння, а цей другий природнього Ізраїля, який воліє речі теперішнього життя і продасть свої небесні привілеї за миску юшки (сочевиці) (IМойс. 25:29) - земні речі. В справі Якова і Ісава, то вибір Якова, щоб бути типом на побідників, був йому благословенням, хоча це його досить коштувало. Однак вибір Ісава, щоб бути типом на природньо-думаючу клясу, яка буде воліти більше земні речі, чим небесні речі, зовсім не був на його некористь. Це не означало, що він піде на вічні муки, ані що через це мав би терпіти в теперішнім життю. Противно, він був благословенний, так як світовий природній чоловік одержує тепер різного рода блага, які Господь ласкаво здержує від вибраного Нового Створіння, тому що вони не є так добрими для їх духових інтересів - так як Він задержав певні земні благословення від Якова, щоб у його труднощах і розчарованнях був добрим типом на цю 178

клясу. Однак, Яків досвідчив радости і блаженства, яких Ісав не мав і яких не оцінював би. Це є образом на те, що Нові Створіння, ломимо тяжких проб і труднощів в теперішнім життю, втішаються таким миром і радістю і благословеннями, яких природній чоловік не мас і не розуміє.

Заява "Якова я полюбив, Ісава зненавидів" (Рим.9:13) є для багатьох "твердою мовою", тому що слово зненавидів, виглядає, містить в собі думку гніву і що дана особа могла бути трактована несправедливо, головно, що стратила первородство, не зробивши нічого злого. Це слово, зненавидів, означає радше "менше полюбив", подібно як говориться в 5 Книзі Мойс.21:15-17. Тут думка є, що Яків був більш улюблений Господом, а Ісав менше; і ці два сини, як тут Апостол показує, представляють Ізраїля природнього і духового. Божа ласка для^ природнього Ізраїля, зображена в Ісаві, була менша, чим Його ласка для духового Ізраїля, уродженого пізніше і зображеного в Якові. Маючи це на увазі, бачимо, що все є в гармонії і має свою послідовність.

ТА ТІЛЬКИ НА ТЕ ЩАДИВ Я ТЕБЕ"

На доказ, що Бог завжди проявляв свій авторитет, суверенність, в справах людства, Апостол наводить справу Фараона, який був царем Єгипту в часі визволення Ізраїля. Він цитує слова Господа записані Мойсеєм в 2Мойс.9:16 "Та тільки на те щадив тебе, щоб на тобі показати потугу мою, і щоб

ім'я моє проповідано по цілій землі". "Отже, Він кого хоче милує, а кого жоче, того чинить затверділим". -Рим.9:17,18.

Якийсь час тому французький уряд відлучив кілька в'язнів, засуджених на смерть і віддав їх в руки вчених спеціялістів на дослід, щоб довідатись, який вплив має страх на людей. Один з в'язнів був уміщений в кімнаті і йому сказали, що в цій кімнаті помер минулої ночі один в'язень хворий на чорну віспу, отже правдоподібно і він

179

помре до ранку. І так дійсно сталось, хоча ніхто минулої ночі не помер там на віспу. Іншому зав'язали очі і встромили його руку в малий переділ в дереві. Йому сказали, що вони хочуть переконатись як довго чоловік буде жити, коли з малої^ рани зробленої на його ремени, буде витікати кров. Його вкололи і пустили кілька краплин крови, але так було зроблено, що він чув теплу воду, що спливала з його рамени і чув як кроплі падали з його пальця до посудини. Він помер в кількох годинах. Коли б це було зроблене для чоловіка, що не був засуджений на смерть, то були б великі протести, але що це була людина, засуджена на смерть то тоді ніхто не дуже противився тому. (Очевидно, що сьогодні на такий експеримент багато задивлялись би інакше, головно там, де, навіть для найгірших злочинців, які поповнили кілька разів вбивство, кара смерти є знесена). Тут дещо подібна є діяльність Божа з людством; коли б на початку чоловік був послушний Богу, він не підпав би під кару смерти, і коли б був таким дальше, то мав би певні права під Божим Законом, яких тепер не має. Як рід, ми всі є в'язні гріха і всі засуджені на смерть (Рим.5:12) і Господу подобалось показати свою силу і мудрість в зв'язку з деякими цими в'язнями в такий, чи в інший спосіб - так як Він вибрав. Ми вже бачили це в зв'язку з Амеликітами і Гітитами і Хананейцями (які були злими і дуже здеґрадованими людьми), яких Ізраїлеві було сказано знищити - тут Ізраїль зображував Вірних Господа в майбутності, а їх вороги зображували добровільних грішників і противників справедливости в майбутньому віку. Той самий принцип був зілюстрований в знищенню Содоми і Єриха, і в знищенню тисячів Ізраїлітів заразою, і при негайній смерті Уззи (2Цар.6 роз),який лиш доторкнувся ковчега, щоб його піддержати, але помер, бо йому не було вільно його доторкатись.

Божа діяльність з Фараоном, допущення різних пораз на Єгипет, включаючи смерть первінців в Єгипті, людей і худоби, і його, як також його війська, остаточне знищення 180

181

в Червоному Морі, є згідна з вище цими наведеними ілюстраціями, тому що Єгиптяне, як частина людства, були теж осуджені і під карою смерти, і без найменшої несправедливости могли бути знищені, головно тоді, коли були проти Божого розпорядження *j*- щоб показати іншим народам велич і силу Божу, і Його силу в зв'язку з визволенням типічного народу Ізраїля. Подібно з другої сторони, Бог показав велику ласку для деяких в'язнів (смерти) - Авраама, Мойсея і інших - вживаючи їх за типи добрих річей, які замірив вповні виконати в недалекій майбутності. Так чинячи, Він зовсім не звільнив Авраама, Мойсея, Фараона, чи інших від участи в карі смерти, але полишив цю працю до виконання через відкуплення, через спасення, яке є в Ісусі Христі.

Пізнавши виразно, що Бог виконував свою зверхність і авторитет між Його засудженими створіннями, і що Він рішив, що одні матимуть такі досвіди, а другі інші, і що всі ці речі були, як Апостол показує, прикладами і зілюстрованими лекціями, для великого вибору Нового Створіння підчас цього віку Євангелії, мусимо завважити, що Бог ніколи не нарушував вільної волі чоловіка у цих Його виборах. Це повинно дати нам задовільні докази, що це було б проти Божої програми знасилювати людську волю. Вибираючи Авраама, Ісаака, Якова і Мойсея, як типи і приклади^ Бог вибирав людей, яких уми були загально в згоді з Його планом і об'явленням, проте там не було вживано сили, щоб їх здержувати, коли б вони хотіли йти в іншу сторону. І так само у виборі людей, які мали представляти противну сторону, таких як Ізмаїла, Ісава, Содомлян і Єгиптян, Господь також вживав людей згідно з їх природними нахилами і стремліннями. Те, що ми бажаєм підчеркнути є, що Бог не зневолював, не примушував Авраама, Ісаака, Якова, Мойсея і т.п. і також Він не приневолював тих, які робили зло і зображували зле поступування і злі принципи. Господь лиш поступав з особливими клясами згідно з їх власними нахилами і бажаннями.

Заявляючи про Фараона, що Він підніс (заховав) його для тої цілі, не треба розуміти, що Бог виробив у Фараоні злий характер, що "підніс" його на те, щоб змусити Його до вироблення злого характеру. Радше це треба розуміти, що Боже провидіння так покерувало справою наслідства до престолу в Єгипті, що на цей час засів на престолі такий чоловік, який мав такий злий характер (а таких людей було много, навіть між Його вибраним народом Ізраїлем), що противився Богу і через те Бог справедливо зіслав пораз на Єгипет, які Бог скорше призначив, не тільки для показання своєї ласки для Ізраїля і своєї вірности щодо обітниць даних Авраамови, Ісаакови і Яковови, але в додатку для того, щоб ці пораз були більшим образом тих пораз, якими закінчиться вік Євангелії - насамперед три, а опісля "сім останніх пораз", (сім кар). - Об'яв. 15:1.

Але особливою рисою цієї ілюстрації Фараона, яка бентежить багатьох, знаходиться в вислові, що Бог "закаменив серце Фараона, щоб він не відпустив людей". Це на перший погляд виглядає противне тому, що ми щойно говорили, а саме, що Бог не зневолює нікого, не змушує, або не нарушує людської волі. Ми однак віруємо, що цю розбіжність (суперечність) можна легко погодити, коли пригадаєм собі, як Господь "закаменив" серце Фараона - яка чинність Господа спричинилась до того, що Фараон ставав більш впертий і закамянілий? Це було не що інше, лиш Доброта Божа, що закаменіла Фараона -готовість і згода Божа, щоб вислухати його прохання про звільнення кари і приняти його обітницю, що тепер він випустить Ізраїля - Його милосердя. Коли б Бог першої кари не зупинив, лиш ждав поки Ізраїль не буде звільнений, то одна пораза (кара) була б вистарчаючою для доконання визволення, але, коли Бог звільнив Фараона і народ з пораз, Фараон думав, що раз це перейшло, то може вже більше не буде пораз, і не хотів випустити Ізраїля. І так крок за кроком Боже милосердя попровадило його щораз дальше до запеклости серця і до ворожнечі з Богом. Дивлячись на цю справу з такої сторони, виразно 182

бачимо, що Фараон мав вільну волю і Бог зовсім не нарушував її, і що Він ніколи не співпрацює з злом. "Усі діла Його є досконалі", навіть тоді, коли Його доброта, яка повинна провадити людей до покаяння, може часом, з причини теперішних недосконалих обставин, з причини самолюбства, діяти, чи впливати відмінно на деяких, часом більше на їх шкоду.

НАРОД ІЗРАЇЛЯ ВИБРАНИЙ

Усі Християни запізнані з Біблією признають, що^Бог вибрав Ізраїля з поміж різних народів світу, щоб бути Його народом і зображувати духового Ізраїля. Заява виражена прор. Амосом (3:2) є дуже виразною "Вас одних з поміж усіх народів на землі, признав я за своїх". Знову через прор. Ісаю Господь говорить до Кира, царя Медіянїтів, який мав дозволити Ізраїлеві повернути з неволі "Задля Якова, мого слуги, Ізраїля, мого вибранця, назвав я тебе на ім'я" (Ісая 45:4). Те, що ми можемо бачити в цім вислові певне образове застосування до Христа і визволення номінального духового Ізраїля з містичного Вавилону, не противорічить тому, що про типічний Ізраїль тут говориться як про "вибраний". Апостол у своїм яснім і виразнім аргументі, відносно переходу Божої ласки з природнього Ізраїля до духового Ізраїля (Рим.9:11), точно показує, що Божа ласка була дана для природнього Ізраїля на час, як для Божого образою вибраного народу - помимо того, що Господь знав і предсказав їх відкинення від місця особливої ласки і приведення іншого, духового Ізраїля, до цього місця зображеного Яковом.

Апостол показує, як Ізраїль, як Божий вибраний і упривілейований народ, мав на певний час з цієї причини "велику перевагу, з кожного погляду" (Рим.3:1,2) над усіма оточуючими народами світу, що до них відносились обітниці, що вони були галуззям оливного дерева і що Бог відрубав від свої ласки лиш таке природне галуззя, яке не було в гармонії з корінем

обітниці, ні з пнем, представленим типічно через Авраама, Ісаака і Якова. Він пояснює, що "Чого Ізраїль сподівався, того не осягнув, але вибрані (гідні - Йоана 1:12,13) те одержали, решта затверділи". Хоча ціла нація була первісне вибрана, щоб одержати найкращу Божу ласку, однак лиш вірні були у властивому стані серця, щоб статися духовими Ізраїлітами, коли прийшов відповідний час на одержання цієї ласки. Такими були "особливо вибрані" з того народу, яким при кінці цього віку (жидівського віку) було дозволено ввійти до вищого стану - перейти з дому слуг до дому синів. (Жид.3:5; Йоан.1:12). Апостол показує, що ми, які з природи були поганами, "відчужені і чуженці" по відношенню до угоди і обітниць даних типічному Ізраїлеві, тепер під Божою ласкою розвинули віру і послух подібну до Авраамової, і маємо бути зараховані як Невіста Христа, правдиве насіння

Авраама, забираючи місце відтятих галузок в первіснім Божім плані, і в обітницях відносячихся до них. Але, хотяй ці відломані галузки були трактовані як вороги підчас цього віку Євангелії, все ж таки, "відносно вибору, вони улюблені заради батьків, бо дари Божі і покликання є незмінні". - Рим.11:28,29.

В такий спосіб ми є поінформовані, що деякі риси первісного вибору залишаються з природним (тілесним) Ізраїлем, незважаючи на їх відкинення як народу від головної ласки в Божому плані - їх відкинення від стану вибраного духового Ізраїля. Тому що ці обітниці, дані Авраамові, Ісаакові і Яковові, і Пророкам, мають для них виповнитися, і вони стануться тими "князями", тобто представниками духою Царства на цілій землі підчас віку Тисячоліття, то це безсумніву буде вельми ділати на користь природних Ізраїлітів, які в теперішнім часі є в стані відчуження і темноти. Там вони зможуть прийти скорше до згоди з їх власними провідниками з минувшини, чим решта людства. Таким чином Ізраїль як народ знова займе найважніше місце між народами на початку Тисячоліття. "Бо замкнув Бог усіх у непослух, 184

щоб усіх помилувати".- Рим.11:32.

Тепер приступаємо до найважнішої частини нашого предмету, будучи вже краще приготовлені через певне знання відносно вибору в минувшині, і зрозуміння, що багато з них зображували, або представляли цю велику чинність Божу - поклик Нового Створіння. Ми вже бачили, що цей вибір не вказує, що ці, які не будуть вибрані, мали б зазнати шкоду, але противно, це вказує на благословення невибраних у властивому часі. Тут ми можемо додати, що ні Справедливість, ні Любов не могли противитись тому, щоб дати особливу ласку для деяких, яка ще не була дана для інших, хотяй би навіть ці упривілейовані не були наперед назначені, щоб бути проводом благословення для менш упривілейованих. Таким є значення слова ласка, (благодать), або милість і це означає чинити щось для когось, чого не наказує, ні не вимагає справедливість, і ці слова "ласка" і "милість" є часто вживані в Са Письмі відносно кляси вибраних цього віку Євангелії. Слова "Ласкою ви є спасенні" і інші подібні в Писанню, сильно підкреслюють думку, що Бог не мав жодного зобов'язання визволити когонебудь з людського роду з під кари смерти, ні давати комусь нагоду вічного життя через відкуплення. Та більше того, там не було зобов'язання з сторони Бога для якого-небудь Його створіння відносно високого поклику - до членства в Новому Створінню. Це все є з Божої ласки - "ласкою з ласки", або ласка додана до ласки, - і хто цього не може добре збагнути, такий ніколи не оцінить відповідно того, що тепер відбувається.

Ап. Петро запевнює нас, що ми як кляса, були "вибрані згідно з передбаченням Бога Отця". На тім він не зупиняється, але дальше говорить "через освячення Духом, на послух і на скроплення кровю Ісуса Христа". (Шет.1:2) Це означає, що Бог передбачив Нове Створіння як клясу -

185

що Він передбачив, що буде їх оправдувати через віру, через кров Христа - що Він передбачив, що буде досить таких послушних, щоб завершити цю клясу і досягти освячення через правду. Немає нічого в Біблії, що вказувало б, що Бог передбачив окремі одиниці, які становитимуть вибрану клясу, за вийнятком Голови Церкви. Нам є сказано, що Бог передбачив Ісуса як свого вибранця. Тут нас не треба розуміти, як таких, що ограничуємо Божу спроможність розпізнати особи, які становитимуть клясу вибраних, але тільки те, що якою би не була Його сила, Він не говорить, що має замір цю силу вживати в цьому напрямку. Він призначив, щоб Христос був Спасителем цілого людства і що Його нагородою буде вивищення яко першого члена - Голова, Господь, Провідник Нового Створіння. Він також призначив, що певне особливе число має бути вибране з поміж людей бути Його співспадкоємцями в Царстві - учасниками з Ним в Новім Створінню. Ми маємо задовільну причину вірити, що точно означене число цього "вибору" є кілька разів зазначене в книзі Об'явлення (7:4;14:I), а саме, 144,000 "викуплених з людей".

Вибрання, або призначення перед заложенням світу, що має бути така кляса вибраних, сталося в такий самий спосіб, як призначення наперед певного числа воїнів до т.з, "королівської гвардії" в англійській армії, поодиноких осіб якої висота, вага і т.п. є наперед визначені, ще перед народженням теперішних її членів. Так як царський приказ призначив ці фізичні вимоги і число, з яких мала складатись ця компанія, то так само царський приказ Творця визначив і ограничив точне число тих, що становитимуть Нове Створіння Боже і призначив не їх фізичні виміри, але їх моральні якості і

виміри серця. Так як не було потрібним призначати імен тих, що становитимуть "королівську гвардію", так і не потрібно, щоб наш Творець призначив імена, чи поодинокі особи, що мають бути прийняті Ним до Нового Створіння в Христі на підставі приписів та ограничень, які є Ним 186

визначені і представлені.

Це с особливо зазначене в записі Св. Письма, якого кожний з нас пам'ятає і тут цитований лиш частинно-"Бо кого Він наперед знав, тих наперед і призначив". Господній нарід не повинен брати лиш частину з Божого Слова і відлучувати її від слідуючого його змісту, чи значення. Коли ми читаємо решту стиха (вірша) так як він є написаний, то ціла справа стає ясною в наших умах, - "Бо кого Він наперед знав, тих і наперед призначив, щоб вони були подібні до образу Сина Його (щоб бути в характері відбиткою Його Сина), щоб Він був перворідний між багатьма братами".- Рим.8:29.

Таке призначення с дійсно відмінне, від того, яке загально розуміють ті, які обстоюють доктрину про вибір, що повстала в минувшині. Згідно з їх поняттям і навчанням ці слова повинні так звучати - Бо кого Він наперед знав, тих наперед призначив, щоб втікли від вічних мук і втішались вічним блаженством в славі. Як відмінним є цей погляд, від того розумного і властивого, що с представлене в мові Св. Письма. Бог призначив, щоб Його Єдинородний був Головою Нового Створіння, і Він давно перед нашим покликанням рішив, що ніхто не буде членом Нового Створіння, хіба що такий станеться відбиткою Його Сина. Як чудовою, як логічною і мудрою є наука Біблії про вибирання. Хто може спорити, або піддавати під сумнів Мудрість, Справедливість і Любов такого вибору - з таким застереженням відносно подібности в характері до Ісуса і для такої великої чинності, яку Бог позначив - щоб бути співнаслідниками з Христом в благословенню усіх народів землі.

ПОКЛИКАНІ ЗГІДНО З ЙОГО ПОСТАНОВОЮ

Розбираючи цю тему, зробимо найкраще, коли будемо пильно слідкувати за словами Апостола і його логічним думанням. В попередніх стихах (22,23) є сказано, що є Божою ціллю в поклику Нового Створіння - що вони є

187

покликані до одержання великого благословення, і служити і передавати благословення іншим, а саме, стогнучому створінню, яке стогне і мучиться разом, ждучи на об'явлення цих вибраних синів Божих Нового Створіння. Апостол продовжує і показує, що все працює на добро для цієї кляси, яку Бог покликав до Нового Створіння, і що це значить, що всі оці труднощі, розчарування, противності від світу, тіла і противника, і що ці посвідчення є намірені виробляти в нас тихі овочі справедливости і через те виробляти для нас "надмірне багатство слави", до якої ми стали покликані і яку прагнемо осягнути. Апостол слідкує з нами за Божим Провидінням в зв'язку з тими покликаними, для яких усі речі працюють на добро. Про наш поклик ми повинні думати лиш в зв'язку з нашим Старшим Братом. Ніхто не міг попередити Його, тому що тільки через пізнання і поступування Його слідами можемо мати надію статись учасниками Його слави. Боже призначення, що ці брати Христа мусять бути відбиткою їх Старшого Брата, якщо мають бути учасниками Нового Створіння, не дало б нам надії, будучи членами людської родини, осягнути цю славу, коли б наш Господь не показував усюди досить виразно про зроблення певного засобу (забезпечення) для нас через відкуплення, через примирення, яке є в Ісусі Христі нашім Господі; через те немочі нашого тіла, які ми унаслідили і яких не можемо вповні контролювати, є закриті заслугою жертви Відкупителя. Отже Господь може вибачити нам, що ми не можемо бути вповні відбиткою Його Сина в тілі, і може прийняти нас згідно з Його постановою, якщо Він побачить, що ми є Його копією в серці, в намірах, в волі - потверджуючи наші щирі бажання тим, що будемо контролювати наше тіло наскільки будемо могти. Наш Господь Ісус через свою задовільну ласку закриє усі наші ненамірені, недобровільні немочі і хиби.

Описуючи дальше цю, в той спосіб призначену клясу, Апостол говорить, "А кого Він наперед призначив, тих і 188

покликав, а кого покликав, тих і оправдав, а кого оправдав, тих і (удостоїв) прославив ". Цей уривок є звичайно зле зрозумілий, тому що читачі мають враження, що тут Апостол бере під розвагу досвіди Християнина, так як ми це чинили в попереднім розділі, - де розважали, як Христос стався для нас мудрістю, оправданням, освяченням і визволенням, - але тут Апостол іде в противнім

напрямку і починає від кінця. Тут він дивиться на Церкву як вже доповнену, яко Божий "вибір" під Христом її Головою, - Церкву, "самий вибір" в славі. Отже він іде взад, прослідкуючи розвиток Церкви, Нового Створіння; тут він показує, що ніхто не осягне цього величавого становища в славному Божому виборі, за вийнятком тих покликаних до цього через Божу ласку, і що всі покликані мусять бути наперед оправдані, тому що Бог не кличе, або не запрошує нікого, лиш віріючих, щоб бігти у "перегонах" за цією великою нагородою. І ці оправдані мусять насамперед бути удостоєні (а не прославлені, як це с помилково переложене в багатьох Бібліях) Богом - удостоєні тим, що Бог післав до них повідомлення, знання про себе самого і про Його дорогого Сина, Який є Дорогою, Правдою і Життям.

Це є велика почесть, більше вдостоєння, чим багато може думати, почути про Божу ласку в теперішнім часі. Так як Спасення є даром від Бога, яке буде відчинене для світу в віку Тисячоліття, то це також є особливою честю мати знання про Божу ласку, і нагоду бути примиреним з Ним в теперішнім часі, ще перед світом; тому що, будучи так вдостоєний і маючи таке знання потрібне до оправдання через віру, це стається другими кроком, (як ми вже скорше бачили) що провадить до освячення, що є згідне з покликом, а це знову через послух і вірність провадить до "слави, яка має об'явитись в нас", включаючи нас до членства цього "особливого вибору", "побідників", Нового Створіння.

189

"ЯКЩО БОГ ЗА НАМИ"

Ідучи дальше за виводами Апостола відносно цього "вибору", можем такими словами переказати його мову -чи ми не бачимо, брати, що Бог мас великий і чудовий план, який Він постепенно виконює? Чи не бачимо, що, рішивши вибрати певну клясу для співпраці з тим планом, Він вдостоює (вшановує) нас в тім, що об'явив нам вимоги і услів'я - оправдуючи і покликуючи нас цим небесним покликом? Це означає, що Бог є за нами - що Він бажає, щоб ми були Його вибраною клясою; що Він зробив потрібне влаштування, через яке ми можемо осягнути місце в тому. Чи ми часом відчуваємо, що хоча Господь є за нами, то сатана, і гріх і наші унасліджені немочі є проти нас, стараючись звести і пошкодити нам? Памятаймо, що Великий Бог є по нашій стороні і що жодні ці противності не повинні нас страхати, тому що Бог є вповні здібний перевести нас че^ез те все. Спогляньмо в зад і завважмо, якою була Його ласка супроти нас усіх ще тоді, коли ми були грішниками, приготовляючи відкуплення через Ісуса Христа.

Подумаймо собі, що коли Він учинив це все для нас як грішників, то Він зробить більше для нас тепер, коли ми стались Його дітьми - тепер, коли почули Його голос, що прийняли Його Сина, що сполягаєм на Нього і стали оправдані через Його заслугу; тепер як ми почули поклик до божественної природи і посвятилися, складаючи наше невелике все на вівтар яко жертву - то напевно Бог може виказати більшу ласку для нас і зробити більше для нас тепер, хоча ми не можемо розуміти, що може бути більше зроблене для нас від того, що було представлене в "дарі Його Сина". Можемо бути певні, що Той, Який не змінюється, дальше любить нас, дальше є за нами і ужиє своєї сили для того, щоб усі речі діяли для нашого найвищого духового добра і для нашого остаточного осягнення місця в Новому Створінню, якщо будемо перебувати в Ньому вірою, в любові і в послусі серця, хоча

190

191

наші зусилля будуть слабими і недосконалими, щоб контролювати своє тіло. Будьмо певними, що Бог, даючи нам свого Сина і, відчиняючи дорогу для нас одержати поклик до Нового Створіння, теж починив відповідне приготування, або заходи, в Христі для різних наших потреб. В Ньому Він дав нам много усіх річей.

Чи хтось може сказати, що Закон міг би осуджувати нас, не дивлячись на Бога ? Подумаймо, що це є Бог, Який осудив нас під Його Законом, і що це є цей самий Бог, Який тепер повідомив, що він оправдує нас - який сказав, що тепер ми є "оправдані від усього, в чому^не могли оправдатись через Закон" (Діян. 13:39) - через Його ласку, через Ісуса Христа. Перед таким виразним фактом, "хто ж може осуджувати вибраних Божих", яких Сам Бог в такий спосіб упривілейював? Хто може осудити нас з причини наших ненавмисних упавшостей, чи помилок? Ми можемо так відповісти: Це

є Христос, Який помер і воскрес, і вознісся на небеса як наш представник, і Який застосував на нашу користь вистарчаючу міру своєї заслуги на покриття усіх наших хиб і немочей. Рим.8:34.

Чи ще дальше може хтось натякати, що щось може відлучити нас від Божої любови, або від Христа і Його любови, і милосердя, і що через те ми були б залишені на поталу і на страту нашої віри, і майбутнього стану в Новому Створінню? Ми відповідаємо: противно, Христос мав велику любов до нас, інакше не відкупив би нас. Кожна Його чинність з нами була милою і ми не повинні дозволити на ніщо, щоб відлучити нас від цієї любови. Якщо прийде горе, то нехай воно приведе нас блище до Господа, бо лиш Він може нам помогти. Коли нещастя або переслідування, або голод, або який інший клопіт спаде на нас, то чи ми маємо з причини страху перестати любити Господа, відректись Його імени і Його справи (Його діла), і не поступати більше в Його сліди, вибираючи місто того якийсь інший, якийсь легший шлях життя? Ні, це власне через ці життєві досвіди (пережиття) ми маємо бути розвинеш як побідники. Як ми

могли б бути позначені як побідники, коли б там не було нічого до побіджування - коли б ціла наша дорога була гладкою і без жодних труднощів, чи перешкод? Ми стались одержувачами Божого милосердя і благословення, і тепер Він випробовує нас, щоб побачити до якої міри ми с гідні дальше перебувати в Його любові і ласці. Він хоче, щоб ми перебували і для того починив і приготовив всякі засоби, але Він не буде змушувати нашої волі. Я є переконаний, я маю довіря, що ми рішили не дозволити нічому, і нікому, відлучити нас від любови Божої показаної в Христі - ні страх, ні смерть, ні любов життя цього, ні жодне інше твориво Боже, не відлучить, не відверне від нас Божої ласки, - ні Ангели, ні князівства, ні сили створені тепер, чи пізніше. У всіх цих речах ми є більше, чим лиш побідники, тому що ми є прийняті за синів Божих на божественному рівні, через Того, Хто полюбив нас. - Рим.8:33-39.

ЗАПЕВНЕННЯ НАШОГО ПОКЛИКАННЯ І ВИБРАННЯ

"Тому, брати, тим більше старайтесь утвердити ваше покликання і вибрання, бо те роблячи, ніколи не спотикнетеся. Таким бо чином широко буде вам відчинений вхід у вічне Царство Господа нашого і Спаса Ісуса Христа" - 2Пет.1:10,11.

Ми бачимо, що в цьому виборі важні кроки належуть до Бога, а саме, 1. Призначення, щоб мати таке Нове Створіння, 2. Запрошення деяких, щоб вони розвинули потрібний характер, 3. Влаштування справ (річей) в такий спосіб, щоб запрошені могли осягнути вимаганий стан в згоді з тим покликом.

З другої сторони, важні кроки мусять бути підняті тими, які стали покликані. 1. Це є справою покликуваного, Для якого усі ці приготовання стали починені, щоб він прийняв поклик, або запрошення - роблячи повне посвячення. 2. Вони мусять статись так перейнятими (запаленими) духом їх покликання і так оцінювати їх 192

193

благословення, що вони будуть з ревністю і охотою пристосовуватись до вимог і умовин і обмежень цього ж.

Ми вже ясно бачили, що ці умовини і вимоги, і обмеження є, коротко кажучи, подібністю в серцю (характері) до Божого дорогого Сина; але, аналізуючи цю подібність більш детально, ми пізнаємо, що це означає, як Ап. Петро тут пояснює, що ми повинні мати овочі духа святости. Бог є Святий і вибрані мають мати Його духа, Його вдачу, Його нахил до любови і праведности, і спротив до беззаконня. В повищих словах Апостол показує різні елементи (частини) цього святого Божого Духа, і пояснює, що ми не осягаємо цієї досконалої подібносте (або досконалої любови) з початку нашого бігу (нашого посвяченого життя), але радше, що це є знаком, або метою, що вказує на кінець цього бігу. Тут любов є загальним висловом, покриваючим усі ці частини характеру, які в дійсносте є частиною любови.

Було піддано думку, з якою ми вповні годимося, що ці овочі Божого Духа можна окреслити (або визначити) як слідує.

1. Радість - Любов триумфуюча
2. Мир - Любов відпочиваюча
3. Терпеливість - Любов триваюча
4. Лагідність - любов в товаристві
5. Доброта - Любов в ділах, чинна

6. Віра - Любов на полі боротьби

7. Тихість - Любов в покорі

8. Стриманість (Контроля) - Любов тренуюча, вправляюча.

Коли ми розпочали біг, рішивши це чинити тому, що Бог оправдав нас через свою ласку і запросив нас бігти на цьому шляху по нагороду високого поклику Нового Створіння, ми насамперед сказали - Ми відложемо усі тягарі і перешкоди земних амбіцій через посвячення нашої волі Господу, і постанавляємо, що будемо чинити цю одну річ, а саме, будемо старатись і при помочі Божій досягати до цього благословення, до якого Він нас

покликав. В цьому самому часі ми постановили, так далеко як це є в наших силах, усунути усі легко облягаючі нас гріхи, які б вони не були, чи такі самі як у інших братів, що є з нами на цій дорозі, чи інші: ми постановили бігти вірно на цій дорозі по велику нагороду.

Вступлення на цю дорогу, розпочаття бігу, означає, що ми посвятилися. Це був початок. Ми посвятились Господу, щоб чинити Його волю, щоб дух Його любови контролював нами, але ми здаємо собі справу, що наслідком нашого упадку нам є брак цих частин характеру, які би Отець признав. Однак ми біжимо наполегливо, щоб осягнути цю подібність в характері до Його Сина (це є тим знаком, або метою) - а що є Його волею відносно нас і услів'ями нашої спільноти з Ним. В цьому відношенню ми різнимося від нашого Господа, тому що Він, будучи досконалим, не міг осягати крок за кроком розвитку любови. Він був наповнений Духом від початку -Він був при меті від початку і Його проба мала рішити, або виказати, чи Він буде вірно стояти при цьому знаку, або меті, досконалої любови до Бога, до Його народу і до Його ворогів. Однак, ми потребуємо бігти, потребуємо постійно старатися, щоб осягнуте мету.

Наш біг, нашу дорогу можем поділити на чотири частині, і сказати, що в першій частині розпізнаєм любов як Божу вимогу і стараємось її набути, хоча можем її розуміти лиш з сторони обов'язку. Ми відчуваємо обов'язкову любов до Бога, тому що Він наш Творець і має право вимагати від нас послуху, любови і посвята; також відчуваєм обов'язок любити Ісуса Христа, тому що Він нас полюбив, і ми по справедливосте повинні і Його любити, і обов'язкову любов до наших ближних, бо ми розуміємо, Що такою є Божа воля.

Друга частина нашої дороги приводить нас дещо Дальше по ній, дещо блище до мети, так що ці речі, які ми з початку старались чинити з обов'язку, постепенно їх більше оцінюємо і через те любимо. Тут ми краще бачимо, Що речі, які Бог наказує нам як правильні і обов'язкові, є 194

195

дійсно добрими речами, що найбільш благородні принципи, про які ми вже можемо мати якесь поняття, солідаризуються (погоджуються) з Справедливістю, Любов'ю і Мудрістю, які Господь наказує і представляє перед нами і які від цього часу ми починаємо краще оцінювати. Ми починаємо любити Бога не тільки тому, що це було нашим обов'язком, але додатково і особливо тому, що ми бачимо, що Він має ці славні риси характеру, що є показані нам, які є уосібленням кожної чесноти і доброти. Ці, які дійдуть до половини цієї мети, люблять Господа, не тільки тому, що Він нас полюбив і тому нашим обов'язком є Його любити, але тому, що тепер очі нашого розуміння стали ширше відкриті і це дозволяє нам бачити дещо з славного маєстату Його характеру, бачити дещо з довжини, і ширини, і висоти та глибини Справедливости, Мудрости, Любови і Сили нашого Творця.

Третю частину знаку назвемо - любов до Братів. З першої частини ми розпізнали обов'язкову любов до братів, подібно так як до Отця, лиш в меншім степені, тому що брати менше зробили для нас, і ми признавали їх тому, бо це є така Божа воля. Але як ми постепенно краще розпізнаємо принципи справедливости і оцінюємо любов Отця і бачимо, що Отець сам нас полюбив, помимо наших недобровільних немочів , наше серце поширюється і поглиблюється до братів і щораз більше не звертає уваги на їх немочі, і помилки і слабости, головно, коли бачимо в них докази серцевого бажання поступати в сліди Ісуса і в згоді з принципами Божого характеру. Любов для братів стала виразно зазначена в наших досвідченнях. На жаль, дуже багато з поміж Божого народу не осягнуло ще цього третього стану в своїому бігу по нагороду високого поклику. Є велика потреба, щоб виробити собі братню любов, терпеливість і витревалість, про які Писання навчає, а які з конечности є виставлені на пробу більше в зв'язку з нашими братами, чим в зв'язку з Отцем і нашим Господом.

Ми можемо бачити досконаліcть Отця і Сина і що вони не мають недосконалости. Розуміємо їх милість

супроти нас І наших упавшостей, але коли дивимось на братів, то бачимо в одному таку ваду, а в другому іншу, і ми цим є часто спокушувані і часто говоримо до брата "дозвольте витягнути стебло з вашого ока". Ми повинні розуміти, що таке вишукування вад і слабостей у братів і таке відношення до них є доказом, що ми не маємо терпеливости і що нам бракує любови. Наблизившись до третьої частини нашого бігу до мети, ми починаємо краще пізнавати наші власні немочі і витягати стебла з наших власних очей, і приходимо до кращого оцінення великої Божої ласки і доброти для нас. Це виробляє в нас спокійного духа, більшу терпеливість і лагідність супроти всіх. Це також приводить нас до переочування різних блудів і помилок, і немочей, і слабостей наших братів, наколи ми є певні, що вони є дальше нашими братами -так далеко як вони ще дальше вірують в дорогоцінну кров і стараються бігти цією самою дорогою про цю саму нагороду.

Четвертою і остаточною ціллю нашого старання є досконала любов супроти Бога, супроти братів і всіх людей • ця мета повинна постійно бути нашим палким бажанням і стараннням, щоб її осягнути, і це якнайскорше. Ми не повинні отягатися і зволікати при кожному степені, чи поземі, але маємо терпеливо, рішучо і енергійно поступати вперед до остаточної мети. Тут є важна думка в словах, що ми в певному значенню "не маємо любити світу, ні цього, що є в світі", але в інших словах є сказано, що "поки маємо час, робім добро всім, а особливо рідним по вірі (домовникам віри)". (Гал.6:10) - любов, яка включає навіть ворогів. Ця любов не анулює і не зменшує нашої любови до Отця та принципів Його характеру, ні нашої любови до братів, але радше побільшує її. І в її збільшенню це дає нам змогу включити в цю любов, (в симпатію і бажання помагати) ціле бідне і стогнуче твориво, яке мучиться і жде на об'явлення синів Божих. Наш Господь сказав "Любіть ворогів ваших і чиніть добро тим, що вас гонять (переслідують) і ненавидять вас"; і не 196

скорше, аж ми дійдемо до цієї мети, - до того рівня, або степення любови, любови навіть до юрогів - ми не можемо думати, що дійшли до^ знаку, чи мети, яку Господь виставив перед нами як Його послідовниками. Не скорше, аж ми осягнули цей стан, є ми подобієм (відбиткою) Божого дорогого Сина.

Цей вершок любови мусимо осягнути перш ніж будем зараховані за гідних місця в Новому Створінню, і ми не повинні думати, що кожний з послідовників Господа осягне цей вершок шойно перед, або в хвилині смерти. Противно, ми повинні осягнути його так скоро, як тільки можливо в нашім Християнськім життю і тоді пам'ятати на слова Апостола "Все зробивши, стояти" (Ефес.6:13) Після досягнення мети нам треба проб і вправлювання при цій меті - стараючись вдержувати і виказувати в життю це, що ми осягнули (досконалу любов) в наших різних щоденних пережиттях, милих, чи прикрих - щоб скріпити наш характер. Тут наші проби будуть більше подібні до проб нашого Господа, тому що хотяй наш Господь не потребував, щоб осягнути цей вершок, то однак мусів вести боротьбу, щоб вдержатися на цьому вершку (при цій меті досконалої любови), і не звернути з неї, не бути покопаним різними спокусами та засідками з сторони світу і противника. Апостол говорить "Я біжу до мети" і так само кожний з нас мусить старатись скоро осягнути її і тоді вдержуватись при ній підчас усіх труднощів його християнського життя, досвідів і проб, на які Господь дозволяє, щоб на нас приходили, щоб ми показались побідниками - не через наші власні сили, але в силі і при допомозі нашого Відкупителя.

Засідки, спокуси спадуть на нас, щоб звернути нас від мети досконалої любови до Бога, щоб наклонити нас погодитись менше віддавати, чи проявляти любов та послух для Нього. Також прийдуть спокуси по відношення до братів, щоб ми не годились і не дозволили, щоб наша любов покривала много їх немочей, чи помилок, і що ці, яких ми навчились любити і оцінювати, і співчувати їх

197

немочам, провокують нас. І також прийдуть спокуси відносно наших ворогів, після того, як ми навчились і їх любити, і співчувати в їх оплаканім стані, отже підшепти будуть, що є вийняткові обставини і відмінні справи, в яких ми повинні ограничувати нашу любов і симпатію до них. Блаженні ми є, коли в таких і в різних подібних спокусах стоїмо твердо при меті, стараючись задержати позицію, до якої ми вже дійшли - борючись доброю боротьбою віри - і держачись вічного життя, яке є зараховане як наше через Ісуса Христа.

"ЗНАЮЧИ ПРО ВАШЕ ВИБРАННЯ БОГОМ"

"Знаючи, люблені Богом брати, про ваше вибрання, бо наша Євангенлія до вас не була в слові тільки, але й у силі, і в Дусі Святім та в повнім переконанні". - 1Сол.1:4,5.

Ми всюди показували, яким є знак, або доказ, що ми є дітьми Божими, а саме, наше сплодження, наше запечатання і наше оживлення (це є пояснене в 5 Томі). Тут не будем цього повторювати, тільки скажемо в загальний спосіб, що кожний, хто має участь в цім вибранню, має різні докази, через які це можна розпізнати, не лиш через нього самого, але також через братів, з якими він має зв'язок. Тут є сила, як також післанництво в цьому вибранню. Післанництво цього вибрання, або поклику, або "слово", не є лишень Євангелією доброї новини для покликаної кляси, але це є чимсь більшим для них; це є силою^ Божою, яка працює в них, щоб хотіти і чинити те, що Йому подобається. Ця сила дає для вибраних більше Св.Духа і велике запевнення, а вони в заміну є готові за всяку ціну голосити Слово Боже.

В листі до Колосян (3:12-14) Апостол пише відносно Цієї вибраної кляси Нового Створіння, кажучи, що такі повинні відкинути речі, що колись цінили, а прийняти нові, які будуть розпізнавати членів вибору не після народовости, чи деномінації, але пізнавати всіх в Христі, і Це лиш їх яко членів Нового Створіння. Він говорить: 198

"Зодягніться, отже, як вибрані Божі діти, святі та любі, в сердечне милосердя, добрість, покору, лагідність і довготерпіння (терпеливість), терплячи один одному і прощаючи один одному, коли б хтось мав на кого скаргу, як Христос простив вам, і ви прощайте. Понад усім же цим, зодягніться в любов, що є зв'язок досконалости".

Наш Господь, говорячи про вибрану Церкву як цілість, зазначив, що на ню мусять прийти різні проби і досвідчення, і здається натякує, що вони будуть збільшені при кінці віку Євангелії, і що вони будуть дозволені до такої міри, що зведуть усіх, за вийнятком "особливо вибраних" тобто побідників.- Мат.24:24.

В тих словах є заохота, бо це натякає, не що "вибрані" будуть мати виші умові здібнощі, при помочі яких будуть здібні розпізнати різні підступи противника в цьому злому дні; і це не вказує, що вони осягнуть досконаліть в контролі над їх глиняними посудинами, так що не будуть могти помилитися, але, радше це означає, що для тих, які перебувають в Хритсі, буде дано подостатком ласки, мудрости і допомоги в часі їх потреби. Що за потіха є в тому для всіх тих, які втекли до схоронища, що є в надії виставленої нам в Євангелії! Що за довіря це вселює в нас, що наша якірна пристань є недалеко за завісою - в Христі. Таке призначення зміцнює і потішає нас, і згідно з словами Апостола "Як Він вибрав нас у Ньому перед заснуванням світу, щоб ми були святі і непорочні перед Ним у любові. Він призначив нас наперед для себе на те, щоб ми стали Його синами через Ісуса Христа, за рішенням своєї доброї волі, на хвалу слави своєї благодаті, якою Він обдарував нас у любім своїм Сині...щоб коли настане повнота часів, здійснити його - об'єднати все в Христі: небесне і земне. У Ньому ми стали також спадкоємцями, призначені наперед рішенням Того, Хто все чинить за радою своєї волі, щоб ми були на хвалу Його величі, ми, що вже раніше були поклали свою надію на Христа" - ЕфесЛ:4-11.

199

"ЧЕРЕЗ БАГАТО СТРАЖДАНЬ НАМ ТРЕБА ВВІЙТИ В ЦАРСТВО БОЖЕ".- Діян. 14:22.

Необхідність старання, зусилля, і побіджування труднощів, чи спротивів у будові характеру, якого Бог долучив до покликання цього "особливий) вибору" Нового Створіння, має добру паралелю, або порівнання в природі. Як ілюстрацію цього звернім увагу на слідуючу подію: Говориться про одного чоловіка, який хотів мати в своїй колекції також комах т.зв. царського мотеля. Він дістав кокона цього овада і повісив його в своїй бібліотеці і тримав цілу зиму. Під весну він завважив, що з цього кокона почав вилазити метелик. Дірка була дуже маленька і метелик боровся, бажаючи пролізти через цю малу дірку, однах не міг. Цей чоловік, колектор комах, думав, що метелик не зможе сам видістатись і тому хотів помогти метеликови і протяв деякі волокна в коконі, і через те зробив дірку більшою. Метелик легко виліз з кокона, але ніколи не міг літати. Це здивувало цього чоловіка, аж пізніше йому було сказано, що ця боротьба метелека була конечною, щоб протиснути певні плини з тіла метелика у його крила. Колектор зберіг метелика від великого зусилля, від боротьби, але зробив його нездібним літати. Його прислуга не була добра. Замість допомогти, він

йому пошкодив. З цього є добра наука: Боротьба, яку людина провадить, щоб одержати тимчасове добро, виробляє характер, який не міг би бути вироблений без неї. І це також добре показує, що і для досягнення духового багатства, потрібною є боротьба.

Ми вже виказали, що Писання виразно навчає про "вільну ласку", яка буде впроваджена і представлена всім так скоро, коли кляса "вибраних" буде доповнена і прославлена. Підчас Тисячоліття вони, як "насіння" Авраама будуть благословити усі народи землі, даючи всім повну нагоду осягнути досконалий характер, повну реституцію і життя вічне. 200

РОЗДІЛ 5

ОРГАНІЗАЦІЯ НОВОГО СТВОРІННЯ

Так як Нове Створіння не осягне досконалості аж після Першого Воскресення, то так само її організація буде довершена лиш тоді. На це вказує образ Святині і так як Апостол пояснює (Шет.2:5) ми приходимісдо Христа, Який є представник Отця і Він формує, обтісує, очищує і приспособлює нас до місця в цій славній майбутній Святині - місце зустрічі між Богом та світом. Як у типічній Святині, збудованій Соломоном, кожний камінь був відповідно допасований в каменоломні до свого місця в будинку, так є і з нами - усе приготовлення і допасування є роблене в теперішнім житті. Подібно як в типі кожний сформований камінь став зложений на своє місце без стуку молотка, так само в позаобразі - живі каміння, які тепер піддаються охочо і радо під чинність Господнього приготовлювання, будуть вповні зорганізовані під Ним як під верхнім каменем, коли будуть злучені з Ним поза завісою - без замішання, без потреби дальшого їх приготовлення чи формування.

Однак, Св.Писання визнає єдність або споріднення Цих живих каменів в часі їх приготовлення. Дійсно, воно йде крок дальше і визнає тимчасову організацію, яка дозволяє кожному членови майбутнього Царства бути учасником з великим Учителем і Будівничим в цій приготовляючій праці, щоб "будувати один одного в найсвятішій вірі" - допомагаючи один одному в будові характеру по лінії взору, Яким є Ісус Христос. Коли 202

дальше досліджуємо точно Боже влаштування на теперішний час, то це може багатьох здивувати, коли вони пізнають як багато свободи залишив Господь для кожного окремого члена Нового Створіння; але коли ми зрозуміємо цей факт, що Він шукає добровільних "поклонників", які радо і добровільно жертвуються для Його служби, які є побуджені через любов для Господа і для принципів праведности, щоб складати своє життя на добро і користь братів, для того щоб співпрацювати з Ним, то тоді стає ясним, що Божий план, щоб обдарити великою свободою тих, що приступають до Нього, є найкращим планом -таким, який найбільше випробовує лояльність серця, найбільше розвиває характер і показує охоту кожного чи бажає разом з іншими наслідувати Праю Любови, чинячи для других те, що він бажав би, щоб йому чинили.

Така вільність, або відповідна свобода, є добре пристосована для справи Господа в теперішнім часі, а саме, для вибору малаго стада і для удосконалення його характеру, і навчання і приготовлення до Царського Священства в майбутності - але було б невластивим і невідповідним для праці навертання світу, про яку загально (але помилково) думається, що вона тепер відбувається. Власне з причини цієї ложної доктрини, -що Бог припоручив Церкві побідити світ і підпорядкувати усі речі Йому в теперішнім віку - так багато розумних людей дивувались, що організація Церкви через Господа і Апостолів була такоюпростою. І розуміючи, що така організація не є відповідна для навернення світу, люди підняли створити організацію таку, яку бачимо в різних церковних інституціях Християнства. З поміж яких Папство, є одною з найхитріших та найсильніших організацій. Система Методисько Епископальна є також майстерною, але на вищому рівні; вона контролює відмінну клясу. Власне через організацію цих двох великих систем вони одержали великий успіх і силу в "Християнськім світі". Поступаючи дальше, побачимо як ці і усі людські "Церкви" вельми різняться в своїй організації від

203

організації Церкви, яку встановив Господь - що їх дороги не є Його дорогами, так як їх плани не є Його планом, бо як небо є вище від землі, так Його дороги є вищими від доріг людини. (Ісая 55:8,9) Незадовго ці, що є щирого серця побачуть, що вони вельми помилялись, лишаючи простоту

Христа, стараючись бути мудрішими від Бога в перепровадженню Його праці. Наслідок викаже Його мудрість, а їх глупоту.

НОМІНАЛЬНЕ, А ДІЙСНЕ НОВЕ СТВОРІННЯ

Так як в типічнім народі усі були Ізраїлітами в номінальнім значенню, але в порівнанню лиш мале число було "дійсними Ізраїлітами", так само є в позаобразі, і ми не повинні дивуватись, що тут знайдемо номінальну Церкву і правдиву Церкву, номінальне Нове Створіння і правдиве Нове Створіння. Відколи Християнство сталось до певної міри популярним, відтоді "кукіль", "ложна пшениця" зродились на пшеничнім полю, показуючись як правдива пшениця. Хоча для чоловіка є тяжко розпізнати пшеницю від кукілю, бо він не читає серця, проте Господь запевнює нас, що Він знає серця і що "Він знає, які є Його". Він дійсно бажає і говорить, щоб ми відрізняли правдивих овець від вовків у овечих шкірах і між правдивою виноградиною, що видає правдиві овочі, а терниною і будяками, які можуть старатися увійти між членів правдивої Виноградини. Але поза цим загальним судженням - довільною еґзамінацією загального зовнішнього характеру - Господь не дозволяє свому народови йти і судити. Він каже "Не судіть перед часом". Між тими, яких ви розпізнаєте як галуззя дійсної Виноградини, не старайтесь рішати як довго має бути дано їм, щоб приносити дозрілі овочі. Це ми мусим полишити для Отця, Виноградаря, Який очищує кожну галузку і Який остаточно відітне кожну галузку, яка не приносить овочу. Тому полишім для Виноградаря очищування Виноградини - поправи кожного правдиво 204

посвяченого члена Церкви Христа - нехай Він виконує відділення, бо ми знаємо, що він прищепив і підливав, і приводить до розцвіту кожну галузку правдивої Виноградини. В кожній галузці повинен бути розпізнаний до певної міри дух Виноградини і кожну треба заохочувати і допомагати в її зрості. Любов має бути правом між усіма галузками, і лиш на виразне Боже Слово, а не без його уповажнення, галузка може мати право ганити, чи напоминати другу галузку. З другої сторони, дух любови має спонукувати до милосердя, лагідности, терпеливости, аж до границь дозволених великим Виноградарем, а границі ті, як ми вже вказували, є широкі і вільні, і є задумані для розвитку характеру в кожній галузці.

Це все є відмінне в людських організаціях, бо вони зігнорували і полишили простоту Божого порядку. Вони встановили диспотичні права відносно того, хто може бути признаний як член, або галузка Виноградини, і кого можна прийняти до повної спільноти; вони зробили фінансові надмірні податки і різні права та регуляції, яких Писання не подає, і також встановили різні віровчення і сповіді, а яких Писання також не встановило; вони також приписали кари за переступи цих різних постанов, яких Писання не накладає, встановили регули для виключення і відлучення від Церкви і т.п.,не в згоді з тим, що подає нам Писання відносно права даного Правдивій Церкві, Правдивій Виноградині, Новому Створінню.

Ми вже звернули увагу на факт, що Церква Христова є названа в Св.Письмі "таємницею Божою", тому що, противно до загального припущення, Церква має бути Месіянським Тілом, яке під Помазаною Головою, Ісусом, буде панувати і благословити світ. Ця таємниця, тепер об'явлена святим, була вдержувана в тайні в минулих віках (Еф.3:3-6) і є Божою таємницею, яка внедовзі скінчиться, коли Н.Створіння стане довершене при кінці цього віку Євангелії. Ми також звернули увагу на факт, що Писання відноситься до Вавилону, як до ложної системи (мати і

205

дочки - деякі більше, а деякі менше зіпсуті, одні менше, а другі більше сфальшовані) і ця система є названа "Таємниця Беззаконня". Ми не розуміємо, що засновники цих зіпсутих систем доцільно і навмисне зорганізували їх в тій цілі, щоб призводити до помилки Божий народ. Радше ми повинні пам'ятати, що це є сатана, про якого Св. Письмо говорить, що звів цілий світ в цій справі; він представляє зло за добро, світло за темноту, а темноту за світло. Сатана діє тепер "в дітях непослуху" (Ісая 5:20; Еф.2:2) подібно як він запропонував свою співпрацю з Ісусом. Він любить співпрацювати з усіма послідовниками Христа, яких може звести і відвернути від поступування слідами Господа. Як він пробував переконати нашого Господа, що є кращий спосіб - спосіб, який вимагає менше особистого жертвування і менше самозапертя, чим цей начеркнений Отцем - через який Він міг би благословити всі роди землі, отже він так само підчас цього Євангельського віку старається переконати Божий правдиво посвячений народ прийняти його план - не старатись пильно поступати згідно з планом і правилами Отця. Він намагався вплинути на них так, щоб вони почувались дуже

мудрими - щоб думали, що вони можуть служити Господу краще своїми способами, чим способами показаними в Писанню. Він хотів, щоб вони стались зарозумілими, відчуваючи велику ревність і гордість в їх людських системах з праці, яку виконують і з організацій, які потворили. Противник не мав успіху з Господом, бо Господь завжди відповів йому "є написано". Але не так мається річ з Його послідовниками. Багато з них занедбує те, що є написане, занедбує звертати добру увагу на приклад і слова Господа. Вони також занедбують звертати увагу на приклади і слова Апостолів і постановили виконувати для Бога план, який вірують і сподіються, матиме признання від Бога і що принесе для Нього славу.

Як вельми здивуються такі, коли в недалекій майбутності переконаються і побачуть Боже Царство таке, яке Бог упланував і яке відтоді довершував згідно з Його 206

постановою. Тоді вони пізнають як багато краще є бути обережним, бути навченим від Господа, чим старатись вчити Господа - чинити радше Його діло згідно з Його постановою, чим робити в такий спосіб, якого Він не признає. Успіх тих людських планів - папства, методистів і інших деномнацій - допомагає до зроблення цих систем "сильним обманом".

Господь не перешкаджав і не задержав зросту "кукілю" на пшеничнім полі підчас віку Євангелії. Противно, Він поінформував свій нарід, що вони повинні сподіватись, що обоє (пшениця і кукіль) будуть разом рости аж до часу "жнив", коли Він сам буде присутний, доглядаючи над розділенням, збираючи пшеницю до своєї клуні (стан прославлення), а кукіль пов'яже в снопи на час великого горя, яким закінчиться цей вік, і який знищить їх як "кукіль", або імітацію Нов.Створіння, без знищення їх як людей. І дійсно, багато з "кукілю" є шановані, моральні, і як в світі говорять, "добрі люди". Подібно в поганських релігіях є певні добрі частини також, хоча багато менше чим між людьми з кляси "кукілю", які були вельми упривілейовані і мали велику перевагу під кожним оглядом, а це з причини близького зв'язку з правдивою "пшеницею" і їх частинного зрозуміння Господнього духа, якого виказувала кляса пшениці.

Про цю "таємницю беззаконня" (Вавилон - Замішання, Номінальне Християнство) Ап. Павло говорить, що вона почала діяти між Божим народом вже за його днів, але ця праця була, очевидно, слабою аж до смерти Ап. Павла та інших Апостолів. Коли Апостоли перебували в Церкві, вони могли виказати деяких ложних учителів, через яких сатана старався потайно і приватне впровадити шкідливі єресі, щоб підірвати віру і відвернути вірних від надій і обітниць, і простоти Євангелії (2Пет. 2:1). Про деяких з тих Ап. Павло говорить в загальних словах, як на початок чинности беззаконня; але він також називає деяких по імени, Гименей і Филит "які від правди зблудили...і руйнують у деяких віру" (2Тим.2:17). Він також остерігає

207

Церкву через старших з Ефезу перед такими ложними вчителями і їх науками, підкреслюючи особливо те, що такі повстануть після його смерти - хижі вовки, що не пощадять стада (Діян.20:29) Ці останні слова дуже годяться з тим, що сказав наш Господь в своїй приповісті (Мат. 13:25,39). Наш Господь виразно показує, що ці ложні вчителі і їх ложні науки є дією противника, який засіяв кукіль між пшеницю, яку Він і Апостоли посіяли. Він говорить, "Коли люди спали (особливі слуги, Апостоли) прийшов ворог і насіяв кукілю між пшеницю".

Це не було довго після того як Апостоли поснули, що дух суперництва під проводом противника провадив крок за кроком до остаточної організації великої системи Антихриста - Папства. І як ми вже бачили, ця його організація не повстала відразу, але постепенно -починаючи осягати свою силу около четвертого століття. Цей великий Антихрист через певний час процвітав так успішно, що уся історія написана від цього часу, аж до Реформації, зовсім ігнорувала права кожної особи, чи кляси до імени Християнина і не вважала за вірних усіх тих, які не належали, або в якийсь спосіб не поперали цієї системи Антихриста. Іншим не дозволено існувати, хіба приватне і під прокляттям, і якщо історія згадує про них, то так що вони були знищені; але можливо, що подібно до тих, які ходять в світлі в теперішнім часі, вірні в цьому часі становили так незначну клясу і мали невеликий вплив, що ніхто не вважав, що про них варто згадувати, в порівнанню до великої процвітаючої системи, якій вони сміли противитись і яка так скоро підносилась до великого і впливового місця так у світських, як і в релігійних справах.

Від часу Реформації противник показав також свою хитрість в організованню кожного нового відхилення (кожного нового старання осягнути правду) в іншого Антихриста, так що сьогодні ми

маємо не тільки оригінальну "матір блудниць", але багато її дочок. В виду цього ми не будемо шукати за історією Правдивої Церкви, 208

за вийнятком такої, яку знаходимо в Новому Завіті, яка, очевидно, стала захована для нас з великою святістю і чистотою, ломимо деяких вставлених стихів, які показались в Йоана 21:25; і ІЙоана 5:7.

Однак ми вкоротці звернемо увагу на певні факти, які не тільки доказують нам, що Св. Письмо стало збережене в досить великій чистоті, але які в цьому самому часі також свідчать, що багато систем, які твердять, що вони були зорганізовані Господом і Апостолами, є зовсім відмінні від тої, яку дійсно Ісус і Апостоли зорганізовали, про що є дані нам записи в Новому Завіті.

(1) Коли б первісна Церква була зорганізована на взір Папства, або інших теперішних деномінацій, то записки про те були б зовсім відмінні від тих, які є. Ми мали б певні записи про встановлення нашим Господом Апостольського чину з великою церемонією, під час якої Він сам сидів би на престолі, подібно до папи, і приймав Апостолів в багряночервоних шатах і т.п; там були б певні натяки про суворі правила відносно п'ятниці, відносно "святої води", якою кропиться людей, і також про вироблення хрестів тощо. Також і Марш, мати Господа, не була б забута. Там були б записи про її непорочне почаття і вона була б проголошена "Божою матірю" і сам Ісус був би показаний, що віддає її особливу пошану і сказав би Апостолам, щоб вони приступали до Нього за її посередництвом. Були б дані певні інформації відносно "святих свічок", де і як їх вживати, і також, щоб в молитвах звертатися до святих; були б дані інформації як Ап. Петро стрічався з іншими Апостолами і що вони визнавали його за папу і що він відправляв Службу Божу і перемінював хліб на Тіло Христа і подавав віруючим для прощення їх гріхів. Були б там згадки про похорон Св. Степана і що Петро посвятив його гріб, щоб він лежав у "посвяченій землі і що в "посвячених гробах" треба ховати Християн. Там були б правила і регуляції відносно духовенства та мирян і що миряни є нижчою клясою і духовних треба титулувати Отцями, Пресвященними,

Преподобними, Кардиналами, Найсвятішими тощо. Там було б також згадано, в який спосіб кожний і всі мали б осягнути таку позицію, шукаючи чести один від одного і хто повинен бути більшим.

Факт, що про це навіть не натякається Апостолами, є найкращим доказом, що ці системи, які твердять, що такі поділи мають бути в Церкві і що такі чини, влада і почесті є властиві, не мають на те жодної підстави, бо вони не були впроваджені Апостолами; отже це дальше показує, що ці системи не були зорганізовані Апостолами ні нашим Господом, Який постановив Апостолів і признав їх діло. Йоана 15:16; Діян. 1:2; Об'яв.21:14.

(2) Це дальше доказує, що Біблія не була упланована цими мудрими організаторами, бо коли б вони її сфальшували, то напевно подавали б різні відносники та натяки про те, що ми подали.

(3) Маючи такий авторитет і докази, що "мати" і різні "дочки" системів в павших днях не були встановлені нашим Господом ні Його Апостолами, але виникли наслідком зіпсуття і перекручення їх (Апостолів) простих наук і через те є людськими інституціями - які стараються бути мудрішими від Бога у виконюванні Його діла -сполягаймо більше на Слово Боже і стараймось більше зважати на те, навіть у малих частинах, що воно нам подає відносно цього як також інших предметів.

Під час цих шість тисяч літ історії світу, аж до наших часів, Бог в загальному дозволив світові чинити все, що можливе для розв'язання проблем світу. Природній чоловік став створений з такими якостями ума, які нахиляли його до пошани і чести для свого Творця, і ці якості ума не стали зовсім витерті через упадок - "повна розбещеність" не є загальним станом людства. Коли Бог дозволив людям вживати інші якості свого ума, так як це їм подобалось, то тим Він дозволив їм вживати їх моральні і релігійні риси згідно з їх нахилами. Ми можемо бачити, що крім природнього Ізраїля і духового Ізраїля і впливів, які пішли від них в світ, Бог залишив світ самого - нехай він робить, 210

що найкраще може по лінії саморозвитку. Чоловік в своїому незнанню і сліпоті у великій мірі впав жертвою хитрощів сатани і упавших ангелів, які через різні форми пересудів, ложних релігій, чарівництва і т.п. відвернули маси людства далеко від правди. Про цей стан Апостол пояснює, кажучи, що це сталось том^, що коли люди знали Бога, то вони не прославляли Його як Бога і не були вдячні, але стали нікчемні в своїх думках, тому їх безумне серце затемнилося і Бог передав їх

пожадливостям їхнього серця на нечистоту - дозволив їм вибрати дорогу, яку вони воліли, щоб навчитися певних лекцій в зв'язку з їх зіпсуттям і виказати через деградацію, в яку вони впали, що "гріх став надмірно грішним" і що це с безглуздям слухати ради когось іншого, чим свого Творця.

Як ми вже бачили, Бог не мав заміру полишити людство в цьому слабому і упавшому стані, але в своїому властивому часі через Нове Створіння, знання Господа досягне кожного члена людського роду, якому буде даний привілей одержати повне знання правди і одержати благословення запевнені йому через діло примирення. Але точка, яку ми бажаємо тут особливо висказати с, що коли Бог в такий спосіб полишив поганські народи для себе самих, для свої власної долі, то так само Він полишив і так зване Християнство. Він дозволяє людям, які одержали певне світло Божого Об'явлення вживати його так як їм подобається - пробувати, якщо хочуть, поліпшити Божий план і творити свої людські системи тощо. Це не означає, що Він не має сили це все зупинити, ані що Він одобрює ці різні суперечні та більш менш шкідливі способи цих інституцій людства і також Християнства. Ці досвіди становитимуть додаткову лекцію, яка внедовзі направить багатьох, коли вони пізнають славний вислід Божого плану і побачуть як Бог стало і постійно працював над виповненням Його оригінального заміру, незважаючи на плани і заміри людські, довершуючи свій намір часом частинно через них, а часом в противенстві до них. Власне так Він робив при кінці жидівського віку, коли

211

дозволив деяким з цього народу виповнити Його план через розп'яття Господа і переслідування Його Апостолів. І так як деякі з них були "дійсними Ізраїлітами" і були благословенні і піднесені, і стали учасниками терпінь Христа, для того щоб могли бути учасниками Його слави, то також і тепер є правдоподібно "дійсні ізраїліти", які подібно до Павла, будуть звільнені з пастки противника.

Є ще інша точка гідна завваги. Господь має особливий час на розпочатої свого Царства і також особливий час, в якому Його вибране Нове Створінн буде розвинене і приготовлене для Його служби. І, очевидно, це було частиною Його плану, щоб особливе світло світило на початку і при кінці цього періоду. Про це Апостол натякає, коли говорить нам "на яких кінець віків надійшов" (1Кор.10:11). Це було на переломі жидівського і євангельського віків, що Дорога і Правда, і Життя були вперш показані; темні віки перешкодили цьому, і тепер на переломі віку Євангелії і Тисячоліття світло просвічує так як ніколи перед тим - про "речі старі і нові". Коли ми вважаємо, що ці, які на початку віку були в згоді з Господом, одержали особливе світло, і що такі при кінці цього віку будуть упривілейовані світлом Теперішньої Правди, щоб вони через те могли бути освячені, то ми не повинні думати, що така сама міра світла була конечною для освячення в часі посередніх віків, з яких деякі є названі "темними віками". Ми не повинні припускати, що був час, в якому Господь не мав свідків, хоча вони не завжди можуть бути згадувані на сторінках історії, а це тому що були відлучені і не піддержували великих систем Антихриста, хоча навіть деякі з них могли бути в цих системах. Отже Божий клич, який відноситься до теперішнього часу, виразно показує, що ми повинні сподіватись знайти много Божого народу в замішаному і збентеженому стані через сектанство в Вавилоні, "Упав, упав Вавилон, блудниця велика", "вийди із неї народе мій, Щоб не мати вам спілки в гріхах її, і щоб не одержати її карання". - Об'яв. 18:2,4. 212

Зробивши такий загальний перегляд Церкви і її ограниченої історії, приступім до більш особливого перегляду Церкви, яка була встановлена Господом. Так як є лиш оден Господній Дух, якого всі, що є Його, мусять мати, то так само є лиш один Голова і осередок Церкви, наш Господь Ісус Христос. рднак ми повинні пам'ятати, що Отець радо визнав усю Його працю і що згідно за Його власними словами, Його праця виконювалась в імені Отця і з Його авторитету - "Кожна рослина, якої не засадив мій Небесний Отець, буде викорінена". (Мат. 15:13) Правдива Церква, Нове Створіння, є насадженням Отця. Наш Господь сказав "Я правдива Виноградина, а ви галуззя, а мій Отець є Виноградар". Пізніше Він показує, що також е "виноградина землі", номінальна церква, ложна церква, якої не засадив Отець і яка буде викорінена. Овоч з правдивої Виноградини є Любов і є дорогим для Отця; але овоч з земної виноградини є самолюбство в різних його видах і він буде остаточно зібраний до великої винотоки Божого гніву, в часі великого горя, яким закінчиться цей вік. -Йоана 15:1-6; Об'яв.14:19.

Кожний дослідник Біблії напевно завважив, що наш Господь і Апостоли не признавали розділів в Церкві і нехтували все подібне до схизми (розколу), так по факті, як і з імени. З ними Церква була одна і нероздільна, так як є одна віра, один Господь і одне хрещення. З цієї точки говорилось як Церква, Церква Божа, Церква Христова, Церква Первородних, а її члени називались "братами" "учнями" "Християнами". Усі ці імена є вживані однозначно до цілої Церкви і до малого збору - навіть двох, чи трьох - і також до одиниць в Єрусалимі чи Антиохії, чи де інде. Різноманітність цих імен і їх загальне вживання виразно показує, що жодне з них не мало бути властивим, або дійсним ім'ям. Усі були вираженням цього великого факту, якого Господь і Апостоли постійно представляли, а саме, що Церква (Екклезія, тіло, громада) Господних послідовників є Його "вибором", щоб участвувати в Його хресті і навчитися потрібної лекції

213

u

тепер, і опісля участвувати з Ним в Його славі.

Цей звичай повинен був продовжуватися, але став змінений підчас Темних віків. Коли розвинувся блуд, то з тим теж прийшов і сектанський дух, і також повстали особливі назви - Римська Церква, Лютеренська Церква, Баптиська Церква, Англіканська Церква, Методиська Церква, Греко Католицька Церква тощо. Це є знаки тілесности, як про це висловлюється Ап. Павло (ІКор.3;3,4); і як Нові Створіння виходять з цієї темноти, яка вкривала цілий світ, і стають просвічені також в цій справі і бачуть помилки, і вияви зла, то вони не тільки залишають сектанство, але також не хочуть називатись подібними небіблійними іменами - однак радо відповідають на яке-небудь або на всі, що є біблійні

Тепер стараймось прослідити основу Церкви, яку Господь встановив.

ДВАНАДЦЯТЬ АПОСТОЛІВ АГНЦЯ

Апостол заявляє, що ніхто не може заложити іншої основи, чим ця, яка є вже заложена, а якою є сам Ісус Христос (ІКор.3:1І). На цій основі наш Господь, як представник Отця, почав будувати свою Церкву, і так роблячи, Він покликав дванадцяти Апостолів - не випадково, але через плянування, подібно як дванадцять поколінь Ізраїля не були випадковими, але згідно з Божим планом. Господь не тільки що не вибрав більше, чим дванадцять Апостолів до цього стану, але Він ніколи не дав авторитету, щоб вибирати більше - з тим, що коли Юда показався негідним і через те відпав, то на його місце став вибраний Ап. Павло.

Ми бачимо з якою дбайливістю ЈЈіН пильнував Апостолів - Його обережність для Петра, Його молитва про нього в годині його проби і опісля Його особливе звернення до нього, щоб пас Його вівці і Його ягнята. Помічаємо також Його старання про сумніваючогося Тому і Його бажання показати йому вповні, що Він воскрес. З 214

цих дванадцити Він не стратив нікого, крім сина затрачення - і його відступлення вже було знане для Господа і предсказане в Писанню. Ми не можемо визнати, в жодному значенню цього слова, вибору Матія згаданого в Діяніях як вибір Господній. Він, безсумніву, був добрим чоловіком, але він став вибраний одинадцятьми без авторитету, їм було сказано перебувати в Єрусалимі і ждати на силу згори, на Св.Духа в П'ятидесятниці, і це власне було під час цього очікування і перед надаренням сили, що вони помилково кинули жереб і вибрали Матія на місце Юди. Господь не зганив їх за цей неуповажнений чин, але просто не признав їхнього вибору і в свойому властивому часі припровадив Ап.Павла, заявляючи, "Це є моя вибрана посудина"; і дальше маємо вислів Апостола, що він був вибраний від утроби його матері, щоб бути особливим слугою; і дальше, що він нічим не зіставсь позаду найважніших Апостолів- Гал.1:15; 2Кор.11:5.

З цього видно, що ми є зовсім в незгоді з поглядом папства та протестанської Епископальної Церкви, та мормонами, які претендують, що число Апостолів не було ограничене до дванадцяти і що відтоді були намісники, які говорили і писали з таким самим авторитетом, як цих дванадцять вибраних Господом. Ми це заперечуємо і на доказ прошу завважити як Господь в особливий спосіб вибрав цих дванадцять, маючи на умі важливість числа дванадцять в річах посвячених, що відносяться до цього вибору. Остаточно звернемо увагу на вершок цього, показуючи символічний образ прославленої Церкви, який є нам даний в Об'явленню, в 21-шій голові. Там Новий Єрусалим - символ нового Тисячлітнього Уряду, Церква, Невіста злучена з її Господом - є дуже виразно описана, і в цьому образі є виразно сказано, що дванадцять основ цього Міста є чудові, і що на цих

дванадцити основах є написані імена "дванадцяти Апостолів Агнця" - не більше і не менше. Який кращий доказ можемо мати, що там ніколи не було більше, чим цих дванадцять Апостолів Агнця і що якінебуть інші були, як говорить Апостол,

215

"ложними апостолами".- 2Кор.11:13.

Ми також не можемо уявити собі, щоб нам потрібно мати більше Апостолів, бо ці дванадцять є дальше з нами - їх писання, їх свідчення і їх праця любови - в багато кращій формі, чим мали ті, які були особисто з ними в часі їх служіння. Ми маємо записки про їх службу, записки про слова і чудеса Господа і т.п. їхні проповіді на різні теми Християнських наук в їхніх листах є тепер в наших руках, які видані і представлені в спосіб найбільш приступний і успішний. Ці речі є "вистарчаючі" щоби, як Апостол подає, "людина Божа була досконала і до доброго діла готова". Пояснюючи справу дальше, Апостол заявляє, "бо я не вхилявсь об'являти вам усю раду (волю) Божу".-2Тим.3:17; Діян.20:27.

Негайно після своїх сорока днів роздумування і спокутування через противника у пустині, і рішення відносно того, який є властивий спосіб, наш Господь почав проповідувати Євангелію Царства і запрошувати послідовників, яких називано учнями. Власне з поміж цих учнів Він остаточно вибрав дванадцятьох. (Луки 6: 13-16) Вони всі походили з скромної кляси людей, кілька з них були рибаками, і на іншім місці є сказано, що начальники і старшина Ізраїля сказали про них, що це "люди невчені та прості".(Діян.4:13) Очевидно ці дванадцять були покликані з поміж "учнів", а це значить з поміж усіх послідовників, які підтримували Господню справу і визнавали Його, не полишаючи свого денного зайняття. Ці дванадцять були запрошені статись співучасниками в Його місії проголошування Євангелії і записи подають, що вони полишили все і пішли слідом за Ним. (Мат.4:17-22; Марка 1:16-20; 3:13-19; Луки 5:9-11) Сімдесять, яких Господь пізніше теж післав проповідувати, ніколи не були визнані за Апостолів. Лука дає нам особливий опис вибору цих дванадцяти, повідомляючи нас, що перед тим вибором наш Господь пішов на гору молитися^ - очевидно, щоб осягнути пораду від Отця відносно Його праці і Його помічників у цьому. Він перебував цілу ніч на молитві і 216

коли настав день, Він покликав до себе своїх учнів і з поміж них вибрав дванадцять, яких назвав Апостолами (Грец. апостолос - посланець). В такий спосіб ці дванадцять були позначені як відлучені і відрізнені з поміж усіх учнів- Луки 6:2,13,17.

Інших невибраних на Апостолів учнів Господь також любив і, безсумніву, вони вповні годились з Його призначенням цих дванадцятьох, признаючи, що це є в інтересі загальної праці. Там не є сказано, на якій основі Господь зробив цей вибір, але ми маємо запис Його власної молитви, в якій Він сказав "Твої вони були, і Ти мені їх дав" (Йоана 17:6) і дальше "Тих, що Ти мені дав, я стеріг, і ніхто з них не згинув, тільки син загибелі" - Юда. В якому значенні і до якої міри Отець доконав вибору цих дванадцятьох, не є для нас важним. Напевно одною з кваліфікацій, яку вони мали, була покора і безсумніву, що їх скромне заняття (праця) і минувші досвіди в життю були такими, що давали їм схильність бути не тільки покірними людьми, але провадили їх до вироблення сильного характеру і до витревалости тощо, до такого ступення, до якого інші стремління могли б цього не довершити до такої самої міри. Нам є сказано, що вибір дванадцятьох в цьому часі, замість ждати до П'ятидесятниці (часу, коли настало сплодження Церкви з Св. Духа) було головно для того, щоб дозволити^ цим дванадцятьом бути особливо з Господом, бачити Його працю, чути Його післанництво, щоб в той спосіб вони могли бути свідками і сказати нам і цілому Божому народови про чудові діла Божі і чудові слова життя, які були заманіфестовані Ісусом. - Луки 24:44-48; Діян. 10:39-42.

АПОСТОЛЬСЬКЕ УПОВНОВАЖЕННЯ

Ніде немає найменшого натяку, до Апостолів, або відносно них, щоб вони були панами над Господним насліддям; щоб вони вважали себе відмінними від інших

217

віруючих, щоб були звільнені з під діяльности Божого права, або особливо упривілейовані і забезпечені відносно їх вічного насліддя. Вони мали постійно пам'ятати, що "всі є братами" і що "один є наш Господь" Ісус Христос. Вони мали завжди пам'ятати, що для них було конечним, щоб старатись запевнити собі їх поклик і вибір; і що лиш тоді, коли вони будуть послушні для Закону

Любови і будуть покірні як малі діти, вони зможуть увійти до Царства, їм не дано офіціяльного титулу, ні жодної інструкції відносно особливих шат чи відзнак, але тільки те, щоб в усіх цих речах були прикладом для стада, щоб інші, бачучи їх добрі діла, прославляли Отця; щоб таким чином інші, йдучи в їх сліди, йшли також в сліди Провідника і остаточно осягнули цю саму славу, честь і безсмертя -учасниками цієї самої Божої природи як члени цього самого Нового Створіння, їх припорученням і повелінням була служба - вони мали служити один одному, служити Господу і класти життя за братів. Ця служба мала бути виконувана особливо в зв'язку з поширюванням Євангелії. Вони були учасниками помазання, яке вже прийшло на Господа - цього самого помазання, яке відноситься до цілого Н. Створіння, до цілого Царського Священства і є так описане пророком "Дух Господній на мені, бо Він помазав мене звіщати вбогим добру новину ...зціляти розбитих серцем ...".- Ісая 61:1,2; Луки 4:17-21; Мат.10:5-8; Марка 3:14; Луки 10:1-17.

Хоча це помазання не прийшло прямо на них перед П'ятидесятницею, вони скорше мали передсмак цього, коли Господь передав їм частину своєї сили Св. Духа, коли послав їх проповідувати. Але навіть ця особлива нагода, щоб бути гордим, була віднята від них пізніше, коли Господь послав сімдесять інших учеників виконювати подібну працю і також дав їм силу лічити і виганяти бісів в Його ім'я. Тому дійсна праця Апостолів, у властивому значенню цього слова, не розпочалась скорше, аж вони одержали Св. Духа в П'ятидесятниці. Там їм була дана особлива маніфестація Божої сили - не тільки Св. Дух і 218

дари Духа, але також їм була дана сила надарити тими дарами інших. Тому вони були відрізнені від інших в Церкві. Інші віруючі були почислені як члени помазаного тіла Христа, сталися учасниками Його Духа і були сплоджені цим Духом до новости життя, але ніхто з них не міг мати дару, тобто особливої маніфестації, хіба даного через Апостолів. Однак ми повинні мати на умі, що ці чудесні дари, говорення мовами, пояснення мов і т.п. в жодному значенню не перешкаджали і не брали місця овочів Св. Духа, які мали бути зрощувані і розвивані кожним віруючим через послух до Божих інструкцій - в міру того як кожний зростав в ласці і знанню, і в любові. Апостоли були відзначені як особливі слуги і представники Господа в праці засновування Церкви тим, що могли передавати дари іншим, які могли їх одержати, однак могли бути як мідь дзвеняча (коли б не мали любови) і бубен гудячий- 1Кор.12:7-1О, 13:1-3.

Наш Господь у виборі цих Апостолів і в інструкціях для них, мав на увазі благословення і інструкції для всіх Його послідовників до кінця цього віку. Це показується з Його молитви при кінці Його місії, в якій, відносячись до учнів, сказав "Об'явив я ім'я Твоє людям, (Апостолам), яких Ти дав мені з світу; вони були Твоїми і Ти мені їх дав і вони зберігли Твоє Спою. Тепер вони пізнали, що все те, що Ти мені дав, є від Тебе; Бо слова, які Ти мені дав, я їм передав, і вони прийняли їх, і зрозуміли, що я дійсно прийшов від Тебе,.. Я за них молю, не за світ молю, але за тих, яких Ти мені дав, бо вони Твої.. І не тільки за цих одних молю, але також і за тих, які через їх слово увірують в мене (ціла Церква віку Євангелії), щоб усі були одно (в дусі,в замірі, в любові) так як Ти Отче в мені, а я в тобі, щоб вони також у нас одно були (показуючи остаточну ціль цього вибору, так Апостолів, як і цілого Нов. Створіння), щоб світ пізнав (якого Бог любить і якого відкупив дорогоцінною кровлю Ісуса) що Ти мене послав" -їх відкупити і привернути.- Йоана 17:6-9.

Апостоли, хоча невчені, мали сильні характери і їх

219

недостача в земній мудрості була під Господнім научуванням вирівнана тим, що вони мали "духа здорового розуму". Тому не дивно, що ці мужі були одноголосно признані первою Церквою як провідники на Господнім шляху, як особливо призначені вчителі і "філяри в Церкві", будучи під оглядом авторитету слідуючими після Господа. Господь в різний спосіб приготовив їх до цього стану.

Вони були постійно з Ним *і* тому могли бути свідками шодо всіх справ Його місії, Його научування, Його чудес, Його молитов, Його співчуття, Його святости, Його самопожертвування навіть аж до смерти, і остаточно свідками Його воскресення. Не тільки первісна Церква потребувала цього свідчення, але всі, які відтоді стали покликані Господом і прийняли Його поклик до Нов. Створіння - усі які втекли під охорону і сполягають на славні надії, що є зосереджені в Його характері, в Його жертвенній смерті, в Його високім вивищенню, і в план Божий, який Він має

довершити - потребують такого особистого свідчення в цих всіх справах, а це для того, щоб могли мати сильну віру і велику потіху.

Пізніше Господь післав сімдесять інших учнів проголошувати Його присутність і жниво жидівського віку, але їх праця була відмінною в багатьох відношеннях від праці Апостолів. В дійсності видно, що в кожнім випадку Господь відлучував Апостолів, так щоб ми і ціла Церква могли мати повне довір'я в них. Лиш вони самі мали участь з Ним в останній Пасці і в установленню нової пам'ятки Його власної смерти; лиш вони були з Ним в городі Гетсеманськім і їм Він особливо об'явився після свого воскресення; і також лиш вони були особливо вжиті як речники Св.Духа в дні П'ятидесятниці. Одинадцять були "галилеяни" як про них деякі, які їх чули, говорили "Хіба ж усі ці, що так говорять, не галилеяни?'.- Діян.2:7; Луки 24:48-51; Мат.28:16-19.

Хоча, як показують записи, наш Господь показувався після воскресення для около п'ятистам братам, все ж таки **220**

Він особливо ділав з Апостолами, з наміром, щоб вони були особливими "свідками всьому тому, що Він чинив в землі юдейській і в Єрусалимі, Якого вони вбили, розп'явши на хресті; та Бог воскресив Його третього дня і дав Йому, щоб Він з'явився ...і звелів нам проповідувати народові та засвідчити, що то Він, що є призначений Богом суддею для живих і мертвих".- Діян.10:39-45; 13:31; 1Кор.15:3-8.

Ап. Павло, хоча не в прямий спосіб свідок до такої самої міри як одинадцять, все ж таки був свідком воскресення нашого Господа в тім, що одержав ласку на миг побачити Його славу після воскресення, як про це він сам згадує "Наостаток же всіх, з'явився Він мені, немов якому недородкові (як такому, що народився перед часом)". (ІКор. 15:8,9) Ап. Павло в дійсності не мав бачити Господа в славі, перед переміною всіх членів Церкви при Другім Приході Господа, коли вони всі стануться подібні Йому і побачуть Його таким як Він є; але для того, щоб Апостол був свідком, він одержав цей проблиск і крім того одержав много видив, більше від інших Апостолів. Таким чином він був винагороджений задля того, що скорше не був особисто з Господом. Його досвіди були користю не лиш для нього, але, ми думаємо, що для користи цілої Церкви. Є це певним, що особливі досвіди, видива і об'явлення дані Апостолові, що зайняв місце Юди, були більш помічними, чим ці, що їх мали інші Апостоли.

Його різні досвіди дозволили йому пізнати і оцінити не тільки "глибокі Божі речі", про деякі з них не годилось говорити людям (2Кор.12:4), але це освічення, яке вони дали для Апостола, стало виражене через його писання і передане Церкві від його днів аж до тепер.

Тому, що Апостол мав ці видива і об'явлення, він міг добре зрозуміти стан і ситуацію, і оцінити новий вік, і зрозуміти ширину і довжину, височину і глибину Божого плану і характеру, і тому що він добре розумів і цінив ці речі, він був здібний передати їх іншим, писати про них в своїх листах в такий спосіб, щоб це давало

221

благословення для дому віри напротягу цілого віку. Дійсно, навіть сьогодні, Церква могла б скорше стратити свідчення усіх інших Апостолів, чим цього Апостола. Помимо того ми тішимось, що маємо повне свідчення - радо оцінюємо це все, як також шляхотні характери усіх дванадцятьох. Завважмо свідчення, що вказує на нього як на Апостола: насамперед слова Господні "Він є для мене вибрана посудина, щоб нести ім'я моє перед народами і царями, і синами Ізраїля" (Діян.9:15) Слова самого Апостола є "Повідомляю вас, брати, що Євангелія, яку я вам проповідував, не є від людей, ані від людини не прийняв я її, ані не навчився, але відкриттям, від самого Ісуса Христа". (Гал.1:11.12) і дальше він говорить "бо Той, Хто допамагав Петрові в його апостольстві між обрізаними, допомагав і мені між поганами" (Гал.2:8) Не тільки його ревність для Господа і для братів і його готовість класти життя за братів (у видаванню енергії, часу і старання для їх благословення) свідчать про його гідність апостольського стану на рівні з іншими Апостолами, але тому що, його апостольське відношення до Церкви було деякими оспорюване, то він прямо вказав на це і на Господнє благословення в зв'язку з його об'явленнями і службою, як доказ, що він зовсім не був позаду інших Апостолів.-1Кор.9:1; 2Кор.11:5,23; 12:1-7,12; Гал.2:8; 3:5.

Це не було заміром Господа, щоб Апостоли виконували працю лиш між жидами - записки подають противно. Він повідомив одинадцятьох, що Його праця і післанництво було для всіх народів; отже вони мали ждати в Єрусалимі аж одягнуться силою згори і там мали почати своє

свідчення. Слова нашого Господа були, "Та ви приймете силу, як Св. Дух зійде на вас, і будете моїми свідками в Єрусалимі і у всій Юдеї, і в Самарії, і аж до найдальшого краю землі" (Діян.1:8)є Це свідчення продовжувалось не тільки за життя Апостолів, але ще дальше продовжується. Вони дальше промовляють до нас, дальше навчають вірних, дальше напоминають, докоряють і заохочують вірних. Смерть не задержала їх служіння. Вони 222

дальше говорять, дальше свідчать і є дальше речниками Господа для Його народу.

НАДХНЕННЯ АПОСГОЛЮ

Це є добре, що ми маємо довір'я до Апостолів як вірних свідків, або істориків, і що ми помічаємо, що їх свідчення мають печать чесноти в тім, що вони не шукали слави, ні чести між людьми, але пожертвували всі земні інтереси в ревній службі для воскресшого і прославленого Господа, їх свідчення були б невартісні, коли б вони не мали дальшого значення, або впливу, чим це; але ми знаходимо, що Писання навчає, що вони були вживані Господом як Його надхнені чинники, і що вони були особливо проваджені Ним відносно свідчення, научування і звичаю тощо, які вони мали встановити в Церкві. Вони свідчили не тільки про речі, що чули і бачили, але в додатку про інструкції, які одержали через Св. Духа і таким чином вони були "вірними управителями". "Нехай так нас уважає кожна людина, як слуг Христових та управителів Божих таємниць" сказав Ап. Павло (1Кор.4:1) Ця сама думка була виражена Господом, коли Він сказав відносно дванадцятьох "Зроблю вас рибаками людей", і дальше "Паси вівці мої" "Паси мої ягнята". Також Апостол говорить про "Таємницю (глибокі правди Євангелії відносно високого поклику Нов. Створіння - Христа), "яка в інших поколіннях не була знана синам людським так, як вона тепер стала відкрита Його святим Апостолам і пророкам через Духа Святого". Про ціль цього відкриття є сказано "щоб навчити всіх про спасенний задум (на яких услів'ях можна осягнути участь в цьому Нов. Створінню) тієї тайни, що від віків захована була в Бозі" (Еф.3:3-11). Дальше описуючи як Церка має бути збудована на основі Апостолів і Пророків, наріжним каменем якої є сам Ісус Христос, Апостол заявляє "заради цього, я Павло, є в'язень Ісуса Христа за вас, поган". Еф.2:20,22; 3:1.

Утішитель був приобіцяний, щоб "навчити усього і

223

пригадати все, що я говорив", "і він казатиме вам, що настане" (Йоана 14:26; 16:13). Це до певної міри відноситься до цілої Церкви, але це головно відносилось до Апостолів; і дійсно, він дальше діє в тім напрямку, щоб пригадувати Церкві через Апостолів - їх слова є дальше проводами, через які Св. Дух нас навчає про речі старі і нові. Згідно з цією обітницею можемо розуміти, що надхнення Апостолів мало потрійний характер. (1) Відсвіження пам'яті, даючи їм змогу пригадати і відтворити особисте научування Господа. (2) Керівництво до оцінення правд, які відносяться до Божого плану віків, (3) Особливі об'явлення про речі, які мають наступити - речі про які Господь сказав, "Ще багато маю вам говорити, та ви не зможете це тепер перенести".- Йоана 16:12.

Ми не думаємо, що відсвіження пам'яті Апостолів вказує на диктовання точних висловів і після точного порядку усіх слів Господа. Писання Апостолів не потверджують цього. Однак Господня обітниця є сама собою ґаранцією правильности їх висловів. В кожній з чотирьох Євангелій маємо історію початкового періоду життя і служби Господа, та проте в кожній особистість автора є показана. Кожний за своїм стилем записував ці речі, які виглядали йому більш важними і під Божим проводом ці різні записи постачають разом повну історію, яка є потрібна для встановлення віри Церкви, розпізнання Ісуса як Месії і Пророка і про виповнення пророцтв відносно Нього, про різні факта і події в Його життю, і про Його научування. Коли б надхнення було в роді словного диктування, то не було б потрібним, щоб кілька мужчин повторювали це саме оповідання; але гідним завваги є це, що хоча кожний автор проявляє свою особисту свободу вислову і опису найбільш важних подій, Господь через свого Духа так керував справами, що нічого важного не полишено - усе, що потрібне, стало вірно записане -"щоб чоловік Божий міг бути досконалий і до всякого Доброго діла готовий". Тут є інтересним помітити, що запис Ап. Йоана доповнює інші записи, Маттея, Марка і 224

Луки, і що він головно описує про важні події і проповіді, які були поминуті іншими.

Господня заява, що Він буде через Св. Духа провадити Апостолів і через них Нове Створіння "до всякої правди", показує нам, що цей провід буде загальний, радше чим особистий (тобто кожного

зокрема) - що виповнення сталось в такий спосіб, то про те вказують різні записи. Хоча Апостоли, за вийнятком Ап. Павла, були прості і невчені люди, то помимо цього їх писання є прекрасними. Вони були здібні руйнувати мудрість вчених, нищити забобони теологів в їх днях і надальше. Не грає ролі, якими мудрими словами може бути висловлюваний блуд, він не може встояти перед логікою Права і Пророків і наук нашого Господа. Жидівські письменники помітили це, бо читаємо, що вони "спотерігли, що вони (Ап. Петро і Йоан) люди невчені та прості, то дивувались, і пізнали їх, що вони були з^ Ісусом" - що вони вивчили Його науку і наслідували Його духа.- Діян. 4:5,6,13.

В листах Апостолів знаходяться такі логічні аргументи, основані на надхнених писаннях Стараго Завіту і на словах нашого Господа, і всі, які напротягу цього євангельського віку ділали в цьому самому дусі, йдучи по лініях наук та основ, які наш Господь через своїх речників нам передав, приходять до цієї самої корисної конклюзії (висновку); так що наша віра не опирається на людській мудрості, але на силі Божій (ІКор.2:4,5). Все ж таки в цих науках і в їх історичних описах не маємо доказів диктування слова за словом, не має доказів на те, що вони були лиш Господніми механічними секретарями, говорячи і пишучи в спосіб механічний, подібно як чинили старинні пророки (2Пет.1:21). Навпаки, чистий ум Апостолів, що ясно бачив і передбачував речі, був таким з причини освічення його Духом Божим, і це дало їм змогу бачити і оцінювати Божі заміри, і виразно про них говорити і писати; подібно увесь Господній народ відтоді, поступаючи за Його проводом, може зростати в ласці і в знанні, і в любові, і також може

225

зрозуміти з усіми святими ширину і довжину, височину і глибину, і пізнати любов Христову, яка перевищує всякий (людський) розум".- Еф.3:18,19,

Все ж таки, ми є вповні оправдані, коли віруємо, що їх інші научування як також їх історичні записи, були так під наглядом Господа, що там не входили невластиві слова і що правда була в такій формі представлена, щоб становила "харч на пору" для домовників віри від тоді, аж до тепер. Ця Божа опіка над Апостолами була показана наперед в словах нашого Господа, "Що тільки зв'яжете на землі, буде зв'язане на небі, і все, що розв'яжете на землі буде розв'язане на небі" (Мат. 18:18). Ми розуміємо, що це не означає, щоб Господь зрікся свого права і піддається під розпорядження Апостолів, але що вони будуть так проваджені і піддержувані Св. Духом, що їх рішення в Церкві відносно того, які речі треба вважати за обов'язкові, а які за необов'язкові, буде правильним рішенням; і що Церква в загальному може знати, що ці справи стали полагоджені, так що прийняте рішення є Господним рішенням, так само як і Апостолів.

НА ЦІЙ СКЕЛІ ПОБУДУЮ ЦЕРКВУ МОЮ

Згідно з тим як Апостол Петро видав свідоцтво, що наш Господь є Христос, що Ісус сказав "Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров це тобі відкрили, а Отець мій, що на небі. І кажу тобі, що ти Петро (гр.петрос - скеля) і на цій скелі (петра - маса каміння - великий основний камінь правди, про якого ти тепер висловився) побудую Церкву мою". Господь сам є будівничий, і Він сам також є названий Основою, "Іншої основи ніхто не може заложити, чим тої, що є заложена, а якою є Ісус Христос" (ІКор.3:11). Він є великим Каменем, а заява Апостола про Нього була свідченням про опоку, камінь - про головні, підставові основи Божого плану. Ап. Петро так розумів ці справи і так про них висловився (Шет.2:5,6). Він заявив, Що всі правдиво посвячені віруючі є "живими камінням",

226

227

які приходять до великого Каменя Божого плану, Ісуса Христа - будувати святий Божий храм через сполуку з Ним - основою. Тому Петро не говорить і не претендує бути каменем основи, лиш зачислює себе разом з іншими до "живого каміння" (гр. літос) Церкви, хоча "петрос", скеля, вказує на більший камінь, чим "літос" і усі Апостоли як основні каміння будуть мати в Божому плані і порядку більшу важливість від інших братів.- Об'яв.21:14.

КЛЮЧІ АВТОРИТЕТУ

' В зв'язку з тим Господь сказав до Петра, "І я дам тобі ключі Царства Небесного і що ти зв'яжеш на землі, буде зв'язане на небі". В той спосіб авторитет даний усім Апостолам, був особливо сказаний до Ап. Петра, і це з додатковим привілеєм або честю мати також ключі -відмикаючою,

відчиняючою силою або авторитетом. Ми пам'ятаємо як Ап. Петро вжив ключів Царства і зробив відкриваючу, або розпочинаючу працю нового віку, насамперед в дні П'ятидесятниці до Жидів, а опісля три і пів року пізніше до Поган в домі Корнелія. Читаємо, що в дні П'ятидесятниці, коли Св. Дух став виллятий, "Тоді Петро ставши з одинадцятьма" - він розпочав, він відкрив, а інші наслідували, і таким чином жидам стало представлене запрошення Євангелії. В справі Корнелія, то читаємо, що Господь звернув посланців до Петра і через "видиво" поінформував його, щоб він прийняв запрошення і пішов за ними, і в той спосіб вжив його до відчинення дверей ласки, свободи і привілею для поган - щоб вони також могли приступити до участи в привілею високого поклику Нов. Створіння. Ці речі вповні годяться з тим, що ми вже бачили відносно Господнього заміру в зв'язку з вибором дванадцяти Апостолів. І чим ясніше Господний народ розпізнає це, що ці дванадцять мужчин були особливими представниками нового віку і що їх слова були особливим проводом правди для Нов. Створіння, то тим більше вони будуть приготовані прийняти їх слова і

тим більше не будуть схильні поперати навчання інших, які перечуть їх (Апостолів) свідченням. "Коли вони не говорять згідно з словом, то нема в них світла".- Ісая 8:20.

Остання пропозиція обітниці нашого Господа звучить: "Він (Св. Дух Отця) вкаже вам на майбутні речі". Це натякає на особливе надхнення Апостолів і посередньо це вказує на благословення Господнього народу напротягу цілого віку аж до його закінчення, через їх навчання. Таким чином вони мали бути не тільки святими Апостолами, але також пророками і доглядачами, повідомляючи Церкву про майбутні події. Не конечно думати, що всі Апостоли були вживані в такій самій мірі в яких-небудь чи у всіх услугах. Фактом є, що деякі були надарені більшою честю не тільки в певних привілеях служби як Апостоли, але також більше в показанню про речі, які мали наступити. Ап. Павло показує на різні речі, що мають статись, на велике відступлення в Церкві, на об'явлення "Чоловіка Гріха", на таємницю відносно Другого Приходу Господа, і що ми не всі поснемо, хоча всі мусимо бути перемінені; про таємницю закриту від віків, що до Церкви ввійдуть теж з поган і також стануться співспадкоємцями з Христом цієї обітниці даної Авраамові - що в його насінню будуть благословенні всі народи землі тощо. Він також показує, що при кінці цього віку зло матиме перевагу в Церкві, що люди будуть любити розкоші більше, чим Бога, маючи вид побожности, але її сили виперлися; що хижі вовки (нищівна вища критика) увійдуть до Господнього стада і не пощадять його. Дійсно, усі писання Ап. Павла є чудово насвітлені через видива і об'явлення, які за його днів належали до майбутности і про яких не годилось тоді говорити, але які тепер є явні для святих через типи і пророцтва Старого Завіту -зрозумілі тепер в світлі слів Апостола, тому що прийшов "властивий час", щоб вони стали зрозумілі.

Ап. Петро також як пророк, вказує на прихід ложних вчителів до Церкви, які потаємно вноситимуть шкідливі єресі, заперечуючи навіть, що Господь їх купив. Дивлячись 228

до наших днів він пророкує, кажучи "в останні ^ прийдуть із насмішками глузії... кажучи. Де обітниця Його приходу.." Він також пророкував, що "День же Господній прийде як злодій вночі".

Ап. Яків пророкує відносно кінця цього віку, кажучи, "А ну ж тепер ви, багачі, плачте та ридайте над злиднями, що прийдуть на вас...Ви зібрали скарби на останні дні".-Яків 5:1-5.

Однак Ап. Йоан був найбільш визначний пророк з усіх Апостолів; його видива в книзі Об'явлення описують в чудовий спосіб про речі, що мали настати.

АПОСТОЛЬСЬКА НЕОМИЛЬИСТЬ

З повищого ми є вповні оправдані вірити, що Апостоли були так проваджені Господом через Його Духа, що всі їх публічні заяви були з Божого надхнення для напомину Церкви; і не менше непомильні чим вискази пророків в минувшім віці. Але, так думаючи відносно правдивости їх свідчення і що всі їх вискази до Церкви мали Боже признання, є властивим, щоб ми зепзамінували обережно п'ять відмінних обставин, згаданих в Новому Завіті, яких звичайно вважають, що вони противляться думці, що Апостоли не помилялись в своїх навчаннях. Ми їх перевіримо окремо.

(1) Петро відрікся нашого Господа близько перед Його розпяттям. Це не може бути оспорюване, що тут Петро впав несподівано у поважну помилку, за яку опісля він дуже жалував, але ми не повинні забувати, що цей переступ, хоча зроблений після вибрання його на Апостола, був перед його помазанням через Св. Духа в П'ятидесятниці і його божественним призначенням на Апостола в повнім цього слова значенню. Та більше того, неомильність, яку ми приписуєм Апостолам, є та, що відноситься до публічного навчання і писання, а не до всіх справ і подробиць в їх життю, які безперечно були позначені хибами, та недостачами їхніх земних посудин (тілом),

229

заплямлених упадком, в якому усі діти Адама потерпіли. Слова Апостола, що "ми маємо цей скарб в земних посудинах", очевидно відноситься до нього самого і до інших Апостолів, як також до цілої Церкви, яка одержала Св. Духа. Наша участь, як одиниць, у великій чинності поєднання нашого Господа, покриває ці хиби тіла, які є противні до наших бажань як Нових Створінь.

Апостольський чин для служби Господеві і для Церкви був зовсім віддільний від звичайних слабостей тіла (не мав жодного зв'язку з тим) і був їм звірений не задля людської досконалості, але тоді, коли вони були "такі самі люди, як ви (як всі інші)" (Діян.14:15). їх чин не привів реституції - досконалосте їх смертельного тіла- але тільки новий ум і Св. Духа, щоб їх провадив. Це не вчинило їх думок і чинів досконалими, лиш відвернуло ці думки і чини так, що публічне научування цих дванадцятьох були непомильні - Словом Божим. Таку непомильність приписують папам - що коли папа говорить "з катедри", або офіціяльно, то він є під наглядом Божим і не помиляється. Ця непомильність папів є приписувана їм на цій підставі, що вони є також Апостолами - не доглянувши і ігноруючи цей факт (це виразне свідчення), що Писання навчає, що тут є лиш "дванадцять Апостолів Агнця".

(2) При одній оказії Ап. Петро "відлучався" - був винний задля несталого, двостороннього поступування (Гал.2:11-14). Це є нам показане як доказ, що Апостоли не були непомильні в своїм поступованню. Ми з цим годимося, бо бачимо, що Апостоли про це самі згадують (Діян.14:15), але повторюємо, що ці людські слабості не заплямили їх праці чи спроможности як Апостолів - які через Духа Святого, післаного з неба, голосили Євангелію (Шет.1:12; Гал.1:1І) - не людською мудрістю, але мудрістю з гори (1Кор.2:5-16). Цю помилку з сторони Ап. Петра Бог негайно виправив через Ап. Павла, який симпатично, але рішучо "виступив проти нього в вічі, тому бо він заслужив на докір"; що

це Ап. Петро відповідно прийняв і що

230

231

поконав цю слабість відносно вивищування жидів, є виразно засвідчено через його два листи, в яких немає найменшого хитання відносно цього предмету, ні браку вірности у своїому визнанню до Господа.

(3) Деякі твердять, що Апостоли сподівались, що скоро настане другий прихід Хрита, можливо ще за їх життя, і що в цім вони доктринально помилялись і тим доказували, що їх науки не є достовірні. Ми відповідаємо, що Господь заявив^, що Він оставив Апостолів в непевності відносно часу Його другого приходу і встановлення Царства -кажучи просто їм і усім іншим, щоб пильнували, для того, шо коли прийде відповідний час на цю подію, то щоб вони про це знали і не були в темряві, так як буде світ в загальному. На їх питання в цій справі після воскресення Господа, вони одержали таку відповідь від Нього "Не вам є знати час і пору, які Отець у своїй владі призначив." Отже чи будемо шукати вини у Апостолах відносно тої справи, про яку Господь сказав, що на цей час була Божою таємницею? Напевно ні. Однак ми пізнаємо, що під проводом Духа в справі "майбутних річей", Апостоли були дуже обережні в своїх висказах відносно часу другого приходу, а коли йде про те, що вони ніби сподівались цього приходу за їх життя, то їх слова вказують противно.

На приклад, Ап. Петро виразно говорить, що він писав свій лист з наміром, щоб його свідчення були з Церквою після його смерти - виразний доказ, що він не сподівався жити аж до заложення Царства (2Пет.1:15). Ап. Павло, заявляючи, що "час короткий", не говорив який короткий. Дійсно, дивлячись з точки погляду тижня, в якім кожний день вказує на тисячу літ, з яких сьомий впровадить Царство, то в цьому часі більше чим чотири шостих вже проминуло і оставший час не був довгий. Зовсім подібно ми говоримо про такі речі тепер відносно земних справ, коли в четвер кажемо, що тиждень незадовго скінчиться. Ап. Павло також говорив про час свого відходу, про свою готовість зложити своє життя і про те, що він волів би так учинити. Він показує, що Господній день прийде так, як

злодій в ночі. Він старається виправити певні мильні поняття відносно цього, кажучи "Не скоро хитайтесь умом, та не тривожтесь ні духом, ні словом, ні нашим посланням, наче б вже настав Господній день. Нехай ніхто не зводить вас ніяким способом, бо той день не настане, аж поки перше не настане відступлення і не виявиться чоловік беззаконня, син погибелі... хиба не пам'ятаєте, що ще будучи з вами, я про це вам говорив. І тепер знаєте, що саме здержує його з'явитися у свій час".- 2Сол.2:2-6.

(4) Закидують, що Ап. Павло, який написав "Ось я, Павло, кажу вам, що коли ви обрізуєтесь, то Христос вам нічого не поможе" (Гал.5:2), обрізав Тимотея (Діян. 16:3). І нас питають, чи він через те не навчав ложно і всупереч його заяви? Ми відповідаємо, що ні. Тимотей був жидом, бо його мати була жидівкою (Діян. 16:1), а обрізання було народним звичаєм між жидами, який почався перед данням Мойсеевого Закону і який був продовжуваний після того, коли Христос "знищивши рукописання вироку закону, яке було проти нас, Він узяв його з поміж нас і прибив на хресті" (Кол.2:14). Обрізання було дане Авраамові і його потомству чотириста тридцять літ скорше, чим Закон був даний Ізраїлеві як народові при горі Синай. Петро був призначений Апостолом до обрізаних (до жидів), а Павло Апостолом до необрізаних -до поган. Гал. 2:7,8.

I/

Його аргумент в Гал. 5:2 не був звернений до жидів, лиш до поган, які хотіли бути обрізані, бо там деякі ложні учителі баламутили їх, кажучи, що вони мусять заховувати Угоду Закону, так само як принимати Христа, і в той спосіб вели їх до ігнорування Нової Умови. Тут Апостол показує, що для них бути обрізаним (задля якоїнебуть такої причини) було б відкиненням Угоди Ласки, і тим самим відкинення цілої праці Христа. Він не противився тому, щоб жиди продовжували цей народній звичай обрізання, це є очевидним з його праці в 1 Кор.7:18,19, як також з тим, що він зробив Тимотесві. Це не було конечним для Тимотея, ні для жодного іншого 232

жида бути обрізаним, але це також не було невластивим, але тому, що він мав час від часу йти між жидів, то це було б на його користь - даючи йому довіря від жидів. Але ми бачим, що Ап. Павло твердо опирався в цій справі, коли деякі, що не розуміли справи, хотіли, щоб Тит, повнокровний грек, був обрізаний.- Гал.2:3-5.

(5) Звіт про поступування Ап. Павла записаний в Діян.21:20-26, вважається деякими як незгідний з його власним навчанням правди; і що це показує його помилковість відносно доктрин і практики. Твердять, що в цьому випадку це було з причини злого поступку, що Ап. Павло терпів так багато як в'язень і остаточно став післаний до Риму. Але такий погляд не походить і не с попертий фактами з Писання. Запис показує, що через ціле його пережиття Павло мав співчуття і попертя усіх інших ^постолів і що найважніше, Господню постійну ласку. Його шлях і досвіди були на взір інших Апостолів. Про його терпіння було пророковано і йому було сказано перш ніж він прибув до Єрусалиму (Діян.21:10-14), що його в'язи чекають; і з причини послуху для свого переконання і обов'язку Павло мужно переніс усе те, що було наперед сказано. І коли він був в самій середині горя, то читаємо "Господь став перед ним і сказав: Будь відважний, Павле, бо як ти свідчив про мене в Єрусалимі, так треба тобі свідчити і в Римі". Пізніше бачимо, що Господь знова виказав йому ласку, бо читиємо, "З'явився мені цієї ночі Ангел Бога, Якому я належу і Якому служу, кажучи: не бійся, Павле, ти бо мусиш стояти перед кесарем, і ось дарував тобі Бог усіх тих, що пливуть з тобою".- Діян.23:11; 27:23,24.

Супроти усіх цих фактів ми мусимо старатись, щоб зрозуміти шлях Ап. Павла в зв'язку з його смілим і шляхотним поступованням - вельми оцінюючи працю і свідчення, яких Бог не тільки що не ганив, але признав. Отже приступаючи до перегляду того, що є подано в Діян.21:21-27 , ми помітили (21 в.), що Павло не навчав, що навернені з жидів не повинні обрізувати своїх дітей,

233

і він не відкидав Мойсеевого закону»- він радше це поважав, показуючи на більшу і величну дійсність, яку Мойсеевий закон так сильно зображував. Отже він не відкидував, лиш поважав Мойсея, кажучи "Закон є справедливий і святий, і добрий" і показував, що через нього збільшилось знання вельми гріховного гріха, що Закон був так великий, що жодний недосконалий чоловік не міг його вповні виповнити, і що Христос, через виповнення його, виграв його нагороду і тепер під Угодою Ласки пропонував, або представляв (всім) вічне життя і благословення як дар для тих, які не

могли заховувати вповні Закону, але через віру прийняли, для прикриття своїх недосконалостей, Його досконалий послух і жертву, і які стались Його послідовниками на дорозі праведности.

Певні церемонії в жидівськім віці, такі як піст, святкування нових місяців і суботних днів і свят, були типами духових правд, що належуть до віку Євангелії. Апостол виразно показує, що Євангелія Нової Угоди не наказує, ані не заборонює їх (Господня Вечеря і Хрещення с одинокими приписами символічного характеру, які стали передані нам і вони с новими).- Кол.2:16,17; Луки 22:19; Мат.28:19.

У цьому випадку, який тепер розглядаємо, був один з цих жидівських символічних обрядів названий "очищенням", що його обходив Ап. Павло і з ним чотирьох жидів. Будучи жидами, вони мали право, якщо хотіли, не лиш посвятити себе Богу, в Христі, але також виконувати зв'язаний з тим символ "очищення". І власне вони це вчинили - ці мужчини, які були з Павлом, зробивши в додатку слюб для упокорення себе перед Господом і людьми тим, що обстригли собі голови. Ці символічні церемонії дещо коштують, а оплата за них мала правдоподібно йти на покриття коштів Святиш.

Ап. Павло ніколи не навчав жидів, що вони є вільні від Закону, але, противно, що Закон панував над кожним з них так довго як вони жили. Однак, він показав їм, що коли жид прийме Христа і станеться "вмерлим для Нього" 234

то це задовільнить вимагання Закону для такого жида і зробить його Божим вільним чоловіком в Христі (Рим.7:1-4). Але він навчав віруючих з поган, що вони ніколи не були під жидівською Угодою Закону і що для них старатись практикувати ці обряди і церемонії жидівського Закону означатиме, що вони для свого спасення сполягають на ці символи, а не сполягають вповні на заслугу Христової жертви. І з тим усі Апостоли годились- Гляди Діян.21:25; 15:20,23-29.

Нашим заключенням с, що Бог в найбільш чудовий спосіб вживав цих дванадцяти Апостолів, роблячи з них найздібніщих слуг Його правди і в надприродній спосіб провадив і керував ними в справах, про які вони писали, так що нічого корисного для Божого чоловіка не стало пропущено, і що в кожнім слові їх оригінального писання Він заманіфестував свою опіку і мудрість, навіть понад те, що самі Апостоли могли зрозуміти. Нехай буде слава для Бога за цю певну основу для нашої віри.

АПОСТОЛИ НЕ Є ПАНАМИ БОЖОГО НАСЛІДЦЯ

Чи Апостолів треба вважати в якому-небудь значенні панами в Церкві? або іншими словами, Коли Господь і Голова Церкви відійшов, то чи котрий-небудь з них зайняв місце Голови? Або чи вони разом становили голову, щоб зайняти Його місце і обняти володіння уряду? Або чи вони, чи хтось з них були заступниками, чи намісниками Христа в Церкві, яка є Його тілом, подібно до притенсій римських палів?

Проти таких гіпотез маємо виразну заяву Ап. Павла (Еф.4:4,5) "Одно тіло," і "один Господь", і тому між різними членами цього тіла, не грає ролі як важним може бути деякий з них, лиш один Господь і Голова має бути визнаним. Про це Господь також виразно навчав, коли, звертаючись до народу і до свої учнів, сказав, "Книжники і фарисеї засіли на сидінню Мойсея...люблять перші місця на бенкетах і щоб їх люди називали Учителями; Ви не

235

звіться учителями, бо один у вас Учитель, Христос, ви всі брати" (Мат.23:1Д,6-8). І дальше, звертаючись до Апостолів, Ісус сказав "Ви знаєте, що ті, які вважаються за князів, панують над ними, а їх вельможі мають над ними владу. Нехай не буде так між вами. Хто бажає статись великим між вами, нехай буде вам слугою, а хто з між вас бажає бути першим, нехай буде слугою всім, Бо Син Чоловічий не прийшов, щоб Йому служили, а щоб служити і дати своє життя на викуп за багатьох".- Марка 10:42-45.

Ми також не маємо жодних доказів, щоби Перва Церква вважала Апостолів як володарів Церкви, ані щоб Апостоли колинебудь зайняли такий авторитет чи повагу в Церкві, їх поступування було далеким від ідей папства про панування, і від тих визначних пастирів, чи міністрів в інших Християнських сектах. Наприклад, Петро ніколи не називав себе "князь Апостолів", так як папісти називають його; ні він, ні інші не титулували один одного, ані не діставали таких почестей від Церкви. Вони називали і звертались один до одного просто як Петро, Йоан, Павло, або брат Петро, брат Йоан і т.п. і всі інші в Церкві поздоровлювались подібно - як брати і сестри в Христі (Діян.9:17; 21:20; Рим.16:23; 1Кор.7:15; 8:11; 2Кор. 8:18; 2Сол.3:6,15; Філім.7,16). І є написано, що навіть сам

Господь не встидався називати їх братьми (Жид .2:11), так далеко Він с від прибирання пануючого становища, хотяй мав правдивий і загальний авторитет від Бога.

Ані також жодний з провідних слуг в первій Церкві не ходили в священичих шатах, ні з хрестом чи з розарієм тощо, вимагаючи почестей і хвальби від народу, бо Господь навчив їх, що найголовніший між ними с той, хто служить найбільше. Таким чином, наприклад, коли переслідування розпорошило Церкву і порозганяло їх поза Єрусалим "одинадцять" твердо стояли на своєму місці, будучи готовими чинити все, що буде потрібно, бо в цих часах проби Церкви, Брати, які жили за межами цього міста, будуть звертатись до них в Єрусалимі про поміч і заохочення. Бо коли б вони повтікали, то ціла Церква 236

відчувала б розчарування і була б прибита страхом. І ми бачимо, що Яків загинув від меча Ірода, а Петро впав у в'язницю і був прив'язаний ланцюхами до двох воїнів (Діян. 12:1-6), і Ап. Павло, і Сила були вельми побиті в своїй службі і тоді вкинені до в'язниці, і ноги їх стали забиті в колоди; і сам Павло переносив "велику боротьбу страждань" (Діян.16:23,24; 2Кор.11:23-33). Чи вони виглядали як пани і чи володіли? Напевно ні.

Ап. Петро дуже виразно говорить в цій справі, коли дає пораду старшим, щоб "пасли стадо Господа". Він не сказав, ваше стадо, ваших людей, вашу церкву, як много пастирів висловлюється сьогодні, але Стадо Боже, не як пануючі над ними, але щоб бути прикладом для них -прикладом покори, вірности, ревности і побожности (Шет.5:1-3). І Ап. Павло говорить, "Я думаю, що Бог постановив нас, Апостолів, як останніх, мов на смерть призначених, бо стались видовищем світові і Ангелам, і людям. Ми нерозумні ради Христа...ми немічні..ми безчесні, ще до цієї години голодуємо і прагнемо; ми нагі і нас б'ють, безпритульні і тиняємось, і трудимось, працюючи своїми руками, Нас лають, а ми благословляємо, нас переслідують, а ми терпимо; нас очернюють, а ми молимось. Мов сміття світу стались ми, ометиця всім аж досі" (ІКор.4:9-13). В усім цім вони не були такими, як пани. І спротивляючись думкам деяких братів, які, як виглядає, мали аспірації до панування над Господньою спадщиною, Апостол іронічно заявляє "Ви вже наситились, ви вже збагатілись, без нас зацарювали"; але дальше він їм радить і вказує на одиноку правильну дорогу, яка є дорогою покори, кажучи, "будьте послідувачами моїми" в цьому відношенню. І дальше "Нехай так нас вважає кожна людина, як слуг Христових та управителів Божих таємниць".- 1Кор.4:8,16,1.

І знову той самий Апостол додає: "Але як Бог, визнавши нас гідними, доручив нам Євангелію, так ми і говоримо, стараючись подобатися не людям, а Богові, який випробовує серця наші. Ніколи бо не було в нас лестивого

237

слова до вас, як знаєте, ані таємної зажерливої думки. Бог тому свідок. Ми не шукали від людей слави, ні від вас, ні від інших, хоч ми могли, як Апостоли Христові, бути тягарем вам. Ми, навпаки, були лагідні між вами, як нянька, що доглядає своїх дітей" (1Сол.2:4-7). Апостоли не видавали ні булли, ні анафеми, але між висловами знаходимо такі як "нас очернюють, а ми молимось." "Старшого не докоряй, але радше вмовляй як батька" "Благаю тебе, товаришу вірний".- 1Кор.4:13: 1Тим.5:1; Фил.4:3.

Рання Церква відповідно шанувала побожність і вище духове знання і мудрість Апостолів і, вважаючи їх представниками Господа, якими вони в дійсності були, вони сиділи коло них і вчилися, але не з замкненим і нерозбираючим умом, але з такою умовою поставою, щоб "досвідчувати духи" і "усе провіряти" (Йоана 4:1; 1Сол.5:21; Ісая 8:20). І, навчаючи їх, Апостоли любили такий спосіб думання, який вимагав доброї підстави для їх надії, і вони це заохочували і були готові це зустріти - не в переконливих словах людської мудрости, але в силі Божій (ІКор.2:4,5). Вони не плекали сліпої забобонної пошани для себе.

Читаємо, що Веріяне були благородніші, за тих що в Солуні і що вони прийняли Слово з великою охотою, щодня досліджуючи Писання, чи юно так є (Діян.17:1І). І це було постійним старанням Апостолів, щоб Євангелія, яку вони проповідували, була цією самою Євангелією, що була неясно проголошена пророками старовини, "Про це спасення розвідували та допитували пророки, які про благодать, яка мала прийти вам, (Тілові Христовому) пророкували .. їм було відкрито, що не самим собі, а вам вони служили тим, що тепер звістили вам ті (Апостоли), які через Духа Святого, з неба посланого, проповідували Євангелію" (Шет.1:10-12) - що це була ця сама Євангелія життя і

безсмертя, яку вивів на світло сам Господь - що її найбільше застосування і всі особливі частини є через них відкриті для Церкви під проводом і керівництвом Святого 238

Духа, чи це через особливе об'явлення, чи через інший більш природній спосіб, обидва з яких були вжиті і були виповненням обітниці Господа для Апостолів і для Церкви, коли Він заявив, "я ще маю багато річей вам сказати, але ви тепер не можете знести".

Тому це було правильним для Веріян досліджувати Писання, щоб переконатись чи свідчення Апостолів годились з Законом і Пророками, і також порівняти їх з навчанням Господа. Наш Господь також вказував на таке досліджування Його свідчення при помочі Закону і Пророків, кажучи "Прослідіть Писання ..і вони свідчать про мене" (Йоана 5:39). Усе Боже свідчення мусить бути в гармонії, чи воно передане Законом, чи Пророками, чи Апостолами, їх повна гармонія с доказом Божого надхнення. І, дякувати Богу, що ми пізнаєм, що така гармонія, така однозвучність існує, так що Писання Старого Завіту і Нового Завіту разом становлять те, що Сам Господь назвав "Божою арфою" (Об'яв.15:2). І різні свідчення Закону і Пророків є кількома струнами цієї арфи, які, коли настроєні через Св. Духа домуючого в наших серцях і порушувані пальцями вірного слуги і дослідника Божої правди, видають найбільш чудовий звук, якого будь-коли могли чути вуха смертельників. Нехай буде хвала і честь Господу за чудову мелодію "пісні Мойсея і Агнця", яку ми завчаємо через свідчення святих Апостолів і Пророків, яких провідником є Господь Ісус Христос.

Але хоча свідчення Господа і Апостолів мусять годитись з Законом і Пророками, ми маєм сподіватись, що вони будуть свідчити про речі "нові" так як і про "старі", бо пророки вказували, що ми цього маєм сподіватись (Мат. 13:35; Пс.78:2; 5Мойс.18:15,18; Дан.12:9). І тому знаходимо, що вони не тільки пояснюють заховані правди і старинні пророцтва, але що також виявляють нові об'явлення правди.

239

АПОСТОЛИ, ПРОРОКИ, ЄВАНГЕЛИСГИ, ВЧИТЕЛІ

Згідно з загальною думкою Християнства Господь полишив справу організації Церкви в такім положенню, яке було зовсім невідповідне для цілі, яку Він намірив, і що Він надіявся, що Його народ буде послуговуватись своєю мудрістю в справі цієї організації. Багато мужчин і багато умів було за більш або менш точною і острою організацією, і тому знаходимо сьогодні Християн по цілому світі, зорганізованих по різних лініях і з більшою чи меншою твердістю, або суворістю, і кожний з них твердить, що його система і спосіб правління є кращим. Це є помилкою. Це не є властивим думати, що Бог, передбачивши це Нове Створіння ще перед основанням світу, був би так недбалим у своїй власній праці, щоб полишити свій нарід без ясного розуміння Його волі і без відповідного влаштування організації для їх добра. Тенденція людського ума є, з одної сторони, або до анархії, або, з другої сторони, до поневолення другого. Божа постанова, уникаючи обох цих скрайностей, позначує для Нового Створіння надзвичайно просту організацію і уникає всього, що є схильне до поневолення. В дійсності, напомин Писання для кожного особистого Християнина є, "Стійте ж оце у волі, до якої нас Христос визволив і не піддавайтеся знова під ярмо неволі". Гал.5:1.

Показуючи цю Божу постанову, чи влаштування, ми мусимо обмежуватися вповні до Божих записів і зовсім нехтувати церковну історію, пам'ятаючи, що предсказане "відступлення" почало вже діяти навіть за апостольських часів, і що воно скоро поступало після їх смерти, дійшовши до вершка насамперед в папській системі. Принимаючи біблійні записи, можемо включити до записів Нового Завіту типічні постанови Закону, але мусимо завжди пам'ятати, що ці типи вказують не тільки на речі, які мали місце в часі віку Євангелії, але також зображували постанови і розпорядженя надходячого 240

Тисячлітнього віку.. Наприклад, день Примирення (Поєднання) і його чинність представляли, як ми вже бачили, цей вік Євангелії.. В цьому дні первосвященик не носив своїх славних шат (строю), але звичайну святу льняну шату - що зображувала те, що підчас цього євангельського віку ні Господь, ні Церква не занимали визначного місця в очах людей - їх стан був представлений просто як чистий і праведний -зображений у льняній шаті, яка у випадку Церкви, зображувала приписану праведність її Господа і Голови. Це було після дня Примирення, що Первосвященик одягнувся в шату слави, яка представляла славу і повагу Христового авторитету і сили підчас Тисячолітнього віку. І також Церква є представлена з своїм Господом в славі цього образу, тому що як голова

Первосвященика зображувала нашого Господа, так його тіло представляло Церкву, і тому славна шата зображувала честь і славу цілого Царського Священства, коли прийде час його прославлення. Папська єрархія має ложні притенсії, що Царство Христа стало довершене через уповноваження, що папи є Його намісниками, а кардинали і єпископи представляють Христа в славі і силі, і через те стараються вживати цивільну і релігійну контролю над світом, і фальшувати славу і гідність вибраного Нового Створіння в своїх славних урядових шатах, які вони носять. Однак дійсне Царське Священство, ще дальше носить жертівні шати і жде на свого правдивого Господа і на правдиве вивищення до "слави, чести і безсмертя", коли останній член "вибору" закінчить свою частину в чинності жертви.

Це є Новий Завіт, на якого ми мусимо особливо дивитись відносно вказівок про організацію і правила Церкви за днів її пониження і жертвування. Це, що ці правила не є виставлені в стислій формі, не мусить нас зупиняти від переконання, що, помимо цього, вони є повною системою. Ми мусимо боротись проти природнього думання нашого помилкового (зіпсованого через упадок) осуду відносно законів, і мусимо пам'ятати, що Церкві, як

241

синам Божим, є дане "досконале право свободи", тому що вони не є вже більше слугами, але синами і тому, що сини Божі мусять навчитися як вживати свободу (вільність) синівства і через те виказати більш особливо їх повний послух для Права і Принципу Любови.

Апостол представляє перед нашим умом образ Нов. Створіння, який зілюстровує цілий предмет. Це є людський образ, де голова представляє Господа, а інші різні частини і члени представцляють Церкву. В 1 Кор, 12 роз. цей предмед є широко розбираний і з великою простотою є дане пояснення, що "Як бо тіло одне, а членів має багато, і всі члени тіла, хоч багато їх, становлять собою одне тіло, так і Христос (одне тіло в сполуці з багатьма членами). Бо одним Духом усі ми в одне тіло хрестились, чи то жиди, чи греки, чи вільні, чи невільники". Апостол дальше звертає увагу на факт, що так як добро людського тіла залежить головно на єдності і гармонії, і співпраці усіх членів, то так само є з Церквою, тілом Христа. Якщо один член переносить біль, чи пониження, то всі іїшгі члени це відчувають, хотячи, або нехотячи, і якщо один член є особливо благословлений, або потішений, або заохочений, то відповідно до цього усі інші мають участь в цьому блаженстві. Він виказує (23 в), що ми стараємось покривати і ховати слабості, хиби і т.п. нашого природнього тіла і стараємось їм помогти, і що так само повинно бути в Церкві, в Христовім тілі - найбільш упавші члени повинні мати особливу опіку і також прикриття любов'ю, співчуттям, "щоб не було поділення в тілі і щоб усі члени однаково один про одного дбали."

Згідно з тим Господня організація Церкви є дійсно повною, але, як у природі, так і в ласці - де організація є повна, там є менша потреба зв'язування і сцілювання. Дерево є вповні зорганізоване і злучене з вершка до коріння, та проте галузки не держаться дерева через якісь штучні прикріплення чи шнури, чи гвинти, чи написані правила, і так само з тілом Христовим. Якщо відповідно пристосоване і узгіднене і сполучене по лііїіях, 242

які позначив Господь, то тут не треба шнурків, ні гвинтів, щоб держати різних членів разом - не треба особливого права чи "правд віри" та людських блискучих приладів, щоб їх приводити до купи і держати разом. Один Дух є зв'язком єдности і так довго як дух життя остається, єдність, злука тіла мусить оставатись також, і тут ця сильна, або слаба сполука і єдність, буде узалежнена на тому, до якої міри там буде перебувати Дух Господа.

Апостол іде дальше і показує, що Бог є керівник, або управитель справ цієї організації, Нового Створіння, яке Він сам позначив і започаткував. Його слова звучать, "Ви ж тіло Христове і кожний зосібна є член тіла Христового. І деяких Бог поставив в Церкві, поперше Апостолів, подруге пророків, потрете учителів, після цього сили, дари сцілення, допомоги, управління, різні мови". Для багатьох це буде новою думкою, які звикли ставити себе і інших на місця слави і почестей і довіря в Церкві, коли зрозуміють, що Бог обіцяв, що Він буде доглядати справ між тими, які дивляться до Нього за керівництвом і є проваджені Його Словом і Духом. Коли б це стало розпікане, то не багато старались би шукати головних місць, і на взір політичних інтриг добиватись славних становищ. Розуміти про Боже старання над правдивою Церквою означає поперше, відрізнення правдивої Церкви від номінальних системів і тоді старатись побожно і покірно пізнати Божу волю відносно усіх постанов правдивої Церкви, її служби і її слуг.

Апостол питає: "Чи всі є Апостолами?" чи всі є пророками? чи всі є вчителями? натякаючи, що це є загально признаним, що не так мається справа; і що кожний, якого ваважається, що він заповнює якесь з цих місць, повинен дати якісь докази, що Його призначення є від Бога, і повинен виконувати свій чин, або службу, не для свої слави, але так, щоб це подобалось великому Пастиреві Церкви - її Голові, Христові. Апостол звертає нашу увагу на факт, що ці різниці (служби) в Церкві відповідають різницям, які с між членами природнього тіла

243

і що тут кожний член є потрібний, і не має бути погорджуваний. Око не може сказати нозі, я тебе не потребую, ані вухови, що ти є непотрібне, ані чогось подібного не скаже іншому членови. Вір. 19.

Правда, що такої різноманітности в Церкві тепер немає, тому, шо як Апостол показав "Мови були на знак не для тих, що повірили, але для невіруючих" і подібно були чудеса. Коли Апостоли, які мали силу обдарити когось даром Духа, повмирали, і коли ці, що одержали ці дари, теж повмирали, то тоді дари перестали бути в Церкві. Але в Церкві дальше була відповідна праця для кожного мужчини і кожної женщини - нагода служити Господу, Правді і співчленам тіла Христового, відповідно до їх природних здібностей. Коли ці чудеса перестали, навчання Правди і знання Господа і ласк та овочів Духа зайняли їх місце. Навіть тоді, коли ці нижчі дари лічення, говорення мовами, пояснення мов були в Церкві, Апостол напоминав братів, щоб вони "бажали кращих дарів".

Вони не могли жадати апостольського чину, тому що там було лиш дванадцять Апостолів, але вони могли бажати і старатись бути пророками (тими що викладають) і учителями. "А я вам покажу ще кращу дорогу" додає Апостол (31 в.) Він дальше показує, що далеко понад цими дарами або службами в Церкві, є честь посідання в більшій мірі духа нашого Господа - Любов. Він показує, що найпокірніший член в Церкві, який осягне досконалу любов, осягнув вищу позицію і є благородніший в очах Господа, чим цей з апостолів, чи пророків, чи вчителів, якому брак чесноти любови. Він говорить, що не грає ролі, який дар хтось має, а не має відповідної любови, то ціла ця справа с неважна, такий є порожний і невідповідний в очах Господа. Дійсно, ми можем бути певні, що ніхто не може з Господним признанням держати довго чину Апостола, чи пророка, чи учителя в Церкві, хиба шо одержить стан досконалої любови, або принайменше старається його одержати. В іншому разі такому буде напевно дозволено впасти в темряву і він може статись 244

учителем блуду, місто вчителя Правди - слугою сатани, щоб просівати братів.

В листі до Ефесян (4:1-16) Апостол потверджує цю науку про єдність Церкви як одного тіла з багатьох членів, під одною Головою, Ісусом Христом, і злученою одним духом - духом любови. Він напоминає усіх тих членів, щоб поступали гідно з їх покликанням, з всякою покорою й лагідністю, з довготерпеливістю, терплячи один одному в любові, і стараючись берегти єдність духа в союзі миру. В цім розділі Апостол представляє різні члени тіла, що стали призначені до особливої служби в тім тілі, і говорить нам, яка є ціль цієї служби, а саме, що Він настановив одних апостолами, інших пророками, інших євангелистами, інших пастирями та вчителями; для вдосконалення святих на діло служення, для збудування тіла Христового; поки ми всі не дійдемо до єдности в вірі й до пізнання Сина Божого, до стану дорослої людини, до міри повного зросту повноти Христа...щоб ходячи поправді в любові, могли зростати в Ньому у всьому, Який є Голова, Христос, від Якого все тіло складене та зв'язане тим, що кожний сустав дає, в міру чинности кожної окремої частини і чинить зріст тіла на збудування самого себе в любові.- Еф.4:11-16.

Тут бачимо образ, який Апостол накреслює нам про людське тіло, яке ще є мале і нерозвинене. Він повідомляє нас, що це є Божою волею, щоб усі різні члени росли до повного розвитку, повної сили - "стану дорослої людини", а це є образ, що представляє Церкву у властивім, повнім стані. Простягаючи цей образ через вік Євангелії до нашого часу, бачимо як член за членом засипляли, ждучи на велику організацію поранку Тисячоліття в Першому Воскресенню і що їх місця були постійно доповнювані, так що Церква ніколи не була без повної організації, хоч часами могла бути більша слабість в одному членові, а більша сила в іншому. Однак в кожному часі мусить бути старання кожного члена, щоб чинити все, що в його силах для будови тіла, для скріплення членів і для їх

245

удосконалення в чеснотах Духа - "поки не дійдемо до єдности віри".

Єдність віри є побажана, про ню треба старатись -однак не про таку єдність, про яку загально стараються. Єдність має бути по лініях "віри раз святим переданої", в чистоті і простоті, і з повною свободою для кожного члена мати вімінний погляд в менших точках, і без жодних інструкцій відносно людських теорій, вигадок тощо. Біблійне розуміння єдности є на основі принципів Євангелії. (1) Наше примирення через дорогоцінну кров і наше опрадання через віру в це діло. (2) Наше посвячення, освячення, відлучення для Господа і Правди і їх служби -включаючи службу для братів. (3) Без цих конечностей, (цих підставових річей) на основі яких єдність мусить бути вимагана, не може бути біблійної спільноти - щодо інших точок повна свобода мусить бути дозволена, однак з бажанням бачити і допомогти іншим бачити Божий план в його всіх рисах і деталях. В такий спосіб кожний член тіла Христового, задержуючи свою особисту свободу, є так вповні відданий для Голови і для всіх членів, що він буде радо віддавати все, а навіть своє життя за них.

Ми вже застанавлялись над особливою працею Апостолів і над тим, що їх число було ограничене і що вони дальше виконують свою службу для Церкви, промовляючи, як Господні речники до Його народу через Слово. Застановімся тепер дещо над тими іншими службами в Церкві про яких Апостол говорить як Господні Дари для загального тіла, або Екклезії.

Господь призначив апостолів, пророків, свангелистів, пастирів, учителів для благословення загального тіла, відносно їх теперішнього і вічного добра. Це є ті, які щиро сполягають на Господа, їх Голову, Учителя і Провідника Церкви, Його тіла, що мають шукати за Його дарами в усіх Цих особливостях, і принимати і вживати їх, якщо вони мають мати обіцяне благословення. Ці дари не є накинені на Церкву, і ці, які їх занедбують, коли вони є їм представлені, матимуть відповідну страту. Господь 246

247

призначив їх в Церкві на початку, лишаючи для свого народу, щоб йти за взором виставленим перед ними і щоб мати відповідне благословення, або зігнорувати приклад і мати відповідні труднощі і розчарування. Отже ми, які хочемо бути навчені від Господа, стараймося пізнати як Він оригінально розложив різні члени, і які дари Він дав свойому народови від тоді, щоб в той спосіб ми оцінили, який з тих дарів є до нашої диспозиції і могли через те більш ревно прийняти і вживати їх в майбутності.

Апостол говорить, що Господь любить, щоб не було розділу в тілі - ні розламу, ні поділу. При людських методах не можна обійтись без поділу - за вийнятком в часі папського триюмфу, коли номінальна система стала сильною і вживала жорстоких способів переслідування тих, які не годились з нею. Це однак була єдність насильства, примусу - зовнішна єдність, не серцева єдність. Ті, яких Син зробить вільними, ніколи не можуть брати участи в такій єдності, в якій особиста вільність є вповні знищена. Лихо протестанських сект не є з того, що вони є за ліберальні і через те поділились на много відламів, але тому, що вони ще мають багато духа матірної інституції, не маючи сили, яку вона в свому часі проявляла, приглушуючи і притискаючи свободу думки. Ми можем багатьох здивувати, коли скажем, що замість мати забагато поділів, які ми тепер всюди бачим, то правдивою потребою Христової Церкви є, ще більше вільности - аж кожний особистий член буде вільний і незалежний від усяких людських в'язів, вірувань, визнань тощо. Як кожний віддільний Християнин матиме свободу таку, як Хрстос нас зробив свобідними (Гал. 5:1; Йоана 8:32) і як кожний буде послушний для Господа і для Його Слова, то всі дуже скоро розпізнають вільність, що є описана в СвЛисьмі; і всі правдиві діти Божі, усі члени Нов. Створіння, знайдуться на вільності близько себе, сполучені в'язами любови, які є о много сильніші від людських зв'язків в цих земних системах і організаціях. "Любов Христова спонукує (Згідно з Діяґлотом "лучить") нас."- 2Кор.5:14.

Усі члени родини Аарона були здібні до священичої служби, все ж таки там були певні ограничення, певні запори і дискваліфікації в зв'язку з цією службою. І так само є між позаобразовими "Царськими Священиками" -усі є священиками, усі є членами помазаного тіла, а для них помазання означає мати повний авторитет проповідувати і навчати веселу новину, так як є написано "Дух Господа є на мені, бо Він помазав мене, і післав мене звіщати добру новину вбогим, сціляти розбитих серцем". Хоча ці слова відносяться особливо до Ісуса, Голови Нов. Створіння, вони відносяться також до всіх членів. Тому в загальному значенні, кожна посвячена Божа дитина має в

своїому помазанню Св. Духом повне уповажнення до проповідування Слова - "щоб звіщати славу Того, Хто покликав вас з темряви у дивне своє світло".-1Пет.2:9

Але так як вимагалось від типічних священиків, щоб вони не мали певних хиб і повинні дійти до певного віку, щоб могли зайняти цей чин, то так само між членами Царського Священства - є деякі, що їм брак кваліфікації до публічного проповідування, яку інші мають. Кожний повинен тверезо старатися (Рим. 12:3,6) пізнати, які дари, або здібності він має, і тим самим в чім повинен служити і за що, і в якій мірі є відповідальний. І подібно всі члени повинні розпізнавати один одного природні і також духові здібності (таланти) і досягнення, і відповідно до того розсуджувати, якою є воля Божда. В образі вік був важним чинником, але це для позаобразових священиків вказує на досвід і розвиток характеру; хиба зизоокости в типі вказувала б на брак світла, тобто розуміння духових річей Для позаобразових священиків, а це було б перешкодою Для публічної служби в Церкві. Подібно усі різні хиби, які перешкаджали типічному священству, представляють різні моральні і фізичні, і інтелектуальні хиби та недостачі між позаобразовим Царським Священством.

Все ж таки, так як священик з хибою в типі мав усі права інших священиків відносно піддержування життя -їди жертвованих хлібів і т.п., то так само є з нами в 248

позаобразі - ці хиби, які можуть повздержувати члена від публічної служби в Церкві і для Правди, не повинні перешкаджати йому в його духовім розвитку і в признанню йому усіх прав, які належуть іншим при духовім столі Господа і перед престолом милосердя. Так як ніхто не міг виконувати чину Первосвященика, лиш тоді як був без фізичної хиби і мав повний вік, то також ці, які мають служити як старші (слуги Правди) в "слові і в науці", не повинні бути новаками, але членами тіла, яких дозрілість характеру і знання, і овочі Духа, уздібнять їх до цієї служби. Такі повинні бути визнані як старші - не конечно старші віком, але старші, або розвинені щодо знання Правди і бути здібними давати поради, і напоминати братів по лінії Слова Божого.

З таким зрозумінням слова старший, можем розпізнати значення і мудрість Писання, яке говорить, що всі, які виконують духову службу через научування Правди є правильно називані "старшими", і тут не грає ролі чи вони виконують службу Апостолів, чи пророків, чи євангелистів, чи пастирів, чи вчителів. Щоб хтось міг правильно зайняти якенебудь з цих становищ, такий мусить бути визнаний як старший в Церкві. В такий спосіб Апостоли говорили, що вони були старші, (Шет.5:1; 2Йоана 1); і відносно слуг (міністер) Церкви і відносно їх вибору, ми знаходимо три назві в нашім загальнім перекладі Біблії;-

ЕПИСКОПИ, СТАРШІ, ПАСТИРІ

Однак ці три назві є мильно застосовувані, коли йде про церковні послуги в різних християнських сектах, тому є властивим пояснити, що слово "єпископ" означає прямо "наглядач", або "доглядач", і що кожний назначений старший був визнаний як наглядач праці, великої чи малої. Так наприклад, при одній оказії Апостол зустрів старших з Церкви Ефезу, і даючи їм свій особливий прощаючий напомин, сказав, "Отож пильнуйте себе та

249

всієї отари, в якій Св. Дух поставив вас єпископами (наглядачами)".- Діян.20:28.

Проте під Божим наглядом деякі з цих старших були надарені ширшим полем впливу, або нагляду в Церкві і тому могли бути правильно названі загальними наглядачами. Такими були всі Апостоли - АпЛавло мав ширше поле догляду, особливо між Церквами заложеними в поганських краях - в Малій Азії і в полудневій Европі. Але ця позиція загального, або головного доглядача не була ограничена лиш до Апостолів; Господь в своїому провидінню підніс інших, щоб служили Церкві в такий спосіб - "не жадібний для нечесного зиску, але гостинний, скромний, побожний " (Тита 1:7,8) - з бажанням служити Господу і братам. Тимотей був особливо пов'язаний з цією службою під наглядом Ап. Павла і частинне як його предстаник, і був звернений служити до різних зборів Божого народу. Господь був і є вповні здібний продовжувати посилати таких доглядачів, яких Він бажає, щоб напоминати і навчати своє стадо. І Господній народ повинен бути в повній спромозі оцінити вартість поради, чи напомину такого доглядача. Це повинно бути засвідчене побожним життям, покірною поведінкою і духом самопожертви, відсутністю жадоби нечесного зиску, як також через навчання, яке видержить критичний розгляд глибших і уважних біблійних студій - досліджуючи Писання щоденно, щоб переконатись чи їх пояснення вповні годиться з літерою і духом Слова. Це, як ми бачили, було зроблено відносно навчання Апостолів, і вони заохочували

братів, щоб так чинити, і похвалювали особливо тих, які були пильні і обережні, не будучи однак хитрими чи лицемірними.- Діян.7:1.

Однак, так далеко як ми можемо на основі історії Церкви судити, то дух суперництва і любов почестей скоро зайняли місце покірної посвяти самопожертви, і в тому самому часі легковірність і підлещування скоро заступило старанне досліджування Писання, і наслідком Цього доглядачі постепенно стались диктаторами, і 250

остаточно між ними наступило суперництво, І деякі з них стали знані як визначні через титул, архиєпископ. І по черзі, супурництво між тими архиєпископами допровадило до вивищення одного з них до стану папи. І цей самий дух відтоді проявляється не тільки в папстві, але також між тими, які стали зведені через його приклад; вони відійшли теж далеко від простоти первісної постанови. Наслідком цього знаходимо сьогодні, що таку організацію, яка була в примітивній Церкві, а саме, без сектанських імен і без почестей та слави, та авторитету з сторони кількох осіб над многими людьми, і без поділу на духовенство та мирян - вважається, що це не є зовсім організація. Однак, ми тішимось, що прийняли нашу позицію між тими неоцінюваними, щоб відзеркалювати і відбивати близько приклад примітивної Церкви і, подібно до неї, втішатись відповідною свободою і благословенням.

Як старші в Церкві є усі доглядачами, пильнуючими, сторожами справ Сіону, деякі льокально, деякі в ширшому і загальному значенні, так само кожний, відповідно до його таланту та здібностей, може служити стадови, один як євангелист, якого кваліфікації с придатні до цього і обставини позваляють йти і голосити правду для початкуючих - знаходячи тих, що мають вуха до слухання доброї новини; інший, служачи стадови як пастир, тому що має особливі громадської праці здібності, що дають йому змогу доглядати інтересів Божого народу особисто, індивідуально - відвідуючи їх по домах, заохочуючи їх, скріплюючи їх, і обороняючи їх перед вовками в овечих шкірах, які кусають і пожирають овець. Також "пророки" мають свою особливу кваліфікацію для служби.

Слово "пророк" не є сьогодні вживане в широкому значенню, так як це було в старих часах, але радше є вживане на означення провидця, або віщуна (що предсказує про майбутні події). Однак слово "пророк" означає точно публичний бесідник - промовець. Бачивший видива, або одержуючий об'явлення може також бути пророком в значенню, що про це проголошує,

ОРГАНІЗАЩІ НОВОГО СТВОРІННЯ

251

але ці думки є виразно відлучені. В справі Мойсея і Аарона, Мойсей був більший, він, будучи Божим представником, і Господь сказав до нього - "Дивись, я поставив тебе як бога (великого, вищого) фараонові, а твій брат Аарон буде пророк твій" - твій речник. (2Мойс. /Вихід/ 7:1) Ми вже бачили, що кілька Апостолів були провидцями в тому значенню, що вони дістали знання про речі майбутні; ми тепер зазначуємо, що вони майже всі були також тими пророками, тобто публічними бесідниками, ораторами - особливо Ап. Петро і Ап. Павло. Але там було багато інших публічних бесідників, або пророків. Наприклад Варнава був одним з них, і є написано, що "Юда і Сила, самі бувши пророками, багатьми словами заохочували і зміцняли братів".-Діян.15:32.

В Св. Письмі ніде немає згадки, щоб особу, яка не надається до праці, що має бути зроблена, вважати як призначену Господом на це становище, до якого йому брак відповідні кваліфікації, але радше це є обов'язком, щоб в тілі Христа кожний член служив іншим відповідно до його таланту - згідно з його здібністю - і що кожний повинен бути досить скромний, досить покірний і "не думати про себе більше, чим тверезо має думати", згідно до дійсної вартости таланту, якого дістав. Також Церква не повинна визнавати тих з поміж себе, що бажають бути тут більшими від других. Противно, вони повинні розпізнати покору як необхідну кваліфікацію для старшинства, або до служби в якому-небудь відділі. Тому, якщо два брати мають подібні таланти, але один є амбітний і такий, що пхається, а другий покірний і тихий, то Дух Господа, який є духом мудрости і здорового ума, буде навчати Господній народ оцінювати більше покірного брата, як такого, кого Господь буде воліти і бажати поставити на більш важне місце в службі.

Менш дивним є, що "козли" і подібні до козлів вівці в Господній кошарі прагнуть і домагаються проводу, чим це, Що правдиві вівці, які пізнають Господа голос, які знають 252

Його Духа і які стараються чинити Його волю з такою слухнянністю дозволяють таким козлам взяти керівництво між ними. Є це добре, щоб ми мали мир з усіма людьми, але коли нехтуємо Слово і Духа Господа задля миру, то це напевно принесе більшу або меншу шкоду. Є це добре, щоб всі

мали милу і слухняну, подібну до овець вдачу, але це є також конечним, щоб вівці мали характер, бо інакше вони не можуть бути побідниками і якщо вони мають характер, то повинні пам'ятати слова Головного Пастиря, "Мого голосу слухають вівці мої, і йдуть слідом за мною" "За чужим не підуть...бо не знають вони чужого голосу" (Йоана 10:5,27). Тому це є обов'язком кожної вівці звертати особливу увагу на слова і поступовання кожного брата, перш ніж вони будуть висувати його наперед як доглядача, льокального чи загального. Вони повинні бути насамперед переконані, що він має дійсні кваліфікації на старшого в Церкві, що він має правильне вирозуміння підставових наук Євангелії, - поєднання, відкуплення дорогоцінною кров'ю Христа і повне посвячення для Нього, Його післанництва, Його братів, Його служби. Вони мають мати любов і співчуття для найслабших з овець і для всіх умово і морально кульгавих овець; але вони йшли би проти Божої постанови, коли вибирали б таких невідповідних за своїх провідників і старших. Вони не повинні мати симпатії для козлів, ні для вовків в овечих шкірах, які намагаються осягнути місце і авторитет в Церкві.

Треба признати, що для Збору (Екклезія) буде краще не мати публичного слуги, чим мати за провідника красномовного "козла", який напевно не буде звертати їх серця до любови Бога, але хитрим способом в інший напрям. Відносно таких наш Господь перестерігає Церкву; таких Апостол описує "із вас самих повстануть мужі, що будуть говорити перекручене, аби тільки потягнути учнів за собою" (щоб притягнути до себе послідовників). Апостол говорить, що багато піде за ними "їхньою дорогою загибелі, через яких дорога правди буде зневажатися" .-Діян.20:30; 2Пет.2:2.

253

І так бачимо сьогодні. Багато голосить про себе, замість голосити Євангелію, веселу новину Царства; вони притягають учнів до себе і своїх деномінацій, радше чим притягати і лучити їх з Господом, як членів Його тіла. Вони стараються бути головами Церков, замість наклонювати всіх членів, щоб звертались до Господа, як Голови. Від всіх таких ми повинні відвернутись - правдиві вівці не повинні заохочувати таких на їх злій дорозі. Про таких Ап.Павло говорить, що вони мають вигляд побожности, але її сили відреклися (2Тим.3:5). Вони є великими прихильниками днів, форм, церемоній, церковного авторитету тощо, і є високо поважані між людьми, але гидотою в очах Господа, говорить Апостол. Правдиві вівці мусять не тільки бути обережні, щоб розпізнати голос правдивиго Пастиря і йти за Ним, але вони мусять пам'ятати також, щоб не йти, не піддержувати, не заохочувати тих, які про себе дбають. Кожний, якого оцінюється як гідного довіря в Церкві, яко старшого, повинен бути добре знаний наперед, щоб оправдати таке довіря; тому Апостол говорить, "не новак" (початківець). Новак може зробити шкоду для Церкви, і може сам собі принести шкоду через зарозумілість тощо, і в той спосіб відійти від Господа і від властивого духа, і вузької дороги до Царства.

Ап. Павло дає нам виразну пораду відносно цього, хто може бути визнаний Церквою за провідника - описуючи в подробицях, який повинен бути його характер тощо. Про Цей предмет в листі до Тимотея (ІТим.3:1-7) він висловлюється в дещо відмінній мові. Звертаючись до Тита. який очевидно був доглядачем (Тита 1:5-11), він описує їх обов'язки супроти Церкви. Щодо цього предмету Ап. Петро говорить, "Старших між вами благаю, як співстарший і свідок страждань Христових...Пасіть стадо Боже, що між вами, доглядаючи не з примусу, а доброї волі, по Божому -не задля брудного зиску, а з доброго серця, ані не пануйте над спадком Божим, але будьте взором стада".- Шет.5:1-3.

Вони повинні бути шляхотні люди, що провадять 254

чисте життя, маючи лиш одну жену; І якщо мають діти то це повинно бути помічене, який вплив мають старші на свою родину - тому, що згідно з розсудком вважається, що коли він занедбує свої обов'зки супроти дітей, то правдоподібно буде немудрим і недбалим в своїй пораді і своїй загальній службі між дітьми Божими, в Церкві. Він не має мати подвійного язика, не має бути бунтівником чи звідничим. Він повинен мати добру репутацію між людьми поза Церквою, не щоб сподіватися, що світ буде нас любити, або відповідно цінити, але що принайменше світ не буде міг показувати на щось поганого в їх характері відносно чесноти, праведности, моральности і правдивости. Тут немає ограничення, коли йде про число старших в Церкві, або Зборі.

Крім цих ограничень, вимаганим є, щоб старший "міг навчати", тобто, він мусить мати здібність учителя, здібність представляти і пояснювати Божий план, і в той спосіб мати змогу допомагати стадови в слові і науці. Для старшинства не конечним мати кваліфікації "пророка", або

публічного бесідника - в Церкві може бути кілька таких, що мають здібності учителя, пастиря чи інші кваліфікації, однак ні одного, який би мав здібність публічного бесідника, або до проповідування Божого плану (для публіки). Ми повинні довіряти, що Господь піднесе таких слуг, коли буде потреба, і якщо нікого немає то є сумнів, чи є така потреба. При тім хочем зазначити, що найбільш процвітаючі Збори є ті, в яких немає великих талантів до публічного проповідування, і в яких через те стало відбуваються біблійні студії. Писання виразно показує, що також таким був звичай в первій Церкві, і що коли вони зійшлись разом, то була дана нагода проявляти різні таланти, які були в посіданні різних членів тіла - один говорив, інший молився, багато, якщо не всі, співали тощо. Досвід здається показує, що ці громади Божого народу, які найблище тримаються цього правила, одержують найбільше благословення і розвивають сильніший характер, Це, що чується лиш вухами, хоча добре і вміло

255

висказане, не є так вповні відбите на серці, як те, над чим одиниця сама роздумує на студії в своїому умі, і так справа дійсно мається там, де є правильні біблійні студії, на яких треба всіх заохочувати до участи.

Інші з старших, які може не є здібні навчати, можуть бути відповідними до провадження зібрання молитви і освідчення, які повинні також відбуватись між різними зібраннями Божого народу. Той, хто пізнає, що має талант до напоминання, повинен вживати цей талант, місто держати його нечинним, а старатися вживати талант, якого не має в певній особливій мірі. Апостол говорить, "Хто має дар напоминання (напоумлення) нехай напоминає" нехай розвиває і служить по цій лінії, "коли дар навчання, нехай навчає (нехай пояснює, щоб правда була добре зрозумілою).

Тому, що слово єпископ, або доглядач має широке значення, то так само слово пастир (пастор). Ніхто, лиш старший може бути пастир, або доглядач. Пастир, або пасучий стадо, є доглядачем стада, ці слова є синонімами. Господь Єгова є нашим Пастирем в більшому значенню цього слова (Пс.23:1) і Його Єдинородний Син, наш Господь Ісус, є також великим Пастирем, або Епископом (Доглядачем) наших душ - для цілого стада усюди. Загальні "пілігрими" є всі пастирями - стараючись про добро загального стада; і кожний локальний старший є пастирем, доглядачем в локальній спроможносте. Отже з того видно, що старші в Церкві повинні насамперед мати загальні кваліфікації, або здібності, уздібнюючі їх до старшинства, і по друге, щоб їх особливі природні здібності рішили, в якій частині служби вони можуть найкраще служити справі Господа - деякі в зв'язку з євангельською працею, інші в зв'язку з пастирською працею між вівцями, які вже прийняли Євангелію і посв'ятилися і є вже в стаді, деякі локально, а деякі на ширшому полю.

Читаємо, "Нехай старші (пресвітери), які добре пильнують, будуть наділені подвійною честю, особливо ці, 256

які працюють у слові і науці" (1Тим.5:17,18). На основі цих слів номінальна церква збудувала клясу пануючих Старших, і висуває претенсії до пануючих позицій для старших, якщо не диктаторської позиції між братьми. Така дефініція про панування є мильною і противиться всім наукам Писання відносно цього предмету. Тимотей, занимаючи позицію загального доглядача, або старшого, дістав інструкцію через Апостола в таких словах "Старшого не докоряй, але вмовляй мов батька", "Слуга Господній не має сваритися, але має бути лагідним до всіх людей". Тут нічого не вказує, ані не піддержує автократичного панування, чи диктаторського володіння -тихість, лагідність, братерська милість і любов мусить бути важними якостями тих, визнаних за старших. Вони мусять бути в кожному значенню цього слова прикладом для стада. Отже, якщо вони були б диктаторами то приклад для Церкви був би, щоб вони всі були диктаторами, але коли вони будуть покірні і милі, тоді це буде для них прикладом до наслідування. Більш літеральний переклад цього стиху покузує, що це означає, що честь повинна бути віддана старшим в міру, як вони проявляють вірність і пильність до обов'язку служби, яку вони прийняли. Тому ми можем переказати цей стих так: Нехай важних старших вважається гідних подвійної чести, особливо тих, які витревало переходять через тяжку працю голошення Євангелії і научування.

ДІЯКОНИ, ПОМІЧНИКИ, СЛУГИ.

Як слово єпископ означає звичайно доглядач і в жодному значенні не означає пан, або володар, хоча постепенно набрало такого значення в народі, то так само є з словом діякон, який літеральне означає слуга, або послугуючий. Апостол говорить про себе і про Тимотея як про

"служителів Божих" (2 Кор.6:4) тут слово "служитель" є з грецького "діяконос", яке означає слуга. Апостол дальше говорить, "наша здібність від Бога і Він нас зробив бути

257

здатними служителями Нового Завіту" (2Кор.3:5,6). Тут також грецьке слово, діяконос, є переложене служитель (міністер в анг.) В дійсності, то Апостол заявляє, що він сам і Тимотей були діякони (слуги) Бога і діякони (слуги) Нового Завіту - Нової Угоди. Отже ми можем бачити, що всі правдиві старші в Церкві є в такий спосіб діяконами, або слугами Бога і Правди і Церкви - інакше вони не повинні бути визнані як старіш взагалі.

Ми не бажаєм підсувати думки, що в Ранній Церкві не було різниці, коли йде про службу. Зовсім противно. Ми тут хочем пояснити, що навіть Апостоли і пророки, які були старшими в Церкві, були всі діяконами, або слугами, так як наш Господь заявив, "Хто хоче бути найбільший між вами, нехай буде вашим слугою (діяконом)" (Мат.23:11). Характер і вірність слуги повинен позначити міру чести і оцінення, що повинні бути признані кожному в Зборі Нового Створіння. Як там були слуги в Церкві, не будучи уздібнені талантами, щоб признати їх старшими, бо були менше здібні до навчання і не мали досить досвіду, отже, крім якогось призначення Церквою, Апостоли і пророки (учителі) при різних оказіях вибирали деяких для особливої служби, або помочі, як напр. коли Ап. Павло і Варнава були разом, то вони мали з собою Йоана Марка через якийсь час як їх слугу, або помічника. Ці помічники не вважали себе як рівними Апостолам, ані як рівними в службі до інших з більшими талантами і більшим досвідом від них; але вони радувалися, що мали привілей бути помічниками і слугами під керівництвом тих, яких признавали, що мають більшу здібність і є прийняті слугами Бога і Правди. Вони не потребували бути вибраними Церквою до такої служби для Апостолів; як Церква вибирає своїх слуг і діяконів, то так Апостоли (які подорожували) вибрали своїх. Це не була справа примусу, але справа вибору. Можем припускати, що Йоан і Лука вважали, що вони можуть краще служити Господу в такий спосіб, чим в інший для них можливий, і тому це було з їх власної волі

258

і без найменшого примусу, що вони це прийняли: вони могли також зовсім свобідно відмовитись від такої служби, коли би вірили, що можуть краще і більш успішно вживати свої таланти в інший спосіб.

Помимо цього, це слово, діякон, є вживане в Новому Завіті до кляси братів, корисних в службі тіла Христового і відповідно оцінених, але не так здібних як інші на становищі старших. Однак те, що вони були вибрані до особливої служби в Церкві, вказує на їх добрий характер, вірність для Правди і ревність в лужбі для Господа, і для Його стада. Таким чином в Ранній Церкві, коли було постановлено, щоб розділювати харчі для бідних з стада, то Апостоли перші піднялись цієї праці; але пізніше, коли було нарікання і деякі жалувались, що були занедбувані, Апостоли передали цю справу віруючим, Церкві, кажучи, "Виберіть з поміж себе сім мужів, доброї слави, повних Духа Святого та мудрости, і їх поставимо на цю службу".-Діян.6:2-5.

Треба пам'ятати, що між тими семи мужами, або дияконами, які були вибрані, був Степан, який пізніше стався першим мучеником - маючи цю честь бути першим, який йшов у сліди Господа аж до смерти. Цей факт, що Степан був вибраний Церквою на діякона, не перешкаджав йому в жодному значенню цього слова проповідувати Слово в такий спосіб і там, де мав нагоду. Тут ми бачим повну свободу, яка панувала в Первій Церкві. Уся громада, пізнавши таланти якогось члена, може просити його, щоб її служив; але це прохання і його прийняття в жодному значенню не було неволею, зовсім не перешкаджало йому вживати своїх талантів в якийсь інший спосіб, коли б була нагода. Степан діякон, вірний в услугуванню при столах, передавши фінансові справи для громади і т.п. був благословенний Господом і одержав нагоду виявити свою ревність і вживати таланти в більш публічний спосіб, в проголошуванню Євангелії - його життя показує, що Господь визнав Його як старшого в Церкві, перш ніж брати розпізнали його здібності. Коли б він

259

жив довше, то безсумніву, брати також розпізнали б його здібність до публічного проповідування і пояснення Правди, і визнали б за такого.

Однак ми бажаємо тут виказати про повну свободу кожної особи вживати свої таланти так як може, як свангелист, чи через пряме призначення Церкви, чи ні (кожний має право голосити іншим про Правду там, де має нагоду). Степан не був би компетентний навчати в Церкві, хиба що був би вибраний Церквою до цієї служби. Ця повна свобода особистого сумління і талантів, і відсутність якого-небудь поневолення, або авторитетної заборони, є одною з позначених рис Ранньої Церкви і ми добре зробимо, як будем її наслідувати в дусі і на ділі. Як Церква потребує старших здібних до научування, і євангелистів здібних до проповідування, то так само потребує діяконів до іншої служби, як нап. придворного, касіра тощо. Вони є слуги Божі і Церкви, і є відповідно вшановані: старші є також слугами, хоча їх служба є визнана вищого порядку - вони працюють в слові і науці.

УЧИТЕЛІ В ЦЕРКВІ

Як ми щойно бачили, здібність навчати є конечною кваліфікацією, вимаганою від тих, які займають становище старших в Церкві. Можемо навести много цитат з Писання, щоб показати, що Ап. Павло вважав себе не тільки Апостолом і старшим, і слугою, але також вчителем, "не словами, які навчає людська мудрість, але які навчає Дух Святий" (1Кор.2:13). Він не був учителем мов, ні математики, ні астрономії, ні якого іншого знання, за вийнятком великого знання, до якого Євангелія Христа, або весела новина, відноситься. Таким є значення слів Апостола вище зацитованих, і було б добре, щоб всі з Божого народу держали це твердо в умі. Не лиш ті, які навчають і проповідують, але й ці, що слухають, мають бачити, що це не людська мудрість, яка є проповідувана, лиш Божа мудрість. В тикий спосіб Апостол напоминає

260

Тимотея, "Проповідуй Слово Боже" (1Тим.4:2). "Наказуй це та навчай" (ІТим.4:1І). "Цього наказуй та навчай" (1Тим.6:2). Поступаючи дальше, Апостол показує, що всі в Церкві, як також всі старші повинні дбати про те, щоб вчителі ложних наук і вчителі людської філософії і "знання, що так зветься" не були визнані вчителями в Церкві. Апостол дораджує, "коли хто навчає інакше" і т.п. то відійдіть і не піддержуйте того, що є іншою Євангелією, чим ця, яку ви одержали, яка була вам передана тими, які голосили вам Євангелію з Духом Святим, зісланим з неба.-1Тим.6:3-5; Гал.1:8.

Однак є такі, які мають здібність до навчання, здібні представити ясно другим Божий план в приватний спосіб, які не мають здібності до ораторства, до публіного проповідування, пророкування. Ці, які можуть приватне говорити слово для Господа і для Його справи, не мають бути знеохочувані, але, противно, вони повинні бути заохочувані, щоб використовували свої нагоди для служби тих. які мають вуха до слухання і звіщати славу Господа і Царя. Ми дальше повинні відрізнити між "научуванням", а "проповідуванням" (Діян.15:35) Проповідування є публічною промовою, або викладом, а научування в загальному може бути краще виконане в приватний спосіб - в Біблійних клясах, або в приватній розмові; і найбільші публічні бесідники, тобто "пророки" часом завважили, що їх публічна праця є найбільше успішна тоді, коли є менше публічних викладів, а більше приватного пояснювання глибших Божих річей і в меншій громаді.

Дар євангелиста, сила порушити серця і уми людей до роздумування над Правдою, є особливим даром, якого не всі мають тепер, так як і не мали в Первій Церкві. Та більше того, змінені обставини змінили в певній мірі характер цієї праці, так що пізнаємо, що сьогодні, наслідком загального вишколення народу, євангельська праця може бути в великій мірі виконана через друковане слово, (через радіо і телевізію) і багато тепер є зайняті в цій праці -роздавання, або розсилання біблійної

ОРГАНЗАЩЯ НОВОГО СТВОРІННЯ

261

літератури. Факт, що нинішні євангелисти працюють тепер в цей спосіб, а не так як в минувшині, не може бути причиною до закиду, подібно як тепер євангелисти подорожують залізницею, автомобілями, замість ходити пішки, як такі давнійше ходили. Євангелізація є через представлення Правди - Божого плану віків - Слова Божого - новини великої радости. Згідно з нашим спостереженням, жодна інша євангелька праця не приносить таких результатів, як ця. І є багато, які мають талант, здібність, що можуть включитися до такої служби, а які не є приготовлені включитись до іншого відділу праці; много є женців, які ще не вийшли до Господньої винниці і за якими молимось, щоб Господь жнива післав їх туди - допоміг їм розпізнати нагоди і привілеї приступити до цієї євангельської праці.

Коли Филип, євангелист, вчинив, що міг для людей в Самарії, то брати послали їм Петра і Павла (Діян.8:14). І так само наші кольпортери євангелисти, після побудження їх чистих умів і сердець, запрошують їх на біблійні студії, на яких вони можуть більше навчитися про дорогу Господа. Як Петро і Павло, і Яків, і Йоан, як посланники і представники Господа, писали листи до домовників віри і в такий спосіб доглядали, радили і заохочували стадо, так і тепер література Правди приходить регулярно до дому братів, особисто і загально - стараючись скріпити їх у вірі і допомагати до формування і утвердження характеру по лініях визначених Господом і Апостолами.

МНОГО МОЖЕ БУТИ ЗДІБНИХ ДО НАУЧУВАННЯ

До деяких Апостол писав, "Бо до цього часу (як ви вже в правді) ви вже повинні були бути вчителями (наслідком браку ревности для справи Господа) ви знов потребуєте, щоб навчати вас перших основ Слова Божого" (Жид.5:12) Це вказує, що, принайменше в загальному значенні, ціла

Церква, ціле священство, члени Нового Створіння, повинні бути вправні в Слові Божім до такої

262

263

міри, що зможуть завжди бути "готові дати відповідь кожному, хто питається про вашу надію, з лагідністю та острахом" (Шет.3:15). Отже тут знова бачимо, що згідно з Писанням, научування не є ограничене до одної кляси, до духовенства тощо, що кожний член Нового Створіння с членом Царського Священства "помазаним голосити" і через те вповні уповажнений говорити про веселу новину тим, які мають вуха до слухання - кожний після свої спромоги представити її вірно і ясно. Але тут є цікавий вислів іншого Апостола, який пише:

"НЕХАЙ НЕ БАГАТО З ВАС БУДЕ УЧИТЕЛЯМИ, БРАТТЯ"

Що це означає? Апостол відповідає, кажучи, "знаючи, що більший осуд приймемо" - що відповідальність і спокуси будуть ставати більшими з кожним кроком, наперед до занимання вищого становища в тілі Христа. Апостол не напоминає, щоб ніхто не старався бути вчителем, але, щоб кожний член, який вірує, що він має певні таланти до научування, пам'ятав, що це є відповідальна річ принимати становище речника Бога -щоб впевнитись, що жодне слово не буде висказане, яке мильно представляло б Божий характер і план, і через те знеславлювало б Бога і шкодило б тим, які би його слухали.

Було б добре для Церкви, коли б всі признавали і слухали цю пораду. Могло б бути менше зроблено навчання, чим є тепер, але так вчителі, як учні мали б не тільки більшу пошану для Господа і Правди, і Його Слова, але були б більше вільними, більше здалека від мішанини блудів. По тій лінії слова нашого Господа вказують, що деякі будуть мати участь в Царстві, яких научування не було в повній згоді з Його планом, але що наслідком цього матимуть нищий стан в Царстві, чим могли б мати, коли б більше старання доложили проповідувати і навчати нічого іншого, лише Боже післанництво. Він говорить, "Хто порушить найменшу з цих заподей та й людей так

навчить, той буде найменший в Царстві Небеснім, а хто виконає та й навчить, то стане великим в Царстві Небеснім."- Мат.5:19.

НЕ ПОТРЕБУЄТЕ, ЩОБ ХТО ВАС НАВЧАВ

"А помазання, яке ви прийняли від Нього, воно в вас перебуває, і ви не потребуєте, щоб хто навчав вас. І як те саме помазання навчає вас про все, і воно є правдиве, і нема в ньому неправди, то як воно навчило вас, у тім пробувайте". "Ви маєте помазання від Святого, і знаєте все".- ІЙоана 2:27,20.

В зв'зку з багатьма Писаннями, які заохочують Церкву вчитися, зростати в ласці і в знанні, будувати один одного в найсвятішій вірі, і сподіватися, що Господь піднесе Апостолів, пророків, євангелистів, учителів і т.п. то цей висказ Ап. Иоана виглядає дуже дивний, поки його правильно не зрозуміємо. Він був каменем ображення для багатьох, хоча, можемо бути певні, що Господь не допустив жодному, якого серце було у властивому стані для Нього, щоб він був тим пошкоджений. Загальний зміст Писання цьому противиться - заповідь за заповіддю, правило за правилом - не менше чим досвіди життя є вистарчаючі, щоб переконати кожну особу покірного ума, що там є щось в непорядку з перекладом цього речення, або, що загальне розуміння цього вислову є зовсім блудне і невластиве. Ці, які є пошкоджені, є звичайно дуже вразливі до всього, що їх тичиться, і тому хотіли

б, щоб Господь ділав з ними віддільно і відмінно від решти Нов. Створіння. Це однак вповні противиться науці Писання, яке говорить, що тіло є одно і що воно має много членів з ним злучених; що доставлений корм є доставлений для кожного члена для його відживлення і підкріплення через, або в зв'яку з іншими членами. Господь в такий спосіб замірив зробити свій народ співзалежним один від другого, для того, щоб не було розламу в тілі; і для цього власне Він напоминає нас через Апостолів, не занедбувати 264

спільного зібрання і пам'ятати, що Він особливо любить стрічатися з тілом (Екклезія) на кожнім місці, навіть як число зібраних в Його ім'я є два або три.

Досліджуючи цей стих, бачимо, що Апостол виступає проти блуду, що переважав за його днів, досить великого блуду, що в ім'я Правди, в ім'я Християнства, в ім'я послідовництва за Христом, стремів до уневажнення цілого об'явлення. Отже, Йоан говорить, що ця блудна система не має місця в правдивій Церкві, ні в її науці, але, противно, належить до Антихриста, що противиться Христові, хоча присвоює собі Його імено. Про тих він говорить, що "вони вийшли з нас, тому що не були з нас (або вони ніколи не були правдивими Християнами, або перестали ними бути) тому, що коли б були з нас, остались би з нами" Він показує їх блуд, згідно з яким пророцтва про Месію були образовими і що ніколи не мали сповнитись через людство; вони говорили, що це противиться Євангелії, коли говориться, що Син Божий стався чоловіком і був помазаний при своїм хрещенню Святим Духом як Месія і що Він відкупив нас.

Думкою Апостола є, що кожний, хто взагалі стався Християнином, хто вже до певної міри зрозумів Божий план, мусів розуміти, що він був грішником і потребував Відкупителя; і подруге, що Ісус, Помазаний, відкупив їх жертвою свого власного життя. Апостол дальше заявляє, що вони не потребують, щоб їх хтось навчав цих підставових правд. Вони взагалі не могли б бути Християнами, не знаючи цих фундаментальних правд Християнської релігії - що Христос помер за їх гріхи згідно з Писанням, і повстав для їх оправдання, і дальше, що освячення і надія життя, і слави - це все залежить на чинності і вартості Христової жертви зробленої на їх користь. Він виказує, що хотяй колись було можливим сполягати і вірити в Отця, не віруючи в Сина, перш ніж Син об'явився, однак тепер той, хто відрікається Сина Божого, тим самим відрікається Отця; і ніхто не може визнавати Сина Божого, без визнавання в цьому самому часі Отця та Його плану, в Якому Він,

265

(Христос) є центром і головним виконавцем.

Отже ми сьогодні можемо бачити точно, що Апостол думав, що той, хто став сплоджений з Св.Духа, мусів скорше вірити в Ісуса Христа - що Він був Єдинородним Сином Божим, що Він об'явився в тілі, що Він був святий, непорочний і відлучений від грішників, що Він дав себе на викуп, і що жертва стала прийнята Отцем, і була засвідчена через Його воскресення, щоб Він був Царем і Визволителем. Без цієї віри ніхто не міг одержати Св. Духа, помазання, наслідком чого, кожний, хто мас помазання, не потребує, щоб хтонебуть марнував час на дальшу дискусію цього основного питання, чи Ісус був, чи не був Сином Божим, чи Він був, чи не був Відкупителем, чи був, чи не був помазаним Месією, Який у властивому Божому часі виповнить дорогі обітниці Писання. Це саме помазання, яке ми одержали, якщо воно в нас перебуває, буде запевнювати нас про правду цих річей, - "то як юно навчило вас, у тім пробувайте". Хто не перебуває в Нім, у Виноградині, є так як відтята галузка, що напевно зісхне, але той, хто в Нім перебуває, напевно перебуває також в Його Дусі і він не може відректись Його.

"Ви ж маєте помазання від Святого і знаєте все". Св. Дух був зображений в Стар. Завіті через святий олій, який був виливаний на голову Первосвященика і який спливав вниз по його цілому тілі; тому той, хто є з тіла Христового, є під цим помазанням, під впливом Духа, і той, в якому перебуває Дух Господа, є милий, лагідний, спокійний. Він має бажання вдержувати мир з всіма людьми, так далеко, як це є можливе, і так далеко, як чистота праведности дозволить. Це противиться тертю, злості, ненависті і сварні. Ці, які є під його впливом, мають охоту вчитися від Господа, і не сперечаютсяь з Його планом і об'явленням, але є в згоді з Ним і мають приобіцяне намащення - оливу, - мир, радість і святість ума.

Ці, які одержали Духа Господа в цьому значенні слова, що приносить мир, радість і згоду в їх серцях, знають, що 266

вони мають це з причини Господньої діяльности з ними, і що вони одержали це відколи повірили в Ісуса Христа і прийняли Його як свого Відкупителя, як Помазанця. Тому це помазання є доказом, не лиш для них самих, але є також в значній мірі доказом для інших, які є членами тіла Христового; в той час, коли ці, яким бракує цього миру і радости, і яких серця є наповнені злобою, ненавістю і наріканням, і охотою сваритися, і спиратися, напевно мають брак доказів помазання, цієї гладкости і ніжности, що йде в парі з Духом Господа. Правда, ми не всі є подібні і ніжність в деяких може не показуватись в зовнішних справах життя так скоро як в інших, але дуже скоро в Християнському житті треба пошукувати цієї ніжности, цього пом'якшення в серцю, як доказу, що ми були з Ісусом і навчились у Нього, і одержали Його Духа, і внедовзі після цього це повинно бути доказом для інших в щоденному житті.

Отже бачимо, що нічого в Писанні не противиться загальному змістови (загальному вченню) Слова Божого відносно потреби вчителів і потреби вчитися про ум (замір, план) Господа через них. Нас не треба розуміти, наче б ми твердили, що Бог є залежний на вчителях і що Він не міг інформувати, будувати і розвивати членів Нового Створіння іншими способом, чи при помочі інших середників, але, що Його Слово говорить, що такий є Його спосіб і засіб, Його метода до будовання і научування Церкви, тіла Христа - щоб не було поділення в тілі і щоб кожний член міг навчитися співчувати і співпрацювати, і допомагати іншим членам.

Ми вже розібрали цю справу, що цих вчителів не треба вважати непомильними, але щоб їх слова були розбирані і мірені по лінії Божого мірила - слів Господа і слів Апостолів, і слів святих пророків з минувшого віку, які говорили і писали так як були порушувані Святим Духом для науки і напомину тим, на яких кінець віку прийшов. А тепер звертаємо увагу на слова Апостола, "Нехай же той, хто вчиться Слова, ділиться всяким добром

з тим, хто його навчає".- Гал.6:6.

'ТОЙ, ХТО ВЧИТЬСЯ, І ТОЙ, ХТО НАВЧАЄ"

Це Писання в згоді з іншими, показує нам, що Бог призначив, щоб вчити свій народ через спільне - один одного - навчання, і що навіть найпокірніші з Його стада будуть думати про себе і в той спосіб розвивати особисту віру і особистий характер. На жаль, ця важна справа є загально занедбана між тими, які іменують імено Христа. Писання визнає учителів і учнів, але учні повинні почуватись вільними розмовляти, спілкувати, повідомити учителя про якунебудь справу, яку помітили і яка має зв'язок з обговорюваним предметом - не в цілі навчати, але як інтелегентні учні з старшим учнем. Вони не мають бути машинами, і не мають боятись ставити питання; але треба ставити питання про те, що їм може виглядати, що це не зовсім годиться з Святим Письмом, або має інше пристосування тощо; вони мають виконювати свою частину в піддержуванні чистоти тіла Христа і Його вчення. Тому вони мають бути критиками (в значенні старанного і чесного досліджування науки, не з метою сварні та суперечки), і замість бути знеохоченими від того, і замість говорити їм, що вони не мають критикувати вчителя, або піддавати під сумнів його виклад, вони, противно є заохочувані запитувати і критикувати (в такий спосіб, щоб це було до науки і будови для них і для інших).

Однак ми не маємо припускати, щоб Господь бажав заохочувати лицемірного духа, або сварливу і лиш блуди вишукуючу схильність (як це деякі проявляють). Такий дух є зовсім противний Святому Духові, та не тільки те, але є дуже небезпечний, тому кожний, який в дебаті виказує лицемірну і фальшиву справу, в яку він сам не вірить, що є правдою, але тим бажає збентежити противника через "дебати" і т.п., напевно зазнає сам шкоди і принесе шкоду іншим таким поступком.

для Правди є необхідністю для того, щоб в ній робити поступ. Противитись тому, що хтось вірить, що це є правда і навіть тимчасово піддержувати це, що він вірить є блудом, "на жарт, чи на сміх", чи з якої іншої причини, буде напевно огидою перед Господом і приведе певну справедливу відплату. На жаль, як багато поступає так, щоб "лиш бачити, що можна сказати" проти того, що вони вірили, що є правдою, але стали заплутані, і тому цілковито зачаровані і засліплені в часі такого поступування. Тут після Господа, Правда є найбільш дорогоцінною річчю в цілому світі; з нею теж не можна жартувати, ні забавлятись, і кожний, хто занедбується по цій лінії, принесе для себе шкоду- 2Сол.2:10,11.

При тім є властивим зазначити, що слово "ділитися" є широкого значення і включає не тільки ділитися думкою, почуттям тощо, але можна його розуміти, що також означає, що той, хто є научуваний і який одержує духову користь, буде радий вділювати це, або передавати в якийсь спосіб для піддержки тих, що навчають - даючи (виказуючи) Господеві, братам, Правді овоч їх праці і талантів. І такою є сама суть святого успосіблення Нового Створіння. На початку в Християнскім досвіді кожний пізнає значення слів Господа, "Це є краще давати, чим брати", і тому всі, які мають цього духа, радо віддають земні речі в службі для Правди, і то в міру як вони одержують духові благословення в свойому доброму і щирому серці. Питання про те, як давати і про мудрість, якою при тім треба керуватись, розбиратимемо пізніше, під іншим заголовком..

дальність жінки в ЦЕРКВІ

В певнім відношенні цей предмет міг би бути краще розбираний після огляду загального відношення мужчини і женщини в Божому порядку, але з тої причини, що він є важливий, то вважаємо за властиве, щоб його тут представити - інші випливаючі з цього погляди, виложені

пізніше, віримо, будуть годитися з тим, що ми тепер подаємо.

Немає нічого яснішого в Писанні, чим те, що Господь не звертав уваги на стать, коли вибирав свою Церкву, Нове Створіння. Обоє, мужчини і жінки є охрещені до членства "одного тіла", якого Ісус є Головою. Тому обоє є спосібні, або придатні до участи в Першому Воскресенні і його слави, чести і безсмертя на загальних вимогах, "коли ми терпимо з Ним, то будемо царювати з Ним", Обидві статі (мужчини і женщини) є почесне згадувані нашим Господом і Апостолами дуже теплими словами. Тому треба розуміти, що якенебудь ограничення для жінок, відносно характеру і міри (засягу) євангельської служби, має відноситись лиш до теперішнього часу, коли ми ще є в тілі, і не є з причини тої, як хтось міг би припускати, що Бог воліє мужчин, але з іншої. Будемостаратись показати, що різниця між мужчиною і женшиною є по типових і символічних лініях - тому, що мужчина символізує Христа, Голову Церкви, а жінка символізує Церкву, Невісту, яка згідно з Божим призначенням підлягає Голові.

Наш Господь любив свою матір і Марту, і Марію, і інших "чесних жінок, які Йому служили з свого добра." Що Він мав до них любов, то про це свідчать записи (Йоана 11:5), однак, коли вибирав своїх дванадцять Апостолів і пізніше сімдесять учнів, то між ними не включено жодної жінки. Не думаємо, щоб це було переоченням так як це не було переоченням, коли шістнадцять століть скорше жіночі члени роду Левія були полишені, коли йде про публичну службу. Також не можем припускати, що наш Господь тому поминув жінок, бо його приятельки не були достаточно вишколені, щоб їх вживати в своїй службі, тому що про цих вибраних мужчин записи подають, що легко можна було розпізнати, Що вони були "прості і невчені люди". Отже мусимо прийти до заключення, що це було Божим заміром, що з поміж "братів", лиш мужчини стали вибрані, щоб бути особливими публічними слугами і представниками **270**

Євангелії. І тут слід помітити, що ця Божа постанова є перемінена в методі, яку вживає сатана, який, хоча готовий вживати обидві статі як своє знаряддя, завжди знайшов жінку як свого найкращого представника.

Перша жінка була першим представником сатани, якій успішно вдалось звести першого чоловіка, кинувши цілий людський рід в стан гріха і смерти. Чарівниці в минувшині, і спіритистичні медії, і основатель (жінка) "Християнського знання" в наших часах - усі є доказами по цій лінії, доказом, що пропаганда сатани переходила через жінок, так як Бог виконював свою чинність через мужчин. Та більше того, Божа програма йде в супереч природних нахилів усіх мужчин, щоб вивищати жінку в релігійних справах - приписувати жінці вищу чистоту, духовість і спільноту з Богом. Ця тенденція є помітна в минувших як і в теперішних записах, а що є доказано через богиню Єгипту, Ізіс, асирийську, Аштарос, грецьку Діяна і Юно, і Венера, і культ Марійний, який сотки літ панус між тими, що називаються Християне, помимо дуже виразного призначення мужчин як речників і представників Господа в Його Церкві.

Крім того символічного значення, Біблія не подає нам, чи є ще інші причини для відрізнення статі (полу) і наші припущення відносно цієї справи можуть, або не можуть бути правильні; однак ми думаємо, що тут деякі якості (характеристики) серця і ума, які сполучуються в шляхотніших типах жінок, роблять її нездібною до публічної релігійної служби. Наприклад, з природи жінка є, на щастя,

надарена бажанням догоджувати і одержувати признання і похвалу. Ця прикмета є дуже цінною в дома, бо веде до приготовлювання смачних потрав на столі, гарної декорації дому, який звичайно різниться від дому старої діви, старого мужчини. Правдива жінка є задоволена, коли старається зробити свою родину задоволеною і тішиться, коли вони виказують, що оцінюють її старання, і ій не можна ніколи відмовляти признання і похвали, які дійсно її належаться і яких її природа дуже бажає, і які є

271

дуже конечні для її здоровля І розвитку.

Але, коли жінка є піднесена понад її сферу - так далеко і так важну, про що поет сказав, "рука, яка гойдає колиску, є рукою, що керує світом" - якщо вона стане перед публікою як бесідник чи вчитель, чи писатель, то тоді може знайтись в небезпеці, а це тому, що її певні статеві якості (про одну з яких ми згадували повище), які творять її правдиву жінку, милу для правдивого чоловіка, може зробити те, що вона стратить свою жіночість і набере мужеських рис. Природа поставила межі і границі між статьми (полами), не тільки в фізичних рисах і волоссі голови, але також в її прикметах серця і голови, пристосовуючи це так добре одно до другого, що перешкаджати і ломити її закони може принести шкоду, хотяй з початку виглядає, що це приносить користь.

Бажання приподобатися, яким природа щиро надарила женщину і яке, коли правильно вживане, є дуже помічним в дома і для її родини, може статись сільцем для неї, якщо схоче це виказувати супроти публики -шукаючи признання в Церкві, і також в світі. Амбіція блищати, показуватись мудрішою і здібнішою від інших, є небезспекою, яка оточує всіх перед очима публики, і безсумніву причинилась до упадку багатьох мужчин, яких забагато хвалили і які через те впали в сільця противника. Але сама жіночість жінки виставляє її дуже податною, не лиш до упадку себе самої з причини бажання відзначення, але виставляє можливість потягнути інших до спотикання, тому що така жінка, зійшовши з правильної дороги, напевно буде теж підсилювана противником і фальшивим світлом, і тим фальшивим світлом много може бути зведених з Господньої дороги. Тому пересторога Апостола "Браття, нехай не багато з вас буде вчителями, знаючи, що більший осуд приймемо" (Яків 3:1), але вона є тим більше сильною, коли б відносилася до сестер. Дійсно, небезсека для них була б так велика, що через те жодна з них не була назначена на вчителя, і Апостол пише, "Жінці ж навчати не дозволяю, 272

ані мати владу над чоловіком, а бути тихою".- 1Тим.2:11,12.

Однак, цей точний і виразний вислів, не треба розуміти, що сестри Нового Створіння ніколи не можуть розповідати комусь про стару історію - веселу новину. Цей самий Апостол відноситься з великою пошаною до шляхетних женщин за його днів, як помічників у службі. Наприклад, він згадує Прискилу так як і її чоловіка, як "співробітників", або помічників (Рим. 16:3). Це означає більше, чим лиш угощення Апостола в їх домі, це означало, що вони працювали з ним в його праці, не лиш в робленні шатрів, але головно в його головній праці як слуги Євангелії. У вірші 6-тім він згадує службу Марії відмінно, кажучи, "Вітайте Марію, яка багато трудилась для нас". Вона очевидно не була співробітником, її служба зроблена для Апостола, а за яку він бажав дати їй признання, була особистою службою, можливо прання, або направа одежі тощо. Противно, служба Прискили є згадана такою самою мовою, як служба Урбана в вір. 9-тім. Дійсно, коли Акили імено є згадане після його жінки, то можна властиво припускати, що жінка була більш чинною з них як "співробітник". Трифена і Трифоса є дві інші сестри (вір.12), яких "праця в Господі" є почесно згадана.

Всяке пояснення слів Апостола, яке ігнорувало б усі нагоди для сестер "працювати в Господі", було б напевно помилковим. Це є в зібранні Церкви, (де є двох чи трьох, чи більше) для Божої служби і молитви і спільного будування, що сестри мають занимати підрядне місце і не пробувати бути старшими, ні вчителями, бо коли б так чинили то це було б примащування авторитету понад мужчиною, на якого, так через природу, як і через закон, Господь вложив відповідальність провадження служби - і безсумніву з мудрої причини, не зважаючи на це, чи ми годимося з тим, чи не годимося.

Очевидно, що ограничення Апостола відноситься до зібрань таких, що є описані в 1 Кор. 14. Ці зібрання включали сестер, які напевно поділювали усі його благословення - беречи участь в піснях і молитвах з тими,

273

хто їх приносив. Тут Апостол бажає прищепити зрозуміння потреби порядку на зібраннях, щоб вони всі могли бути більше корисними. Він напоминає, щоб не більше від одного бесідника говорили пророцтво в цьому самому часі, і щоб усі інші слухали; і щоб не більше від двох чи трьох бесідників говорило на цьому самому зібранні, щоб не привести до великого порізнення почувань на одному зібранні. Подібно, коли б хтось міг говорити чужими мовами, то він повинен сидіти тихо, аж хтось з присутних може пояснити те, що він говорить.

На таких зібраннях жінки не мали зовсім говорити, хоча після зібрання, або в дома, могли "питати своїх мужів. Вони могли піддати свою думку, або поставити питання через цих братів (мужчин), з якими вони були найбільше запізнані - з їх мужами, або з братами, з якими вони говорили, коли йшли до дому з зібрання. Слово "дім" в цьому стиху має значення родини, або знакомства. Отже тут є думка, Нехай ставлять питання через мужчин, яких знають. Дальше Апостол говорить "бо не дозволено їм говорити, тільки щоб коритись, як закон каже".-1Кор.14:34-36.

Видно, що деякі з Церкви в Коринті попирали жіночі права і твердили, що в Церкві стать не робила різниці, коли йде про право (щоб мужчини і женщини мали у всім те саме право). Але Апостол не тільки перечить такій думці, але ганить таку сміливість думання, щоб впровадити процедуру, яка не є визнана іншими з Божого народу. Його слова є такі, "Хіба від вас Слово Боже вийшло (чи перше від вас повстало)? Чи тільки до вас одних воно прийшло? Коли хто думає собі, що він пророк, або духовний, нехай розуміє, що те, що я пишу вам, це заповіді Господні" - а не тільки моя особиста опінія, чи видумка. Отже ми, подібно до Коринтян, можемо в цій справі воліти, щоб дещо було інакше, але маємо визнати і бути послушним до того, що Апостол говорить, що це є Божою заповіддю. І якщо хто заперечує словам Апостола в цій справі, то нехай буде послідовний і заперечує, що він 274

був Апостолом.

В зв'язку з тим с властивим звернути увагу на слова Апостола, коли він говорив про дари від Господа для Церкви, починаючи від П'ятидесятниці. Він каже '1 одних Він настановив апостолами, інших пророками, інших евангелистами, а ще інших пастирями і вчителями, для удосконалення святих, на діло служення, для збудования тіла Христового" (Ефес.4:11,12). В грецькій мові артикль (член) вказує на рід - мужеський, жіночий, або середній. Цей стих е знаменитим стихом, на основі якого бачимо як особливо Господь через Святого Духа начеркнув лінію між статею (між мужчиною і женщиною) відносно активної служби в Церкві. Які є факта відносно повищого стиха -який там рід є визначений в грецькій мові? Ми відповідаєм, що артікль, тобто мовний член "тоус" (Множина Знахідного Мужеського) знаходиться перед словами, апостоли, пророки, євангелисти і пастирі, а жодного такого члена (артікля) немає перед словом учителі, яке, видно, тут стоїть або в значенні "помічники" (ІКор. 12:28), або є об'ємистим словом, що відноситься до мужчин апостолів, мужчин проповідників, мужчин євангелистів і мужчин пастирів - до них всіх як до учителів.

Проте, звернімо увагу, що коли сестра звертає увагу збору на слова Господа, або Апостолів відносно якогось обговорюваного предмету, не даючи свого власного погляду, то це не можна вважати за научування, ані в жодному значенні за привлащування влади над мужчиною, бо вона лиш покликується на слова визнаних і уповажнених учителів. Подібно, коли сестра відноситься, або цитує писання інших, так як цю книжку, або інші наші видання, що пояснюють Писання - це також не буде її научуванням, лиш цитованого автора. В такий спосіб бачимо, що Господня установа забезпечила своє стадо, і в цьому самому часі приготовила великі засоби для їх потреби.

Усі можуть слухати Божі розпорядження, але напевно

275

ніхто не зрозуміє добре, якщо не зрозуміє, шо в Біблії жінка є вжита, щоб була символом Церкви, а мужчина Голови, або Господа Церкви. (Ефес.5:23; 1Кор.11:3). Так як Церква не може важитись, щоб вчити Господа, то так само жінка, яка символізує Церкву, не може займати ролі вчителя понад мужчиною, який символічно представляє Господа. З тими ясними думками в нашому умі жодна сестра не повинна відчувати зневаги і жодний брат не повинен пишатись ні чванитись такою регулою Писання; радше всі будуть мати на умі, що Господь є одиноким учителем і що брати не сміють висказувати своєї власної мудрости, лиш представляти іншим те, що їх Голова виложив як Правду. Стараймось стосувати це Писання (1Тим.2:11,12) до Господа і Церкви, тому - Нехай церква

вчиться в тихості з усією покорою. Не дозволяю церкві навчати, ні привлащувати авторитету над Христом, але бути в тихості.

"НЕХАЙ ПОКРИВАЄТЬСЯ"

Ми вже показали, що Первосвященик, який зображував Христа, Первосвященика нашого визнання, сам один ішов з відкритою головою, коли виступав в строю священика; і що інші священики, які представляли Церкву, "Царське Священство" носили накриття на голові, які називали "хитони". Наука цього типу є в повній згоді з тим, що ми повище бачили, тому що в зборах Екклезії Нового Створіння, Господь, позаобразовий Первосвященик, є представлений через братів, в той час як Церква, тобто Царське Священство, є представлена через сестер, які, як Апостол заявляє, повинні подібно мати на голові накриття, вказуючи на цю саму науку, а саме, підкорення Церкви Христови. Про це Апостол говорить в подробицях в ІКор.11:3-7,10-15.

Деякі приходять до висновку, що коли Апостол згадує, що довге волосся є дане жінці природою як прикриття, то він не мав на думці нічого більшого поза те, але 6-тий 276

вірш ясно показує Інакше - що він розумів, що жінка не тільки повинна вирощувати довге волосся так як звеліла природа, але крім цього повинна носити накриття, яке, як в 10 вірші говорить, е "знаком влади над нею", с символічним признанням підкорення під авторитет мужчини; це символічно вчить, що ціла Церква є під правом Христа. Запис 4-го вірша з початку виглядає, немов перечить тому, що жінки мають бути тихо на зібранні. Нашою думкою с, що коли в загальній службі Церкви жінки не мають брати участи, то проте на зібраннях молитви і освідченнях, а не при научуванню доктрин, не повинно бути спротиву для участи сестер з їх накритими головами.

Відносно цієї справи заховування типічного накриття голов сестрами, то Апостол про це напоминає, але він не говорить, що таким є Боже розпорядження. Противно, він говорить, "Коли ж хто хоче сперечатись, (відносно цього предмету) то ми такого звичаю не маємо (позитивного права в Церкві)". Цього не треба вважати за надзвичайно важну річ, хоча всі, які стараються виповнювати Божу волю, повинні бути пильними в тім, так як і в інших справах, відколи вони пізнали, що це є властивим як символ. Слова "Заради Ангелів" здається відноситься до вибраних старших в Церкві, які особливо представляють Господа, Голову в Зборі.- Об'яв.2:1.

Зісумовуючи це, ми вважаємо, що найбільш ліберальне пояснення повинно бути дане для слів надхненого Апостола відносно засягу свободи сестер в справах Церкви. Наша думка щодо цього є така:-

(1) Сестри мають цю саму свободу як брати в справах вибирання слуг Церкви - старших і діяконів.

(2) Сестри не можуть служити як старші, або вчителі в Церкві, тому що Апостол говорить, "жінці не позваляю вчити". (1Тим.2:12) Однак не треба розуміти, щоб це перешкаджало сестрам брати участь (активну) в зібраннях, які не є навчаючого або проповідуючого характеру, такі як зібрання молитви, або освідчення, або Вереянські студії

277

тощо., тому що Апостол говорить, коли вона молиться, або пророкує (говорить), то це повинно бути з накритою головою, вказуючи на те, що вона признає, що Господь, великий Учитель, є особливо представлений через братів. (ІКор. 11:5,7,10) Таке учасництво не треба вважати за научування, тому що й брати, які участвують, не с учителями, і так як Апостол говорить, "Чи всі вчителі?' Ні, вчителі, або старші є особливо вибрані, хоча завжди з мужчин- Ефес.4:11; 2Тим.2:24; ІКор. 12:28,29.

278

РОЗДІЛ 6

ПОРЯДОК І ДИСЦИПЛІНА НОВОГО СТВОРІННЯ

Є властивим, щоб в зв'язку з цим предметом справа єдности Церкви була ясною, і що хоча ціла Церква по цілому світі є одною, то однак, в іншому значенню слова кожний віддільний Збір, або зібрання віруючих, є представлений як цілість. Тому кожна віддільна Екклезія має вважати Господа

за свого Голову і дванадцять Апостолів як дванадцять ясних зір, научителів, яких Господь особливо держав в своїй руці і контролював їх -вживаючи їх за своїх речників до научування Його Церкви в кожному місці, в кожному згромадженню напротязі цілого віку.

Кожний Збір, або Екклезія - навіть коли складається лиш з двох, чи трьох, - має старатись розпізнати волю Голови відносно всіх їх справ. Треба почуватися в єдності з усіма дорогими Зборами "подібної віри" в жертву дорогого Відкупителя, і також в Божі обітниці - усюди. Він має тішитися, коли чує про їх добро і мас визнати цей факт, що Господь, як доглядач над своєю працею, може сьогодні, так як і в іншім часі, вживати деякі особливі знаряддя для служіння Церкві в загальному, як також може вживати певних членів кожної малої локальної громади. Дивлячись в такий спосід до Господа і розпізнаючи характер слуг, яких Він вживатиме - покірних, ревних, з добрим свідченням, маючи ясне зрозуміння правди і даючи докази помазання Духом - вони будуть приготовані сподіватись мати таких слуг, відповідних для потреб цілої Церкви і 280

теж старатись брати участь в загальному благословенні і розподілюванні "харчу в пору", обіцяного Господом. Вони також будуть пам'ятати, як Він обіцяв їм особливе благословення при кінці цього віку, і що Він постачатиме нові і старі речі для дому віри через відповідні проводи, яких Він сам вибере.- Мат.24:45-47.

Проводів цих благословень, сам Господь буде доглядати і ними керувати. Усі члени тіла злучені з Головою, мають мати довір'я і шукати за виповненням цієї обітниці; але, помимо того, вони мають "випробовувати духів" -досліджувати, розбирати науки незалежно від кого вони походять. Випробовування не означає брак довір'я до тих, яких визнається за Богом проваджених слуг (проводів) Правди; але це вказує на вірність для Господа і для Правди як для найвищого Учителя з усіх людей і їх наук та промов - це вказує також, що вони не слухають голосу чоловіка, тільки голосу Головного Пастиря, що вони кормляться лише Його словами і що їх люблять, і їх перетравлюють. Такі члени тіла зростають сильнішими і скорше в Господі, і в силі Його потуги, чим інші, бо є більш пильними і слухняними до наук і проводу Господа.

Ця загальна спільнота тіла, це загальне співчуття, це загальне навчання^ через проводи, яких дав Господь в цілі зібрання до себе Його клейнодів при Його другім приході (Мал.3:17; Мат.24:3І) не перешкоджає, щоб старатись розпізнати і прийняти правильний порядок для кожної малої громади, або Екклезії. Не зважаючи як малою є громада, там повинен бути порядок. Однак через це слово "порядок", ми не розуміємо формалізму чи примусу. Порядок, який працює найкраще і найбільш успішно, є безгаласний. Якщо зібрання має лиш три, чи п'ять, чи десять осіб, воно всеж таки повинно звертатись до Господа, щоб упевнитись про Його керівництво щодо того, котрого з цього числа треба визнати як старшого, як найбільше розвиненого в Правді, маючого різні кваліфікації старшого, які, як ми вже бачили, є описані в Слові Божім - чисте розуміння Правди, здібність научування, бездоганність в

281

життю щодо моральності характеру, і здібність заховувати порядок без зайвого (непотрібного) тертя, яке могло б трапитись в його родині.

Якщо така мала громада має Слово і Духа Божого перед собою і керується ним, то вислід їх спільного рішення, виказаний підчас виборів слуг, повинен бути прийнятий як повеління від Господа - особа вибрана на старшого буде правдоподібно найкращою з цього числа. Однак треба пильнувати, щоб таке вибирання не відбувалось без доброго роздумання і молитви; тому правильним є, щоб наперед повідомити, або оголосити, що лиш ті, які почуваються за членів Нов. Створіння (мужчини і жінки) повинні старатись виразити волю Господню в цій справі - через голосування. Ці (голосуючі) повинні бути тими, що перейшли ступінь покаяння за гріхи і виявили поправу в життю до міри їх можливостей, і прийняли жертву Ісуса як основу їх сполуки з Богом, і які після того вповні посвятилися для Господа і ввійшли через те під помазання і до всіх привілеїв "дому синів". Лиш такі можуть оцінювати і проявляти волю і духа Голови тіла. Лиш одиноко такі становлять Церкву, тіло Христа, хоча інші, які ще не підняли кроків до посвячення, але вірять в дорогоцінну кров, можуть бути зачислювані як "домовники віри", про яких можна сподіватись, що будуть робити дальші кроки (до посвячення) і через те треба мати на цілі їх добро.

УСТАНОВЛЕННЯ СТАРШИХ В КОЖНІМ ЗБОРІ

"Рукоположивши їм пресвітерів по церквах і помолившись з постом, передали їх Господеві,".- Діян. 14:23.

Спосіб, в який повищі слова стали висказані, разом з іншими, що стосуються до старших в зв'язку з усіма церквами, підтверджує думку, що це був незмінний звичай в Первісній Церкві. Слово "пресвітер" (старший), як видно з цього тексту, включає євангелистів, пастирів, учителів і пророків (обо публичних проповідників); тому 282

283

це є важним, щоб ми зрозуміли, яке значення криється в слові "рукоположивши". В теперішніми часі це слово вживається загально в зв'язку з церемонією впровадження когось на певне становище, певний чин (в церквах), але не таким є значення грецького слова "кіротонео" вжитого в цьому тексті. Це означає, "вибирати через піднесення рук" і це є ще дальше формою голосування. Ця дефініція є дана в "Young's Analitical Bible Concordance." А інший, "Strong's Exhaustive Concordance" дає таку дефініцію "Простягаючий руку, або голосуючий (через піднесення руки)".

Зовсім інше грецьке слово є вживане, коли наш Господь сказав "Я вибрав вас і настановив вас" (Йоана 15:16). Це є те саме слово "тітгемі", вжите Апостолом, коли сказав "І для цього був я поставлений проповідником і Апостолом" (1Тим.2:7). Але це поставлення, або назначення, як Апостол сам виразно говорить, було "не від людей, ані через чоловіка, але від Ісуса Христа і Бога Отця" (Гал.1:1). Усі члени Помазаного Тіла, злучені з Головою, і учасники Його Духа, є подібно постановлені, очевидно не до чину Апостольського, до якого був Павло, але щоб бути слугами Правди, кожний відповідно до його здібності, таланту і нагоди (Ісая 61:1) - лиш дванадцять були постановлені на Апостолів, тобто особливих представників і вони були особливо уповноважнені на цей чин.

Повертаючись до постановлення і признання старших через голосування Збору (Екклезії) Нов. Створіння, через "піднесення рук", як це повище було показано, ми помічаємо, що це було там звичайним способом, бо Апостол вживає цього самого грецького слова, коли говорить як Тит стався його помічником. Він каже "він був вибраний церквами подорожувати з нами", слово "вибраний" походить з грецького "кіротонео", яке як було показано, означає "вибрати через піднесення рук". Він не був назначений, ані вибраний бути Апостолом, але, щоб бути місіонарем - представником церков у цьому випадку і безсумніву на їх кошт.

Однак видно, що деякі дальші Апостольські подорожі були без голосування, або допомоги Церкви в Антіохії (2Тим.1:15). Примітивні правила Церкви давали усім вільність вживати їх таланти і нагоди згідно з їх власним сумлінням. Збір міг прийняти, або відмовити услугу Апостолів, навіть як їх особливих представників, і Апостоли могли прийняти, або відмовитись від такого зобов'язання - кожний керуючись своєю вільністю і сумлінням.

Але чи в Новому Завіті немає згадки про інше настановлення старших, чим це - через голосування? Чи там нема нічого іншого, що означало б надання права, або позволення до научування, так як ці слова "вибраний" "постановлений", або "висвячений", які є загально вживані в усіх віровизнаннях при наділенню права навчання і при виборі духовних проповідників? Отже розгляньмо цю справу.

Слово "настановити" (або рукоположити), коли йдеться про встановлення старших, є вжите лиш в одному іншому місці, і воно є переложене з іншого грецького слова, а саме: "катестемі", яке означає "дати комусь місце" (Young), "умістити" (Strong), Цей вислів знаходиться в Тита 1:5, "На те я зоставив тебе в Криті, щоб ти довів до порядку те, що було недокінчене, та настановив по містах пресвітерів, як я тобі наказав", в інших Бібліях, "як я тобі заповідав", і "як я тобі повелів". На перший погляд цей текст немов вказує, що Тит мав право, що одержав вдасть настановляти старших, незважаючи на бажання зборів (церков); і на цьому погляді Епископальна теорія церковного порядку є основана. Католики, Єпископалісти, Методисти й інші приписують своїм єпископам Апостольський авторитет і кажуть, що вони можуть назначувати старших (священиків) для зборів (церков), без голосування (без підношуванням рук членів) даних Церков.

Повищий текст є заслоною для такого розуміння і немов би поперав їх ідею, але це є слабим попертям, коли ми звернемо увагу на останні слова цього речення - "як я 284

285

тобі повелів" - і подумаємо, що Апостол напевно не сказав би Титові чинити інакше від того, як він, сам Апостол, це виконував. Запис Апостола відносно того як він це робив, є досить виразний, коли він правильно переложений "І коли вони вибрали їм старших через піднесення рук в кожній Церкві (Екклезії), і помолившись з постом, передали їх Господеві".- Діян.14:23.

Без сумніву, порада Апостола і порада Тита, якого він особливо рекомендував для братів як вірного служителя Правди, була не лиш побажана, але й пошукувана братами і в загальному придержувана; помимо того Апостол і всі, які його наслідували, старались вложити відповідальність там, де її Бог вложив - на Церкву, завданням якої повинно бути: "випробовуйте духів, чи від Бога вони" (ІЙоана 4:1), бо коли хтось "не так говорить як там сказано, то нема в ньому світла" (Ісая 8:20), і "від таких відвертайся" радить Апостол; вони не мають голосувати на таких, ані в жодний спосіб принимати їх за вчителів, старших і т.п.

В кожному випадку згода Церкви є потрібною - чи вона виражена через голосування, як сказано, чи ні; бо припустім, що Тит назначив старшого не підхожого для братів, то як довго тривав би там мир? - скільки пастирської праці чи служби такий старший, незгідний з почуттям Церкви, міг би виконати? Майже нічого.

Саме священство, а не навчання нашого Господа і Його дванадцяти Апостолів, є відповідальне за розподіл віруючих на дві клясі, на клер (священиків) і мирян (парафіян). Це є підступний дух клеру і Антихриста, який старається панувати над наслідддям Божим в різний спосіб - відповідно до іґноранції, що може бути в даній Конгрегації (Церкві, Зборі). Господь і Апостоли визнають не старших, але Церкву як тіло Христа, і всяка честь та повага прив'язана до вірного старшого, як слуги Господа і Церкви, не є признані ними самими, ані іншими старшими. Збір, який вибирає мусить їх знати, мусить розпізнати їх Християнські чесноти і здібнощі в світлі Божого Слова, бо інакше вони не можуть надарити їх

таким станом і честю. Тому жодний старший не має права сам себе призначати. І дійсно, дух, схильність ігнорувати Церкву, тіло Христа, і ставити себе і своє рішення вищим понад всіх, є першої кляси доказом, що такий брат не є у властивому стані, і не надається, щоб його признати за старшого - покора і визнання єдности Церкви як Господнього тіла, є найпершими вимогами до такої служби.

Також жодний брат не повинен прийняти публічного обов'язку в Церкві яко провідник, чи представник, без вибору, навіть тоді, коли не було б сумніву, що він був би на це признаний. Біблійний спосіб для вибирання старших в усіх церквах є через зборове голосування -через піднесення рук при голосуванні. Придержування такого порядку перед службою, означає, що тут придержується біблійного порядку; це підкріплює старших і, в додатку, пригадує Церкві про її обов'язки і відповідальності в назначуванню старших в Господнім імені і Його дусі - виражаючи Божу волю, Його вибір. Крім цього, цей біблійний порядок зобов'язує членів Збору звертати увагу на всі слова і діла старших як їх слуг і представників. Це противиться загальному поняттю, що старші можуть самі правити збором і анулює такі вислови як "мої люди", замість "люд Божий, якому я служу."

Чому ці справи, так ясно представлені в Св. Письмі, не є більш загально зрозумілі і пояснені? Тому що людська природа любить мати почесті і першенство, і скоро паде в невластивий стан і піддається спокусам - тому що вони були популярними через сімнадцять століть - тому що люди піддавались під такий стан і цінили його більше, чим свободу, якою Христос робить нас вільними. Також багато були певними, що звичаї Вавилону мусіли бути правильними і через те ніколи не старались досліджувати Слова Божого відносно цього предмету.

ЧАС ФУНКЦІЇ СТАРШОГО Св. Письмо нічого не говорить відносно часу, на який 286

287

старший має бути вибраний, тому ми маємо вільність керуватись розсудком відносно цього питання. Багато осіб можна вважати старшими, або розвиненими братами в Церкві і вони можуть бути корисними і високо оцінюваними, однак не бути з вибраних старших призначених Церквою, як її представники - євангелисти, научителі, пастирі. Апостол згадує кілька разів "старших жінок" як чесних і взірцевих, але не говорить, щоб яканебуть з них була вибрана на старшого чи учителя в Церкві. Деякі вибрані, як такі, що надаються до служби в Церкві, можуть стратити зазначені (вимагані) кваліфікації, а інші можуть під Божим провидінням, зробити поступ і статись більш

здібними для служби в Церкві. Рік, або половина, або одна четверта року, була б властивим періодом часу для вибору до такої служби; рік, коли особа є більш випробована і знана, одна четверта, коли менше знана, менше здібна. Однак, не маючи встановленого права щодо цього (часу), ні поради, то це є справою кожного Збору (Церкви) рішити так, як вони вважали б, що це є Господньою волею в кожній з тих справ.

ЧИСЛО СТАРШИХ

Число старших не є ограничене в Св. Письмі, але це буде залежати від величини Збору і також на числі здібних і відповідних до цього. (Тут не можна припускати, що даний кандидат є віруючий, або посвячений, але такий повинен дати словами і ділами безсумнівні докази про свою віру і посвячення, ще задовго перед вибиранням на старшого). Ми є за тим, щоб вибрати стільки, скільки надається, які мають зазначені кваліфікації, і щоб між ними розділити працю. Якщо вони порушувані відповідною ревністю, то внедовзі деякі з них віддадуться вповні, або частинно, місійній і євангелицькій праці. Таким чином кожна Церква (Екклезія) повинна бути немов теологічним семінарем, з якого виходитимуть постійно здібні вчителі до ширшого поля праці. Старшого,

який виказуватиме заздрість для других і бажання перешкаджати їм в їх службі, требе вважати за негідного бути дальше старшим - однак жодний некомпетентний, або початківець не повинен бути вибираний - щоб задовільнити його марноту. Церква, як член Христового тіла, мусить голосувати так, як вірить, що так Голова бажає. Треба бути обережним також тоді, коли немає відповідного члена на старшого до служби, згідно з порадою Апостолів, яким старший має бути - це є краще не мати старшого, чим мати невідповідного. В міжчасі, поки не знайдеться відповідний брат до служби, нехай зібрання буде більш формальне, з Біблією і з писаням Пастора Русселя, представляючи присутнього старшого як учителя в Біблійних Студіях - вашого вибраного старшого, якщо ви так бажали б.

ХТО МОЖЕ ВИБИРАТИ СТАРШИХ І ЯК?

Лиш Церква (члени - мужчини і жінки), Нові Створіння є тими, що вибирають, що голосують. Загальний "дім віри", тобто віруючі, які не посвятилися, не мають нічого до діла з таким вибором, тому що це є Господній вибір, через Його "тіло", яке має Його Духа. Усі з посвяченого тіла повинні голосувати і кожний з них може ставити номінацію на загальному зібранню, яке є скликане в цій цілі - добре зробити оголошення про те тиждень наперед, щоб дати час на роздумання.

Деякі говорять, щоб голосування було тайне (подібно як в світі, через карточки), щоб в той спосіб кожний мав більше волю виразити на кого хоче голосувати. Ми відповідаємо, що хотяй там може бути певна користь з такого голосування, то в тім є більша некористь, а саме: страта дисципліни і будования характеру через занехання Апостольського способу вибирання "через піднесення рук". Кожний повинен навчитися бути відвертим і відважним, і в той самий час бути милим і лагідним. Треба пам'ятати, Що голос має бути Господнім вибором - вираженим через 288

членів Його тіла в міру як вони можуть його розпізнати. Ніхто не повинен відмовлятись від свого обов'язку, ані не повинен ставити одного вище від другого, за вийнятком того, що він так вірить, що в такий спосіб виражає волю Господа.

БІЛЬШІСТЬ НЕ Є ВИСТАРЧАЮЧОЮ

В світових справах голос більшости pjniac; але це не повинно бути так в Господній Церкві, в Його тілі. Радше, так далеко як є практичним, правило присяжних повинно стосуватись і старатись дістати одноголосне рішення. Брат, який дістає малу більшість голосів, не буде почуватись добре, щоб міг прийняти це як "Господній вибір", і так само Збір. Інший кандидат, який може одержати попертя усіх, або майже усіх повинен бути пошукуваний, голос за голосом, тиждень за тижнем, аж знайдеться відповідний брат, а як ні, то справу залишити, або, щоб усі згодились на двох чи трьох, чи більше, які могли б служити по черзі і в той спосіб задовільнити думки усіх. Але коли гаряча любов до Господа і до Правди панує, злучена з молитвою про Його керівництво, і коли є таке успосіблення, що дається другому першенство в честі, там де таланти є рівні, то в загальному буде легко з'єднатись в думці і рішити відносно Божої волі в цій справі. "Не робіть нічого через суперечку, чи для марної слави". "Старайтесь зберегти єдність Духа в союзі миру".- Фил.2:3; Ефес.4:3.

Цей самий порядок повинен переважати при виборі помічників, яких називаємо дияконами (помічниками), репутацію яких треба взяти добре під розвагу як кваліфікацію (Гляди 1Тим.3:8-13). Вони можуть бути потрібні до якоїнебудь служби і вони повинні мати так багато кваліфікацій старших як це є можливим, включаючи здібність навчати, і чесноти Св. Духа.

РІЗНІ ВИДИ УСЛУГ

289

Як ми бачили, старші можуть мати особливі кваліфікації в одних чи в других особливостях - деякі здібні в напоминанню, деякі в научуванню, деякі в публичних промовах, деякі є здібними євангелистами і можуть заінтересувати невіруючих, а деякі пастирі, що беруть загальний нагляд над стадом в різних його справах. Звернення Апостола Павла до старших Ефеської Церкви дають нам загальний вид служби, до якої кожний мусить пристосуватись і припасувати свої таланти як доморядник, чи управитель. Над його словами повинні пильно і з молитвою застановитись усі, які принимають службу старшого в якійнебудь галузі. Він говорить: "Пильнуйте себе та всієї отари, в якій Св. Дух поставив вас єпископами, щоб пасти Церкву Божу" (Діян.20:28). Так, старші перш за все мають пильнувати себе самих, щоб маленька почесть їх позиції не зробила їх гордими і пануючими, і щоб вони не приписали собі чести та авторитету, який належить до Голови - Головного Пастиря. Пасти стадо є завданням Господа, так як написано: "Він отару свою буде пасти, як Пастир" (Ісая 40:11). Отже, коли хтось є вибраний на старшого, то це значить, що він може представляти Головного Пастиря - що він може бути знаряддям, або проводом, через якого великий Пастир стада може передати для своїх "харч в пору", "речі старі і нові".

"Горе тим пастирям, що розгублюють та розганяють отару мого пасовиська, говорить Господь. Тому так говорить Господь, Бог Ізраїлів, про тих пастирів, що пасуть мій народ: Ви отару мою розпорошили й їх розігнали, та не наглядали за ними. Ось тому покараю я вас за лихі ваші вчинки, говорить Господь...А над ними я поставлю пастирів тих, які пастимуть їх, і вони не будуть боятися вже і не злякаються".- Єрем.22:1,2,4. 290

ПОКЛАДЕННЯ РУК СТАРШИХ

1. "Не занедбуй у собі дару, що був даний тобі через пророцтво із покладенням рук пресвітерів (старших)".-1Тим.4:14

2. "яких поставили вони перед Апостолами, і ті, помоливши, поклали на них руки".- Діян.6:6.

3. "Були ж у церкві в Антиохії...Як же вони служили Господеві та постили, промовив Дух Святий; Відлучіть мені Варнаву та Савла на діло, до якого я покликав їх, тоді вони, попостивши та помоливши, поклали на них руки і відпустили їх".- Діян.13:1-3.

4. "Рук скоро не клади на нікого, ані не приставай до чужих гріхів".- 1Тим.5:22.

5. "І як Павло поклав на них руки, зійшов Дух Святий на них, і вони почали говорити чужими мовами і почали пророкувати".- Діян.19:6.

6. "Тоді вони (Апостоли) поклали на них руки і вони прийняли Духа Святого".- Діян.8:17-19.

7. "З цієї причини я пригадую тобі, щоб ти розгрівав той дар Божий, якого ти маєш у собі через покладання рук моїх".- 2Тим.1:6.

Ми в такий спосіб зібрали надхнені свідчення відносно кладення рук в Церквах Нов. Створіння. В останніх трьох (5,6,7) бачимо виразно натяк до наділення "дарів", а що було в звичаю в Первісній Церкві. Апостоли в такий спосіб клали руки на всіх посвячених віруючих і за тим деякі дари слідували - говорення мовами тощо. "Кожному із нас є дана благодать, за мірою дару Христового". Перші чотири стихи, або вірші, можуть бути злучені разом, даючи одну загальну науку, а саме: як знак згоди, або потвердження - але не як знак дозволення, чи авторитету.

(1) Тимотей, прибраний "син" Павла в службі, вже був охрещений і вже одержав дар Св. Духа з рук Ап. Павла (гляди 7), коли він пішов з Павлом до Єрусалиму (Діян. 21:15-19). Безсумніву, що там тоді "Яків і усі старші",

291

Апостольські старші, розпізнавши ревність і посвяту Тимотея і його близьку сполуку з Павлом, разом поблагословили його, кладучи свої руки на нього в спосіб признання; і запис натякає, що вони зробили це, не після загального звичаю і не для всіх товаришів Павла, але "через пророцтво" - вказуючи, що були до цього спонукані через певне предсказання, або через інструкцію від Господа.

(2) Ці диякони не були уповажнені до научування через вложення на них рук Апостолів, тому що вони не були вибрані на проповідників, але служити при столах; однак вони, помимо того, через помазання Святим Духом, вже мали повний авторитет проповідувати по мірі їх талантів і нагоди. І

без жодної згадки про позволення чи уповажнення від когось, ми бачимо Степана, одного з дияконів, ревно проголошуючи про Христа, наслідком чого він стався першим після Господа мучеником, який запечатав своє свідчення кров'ю. Це положення рук означало лиш Апостольське признання і благословення.

(3) Кладення рук на Павла і Варнаву, не могло бути позволенням навчати, тому що вони вже стали визнані як старші і навчали в Церкві в Антиохії більше, чим рік. Крім того, вони обидва навчали усюди передтим (Порівняй Діян.9:20-29; 11:26). Це положення рук могло лиш означати підтвердження місійної праці, яка мала бути піднята Павлом і Варнавою - що Церква в Антиохії з'єдналась в місії з ними і правдоподібно покрила їх кошти.

(4) Тут Апостол натякає, що кладення рук Тимотея, на співтовариша праці у Господній винниці, означатиме його дозволення, або потвердження; отже, коли той, на кого він положив руки, поступає невластиво, не за взором Господнім, то він, Тимотей, буде учасником його гріха. Тому він мусить, так далеко як це є можливо, упевнитися, щоб не давати свого впливу до припровадження такого, який би поступав на шкоду Господнього стада, морально чи доктринально.

Тут не можна ризикувати; обережність має бути практикована в даванню рекомендаційного листа, або в 292

публічному потвердженню, що такий е гідний довір'я. Ця сама порада є ще тепер властивою для цілого Божого народу в пропорції до рівня їх впливу. Однак нічого тут не вказує, щоб хтось був залежний від потвердження Тимотея, перш ніж міг мати право до навчання; це право згідно з обдаруванням є дароване Господом усім, які принимають Святого Духа помазання.

ПЛАТНА СЛУЖБА

Звичай платної служби (для старших) який тепер стався так загальним і багато думає, що є конечним, не був практикований в ранній Церкві. Наш Господь і Його вибрана дванадцятка, були бідні, так далеко як можемо бачити з записів - за вийнятком можливо, Якова, Йоана і Матея. Очевидно, призвичаєні до добровільного давання для Левитів, жиди поширили цей звичай давання до всього релігійного, яке виглядало їм, що це походить від Бога. Ученики мали загального скарбника, Юду (Йоана 12:6; 13:29) і тому не відчували браку; також очевидним є і це, що вони ніколи не збирали данини. Про це не маємо жодного натяку в записах, що подають про чини і слова Господа. Він довіряв, що Отець приготовить все, що потрібне, і певні побожні жінки услуговували Йому і його ученикам тим, що мали- Мат.27:55,56; Луки 8:2,3.

Коли б проповідування нашого Господа були накликуванням про гроші, то стратили б свою вартість. Нічого не промовляє до нас так, як те, що Господь проявив несамолюбність і так само ті, яких Він вибрав, за вийнятком одного, Юди, і його захланність і нечесність спричинила йому смерть (Йоана 12:5,6). Любов грошей, пересада і жебрача система нинішного Вавилону, нищить його великий вплив; і відсутність такого духа між вірними Господа тепер, так як і при першім приході, промовляє вельми на їх користь між тими, які дивляться на них, як на живих листів, що не вповні оцінюють їх научування. В найбільш чудовий спосіб Господь заосмотрив і приготовив

293

все для праці Його "жнив", без жодного накликування про гроші; і ми маємо довір'я, що це ніколи не буде інакше, бо віримо, що таким є Боже веління.

Нехай ці амбітні і пожадливі світових розкошів і багатства, шукають за ними на полі торгівлі, або в славних професіях; але нехай ніхто не стається слугою Євангелії Христа, з якогось іншого мотиву, чим любови для Бога, і для Правди і його братів. Є це любов, яка буде радуватися жертвувати вигоди і багатство, і гонори людей, не з наріканням, лиш охочо і з серця. Але на жаль, номінальне Християнство виросло велике і по світовому, і його слуги є вдостоєні почестями, титулами, так як Всечесний, Найчесніший, Преосвящений, Доктор Теології тощо; і з тими почестями і титулами йде платня - не згідно з його потребою, але на основі його здібности до притягання много^ народу і багатих людей. Природний наслідок цього є - "Його проводирі судять за гостинці, його священикм вчать за плату, пророки його вгадують за гроші, та ще й на Господа здаються, кажучи: Хіба Господь серед нас не пробуває? На нас не прийде біда!"(Мих.3:11). "їх сторожі всі сліпі, не розуміють. Усі вони пси німі, гавкати не можуть; мріють, лежачи, і люблять спати. Пси, ненажери ненаситні. Це пастирі лихі, безглузді. Усі пильнують власну дорогу, кожен, без винятку, про свою користь дбає". (Ісая 56:10,11) "за своїм пожаданням зберуть навколо себе вчителів, щоб

вони їм вуха лестили (говорили їм те, що вони люблять). Вони слух свій від правди відвернуть та до байок нахиляться."- 2Тим.4:3,4.

Деякі можуть міркувати, що треба уникати обидві скрайності - великої платні і жодної платні - і можуть наводити слова Господа, "Гідний є робітник своєї заплати" і слова Апостола "Коли ми сіяли вам духовне, чи ж велика то річ, як пожнемо ваше тілесне?" (ІКор. 9:11). Проте ми мусимо пам'ятати, що навіть ці найсильніші вислови Писання не відносяться до князівської платні, але до заспокоєння найважніших потреб. Це Апостол ілюструє через такий вислів "Не в'яжи рота волові, що молотить"

(ІТим.5:18). Віл мав бути вільний, щоб старався про свої потреби, але не більше. Апостол дає нам нарис своєї успішної служби, кажучи: "Ось утретє я готовий прийти до вас, і не буду для вас тягарем, бо не шукаю вашого, але вас...я з охотою буду витрачуватися, і себе витрачу за душі ваші, хоч, надмірно люблячи вас, я менше люблений вами"- 2Кор. 12:14,15.

Поступовання в сліди Ісуса і Ап. Павла (Його головного речника) не буде провадити нас до того, щоб ми вимагали платні. Ап. Павло, після виказання, що питати про земну винагороду за духову службу не порушує справедливості, говорить нам про своє власне поступовання в цій справі в таких словах:

"Ні срібла, ні золота, ані одежі - від нікого не жадав я, самі знаєте, що потребам моїм та тих, які були зо мною, служили оці мої руки. У всьому показав я вам, що так працюючи, треба помагати малосильним, та пам'ятати слова Господа Ісуса, які Він сам сказав: Краще давати, ніж брати".- Діян.20:33-35.

"Коли інші мають це право над вами, то чи не тим більше ми? Однак, ми не користувалися цим правом, а все терпимо, щоб не зробити перешкоди Христовій Євангелії" (1Кор.9:12).

"Коли я прийшов до вас, і бувши в недостатках, не був я тягарем для нікого, бо недостаток мій поповнили брати, які прийшли з Македонії. І у всьому беріг я себе, щоб не бути для вас тягарем."- 2Кор.11:9.

Наша вільність є та сама, яку мали Апостоли в цьому відношенню; і вірність для справи Правди повинна провадити нас, щоб іти в їх сліди так в цій, як і в інших справах. Господь, Апостоли і їх співтовариші, які подорожували і віддавали ввесь свій час для служіння Правди, принимали добровільні подарки від братів на покриття їх видатків, і, як вже було зазначено, кладення рук Церквою Антиохії на Павла і Варнаву, коли вони мали розпочати свою місійну подорож, виглядає вказувало, що церква сталась відповідальною за їх видатки і через те

мала участь в їх праці.

В Писанню немає натяку, прямого чи непрямого, щоб старші, які служать в місцевих Зборах, в Церкві, одержували платню, або гроші на свої видатки; і ми віримо, що це в загальному буде корисним для кожного місцевого Збору користати з добровільних послуг своїх власних членів - кількох, чи багатьох, великих, чи незначних. Ця біблійна метода є духово здоровою, кращою від платного учителя; вона схильна притягати усіх різних членів для вживання і розвивання їх духових дарів і провадить усіх, щоб дивитись на Господа як на правдивого Пастиря. Як число здібних учителів збільшується, то приклад Церкви в Антиохії може бути застосований -призначити деяких на місіонарів, кольпортерів, пілігримів і т.п.

Незважаючи на те, якщо який Збір вважає, що поле його праці є велике, і що брат може з користю віддати свій цілий час для його услуги і для місійної праці, і якщо вони (члени Збору) бажали б добровільно покрити кошта цього брата, то ми не знаємо, щоб яке Писання це забороняло. Але так служачий брат, як і допомагаючий Збір, повиненні бачити, щоб дана сума не перевищувала його поміркованих коштів для служби і для тих, які є на його одержанню. Обидві сторони повинні бачити, щоб всі члени Збору розвивались і вправлялись, головно ці, що мають кваліфікації на старших, бо в противнім випадку може розвинутись дух Вавилону, дух церковництва.

ДИСЦИПЛІНА (ПОРЯДОК) В ЦЕРКВІ —Матг.18: 15,18—

Стереження порядку не є функцією самих старших, але цілої Церкви. Коли виглядає, що хтось поповнив блуд, або гріх, то цей блуд повинен бути показаний йому лиш через того, хто через те

потерпів, чи зазнав шкоди, або через члена, який перший відкрив або довідався про те. Якщо докорений не виправдається і триває дальше в 296

блуді, тоді треба запитати двох, або трьох братів, щоб без упередження вислухали про цю справу і порадили суперечників. (Вони можуть бути, або не бути старшими, але сам стан старшого не буде тут додавати сили чи авторитету в справі, за вийнятком, коли б їх суд був більш дозрілий і вплив більш ефективний). Якщо цей комітет одноголосно рішить на користь якоїсь сторони, то друга повинна з тим погодитися і справа буде тоді полагоджена - поправа, чи відшкодований повинна негайно наступити, так далеко як це є можливе. Коли б хтось з тих, що перші провадили справу, дальше обстоював своє блудне поняття чи поступування, то тоді той, який перший вніс скаргу, або члени комітету, повинні представити цю справу перед Церкву. З того видно, що старші в жодному значенню не мають бути суддями інших членів - переслухання і суд залишається для місцевого тіла - Церкви.

Коли зроблено два повище згадані попереджуючі кроки і старшим стали представлені факти то їх обов'язком скликати загальне зібрання Церкви, тобто посвячених.як суд - щоб^вислухати в подробицях цю справу, і в імени Голови і Його поваги видати осуд. Справа повинна бути так ясна, щоб рішення було одноголосне, або приблизно до того, і з осудженим треба благородно обійтися, таким чином мир і єдність тіла (Збору) буде задержана. Жаль (винного) є можливий навіть перед часом його осуду Церквою. В дійсності, то жаль і покаяння, і поправа є ціллю кожного кроку цієї процедури -направляти переступника; тут не мається зовсім на цілі, щоб його карати. Карання, пімста не є нашою, лиш належить до Бога "Пімста моя, я відплачу, говорить Господь" (Рим. 12:19). Коли б переступник каявся при якімнебудь кроці цієї процедури, це повинно бути причиною радості і подяки для всіх, які мають Господнього Духа, і лиш такі, а не інші є членами Його тіла.- Рим.8:9

В дійсності, коли переступник навіть не схоче послухати рішення цілої Церкви, жодної кари не треба і

297

не можна давати. Що ж тоді робити? Тоді Церква має відтягнути свою сполуку з ним, і всякі вияви братства. Відтоді винного треба трактувати як "поганина і митника".- Мат.18:17.

В жодному ступені цієї процедури (розгляду цієї справи) не можна того оголошувати публично -скандалізувати його і Церкву, і Господа її Голову. І про нього не треба говорити з погордою, навіть після відлучення, так як ми не повинні говорити про світських людей, чи поган. Апостол говорить "не говоріть зле про нікого" і "чиніть добро усім людям" (Тита 3:2; Гал.6:10). Любов є якістю, яка вимагає точного послуху для цих двох останніх вимог, для "всіх людей"; скільки більше любов вимагатиме, щоб "брата", співчлена Збору, Христового тіла, не тільки не ранити ложними висказами, але щоб його слабості і помилки, і гріхи були старанно прикриті, не тільки перед неспівчуваючим світом, але також перед "домом віри" і навіть перед Церквою - аж покажеться, що треба конечно підняти цей останній крок, тобто "представити це перед Церкву". При кожному кроці дух любови буде надіятись, що переступник це вчинив через мильне зрозуміння і буде молитися про мудрість і ласку, щоб звернути грішника від блудної дороги і в той спосіб, якщо можливо, спасти душу від смерти. Яків 5:20.

О, щоб Св. Дух, дух любови, міг перебувати в кожному члені Церкви до такої міри, що це спричинило б йому біль, коли чує очорнюючі вісті про когонебуть, головно про співтоваришів віри. Це саме усунуло б половину непорозуміння. Тоді зазначена Господом процедура дуже рідко провадила б до суду Церкви, радше, усуваючи причину незгоди, це підносило б пошану для рішення Церкви, як рішення Господа, і голос Церкви мав би більший послух. Більше того, коли любов і порядок панує, то ми можемо бути певні, що кожний член буде старатись пильнувати своїх справ і не пробувати критикувати свого брата, і скоро представляти справу перед комітетом, або Церквою, хіба що справа є важною, коли йде про нього, чи 298

Церкву, чи Правду.

Безперечно, більшість клопотів в Церкві (або в суспільстві, або в родині) виходить не з бажання чинити зло, ані навіть з зла учиненого недобровільно, але з незрозуміння і, хотяй частинно, з невластивого пояснення замірів чи інтенцій. Язик с головним злочинителем, і тому це є частиною духа здорового розуму, щоб стерегти уста, як також і серця, з якого виходять невластиві почуття, які

запалюють вогонь до злих пристрастей і часто шкодять другим. Нове Створіння, Церква, має виразну інструкцію від Господа відносно цього важного предмету. Дух Його любови має наповнити їх як вони йдуть сами з довірям до оскарженої особи; вони не повинні наперед про те з ніким говорити і не йти до неї, щоб її робити закиди, чи ганити, чи карати, лиш щоб допомогти перестати чинити зло, і якщо можливо, вирівняти попередньо зроблену шкоду. Розказування іншим про її блуди, так перед справою, як і після справи, не є властивою річчю, не після любови - це противиться Словам і Духові нашого Господа. Про цю справу не треба також говорити, щоб шукати поради, бо ми маємо пораду Господа і згідно з нею маємо поступати. Якщо справа є особливою, тоді треда запитати наймудрішого брата про пораду по лінії припускаємої справи, так щоб не викривати дійсного клопоту, ні переступника.

За вийнятком, коли клопіт є серйозний, справа повинна закінчитися з зверненням до переступника, чи він послухає, чи не послухає. Але коли другий крок є потрібний, то тим, які будуть розсуджувати цю справу, не треба її пояснювати, аж тоді, коли винний є присутний. Таким чином оминеться "обмови" і комітет братів підійде до справи без упередження, і буде більш здібним дати мудру пораду обом сторонам; часом вина може бути по обох сторонах, або, можливо, вповні по стороні того, що вносить скаргу. В кожнім разі, посуджуваний буде приємно вражений через таке справедливе трактування і буде більш схильним послухати таких дорадників, якщо

його поступування виглядатиме їм також невластиве. Але чи цей, осуджений комітетом, що є винний, погодиться з їх рішенням, чи ні, то це все ще є дальше приватною справою, і нікому не можна про неї згадувати, поки не покажеться настільки важною, що треба її представити перед Церкву, яка винесе остаточне рішення. Тоді перший раз це є загальною справою для святих тільки, і в пропорції як вони будуть "святими", вони не бажатимуть говорити про чиїсь хиби більше, чим буде потрібно.

Провадити досліди Церковного суду є справою кожної особи, тому кожний повинен старатись пізнати, де є правда і як ця справа дійсно мається. Кара відтягнення спільноти є наміpена в тій цілі, щоб привернути на правильний шлях, і її Господь приписав. Це с для охорони Церкви, до відлучення тих, які поступають непорядно, не по дусі любови. Цього не треба вважати, як сталого відлучення, але аж осуджений пізнає і визнає свій блуд, і по мірі своєї здібносте направиться.

ОБВИНУВАЧЕННЯ ПРОТИ СТАРШИХ

"Не приймай обвинувачення проти пресвітера, (старших) хіба що при двох, чи трьох свідках"- 1Тим.5:19.

В цьому висказі Апостол визнає два принципи. (1) Що старший вже став визнаний через Збір, як такий, що має добрий і шляхотний характер, і особливо ревний для Правди, і відданий Богу. (2) Що такі особи, з причини їх вищого становища в Церкві, будуть позначені противником як особливий предмет його атаки - предмет заздрости, ненависте, злоби і суперечки з сторони деяких, так як про це перестеріг наш Господь, "Не дивуйтесь, коли світ вас ненавидітиме". "Коли світ вас ненавидить, знайте, що він мене скорше від вас ненавидів". "Коли Господаря дому називали Вельзевулом, то наскільки більш будуть так називати його домашних" (ІЙоана 3:13; Йоана 15:18; Мат. 10:25). Чим більше вірний і здібний буде даний брат, більше на подобіє свого Господа, то тим більше буде 300

відповідним до вибору на старшого, і через те буде більше вірним старшим, але такий напевно матиме ворогів - не тільки сатану і його післанників, але теж багато, таких, що сатана зможе звести і обманити.

Ці причини повинні бути забезпеченням для старшого проти осуду якоїнебуть одної особи, якщо його життя е бездоганне. Коли йде про поголоски і чутки, то на них зовсім не треба звертати уваги, тому що жоден правдивий співпрацівник, знаючи приписи Господа (Мат. 18:15) не буде поширювати поголосок і не буде їм вірити. Оскаржуючі, коли хочуть, щоб їм вірити, повинні бути свідками. І навіть коли два, або три свідки вносять скаргу, тут не буде іншого способу вислухання цієї справи, чим цей повище зазначений. Кожна одна особа оскаржуючи в злім старшого, повинна, після невдачі особистої розмови з ним, взяти з собою двох, або трьох інших, які в той спосіб стануться свідками його впертості. Тоді ця справа, ще не полагоджена, може бути через старшого, чи через когось іншого представлена перед Церквою.

Дійсно, ця скарга перед двома, чи трьома братами, будучи вимогою по відношенню до всіх членів, дає причину припускати, що Апостол заявляв, або стверджував, що старший повинен мати такі самі права і привілеї, що є Гарантовані для кожного з братів. Може бути, що деякі були схильні думати, що наколи старший має мати "добре свідчення", не тільки в Церкві, але й поза нею, то на нього можна вносити скаргу за якунебуть найменшу провину, тому що він займає впливове становище. Але слова Апостола виказують, що старший мусить мати такі самі привілеї, як інші.

Ця справа свідків має бути глибоко вирита в умі кожного Нов. Створіння. На те, що інші твердять, що вони знають і що в спосіб очорнюючий говорять, не треба навіть звертати уваги, ні цього принимати. Якщо двох, чи трьох, слідуючи за директивою Господа, вносять на когось скаргу, не обмовляючи, ні очорнюючи, але так як поінформовані -

ЗОЇ

перед Церкву, то навіть тоді їм не треба вірити; але тоді буде властивий час для Церкви вислухати справу -вислухати обидві сторони, в присутності кожної, і тоді з молитвою до Бога видати рішення і напімнення, так уформоване, щоб помогти тому, хто завинив і привернути його назад до праведности, і не висувати до зовнішньої темноти.

УЯВНИЙ (МИЛЬНИЙ) ПОКЛИК ДО ПРОПОВІДАННЯ

Багато людей твердить, що вони одержали поклик від Господа проповідувати Євангелію; вони можливо скажуть, що ніколи не знали, чому і що вони знають, що не мають особливих кваліфікацій для цієї служби, або що обставини були завжди на перешкоді, щоб відповісти на цей поклик. Запитуючи їх відносно способу цього "поклику", приходиться до висновку, що це була лиш уява, чи уроєння. Хтось в певному часі свого досвіду (може перш ніж стався Християнином) дізнав почуття, що він повинен віддатись Богу на Його службу і його найвищий ідеал Божої служби витягнув з досвіду номінальної церкви, зображеного в проповіднику, на службу якого ходила його родина. Інший відчував бажання вирізнитися через ношення відмінного вбрання, одержання пошани, титулу і платні проповідника, хотяй би другорядного. Може бути і такий, який вважає, що якщо Апостоли були "невченими людьми", то може і його Бог особливо вибрав, хотяй він не має науки, ні здібності. Але хотяй Бог покликав багато і дав їм спромогу виконувати Боже діло, то це не означає, щоб через те їх амбітні бажання виповнилися, які вони мильно пояснюють як поклик до голошення Євангелії.

Як вже було показано, кожний член Нов. Створіння є покликаний до голошення, до проповідування Євангелії, не через його амбіцію, або уяву, але через Слово, що кличе усіх, які прийняли ласку Божу не надармо, "щоб звіщати славу Того, Хто покликав вас із темряви до дивного Свого світла" (Шет.2:9). Тому цей поклик включає 302

усіх сплоджених з духа Правди, з Св. Духа - мужчин і жінок, слуг і вільних, багатих і бідних, вишколених і невишколених, чорних, червоних, брунатних, жовтих і білих. Якого більшого повеління нам треба, чим це "А в уста мої Він дав нову пісню" і " Усі милості Господні".-Пс.40:3; 107:43.

Правда, Господь вибрав особливо і покликав особливо дванадцять Апостолів для спеціяльної праці. Також правда, що Він запропонував, що так далеко як Його народ буде повинуватись^ до Його слів, Він "розложе різних членів в тілі", так як Йому вподобається - одних до одної служби, а інших до другої, "кожного згідно до його здібності" (Мат.25:15), але він також виразно показує, що багато буде старатись, щоб поставити себе самих як вчителів, і що обов'язком Церкви є дивитись постійно на Нього, як її правдивого Голову і Провідника, і не потурати тих братів , що стараються задовільнити свої власні амбіції, що занедбання цього обов'язку, означатиме занедбання Його слів і тим самим брак любови і послуху для Нього, і це напевно принесе їм духову шкоду, так для Збору як для самозванців.

Господнє правило відносно цього предмету є виразно представлене, "Бо кожний, хто підноситься, буде принижений, а хто принижується, буде вивищений (Луки 14:11). Церква має заховувати це правило в усіх справах, в яких вона старається знати і слухати Господа. Метода Господня є на користь лиш для того, якого ревність і вірність, і терпеливість в чиненню добра показалась у всіх справах. "Хто вірний у найменшому, буде вірний і у великому" (Луки 16:10). "У малому ти був вірний, над великим поставлю тебе" (Мат.25:21). На долі драбини є багато місця на почесть. Той, хто хоче, не буде довго ждати на нагоду служити Господу, Правді і братам в скромний спосіб, якого винесений духом буде погорджувати і занедбувати, шукаючи за більш почесною

службою в очах людей. Вірні будуть радуватися з якоінебуть служби і для них Господь відкриє ширше двері

303

нагоди. Таким чином Його воля, показуючи мудрість згори, має бути пильно перестерігана кожним членом Нов. Створіння, головно в його голосуванню, в його підношуванню рук як члена тіла Христового, щоб проявити волю Голови.

Брата, який шукає слави, треба оминати, хоча він є здібний; і менше здібного, але покірного брата, треба вибрати на старшого. Отже лагідний докір повинен бути корисний для всіх - хоча не скажеться ні одного слова відносно даної причини. І в справі здібного старшого, що дає докази диктаторського духа і є схильний вважати себе вищим понад Церкву, і з відмінної кляси, або такий що претендує мати право від Бога, а не від Церкви, навчати інших, то тут є обов'язком знизити такого до якоїсь іншої служби, або від усякої особливої служби на певний час, аж він прийме свій лагідний напомин і видістанеться з сильця противника.

Всі повинні пам'ятати, що амбіція, подібно як і інші умислові якості, є конечною в Церкві, так само як і в світі; але в Новому Створінню це не має бути самолюбною амбіцією, щоб бути чимсь великим і важним, але мила амбіція, щоб служити і Його народові, навіть тим найменшим. Ми всі знаємо, як амбіція довела сатану до упадку - від ласки і служби Божої до стану ворожнечі для свого Творця і до усіх Його правильних постанов та регул. Подібно всі, які принимають його спосіб, кажучи, "Зійду я на небо, повище зір Божих (я винесусь понад інших синів Божих), зроблюсь подібним до Всевишнього - володар між ними, узурпатор Божого авторитету, без Божого признання)", такі напевно пізнають страти і непризнання від Бога. І вплив таких, подібно як сатани, напевно буде шкідливим. Так як сатана був би небезпечним учителем, так є всі ті, які мають його духа, або схильність напевно поведуть до темноти, а не до світла, тому що вони самі не є у властивому стані, щоб одержати світло і бути вжиті як його післанники для інших.

Тому всюди, де якийсь брат відчуває, що він є 304

покликаний проповідувати для публіки, коли двері до служби не були відкриті йому в призначений спосіб -якщо він хоче впхатися силою на Церкву, без її майже одноголосного прохання, або як він, будучи вибраний на становище старшого чи провідника, і тепер старається цю позицію вдержувати, і вважає, що це є правильним без регулярного голосования Церкви, або час від часу питати, щоб його служба продовжувалась, то ми можемо рішучо сказати, що або такий брат не розуміє добре справи, або шукає вивищення і тому не надасться до жодної служби в Церкві. В кожному випадку буде властивим зробити зміну при першій нагоді, коли будуть вибори, і як вже було зазначено, перша неділя в році, або в кварталі була б властивим часом на вибори і її легко запамятати.

"ПЕРЕСТЕРІГАТИ НЕПОРЯДНИХ"

"Благаю ж вас, браття, перестерігайте непокірливих, потішайте малодушних, підтримуйте немічних, усім довготерпіть. Глядіть, щоб ніхто нікому не віддавав злом за зло, але завжди старайтесь про добро один одному і для всіх".- 1Сол.5:14Д5.

Цей напомин не відноситься до старших, але до цілої Церкви, включаючи старших. Він визнає цей факт, що хоча ціла Церква має досконале становище перед Ним як Нове Створіння в Христі, всеж таки кожний і всі з них мають свої недосконалості щодо тіла. Дальше це показує те, що ми всі знаємо, що є різниці в ступнях і видах наших тілесних слабостей; отже так як в дітях в земній родині відмінні темпераменти вимагають відмінного трактування через родичів, то тим більш в Божій родині є теж великі різниці темпераментів і тому вимагають особливого підходу і зрозуміння один одного; звертати увагу на недосконалості один одного, з точки критики, принесе для нас велику шкоду, бо будемо розвивати в своїм серцю склонність до вишукування чиїхсь хиб і скоро помічати їх слабости, а в той сам час будемо сліпими до

305

наших власних хиб та немочів. Такий підхід, чи критика є чужою для духа і заміру напомину Апостола.

Це є скероване до тих, які стали сплоджені з духа правди, духа святості, духа покори і духа любови. Такі, що в цей спосіб зростають в чеснотах Духа, будуть боятись і будуть критикувати головно свої хиби, а любов їх для других буде склонювати їх робити в свойому умі різні виправдання

на їх користь, радше чим їх осуджувати. Але, коли цей дух любови радо прощає провини і вади братів, він повинен бути на осторозі, щоб помимо цього чинити їм добро - не через нарікання, спори, сварку і обмову один одного, але в спосіб, який Золоте Право похвалює. З лагідністю, тихістю витревалістю і довготерпінням буде старатися, щоб не зважати на один одного слабості, і в той самий час помагати один одному видістатись з них, пам'ятаючи про певні свої слабості.

Непокірні не мають бути заохочувані, чи підпирані в їхній невластивій дорозі, але з лагідністю і в любові вони мають бути остережені, що Бог є Богом порядку; і що в пропорції як ми будемо зростати на Його подобу і в ласці, то ми мусим заховувати правила порядку, їм треба напімнути і пояснити, що нічого не є дальше від Божого влаштування, чим анархія, і що навіть світські люди визнають, що найгірша форма правління, є кращою, чим анархія. Тому Божий народ, який одержав Св.Духа повинен признати цей самий принцип і в Церкві; і Апостол напоминає нас, щоб ми один одному корились, задля загального добра справи Господа. Коли б ми були всі досконалі і наше розуміння Господньої волі було досконалим, то ми всі думали б так само; там не було б потреби коритись один одному; але тому, що наші висновки (розуміння) різняться, то це є конечним, щоб ми зважали один на одного і на його точку погляду, і щоб кожний старався щось посвятити на користь загального миру і навіть посвятити все, щоб задержати єдність Духа з в'язами миру в тілі Христа, хіба що принцип став би нарушений через таке поступовання. 306

Можливо, що ці непорядні чи непокірні, чи неохайні, не є впонні винні за такий стан. Багато людей є народжені з злими нахилами і є схильні бути такими в їх убранню і в усіх справах життя. Тому непорядок, безладдя е частиною слабості, на яку треба дивитись з співчуттям, ласкаво, але вссж таки не можна дозволити, щоб вона робила кривду для Божої Церкви, щоб шкодила її корисній чинності і здержувала співпрацю в студіях і в служінню Правді. Це не є волею Божою, щоб Його народ мав таку лагідність, що переходила б в слабість у його поступованню з тими непорядними особами. Лагідно, співчутливо, але рішучо їм треба показати, що так як порядок є першим правом неба, то він також мусить бути високо оцінюваний між тими, які мають новий ум, які думають про те, що вгорі; і для Збору було б гріхом дозволити, щоб один, чи два чи більше переступали Божі правила, чи постанови, які є виражені в Його Слові і як вони є загально зрозумілі Збором, з яким вони с злучені.

НАПОМИНАННЯ НЕ НАЛЕЖИТЬ ДО ВОХ

Було б великою помилкою припускати, що Апостол, вживаючи цієї загальної мови до Церкви, розумів, що кожна особа в Церкві мала робити такий напомин. Мудро напоминати, щоб з цього була користь, є дуже делікатною справою і дуже мало має талант до того. Через вибір старших Збором розуміємо, що це означає вибрання з числа тих, які є найбільше духово розвинені в злуці з їх природними кваліфікаціями, щоб назначити їх представниками Збору, не тільки провадити зібрання, але також, щоб вдержувати порядок на зібранню і напоминати непорядних в мудрий і чемний спосіб, але рішучо і впевнено. Що такою є думка Апостола, є виразно показано в двох слідуючих стихах, де він говорить: "Благаю вас браття, поважайте тих, які серед вас працюють і провадять вас у Господі, та навчають (напоминають) вас і поважайте їх високо в любові за їх працю. Живіть в мирі між собою".-

307

ICол.5:12,13.

Коли правильно шукається Божої мудрости і нею керується при виборі старших Збору, то це вказує, що ці вибрані були високо оцінені, і тому що новонавернені не мають бути вибирані, то з того виходить, що вони були оцінені і вибрані за їхню працю, тому що брати розпізнали що вони мають відповідну міру Св. Духа любови, і мудрости і лагідности, крім інших природних кваліфікацій для служби. Вислів "Живіть у мирі між собою", як напоминає Апостол, означає, що вибравши старших, щоб вони були представниками Збору, члени цього Збору в загальному будуть сподіватись, що вони будуть виконувати службу, до якої стали покликані, і не будуть старатись кожний з осібна напоминати, чи картати тощо. Дійсно, як ми вже бачили, Господній народ не має судити один одного особисто, і лиш Церква, цілий Збір, має право вилучити когось від спільноти і привілею згромадження. І це, як ми виказали, може статись лиш після різних вчинених кроків, після того, коли усі старання, щоб привернути дану одиницю до покаяння і направи, не мали успіху, наслідком чого добро Церкви в загальному було загрожене через його зле поступовання. Але в тексті перед нами

Апостол напоминає, щоб Збір "знав", тобто розпізнав тих, яких вони вибрали за своїх представників, і сподівався від них пильнування і стереження справ Збору, і щоб вони напоминали непорядних, так далеко, аж справа станеться так важною, що треба її представити перед суд Церкви.

ПУБЛИЧНЕ НАПОМИНАННЯ

Цей напомим може бути в певних обставинах зроблений публично перед Збором, згідно з думкою Апостола, яку він передає Тимотеєві: "Тих, що грішать, картай перед усіма, щоб і інші страх мали" (1Тим.5:20). Таке публичне картання може бути тоді, коли зроблено публічний великий гріх. З причини якогось невеликого 308

переступу правила, чи порядку, старіш керуючись правом любови, "Золотим Правом", повинні напевно поступити так як Апостол на іншому місці радить "І уважаймо (пильнуймо) один на одного, заохочуючи до любови і до добрих діл" (Жид.10:24) і, пильнуючи, вони будуть знати, що слово сказане приватне буде правдоподібно більш корисне для даної особи, чим публичний докір, який може зранити і статись шкодою для чутливої природи, там де таке поранення є зовсім непотрібне, і де любов скерувала б справу в інший напрям. Але навіть коли би старший мусів картати публично важний переступ, то це треба виконати з любов'ю і з бажанням, щоб переступника направити і привернути на властиву дорогу, а не з наміром, щоб його відкидати. Очевидно, це не дає права старшому ганити когось до такої міри, щоб йому заборонити користати з привілеїв Збору. Така догана, як ми вже бачили, може вийти лиш від цілої Церкви і це лиш після повного вислухання справи, підчас якого оскаржений має повну нагоду оправдатися, або виказати жаль, змінити своє поступування і одержати прощення. Церква, тобто посвячені Богу як цілість, є Його представниками, а старший є лиш представником Церкви - найкращим виразником волі Господа. Тому Церква, а не старші, видає остаточний суд в усіх справах, і тому поступування старшого завжди може бути переглянене і скоректоване Церквою, згідно з її розумінням Божої волі.

Розважаючи цю справу, можемо на хвилю спинитись, щоб довідатись до якої міри Церква, прямо чи посередньо, або через старших, має виконувати цей обов'язок напоминання непорядних і, щоб остаточно виключити їх з Збору. Це не с в силі Церкви, щоб вилучити таких на все. Коли брат, який провинився перед братом, або перед цілою Церквою, вернеться і скаже "я жалую, що зле поступив і обіцяю, що наскільки зможу, буду старатися поступати правильно", або щось подібне до того, то йому треба простити вповні, так як ми надіємось, що Господь прощає провини всім. Ніхто, лиш Господь має силу чи

309

авторитет відтяти когось на завжди - силу відтяти галузку від Виноградини. Ми є поінформовані^ що є гріх на смерть, за який не є корисно молитись (ІЙоана 5:16) і ми повинні сподіватись, що такий добровільний гріх, що спричинить Другу Смерть, буде такий очевидний і поганий, що буде легко розпізнаний тими, які є в сполуці з Господом. Ми не можемо судити нікого відносно того, що є в їх серцю, але, як вони поповнили гріх на смерть, то це напевно буде назовні показано - через їх уста, якщо вони стали доктринальними переступниками, відрікаючись дорогоцінної крови примирення, або через неморальність, якщо вони вернулись до життя по тілу, "як свиня вимита, іде валятися в болоті". Власне про таких говориться в Жид. 6;4-8; 10:26-312, і там Апостол перестерігає нас, щоб з такими не мати нічого до діла - не їсти з ними, не приймати їх до своїх домів і не вітати таких (2Йоана 9-11), тому що ці, які будуть лучитись з ними, або їх вітати, будуть почислені за ворогів Бога і як учасники злих діл, або злих наук.

Але відносно інших, які "ходять непорядно", правило є зовсім відмінне. Такий виключений брат, або сестра, не повинен бути трактований як ворог, але як зблудивший брат, подібно як про те Апостол дальше говорить в цьому листі "Коли ж хто не послухає нашого слова через це послання, зауважте (назначіть) такого і не дружіть з ним, щоб він був осоромлений. Та не за ворога його вважайте, але напоминайте як брата" (1Сол.З:14,15). Така справа як ця, вказує на якусь публичну опозицію з сторони цього брата для правил і порядку представлених Апостолом, як Господнім речником; і така публична опозиція до правильних принципів заслуговує і має одержати догану через Збір, коли його члени рішать, що даний брат відійшов так далеко від порядку, що потребує напомину, і коли він не погодиться з словами мудрого напомину і поради, то його треба вважати як такого, що більше не заслуговує на спільноту з^братами, поки не погодиться з тими мудрими вимогами. Його можна вітати на вулиці, але 310

не так як покірних братів. Вилучення повинно бути лиш від привілеїв Збору і від особливої братерської спільноти, приналежної вірним. Ця думка міститься також в словах нашого Господа "Нехай буде тобі як поганин і митник". Господь не мав на думці, щоб ми ранили поган чи митників, або трактувати їх неприязно, лиш тільки, щоб ми не товаришили з такими братами, ані не шукали в них довіри, і самі ми, як КСтворіння, не виявляли їм свого довіря. Дім віри повинен бути скріплений і злучений разом спільною любов'ю і симпатією, і виявом того ж в різних способах. Власне брак цих привілеїв і блаженств, спричинює цьому відлученому братові терпіння, аж він буде почувати, що йому треба зробити поправу і вернутись до родинного зібрання. В тім є думка відносно теплоти, щирости, правдивого братерства - що це повинно панувати між тими, які є членами Господнього тіла.

ПОТІШАЙТЕ МАЛОДУШНИХ

Продовжуючи перегляд слів Апостола в цьому стиху, ми завважуємо, що Церква має потішати малодушних. З того бачимо, що Дух Святий, якого ми прийняли, не перемінює наших смертельних тіл, так щоб вповні поконати цю слабість. Отже є деякі слабшого духа, так як є деякі слабого тіла і кожний потребує співчуття і допомоги по цій лінії своєї слабості. Малодушні не мають бути оздоровлені в чудесний спосіб, і ми також не повинні думати, що тому, шо ум деяких є слабий і нездібний збагнути усієї ширини і довжини, глибини і височини Божого плану, то через те вони не належуть до тіла. Противно, так як Господь не шукає для свої Церкви лиш тих, які є добре розвинені фізично, так подібно Він не пошукує лиш за такими, які є сильними в умі, і які є здібні розуміти і точно аналізувати кожну рису Божого плану. В тілі будуть деякі, які будуть так уздібнені, але інші є слабшого ума і не підходять навіть до пересічного рівня знання. Яку заохоту чи потіху можемо дати таким?

311

Відповідаємо, що старший у свойому поясненню Правди (різних рисів Божого плану) і усі члени Церкви, в їх спільноті, в розмовах одні з другими, повинні заохочувати таких, не конечно вказувати їм на їх малодушність і що вони це вибачають, але радше по загальних лініях - що ніхто не сподіється, щоб в родині Божій всі мали ці самі здібності і умове розуміння. Ніхто не повинен думати, що такі, які мають такі неспроможності, не належуть до тіла Христового.

Очевидно, деяким з природи брак мужности, і відваги до боротьби з противностями, і хотяй мають велику охоту, вони не можуть в тім самім степені, що інші члени тіла, "бути сильними в Господі", ні "вести доброї боротьби віри" на зовні. Однак Господь мусить бачити їх бажання, їх заміри, щоб бути відважними і вірними, і так само повинні брати - якщо вони мають осягнути ступінь побідників.

Усі повинні визнати, що Бог судить свій народ по його серцю, і якщо ці малодушні мали досить умової сили і волі до зрозуміння основ (підставових наук) Божого Плану Спасення (примирення) через Христа і їх власне оправдання перед Богом через віру в Відкупителя, і якщо на цій основі вони вповні посвятили все своє для Господа, то їх треба вважати під кожним оглядом так, щоб вони відчували, що вони є вповні членами тіла Христового; а що вони не можуть так скоро і виразно розуміти всіх рис Божого плану і пояснювати і боротись так як інші, то це не треба вважати як перешкоду для їх прийняття Господом. Таких треба заохочувати, щоб посвячувались на службу Господу відповідно до їх спромоги і здібності на славу Господа і благословення Його народу і потішати, що всі з'єднані з Христом, які приносять овочі Духа і йдуть Його слідами, будуть мати нові тіла обдарені повною здібністю, в яких всі члени будуть здібні знати, так як вони є знані - і що в міжчасі Господь запевнює нас, що Його сила є більше показана в нашій слабості. 312

ПІДТРИМУЙТЕ НЕМІЧНИХ

Це вказує, що в Церкві є деякі слабші від інших; не тільки фізично слабші, але й духово слабші - в значенню, що мають людський організм звихнений в такий спосіб, що вони, як Нові Створіння, мають більші труднощі зростати і розвиватись духово. Таких не можна відкидати від тіла, але, противно, ми повинні розуміти, що коли Господь признав їх за гідних знання Його ласки, то це означає, що Він є здібний припровадати їх як побідників через Того, Хто полюбив їх і купив їх своєю дорогоцінною кров'ю, їх треба підкріпляти такими обітницями, які дає нам Писання - для того, що коли ми слабі самі в собі, то ми можемо бути сильні в Господі і в "могутності Його сили", коли вложемо на Нього усю нашу журбу і вірою будемо держатись його ласки, щоб в годині слабій могли

знайти виповнення обітниці "Досить тобі благодаті моєї, сила бо моя в немочі довершується." Такою потіхою може помагати цілий Збір, хоча старші мають особливий обов'язок і відповідальність супроти таких, бо вони є вибраними представниками Церкви і Господа. Апостол, говорячи про різних членів тіла, після згадки про пастирів, і учителів, говорить про "допомоги" (1Кор.12:28). Очевидно, що бажанням Господа є, щоб усі члени Церкви старались зайняти таке місце, щоб допомагати не тільки старшим, як представникам Церкви, але допомагати один одному, чинити добро всім, а найбільше тим, що є з "дому віри".

ТЕРПЕЛИВІ ДСІХ

Коли Нове Створіння виповнює цей напомин виказувати терпеливість до всіх, то пізнає, що вони не тільки виказують правильне поступування один до одного, але, що вони розвивають в собі одну з найбільших чеснот Св. Духа - терпеливість. Терпеливість є чеснотою Св. Духа, яка знайде велику нагоду діяти і проявлятися в усіх справах життя, до тих поза Церквою, як і до тих в Церкві.

313

І ми повинні пам'ятати, що цілий світ вимагає від нас терпеливості. Це ми пізнаємо лише тоді, коли одержуємо правильне поняття про стан "стогнучого створіння", яке одержуємо з Писання. Там ми бачимо історію про упадок і як усі стали цим пошкоджені. Там ми бачимо Божу терпеливість супроти грішників і Його велику любов в їх примиренню, і в постанові, яку він учинив, не тільки для благословення і піднесення Церкви з нещасної долини смерти, але також Його славне приготовлення для цілого світу. В тім ми також бачимо, що світ є тепер в тяжкім положенню, а це тому бо є під великою оманою противника "бога цього світу", який тепер засліплює і обманює їх.- 2Кор.4:4.

Знання цього напевно додасть нам терпеливости. І якщо маємо терпеливість для світу, то тим більше повинні мати терпеливість супроти тих, які вже не є^більше з світу, але які через Божу ласку вступили в стан Його прощення в Ісусі Христі і стали прийняті до Божої родини і тепер стараються йти Його слідами. Яку милу і довготриваючою терпеливість повинні ми мати супроти таких співпослідовників, членів Господнього тіла. З певністю, що ми не повинні мати нічого іншого, чим терпеливість супроти таких; і напевно наш Господь і Учитель особливо не признав би і в якийсь спосіб дав би догану за нетерпеливість до якого-небудь з них. Крім цього, ми потребуємо багато терпеливості навіть зі самим собою під теперішним горем і слабостями і в боротьбі з тілом, світом і противником. Коли навчимося оцінювати ці факти, то це допоможе нам проявляти більше терпеливости до всіх.

"ГЛЯДІТЬ, ЩОБ НІХТО НЕ ВІДДАВАВ ЗЛОМ ЗА ЗЛО"

Це є чимсь більшим від особистої поради, це є повеління дане Церкві, як цілості, і стосується до кожного Збору Божого народу. Це вказує, що коли дехто з дому віри є схильний мститися, віддавати злом за зло, чи це було б братові, чи посторонній людині, тоді Церква, 314

піднімаючи відповідні заходи супроти такого, не буде обмовником, тому що це с обов'язком Церкви звертати на це увагу. "Глядіть, щоб ніхто нікому не віддавав злом за зло", означає звертати увагу на те, щоб правильний дух був вдержуваний між братами. Тому, коли б старші довідалися про щось подібного, їх обов'язком є дати братові, чи сестрі лагідний напомин по лінії Божого Слова, а коли б вони не послухали, то старші повинні представити це перед Збір. І тут Церква є уповноважнена помітити таке невластиве поступування з сторони когонебуть. Таким чином ми не тільки маємо бачити один одного, і дивитись один на одного з зичливістю, щоб завважити, що хтось не йде взад, але, противно, ми маємо старатись, щоб всі поступали згідно з тим, що с добре. Ми повинні радуватись і схвалювати всякі вияви, чи докази поступу в правильнім напрямку, даючи нашу підмогу так індивідуально як і спільно в Зборі Божого народу. Чинячи це, згідно з порадою Апостола, ми можемо тим більше радуватися і це з доброї причини, бо коли помагаємо один одному, тіло Христове буде зростати в любові, зростаючи більш і більш на подобіє Голови і стаючись більше спосібним до співнасліддя з Ним в Його Царстві.

"І УВАЖАЙМО ОДИН НА ОДНОГО, ЗАОХОЧУЮЧИ ДО ЛЮБОВИ І ДО ДОБРИХ ДІЛ"- Жид.10:24

Яка мила і чудова думка с тут виражена! Коли є такі, що приглядаються своїм приятелям, щоб знаходити в них блуди і їх знеохотити, або щоб їх хиби використати для себе, то Нове Створіння має поступати противно - пильно досліджувати один одного вдачу, (натуру, характер) в цілі, щоб

уникати говорити, або чинити речі, які непотрібно ранили б, збуджували гнів, колотнечу тощо, але щоб заохочувати, і збуджувати їх до любови і правильного поступовання.

І чому ж ні? Чи настанова світу, тіла і сатани не є спонукою до зависти, ненависти, самолюбства і повна

315

різних спокус до гріха в думках, словах і ділах? Отже чому Нове Створіння в Христі не повинно не тільки здержуватись від таких провокацій супроти самих себе і других, але включиться до збуджування і спонукування в противному напрямку - до любови і до добрих діл? Напевно цей напомин, подібно як інші напомини Божого Слова, є мудрий і корисний.

СПІЛЬНО ЗБИРАТИСЯ

"І не залишаймо спільного збирання, як деякі мають звичай, але заохочуймо один одного, і то тим більше, як бачите, що зближається день".- Жид. 10:25.

Господній наказ даний Апостолом годиться вповні з Його власними словами: "Де бо двоє, або троє зібрані в ім'я моє, там я серед них" (Мат. 18:20). Ціль (завдання) цього збирання с виразно показана. Вони с для взаїмної користи і поступу в духових речах - нагода до збуджування чи заохочування один одного до більшої любови для Господа і один до одного і до збільшення добрих діл різного рода, які прославлятимуть нашого Отця, і будуть благословенням для братів і також для інших людей. Якщо той, що каже, Я люблю Бога, але ненавиджу брата, не знає, що говорить і обманює себе (ІЙоана 4:20) то подібно, ми віримо, помиляється той, хто каже, "я тужу за тим, щоб бути з Господом і втішатись Його блаженством і спільнотою з Ним" і якщо в міжчасі занедбує нагоду збиратися з братами, і не радується з їх товариства і спільноти.

Це вже є в природі, що кожний чоловік мусить шукати якогось товариства, і досвіди доказують про правду приповістки, що "свій шукає свого". Отже, якщо товариство духоводумаючих не с оцінене, не бажане і не пошукуване, і якщо ми не поліпшимо нагоди, щоб в ній радуватися, то можемо бути певні, що це не показує на здоровий духовий стан. Природний чоловік любить і тішиться природним товариством і плянує, і приготовляє Це з його спільниками по лінії справ інтересу і насолоди, 316

хоча навіть його світові плани і надії е дуже ограничені, коли порівняти з великими і дорогоцінними надіями Нов. Створіння. Коли наші уми стаються перемінені через відновлення Св. Духа, наше прагнення до товариства не є знищене, лиш звернене в новий напрям, де знаходимо чудове поле до товариства, до спільноти, до дискусій, до студій, і до втіхи - історію гріха, і стогнуче створіння минуле і теперішнє - Божі записи про примирення і надходяче визволення стогнучого створіння - наш високий поклик до співнасліддя з Господом - докази, що наше визволення приближуеться і т,п. Яке велике поле для роздумування, для студії, для товариства і спільноти.

Тому це не є дивно, що про такого, який не оцінює привілею збиратися з іншими на обговорювання тих предметів, ми говоримо, що він с в певному відношенню духово слабий, не дивлячись на те, чи він може помітити свою власну слабість, чи ні. Можливо, що він с хворий на духову гордість і самовдоволення, і через те говорить собі: я не потребую йти до загальної школи Христа, щоб вчитися з іншими Його послідовниками; я візьму приватну лекцію від Господа вдома і Він буде вчити мене окремо і глибше, і більш духові науки. Виглядає, що певне число діткнені цим духовим егоїзмом - уявляють собі, що вони є ліпші від інших Господніх братів, і що Він відійде від свого звичайного способу і від ліній позначених в Його Слові, щоб в особливий спосіб їм служити, лиш тому, що вони думають вище про себе, чим повинні думати, і що вони цього просять.

Такі брати повинні пам'ятати, що вони не мають ні одної певної обітниці від Господа про благословення, так довго як вони є в такому стані серця і поведінки. Противно, с написано "Господь гордим противиться, а покірним дає ласку". Господь благословить тих, що слухають і принимають Його інструкції, кажучи "коли ви любите мене, заховуйте мої заповіді". Для тих, які є у властивому стані серця, є вповні вистарчаючим, що Господь наказав збиратися разом в Його ім'я, і що Він

317

обіцяв особливі благословеня для так малого числа, як два і три, і що Церква є образово Його тілом, і має процвітати з того "що кожний сустав дає" (Ефес.4:16), і повчати, і будувати один одного" як члени в усіх чеснотах і овочах Св.Духа. Часом трудністю є не тільки духовий егоїзм, але частинне

занедбання Слова Божого і схильність до людських наук і понять, припускаючи, що^обітниця висказана "вони всі будуть навчені від Бога" (Йоана 6:45) відноситься до індивідуального навчання, відлученого від других. Звичай Апостолів і їх научування, і досвіди Божого народу є всі проти такої думки.

Однак, з другої сторони, ми не маємо дбати лиш про число і вигляд, і популярність, але маємо пам'ятати, що Господнє обіцяне благословення є для "двох, чи трьох", і дальше Апостол напоминає до "спільного збирання". Це не є сектантський дух, що Господь і Апостоли прищеплюють тут, коли вони вказують, що зібрання не має бути світовим зібранням, в якому Божий народ змішувався б, але Християнським зібранням - зібранням тих, які знають про Божу ласку і які прийняли її через повне посвячення себе для Нього і Його служби. Світові люди не мають бути силувані йти на це зібрання. Вони не є з вас, так як "Ви не є з світу"; і якщо вони були б приваблені через музику, або щось іншого, то дух напомину був би страчений, тому що там, де панує світський нахил і бажання догоджувати і притягати світових, дуже скоро стратиться дійсну ціль зібрання. Дійсна ціль є пояснена і це є "будуватися в найсвятішій вірі", "потішати один одного" і "заохочувати один одного до любови і до добрих діл".-Юди 20; 1Сол.5:11; Жид.10:24.

Нехай люди схильні до зла разом сходяться, якщо бажають; а морально схильні нехай теж спільно збираються; і нехай ці, що є сплоджені з Св. Духа збираються спільно і поступають по лінії вказаній в Слові Божім для їх будовання. Але коли вони занедбають це і як з того будуть погані наслідки, то нехай не звалюють вини на Голову Церкви, ні на вірних Апостолів, які виразно показали

властивий спосіб поступовання і самі дали приклади як слід поступати.

Це не означає, що для чужих вхід на зібрання Церкви мав би бути заборонений, якщо вони є настільки заінтересовані, що бажають прийти і "бачити ваш порядок", і одержати благословення через вашу святу розмову, напомини до добрих діл і до любови, і виклади з Божого Слова про Божі обітниці і Його план. Про це Апостол виразно натякає в ІКор. 14:24. Тут ми хочемо сказати, що "спільне зібрання" не є зібранням невіруючих, де постійно робиться старання, щоб скрушити серця грішників. Грішники повинні мати право приходити, але їх треба полишити, щоб самі бачили, що порядок і любов панує між посвяченим Божим народом, так щоб через те, хотяй він це лиш частинно розуміє, міг бути докорений за свій гріх через розпізнавання духа святости і чистоти в Церкві, і міг би бути переконаний щодо його блудної науки, як побачить порядок і гармонію Правди, яка панує між народом Божим.- Порівняй ІКор. 14:23-26.

Це приводить до розгляду про загальний

ХАРАКТЕР ЗІБРАННЯ БОЖОГО НАРОДУ

Насамперед помічуємо, відносно цього предмету, як і інших, що Господній народ не має стислих приписів, чи регуляцій - є вільний пристосовуватися до змінних обставин часу і держави, і має вільність керуватися духом здорового розуму, вільність пошукувати мудрості з гори і показати свій рівень зросту і осягнення подібности характеру Христа під наукою Права Любови. Це Право (Закон) Любови напевно буде наполягати на скромність щодо яких-небудь новостей, чи змін від звичаю Первої Церкви; напевно буде отягатись від роблення радикальних змін, хіба що виразно розпізнає конечну потребу того, і навіть тоді буде старатися бути близько духа і кожного напомину, і інструкції, і практики Первої Церкви.

В Первісній Церкві ми маємо приклади Апостолів як

особливих учителів. Маєм теж приклади старших, які виконували євангельську працю і пророкували, тобто публично говорили, і з одної ілюстрації даної в подробицях в 1 Кор. 14, можемо думати, що кожний член Церкви був заохочений Апостолами розбуджувати кожний талан чи дар, який він має, щоб прославляти Господа і служити братам - і в такий спосіб вправлятися і зростати сильним в Господі, і в Правді, допомагаючи іншим і діставати поміч від інших. Цей опис звичайного зібрання Церкви за Апостольських днів не можна наслідувати вповні і в подробицях сьогодні, з причини особливих дарів Духа, які були тимчасово дані Першій Церкві для переконання посторонніх, як також для особистого заохочення в цьому часі, коли без цих дарів було б неможливим для якого-небудь з цього числа зростати чи користати до якої-небудь міри. Помимо

того, з цього раннього звичаю ми можемо витягнути певну важну і корисну науку, з якої можуть користати малі Збори Божого народу усюди, відповідно до обставин.

Тут головною лекцією є про спільне і корисне "будування один одного в найсвятішій вірі". Це не було в звичаю одного, чи кількох старших, регулярно проповідувати, ані старатись тільки будувати, чи напоминати; там був звичай, щоб кожний член виконував свою частину, а частини старших були більш важними, згідно з їх здібностями і дарами; і ми бачимо, що це було б корисним урядженням і принесло б благословення не тільки для тих, які чують, але також для всіх учасників. І хто не знає, що навіть найбідніший бесідник, або неписьменна особа, може, якщо його серце є наповнене любов'ю до Господа і Йому вповні віддане, передати думку, яка буде цінна для всіх, що слухають! Рід зібрання, описаний тут Апостолом був очевидно взірцем більшості зібрань проваджених Церквою. Записи подають, що це були мішані зібрання, в яких, коли б ми пристосували до наших часів, один може напоминати, другий викладати, інший молитися, ще інший подавати пісню, а інший 320

відчитати поезію, що буде відповідати до його почуття і в гармонії з темою зібрання; інший може цитувати деякі стихи Писання згідно з розбираною темою - і в цей спосіб Господь може вживати кожного і всіх з цих членів Христа для спільної будови і розвитку.

Ми не думаємо, щоб в Первій Церкві не було проповідників. Противно, пізнаємо, що де Апостоли не пішли б, їх вважалось за особливо здібних викладачів Слова Божого; вони, як не перебували десь довго, то правдоподібно через цілий час їх присутності говорили публично, хоча не сумніваємось, що і інші зібрання відбувались. Цього самого звичаю, щодо Апостольського проповідування безперечно придержувались інші, які не були Апостолами, як напр. Варнава, Тимотей, Аполлос, Тит і т.д., і такою самою свободою втішались також деякі, які її вживали і виконували злий вплив, так як Гименей і Филит.

Там, де Господь не встановив виразного права, було б невластивим для нас, чи для кого іншого, встановляти право. Однак ми піддаємо певні думки, тому що існують певні духові потреби Церкви, які вимагають обслуги а саме:

(1) Інструкції є конечні відносно різних пророцтв, а також моральних наук, і відносно розвитку Християнських чеснот.

(2) З причини більш чи менш відмінних способів говорення і з причини менших чи більших умових здібностей і духового розуміння, як між тими, які є "немовлятами" в Христі і тими, які є більне розвинені в знанню і ласці, то це є побажаним, щоб дати нагоду, в якій кожний міг би бути заохочений висловити своє вирозуміння про речі, які він вивчав чи то через читання, чи слухання, а це для того, що коли б його розуміння цих справ було мильне, то це може бути поправлене через пояснення цього предмету іншими.

(3) Також повинні бути часті регулярні зібрання, на яких дано б кожному повну нагоду представити те, що він міг би думати, є відмінним поглядом правди, від того,

321

який є може загально прийнятий і одобрений Церквою.

(4) Тут повинні бути не тільки услуги заохочуючі до святості, пов'язані з усіми зібраннями Господнього народу, але досвіди показують, що кожний користає, коли чує своїх братів, які в молитвах, або підчас освідчення висказують своїми власними словами свою посвяту і відданість для Господа.

ДОКТРИНА (НАУКА) ЩЕ ДАЛЬШЕ ПОТРІБНА

Відносно цього першого предмету: Живемо в часі, коли доктрини (біблійні) в загальному є висмівані і коли багато твердить, що доктрина і віра не мають вартости в порівнанню з ділами і моральністю. Ми з цим не погоджуємось, тому що пізнаємо, що це зовсім не годиться з Божим Словом, в якому віра є поставлена на першім місці, а діла на другому. Є це наша віра, яка є прийнята Господом, і по нашій вірі Він нагородить нас, хоча, зовсім властиво, Він буде сподіватися, що добра віра принесе так багато добрих діл, наскільки слабості земної посудини дозволять. Це правило віри є всюди виложене в Св. Письмі. "Без віри не можна подобатися Богу".^ "Перемога, що світ перемогла, це віра наша" (Жид. 11:6; ІЙоана 5:4). Ніхто не може бути переможцем, коли не проявляє віри в Бога і Його обітниці, і для того щоб мати і показувати віру в обітниці, він мусить їх розуміти; і ця нагода і можливість зростати сильним в вірі буде в пропорції до його розуміння Божого плану віків і дуже

великих, і дорогих обітниць з тим пов'язаних. Тому доктрина - інструкція - є важною, не тільки для знання, яке Божий народ має мати і втішатись багато більше від світу в справах, що відносяться до Бога, але особливо тому, що це знання матиме вплив на їх надії, бажання і поступування. " І кожний, що має цю надію на Нього, очищує себе" (ІЙоана 3:3), таким є вислів Апостола, що годиться з повище сказаним. Той, що буде старатися очищувати себе, виправляти своє поступування, мусить, коли хоче мати успіх, починати так, як Писаня 323 починає, від серця, і мусить робити поступ, вживаючи як середник надхнені обітниці. А це означає, знання доктрин, або наук Христа.

Однак є властивим, щоб ми виразно помітили і відрізнили науки Христа від^наук (доктрин) людей. Науки Христа є ці, які Він сам і Його надхнені Апостоли нам представили в Новому Завіті. Науки людей є представлені в людських віровченнях (віровизнаннях), багато з яких вельми і поважно різняться від наук Христа, і всі з них різняться між собою. Крім того, це не є вистарчаючим, щоб ми лиш один раз навчились науки, тому що як Апостол говорить, ми маємо цей скарб в глиняних посудинах, які дуже перетікають і тому, як не будемо більше отримувати, то не будемо мати. З тої причини є конечним, щоб ми одержували "заповідь за заповіддю, правило на правило" (Ісая 28:10) і щоб постійно відновляли нашу студію Божого плану віків, вживаючи кожні помічні засоби, що є нам дані, і стараючись, наскільки можливо, стосуватись до напомину Апостола, щоб не бути лиш "слухачами слова, але й чинителями слова".- Яків 1:22-25.

Другою справою є та, яка може не бути відразу вповні оцінена з початку. Багато є схильні думати, що ті, які можуть говорити і пояснювати правду найбільш виразно і вимовно, повинні лиш самі її викладати, а інші повинні сидіти тихо, і лиш слухати і вчитися. Ця думка в багатьох випадках є правильна. Ми не натякаємо, що кожний повинен бути поставлений за вчителя, або, щоб слова тих, які не є здібні давати поучення і які не розуміють виразно Божого плану, були принимані для інструкції. Але тут є велика різниця між поставленням таких, щоб навчали - як в справі старших - а мати зібрання, на якому всі члени Нов. Створіння мають нагоду коротко висловити свою думку, або ставити питання, з тим зрозумінням, що їх питання, чи сумніви, чи вискази не є підтримувані Церквою, як розуміння чи почуття цілої громади. На таких зібраннях мильна думка може бути представлена в формі питання - не з наміром навчати такі поняття, ані не з

наміром впихати їх, але в цілі, щоб їх піддати під критичний перегляд і, якщо треба, виправити або признати, якщо вона варта признання. Але на такі нагоди повинно дозволитись лиш в присутності такого, хто є розвинений в правді і є здібний дати біблійну причину для його віри, і показати Господню дорогу більш виразно.

Коли б хтось питав, яка користь може прийти з такого поступування? Можемо відповісти, що ми бачили користь з того. Часто є трудно - часом неможливим - представити справу в простий і прямий спосіб, і також подібно є майже неможливо для всіх умів, хотяй чесних, зрозуміти предмет виразно в такій самій мірі з того самого прикладу чи пояснення. Тому тут є вартість в питаннях і різного представлення тої самої правди, як це є зілюстроване в притчах нашого Господа, які представляють справу з різних точок погляду, даючи більш повний і гармонійний огляд і зрозуміння цілості. І ми також завважили, що часом звичайне і не дуже вміле представлення правди промовить до певних умів скорше, чим більш логічне пояснення -часом промовець не може відповідно вияснити тим, які є менше розвинені і слабше розбирають справи. Ми радуємось, якщо Євангелія є проповідувана і входить до голодних і спрагнених сердець в який би це спосіб не проходило, і так як Апостол висловлюється "деякі проповідують Христа з зависти і марної слави". Ми лиш можемо радуватися, коли хтось став приведений до відповідного знання Господа, хотяй можемо дуже жалувати, що цей, через кого це було зроблене, не мав добрих мотивів, або, як в іншім випадку, через недосконале представлення Правди. Це є Господь і Правда, і брати, яких любим і бажаєм служити, і тому маємо радуватися з усього, Що приносить побажаний наслідок і влаштувати наші справи так, щоб не першкаджати в тім, що визнаємо за факт, за дійсність. Це однак не означає, щоб нездібний мав навчати в Церкві, ані щоб ми думали, що нелогічне предсталене мало б бути найбільш успішним. Зовсім противно, однак, ми не повинні вповні ігнорувати те, що 325 бачимо часом як провід благословення для певних умів і що має поперта в практиці Первої Церкви.

На потвердження нашої третьої пропозиції: Не грає ролі як певними можемо бути, що ми маємо правду, то це напевно не було б мудрим замкнути зовсім двері для розмови і противних висловів, так щоб виключити все, що провідник зібрання, або ціле зібрання може вважати за блуд. Одну річ треба ограничити, а це є щоб зібрання Н.Створіння не були на розбирання світських предметів, світських наук та філософій, але вповні на студії Божого об'явлення; і в студіях Божого

об'явлення Збір повинен від самого початку і завжди розпізнати різницю між основними принципами наук Христа (яких жодний член не може змінювати, ані не годитися, щоб їх піддавати під сумнів), а дискусією про глибші науки, які мусять бути в повній гармонії з основними принципами. Ці останні повинні мати повну і вільну нагоду бути вислуханими; і тут повинні бути зібрання, на яких вони повинні бути вислухані. Це однак не означає, що їх треба вислуховувати раз за разом і щоб комусь дозволено впроваджувати в замішання і перешкаджати в кожнім зібранню через свій улюблений предмет. Дозволити йому представити його справу і мати відповідну дискусію у відповідному часі, в присутности такого, що добре розуміє і пояснює Правду, і коли Збір викаже йому, що його предмет не має біблійного попертя, то нехай він не впихається з тим пердметом перед Збором через довший час - може рік -коли він міг би знову просити, щоб його вислухати, і на це можна, або не треба дозволити, так як Збір буде вважати, чи це варто, чи не варто слухати і досліджувати.

Те, що ми бажаємо тут підкреслити є, що коли є це практиковане, то можна уникнути двох небезпек: Перша небезпека є, що можна впасти в стан, який бачимо, що панує в номінальних церквах Християнства, по яких є неможливим знайти вхід для їх вух (щоб їм щось представити), через їх регулярні Церковні зібрання, бо на них всякі можливі входи є пильно стережені. Другою

небезпекою є, що даний брат, маючи певну теорію, яка йому виглядає доброю і правдивою - не грає ролі як блудною вона могла б бути - ніколи не почувався б задоволений, аж поки не дано б йому відповідного переслухання; такий постійно перешкаджав би з тим своїм предметом, а зате, після відповідного переслухання, він, хотяй не переконаний про його мильне поняття, не буде важитися робити перешкоди тим, які вже чули його, але не годяться з ним.

Наша четверта пропозиція: Зріст в знанню може часом відвести від побожности - хотяй це може виглядати дивним, що так може бути. Ми пізнаємо, що наші можливості є дуже малі і наш час на релігійні справи є дуже ограничений, що, коли сильна увага звернена в один напрям, то це може вести до зменшення (здібностей, тощо) в інших напрямках. Християнин не має бути цілий головою, а не серцем, ані увесь серцем, а не головою. Дух здорового розуму наказує нам розвивати усі овочі і чесноти, які заокруглюють і завершують досконалий характер. Тенденція в наших днях в усіх справах є в противнім напрямі - до спеціялізації. Один робітник робить таку роботу, інший другу роботу, так що тепер не багато робітників розуміє даний фах вповні, так як це колись було. Нове Створіння мусить опиратись цій тенденції, і мусить відповідно "робити прості дороги для своїх ніг", щоб, розвиваючи одну чесноту ласки, не впав в небезпеку занедбання розвитку інших Богом даних здібностей та привілеїв.

Якості (властивості) почуття шанування знаходяться в цілому людстві, розвинені в більшій чи меншій мірі. Ці умові якості називаються побожністю, благочестям, духовністю і вони притягають до своєї помочі органи сумління, надії, згоду і т.п. Якщо вони є занедбані, то наслідок буде такий, що зінтересування і любов до Правди буде занепадати; отже тоді, замість щоб наші серця провадили до Бога і до більшого оцінення Його любови, і до більшого бажання служити і прославляти Його, то ми

побачимо, що нижчі органи злучені разом проти цього, заниматимуть місце тих вищих і досліди будуть іти більше в світлі (упавшого чоловіка) умової філософії, з якою лучиться амбіція, спори, боротьба і марна слава. Тому Нове Створіння потребує не тільки злучити побожну службу, молитву, прославлювання, як частину своїх зібрань, але, ми віримо, що в додатку потребує особливих духового характеру зібрань, хотяй раз на тиждень, на яких повинна бути нагода освідчатися, тобто висказувати перед іншими відносно свого Християнського життя і досвідів -не так, як деякі мають звичай, говорити все від початку як пізнали Правду, двадцять чи тридцять літ тому, але про останні досвіди, згадуючи особливо стан серця в цьому часі, тобто від останнього такого зібрання. Такі часові освідчення показуються вельми корисні для тих, що слухають, заохочуючи їх часом через повторення корисних досвідів, а часом потішаючи їх через розповідь про проби, труднощі, збентеження тощо, тому що вони тут бачуть, що не є самі, які переносять такі тяжкі проби і часом невдачі.

Таким чином всі зможуть більш пізнати слова Апостола, "Любі не дивуйтесь тій вогняній спокусі, яку вам приходиться переживати у ваших випробуваннях, наче б вам щось дивного довелося" (Шет.4:12). Вони пізнають, що всі, які є Божим народом, мають проби і труднощі, і в такий спосіб кожний вчиться співчувати з другим; і як злука співчуття зростає, так і зростає дух допомоги і

дух любови - Св. Дух. Такі зібрання підчас тижня можуть мати за тему піддану на зібранню попередньої Неділі і ця тема, будучи перед умом кляси (членів Збору), повинна надхнути кожного до позначення переходячих досвідів життя, головно по лінії теми цього ж тижня. Безсумніву кожний Християнин має много нагоди до пізнання наук і досвідів життя по різних лініях кожного тижня; але більшість не думає і не завважує їх і дозволяє, щоб ці цінні науки непомітно переходили, і вчаться переважно з тих більших і гірких досвідів життя того, що вони могли б краще навчитися, зважаючи на таку

327

щоденну діяльность нашого Господа з ними через Його провидіння.

Наприклад: Припустім, що темою тижня було "Мир Божий", з стиха "І мир Божий, що перевищує всякий розум, нехай береже серця ваші й думки ваші в Христі Ісусі" (Фил.4:7). Кожний з братів повинен підчас тижня завважити, до якої міри цей стих Писання мав своє виповнення в його власнім пережиттю, і які речі, виглядає, переривають і спинюють цей пануючий мир.

Ці досвіди і наука витягнена з них, висказана тими в групі, що є більш досвідчені і обізнані, і тими, що є менш досвідчені (мужчинами і жінками) не тільки зверне один одного увагу на свої власні досвідчення в першій частиш тижня, але додасть до їх досвідів ще досвіди інших, поширюючи їх знання і симпатію, і приводитиме їх до більшого оцінення вартості і краси миру, місто колотнечі - блаженство Божого миру в серцю; і як це є можливим мати цей мир навіть тоді, коли є оточені клопотами і замішанням, або прикрими обставинами, над якими ми не маємо контролі. Духова риса цього зібрання збільшить їх користі. Той, хто розуміє добре свої недостачі, і який дійсно старається зростати в чеснотах Св. Духа, буде найбільш ревним в своїй посвяті для Господа і в свойому бажанню Йому подобатись, і наповнюватись щораз більше Його Св. Духом.

На тих зібраннях, так як і на інших, є очевидним, що найбільше добро може бути зроблене через захования порядку - не до такої міри, щоб відбирати вільність, але до властивої міри, щоб найкраще заховати вільність, без анархії, чи безладдя, під мудрим, милим і лагідним стриманням. Наприклад, характер зібрання повинен бути знаний наперед і тут є обов'язком провідника його придержувати з слушним лагідним зрозумінням, щоб осягнути намірену ціль. Це повинно бути загально зрозумілим, що це не є зібрання на загальні питання, ні на дискусії, ні до проповідування: що є інші зібрання приготовлювані і що ті, які бажають, є прошені на них 328

приходити, але що це зібрання має ограничену ціль. Щоб вдержувати в порядку і уникати приватних дискусій чи відповідей одної особи для другої, провідник - вибраний, щоб представляти всіх - повинен лиш сам відповідати, заохочувати, чи докоряти і це лиш тоді, коли є конечним. Це є його обов'язком пильнувати, щоб освідчення одної особи, не було дуже довге і через те скорочувало нагоду для других, і щоб зібрання не було продовжуване поза намічений час. Усі ці речі, які с чинністю провідника, вказують, що він повинен бути старшим в Зборі. Початківець з невистарчаючим знанням може бути за слабий і може пошкодити зібранню через дозволення за багато свободи, або може образити когось через невластиво виражений докір тощо. Отже провідник такого зібрання повинен бути старший, або особа маюча кваліфікації старшого в Церкві, так щоб він мав досить знання Слова, досвід в Християнському життю і здібність навчати, міг дати слова заохочення і поради в зв'язку з різними освідченнями. Бо як говорить Проповідник 15:23, "А слово сказане на час, яке воно добре" - часом воно є більше вартісне для певної особи в певних обставинах, чим цілий виклад.

Хоча попередньо ми виказали розмаїті користі, які повинні бути передбачені на зібраннях, ми особливо описали це останнє, яке, між іншим, вважаємо за найважніше з усіх, бо приносить учасникам найбільшу користь для духового розвитку. Звернім тепер очі на те, що могло б бути добрим влаштуванням відносно інших зібрань. Вони різнилися б відповідно до обставин, умовин, числа учасників Збору тощо. Коли б число було 50 чи подібне до того і деякі з цього числа мали особливий талан до публичних викладів, або ясного пояснення Правди, то радимо одну проповідь на тиждень, яка може бути корисною, головно, коли на таке зібрання можна запросити сусідів, приятелів чи інших. Але, якщо з Божого провидіння ніхто з громади не є особливо здібний виголосити таку публичну промову на певні біблійні

329

теми, то ми віримо, що буде краще, щоб не влаштовувати таких зібрань, або, щоб час був розділений між кількох, які мають певні здібності до розбирання наук Св. Письма добрих для публики; це вони можуть чинити по черзі і говорити на цю саму тему. Такі старші також можуть змінюватися, один в одну Неділю, інший в другу, або двох в одну Неділю, а двох в слідуючу. Показується, що найкраща користь для зібрання є тоді, як приводиться наперед і дається нагоду всім братам по мірі їх здібностей - маючи все на увазі, що покора і ясне розуміння Правди є першими і найважнішими вимогами для старих, а не сама краса вимови.

Другим найважнішим зібранням, після зібрання на освідчення, є, на нашу думку це, в якому бере участь ціла громада віруючих, маючи раз одного предсідника, а другий раз іншого. Як предмет для дискусії на цих зібраннях можна взяти стих з Писання, або якусь тему і предсідник, переглядаючи цей предмет наперед, повинен бути наділений авторитетом поділити це між здібнішими братами, і як можливо призначити їм їх частину тиждень наперед, щоб вони прийшли на зібрання приготовані представити свою думку, по лінії призначеної їм частини. Ці головні учасники, досліджуючи цей предмет (їх може бути двох, трьох чи п'ятьох, залежно від числа здібних і величини Збору) побачуть, що Виклади Св. Письма (Томи) і "Зоріння Н.Д." і інша література (Стражі і Бжаски в польс. мові) є дуже помічні. Нехай вони представлять справу в свій спосіб, своєю мовою, або знайдуть особливі витяги (цитати) з Томів чи Зоріння, точно до предмету, яла вони можуть читати з певними відповідними заввагами.

Коли зібрання стало відчинене піснею і молитвою, теми можуть бути представлені предсідником (головою) і після того, коли кожний призначений бесідник представить те, що він дослідив відносно даної йому теми, то це повинно бути відкрите для цілої кляси на питання і завваги, в гармонії чи в опозиції до того, що було представлене бесідником на цю тему. Якщо кляса не радо

330

хоче брати участь в дискусії і треба її притягати, то предсідник повинен це чинити вдало через відповідні питання. Лиш предсідник повинен звертатися до бесідника, або старатись відповісти, або погодити їх вискази; очевидно він може покликати бесідника для дальшого пояснення його розуміння і дати причину того ж. Бесідники повинні звертати свої вияснення чи завваги до предсідника, а ніколи один до одного, бо в такий спосіб можна уникнути суперечку між одиницями. Предсідник не повинен виконувати іншої частини, чим цієї згаданої повище в зв'язку з дискусією, але повинен бути в змозі при кінці зібрати разом всі досліди щодо даного предмету і вкоротці підсумувати цей предмет з своєї точки погляду, перш ніж закінчиться зібрання з співом і молитвою.

Кожну точку можна добре переглянути і кожний предмет можна добре розважити і розібрати, так щоб це було ясно зрозуміле всіма. В деяких більш складних предметах було б краще, щоб предсідник підсумував і висловив свій погляд при кінці перегляду кожної теми. Ми не знаємо кращого рода зібрань, чим цей для повної студії Слова Божого. Цей спосіб вважаємо більш корисний, чим звичайний виклад, чи доповідь, для більшості зборів Божого народу.

Цього роду зібрання включають усі риси згадані під числами 1,2 і 3. Відносно першої точки ці, яким є приписана провіднича частина, мають повну нагоду послуговуватись усіма здібностями, які мають. Відносно другої точки, то всі мають нагоду брати участь, ставити питання, піддавати думки тощо, слідуючи за кожним бесідником в різних справах. І коли йде про третю точку, то вона також має своє пристосування, тому що теми на кожний тиждень повинні бути рішені тиждень наперед через ціле зібрання, а не через предсідника.

Кожний учасник такої кляси повинен мати привілей представити своє питання, чи тему і дух любови, і симпатії, і допомоги повинен бути такий, що кожна тема

331

чи питання повинні бути відповідно вислухані. А в справі особливого прохання, щоб вислухати певну справу (думку, погляд), про який припускається, що є противний загальному поглядові Збору, однак по лінії основних наук і принципів Євангелії, то особі, яка бажає вести дискусію відносно цього предмету, треба приділити відповідний час на представлення цього предмету і ця особа повинна бути головним бесідником на цей час; її час може бути ограничений до тридцять мінут, або більше, залежно до важливості теми і заінтересування кляси. Після її представлення, тема ця повинна бути відкрита для дискусії через інших членів зібрання; цей, до кого

звернене питання, повинен мати кілька хвилин на коротку відповідь тим, які висказують, що не годяться з ним; а предсідник, який замикає зібрання має мати останнє слово.

Ще інший рід зібрань, який показався дуже корисним в студії Слова Божого, є "Студії Викладів Св. Письма (Томів)". Ці студії не є звичайним читанням, але систематичною студією Божого Плану в усіх фазах, частина за частиною. Кілька томів Біблійних Студій, представляючи предмети в зв'язку і по порядку, є тими (разом з Біблією) підручниками для таких Біблійних студій; але для того, щоб користати з таких зібраннь, є конечним щоб предсідник і кляса ясно відрізнила читання від студіювання. Коли йде про читання, то всі брати і сестри можуть самі так само, або і краще, читати в дома. Ціллю цих студій є взяти певну частину даної теми, так як вона є представлена в однім чи більше параграфах, та дискутувати, і розбирати її вповні між собою, покликуючись на відповідні стихи Св. Письма тощо, точно переглядаючи справу, і, якщо можливо, включити кожного члена до висказання свої думки відносно того, що розбирають, і тоді приступати до іншої теми. Деякі з цих Беріянських Зібрань потребуть цілого року, або й більше на перестудійовання одного тому Студій Св. Письма - і це Дає велике заінтересовання і користь. 332

"НЕХАЙ КОЖНИЙ БУДЕ ПЕВНИЙ СВОГО ПЕРЕКОНАННЯ." — РимЛ4:5—

Всі логічні уми радуються, коли дійдуть до заключення, якщо можливо, відносно кожної частини правди, і як тут Апостол говорить, таким повинно бути бажання кожного члена Церкви - "певний свого переконання". Однак, це с загальною помилкою старатись стосувати це добре правило до Церкви, чи до кляси в Біблійних студіях - старатись силувати всіх принимати точно це саме заключення відносно значення Слова Божого. Це є властивим бажати, щоб усі могли бачити "око в око", але це не с мудрим сподіватися цього тоді, коли ми знаємо, що всі с упавші, недосконалі, не тільки в тілі, але також в умі, і що ці відхили є в різних напрямках, як це є показане через різні форми голов, що знаходяться в якім-небудь зібранню всякого народу. Наші відмінні роди і степені вишколення є теж важним чинником, що допомагає, або перешкаджає, осягнути єдність думки.

Але чи ж Апостол не натякає, що ми повинні думати однако про ці самі речі? - і що ми всі будемо навчені від Бога, так що ми всі матимемо духа здорового ума? і що ми повинні сподіватися рости в ласці і в знанню, будуючи один одного в найсвятішій вірі ?

Так, це є правдою; але там не є сказано, що це буде досягнене на одному зібранню. Божий народ має не тільки не однаково розвинеш голови, і різниці в досвідах і освіті, але вони крім того є у відмінному віці як Нові Створіння -діти, молоді і дорослі. Тому нас не повинно дивувати, коли хтось є повільніший від других в розумінню, і тому йому бере довше часу бути вповні переконаним в своїм умі відносно деяких "глибоких річей Божих". Вони мусять зрозуміти основні речі - що всі були грішниками, що Ісус Христос відкупив нас через свою жертву на Голгофгі: що тепер ми знаходимося в школі Христа, щоб вчитися і

333

приспособитися до Царства і його служби; і що ніхто не ввійде до цієї школи, хіба через повне посвячення себе і свого всього для Господа. Усі мусять бачити ці речі і вповні годитися з ними, інакше ми неможемо їх вважати навіть за братів немовлят (нерозвиваних) в Новому Створінню; але ми всі потребуємо терпеливості один до одного, і зрозуміння один одного особливостей - і поза тим всім мусить бути любов, збільшуюча кожну чесноту Духа, коли доходимо щораз більше до її повноти.

Коли так є, усі питання, і відповіді і завваги - на зібраннях, де більше бере участь - повинні бути для цілої громади і їх треба звертати до предсідника, який представляє всіх, за вийнятком, коли б предсідник міг попросити бесідника стати і прямо промовляти до публики. Тому, після висловлення свого погляду, кожний повинен спокійно вислухати думки інших і не відчувати потреби дебатувати, чи наново повторювати свої раз висказані думки. Скориставши з своєї нагоди, кожний повинен сполягати на Господа, щоб Він провадив і вчив, і показав правду, і не повинен наполягати, щоб всі мусіли бачити чи розуміти так, як він розуміє, навіть не так як більшість на це дивиться. В справах основних має бути єдність, не в основних, милосердя, це є властиве правило до наслідування.

Однак, ми годимося, що кожна частина правди є важною, і що найменша частина блуду є шкідливою, і Господній народ повинен молитися і старатися про єдність в знанню; але ми не повинні

надіятись осягнути її силою. Єдність духа на перших основних підставах правди є важною річчю, і де це с придержуване то можемо бути певні, що там Господь буде керувати всіх, які мають Його Духа, до всякої правди в часі потрібнім. Власне в зв'язку з тим, провідники Божого стада потребують мати особливу мудрість і любов, і силу характеру, і ясне розуміння правди, щоб при заключенні кожного зібрання, яке він провадив, міг підсумувати біблійні витяги і залишити всі УМИ під їх благословенним впливом - висловлюючись 334 ясно, позитивно, мило - та ніколи догматично, за вийнятком основних принципів.

ПОХОРОННІ УСЛУГИ

На похоронних оказіях, коли між приятелями і присутними панує поважний настрій, де знаходиться холодне і мовчазне тіло, зболені серця і заплакані очі, жалоба тощо, то це все допомагає, щоб вирити в умах лекцію, що смерть не є приятелем людства, лиш ворогом. Тому такі оказії є дуже сприяючі для представлення Правди і повинні бути використані. Багато, які є тепер заінтересовані Теперішньою Правдою, одержали перше ясніше поняття про неї з похоронних проповідей. Крім того, багато прийде і буде слухати при такій оказії, які інакше були б упереджені і боялись би опозиції їх приятелів, щоб прийти на регулярні зібрання братів, де голоситься Правду. Згідно з тим, ми радимо, щоб такі нагоди були використані так успішно, як на це дозволять обставини. Коли померший є віруючим, а його родина в опозиції, він повинен зробити заяву перед смертю, що бажає, щоб хтось представляючий Правду виголосив промову до присутних підчас його похорону. Коли б мертвцем була дитина, і обоє родичі є в Правді, тоді не буде труднощів в цій справі: але коли б лиш одно з них було в симпатії, а друге противилось, відповідальність в цій справі лежить на батькові, хоча жінка має повне право представити свій погляд в цій справі свому чоловікові, і він повинен взяти її думку відповідно під розвагу - однак не так, щоб зрікався своєї відповідальности перед Богом, як голова родини.

В багатьох малих громадах є брати досить здібні дати цікавий і корисний виклад, відповідний до цієї оказії, без жодної сугестії від нас, чи від кого іншого; але в більшості, в малих групах посвячених є брак такого особливого таланту для такої промови, і власне з тої причини ми подамо певні сугестії відносно корисного способу

335

перепровадження такої услуги. Є краще, щоб брат, який буде виконувати цю услугу, не був з родини померлого, але якщо нема нікого іншого, то це не було б невластивим синові, чи мужеві, чи батькові виконати цю послугу. Якщо він не добре досвідчений в публичній бесіді, і не зовсім обізнаний з предметом, то для нього буте краще прийняти до цієї оказії сугестії подані понижче - написати їх в формі рукопису, з якого буде читати до зібраних присутних. Писання повинно бути виразне, може й надруковане, і його треба перечитати кілька разів, перш ніж буде передане до публики, так щоб мова була плинна і виразна, і легка до зрозуміння. Дальше ми радимо, що коли б не знайшовся відповідний брат до такої оказії, то це не було б невластивим, щоб таке читання перевела сестра - маючи на голові певне покриття.

Ми пропонуємо слідуючі думки для переведення услуги і промови на похороні брата в Христі:

(1) Розпочинати услугу відповідною піснею поважного тону і в повільнім темпі - "Скало Віків", "Блище к Тобі", "Спочинь Тепер Брате", "Вже Поранок Воскресення" і т.п.

(2) Якщо деякі з родини є членами якоїсь церковної деномінації, і бажають, щоб їх пастор мав якусь частину в услузі, то це було б властивим місцем дати йому читати деякі стихи з Св. Письма про воскресення, або помолитися, або одно і друге. Якщо немає такого прохання, то пропустіть точку 2-гу і йдіть до третьої.

(3) НАРИС ПОХОРОННОЇ ПРОМОВИ

Дорогі Брати: Ми зібрались тут разом, щоб віддати належну пошану пам'яті нашого дорогого друга і Брата, тіло якого зложимо до гробу - порох до пороху і попіл до попелу. Хоча вмирання є загальним явищем в світі, а з тим хвороба, біль і смуток, все ж таки для нас, як інтелігентних істот, є дуже тяжко принимати таку болючу втрату, таке перервання спільноти, любови, товариства з улюбленою, з дорогою нам особою. Гоїм рани, як можемо, 336

однак це є дальше болячим, навіть хотяй, як Апостол говорить, що ми, як Християни, "не сумуємо, так як інші, які не мають надії". І що може бути більш відповідним тут сьогодні, від того, щоб застановитись над цією доброю надією, що є представлена нам в Євангелії, і яка є як бальзам Плеаду, що може гоїти земний смуток, більш від чого іншого.

Однак, перш ніж візьмемо під розвагу надії виставлені нам Євангелією - надія воскресення померших, надія майбутного життя в багато кращих обставинах, чим в теперішнім життю - перед нами зовсім природньо виринає питання, Чому ми потребуєм такої надії? Чому радше ми не є збережені від смерти, чим вмирати, маючи надію воскресення з мертвих? Чому Бог дозволяє нам жити немного літ, одним дещо довше, іншим коротше, в яких є повно горя? і чому тоді ми є стяті немов трава? і чому ці серцеві в'язи є так болюче розірвані, і життя домове і родинне так заколочене через цього великого противника нашого роду, смерть, яка підчас останніх шести тисяч літ забрала, як обраховують, понад п'ятдесяті, мільярдів людей, наших братів по тілу - дітей Адама? Для думаючих умів нема більш важного питання, чим це.

Невіруючі, атеїсти, говорять нам, що ми є лиш найвищою породою тварин, і родимося і вмираємо так, як дика звірина, і що для нас немає жодні можливосте до вічного життя. Але, коли здригаємось на таку думку, і не можемо доказати через наші власні життєві досвіди, що це не є так, ми, як діти Божі чули Слова Отця "що говорять мир через Ісуса Христа нашого Господа." Повідомлення про мир, який наш дорогий Спаситель дає нам як Його послідовникам, не є запереченням того факту, що діється, не є заявою, що тут немає болю, ні смутку, ні смерти, лиш противно. Він заявляє, "Я воскресення і життя". Дальше Він говорить, " Усі, що в гробах, почують Його голос, і повиходять." О так, ця суперечність до голосу недовірків є милою для нас! Це приносить надію, а надія дає мир в міру, як ми пізнаємо і довіряємо Отцеві і Його Синові,

337

слова Якого ми чули, і Який виповнює славний Божий план спасення.

Але, коли Господь в такий спосіб замірив воскресення, і якщо повідомлення про воскресення приносить мир і спокій, і надію, то чи мимо того не є для нас властивим досліджувати, Чому Бог звернув людину до знищення і опісля через воскресення говорить до неї словами Псальмиста "Верніться діти людські"? (Пс.90:3). Чому не вдержувати їх живими? Чому не перешкодити смуткові, болям і смерті? Ми відповідаємо, що СвЛисьмо, Біблія, і лиш Біблія, дає нам пояснення про теперішний стан; ніщо інше не кидає жодного світла на цю важну справу. Біблія подає, що Бог оригінально створив наш рід досконалим, праведним, на свій образ і подобу, і що через непослух наші перші родичі відпали від цього славного стану -підпали під осуд, або вирок гріха, а це є смерть, бо карою за гріх є смерть - і що ця кара, яка була висказана проти Адама, включила в природній спосіб ціле його потомство. Сила гріха постепенно збільшувалась в людському роді, і також відповідно з тим різні хвороби, болі, смуток і смерть приспішувались.

Нас мильно навчали, що карою за гріх отця Адама були вічні муки; що ми і ціле людство унаслідили цю неописане страшну кару наслідком оригінального гріха; і що лиш ті, які стаються послідовниками Ісуса Христа, посвячені святі, можуть уникнути цих вічних мук. Але ми знаходимо, дорогі приятелі, що Боже Слово не поперає такого немудрого, несправедливого і немилосерного плану, і що, противно, Писання дуже виразно навчає, що заплатою (або карою) за гріх є смерть, що вічне життя є дар Божий і що ніхто не може одержати цього дару, лиш ті, які стаються життєво злучені з дорогим Сином Отця. Тому бачимо, що в той час, коли безбожні не дістануть вічного життя, вони не можуть терпіти вічного лиха, вічних мук. Заява Писання є дуже виразною і мудрою: "Усіх безбожних Бог знищить."- Пс.145:20.

Прошу завважити, як виразно це було сказано до 338

339

Адама, коли був поставлений на пробу, і про цей час і місце, коли це було сказано, ми повинні дивитись більш пильно, чим на які інші, відносно заяви нашого Небесного Отця, якою буде кара за непослух. Там говориться, що Бог зробив велике забезпечення для наших перших родичів в різних піддержуючих життя деревах в Раю, і лиш пробував їх по лінії послуху, забороняючи споживати овоч з одного особливого дерева. Це був той непослух, що спричинив їх вигнання з Раю - виключення від дерева життя, а це опісля спричинило постійне вмирання, стан який дальше продовжується і збільшується, бо всі знають, що тепер пересічний вік чоловіка є багато коротший, чим був Адама, який "жив дев'ятьсот тридцять літ."

Слова Господа записані в 1 Мойсея 2:17 є такі: "бо того самого дня, коли з нього скоштусш, напевно вмреш". Цей "день" як нам пояснює АпЛетро, був Господнім днем, про який він говорить, "Нехай же одне не буде заховане від вас, улюблені, що в Господа один день, немов тисяча років, а

тисяча років, немов один день" (2Пет.3:17), і це було підчас цього дня, що Адам помер, і ні один потомок Адама, не жив довше, від цього тисячлітнього дня. Після переступу Адама, Господні слова осуду виразно показують, що Він зовсім не мав на думці мучити свого створіння і що прокляття не простягалось дальше, від знищення теперішнього життя і пов'язаного з ним горя та болю в теперішнім вмираючім стані. Осуджуючи Адама, Господь сказав: "В поті лиця твого їстимеш хліб твій, доки не вернешся в землю, що з неї тебе взято, бо ти є порох і вернешся в порох."- 1Мойс.2:17; 3:19; 2Пет.3:8.

Тут є дійсно велика причина до радости, коли ми розуміємо, що ця жахлива наука про вічні муки, якій мали б бути піддані Адам та ціле його потомство, є ложною наукою, яка прийшла до нас з "Темних віків". Вона не знаходиться в жодних словах Господа. (Певні приповісті Господа, яких ніколи не треба пояснювати літеральне, є цитовані деякими на попертя цієї науки). Почуймо, що Ап. Павло говорить про цю справу, а що є в повній згоді з

записом з книги Буття. Він говорить (Рим.5:12), 'Тим то як через одного чоловіка ввійшов у світ гріх, і з гріхом смерть, і таким чином смерть перейшла на всіх, бо всі згрішили." Що ж може бути більш мудрим і виразним, і задовільним, від цього Божого пояснення про смерть? - що це є наслідком гріха; що наш отець Адам, коли був поставлений на пробу, стратив усі свої права і привілеї через непослух і підпав під цей вирок болю, горя, смутку і вмирання, і що ми, не маючи жодної проби (бо це не було б корисним нас пробувати, коли ми вже унаслідили грішні склонності і слабості) стались учасниками цього самого Божого осуду проти гріха, тобто смерти, і є родом, який постепенно йде щораз більше вниз, в слабостях, в горю та різних лихах, аж до гробу.

Це пояснення є задовільне для нашого розуму, і юно також пояснює той факт, що немовля, яке жило годину, чи тиждень, чи місяць, або рік, має участь в горю і в процесі вмирання, так як ті, що живуть кілька літ довше, і теж має участь в переступі права справедливосте. "Ось в беззаконню я родився і в гріху почала мене мати моя." (Пс.51:5) - так говорить Писання про цю річ. А Ап. Павло говорить: "Усі згрішили і позбавлені слави Божої."

Але тепер, де є Надія? Яка поміч може бути для такого нужденного і сумного стану? Що можна зробити для тих, які тепер терплять, сумують і вмирають по цілім світі - і що можна зробити для тих п'ятдесяти мільярдів, які вже пішли до в'язниці смерти? Ми відповідаємо, що вони напевно не можуть нічого зробити для себе. Шість тисяч літ людського старання, щоб видістатися з болю, з хвороб і смерти, безсумніву доказали, що тут немає підстави на яку-небудь надію по цій лінії. Ті, які проявляють надію, мусять дивитися лиш до Господа, Який є Богом нашого спасення. Він запропонував спасення і Біблія є об'явленням славного плану віків, якого Бог виконує крок за кроком. Цим першим кроком було викуплення, заплаченням за кару, яка була проти нас -кара смерти. Вона була заплачена через нашого Господа 340

341

Ісуса, Який "помер, справедливий, за несправедливих, щоб Він міг привести нас до Бога." Ніхто з людського роду не міг відкупити навіть себе самого, і тому напевно, так як пророк говорить, "Але ніколи не зможе людина спасти брата свого, і не може дати викуп (Богові) за нього"(Пс.49:7). Але людське велике горе сталось нагодою для Бога, і Він послав свого Сина Ісуса, Який віддав за нас своє невинне життя, життя, яке було "святе, непорочне, відлучене від грішників", відлучене від вмираючого роду. Це життя Бог прийняв як відповідну ціну за осуджене життя отця Адама, і таким чином допоміг усім нам, що є Адамові діти, тому що ми не були осуджені з причини нашої власної вини, але "через непослух одного"; Тому Бог може бути справедливий і звільнити нас через послух і викуп одного - Ісуса Христа, нашого Господа. Про Нього є написано, що "Він дав себе самого на Викуп за всіх, свідоцтвом свого часу."- 1Тим.2:6.

При тім є важним зазначити, що Ісус Христос Відкупив не тільки Церкву, але цілий світ, так як про це говорить Апостол, "А Він ублагання за гріхи наші, і не за наші тільки, але й за гріхи цілого світу." (Шоана 2:2) Тут ми, дякувати Богу маємо підставу для доброї надії, яка, як Апостол говорить, дає нам можливість не сумувати так, як інші, які не мають надії, або мають лиш малу і непевну надію, не основану на виразній заяві Слова Божого.

Але, хтось може сказати, Це вже давно, як Ісус помер. Чому є дозволено, щоб гріх і смерть ще дальше панували і пожирали людство? Ми відповідаємо, що Бог затримував через чотири тисячі літ післати Ісуса, щоб бути жертвою, і дальше задержує післати благословення, запевнені цією жертвою,

які остаточно мусять сплинути на людство, але в Його властивім часі. Причина задержання є подвійна:

Перше, дозволити, щоб народилось відповідне число людей, які мають наповнити землю, коли вона буде приведена до досконалости, і ціла стане Божим Раєм. Ці люди в теперішнім часі одержують певну міру досвідів з гріхом і смертю, і можуть навчитися дуже важної лекції, а

саме, як поганим є гріх і його наслідки. Так скоро, коли прийде Господній час, який ми віримо, є недалеко, Він залежить своє Царство на світі, яке зв'яже сатану, здержить усі сили і впливи, які тепер діють в напрямку до гріха і смерти, і зробить так, що знання Господа наповнить цілу землю. В такий спосіб Церква буде благословити увесь людський рід і підносити його крок за кроком до славної досконалости, в якій його родичі стали створені - на образ і подібність Божу. Цей час благословення називається Тисячлітним Царством, і про те Господь навчив нас молитись, "І нехай прийде Царство Твоє і нехай буде воля Твоя на землі, так як вона є на небі." Це вимагатиме цілого тисячлітнього дня благословення і реституції, тобто відновлення всього, щоб встановити справедливість на сильній базі на землі і випробувати всіх людей, щоб виявити, хто буде гідний вічного життя на землі, а хто, після одержання повного знання, виказуватиме дальше схильність до гріха і беззаконня - такі будуть знищені в Другій Смерті - "вони приймуть кару, погибіль вічну від лиця Господнього та від слави потуги Його" (2Сол.1:9). Ці благословення Тисячлітнього віку відносяться не тільки до одного і пів мільярда живучих тепер (при кінці 19-го століття, а тепер при кінці 20-го ст. є вже понад п'ять мільярдів - Ред), але також около пя'тдесять мільярдів, які пішли до гробу, до цієї великої в'язниці смерти, з якої Господь Ісус Христос покличе їх до тих привілеїв Царства, так як Він сам сказав, "Я маю ключі смерти і гробу (аду)."-Об'яв.1:18.

Подруге, дорогі приятелі, Господь Бог затримав спровадити загальні блага і нагоди для людства, від часу першого приходу Ісуса, для того, щоб підчас віку Євангелії вибрати з поміж людства, якого Ісус відкупив, "мале стадо", клясу "вибраних", правдивих послідовників Ісуса Христа, святих. Він в такий спосіб пошукує за "Царським Священством", щоб вони були злучені з Ним в цьому Тисячлітнім Царстві - не щоб мати свою частину разом з людством в реституції до людської досконалости, яка буде 342

343

славною, але, щоб вони втішались іншою ласкою, бо вони будуть подібні до свого Господа - будуть духовими істотами, учасниками Божої природи, в стані вищому від Ангелів, властей і сил; вони будуть учасниками слави Господа. Що за чудова є це надія, і яке надхніння вона дає для кожного, хто почув запрошення і^який стався послідовником Ісуса, і старається йти в Його сліди, за прикладом, який Він нам полишив! Яке благословення це буде осягнути такий стан: славу, честь і безсмертя, що є запропоноване Церкві і що буде здійснене в Першому Воскресенню; який це буде великий привілей бути злученим з Господом в розподілюванню Божих ласк для цілого стогнучого створіння, і запрошуючи кожного, хто схоче, щоб "Прийти і брати воду життя даром"! Так, тоді в Царстві Дух і Невіста скажуть: "Прийди (тоді буде Невіста, бо весілля Агнця відбудеться при закінченню цього віку Євангелії) а хто прагне, нехай бере воду життя даром." (Об'яв.22:17) Чи ці дві причині не є добрими причинами, чому Бог здержав давати блгословення зараз після зложення жертви за гріхи на Голгофті? Ми напевно можемо радуватися, що така відстрочка була, і що ми маємо тепер нагоду бути покликаним до членства в Церкві і через вірність запевнити собі цей поклик і вибір.

Отже, дорогі приятелі, такою є коротка підсумка причин славної надії, яку мав наш дорогий брат, якого пам'ять вшановуємо сьогодні. Ці надії були як якір його душі, що уздібнили і скріпили його стояти твердо по стороні Господа і ділити льос з тими, які визнають Господа і які беруть свій хрест і стараються носити його щоденно, йдучи в сліди Господа. Він мав шляхотні якості, про які напевно много з вас пам'ятає і признає. Але наші надії і наша радість не основуються на нашім припущенню, що він був досконалий, але на нашім знанню, що Ісус Христос був його досконалим Відкупителем, і що він сполягав на Нього; і на основі Писання розуміємо, що того, який сполягає на Господа, Він його не полишить, але допоможе статись побідником. Безсумніву, що наш

дорогий брат мав якості, які ми могли б наслідувати, але ми маємо досконалий взір в нашому Господі, який повинні старатись наслідувати настільки, наскільки зможемо. Сам Бог дав нам у своїому Синові славний приклад до наслідування. Ми не повинні дивитись один на одного, але на

досконалий взір, на Ісуса. Ми добре зробимо, як не будемо дивитись на хиби і недосконалості, які ціле людство має з причини упадку, і пам'ятати, що вони всі є покриті для тих, що є Господними послідовниками, шатою Його праведности, так що вони є "прийняті в Улюбленім."

На остаток, дорогі приятелі, стараймось навчитись лекції з короткості теперішнього життя, і що в той час, як Бог має в запасі великі блаженства для людства, ми, які вже чули про Його ласку і спасення в Христі, маємо особливі привілеї, особливі нагоди і, відповідно до того, особливі відповідальності в зв'язку з нашим знанням. І як Апостол заявляє, "і той, хто має цю надію, очищує себе, так як Він є чистий." Якщо ми сподіємося бути з

о

Господом і мати участь в Його славі, і бути злученим з Ним в Його майбутній чинності, то ми знаємо, що наш характер мас бути перемінений, що наші серця мають бути відновлені, що ми мусимо статися не тільки чистими в серцю - це є в інтенції, в замірах і бажаннях, супроти Бога, але так далеко, як є можливим, в словах і ділах також - так близько, як новий ум зможе, під різними обставинами, контролювати ці недосконалі і упавші тіла. Ми повинні ^пам'ятати, щоб не тільки перебувати в Ісусі і під шатою Його заслуги, але також розвивати в нашому серцю більше чесноти Його Духа - і добра постанова є великою поміччю в цьому напрямку. Тому, постановім наново в таких поважних обставинах і з цими серйозними, однак веселими думками в нашім умі, що ми будемо старатись поступати ближче в сліди нашого Господа і зволити, щоб світло Правди і Божої ласки просвічувало щораз більше в нашому життю. Чинім старання, щоб світ був кращий і щасливіший кожного 344

345

дня, і що так далеко як є можливим, будемо прославляти Бога в наших і дусі, які є Його. Амінь.

(4) Після промови може наступити молитва, яку повинен висказати бесідник, або якийсь інший здібний брат в Правді. Пастор чи священик з іншої деномінації не повинен бути покликаний до молитви після закінчення промови. Він би напевно молився до людей, а не Бога, і пробував би підірвати між слухачами цей добрий вплив, який став переданий через виклад бесідника. В молитві треба особливо дякувати Богу, за Його ласку в Христі Ісусі, і просити Його благословення для всіх присутних, особливо на родину, яка стратила дорогого члена.

(5) Служба може бути закінчена з одним або двома відповідними віршами пісень, які ми скорше згадували.

(6) Радимо лиш коротку молитву при гробі після зниження трумни.

ВІДМІННІ ПРОМОВИ, ЯКІ ВІДПОВІДАЛИ Б РІЗНИМ ОБСТАВИНАМ

Повище наведена промова, очевидно, була б теж відповідною для сестри, через замінення слів "сестра", замість "брат"; але в випадку світової особи, або такого, що не зробив повного посвячення для Господа, треба поробити певні зміни, такі, які будуть виглядати відповідними для здібної особи, яка може виголосити таку промову.

У випадку дитини, віруючих, або невіруючих родичів, промова може бути змінена, щоб пасувати до оказії; про мерця можна сказати "наш молодий приятель, що помер в розцвіті свого життя (в юнацтві, в ранній молодості) зістав стятий, немов цвіт, страшною смертю"; або, якщо це було немовля, то можна взяти стих з Біблії "Стримай голос свій від голосіння, і від сльозей свої очі, бо є нагорода для чину твого, говорить Господь, і вони вернуться з краю ворожого" (Єрем. 31:15-17). В такому випадку було б властивим підкреслити цей факт, що ніхто не може спорити, що діти в недозрілому віці не могли поповнити гріха на

смерть, і що це потверджує слова Св. Письма, що через непослух одного чоловіка, а не через загальний непослух, гріх увійшов на світ і з ним смерть, як кара, або наслідок гріха.

ДЕСЯТИНИ, КОЛЕКЦІЇ І Т. П.

Так далеко як ми можемо збагнути, ніхто з малої громади Божого народу "цієї путі" (Діян.22:4) не робив колекцій (не збирав грошей). Ми від початку радили, щоб уникати публичної колекції, не тому, що ми віруємо, що тут є щось грішного в цій процедурі, і не тому, що в Біблії є щось, що осуджувало б це, але тому, що справа грошей стала так поширеною в Християнстві усіма деномінаціями, що на нашу думку буде багато краще і більше на славу Господу, коли ми будемо зовсім уникати цього. Люди, від яких ціле їх життя вимагалось грошей, починають щораз більше

вірити, що велика частина проповіді і вчення і т.п. є роблені для приходу - якщо не зовсім для приходу, то принайменше в великій мірі задля приходу.

Святе Письмо не тільки натякає, що більшість Господнього вірного народу буде з бідних цього світу, але наші досвіди потверджують це - що не много багатих, не много великих, не много шляхетних, але, що це є "головно бідні цього світу, однак багаті вірою." Ми є певні, Що деякі з тих, що приходять на зібрання, де Теперішня Правда є голошена, відчувають певну полекшу в відсутності світового, грошей лакомого духа; і в деяких випадках ця риса допомогла їм пізнати Правду. Ті, яких очі стали відкриті до світла Теперішньої Правди, стались ревними і енергічними в службі для Правди, і мають таке велике бажання, щоб їх світло світило для слави Отця і Сина, що багато "літеплих" Християн (не гарячих, ні зимних і до яких Господь сказав, що викине їх з своїх уст Об.3:16) є схильні говорити: Які вони мають мотиви? Яке завдання? Що ти будеш мати з того, що ти стараєшся мене заінтересувати - що ти даєш мені книжки і проводиш час 346

347

з мною в тій цілі, щоб звернути мою увагу до тих Біблійних тем, щоб я міг бачити так, як ти це бачиш? Приходячи на зібрання і бачучи, що там навіть немає звичайної збірки і не накликується за гроші, вони стають більше переконані, що це Любов до Бога, до Правди і до Його народу побуджує їх до того, що вони стараються поширювати Правду. Хоча навіть до певної міри вони є схильні бути упередженими проти Правди, ці докази щирости і побожносте, і наявність духа доброзичливости, лагідносте показує і для них, що це є такий, що походить від Духа Господа, від духа любови.

Але в той час, як ми це схвалюємо і щиро дораджуємо для всіх з Божого народу і всюди, то з другої сторони це є нашим обов'язком звернути увагу на цей факт, що помимо того, яким самолюбним і низьким, і скупим хтось може бути в часі, коли принимає Господа і посвячується Йому, він не може залишитись в єдності ні солідарності з "Церквою, імена яких записані в небі", і з Господом, Головою Церкви, коли не зробить відповідних змін в своїх почуваннях, і не осягне відповідної побіди над своєю самолюбною вдачою. Ми всі знаємо, що самолюбство і скупарство є чужими для Господнього Духа і для Духа Небесного Отця, і тому чужими для всіх, які остаточно будуть визнані за дітей свого Отця - усі, з якими мусять мати родинну подібність, головною характеристикою якої є любов - доброзичливість, милосердя. Якщо через спадковість, або несприятливі обставини і виховання, у великій мірі розвинено в смертельнім тілі нечесність, або скупість в кім-небудь, що став прийнятий як пробний член Нового Створіння, такий скоро пізнає, що матиме боротьбу по цій самі лінії. І так як Апостол натякає, що ум тіла буде боротись проти ума духа, проти Н. Створіння і ум Н. Створіння мусить осягнута побіду, якщо він зможе коли-небудь осягнути бажане місце між побідниками. Самолюбство і скупарство мусять бути побіджувані, побожність, щедрість і щирість мають бути пильно розвивані в серцю і в ділах. Такі може будуть мусіли до

смерті боротись з тілом, але тут не може бути мови, коли йде про їх стан ума, або спосіб думання, про нову волю; і ті, які знають їх добре, напевно можуть доглянути в їх поступованню докази побіди нового ума над тілесним і самолюбним умом.

Тому нашою думкою в зв'язку з збіркою і всіма фінансовими справами Церкви є, щоб не знеохочувати давання. Так далеко, як ми можемо доглянути, ті що дають для Господа найбільш багато, найбільш щиро і охочо, є найбільш Ним благословенні в духових речах. Треба помітити, що ми тут не ограничуємо вислову "Бог любить того, хто дає радо" (2Кор.9:7) до грошевого дару, але включаємо це до всіх дарів і жертв, які Господній народ має привілей представити на жертовнім вівтарі і які, як нас Бог повідомляє, Він є радий прийняти через заслугу нашого дорогого Відкупителя. Дійсно, коли нам де-небудь і коли-небудь було представлене питання відносно того, - Чи я повинен займатися дуже пильно справами інтересу, щоб через те міг дати більше з праці моїх рук і розуму для поширення правди? Або, чи я повинен бути задоволений з меншої здібности і служби в цьому напрямку і взяти інший спосіб, який дасть мені змогу віддати більше часу і себе самого для справи Правди і її поширення між приятелями і сусідами і т.п.? - Нашою загальною відповіддю було, що ми повинні вважати, що наш час і вплив даний в службі для Правди, є дальше більше оцінений Господом, чим грошеві дари.

Тому, якщо хтось пізнає, що має талант представляти Правду і також талант і змогу в правильний спосіб набувати гроші, то нашою радою є, щоб талант до набуття грошей був вживаний

лиш в ограничений спосіб, щоб посвятити так багато часу і уваги, і енергії до розвивання його вищого таланту служення Правді. І це буде також включувати до певної міри служення Правді через Друковані слова, кольпортерку, тощо.

"Більше щастя давати, чим брати" таким є Господнє запевнення, яке всі з Божого народу, що досягли 348

349

відповідного розвитку до божественного характеру, можуть добре оцінювати. Бог є великим Дателем - Він постійно дає. Усе створіння в кожній його частині є наслідком Його добродіяння і також доброзичливости. Він бо дав свого Єдинородного Сина для спасення людства. Він дав Ангелам, синам Божим, різні блаженства. Він дав нашому родові, в особі Адама, блаженство життя з різними благами цього світу, якими людство втішається навіть в теперішнім упавшім стані. Він не тільки обдарив нас смислами, через які ми можемо сприймати приємні запахи, чудові кольори та їх відміни тощо, але він приготовив в природі ці речі, які дають задоволення для нас і наших смислів - в квітах, в овочах, в різній рослинності і в зоряному небі; це показує, що Він був щедрий в своїх дарах для людини.

Але, коли ми будемо застановлятись над дорогими благословеннями, які Бог має для "малого стада" Нового Створіння, як це все є показано нам в Його Слові, ми признаємо, що вони є надзвичайно великими, більше чим ми могли сподіватись і думати. "Чого око не бачило і вухо не чуло, і що на серце чоловікові не прийшло, що Бог приготовив тим, які Його люблять; нам об'явив це Бог Духом своїм, бо Дух усе досліджує, навіть глибини Божі" (ІКор. 2:9-10). Тому добродійність, або давання, помагання, благословення інших, є частиною побожности (подібности до Бога і до Христа). Тому не дивно, що ми оцінюємо більше, щоб давати, чим брати.

В міру як ми оцінюємо духові речі і по мірі як ми маємо спільноту з Господом, і стались учасниками Його Духа, і по мірі як цей Дух любови і щедроти розлився в серцях наших - в такій самій мірі ми будемо з радістю чинити добро всім людям, а особливо рідним по вірі. Любов в нас, так як і в Небеснім Отцеві, не шукає лиш свого інтересу чи добра, але є постійно на сторожі, щоб помітити як можна передати блаженство і на інших, як життя інших може бути більше розяснене і розвеселене; як їх можна потішити в їх потребах і смутках. Справді, це все є в пропорції до того, як цей новий ум буде поширений в

нас (яку має контролю), в пропорції як ми стаємо перемінені через відновлення нашого ума, і змінені з слави у славу, що ми приходимо до зрозуміння цієї великої чинности, яку Бог накреслив для нас в майбутності -благословення згідно з Божим наміром усіх народів землі, будучи Його представниками в розподілюванню небесних дарів, шо Він приготовив для всіх тих, які прийдуть до гармонії з Ним. Тому Нові Створ, пізнають, що як вони зростають в ласці, хоча дальше оцінюють особисту приобіцяну славу, то вони думають більше про привілеї бути співучасниками з їх Господом в розподіленню реституційних благословень для бідного і стогнучого створіння - підносячи стільки, скільки захоче, до людської досконалости, від якої Адам відпав.

Коли цей дух любови, це бажання давати, помагати іншим, зростає в наших серцях в теперішнім часі, то це провадить нас не тільки до щедрости в думках відносно інших, але також до щедрости в нашім поступованню -бажанню жертвувати наш час і впливи на користь для других, щоб вони могли також бути благословенні світлом теперішньої Правди, так як ми були. І цей самий дух веде нас - якщо ми не маємо много таланту, тобто здібности, до научування, або пояснювання - старатись вживати наш талант часу і нагоди до розношування брошурок, (або розсилання їх почтою до людей), залучуючи слова чи завваги, які є відповідні і на часі. І це провадить нас ще дальше, якщо ми маємо талант грошей, щоб вживати їх в службі Господній на голошення Євангелії. Ми дійсно віримо, що Господь оцінює і сьогодні такого духа, якого мала бідна вдова, яка вкинула дві лепти до Господньої скарбниці, і якої самовідречення, показане в цій жертві, як заявив наш Господь, ставило її на високому місці в оцінці Отця і нашого Господа. "Істино кажу вам, що ця вбога вдова, кинула більше від усіх, що кидали в скарбницю" (Мар. 12:42,43; Луки 21:4). В свій спосіб і по своїй змозі, вона чинила для загальної справи багато по тій самій лінії, по якій сам наш Господь чинив. Він віддавав не 350

тільки життя, але складав це життя щоденно, кожної години, в службі для других (лічив, виганяв бісів, тощо), і остаточно на Голгофті, де в цілковитім і найповнішім значенню Він закінчив цю чинність.

Ми були схильні дивуватись, чому наш Господь в певній мірі не перестеріг бідної вдови, що вона зробила більше, від її обов'язку, що коли вона мала лиш дві лепти, вона повинна була їх обидві собі тримати, або хотяй одну для своїх потреб. Коли б це був хто інший, а не Господь, або один з Апостолів, який помітив виконання цього чину і похвалив його, не даючи в зв'язку з тим жодного слова пересторогу, ми би почувались, що це є на місці давати пересторогу. Але в загальному, ми теж припускаєм, що небагато потребує пересторогу по лінії самоохоронення. Дуже мало є таких, щоб їх перестерігати, щоб не віддавали усього з свого життя. Тут можуть бути деякі, але ми є певні, що для таких, подібно як і для тої вдови, Господь в якийсь спосіб вирівняє і нагородить їх за те, що ми могли б вважати, що це було більше від їх обов'язку щедроти. Ми є певні, що це є краще помилитись і бути більше щедрим, чим менше. "Той сипле щедро і йому прибуває, (якщо прибування не буде в природніх речах, воно напевно буде в духових речах), а той дуже скупий (ті, які за дуже обережні, стримані і щоб не давати) убожіє (часом станеться фінансове бідним, але напевно, що буде духово бідним).- Прип. 11:24.

Тому, шо Господь не встановив права для свого народу відносно їх щирости, їх добродіяння, але полишив справу відкритою для тих, які посвятили своє все для Нього, то це є ясним, що Він бажає, щоб їх посвячення було міряне через їх наступаюче щире поступування - їх жертву, їх самовідречення. Отже тут повстає перед кожним з нас особисто питання, до якої міри я повинен віддати свій час, свій вплив і старання, і свої гроші для Господа? Ми відповідаєм, що коли питання приходить від того, що зробив повне посвячення і стався Новим Створінням, то тут може бути лиш одна відповідь, а саме, що він не має

нічого до давання - він вже віддав все, що мав для Господа. Якщо він щось задержував, то він не зробив повного посвячення, і він може бути певний, що не став вповні прийнятий Господом.

Але, признаючи, що ми все віддали для Господа, як можемо рішити, якою є Божа воля відносно давання цих дарів? Ми відповідаємо, що кожний має вважати себе як призначиного Господом управителя свого часу, чинности і впливу, і майна (грошей) тощо, (а це є його таланти) і кожний повинен старатися вживати всі свої таланти найкраще по його змозі в службі і для слави Господа. І тому, що йому є даний привілей приступати до престолу милосердя, то це означатиме, що коли він має сумнів відносно правильного вживання своїх талантів, він може приступати в молитві до Бога і просити про мудрість, яку Він дає тим, що Його просять. Коли він буде керуватись мудрістю згори, то в пропорції як його любов і ревність для Господа і Його справи зростатиме з дня на день через знання Правди і осягнення її духа, він знайде більше часу та енергії, та різних засобів, що є в його зарядженню, для Господньої служби і буде плянувати пильно, як би він зміг ограничити свої особисті і родинні зобов'язання так, щоб міг більше жертвувати для справи Господа.

Як ми всі знаємо, що Бог встановив у жидів систему десятини, згідно з якою десята частина з усього побільшення багатства, збіжжя, чи ярини, чи худоби, чи стада, чи грошей, мала бути відлежена для святого вживання, так як для Господа, щоб вживати лиш для святих цілей. Але це було влаштування лиш для "дому слуг". Для "дому синів" Господь не полишив жодного такого влаштування, ні постанови. Чи це мало б означати, що Він сподіється менше від синів, чим від слуг? Напевно ні, син, який був би менше заінтересований справою Отця, чим слуга, був би негідний займати місце сина і тому напевно стратить його - так, що хтось інший буде знайдений, який матиме більше духа правдивого синівства, щоб зайняти його місце. В справі дому синів, не 352

тільки одна десята, але все є посвячене і жертвоване, І все має бути вжите, як цього вимагатимуть обставини, і наскільки це буде можливим, для Господа і для Його справи. В такий спосіб ми маємо постійно йти вперед, складаючи наше життя, наше все, в службі для Правди.

Апостол звертає для нашої уваги цю лекцію в своїм листі до Филип'ян (4:17), заповнюючи їх, що їх добровільні дари були корисні і оцінені, і він додає, "Не те, щоб я шукав дарів, я бо шукаю плоду (овочів), що множиться на вашу користь." Він знав, що так певно як те, що вони були сплоджені з Св. Духа, вони почнуть приносити овочі доброго діла і щедрости, і що, чим більше тих

діл показувалось, то це тим більше свідчило про їх духовий зріст, а це було тим, чого він дійсно бажав. І так само є сьогодні. Господь інформує нас, що все золото і срібло є Його і стада на тисячу горбах. Він в дійсности не потребує жодного нашого старання, жодних наших грошей; але тому, що це буде для нашої користі і допомогою в нашім розвитку, Він дозволяє, щоб Його праця відбувалась в таких обставинах, що вона вимагатиме усього старання тих, які є дійсно Його і усіх засобів^ яких вони будуть мусіли вживати в своїх стараннях, щоб Його прославляти.

Як славним є це влаштування! Які благословення вже спровадили ці привілеї для дорогого Господнього народу! Ми не сумніваємось, що вони будуть дальше з нами до кінця нашого шляху - для того, щоб ми всі мали цей славний привілей видавати наші таланти, там де вони потрібні в службі Господа. Тому ми бажаємо вказати згідно з прикладом бідної вдови і відданням її дві лепти, що немає нікого так бідного, щоб не міг показати Господу бажання свого серця. Оцінення нашого Господа, виглядає, є таким, як це є виражено в одному місці, що той, який є вірний в малих речах, буде вірний в більших і важніших привілеях; і таким Він буде готовий дати не тільки більші нагоди в майбутності, але й більші нагоди також і в теперішнім життю.

Нашою радою є, щоб справа грошей була полишена,

так далеко як це є можливим (і це ми віримо є майже вповні), тобто, щоб її не розбирати на загальному зібранню Церкви. Ми радимо, щоб Дух Господа був плеканий, і що як він живе в кожнім посвяченім серцю, так кожний буде палко бажати віддавати свою частку, не тільки для покриття біжучих видатків Церкви - оплати за дім і можливо інших видатків - але й буде охочий підпирати працю проголошування веселої новини іншим, які ще сидять в темряві. По цій самій лінії ми радимо, щоб не збирати на це від посторонніх людей, але не бачимо теж причини, щоб не прийняти добровільної данини від таких. Це буде принайменше показчиком їх симпатії і, безсумніву, принесе їм остаточно, в теперішнім, або в майбутнім життю, певне признання і нагороду від Того, Хто сказав, що навіть "чаша" холодної води дана Його послідовникам в Його ім'я не втратить своєї нагороди.- Мат.19:42; Марка 9:41. 354

ЕФЕСЯН 4: 1 - 6 ; 11 - 16

1. "Отож, благаю вас я, в'язень у Господі, ходити
достойно покликання, яким вас покликано,
2. Зо всякою покорою й лагідністю, з довготер-пеливістю, терплячи один одному в любові,
3. Стараючись зберегти єдність Духа в союзі миру.
4. Одне тіло, один Дух, - як і ви були покликані в одній надії вашого покликання.
5. Один Господь, одна віра, одне хрещення, -
6. Один Бог і Отець усіх, Який над усіма, і діє через усіх, і в усіх вас.
11. І одних Він настановив апостолами, інших пророками, інших - євангелистами,
а ще інших, пастирями та вчителями, -
12. Для вдосконалення святих на діло служіння, для збудування тіла Христового,
13. Поки ми всі не дійдемо до єдности в вірі й до пізнання Сина Божого, до стану дорослої людини, до міри повного зросту повноти Христа, -
14. Щоб більше не були ми малолітками, які хвилюються й кидаються від усякого вітру науки за оманою людською та за лукавством хитрого підступу, -
15. Але, ходячи поправді в любові, щоб ми у всьому зростали в Ньому, хто є Голова - Христос."

РОЗДІЛ 7

ПРАВО, АБО ЗАКОН, НОВОГО СТВОРІННЯ

Давання права (закону) якоюнебудь компетентною владою вказує, що ці, для кого це право є дане, можуть його виповнювати, або заховувати, і також натякає на певні зарядження проти його переступу. Давання права припускає можливість його переступу і тому в цьому праві є долучені кари за переступи. У випадку отця Адама, який, як нам сказано, був створений на образ і подобіє Боже, і на якого спала кара, або прокляття з причини непослуху для Божої волі, то ми вважаємо, що скорше йому було дане право і що воно було точне і виразне, інакше він не міг би бути справедливо осуджений як переступник, як винний, через його Творця. Нам є виразно сказано, що гріхом в Едені

був непослух до Божого розпорядження. Справедливість вироку смерти, який прийшов на Адама, і через нього в природній спосіб на ціле його потомство, вказує, що він розумів це право, під яким був, і що він добровільно переступив його, бо інакше помилка була б по стороні праводавця (законодавця). Що Адам був у властивому стані одержати Боже право і його виповнити, доказано також тим, що там не було зроблено жодного застереження, щоб змінити, або відложити це право - там не було посередника - але наслідком його переступу повна кара була вимірена для нього.

Ми не маємо запису, щоб Отець дав, чи представив Адамові і матері Еві кодекс (збірник) законів написаних на г

356

камені, чи де інде тому що кодекс права є сьогодні усюди, бо з причини упадку люди стали слабі і здеградовані, багато не може розуміти цього, в який спосіб досконалий Адам посідав досконале право, під яким він був суджений і одержав вирок смерти. Це є помилкою припускати, що право мусить бути писане на зовні - на папері, камені тощо. - і не розуміти, що ще вищою формою писання цього Божого права може бути в створенні чоловіка в такій гармонії з принципами справедливости, так що було б зовсім властивим сказати, що Божий закон - зрозуміння добра і зла, зрозуміння, що є правильне, а що неправильне - було написане в людському організмі. В такий спосіб Боже право є написане в Його власній істоті і в Його Ангелах, і в такий спосіб Боже право було написане в організмі Адама і Еви. Вони не мали нахилу до гріха. Вони були праведні і досконалі, і окружені досконалими, добрими обставинами, і свідомі своїх обов'язків супроти свого Творця, і свідомі того, якою є їх відповідальність супроти цього права, і знали точно яким є це право. Тому вони не мали підстави оправдатися з свого переступу. Милосердя могло б їх оправдувати, покликуючись на брак їх досвіду тощо, відносно кари, але факт, що вони не вповні розуміли якою буде, або що точно становило кару за гріхи, не змінює другого факту, а саме, що вони знали, яким є правильне поступування, а яким неправильне. Вони знали, що це е правильним слухати Бога, а неправильним не слухати - не зважаючи на те, яке лихо настане після непослуху. Апостол потверджує запис книги 1 Мойс, (Буття) у всіх його подробицях, кажучи що "Адам не був зведений" (1Тим.2:14) - що він поповнив переступ добровільно, свідомо і що через те спровадив на себе вирок, або осуд добровільного гріха, про який його Творець скорше сказав, що це буде смерть.

Коли ми сьогодні дивимось довкола, то бачимо, що світ спратив у великій мірі це оригінальне (первісне) подобіс Бога, в якому наші перші родичі були створені -вони стратили багато більше чим інтуїтивне оцінення

357

правильности і неправильносте (добра і зла). Божий закон, колись виразно втілений в людскій природі, став у великій мірі витертий підчас шість тисячолітнього панування гріха і смерти. Бог, через порозуміння з деякими з людського роду, до певної міри відновив в багатьох людських серцях первісне право, збуджуючи більш або менш помітні риси справедливости, та проте навіть між найбільш цивілізованими і Християнськими людьми ніхто не може вповні сполягати на своє власне знання, або розуміння, що це є зло, а що добро в різних справах життя. Тому потребуємо мати перед собою певний Божий стандарт, або мірило, або рівень, по лінії якого можемо поступати, і згідно з яким можемо справляти наше розуміння добра і зла, і приводити їх щораз ближче і ближче до Божого рівня. Все ж таки, навіть між найбільш здеградованими поганськими людьми, часто знаходимо частину сумління і певне більш або менш суворе, або примітивне поняття правоти і неправоти. Це є звихнені і пошарпані залишки первісного права людскої істоти, в гармонії з якими він був на початку створений, як "образ і подобіє Боже". Апостол згадує про цей стан річей між поганами, кажучи цими словами: "думки, то засуджуючи їх, або оправдуючи". Він говорить, що вони в той спосіб "виявляють діло закону написане на їх серцях" - залишки первого закону, часткові докази, що воно було колись природною рисою людства. - Рим.2:15.

Між людьми є права для злочинців і для тих, що не є злочинцями. 1. право суспільне яке гарантує, або забезпечує життя, спокій, свободу тощо, для послушних, і яке грозить переступникам втрату свободи та інших привілеїв, і ув'язненням. 2. Права установлені для переступників, для в'язнів, більш суворі, хіба що деякі полекші є пропоновані і застосовані; однак в жодному випадку не пропонують їм свободи.

Так само є з правом Божим. Ми насамперед маєм оригінальне право, під яким Адам був поставлений на пробу. Він втішався привілеями і блаженствами - життя, 358

359

мир, щасливість і кожну потрібну річ. Це було гарантоване йому так довго, як довго він останеться послушним для його Творця: і кара смерти була долучена за непослух, -"вмираючи, умреш"; і ця кара в природній спосіб простягнулась на його потомство. Отже, від часу його переступу він був виновник, злочинець, позбавлений життєвих надій, якими скорше втішався, позбавлений Еденського дому і спільноти, або сполуки з своїм Творцем. Неприготовлена земля була його поправною колонією, а гріб його постійною в'язницею. Право, яке панувало над ним скорше, прийшло до свого кінця, в цьому значенню, що більше не простягало для нього надії, чи виглядів життя, але вже осудило його на смерть. Він не був більше під правом життя і також його діти не були народжені під цим правом життя, ні з якою-небудь надією осягнути вічне життя; вони всі були в'язнями. Гріх і смерть, кажучи образово, були для них загарбниками, і мучителями і в'язничними сторожами.

Але, коли оригінальне право не могло більше діяти на їх користь, лиш проявило свою пімсту проти них, вони мимо того знайшлись під певними природними правами. Вони пізнали, що в їх в'язничнім стані діють також певні права, яких кожний свідомий переступ (чини проти їх сумління), кожний упадок в низ, до того, що вони вважають гріхом, приносить більшу деградацію і скоршу смерть для них. Але, коли вони будуть більш пильними і старатисьмуть жити в згоді з ними - іти за тим, що вважають є правильне - то їх в'язничні умовини будуть дещо кращі, хотяй нічо не принесе їм звільнення з в'язниці.

Апостол натякає, що це не було можливим, щоб Бог дав для нашого людського роду право, або закон життя. Вони були правильно, справедливо засуджені, і так довго як цей засуд (вирок) був в силі, жодне право не могло бути дане, збереження якого забезпечило б їм звільнення з смерти. перш ніж яке-небудь таке право життя може бути дане для людства, то скорше треба задовільнити вимоги

першого права, і його прокляття, або вирок мусить бути знесений; тоді можуть бути починені інші зарядження, включаючи пропозиції вічного життя на певних услів'ях -але не скорше, аж це примирення за перший переступ і знесення його вироку стане доконане (завершене). Господь дав натяк про свій замір виконати певне таке примирення за гріхи для того, щоб дати людству другу нагоду до вічного життя, замість тої, даної отцеві Адамові, яку він стратив для себе і для цілого людства. Але Божі обітниці були дуже неясні, заледви вистарчаючі, щоб дати підставу для надії; Власне тому людський рід, як в'язні під контролею гріха і смерти, є задля цієї Божої обітниці названі як "в'язні надії".

Одним з таких натяків про примирення був даний Господом, коли Він виголосив вирок, коли Він сказав, що "насіння" жени остаточно розчавить вужеві голову (1Мойс.3;15). В цій темній і образовій мові Господь говорив про знищення сили злого, про побіду, яка прийде через насіння жени і для Адамової родини. Це насіння жени, як ми вже знаємо, виповнилось в Христі. Чотири тисячі літ після упадку Бог послав свого Сина, "народженого з жени", і в цей спосіб члена утотожненого з упавшим людським родом, "щоб з Божої ласки за всіх скоштувати смерти", Який повинен задоволити кару за кожного чоловіка, повинен відвернути від кожного прокляття, тобто вирок смерти - і тому повинен дати кожному таке правне становище, що дозволить, щоб право, або закон життя був йому даний - заховування (виповнювання) якого дало б їм нагороду вічного життя.

Але перш ніж прийшов час, щоб Бог послав свого Сина і виконати через Нього відкуплення людського роду з прокляття смерти, Бог мав певну діяльність з Його родиною, знаною опісля як Ізраїліти. Бог найперш дав обітниці для Авраама, Ісаака і Якова, більш або менш виразні, повідомляючи їх про свій добрий замір благословити усі народи землі. Це повідомлення, яке прийшло від великого Судді, мало велике значення; бо 360

361

колиб відвернено кару, то це означало або переступ Справедливосте, або що великий Суддя Всесвіту має план, через який Він може бути справедливий, а проте проявляти милосердя до таких членів^роду, які покажуть, що є її гідні, через прихід до згоди з Його справедливими постановами. Патріярхи тішились такими обітницями, і більш або менш розуміли, що майбутнє життя буде через

воскресення з мертвих, яке буде благословенням не тільки для них, але остаточно для всіх людей на землі.

Це було в зв'язку з цією обітницею даною Авраамові, що Господь дав особливий Закон його дітям, Ізраїлітам, на горі Синай. Цей Закон був основою Угоди (Завіту) з ними. Якщо вони будуть заховувати цей Закон, то тоді усі обітниці будуть їх. Цей Закон, або Праю було визнане як досконале, справедливе і добре у всіх його частинах, але тому що Ізраїліти були упавші і недосконалі, тому було потрідно, по перше, щоб призначити посередника, тобто Мойсея, по друге, щоб знайти способи, через які переступи людей проти Права могли бути типічно прощені рік за роком, і щоб в той спосіб їм було дальше дозволено старатись заховувати це Право з роду в рід. Встановлення цього посередника Мойсея і типічних жертв за гріхи, показує, що народ, якому ця Угода і Право були дані, був визнаний як нездібний виказувати повний послух для нього. Це показує на велику різницю в даванню первісного права в Едені, де не було посередника і де не було пороблено жодних засобів відносно немочей тіла. Сам цей факт говорить нам, що Адам був досконалий і на образ і подобіє свого Творця, що був здібний проявити повний послух для Божого права. Це вказує також, що людство в міжчасі дуже впало, тому що влаштування зроблені в зв'язку з Мойсеевим Законом були такі, що підходили для упавших, зіпсутих людей.

Та більше того, бо ми маємо запевнення Апостола, що жодний жид, за вийнятком нашого Господа Ісуса Христа не задержав, або не виповнив Закону, і тому тільки Ісус осягнув, або міг осягнути нагороду цієї Угоди Закону,

зробленої з Ізраїлем. Апостол говорить "Ділами Закону не оправдується жодне тіло перед Ним". Тому Закон служив для двох цілей. 1. показати, що ніхто з упавшого людського роду не може вповні виповнити (заховувати) Божого Закону, 2. Воно заявило, що наш Господь був досконалий, в тім, що Він виповнив Закон, якого недосконалий чоловік не міг виповнити. І в такий спосіб, виповнюючи Закон, Він стався одиноким спадкоємцем Угоди зробленої з Авраамом. В такий спосіб Він став призначеним насінням Авраама, через Якого всі народи землі будуть благословенні. Ця Угода, осягнувши своє виповнення в Христі, скінчилась, так далеко як приобіцяне насіння є на увазі. Все ж таки, коли ми дивимося пильно взад на обітницю, то побачимо, що в певному значенню вона була подвійна - що це включує духове насіння і також земне насіння, як зазначено в обітниці "розмножу твоє потомство, як зорі на небі і як пісок, що на березі моря". - Буття 22:17.

Наш Господь Ісус, виповнивши Угоду, одержав цілу справу благословення родів землі до свого розпорядження, але згідно з Божим планом, під яким Він діяв і буде діяти, Він остаточно вживатиме деяких з земного насіння, природнього Ізраїля, як своїх земних представників у цій праці благословення. І тому Угода щодо тілесного Ізраїля не є зовсім відлежена на бік, але так як Апостол заявляє, що благословення чекає природнього Ізраїля після заложення Небесного Царства при другому приході Господа. Ось слова Апостола: "Бо дари Божі і покликання незмінні", "з огляду на вибір Божий, вони улюблені заради батьків", "Через ваше (Церкви) милосердя, щоб і вони одержали милосердя", "Бо Бог замкнув усіх у непослух, щоб усіх помилувати". Тут є натяк, що Визволитель (Спаситель), який прийде з Сіону для благословення всіх родів землі, усуне безбожність від Якова насамперед і через те Яків - природний Ізраїль - може остаточно співпрацювати в ділі благословення світу. - Рим. 11:26-32.

Тож бачимо, що аж до першого приходу нашого 362

363

Господа, світ був без права, за вийнятком загального права природи, права нашого і упавшого і в'язничного стану; права, яке говорить, що ми можемо приспішити наші клопоти, хоча це не є в нашій силі втекти від них. Закон, який говорить, що хотяй смерть е певною під первісним вироком і хотяй ми не маємо надії втекти від неї, ми однак можемо до певної міри відложити її на певний час і зменшити її суворість. Ми бачили, що одинока інша Угода Закону була дана Ізраїлеві, про який Мойсей виразно заявив, що він не належав до жодного іншого народу. Він каже: "Не з нашими батьками заключив (Бог) союз (Угоду) цей, а знами, таки з нами, що ось тут усі живі" (5Мойс.5:3). Ми бачили, що так далеко, як це Праю опрадує Ізраїлітів і мало спровадити блаженства Угоди долучені до цього Права, вони всі вхибили, за вийнятком одного - Ісуса Христа, нашого Господа і Відкупителя. Слідкуймо тепер дальше цю справу, і стараймось зрозуміти як діє тепер Божий Закон, або Право.

Наш Господь заховав, тобто виповнив Синайську заяву (висказ) Божого Права через свою смерть. Підсумкою вимагань Синайського Закону є "Люби Господа, Бога твого всім серцем своїм, і всією душею своєю і всім розумом своїм; і люби ближнього свого, як себе самого." Небесний Отець так влаштував справи, що Його улюблений Син, залишивши хвалу небесного стану, стався досконалим чоловіком між недосконалими людьми, перш за все оцінив волю Отця - що Він повинен статись Відкупителем чоловіка. Це не було зроблене під примусом, і Він мав повну свободу, коли б захотів, чинити те, що Йому подобалось, але, чинячи так, Він не виповнював би Закону, який заявляє, що всі, що є під ним, мусять любити Бога понад усе, більше, чим люблять себе, і мусять так піддатись під Божу волю, що з радістю будуть жертвувати свою власну волю, а навіть саме життя.

Це міститься в словах, "Будеш любити Господа цілим своїм серцем, і умом, і душею" і силою. Така любов для Бога не буде здержуватися складати своє життя, свої сили,

таланти як добровільну жертву для Божого плану. І так як Апостол говорить, будучи в подібности чоловіка, і розуміючи добре Божий план, наш Господь Ісус віддав себе беззастережно бути жертвою за чоловіка. Так, є сказано, що Він це вчинив з радістю, бо читаєм "Чинити волю Твою, Боже, - моя радість, і закон Твій є в серці моїм" (Пс.40:8). Любов до людей, з якими Він став споріднений через своє земне народження, була також важним чинником в цій справі; однак любити їх так як себе самого, не вказувало б на самопожертву на їх користь. Така жертва означала любити їх більше від себе самого. Це був послух до першої частини Закону, що спричинив жертву чоловіка Ісуса Христа. Отже бачимо, що це все було справою додатковою до заховування Закону, тому що Він уродився під Угодою Закону і був зобов'язаний виповнювати усі її вимоги. Він міг статися спадкоємцем обітниці Авраама, не інакше, лиш через послух і це послух аж до смерти.

Але через Його смерть ще інша річ стала доконана -інша, крім Його потвердження, що є гідним статися приобіцяним Насінням Авраама, здібний і гідний благословити світ. Цією іншою річчю було відкуплення Адама і його роду з його оригінального вироку смерти. В Божому розпорядженню ці дві речі були виконані разом -через цю саму жертву все ж таки ми потребуємо їх відрізнити. Наш Господь не тільки виповнив Угоду Закону через свій послух аж до смерти, але, в додатку, згідно з Божою постановою, Він запевнив впровадження Нової Угоди через цю саму смерть. Угода Закону, як ми бачили, доказала Його особисту вартість, або гідність, але Нова Угода відноситься до людства. Над світом тяжив вирок (кара) смерти, і для нього не могло прийти постійне благословення, за вийнятком, що перш за все, цей оригінальний вирок, або осуд, стане усунений. Не скорше, лиш тоді може хтось благословити людство, або мати авторитет його благословити і піднести з смерти до життя тому, що до цього часу Божий вирок смерти був проти 364

365

того, і Бог не міг жодним способом очистити вини коштом свого власного Закону. Як прекрасною є Божа економія, яка одною чинністю не тільки випробувала Відкупителя щодо Його вірности та достойности бути Спасителем, або Відкупителем людства, щоб допомагати йому видістатися з гріха і смерти, але також заплатити Викуп за отця Адама і також за всіх його дітей, які в природній спосіб стались учасниками його гріха і смерти! Про цей предмет ми вже на іншому місці писали і тому тут не будемо входити в деталі.

Наша студія тут є відносно Божого Закону, або Права. Ми бачили, що Синайський Закон простягався лиш до природнього потомства Авраама, що решта світу була полишена без Бога, без надії, без заохочення, без обітниць - чужинці, відчужені, вороги (Ефес.2:2). Бачимо, що Синайська Угода кінчиться, коли йде про велику пробу і нагороду. Ми також бачили, що Нова Угода стала забезпечена, (Жид.7:22) зроблена успішною, запечатана через кров Христа і ми тепер запитуємо, чи ця Угода ввійшла в силу, чи ні, і якщо ввійшла в силу, то чи новий Закон іде в парі з Угодою Закону? Ми відповідаємо, що Нова Угода не ввійшла в життя, так далеко як беремо під увагу світ, що вона не ввійде вповні в життя, аж після другого приходу Христа, і що так як ми вже бачили, Ізраїль по тілу буде між першими з людства, які будуть користати з Нової Угоди.

Нова Угода буде не тільки сповіщати мир відносно первісного прокляття, або осуду, і заявляти, що він став вповні задоволений Відкупителем, і що всі, які приходять до Отця через Нього, можуть через послух мати реституцію від оригінального осуду. Але крім того це буде говорити про милосердя для тілесного Ізраїля, який додатково був осуджений під Угодою Закону. Для кожного створіння буде знаним, шо^не тільки ублагання було забезпечене за минулі гріхи (ІЙоана 2:2), але що

всі немочі і хиби, в яких людство ще дальше знаходиться, будуть прощені, і що вони будуть відтепер трактовані, такими як вони є і,

що дістануть усю допомогу через права Христового Посередничого Царства, щоб видістатись більше і більше з цього теперішнього умового, морального і фізичного стану смерти, і підноситися до височини повної людської досконалости, в якій вони зможуть станути перед Судом Найвищого, і зможуть показати характер, що буде гідний вічного життя під законами цього Царства. Тому ця Нова Угода включає усе милосердя і ласку Божу, яка була замірена для цілого світу підчас віку Тисячоліття. Це є Угода прощення і благословення, і реституції для всіх тих, які, після того коли їх очі і їх вуха будуть відкриті, користатимуть з тих ласк Божих в Ісусі Хрисгі.

ЗАКОН (ПРАВО) НОВОЇ УГОДИ.

До тої Нової Угоди буде також долучений Закон. Це буде той самий Закон Божий, який не змінюється, але який мав різні, більш або менш, виразні вислови у відмінних часах. Це дальше буде Правом, яке заявляє, що Бог противиться гріхові і що говорить про Божу ласку і благословення для праведників. Цей абсолютний стандарт, або рівень, буде завжди перед світом підчас віку Тисячоліття і від кожного буде вимагано підходити до нього так близько, як це тільки буде можливо, але для кожного будуть починені певні взгляди, (допущення, зважання), який буде старатись бути послушним, по мірі своїх можливостей, а який не відразу зможе виказувати повного послуху, а це з причини немочей, які однак будуть постепенно зникати, коли він крок за кроком буде прямувати до досконалости. Тому є написано: "Ось який завіт (угоду) я зроблю з домом Ізраїля, після цих днів, говорить Господь, Вкладу закон мій у їхнє нутро (в їх ум) і напишу його у них на серці...я прошу їх провини, і не буду згадувати гріхів їх"- Жид.8:1О, Єрем.31:33,34;

Тут маємо прощення минувших гріхів і провин, і це буде постійною чинністю підчас віку Тисячоліття; і тут також маємо постепенну чинність віднаходжування і 366

367

переписування Божого Права на серцях людей - на кожному, хто захоче. Це переписування Божого Права в характерах людей є просто іншим способом повідомлення нас про "відновлення (реституцію) усіх річей, про які Бог говорив устами всіх святих пророків від віків", що має бути завершене в цьому великому дні царювання Христа. І ми не повинні забути виразної заяви "А кожний, хто не буде слухати того Пророка буде викорінений з народу". -Діян.3:23-

Але повернімся тепер взад: Ми застановлялися над чинністю Нової Угоди в часі віку Тисячоліття - в тому часі, коли Той, Хто відкупив світ, буде виконувати свою силу і авторитет, як великий Пророк і Учитель, благословляючи світ реституційними процесами, крок за кроком, переписуючи на серцях людей божественний характер. Тепер, однак, ми запитуємо відносно проміжного часу - між знесенням Угоди Закону, коли настало його виповнення через Ісуса Христа, і впровадженням вимог Нової Угоди Тисячлітнього віку - чому такий проміжок? Чи тут існує і діє якась Угода? І якщо так, чи є якесь Право долучене до неї? Ми відповідаємо, що підчас цього проміжнього часу віку Євангелії Господь вибирає членів Нового Створіння, і що угода є тепер в силі і діє, і що вона має Право, або Закон. Для того щоб це краще оцінити, мусимо пам'ятати слова Апостола, "Закон задля переступів був доданий...аж поки прийде насіння."Отже бачимо, що Угода Закону дана при Синаї була додатком до попередньої Угоди, і дивлячись взад ми бачимо, що Авраамова Угода була оригінальною і що вона стояла через чотириста і тридцять літ, перш ніж Угода Закону була додана. Апостол звертає увагу на це, кажучи, що "Закон, який прийшов чотириста тридцять літ пізніше" не міг уневажнити первісної Угоди, чи зробити її нечинною.-Гал.3:17,19..

В такий спосіб бачимо, що коли Угода Закону стала виповнена нашим Господом, вона залишила первісну Авраамову Угоду такою, як вона була перед доданням

Угоди Закону. Ця Авраамова Угода є тою, під якою Нове Створіння розвивається. Ця обітниця Авраама, або Угода, подає, що "В тобі і в твоїм насінню (потомстві) усі народи землі будуть благословенні". Апостол пояснює, що цим Насінням Авраама , про яке в цій обітниці говориться, є Христос - Ісус Христос, наш Господь; і він дальше додає, "А коли ви Христові, то ви насіння Авраамове, і спадкоємці Божих обітниць"- Гал.3:16,29.

Отже, тепер, маємо своє місце, тому що Апостол знову говорить, "Ми ж брати, так як Ісаак, діти обітниці" (Гал.4:28) - в зовсім іншому значенню, чим були жиди під Законом. Він виразно показує різницю між тим природним Ізраїлем, а духовим Ізраїлем, кажучи нам, що діти Якова по

тілу, не є дітьми Авраама, які є зазначені в цій обітниці, але що діти віри є зараховані до цього Насіння. Він пояснює, що Авраам зображував Небесного Отця, Сара, його жена зображувала оригінальну Угоду, з якої так багато благословень остаточно випливатиме, але, так як Сара була неплідна на певний час, і не здоліла привести насіння обітниця, то так само Божа Угода була неплідна майже через два тисячі літ, і лиш почала приносити Насіння обітниці у воскресенню з смерти нашого Господа. Там Голова Авраамового Насіння народився і вкінці ціле тіло Христа, позаобразовий Ісаак, буде визволений (народжений, воскреслий з смерти) до духового стану. Тоді, як прийде Насіння, обітниця Божа, Угода Божа виповниться - усі народи землі будуть благословенні.

Це було підчас безплідности цієї первісної Угоди, що інша Угода була додана, а саме, Синайська, або Жидівска Угода, або Угода Закону. Вона привела дітей - тілесне насіння, не згідно з обітницею, не відповідне до виповнення оригінальної обітниці. Апостол показує, що Ця Угода Закону була зображена через служницю Сари, Агару, і жиди під цією Угодою Закону були зображені через її сина Ішмаїла. І так як Бог сказав, що син рабині (Агари) не повинен бути наслідником з сином вільної (Сари), то це в позаобразі означало, що жиди під Угодою 368

Закону не унаслідять оригінальної Авраамової обітниці, яка мусить іти до духового насіння. Це все є чудово і детально випрацьоване Апостолом в його листі до Галатів (4 роз.) Виводи Апостола є проти ложної науки, що Християне мусять статися жидами, і прийти під Мойсеїв Закон, для того щоб бути спадкоємцями Авраамової Угоди.

Ап. Павло противно показує, що всі, які є під Законом, є в неволи, і що духове Насіння Авраама мусить бути вільне, так як Ісаак був, а Ішмаїл не був. Він дальше доказує, що коли якийнебудь поганин, не будучи перед тим під Законом, піддається добровільно під цю Синайську Угоду Закону, то він через те відлучується від правдивого Насіння Авраама і робить себе позаобразовим Ішмаїлом. Апостол говорить: "Ось я, Павло кажу вам, що коли ви обрізуєтесь, то Христос вам нічого не поможе. Свідкую ж я знов кожному, хто обрізується, що він повинен увесь Закон виконувати. Ви, що виправдуєтесь Законом, відпали від Христа, ви відпали від благодаті (ласки)." Спротивляючись цьому, він напоминає тих жидів, які визволились з неволі Угоди Закону через смерть Христа, і тих з поган, які ніколи не були під Угодою Закону, але які тепер прийняли Христа і Угоду Ласки, кажучи: "Стійти ж оце у волі, до якої Христос нас визволив, і не піддавайтесь знову під ярмо неволі". - Гал. 5:1-4.

Тож бачимо, що це є Нове Створіння, з Христом його Головою, що становить Насіння Авраама згідно з його оригінальною, або Авраамовою Угодою і що воно має благословити світ через примирення і реституцію, Ми також не є здивовані, що в типах і в образах, вживаних Господом і Апостолами, це Нове Створіння є представлене часом як чоловік в своїй повноті (дорослий) - Голова представляє Христа, а всі інші члени представляють Церкву (Ефес.4:13; Кол.1:18). Таким чином "Ви брати, як Ісаак був, є діти обітниці". - членами позаобразового Ісаака, якого Головою є Христос. Наш Господь також представляє себе як Жених, а Його вірна Церква як його заручена, чекаюча на весілля, щоб вона могла статись

369

Женою. Апостол вживає подібного образу, коли говорить: "я заручив вас одному чоловікові, щоб чистою Дівою привести вас до Христа" (Об'яв.21:2; 2Кор.11:2). І цей сам образ весільного споріднення між Христом і Церквою є представлений також в типі. Бо Авраам післав свого слугу Елієзара (який зображував Св. Духа), щоб шукати за женою для Ісаака - і Ревека радо, принимаючи запрошення, була припроваджена до Ісаака і сталась його женою, подібно як і ми також є покликані статись спадкоємцями Божими і співспадкоємцями Ісуса Христа нашого Господа до "нетлінної спадщини й непорочної, що не зв'яне, захованої на небесах для нас" (Шет, 1:2). Який би образ ми не брали під увагу, наука є та сама - що Христос, Голова і Тіло, Жених і Жена (Невіста), які стануться одним, є спадкоємцем Угоди Авраама і що там є включені усі обітниці і блаженства.

Апостол говорить, що гора Синай і земний Єрусалим символізують природнього Ізраїля, який вхибив і не осягнув духових благословень. Остатки природнього Ізраїля знайшлися гідні духового благословення, і вони стали відлучені від Ізраїля по тілу, і сталися членами правдивого Божого Ізраїля, співнаслідниками з воскресшим Христом в небесних речах, які Бог ще має для тих, які Його люблять. І усі ці остатки з Ізраїля, і з інших народів, з цієї самої духової кляси, яких відтоді Бог

покликує з поган, мають вищий символ, чим Синай і Єрусалим, а саме, Гору Сіон і небесний Єрусалим, якого символічний образ слави є показаний нам в Об'явленню в 21 розд.

Розпізнавши виразно цей факт, що Нове Створіння є в Божому влаштуванню і угодах відлучене і відрізнене, не тільки від світу в загальному, але також відлучене і відрізнене від тілесного Ізраїля, і розпізнавши також, що Нове Створіння не є під Синайською Угодою Закону, але під оригінальною Угодою, ми запитуємо? Яке Право (Закон) є пов'язаний з Угодою Авраама, Під яким Правом є Нове Створіння? Апостол відповідає, кажучи: - "Ви не є під Законом, лиш під Ласкою." Чи це є можливим? Чи 370

371

Нові Творива в Ісусі Христі не є поставлені під заповіді Закону? Чи Десять Заповідей не зобов'язують їх? У відповідь, ми поставим інше питання: Чи Десять Заповідей зобов'язували Авраама, або Ісаака? Якщо відповідь буде, Ні, що вони ще не були дані їм, і що тому вони не були під Законом, то нашою відповіддю є, що ці заповіді не були теж дані для Нового Створіння, і що всі, які приходять тепер до сполуки з Богом, як члени духової кляси, яка є називана "Тілом Христа" і Новим Створінням в Христі Ісусі, є вільні від осуду і вільні від Угоди Закону. Стан Нового Створіння супроти Бога, супроти Його Права і т.п. є відмінний від інших. Вони мають нове і особливо признане (приписане) становище з Богом - через віру -стан оправдання, або приписаної праведности, як ми вже скорше бачили. Ця приписана праведність, застосована за них через заслугу жертви Ісуса Христа, не тільки покриває їх минувші недосконалости, але перебуває з ними дальше, як покриваюча і оправдуюча шата справедливости, через заслугу якої кожна неміч і недобровільна помилка в словах, думках і ділах є прикрита. Як Нове Створіння, вони всі є образою убрані в білі одежі (шати) - праведність святих, приписана праведність Відкупителя, їх Голови. Ці Нові Створіння є прийняті до їх стану і спільноти як члени Тіла Христового на підставі того, що вони визнають Любов. Заявою їх посвячення є, що вони так оцінюють Боже милосердя і ласку, заманіфестовану в смерти Його Сина і їх оправдання через Нього, і так люблять Дателя усіх їх ласк, що мають радість віддавати свої тіла як жертву живу, в згоді з Божим запрошенням.

Це посвячення, тобто жертвування земних інтересів, надій, стремлінь є спонукане не страхом, ні самолюбною любов'ю нагороди, але з чистої любови - через оцінення Божої любови і через бажання відвдячитись за виявлену любов Божу для нього і бажання співпрацювати з тим всім у Його чудовому плані. Ці вияви любови і посвяти є прийняті Господом і тоді Він наділює їм свого Духа, і тоді

такі є почислені як сини Божі, сплоджені з Святого Духа. "Любі, ми тепер діти Божі, і ще не об'явилось чим будемо (як будемо виглядати, коли у воскресенню одержимо нові тіла, які Господь обіцяв). Та знаємо^ що коли об'явиться, ми будемо подібні Йому, бо побачимо Його як є." - 1 Йоана 3:2.

Чи своїх Ангельських синів Небесний Отець піддав під Синайський Закон? Чи Він їх перестерігає, що вони не мають мати інших богів, щоб вони не робили собі божків і їм покланялись, щоб вони не крали і не свідчили ложно, не забивали тощо. Відповідаємо, Ні; Він напевно не дав їм такого права. Отже чому ми повинні сподіватись, що таке право має бути дане для Нов. Створіння? Чи Бог не прийняв цього Нов. Створіння як своїх синів? і чи Він не дав їм свого Духа, і чи це було б потрібним давати таке право для тих, які одержали Святого Духа на місце їх власного природнього самолюбного успосіблення, або волі? Можемо вважати за властиве піддавати слуг під закони, тому що добро властителя не є для них питанням першої ваги і вони не можуть вповні мати духа, або дбайливости свого власника (господаря). Але, припустім, що є досконалий господар і досконалі сини, наповнені його духом і які радо співпрацюють з ним у всьому в його плані, то чи було б конечним для такого батька піддавати таких синів під таке право?

"Мойсей був вірний у всім в його домі як слуга" (Жид.3:5) і цей дім слуг зовсім властиво був під Мойсеевим Законом "доданим задля переступів, поки не прийде обіцяне "Насіння". Ісус в тілі не вивищував себе, але прийняв вид слуги, був під Законом як слуга, щоб задемонструвати (довести, доказати) не тільки, що Закон був справедливий, але також доказати свою власну досконаліть (що Він був досконалий чоловік) і що Він міг відкупити світ. Це було тоді, коли Він воскрес і стався "первістком з мертвих", що Він стався "Перворідний між многими братами" (Рим.8:29) - Голова Нов.

Створіння. По тілу Він був під Законом, але Нове Створіння, воскресший Господь, не є під Законом і це Він, Який стався Головою 372

373

нового дому синів. "Христос же - як Син у своїм домі, а цим домом є ми, якщо дотримаємо до кінця непохитне довір'я і похвалу надії" (Жид.3;6) І хоча ми ще є в тілі, як Нове Створіння, ми не е з тіла (Нове Створ, не походить з тіла, не є сплоджене тілом, лиш від Бога, сплоджене Його Духом) - не трактовані Богом так, як світ є трактований, але як Нове Створіння, які тепер через певний час перебувають в тілі, є зв'язані з тілом, так як в наметі, або шатрі, очікуючи на повне визволення і одержання відповідного духово тіла, подібного до славного тіла Христа. "Апостол говорить: "Ви ж не тілесні (не вважані Богом за тілесних), але духовні, якщо Дух Божий живе в вас". - Рим.8:9.

Ніхто не може цього предмету ясно розуміти, коли не буде дивитись на цю справу з Божої точки погляду. Ці Н. Створіння, сплоджені з Св. Духа, не можуть думати, щоб мати іншого бога, чим цього одного Бога; вони не можуть думати робити ідоли і їм покланятися; вони не можуть думати, щоб хулити ім'я Боже; вони не можуть думати красти щось від других, вони радше воліли б шось дати комусь; вони не думають когось вбивати, але вони будуть класти життя за других; так як цей самий Дух спонукував Провідника їх спасення віддати себе в жертву на Викуп за всіх. Отже, чи ми не бачимо, що коли б Бог дав Закон для Нов. Створіння, для дому синів, так як Він дав для дому слуг, то це не була б властива річ, це не пасувало б. Члени цього "дому синів" не могли б бути відповідальні для такого права, хіба що стратили б Св. Духа і через те перестали бути Новим Створінням: "А коли хто не має Христового Духа, той і не Його". - Рим.8:9.

Але чи можуть ці Нові Створіння бути без права, або закону, без якихсь регул? Ми відповідаємо, що найвищим висловом, або проявом Закону є Любов. Божі заповіді є так широкі, такі об'емисті, такі проникливі, що розділюють "суглуби від костяного мозгу", і тому вони не можуть бути виповнені в повному і цілковитому значенню цього слова, хіба лиш через Любов. Якщо б ми могли припустити, що

кожна точка Закону стала точно виконана, однак там було брак духа посвяти для Бога, то Боже Право не було б вповні задоволене. Противно, як Апостол говорить, Любов є виповненням Закону, і там, де панує любов, там теж буде велике старання, щоб кожну точку, кожну рису Божого зарядження, і всі Його постанови виповнювати, по мірі найкращих зусиль, і бути послушним до всього того, що він розуміє, що такою є Божа воля супроти нього, що це подобається Богу. Це він чинитиме не з примусу, але з радістю і добровільно.

Така любов для Бога, Його правоти і справедливости, Нове Створіння визнає при своїм посвяченню, і там Любов стається його Законом, або Правом, і він є ним твердо зв'язаний, або зобов'язаний і то аж до смерти. В якій мірі проявиться непослух для цього Закону, в такій мірі це є переступом Угоди спільноти з Богом. Так як послух до цього Закону Любови, по мірі нашої спроможності, означає самопожертвування і побіду над духом світу, і слабостями тіла і опозицією противника - в чім Господня ласка доповнює за наші ненавмисні промахи, чи хиби, і вирятовує таких побідників через Його власне ім'я і заслугу - так, що з другої сторони, добровільний непослух для неї, постійний і роздуманий переступ цього Права Любови означатиме страту духа всиновлення, означатиме загашення Св. Духа, означатиме, шо Нове Створіння перестало існувати.

Апостол бере під увагу цю точку, а саме, в який спосіб ласка заповнює або вирівнює за всі наші недосконалости, і запитує і відповідає на це припускаюче питання, кажучи: "Що ж тоді скажемо? Чи позістанемося в грісі, щоб ласка помножилась? Зовсім ні! Ми, що померли для гріха, як будемо ще жити в ньому?" (Рим.6:1-2) Коли ми прийняли прощення в Христі, ми заявили, що ми були обтяжені гріхом, і що так далеко, коли йде про нашу волю, наше бажання, ми померли для гріха і розпочали нове життя в праведности. І як наше оживлення для Бога і справедливости, як Нових Створінь, вказує на 374

нашу смерть до гріха, то якщо ми станемо живі до гріха з нашої добровільної волі, то це напевно свідчило б, що ми померли як Нові Створіння, що ми вже більше не є почислені як Божий нарід, як Нові Створіння в Христі, для яких всі речі проминули, і для яких, так далеко, коли йде про волю, усі речі стались новими.

Однак є властивим тут зупинитись, щоб завважити різницю між такими, що спотикаються з причини немочів тіла, і добровільним падінням, або відступленням від ласки, після того, коли ми закоштували доброго Слова Божого, і сталисъ учасниками Св. Духа - падіння, з якого було б неможливим бути назад приверненим (Жид.6:4-8; 10:26). Ми повинні точно розрізнити між тими, тому що вони є цілком відмінні. Спотикання тіла означає лиш, що наші смертельні тіла були опановані через блуд, з причини наших унасліджених слабостей, або через хитрощі противника; але що воля, серце зовсім з тим не годились. Правда, такі спотикання мають бути оплакувані і треба старатись бути на осторозі, щоб вони не повторювались тощо, та проте вони часом через Боже провидіння стають поміччю у розвитку нашого характеру. В той спосіб ми вчимося, щоб не довіряти забагато собі, не хвалитись нашою власною силою, але добре розуміти, що побіда, яка побіджус світ, є одержана через нашу віру; Тому, якщо Нове Створіння пізнає, що його тіло до певної міри спотикнулось, то він повинен скріпитись в тім місці, де спіткнувся, щоб в^такий спосіб ставатись сильнішим в Господі і в силі Його потуги, і бути менш схильним спотикатись, але бути більше скріпленим проти атак противника.

Отже ми, крок за кроком, вчимося як Нові Створіння, не надіятись на наше тіло, але глядіти до Господа, від Якого приходить наша поміч в часі кожної нашої потреби - завжди памятаючи, що ми ще є дальше Новим Створінням, і що через те, що ми дальше через віру перебуваємо під заслугою Христової жертви, і дальше намагаємся придержуватись і заховувати нашу Угоду

375

Любови до самопожертви, то так як сказав Господь "Сам Отець любить вас". Ми повинні бути відважні і пам'ятати, шо Нове Створіння не грішить - що для Нового Створіння не є гріх зарахований, і що, так далеко, як ми боремось з гріхом, то ніхто не може нас, як вибраних Божих, посуджувати перед Богом, - тому що "Це є Бог, Який оправдує ..і це був Христос, Який помер."- Рим.8:33,34.

ЗРІСТ В ОЦНЕННЮ ДОСКОНАЛОГО ПРАВА

Хотяй Закон Любови був основою нашої Угоди з Богом під яким ми сталисъ Новими Створіннями, все ж таки, ми з початку не зрозуміли вповні цього Права. Від того часу ми є в школі Христа, завчаючи про правдиве значення Любови в її повноті, в її ширині і глибині, зростаючи в ласці і в знанню, додаючи до нашої віри різні частини і якості любови: лагідність, терпеливість і братню любов тощо. Ми є пробовані по лініях любови, наші постепенні іспити будуть головно на цій точці. Лиш ті, які осягнуть досконалу любов, саможертвуючу любов, будуть почислені за гідних бути Новим Створінням, членами Тіла Христа.

БІГ ДО МЕТИ І СТОЯТИ ПРИ МЕТІ

В іншій ілюстрації Апостол представляє наші теперішні досвіди як біг до мети, і напоминає, щоб ми відложили всякий тягар і гріх, що обмотує нас, кожну неміч тіла, і кожну земну амбіцію, щоб ми могли з терпеливістю (витревало) бігти у змаганню, що призначене нам, щоб ми могли дійти до мети по нагороду, і щоб учинивши все, стояти - вірно при цій меті, повним в Христі (Фил.3:13,14; Жид. 12:1; Ефес.6:13). Це насуває нам на думку про певну дорогу, яка є поділена на чотири етапи, або частини - 1-ша частина, 2-га частина, 3-тя частина і 4-та частина мети - і на якій є різні труднощі, і опозиції, і засідки; і ми, розпочавши біг в цих 376

377

перегонах, бажаємо дійти до мети досконалої любови, бо знаємо, що коли не дійдемо до цієї мети, то не будемо відбиткою Божого Сина і тому не можемо в найвищому значенню подобатись Богу, і тим самим не можемо бути співнаслідниками з Ісусом в Царстві. Ціла дорога цих перегонів вказує на Любов, від воріт, аж до кінця. Коли входимо в ворота, то це з вдячною любовю для Бога за Його ласку супроти нас в Христі, що простив нам наші гріхи. Це є ця обов'язкова любов, яка від початку провадить нас віддавати наші тіла в жертву живу. Ми говоримо до себе, що коли Бог зробив так багато для нас, то ми повинні показати наше оцінення; Христос зложив своє життя за нас, і ми повинні складати наше життя за братів.

Ця обов'язкова любов є вповні властива, правдива і розумна, але вона не є вистарчаюча. Вона по черзі має провадити нас до вищого рода любови і коли перебігаємо першу часть дороги, ми ще маємо обов'язкову любов, але поза нею, (поза першою частиною) доходимо, що так скажемо, до оцінюючої любови. Ми навчились краще оцінювати Божу любов - бачити, що Божа любов, в

жодному значенню цього слова, не була самолюбна, але проявом Його величного і благородного характеру. Ми доходимо до дещо кращого зрозуміння про Божу справедливість, Божу мудрість, Божу силу і Божу любов; і коли ми роздумуємо над цими якостями нашого Творця, ми починаємо їх любити і тому ми практикуємо (впроваджуємо в наше життя) правду і справедливість, не тому, що це є нашим обов'язком, але тому бо їх любимо.

Біжучи цією дорогою дальше, доходимо до кінця другої частини мети і пізнаємо, що до цього часу ми не тільки навчились любити праведність, але також пропорційно ненавидимо гріх, і ми помічуємо в наших серцях зростаючу симпатію з Божою програмою відвернення, або усунення гріху, який залляв людство і приніс для всіх кару смерти. Ця друга частина мети зроджує в нас енергію, "оживлення", чинність для правди і

справедливости і проти гріху.

Наша любов зростає і ми прямуємо, і біжимо до третьої частини мети. Коли ми її досягнемо, наша обов'язкова любов і любов для принципів справедливости поширилась, не тільки до Божого характеру, включаючи огиду до кожного злого чину, що робить шкоду^для людства і перекручує Божий план і плямить Його характер, але при цьому місці ми осягаємо стан більшого співчуття для других - ми починаємо бути більше в спільноті з Божим почуттям, що є в опозиції не тільки до гріху, але також любить і співчуває з усіма, які шукають дороги праведносте і святости. Під цей час будемо здібні розпізнавати братів в дещо іншому світлі, чим ми їх бачили скорше. Ми тепер можемо бачити їх як Нове Створіння і розрізняти між ними, і їх упавшими тілами, яких недосконалості є нам знані. Ми вчимося любити братів як Нове Створіння і співчувати з ними в їх різних слабостях і упавшостях тіла. Так чулою стає наша любов для них, що ми є раді класти наше життя за них -щоденно жертвуючи наші власні земні інтереси і вигоди, і насолоди, даючи наш час, наш вплив та все інше потрібне, щоб їм помагати і служити.

Але ми дальше біжимо вперед до "мети", тому що тут є ще вищий рівень любови, чим той, а який ми теж мусим осягнути - четвертий і останній рівень - рівень, або мета нагороди. Якою є ця любов? Як вона може бути більшою від саможертвуючої любови для братів і в повній відданосте для Бога, і для принципів правди, і любови? Ми відповідаємо, що ще більша любов є та, про яку наш Господь згадує, коли говорить, що ми мусимо любити також наших ворогів. Це було тоді, коли ми були ворогами і чужинцями, і далекими від Бога з причини наших злих діл, що "Бог так полюбив світ". Це було тоді, коли ми ще були грішниками, що Бог дав свого Єдинородного Сина за нас. Це є стандарт, або рівень досконалої любови і нам не може її бракувати. Кожний, хто буде прийнятий Господом як член Нового Створіння в славі, мусить дійти до цієї 378

любови до ворогів.

Це не означає, що він має любити своїх ворогів так як він любить братів, тому що нам не є даний такий приклад - Бог не любить своїх ворогів так, як Він любить своїх синів і своїх приятелів; і Ісус не любив своїх ворогів так, як Він любив своїх учеників. Але Бог любив своїх ворогів так, щоб бути готовим і радим зробити для них те, що можна зробити, що годиться з справедливістю. І також Ісус любив своїх ворогів, так що Він був дійсно охочий допомагати їм і чинити добро для них - Він не мав ненависти, чи гніву до них через те, що вони Його ненавиділи, але все був і є готовий благословити їх у властивому часі, в Тисячоліттю, щоб вони всі могли прийти до знання правди, і що навіть ці, що Його прокололи, можуть дивитись на Нього і плакати, коли Бог зішле на них духа ласки і благання у властивому часі (Зах. 12:10). Ми мусим мати любов до ворогів, яку наш Господь очеркує, кажучи: "Любіть ворогів ваших і моліться за тих, що гонять вас" (Мат.5:44). Ми не можем дозволити, щоб в наших серцях мешкала гіркість, ненависть чи відраза. Вони мають бути так наповнені любов'ю, що навіть вороги не зможуть побудити почуття злости, чи гніву.

Яка терпеливість і братерська любов міститься в досягненню такого характеру, що не знайде нічого, навіть в ворогах, щоб їх побуджувати до злости, ненависти чи ворожнечі! І це є мета, або рівень до якого ми, як Нові Створіння, маємо бігти. Ми визнавали назовні наше оцінення цього духа Любови, ми визнавали відданість і посвятили наше життя в згоді з її принципами, і тепер ми є пробовані, щоб доказати до якої міри наше визнання було правдиве. Господь милосерно дає нам досить часу бігти в перегонах, тобто дає нам відповідний час на вироблення цього характеру. "Бо Він знає нашу постать, пам'ятає, що ми порох" (Пс.103:14). Ломимо того, для нас є необхідним, щоб ми пристосувались до цих постанов, якщо маємо бути співспадкоємцями з Божим дорогим

379

Сином, як члени Нового Створіння.

Наш Господь Ісус, Провідник нашого спасення, не потребував бігти в цих перегонах; Він не потребував виробляти цих різних рис, або частин, любови, а це тому, що Він був досконалий і мав ці риси в своїй досконалости від початку, отже Він був при меті, коли посвятився. Його пробою було, чи Він буде твердо стояти при цій меті, при тих принципах, і чи Він буде дальше любити Бога і праведність понад усе і дальше любити братів так, щоб зложити життя за них, і дальше любити своїх ворогів так, щоб з радістю чинити для них добро - чи Він буде твердо стояти на рівні досконалої любови. Ми знаємо як наш Господь задемонстрував свою лояльність до Любови у всіх степенях, а це в тім, що Він зложив своє життя не

** ** • •

тільки за Його братів, але також за Його ворогів, які розп'яли Його. Ми мусимо також мати таке досвідчення. Ми мусимо дійти до рівня досконалої любови в наших серцях, хоча в наших тілах не все будем здібні вповні виразити почування наших сердець.

Деякі можуть скоро бігти в перегонах - перебігаючи одну за другою частину; вони можуть скоро дійти до стану досконалої любови. Інші, не маючи стільки ревности, або не дивляться так пильно на Засновника нашої віри, роблять менший поступ в бігу і роками перебувають в стані обов'язкової любови, або може йдуть дещо дальше до любови Божого характеру і принципів праведности. Не багато переступили це місце, щоб осягнути братерську любов, яка зробила б їх такими, що вони з радістю чинили самовідречення, коли б тим могли служити товаришам віри. І ще менше доходить до точки, - до рівня, або мети - досконалої любови - любови їх ворогів, яка не тільки не буде старатись їм шкодити, але буде радо їм помагати і їх благословити там, де є властиво і відповідно. Коли Господь був дуже терпеливий з нами, даючи нам нагоду дійти до "мети", то ми повинні радуватись в Його доброті і милосердю, і повинні бути тим більше енергійними тепер досягти до цієї "мети нагороди", 380

пам'ятаючи, що час є короткий і що Отець одобрить, і прийме лиш такий характер досконалої любови до Нового Створіння.

Так як наш Господь був пробований при "меті досконалої любови", так само будемо ми всі, коли дійдемо до неї. Тому ми не повинні сподіватися осягнути цю "мету" лиш перед самою смертю, але так скоро, як це є можливе. Міра нашої ревности і любови буде показана перед Богом і перед людьми через швидкість, з якою ми дійдемо до цієї "мети".

Слова Апостола "І все зробивши, стійте" (Ефес.6:13), вказують, що після того, як ми дійшли до рівня досконалої любови, там ще буде досить проб для нас - проба віри, проба терпеливосте, проби по лінії різних частин любови. Світ не є приятелем цієї ласки, щоб нам помагати йти дальше у властивім напрямку; сатана є дальше нашим противником і він завжди буде міг робити перешкоди, і збуджувати противності проти нас, щоб усунути нас з місця, до якого ми діпняли. Це є наше випробовування. Ми мусимо сильно держатись того всього, що ми осягнули, ми мусимо "держатись мети", аж це коштуватиме нас наше земне життя - складаючи його в службі для Бога, для братів і також чинячи добро усім людям, а найбільше "товаришам", або "рідним" по вірі (в одному анг. перекладі є сказано "Християнським братам). "Вірний є Той, Хто покликав нас", Який^обіцяв нам поміч в часі кожної потреби на цій дорозі. Його ласка є вистарчаючою для нас. - 1 Сол.5:24; 2Кор.12.-9.

Цей Закон Любови, як ми вже бачили, с законом Ангельських синів Божих також - їх послух для Божої волі і їх згода між собою є основана на ній. І хоча підчас віку Тисячоліття закони і правила, і застереження будуть наложені на людство, тому щоб привести його до благословенних постанов і розпоряджень Тисячолітнього Царства, все ж таки ті, які при кінці віку Тисячоліття будуть признані за гідних вічного життя, можемо бути певні, перейдуть поза стан звичайного послуху для закону

381

і його вимог - вони будуть мати написане в серцю оригінальний Закон Божий, послух, і Закон Любови, який є частиною Божого характеру. Ті реституційні сини Божі, на земному поземі, будучи Ним прийняті, будуть також усі мати духа любови, без якого було б неможливим подобатись Богу, тому що він шукає таких "поклонників", які будуть поклонятись Йому в дусі і в правді. Таким чином

бачимо, що так як небеса, так і земля мусять мати Право, або Закон, і мусять вимагати послуху для нього, однак Божий стандарт, або рівень послуху, є так багато вищим від наших земних недосконалих ідей, чи понять, що одне слово Любов виражає, або визначує цілий Закон Божий, під який усі Його сини на кожному поземі життя (духовім чи земнім) будуть піддані. Як чудовим, як величним і як славним є характер і план нашого Бога! Любов є виповненням Закону, ми не можемо уявити собі про якийсь вищий Закон чим цей.

Ми до цього часу трактували цей предмет абстрактно. Тепер ми бажаємо звернути увагу, що Нове Створіння, в той час як ще перебуває в тілі, і є піддане більш або менш його немочам та противностям і т.п. має регулювати себе, свою поведінку супроти один одного і супроти світа тим Правом Любови, Новими Заповідями, які Господь дав для всіх тих, які стаються Його послідовниками. Це було прекрасно назване як:

ЗОЛОТЕ ПРАВО

Золото, як ми вже бачили, є символом цих річей, які є Божі, тому Золоте Право є Божою регулою, або правилом, і як ми щойно бачили, що Божим правилом, чи регулою, є Любов. Найблищим підходом до цього Закону Любови, що природний чоловік може дійсно оцінити - найвищий рівень знаний для природнього чоловіка, є "Не роби ближньому твоєму нічого того, що ти не хотів би, щоб він робив тобі". Це с негативне добро, але Золоте Право Любови, яке Господь дав для Нового Створіння тепер, і яке 382

383

ніхто, лиш Н. Створіння може тепер оцінити і розуміти, є позитивною якістю, "Роби другим те, що ти бажав би, щоб вони тобі робили". Це є позитивною добротою, живучою, чинною Любов'ю. Якщо члени Нов.Ств. не зможуть часом вповні пристосуватись до всіх рис цього Золотого Права, права їх істоти, то це напевно буде їх непокоїти, хіба що вони ще є "немовлятами" на цій новій дорозі. І якщо якийсь переступ цього спровадить їм біль і жаль, то це є добрим знаком, що переступ не був добровільний, не з серця, не переступ принципу Новим Створінням, але переступ, що став наслідком немочі тіла, противний до намірів духа, або серця. Однак, в міру як новий ум буде живим для Бога, ревним чинити Його волю, то в такій самій мірі він буде скорий, насторожений і енергічний в пильнованню своєї земної посудини, в якій перебуває. Він вложить на себе зброю Божу, щоб міг провадити добру боротьбу проти хиб і немочів тіла. Він буде наполягати, що наколи була зроблена помилка, в словах, чи в ділах, то річ треба направити, шкоду вирівняти, навіть з процентом як треба, і це якнайскорше, шоб в цей спосіб, засоромлені "земні посудини" ставались менш чинними в своїм спротиві до нового ума.

Це право Нов. Створіння впливає на його спільноту з Богом. Він пізнає значення слів "Люби Господа цілим серце, цілим умом, з усієї душі і сили." Тут нема місця для себе, хіба що це "себе" буде в повній згоді з Богом. Це впливає на його спільноту з братами, тому що як він може любити Бога, Якого не бачить (за вийнятком очима віри), якщо він не любить брата, який має Божого Духа і якого бачить природними очима? (ІЙоана 4:20,21) Як він завчає старанно досліджувати своє поступовання з ними, роблячи для них те, що він бажав би, щоб вони йому робили, то він пізнає, що тут наступає велика переміна в його життю, що це не є зовсім правилом, чи законом, під яким він, чи інші були призвичаєні жити, думати, поступати і говорити.

Він теж пізнає, що так як він любив би, щоб брати

поступали добре і лагідно з ним, то так само він повинен говорити і поступати ласкаво і лагідно, і ввічливо з ними. Так як він любив би, щоб вони були терпеливі супроти його слабостей і недосконалостей, і покривали плащем милосердя ці людські недомагання, то так само він повинен робити для них. Він пізнає, що так як він не любив би, щоб брати зле говорили про нього, навіть коли б це, що він помилився, було правдивим, то так само він повинен бути милосерним супроти них, і "не говорити зле про нікого", але "чинити добро для всіх, а найбільше для товаришів по вірі. Так як він не любив би, щоб другі вимагали від нього більше, чим він зможе зробити, так і він не буде вимагати від других більше понад їх сили, чи спроможності. Таким самим принципом буде керуватись супроти світа і його справ. Таким чином цілий шлях життя є постепенно змінений, і так як Апостол подає, що ця зміна відбувається в міру як ми "Дивимось мов у дзеркало, на славу Господню" - в міру як ми приходимо до щораз кращого пізнання і теж оцінювання вартости переображування, щоб статись

подобієм славного Божого характеру і характеру нашого Господа, керованого Золотим Правом Любови. - 2Кор.3:18.

Як наш новий ум, наша воля, сплоджена з Святого Духа, постепенно розвивається, то ми є постепенно "переображувані з слави у славу"; і в такий спосіб перемінені в наших серцях, в наших умах, в нашій волі і в наших замірах (і так далеко як можливо, і на зовні) ми стаємось спосібними, або "достойними", згідно з Божою обітницею, до великої і остаточної зміни у воскресенню, коли це, що було засіяне в слабости і тлінню, повстане в силі і в славі, як Нове Створіння - Христос Божий. Йзні Добрі і помічні поради, напомини і думки є нам дані через Господа і Апостолів, і повторювані і дораджувані різними братами, як корисні для напомину і направи тощо, але Право, блаженне Право, під яке Нове Створіння є піддане через його Голову, є Правом Любови, цим Золотим Правом. Це, правильно оцінене, означатиме, що багато 384

385

речей зроблених тепер Новим Створінням, не буде більше зроблено, і багато речей тепер ними занедбаних, будуть роблені з ревністю і старанністю.

ДОСКОНАЛЕ ПРАВО СВОБОДИ

Якщо хтось був схильний думати, що Нове Створіння дістало від Господа за багато свободи, або вільности, без відповідних ограничень, чи правил, то вони напевно змінили думку, коли почали бачити довжину і ширину і загальну об'ємистість цього Божого Права, яке є коротко зісумоване в цім однім слові, Любов. Апостол називає це "Закон (Право) Свободи" (Яків 1:25). (В деяких перекладах є "закон волі"). Але Бог робить це право свободи спосібним лиш до Нового Створіння, сплодженого з Його Духа. Воно не може бути пристосоване до нікого іншого. Інші є ще дальше або під Мойсеевим Законом, як слуги, не спосібні до "свободи, для якої нас Христос визволив", або вони є ще під осудом оригінального Права - вироком смерти, і як осуджені грішники, є дальше трактовані як чужинці і вороги, які є без Бога і без надії; вони навіть не знають про ласку Божу, яка приносить спасення для всіх у відповідному часі, але яка в теперішнім часі є об'явлена лиш для небагатьох. Велика маса людства є ще дальше засліплена противником, щоб їм не світило світло Євангелії Христа.- 2Кор.4:4; 1Тим.4:1.

Свобода, або вільність, не є для тих, що є злими, що мають злі стремління, зле успосіблення, як про це саме суспільство засвідчує, коли ув'язнює таких. І також досконале Право Свободи не є відповідне для тиз, що мають злі нахили, але для тих, що мають добрі - для досконалих. Світ в Тисячоліттю не буде підданий під Право Любови, але ним буде правити Справедливість і Милосердя під правом послуху для Царства. Не скорше, аж при кінці цього Царства (коли добровільні злочинителі будуть відтяті від життя через Другу Смерть) буде людство - випробоване і признане за досконале і в повній гармонії

з Божим стандартом, з Його вимогами - буде піддане під Право Свободи - Любов, і його Золоте Право. Аж до цього часу вони будуть трактовані як слуги. (Жид. 13:17) Нове Створіння, яке є тепер під Правом Свободи, є тому так трактоване, бо "для них старі речі проминули, а всі новими сталисъ" - вони тепер ненавидять гріх, а люблять праведність і вживають свою свободу, не як нагоду, щоб задовільняти тіло, але щоб його умертвлювати - не гуляти в гріху, але жертвувати земні інтереси, шоб в співпраці з Господом усунути гріх і звільнити світ з нього і його кари смерти. Ці, знову сплоджені до цього нового духа, або успосіблення - Духа Божого, і які сталисъ учнями в школі Христа, щоб вчитись у Нього і поступати в Його сліди -ці, і лиш ці можуть бути безпечно поставлені під Право Свободи. І коли вони стратять духа всиновлення, вони перестануть бути синами, і стануть усунені з під цього Права Свободи.

Ті, що тепер учаться вживати свободу, якою Христос зробив їх вільними - ті, які через посвячення підійшли під це досконале Право Любови, і які під ним кладуть своє життя за братів і за правду, і за справедливість - ці вірні будуть зараховані за гідних бути представниками Господа і співспадкоємцями з Його улюбленим Сином у великій праці благословення світу. І, як дуже конечними є ці кваліфікації для їх праці, то може бути видно з того, що ті, які будуть учителями, суддями, помічниками і царями світу, будуть в такий спосіб (через ці кваліфікації) благословити усі народи землі. Отже бачимо і тут важну причину, щоб вони розвинули вповні свій характер і були випробувані в цій Любові, щоб бути милосерними і вірними Царськими Священиками.

386

РОЗДІЛ 8

ВІДПОЧИНОК АБО СУБОТА НОВОГО СТВОРІННЯ

Наша студія в минулому розділі виразно доказала нам, що немає закону для тих, які є в Христі Ісусі поза всеобіймаючим Законом (Правом) Любови. Ми виразно і ясно бачили, що Нове Створіння, Духовий Ізраїль, не є в жодному того слова значенню під такою Угодою Закону, "доданого задля переступів" чотириста тридцять літ після Угоди, під якою Нове Створіння є прийняте в Улюбленім. Правда, наш Господь Ісус за днів свого тіла заховував точно сьомий день тижня згідно з Мойсеевим Законом, хоча не згідно з деякими перекрученими поняттями писменників та фарисеїв. Це було тому, що по тілу Ісус був жидовин (єврей) уроджений під Мойсеевим Законом і через те підлягав під його вимоги, які Він виповнив і, як Апостол говорить, "прибив їх до хреста" - припроваджуючи його в той спосіб до кінця, коли йде про Нього самого і тих всіх жидів, які через Нього приходять до Отця. Усі інші жиди, які не прийняли Христа, є дальше зв'язані кожною регулою і приписом їхньої Угоди Закону і як Апостол пояснює, вони можуть звільнитися з під нього лиш тоді, коли приймуть Христа як такого, що є кінцем Закону -через віру.- Рим.10:4.

Коли йде про поган, як ми вже бачили, вони ніколи не були під Мойсеевим Законом (Угодою, яку Бог зробив через Мойсея з Ізраїлем, даючи їм Закон) і тому не могли бути звільнені з під нього; і ми також бачили, що наш Господь - Нове Створіння, сплоджений при своїм 388

хрещенню і народжений з Духа при своїм воскресенню -був позаобразовим насінням Авраама і спадкоємцем усіх обітниць даним Йому; і що жиди і погани, які вірою приходять до Нього, а через Нього до Отця, і коли є сполоджені з Св. Духа, с подібно зараховані як Нові Створіння і є співспадкоємці з Ісусом в Умові Авраама, жодний член якої не є під доданим Мойсеевим Законом, тобто Угодою Закону. І тому, хотяй чоловік Ісус Христос був під Законом і був зобов'язаний заховувати сьомий день як частину цього Закону, таке зобов'язання до Закону скінчилося для Його послідовників і також для Нього самого, коли Він помер; Він справедливо і правильно учинив кінець Закону для всіх жидів, які Його прийняли і через Нього сталисъ мертвими для Угоди Закону, а «живими для Авраамової Угоди.

Це не є дивно, що навіть Апостолам взяло якийсь час, перш ніж вони могли зрозуміти вповні зміну віку Закону на вік Ласки - вік Євангелії. Бачимо, що подібно це вимагало багато літ, щоб вони могли зрозуміти вповні, що в смерті Христа середня перегороджуюча стіна між поганами і жидами стала переломлена, і що відтоді погани не мали бути вважані за нечистих, не більше від жидів, тому що Ісус Христос з ласки Божої за всіх пожив смерти, і тому відтоді кожний, хто через Нього приходить до Отця, може бути прийнятий - прийнятий в Улюбленім. Навіть кілька літ після конференції Апостолів, на якій Петро і Павло свідчили про ласку Божу дану поганам і про дари Св. Духа, говорення мовами тощо, подібно до того, що сталось для жидів в П'ятидесятниці, ми бачимо, що АпЛетро ще дальше отягався і піддавався під упередження віруючих жидів до такої міри, що відсувався від навернених поган, вважаючи їх за нечистих. Через те він стягнув на себе догану від Ап.Павла, який добре розумів цю справу, краще від усіх Апостолів. Отже коли Апостол потребував цього напомину, щоб помогти йому побороти всяке таке упередження, то можемо легко теж припускати, що маси віруючих (майже всі жиди) були через кілька ліг в

389

великім замішанню відносно цілковитої зміни Божої діяльности, що розпочалась від Христа.

Жидівський звичай включав, не тільки в Палестині, але між усіма розпорошеними жидами по цілому світі, святкування суботи. Субота початкове була призначена не на що інше, лиш як день відпочинку, день заперестання праці, і пізніше зовсім властиво стала вжита як день читання Закону і Пророків і до напомину в синагогах. Це був день, в якому не провадилось жодних інтересів по цілій Палестині, і тому навернені на Християнство жиди зовсім природньо збирались в суботу на студії Закону і Пророків, які тепер виповнювались в Христі, і щоб напоминати і заохочувати один одного

до витривалости, тим більше, як бачили, що наближується день - великий Господній день, Тисячоліття "часи реституції, про які Бог говорив від віку устами всіх святих пророків". Апостоли і Євангелисти, які подорожували поза Палестиною, знаходили найбільш слухаючих вух для Євангелії між жидами, які очікували Месії; і вони мали найкращу нагоду стрічати таких на їх звичайних сьомого дня зібраннях. В Божому об'явленню не було нічого, що перешкаджало б проголошуванню Євангелії сьомого дня, так як і першого дня, чи якогось іншого дня в тижні. Дійсно, ми можемо бути певні, що ці ранні Євангелисти голосили Слово постійно, де тільки пішли і при всякій оказії для кожного, хто мав вуха до слухання.

Апостол, який заявив, що Христос учинив кінець Угоді Закону, прибиваючи її до хреста, не сказав ні одного слова до Первої Церкви, так далеко як показує запис, відносно якогось права чи обов'язку, щоб особливо заховувати сьомий день тижня, чи який інший день. Противно, вони точно держались тої думки, що Церква с Новим Створінням, під оригінальною Угодою; і що, як такий дім синів, Нове Створіння не є під Законом, лиш під Ласкою. Ці надхнені вчителі виразно в багатьох словах вказували на вільність Нового Створіння, кажучи: "Нехай же ніхто не судить вас за їжу, чи за питво, чи за свята, чи 390

за новомісяччя, чи щодо суботи, це бо тільки тінь майбутнього, а тіло - Христове".- Кол.2:16,17.

Вони хотіли, щоб Церква розуміла, що різні приписи відносно свят і посту, і часу, і пори (року), і днів були частиною загальної системи, яку Бог встановив з типічним Ізраїлем, а які були лиш тінями кращих надходячих річей, що відносяться до духового Ізраїля. Для жидів ці речі були дійсністю, дані і приказані з Божого розпорядження. А для Нового Створіння вони є лиш тінями, або типами - науками, що вказували на велике виповнення, і ніщо більше. Факт, що Апостоли радо вживали субітний день і теж синагоги в зв'язку з поширюванням Євангелії Христа, не був в жодному значенні схвалюванням жидівської системи ні жидівського Закону як правило, або зобов'язання для Нов. Створіння. Ми сьогодні, коли б мали нагоду проповідувати Христа в жидівських синагогах, то це чинили б не тільки першого дня тижня, але радо проповідували б в жидівську суботу, тобто сьомого дня тижня. Так, ми також були б раді проповідувати Христа навіть в поганських храмах і в поганських святих днях, але, чинячи так, ми не схвалювали б поганських наук, чи обрядів, чи святих днів.

Коли йде про перший день тижня, що с загально заховуваний як свято, тобто день відпочинку між Християнами, то це с помилкою говорити, що цей день став затверджений декретом римо-католицької Церкви. Це с дійсно правдою, що за часів Константина, більше чим два століття по смерти Апостолів, в великій мірі закрався до Церкви формалізм, що постепенно ложні учителі намагались віддати послідовників Господа під панування клеру, і що священство та пересуди почали проявляти щораз більший вплив. Це є правдою, що в цьому часі впроваджувано правило між номінальними Християнами, щоб вони заховували перший день тижня для релігійних чинностей і т.п. і здержувались від ручної праці, за вийнятком праці на полю, де збирання збіжжя вважалось конечністю. Це є теж правдою, що цей малий початок

391

зобов'язання і натяк, що перший день тижня для Християн перевищує сьомий день тижня для Жидів, постепенно провадив щораз більше до вірування, що кожний наказ даний жидам відносно сьомого дня відносився також до послідовників Христа щодо першого

ДНЯ ТИЖНЯ.

Але властиве святкування першого дня тижня має свій початок давно перед часом Константина - не як примус, не як конечний обов'язок, але як вільне бажання, як привілей. Цей факт, що наш Господь повстав з мертвих першого дня тижня, був би сам собою властивим днем до святкування між Його послідовниками, позначуючи відживлення їхніх надій; але до цього був доданий цей факт, що в цьому дні Його воскресення Він стрінувся з Його двома послідовниками в дорозі до Емаус і пояснював їм Писання, які опісля сказали "Хиба ж серце наше не горіло в нас, як Він промовляв до нас у дорозі, і коли Він вияснював нам Писання?' (Луки 24:32); і цього самого дня бачили Його при гробі обидві Марії, і також в цьому дні показався Марії Магдаленій яко огородник, і також в цьому дні дав себе пізнати на загальному зібранню Апостолів. Вони ждали цілий тиждень на дальшу появу свого воскресшого Господа, але Він не появився їм скорше, аж на слідуючий перший

день тижня, коли знову показався одинадцятьом. І так далеко, як ми знаємо, то всі появи нашого Господа для братів були першого дня тижня. Тому це не дивно, що, без жодного наказу від Господа і Апостолів, Первісна Церква прийняла звичай, щоб збиратися спільно цього першого дня тижня упам'ятковуючи їх велику радість, що стала започаткована через воскресення нашого Господа і також як пригадка того, як їх серця палали в цьому дні, коли Він пояснював їм Писання.

Вони навіть продовжували обходити яко пам'ятку спільне "ломання хліба" в цьому дні - не як Господню Вечерю, але як пригадку того, яке благословення вони одержали в Емаусі, коли Він переломив хліб для них і 392

коли їх очі відчинились, і вони пізнали Його; і також коли в горішній кімнаті Він їм явився і ломив хліб з ними, і дав їм задовільняючий доказ, що Він дійсно є їх воскресший Господь, хотяй змінений (Луки 24:30, 35,41-43). Читаємо, що це ломання хліба було роблене з радістю - не так як пам'ятка Його смерти, але як пам'ятка воскресення. Це не представляло Його зломаного тіла і пролятої крови, але відсвіжуючу правду, яку Він їм вияснив і через яку їх серця стали переповнені чудовою і веселою надією майбутности, запевненою їм через воскресення з мертвих. (Тут ніколи не згадується про чашу в зв'язку з цим "ломанням хліба"). Ці сходини першого дня тижня були нагодою втіхи - радости, що через воскресення з мертвих Ісуса настав новий порядок річей.

Як Церква постепенно звільнювалась з близької сполуки з Юдаїзмом, а особливо після знищення Єрусалиму і загального упадку жидівської системи, вплив сьомого дня (суботи) почав заникати і більш менш став пов'язаний з першим днем тижня і духовим відпочинком, заохоченням і відсвіженням Нового Створіння, починаючи від воскресення нашого Господа в славі, честі і бесмертю.

Коли йде про поганський світ в загальному, то Бог не дав йому особливих законів чи заповідів; вони мали лиш те, що осталось з оригінального Закону написаного в їх єстві, в їх природі, а яке постепенно було стиране і сталось майже вимазане через гріх і смерть. До того було додане лиш одне повеління - Покутуйте!- тому що тепер є представлена нова нагода до життя (яку можна осягнути тепер, або в Тисячоліттю) і кожний добровільний чин і думка матиме відповідний вплив на остаточний вислід в кожній справі. Але для тих, які були без Христа, нічого більше крім цього післанництва - Покайтесь- не було дано. Лиш до тих, що каються, Бог говорить дальше, якщо вони мають вуха до слухання і серце, щоб підпорядкувати себе під Його волю.

Коли йде про міліони номінальних Християн в

393

наших днях, то вони не тільки не здоліли зрозуміти дійсного Божого характеру і теперішнього поклику Нового Створіння, але також не здоліли зрозуміти права Нового Створіння і мильно представляли його свободу, його символи тощо. Церковництво зросло і також його блудне навчання до світу відносно хрещення, Господньої Вечері тощо, і також його зрозуміння відносно Суботи (Сабату, відпочинку) і Божого Закону (Права) і Угоди з Новим Створінням. Це очевидно ніколи не було заміром Господа, щоб номінальне Християнство мало розуміти і оцінити правду відносно цих предметів в теперішнім часі. Бо так як Апостол заявив, "Чого око не бачило, і вухо не чуло, і що на серце людині не прийшло (природної людини), те Бог приготовив тим, які Його люблять" - вони не зрозуміли Його волі, ні Його плану відносно "малого стада". "Але Бог об'явив це нам Духом Святим, бо Дух усе досліджує, навіть глибини Божі" (Його добру і приємну, і досконалу волю відносно нас тепер і опісля). Не оцінюючи духа Високого Поклику, ні досконалого Права Свободи, що відноситься до вибраних, - не маючи змоги цього оцінити з причини недостачі Господнього Духа, нам не дивно, що форми та церемонії, пощення, дні покути та різні ограничення, святі дні і відпусти стались путаючими ланцюхами для номінального Християнства. Також не є дивним, що деякі з правдивого Божого народу, "вибраних", "малого стада" стались остаточно так обмотані тим невільництвом, що через те стали в великій мірі позбавлені правдивої свободи синів Божих.

Ми не виступаємо проти заховування чи святкування першого дня тижня. Противно, ми радуємося, що під Божим керівництвом цей день є в загальному святкований по цілому цивілізованому світі. З причини його загального святкування, ті, що посвятились Господу, а їх небагато, мають особливу користь і привілей, яких вони були б позбавлені, коли б цей день не був так святкований. Нові Створіння усюди можуть дійсно радуватися, що вони мають нагоду відложити один з семи днів особливо для 394

395

більшої служби Господу, на духову спільноту тощо. Це було б великою стратою для Божого народу, коли б загально занехано святкування цього дня. Тому навіть з цієї причини, якщо не з іншої, Господній народ повинен не тільки обходити цей день побожно, тверезо і в духовій чинності, але також корисно впливати і піддержувати його правильне святкування, щоб ні через слова, ні через діла не відводити світу від його святкування.

Але, так як деякі є зведені через думання, що сьомий день тижня в жидівській Угоді простягався на всіх людей як обов'язок, то так само інші є під подібним обов'язком для першого дня тижня - вони думають, що через Боже призначення цей день став прибраний зовнішною святістю, подібно до сьомого дня між жидами під їх Угодою Закону (жиди були "домом слуг" під Законом, а не під Ласкою). Дійсно, багато людей, які самі не є дуже релігійні і не визнають посвячення, присвячують велику вагу до такого святкування, стратили б пошану для людей Божих, коли би вони замість молитись і прославляти Бога в цьому дні, виконували б якусь звичайну щоденну працю. Ми радимо, щоб ці, які більш виразно розуміють свободу, якою нас Господь зробив вільними, не вживали цієї свободи на те, щоб вона була спотиканням для других, але вживати так як для Господа і один одного, на користь зросту в ласці, в знанню, і в овочах Св. Духа. Тому радимо всьому посвяченому Божому народові, щоб всі вони і по змозі їх сім'я - не тільки малі діти, але дорослі також - святкували відповідно Неділю. Тут усі повинні бути поінформовані відносно призначення і придатности цього дня до молитви і студії Божого Слова, і про те, що цей день є властивий на відпочинок від фізичної праці, не тільки для Церкви, але й для світу.

Хоча ми є зовсім вільні від жидівського Закону, ми все ж таки можемо розуміти, що тому, що це повеління прийшло від Господа, то це є дуже правдоподібним, що в додатку до типічного значення різних приписів і установ Ізраїля, з ними було також пов'язане практичне добро.

Наприклад, ми можемо бачити типічне значення в назначенню певних звірят як чистих і добрих до споживання, а інших як нечистих і через те недобрих до споживання; і хоча ми можемо не розуміти як і чому деяке м'ясо з цих звірят є нездорове, ми маємо всяку причину вірити, що так є - наприклад безрога, заяць, вугор і т.п. Ми не переступаємо права, коли їмо м'ясо з цих створінь, тому що ми не є жидами; все таки, тут ми повинні мати певне застереження і пильнувати, щоб помітити, до якої міри вони можуть бути здоровими чи нездоровими в певних місцях, а це тому, що ми є зобов'язані заховувати закон здоровля, так далеко як можемо його розпізнати.

Щось подібного можемо бачити в відпочинку одного з семи днів, даних Ізраїлеві, - не тільки типічну науку, але також як конечний засіб для теперішнього людського стану та обставин. Це є загально визнаним, навіть через тих, що ігнорують взагалі Боже Слово, що відпочинок сьомого дня є корисний, не тільки для людей, але також і для робочих тварин. Крім того деякі твердять, що це право конечності відпочинку від постійної праці відноситься до певних неживих річей, як наприклад до обертаючихся коліс поїзду тощо. На доказ цього цитуємо певний допис з Лондонського Експресу, там пишеться:

"Це може звучати дивно, коли хтось говоритиме про "змучену сталеву вісь", або "змучену залізну рейку", але таку бесіду можна чути на залізниці і в машинових варстатах і вважається за властиву. Твердження, що неживий металь стасться перемучений, може вам виглядати видумкою, але знавці машин і того як вони працюють, говорять, що праця мучить їх і що вони потребують відпочинку, так як ви. Що спричинює, що вісь зломиться? запитує директор руху, "втома (змучення) металю" відповідає інспектор. Часом вісь зломиться, або колесо розколеться під меншим, чим звичайним напруженням і докладні досліди показують, що там не було хиби чи слабого місця. Це заставляє інженерів приписувати втомленню металю як причину зломлення. 396

397

М'язи сталі можуть мучитись так як м'язи тварин, і металь, що не має відпочинку перестане працювати і може спричинити велику небеспеку. Так принайменше говорять інженери, і вони твердять, що без відпочинку споріднення молекул металю один до одного ставатиме слабшим, поки не настане точка зломлення і тоді настає клопіт."

У Франції після Комуни (Спільноти) і часу її недовірства, рішено усунути біблійний час відпочинку -один із семи днів - а на місце того впровадити як день відпочинку один із десяти днів; але це не показалось добрим і хоча французи дуже бажали числити це після метричної системи, то однак скоро переконалися, що Природа має свій власний спосіб і що вона вибрала тут число 7 і визнала це в якийсь спосіб за властивий. Наприклад, вони пізнали, що криза гарячки стасться сьомого дня, або чотирнадцятого дня, або двадцять першого, або двадцять восьмого і коли не поліпшає тридцять п'ятого дня, то звичайно наступає смерть. Вони не були в змозі цього змінити, щоб гарячка досягала своєї кризи по метричній системі.

Бувши далеко від того, щоб дораджувати занехання Християнської Неділі, ми напоминаємо, щоб її заховувати як корисну для природнього чоловіка і теж для духової користи Нов. Створіння. Напоминаємо, щоб нічого не було роблено, що могло б в якій-небудь мірі, чи значенню ломити, чи усувати це велике благословення, яке прийшло до нас посередньо через жидівський Закон. Правда, ми були б втішні, коли б усі розпізнали цей день як один для добровільної служби для Господа, але, тому що більшість не може цього зрозуміти, то нехай перебуває і відпочиває під цією нешкідливою помилкою відносно цього предмету, а що може бути дійсно на їх користь.

Нове Створіння потребує особливої поради відносно того, як властиво треба користуватись цим днем, розуміючи^ що їх життя як цілість стало посвячене для Господа і Його служби. Поступаючи не по тілу, але по

Духу, вони будуть старатись особливо, щоб вжити таку корисну нагоду на прославлювання Бога в своїх тілах і в дусі, які є Його. Славлення, подяка, роздумування і напоминання згідно з Божим Словом і планом буде властивим в цьому дні. Ми не говоримо, що цей Господній День, Неділя, мусить бути посвячена виключно на релігійні справи. Бог цього не приказав, і ніхто інший не має права цього чинити. Однак, де є наше серце, де є наші почуття, симпатії і любов, там і ми схочемо бути, і можемо напевно заявити, що кожний член Нового Створіння знайде свою найбільшу радість, найбільше вдоволення в товаристві і в спільноті з Господом і Його братами, і що наслідком цього він дуже рідко забуде збиратись з ними, так як Писання напоминає, але не приказує.- Жид. 10:25.

Це, що ми робимо добровільно для Господа, без наказу, є тим більшим доказом нашої любови і лояльності для Нього і для Його справи і, безсумніву, буде відповідно Ним оцінене. Багато з Нов. Створіння мають дітей або певні особи під своєю опікою і такі повинні бути відповідно навчені відносно пристойностей цього ж дня і його користей, і відповідної свободи, якою можуть втішатись. Нічого в Св. Письмі не піддержує тиранського рабства, яке увійшло до много Християнських домів під назвою "пуританського сабату", згідно з яким, навіть сам усміх в цьому дні є гріхом, а поцілувати свою дитину було б злочином, і сидіти під деревом та роздумувати над Природою було б богохульством, навіть коли б хтось з Ідеї природи подивляв Бога, Творця цієї природи. Це є теж властивим, щоб ми, усуваючи таке блудне поняття, не звернулись до іншої скрайності, в яку багато впало, підтримуючи надмірно веселе поступовання, різні забави, світську музику, або різні роботи, які можуть бути виконані в інших робочих днях. Діти Нов. Створіння повинні у властивий спосіб проявляти духа здорового розуму, якого Бог обіцяв їх родичам через Св. Духа і Слово Правди. Мудре і поважне заховування, чи святкування, 398

399

першого дня тижня як дня відпочинку і умового та морального відсвіження, і спільного товаришення в родині і між членами Господньої родини - Нов. Створіннями -напевно принесе для всіх благословення.

Тут також треба брати під увагу право держави, а що е також важне. В певних станах, чи державах є закони, що наказують обходити Неділю як свято. Нарід Божий має бути народом, який повинуеться державним законам - не менше від інших, у всіх справах, які не противляться їх сумлінню. Тому, коли б два чи три сабати (свята) були приказані через цивільні права, Нові Створіння повинні їх заховувати і вважати за благословення, бо це збільшує їх нагоду для духового розвитку. Але тому, що вони були б з світового, а не з Божого призначення, вони (Н.Створіння) не повинні почуватись, що є зовов'язані заховувати їх більш того, як світ розуміє, що треба заховувати згідно з його правом.

САБАТ (СУБОТА) ІЗРАЇЛЯ Є ТИПОМ

Ми вже помітили, що обов'язок заховувати Сабат в жидівському Законі, який був проголошений на горі Синай, не був даний іншим народам і через те не зобов'язував їх, лиш жидів. Перше його святкування, згідно з записом Св. Письма, було після встановлення першої риси жидівського Закону - Свята Переходу. Після того, коли Ізраїлі™ вийшли з Єгипту і ввійшли в пустиню, вони одержали першу науку відносно захована цього дня відпочинку в зв'язку з збиранням манни, перш ніж прийшли до гори Синай, де були їм дані Десять Заповідей. Нічого не було сказано Адамові, ні Енохові, ні Ноєві, ні Авраамові, ні Ісаакові, ні Яковові відносно заховування суботи. Там немає жодної згадки про те, прямої чи посередньої. Одинокою скоршою згадкою про "сабат" є в зв'язку з описом Божої творчості, де нам є сказано, що Бог відпочив сьомого дня, який, як ми скорше бачили, не був 24 -годинний день, але семитисячлітний день.

Даючи Ізраїлеві наказ семиденного відпочинку, Бог

уподібнив їхнє заховування 24 годинного часу відпочинку з своїм власним відпочинком на більшу і вишу скалю; і це провадить нас до висновку, що крім благословення, яке Ізраїль одержував із тижневого відпочинку, то в тім ще була додаткова типічна наука для Н. Створіння; так як дійсно знаходимо типічні науки в зв'язку з кожною рисою цього народу і його Закону.

Сьомий день, сьомий місяць і сьомий рік були важними в Законі. Сьомий день як час заперестання праці, час фізичного відпочинку, сьомий місяць як такий, в якому поєднання за гріхи виконювалось, щоб вони відпочивали від гріхів; і сьомий рік, в якому відбувалось звільнення з неволі, з рабства. Крім того, як ми вже бачили, сьомий рік помножений через сьомий (7x7= 49) допроваджує до п'ятидесятого, тобто Ювілейного Року, в якому усі позички, довги і присуди проти особи і землі уневажнювано, а кожній родині було вільно повернути до свого майна - будучи теж звільнені з усякого тягару минувших помилок, чи невластивого поступовання тощо. Ми вже бачили, що позаобразом Ізраїльського Ювілейного року буде Тисячолітнє Царство і його загальні "часи реституції усіх річей, які Бог предсказав устами усіх святих пророків," де позаобраз буде багато більший, чим образ і буде відноситися до цілого людства.

Тепер звернім особливу увагу на типічний сьомий день. Подібно як сьомий рік (7x7=49) він провадить до п'ятидесятого Ювілейного Дня, який виражає цю саму думку як сьомий день, тобто "відпочинок" однак з натиском.

Яке благословення для духового Ізраїля, Нов. Створіння, було зображене в цьому Ізраїльському сьомому дні сабату, або відпочинку? Апостол дає нам відповідь на це питання (Жид.4: 1-11), коли говорить "Біймося ж, отже, щоб, поки ще зостається обітниця ввійти у Його відпочинок (сабат), не сказалось, *що* хто з вас опізнився...бо ми, що увірували, входимо до Його відпочинку...Коли ж ще залишається для деяких увійти до нього, а ті, (на пущі) 400

401

яким було скорше проповідувано не ввійшли через невірство ...отже для людей Божих ще остається відпочинок, бо хто увійшов у Його відпочинок, той відпочив від діл своїх, як і Бог від своїх. Стараймося ж увійти до цього відпочинку, щоб часом хто не впав за тим же прикладом невірства". Тут Апостол подає нам подвійну лекцію: (1) Це є тепер нашим привілеєм увійти до відпочинку; і дійсно так є, що всі, які^ прийняли Господа і відповідно відпочивають і довіряють Йому, в такий спосіб втішаються цим позаобразовим сабатом, або відпочинком, в теперішнім часі - відпочинком віри. (2) Він також вказує на це, що для того, щоб вдержувати теперішний відпочинок і запевнити собі вхід до вічного Сабату, "відпочинку, що ще остається для Божого народу", Небесного Царства, то для нас є конечним перебувати в Божій ласці - постійно проявляти віру і послух для Нього.

Це не є конечним вказувати для членів Нового Створіння, коли і як вони увійшли до відпочинку віри -коли і як мир Божий, що перевищує всяке зрозуміння, почав рядити в їх серцях і повне довіря в Нього почало усувати невдоволення і страх. Це розпочалось, коли ми вповні прийняли Ісуса Христа як Первосвященика, який учинив жертву, через яку наші гріхи стали прикриті, через приписану заслугу Відкупителя, Месії; і це збільшується як ми визнаємо Його яко Голову Нового Створіння і наслідника Авраамрвої обітниці, а себе яко покликаних Богом, щоб бути Його співнаслідниками в цьому Царстві. Досконалий відпочинок, або радість сабату прийшла тоді, коли ми все віддали Господу, принимаючи з радістю Його керівництво на "вузькій дорозі" до Царства. Там ми відпочили від наших власних діл, від всякого намагання оправдатися; ми визнали свою

недосконаліть і негідність Божої ласки, і що ми самі не зможемо зробити себе гідними. Тут ми з вдячністю прийняли Боже милосердя представлене нам у примиренню, яке є в Господі нашім Ісусі Христі, і обіцяну "ласку помочі в часі кожної потреби", і згодились бути учениками Ісуса -

послідовниками Його слідів "аж до смерти".

Апостол заявляє, що ми ввійшли до відпочинку, так як Бог відпочив від діл своїх. Ми вже бачили, що Бог відпочив від своєї творчої чинності, коли Він її закінчив, створюючи чоловіка на свій образ і подобіє. Від тоді Він дозволив, щоб гріх і смерть заплямили Його добре створіння; однак Він не підніс рамена свої сили, щоб запобігти продовженню цього діла, і не зв'язав та не ограничив сатану, великого обманщика. Бог відпочиває, жде - лишаючи цілу справу для Месії до виповнення. Ми вірою ввійшли до Божого відпочинку, коли розпікали Христа як Божого Помазанця, Який має повну силу і спроможність виконювати усю^ чинність, не тільки для нас (Н. Створіння, членів Його Тіла), але працю реституційного благословення для світу, кожного, хто прийме Боже милосердя через Нього.

Ми бачимо виразно, де почався наш відпочинок, як поодиноких членів Н. Створіння; але буде корисним також, коли ми споглянемо взад і завважимо початок цього відпочинку відносно Н.Створіння як цілости. Бачимо, що Апостоли тішились певною мірою відпочинку і довірям, коли їх Господь був з Ними в тілі, але не тим повним відпочинком. Вони тішились тому, що Жених був з ними, хоча ще не розуміли ширини і довжини Його любови і служби. Коли Господь помер, їх відпочинок і радість, і мир стали заломані, і за їх власною мовою, причиною того розчарування було, що "Ми надіялись, що це Він, Який визволить Ізраїля" - але вони розчарувались. Коли Він повстав з мертвих, і показався їм і доказав їм, що Він воскрес, їх сумнів і страх почали зникати, а надія ожила. Але їх радість і мир не вповні повернулись. Вони були в збентеженню. Однак, вони почули і послухали Його напомину, щоб ждати в Єрусалимі поки не одягнуться силою згори.

Вони з надією очікували - як довго? Ми відповдаємо, що вони ждали сім рази сім днів - сорок девять днів і слідуючий день, п'ятидесятий день, Ювілейний Субітний 402

день. Бог виповнив для них свою ласкаву обітницю і зволив, щоб ці, які прийняли Ісуса, увійшли до Його відпочинку - до заховування вищої Суботи Нов. Створіння. Вони увійшли до Його відпочинку через одержання благословення П'ятидесятниці, яке говорило "мир через Ісуса Христа" - яке повідомило їх, що хотяй Ісус помер за грішників, і хоча вознісся в гору, далеко від них, то однак Він став признаний Єговою, Його жертва за гріхи стала прийнята, і що через те вони можуть відпочивати в заслузі цієї праці (Викупу), яку Він завершив; відпочивати з тим запевненням, що всі Божі обітниці будуть "так" і "амінь" в Ньому і через Нього, і що вони одержали прощення гріхів і стали прийняті Отцем. Це також запевнювало їх, що великі і дорогоцінні обітниці зооссреджені в Ісусі, виповняться, і що вони матимуть участь в цій славі, коли ласка Божа очистить їх серця, коли вони покажуться вірними в їхній частині угоди, і "запевнять собі свій поклик і вибір" через перебування в Христі, через послух для Божої волі.

Отже усе Нове Створіння, яке одержало Святого Духа, увійшло до позаобразового відпочинку, і замість дальше заховувати сьомий день тілесного відпочиноку, вони тепер заховують постійний відпочинок серця, ума і віри в Сина Божого. Все ж таки, цей відпочинок віри не с кінцем - ні повним позаобразом. Великий "відпочинок, що остається для Божого народу" прийде при кінці - для всіх тих, які закінчуть свій шлях з радістю. В міжчасі "відпочинок віри" мусить продовжуватися, тому що це є нашим завдатком, або запевненням цього останнього відпочинку в майбутності. Щоб його вдержувати, потрібно не лише послуху по мірі можливості в думках, словах і ділах, але також сполягання і довіря в Божу ласку. Таким чином ми можем бути сильними в Господі і в силі Його потуги, щоб поступати в Його сліди. Наш відпочинок і довір'я мусить бути в тім, що Він хоче і може зробити нас "більш чим побідниками" і надарити нас участю в праці позаобразового Ювілею.

РОЗДІЛ 9

СУД НОВОГО СТВОРІННЯ

Ми вже бачили, що цілий світ людства став осуджений як негідний вічного життя через Великого Суддю, Єгову, коли Адам, його прародич вхибив підчас проби. "Як через одного чоловіка

гріх у світ увійшов, а через гріх смерть, так і смерть перейшла на всіх людей, бо в ньому всі згрішили." (Рим.5:12) Упадок Адама і осуд смерти запечатав цей самий вирок на всіх його дітей. Його упадок, його пляма, його гріх перейшли в природній спосіб, лиш з більшою силою на його потомство. Ми вже бачили, що цей осуд (вирок) був під кожним оглядом справедливий і тому невідкличним, що великий Суддя Всесвіту, справедливо рішивши, що чоловік не є гідний вічного життя, не міг змінити свого осуду, і не міг злого назвати добрим, і негідного зробити гідним вічного життя. Але ми також бачили, що Він мав милосердя над нами і що в Його славнім плані, обдуманім ще перед заложенням світу, приготовив відкуплення для цілого людського роду для того, щоб дати іншу нагоду проби, або суду для^всіх членів людського роду, встановлюючи при тім те, що Його Улюблений Син, Який виконає поєднання, буде Посередником цієї нової постанови для благословення людського роду. Ми також бачили, що часом для підношування і суду послушних, є вік Тисячоліття, який є призначений як день суду, або проби для світу, і там буде дано кожному членови нагоду, не тільки прийти до знання Господа і до гармонії з Ним, але доказати свою 404

вірність і лояльність, і тим самим гідність вічного життя. Про те говорить нам Апостол Павло такими словами, " бо Він (Бог) призначив день, в якому буде судити ввесь світ по праведності, через Чоловіка, Якого Він наперед призначив"- Діян. 17:31.

Тут немає сумніву, що Бог Єгова є сам Найвищий Суддя і Його Закон е найвищим взором, або мірилом, згідно з яким мусять бути зроблені усі рішення щодо вічного життя. Таким чином Апостол відноситься до "Бога до Судді всіх", і вказує, що він має теж на думці Отця в цьому реченні, в якому відноситься до Ісуса як до Посередника (Жид. 12:23,24). І він дальше гоюрить "Господь буде судити свій нарід, і "Мені пімста, я відплачу, говорить Господь" (Рим. 12:19; Жид. 10:30). У цих висловах з Старого Завіту (Пс.50:4; 5Мойс.32:35,36) слово, Господь, відноситься до Єгови. Дальше Апостол гоюрить "Бог буде судити таємні вчинки людей (світу) через Ісуса Христа" (Рим. 2:16;3:6). Єгова був першим Законодавцем і Суддею, і Він завжди буде мати цю позицію, і таке відношення до усіх Його сотворінь. Він своєї слави не віддасть нікому (Ісая 42:8). І Він подібно повідомляє нас в Писанню, що Він є Пастирем свого народу. "Господь (Єгова) є мій Пастир, не матиму недостатку" (Пс.23:1). І дальше Він називає себе Відкупителем свого народу "І пізнає тоді кожне тіло, що я, Єгова, твій Спаситель і Відкупитель" (Ісая 49:26). У вищому значенні цього слова, Єгова сам є центром, або осередком цілого Плану Спасення і усіх його рис, і який інший погляд на цю справу був би невластивий.

Однак, Отцеві уподобалось створити все через Сина (Йоана 1:1) - так що у всіх речах Йому подобалось вивищити нашого Господа Ісуса як Його славне знаряддя. З цієї точки бачимо, що усі благословення, увесь авторитет, усі ласки походять від Отця і через Сина, і що Нові Створіння сполучені з Сином, є в такий спосіб зроблені з Ним слугами і співнаслідниками ласки Божої.

В такому повному значенню Небесний Отець "відпочав від свого діла" і вживає Сина як свого славного

представника, і тому наш дорогий Відкупитель міг сказати, "Отець не судить нікого, але передав увесь суд Синові" (Йоана 5:22). Наш Господь висказав ці слова перед закінченням праці, яку Отець дав Йому до виконання на Голгофті, але Він висказав їх з точки зору доконаної праці, тому, що як ми вже бачили, Його проба, Його приготовання до цієї праці, яку Бог призначив Йому, мала закінчитись, коли викаже повну вірність аж до смерти. Таким чином Він не тільки виказав, що є гідний і спосібний бути вірним і милосерним Первосвящеником, але через свою власну кров запевнив Нову Угоду на користь людству, і відкрив нову дорогу до життя, і одержав "ключі смерти і гробу" - праю сказати в'язням у великій в'язниці смерти "Вийдіть", і право благословити і підносити усіх тих, які почують і будуть слухати Його голосу. Точно кажучи, то це було від часу воскресення нашого Господа, що Отець передав увесь суд Синові і тоді він сказав, "Дана мені всяка влада на небі і на землі" (Мат.28:18), і Його першою чинністю, як вияв цього авторитету, було припоручення дане Його Апостолам, щоб розпочинати працю збирання членів кляси Його Невісти, Церкви, Його співчленів Нового Створіння.

Суд Отця відносно людства вже став висказаний і він осудив усіх, а дальший суд з Його сторони, на праві досконалої справедливости, не може мати жодної особливої користі для когонедудь

з осудженого людства - бо "всі згрішили і позбавлені Божої слави" (Рим.3:23). "Нема справедливого ні одного", а Божий принцип не принимає нічого, що не підходить до повної справедливости. Тому Божою постановою було, щоб наш Господь Ісус стався Посередником між двома сторонами, Той, Хто задоволить справедливість і представлятиме упавше людство, і Той, на Якого справедливість Отця буде дивитись як на представника чоловіка, і Який буде відповідальний за людство. Ісус буде занимати це посередниче становище між Богом, а чоловіком, аж до часу закінчення вповні цієї наміреної праці - аж приведе назад до повної гармонії з 406

407

Богом кожне твориво, яке, бувши припроваджене до знання свого Творця і Його справедливого Права, буде бажати і буде чинити все в гармонії з тим. Більше цього, бо Його суд буде включати виконання дальших діл, які там повстануть наслідком Його праці примирення - нагороджування послушних і карання непослушних, "знищити тих, що нищуть землю"; Він знищить добровільних грішників, які не схочуть слухати Його голосу, Його наук, Його розпорядження; Він знищить всякий гріх і зло, включаючи останнього ворога, а це е смерть- 1Кор.15:25-28; Об'яв.11:18; 2Сол.2:8; Жид.2:14.

Це судження буде частиною чинности Посередника підчас Тисячоліття - беручи під увагу недосконалості людства, караючи і нагороджуючи відповідно, - і частинно як Божий заступник, або представник, Він, при кінці Тисячоліття, дасть вічну нагороду вічного життя для тих, які будуть гідні, і вічне знищення для тих, що покажуться негідні. І цей останний виконаний суд буде по лінії точної справедливсти, без милосердя - бо це буде після цього часу, коли милосердя вже було застосоване під час Тисячолітнього володіння, в якому, власне, милосердя і поміч мають бути простягнені до кожного члена людського роду через їх Відкупителя. І тіло Христа, Церква, буде злучена з Ним в усіх різних рисах і подробицях благословення, судження, царювання і направлювання тощо, в тім співчуваючім і помагаючім людству віці Тисячоліття. І можливо, що Церква буде мати участь в проголошенню і даванню останніх нагород і кар.

Заки приступимо помічати особливо суд і проби Нового Створіння під час віку Євангелії, перед встановленням Тисячлітнього Царства, ми повинні вирити глибоко в наших умах це, що всі з цих процедур (способів діяння), судження і т.п., є від Отця, хоча через Сина і через Церкву; навіть, коли читаєм відносно воскресення з мертвих, що Бог підніс з смерти нашого Господа Ісуса своєю власною силою, і що Він також піднесе нас, який то вислів, ми розуміємо, є в повній згоді з словами нашого

Господа, що "Я воскрешу його останнього дня", "Я знову прийду і заберу вас до себе." "Я є воскресення і життя."-ІКор.6:4; Йоана 6:39; 14:13; 11:25.

Суд, або проба Нового Створіння мусить відбутися підчас цього Євангельського Віку, перш ніж Тисячоліття буде вповні впроваджене, тому що це є Нове Створіння, Голова і тіло, яке має виконувати працю Тисячолітнього віку. Власне в гармонії з тим наш Господь заявив, що ми не прийдемо на суд (крісіс, проба, суд) з світом (не матимемо участи в світовім суді, тобто пробі), але є перенесені від смерти до життя (ще перед світом)", оправдані вірою і послушні для Нього як члени Його тіла (Йоана 5:24). Отже, теперішнє життя, теперішний час, є для кожного посвяченого часом суду, часом його іспиту, щоб рішити, чи він буде вірним, чи ні, шоб бути зарахованим гідним життя на услів'ях його покликання і посвячення. З тим годяться слова Апостола, "Бо настав час розпочати суд (кріма, останнє рішення) від дому Божого" (Шет.4:17). І так як Апостол натякає, це дає Новому Створінню славне зрозуміння про Божі вимоги, або умовини вічного життя, коли вони здають собі справу з того, що ті, які полишили гріх і які звернули свої серця, щоб знати і чинити Божу волю, мають перейти через досвіди і проби, щоб їх випробувати і удосконалити в них характер, щоб він був таким, якого Господь може признати.

ХТО Є СУДЦЯ НОВОГО СТВОРІННЯ? І ЯКЕ ЦЕ ПРАЮ, АБО МІРИЛО, ЯКИМ ВОНО Є СУДЖЕНЕ?

Ми відповідаємо, що ми є суджені досконалим Правом Любови нашого Небесного Отця - що ми зістали оправдані Ним (Апостол говорить, що "це Бог, Який оправдує") і що наші шлюби посвячення були учинені для Нього, і що ціле Нове Створіння, Голова і члени, є відповідальні перед Отцем, як перед "Богом, Судді усіх." Але це не змінює, ані не перешкаджає тому, що ми вже бачили, відносно способу діяльности Отця з нами. Коли 408

409

Він діє з нами і дозволяє нам приступати до престолу милосердя, то це тому, що Він учинив нас приємними і прийнятними для Нього в Улюбленім - в нашім Господі, лиш під шатою справедливости Якого, ми можемо приступити до Отця і мати Його ласку, але, не зважаючи на те, уся сила, увесь авторитет є вложені на Сина, як на Божого представника, і тому бачимо, що хоча, діючи прямо з Отцем, Він нам дав можливість бути вислуханим лиш через нашого Заступника - так як в земних судах адвокат представляє і заступається за свого клієнта. Світ не буде мати прямої стичности чи приступу до Бога через Заступника під час Тисячоліття, але противно, буде ділати прямо з Христом аж до закінчення цього віку, коли досконалі люди будуть представлені Отцеві.

Нове Створіння є усе сплоджене Богом - є Його дітьми, а не дітьми Христа, і це є Отець, Який карає кожного сина, якого приймає. І тут також ми є представлені перед престолом Божого милосердя, щоб молитись - і ця дорога стала відкрита Ісусом, нашим Відкупителем. Та проте, слова нашого Відкупителя є правдиві в найбільшім значенні цього слова, що "ніхто не приходить до Отця, лиш через Мене." Відношення Ісуса Христа до Церкви є яко Голови тіла, і Голова визнає, і судить, і рішає про всі інтереси тіла - керуючи його справами, усуваючи труднощі, приносячи допомогу і вигоду, піддержку і силу для кожного члена, вживаючи до цього часом інших членів цього тіла як його слуг і помічників. Однак, тому що кожна риса цієї праці є роблена в ім'я Отця, і через Його провідництво, то це є властивим визнавати, що це є від Отця через Сина. - 1Кор.8:6.

В згоді з тим читаємо "І коли ви називаєте Отцем Того, Хто, не зважаючи на особу судить", і дальше, "Отець мій Виноградар, кожну галузку в мені, що не родить овочу, Він відтинає, а кожну, що родить овоч, очищує, щоб більше овочу приносила" (Шет.1:17; Йоана 15:1,2). Все ж таки, те, що думання нашої голови є вповні визнане, і що ці посвідчення, очищування тощо, є виконувані в нас і

для нас через Нього, як представника Отця, є показано через заяву цього самого Апостола, "Страшно впасти в руки Бога живого" (Житд.ІОЗІ). Тим він вчить нас, що ми не є прямо в рујсах Бога живого, ані не знаходимося прямо під діяльністю Його незмінного Права. Ми є в Ісусі Христі, прикриті Його заслугою і відносимось до Нього як до нашої Голови і Господа, під милосерною постановою Авраамової Угоди, яка завдяки Його дорогоцінної крови стала чинною для нас.

НАГЛЯД СЛАВНОЇ ГОЛОВИ НАД ТІЛОМ

Ми не можемо сумніватись щодо любови і опіки нашої Голови відносно Його Церкви - тіла, "Невісти" -навіть, коли б Він не дав нам особливої заяви про це. Однак, у Його останнім післанництві до Його вірних, Він в особливий спосіб показує, що це Він, Який сидить і очищує позаобразових Левитів, включаючи Царське Священство. Послухаймо Його слова, сказані до семи Церков, - семи періодів розвитку і досвідів Церкви:

"Пам'ятай звідки ти впав і покайся ..коли ж ні, то я прийду скоро до тебе і усуну твого свічника." "Будь вірний аж до смерти і дам тобі вінець життя", "Я маю дещо проти тебе ..тож покайся, коли ні, то прийду до тебе скоро і буду воювати з ними мечем уст моїх." "Тому що переможе, дам їсти з закритої манни." "Я маю дещо проти тебе, що ти дозволяєш жінці Єзавелі.. я дав їй час покаятись, та вона не покаялась., тому я кину її у велике горе., і дітей її винищу смертю, і пізнають всі церкви, що я той, хто вивідує думки і серця, і дам кожному згідно до його діл ...і тому, що переможе і додержує аж до кінця мої діла, дам владу над народами." "Я не знайшов, щоб твої діла були закінченими перед Богом .. Той, хто переможе, зодягнеться в білу одіж і не витру імени його з книги життя." "Оце говорить Святий і Правдивий, що має ключ Давидовів, Який відчиняє і ніхто не зачинить, і Який зачиняє і ніхто не відчинить." "Ось я зроблю, що деякі з 410

; нового СТВОРІННЯ

411

зборища сатани „прийдуть до тебе і поклоняться тобі, і пізнають, що я полюбив тебе, тому що ти зберіг слово витривалосте моєї, то і я тебе збережу від години спокуси, що прийде на ввесь світ" "Хто переможе, того зроблю стовпом у храмі Бога мого." "Я знаю діла твої, що ти ні зимний, ні гарячий .. і тому я викину тебе з уст моїх" "Я раджу тобі купити в мене золота вогнем перечищеного, щоб збагатитись, і білу одіж, щоб зодягтися ..Я кого люблю того докоряю і караю, тому будь ревний і покайся."- Об'яв. 2 і 3 роз.

Пригадуємо також притчу нашого Господа про Мини і Таланти, в яких Він показує, що при Його повороті Він буде роздавати нагороди для своїх вірних, для тих," які витривалістю (з

терпеливістю) в добрім ділі шукають слави, чести та нетління (Він їм дасть) вічне життя", а іншим лютість та гнів, в дні гніву. Притча виразно зображує розділення цих нагород Його слугам відповідно до рівня їх вірности, через одного чоловіка славного роду, після того як він "прийняв Царство", і що Він також розрахується з своїми ворогами. Однак, Апостол приписує так нагороджування, як і карання Отцеві. Ключі до цієї справи знаходимо в словах нашого Господа, "Я і мій Отець є одно" - ми діємо в згоді в кожній справі.

"НЕ СУДІТЬ, ЩОБ ВАС НЕ СУДЖЕНО, БО ЯКИМ СУДОМ ВИ
СУДИТЕ, ТАКИМ І ВАС БУДУТЬ СУДИТИ."
МаТ.7:U

Компетентними (вповні здібними) суддями в Церкві є Отець і Син - останній *с* представником Отця, Якому Отець передав увесь суд. (Йоана 5:22,27) Нове Створіння не є здібне бути суддями один для одного з двох причин. (1) Небагато з них вповні розуміє і оцінює Боже Право Любови, що всім керує. (2) Очевидно, не багато може читати своє власне серце так, щоб не помилятися, багато, або осуджють себе за остро, або за дуже поблажливо і тому повинні скромно відсунутися від судження серця інших,

мотиви яких для нас не є легко розпізнати. Тому, що ми не є здібні добре судити, і хотяй Господь запевнює нас, що це буде нашою майбутньою чинністю в Царстві, будучи уздібнені до цього після нашого Першого Воскресення, то проте Він забороняє всяке приватне судження між Його послідовниками тепер, і перестерігає їх, що коли вони будуть дуже впиратися і схочуть судити один одного, то не будуть могли сподіватись більшого милосердя і поблажливости для себе, від тої, яку вони виказували для інших. (Мат.7:2; Луки 6:38) Ця сама думка є виражена в Господній молитві, "І прости нам провини наші, так як ми прощаємо провини нашим довжникам."- Мат.6:12.

Це не є довільна, чи деспотична влада, через яку Господь поступав би несправедливо і немилосерно з нами, якщо ми так поступаємо з іншими, противно, це є наслідок правильного принципу. Ми є "з природи дітьми гніву", "посудини готові на знищення", і хоча Господь милосерно пропонує благословити нас і звільнити з гріхів і немочей, і удосконалити нас через Відкупителя, Він це буде чинити лиш під умовою нашого прийняття Його Права Любови і пристосування нашого серця до цього. Він не пропонує прийняти невідроджених і мати "дітей гніву" в своїй родині. Щоб пасувати до якого небудь місця в домі Отця, де є багато мешкання (станів існування) (Йоана 14:2), усі мусять перестати бути дітьми зніву і статися дітьми Любови - будучи перемінені з слави у славу через Духа Господнього, духа Любови. Тому кожний, хто відмовиться розвивати духа Любови, і противно дальше хотів би немилосерно судити своїх ближніх, доказує, що він не зростає в знанні і ласці, не є перемінюваний з слави у славу на подібність Господа в серці, не є правдивий послідовник Господа і тому ласка не повинна бути поширювана для нього понад це, що він властиво вживає в чинності вироблювання характеру на подобіс Господа. Міра його подібності до Господа (в любові) буде показана через його милосердя і його великодушність, або щедрість в думках, словах і ділах супроти його співтоваришів. 412

О, щоб усі духово сплоджені, "Нові Створіння", могли зрозуміти, що цей дух судження (винувата), на жаль, так загально поширений (стаючись налоговим гріхом Божого народу), є мірилом і вказує на брак Христового Духа, і коли його в нас зовсім не буде, то це покаже, що ми не є Його. (Рим.8:9). Ми є переконані, що чим скорше цей факт буде зрозумілий, тим скорше наступатиме ця велика переміна "від слави у славу", а що є необхідним для нашого остаточного прийняття як члени Нового Створіння.

Але не багато з Божого народу здає собі справу до якої міри вони судять других, і це так гостро, що коли б це було застосовано до них через Господа, то напевно вони не доступили б Царства. Ми могли б боятись, що з причини Господньої ласкавої обітниці, що ми будемо суджені поблажливо, ласкою, так як ми інших судимо, виробиться в нас нахил бути за дуже благородними, за дуже милосерними, і щоб "не думати злого" (про другого), і що це буде забагато проявлятися. Але ні. Усі сили нашої упавшої природи є міцно звернені в противну сторону. Це є більше, чим вісімнадцять століть, відколи наш Господь учинив цю ласкаву пропозицію, що буде судити нас поблажливо, так як ми будемо судити других, та проте скільки може вимагати, чи сподіватись багато милосердя на основі цієї обітниці. Це було б корисним для нас дослідити нашу схильність судити других. Стараймось це зробити з молитвою.

Упавший ум є самолюбний; і в пропорції як він думає і дбає про себе, він буде проти других - схильний признати, або виправдити себе, але не признати і викувати інших. Це є так вповні вроджене, що сталось несвідомою звичкою, так як ми мигаємо бровами. Цей наліг є більше видимий з збільшенням освіти. Ум розпізнає вищі ідеали і зразки і стосує їх до інших людей і, очевидно, знаходить деякі помилки в усіх. Він любується у вишукуванні блудів у інших, а не зважає на свої власні по таких самих чи інших лініях. Часом лицемірно осуджує хиби інших для того, щоб закрити свої, вдаючи,

413

що він має кращий характер в цьому відношенню. Таким є погане зневажливе успосіблення старої упавшої натури. Новий ум, сплоджений з Духа Господнього, з Святого Духа Любови, є в боротьбі з тим старим самолюбним умом від самого початку під керівництвом Божого Слова і стається більше таким, як ми зростаємо в ласці і знанню. З початку усі Нові Створіння є "немовлята в Христі" і неясно розуміють, і оцінюють нове Право, але лиш тоді, коли осягнеться зріст і Право Любови є оцінене, і застосоване до відповідної міри в нас, можна сподіватись, що осягнемо велику нагороду, не інакше.

Право Любови говорить: Що це є встид, щоб хиби і недостачі братів, чи інших, виставляти перед світом, що це є сором, щоб не виказати негайно співчуття і не сказати слова в обороні таких, якщо вже запізно прикрити плащем милосердя їх помилки. І так як наш милосерний Господь сказав при одній оказії, коли казали Йому, щоб осудив грішника, "Нехай цей, що без гріха, кине перший камінь." Особа, яка є сама без блуду, може ще бути виправдана, якщо занимає становище виконювання справедливости - якщо виконює пімсту на злочинцях, виявляючи їх тощо, але ми пізнаємо, що наш Господь, Який не знав гріха і мав так багато любови в серці, що Він був радше схильний закривати і прощати , чим карати і виявляти, і випоминати. І так напевно буде з у^сіма сплодженими з Духа; в міру як вони зростають на Його подобу, вони будуть останними, щоб молитись про пімсту - останними виконювати карання словами чи інакше, хіба на розказ Великого Судді. Але, противно, Він тепер навчає нас "Не судіть перед часом", і заявляє, "Пімста є моя".

Апостол добре описав духа Любови, кажучи, "Любов довготерпелива, лагідна" - для злочинителів. "Любов не завидує" успіхови інших, не старається ограбити їх з чести, не усунути нікого від неї. "Любов не величається, не надимається", і очевидно ніколи не старається усунути когось від почестей, щоб самому ясніти. "Не поводиться 414

415

непристойно", або "нерозважно", вона не має скрайних і самолюбних бажань і уникає скрайних метод. "Любов не шукає свого", не шукає гонорів і почестей, і багатства, але вдоволяється тим, що має. "Любов не поривається до гніву", навіть, щоб правильно відплатитися, і, розуміючи теперішнє горе і лихо, яке навістило всіх через упадок, вона є радше симпатична, чим мстива. "Любов не думає злого", вона не тільки не видумує і не уявляє злого, але є так наставлена, щоб піддати під сумнів зле говорення про когось, і не хоче тим заниматися. (Порівняй 1Тим.6:4) "Любов не радіє з неправедности, але радіє з Правди", і тому вона буде радуватися відкривати і робити знаним добрі, щирі слова, або діла, і не буде втішатись, але радше буде уникати виявляти погані слова чи діла. "Любов все покриває", так як плащем співчуття, тому що нічого і ніхто не є досконалим, щоб встояти перед повним переглядом; любов завжди має свій плащ щирости і доброти готовий. "Любов в усе вірить", не є схильна піддавати під сумнів вислови добрих замірів, але радше їх принимає. "Любов усього надіється", відкидає думки про повне зіпсуття, так далеко, як тільки можливо. "Любов усе терпить", це є неможливим визначити границю, де вона відкинула б дійсно каючогося. "Любов ніколи не перестає", Інші ласки і чесноти можуть служити для своїх цілей і проминути, але Любов є таким первістком, що, коли осягнена, може завжди бути нашою - через вічність. Любов є принципова, підставою річ- ІКор. 13:4-13.

Але, коли говорити про других щось, що є правдою, і це є для їх зневславлення, є переступом Золотого Права, то що скажемо про те, що є ще більше ганебним, більше немилим, і ще більше невластиве, не тільки між світовими і номінальними Християнами, але також між правдивими Християнами - щоб говорити погано про других, не будучи упевненим , що це є правдою. Отже встид

і сором, щоб хтось з Божого народу забував про інструкцію Господа, "не говоріть зле про нікого"; встид, коли хтось, не будучи новаком в знанні Права Любови, повинен так

мильно розуміти його післанництво, а саме, щоб хтось без виразного доказу з уст двох, або трьох свідків, мав вірити про зло брата чи ближнього, а тим більше повторювати і через те чернити його з причини підозріння, чи поголосок.

МИ ПОВИННІ РОЗСУДЖУВАТИ СЕБЕ САМИХ

"Бо коли б ми самі себе судили, то не були б осуджені (карані, справлювані Господом)."- 1Кор.11:31.

Золоте Право напевно справило б цю схильність до "пльоткування" про других і про їх справи. Хто з обмовників хотів би, щоб його обмовляти? Який пльоткар бажає, щоб про його хиби і немочі говорити публічно чи приватне? Світ не має про що інше говорити, отже говорить про скандали та хиби, але Нове Створіння повинно бути радше німе, і скорше мовчати, поки любов і план Божий не дадуть їм великої теми, про яку співали Ангели з неба "Слава Богу на вишинах, а на землі мир між людьми, добра воля." Тоді "слова їх уст і думання їх серця" буде милим для Господа і благословенням для тих, з якими вони стрічаються.

Апостол, говорячи про язик, показує, що цей малий член тіла має великий вплив. Він може розкидати гарні слова, що ніколи не згинуть, але будуть іти дальше і дальше, і благословити живучих, і через них інших ще ненароджених. Він також може бути "повний смертельної отруї" і може розсипати отруйне насіння думок, або заразити гіркістю життя деяких і заломити та засліпити життя інших. Апостол говорить, "Ним ми благословляєм Бога і Отця, і ним проклинаєм людей ... з тих же самих уст виходить благословення і прокляття. Це, мої брати, не повинно так бути. Хіба з одного джерела тече солодка і гірка вода?"- Яків 3:9-11.

"З переповнення серця уста говорять", так що, коли ми будемо говорити сплетні про других і мішаємся в їх справи, то це доказує, що велика частина нашого серця, а 416

може і ціле, є порожне, коли йде про любов і ласку Божу. Ця думка повинна припровадити нас негайно перед престол милосердя і до Божого Слова, щоб наповнитися таким Духом, якого Господь обіцяв для тих, які лакнуть і прагнуть його. Якщо є ще гірше, і ми маємо приємність слухати і говорити зло про других, то стан серця такого є ще гірший - воно є переповнене гіркістю, заздрістю, злобою, сварнею. І про ці якості Апостол говорить, що вони є "ділами тіла і диявола" (Гал.5:19-2І). Добре було б, коли б це було можливим створити очі Новому Створінню відносно цього предмету - тому, що коли ви робите ці речі, то напевно впадете і не увійдете до вічного Царства нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа.

Бажання пристосуватися до Царства веде нас в іншому напрямку, так як Ап.Петро говорить, "Додайте до віри вашої чесноту, а до чесноти знання, а до знання стриманість (контролю), а до стриманости терпеливість, а до терпеливости побожність, а до побожности братерську любов і любов до всіх, Коли це в вас буде і умножиться.. ви ніколи не впадете, але буде щедро відкритий вам вхід до вічного Царства нашого Господа" (2Пет.1:5-10). Також Апостол Яків виразно говорить, "Коли ж гірку заздрість та сварку маєте в серцю своїм, то не величайтесь і не говоріть неправди проти правди. Бо це не та мудрість, що згори походить, але земна, тілесна, диявольська" (Яків 3:14,15). Той, хто мас таке наклепницьке і гірке успосіблення, має те, що є противне Духові Христа, духові Любови; нехай він не обманює ні себе, ні інших, нехай він не хвалиться в своїому соромі, нехай не ставить темноти за світло, духа сатани, за Духа Помазанника.

Ідучи дальше, Апостол говорить, що замішання і неспокій, який непокоїв і непокоїть Божий народ через цілий час, лежить в цім нечистім, лиш частинне освяченім стані серця, Він каже, "Де бо зависть та сварка, там безлад та всяке лихе діло" (Яків 3:16). Якщо дозволиться, щоб ці буряни старої упавшої природи росли, то вони будуть не тільки шкідливі, але постепенно

417

заглушуть і заб'ють усі солодкі і гарні цвіти, і чесноти Святого Духа.

ВЛАСТИВЕ СУДЖЕННЯ СЕБЕ САМИХ

Відносячись до нашого властивого зросту як Нового Створіння і властивого судження, або критикування себе самих, АпЛавло говорить, "Маючи оце такі обітниці, любі, очищуймо себе від усякої нечистоти тіла і духа, довершуючи святість у страсі Божому" (2Кор,7:І). "Нехай чоловік розгляне себе" - нехай пізнає хиби і слабості свої упавшої природи і старається очистити себе,

скидаючи діла старого чоловіка і бути відновленим, змінюваним з слави у славу щораз більше на подобу Божого дорого Сина, Який є нашим Прикладом, так як і нашим Відкупителем, і Господом. Але Апостол наполягає, щоб ми не тільки очистили наше тіло, так далеко як це є можливим, але також наш дух, або ум, щоб новий ум, свята постанова, або воля, мала повну контролю, і щоб кожна думка була приведена в полон для Божої волі, як це стало виражене і зілюстроване в Христі.

Це надармо, коли будемо старатися очистити тіло і контролювати язик, а занедбаєм серце, ум, духа, де родяться думки, які лиш проявляють себе в нечистоті тіла, в словах і ділах. Лиш через молитву і наполегливість та витреваліcть може це очищення бути доконане, яке є потрібне до участи в Церкві - "удосконалюючи святість в страсі Господнім." Однак ми не можемо сподіватися досягнути повної досконалости в тілі. Це є повна досконаліcть волі, серця, духа, що Господь вимагає (маючи на думці таке повне очищення тіла і язика, яке зможемо осягнути). Де Він бачить чисте серце і правдиве до Нього і Його духа, і права Любови, то Він у властивому часі дасть йому нове відповідне тіло. "Блаженні чисті серцем, бо вони побачуть Бога."- Мат.5:8.

Як властивими є тут слова Апостола (2Сол.З:5) "Господь же нехай спрямує серця ваші на любов Божу і 418

; нового СТВОРІННЯ

419

терпеливість Христову" - любов, яка є лагідна, покірна, терпелива, тривала, що не шукає свого, не пишається, не завидує, що не думає і не говорить злого, але має довіря і є добра, і лагідна, роздумуюча згідно з Золотим Правом. Ми потребуємо мати наші серця звернені до цієї любови, бо як Нові Створіння ми ходимо новою дорогою - не по тілу, лиш по Духу. І сам Господь є нашим здібним провідником і керівником, хоча Він може вживати різних "членів" як своїх речників. "І вуха твої почують слова позад тебе (з минувшини)Юсь дорога, ідіть нею."- Ісая 30:21.

"Я САМ СЕБЕ НЕ СУДЖУ, СУДЦЯ ММ БОГ'

Є деякі з Нового Створіння, однак дуже мало, які виглядає, є схильні судити себе немилосерно. Відповідно з тим вони критикують кожну свою помилку і хибу, і бажають позбутись усіх вад, але вони забувають, що Господь не знає нас і не судить нас згідно з тілом, але згідно з духом - намірами, волею, бажанням. Вони забагато зважають на слова фарисеїв, "Дякую, Тобі, що я не є такий, як тамтой чоловік", і замало присвячують уваги до надхнених слів Господа, відносно того, на якій основі Він нас принимає, та вартости Його дорогоцінної крови в очищуванню від усіх гріхів. В своїому роздумуванні над справами вони забувають, що коли б вони були досконалі, або поступали досконало, то вони не потребували б Спасителя, ні Заступника. Вони забувають, "ласкою ви є спасенні", а не через тілесні діла.

Такі потребують пристосувати до себе слова Апостола "Та для мене то найменша річ, щоб мене судили ви, чи суд людський, бо я сам себе не суджу. Бо проти себе я нічого не знаю, однак цим я не виправдуюся, але Той, Хто мене (і всіх) судить є Бог. Тому нічого не судіть перед часом, поки не прийде Господь, Який висвітлить те, що заховане в темряві та виявить задуми сердець."- 1Кор.4:3-5.

Наше довіря є в Господі, а не в нашім слабім, упавшім тілі. Ми пізнали ласку і милосердя Боже для всіх, які

сполягають на Нього і стараються поступати згідно з ду^хом Любови, хоча не є здібні поступати вповні згідно з Його досконалими вимогами. Тому ми не сподіємось бути досконалі в тілі, але досконалі в дусі, в замірах, і що наша віра і ревність буде (через заслугу нашого Відкупителя) зарахована як така, що доповнює за наші дійсні недостачі, хиби, яких ми не любимо і з якими щоденно боремось. І як ми застанавляємось над тою справою, то питаємо, Чи Бог любить нас, тих, що з природи були дітьми гніву, так як інші? Чи Він є за нами і чи хоче нам помагати, і дати нам признання за кожне добре бажання і старання, навіть хоча наслідок є лиш частинно добрий, або взагалі недобрий? Так, Господь відповідає: "Сам Отець любить вас." Апостол додає, що Коли Отець так полюбив нас, коли ми ще були грішниками, що послав свого Єдинородного Сина для нашого спасення, то чи разом з Ним не подарує нам усього (потрібних нам в нашому посвяченню, в нашому бігу по нагороду, виставлену нам через Євангеліє)?" Напевно, коли Він нас полюбив, як ми були ще грішниками, то тим більше тепер нас любить, коли прийняв нас до свої родини, коли бачить в наших серцях палке бажання чинити Його волю. Тому маймо віру і з відвагою приступаймо до престолу небесної благодаті щоб прийняти милість та знайти ласку для нашої допомоги в часі потреби,"- Жид.4:16.

Однак з другої сторони цього питання є потрібне слово пересторогu. Ми всі знали випадки, в яких покора і брак довіря, і страх, і сумнів щодо Божої ласки, дали місце противному успосібленню зухвалої самопевности і повного засліплення на блуди і фарисейську подяку, що є ліпший від інших людей. На жаль, це є найбільш оплаканий, і ми побоюємось, що і безнадійний стан. Віра є потрібна, але це мусить бути віра в Бога, а не в себе самого. Такий стан звичайно виникає через занедбання Права Любови -Золотого Правила. Перекручення любови для Господа, любови для Його славного плану, любови до братів Нового Створіння і симпатичної любови для цілого людства, є - 420

любов себе, любов вивищування, любов пошани для себе, любов самовихвалювання тощо. Будьмо на осторозі перед такою бічною дорогою, що відводить далеко від Господа, Його Духа і Царства. Хоча провідники е більше схильні впасти в такі сільця, однак і інші є наражені на такі спокуси. Деякі, зовсім нездібні бути вчителями, стаються "надутими в своїх тілесних умах" - зарозумілі. Апостол говорить, що "не знаючи нічого та захворів на суперечки і змагання, від яких повстають заздрість, сварки, нарікання, злі підозріння. Тримайся далеко від таких, побожність з задоволенням, це велике надбання."- 1Тим.6:4-6, Гляди також 1Йоана3:9,10.

ЦЕРКВА ПОВИННА РОЗСУДЖУВАТИ ПЕВНІ СПРАВИ

Хоча ми особисто не маємо судити, або винувати, але ждати на час, коли Господь публично виявить своє рішення відносно кожного члена Його тіла, Нового Створіння, та проте в деяких випадках це є обов'язком Церкви судити. Наприклад Апостол згадує про перелюб, який став знаний для цілої Церкви, що є навіть проти публічної моралі; він заявляє, що Церква помилилась, що такого, який признався до чужолоства, допускає до спільноти. Він вживає свій Апостольський авторитет і усуває такого переступника, відлучуючи його від товаришення з віруючими, і образово передає його сатані для карання, для знищення його тіла, щоб дух, новий ум, міг остаточно в такий спосіб спастися в дні Господнім, коли прийде час розрахунку при кінці віку.- 1Кор.5:5.

Лиш сам Господь, або один з Його Апостолів (особливо дванадцяти, з яких Ап.Павло був останній, як вибрана посудина, що зайняв місце Юди) могли мати авторитет поступати в такий спосіб, подібно, як тільки Апостол мав право поступити так, як Петро поступив з Ананієм і Сафирою (Діян.5:1-11). Ап. Павло пояснює дальше своє становище, кажучи, "Я вам писав був у листі не мати стосунків з перелюбниками (розпусниками). Але не взагалі

421

з перелюбниками світу цього, або з зажерливим, або хижаками, чи ідолослужителями, бо ви мусіли б вийти з цього світу." Він хоче, щоб вони розуміли, що це є одна справа мати торговельні, чи тому подібні стосунки з непосвяченими, а інша справа признавати таких за співчленів Нового Створіння. Знижування морального рівня не буде добром навіть для самого переступника; йому більше поможе те, коли він побачить, що став відлучений від Господнього народу, і якщо він є дійсно сплоджений з Святого Духа, то більш скорше і ясніше зрозуміє свій правдивий стан, навчиться лекції і покається. Церква виказувала невластиву любов для переступника і тому наражувалась на загальну деморалізацію між її членами, а також цей заражуючий вплив міг переноситись і на інші збори, які могли довідатися про стан, що запанував в цьому зборі в Коринті.

Апостол коротко начеркує обов'язок вірних в цій справі і ми перекажемо ці слова в такий спосіб: Те, що я писав вам, є, що ви не повинні мати дружби, стосунку, з чоловіком, який називається "братом", але є, або стався перелюбник, або зажерливий, або ідолопоклонник, або злоріка, чи п'яниця, чи шахрай, - з такими навіть не їсти. Очевидно я не стараюсь судити світ, але я напоминаю вас, що Церква повинна судити тих, яких ви принимаєте як братів. Бог буде судити осторонних людей, а ваш обов'язок є вилучити такого з поміж себе. - ІКор. 5.

Апостол слідує дальше і ганить те, що між братами є схильність вдаватись до світського суду з певними справами, замість терпіти один одному, а коли це є щось більше, то вдатися до Церкви, як до найвищого суду. Апостол показує, шо якщо Церква має судити світ в майбутності, то її члени повинні бути не менше чесні і справедливі, чим світські судді, навіть тепер. Найменший член в Церкві повинен втішатись довір'ям в таких справах. Чи між вами нема ні одного такого, якому всі довіряли б, що має досить мудрости і чесности, і що може правильно розсудити дану справу, з чим погодились би обидві 422

сторони?

"Чому вам радше не перетерпіти кривди?" Чому не терпите кривди, якщо вважаєте, що рішення не є добре? Чому не перенести шкоди, замість продовжувати колотнечу, або вдаватись до світського суду і скаржити один на одного? Але каже дальше Апостол, "Ви самі кривдите і обдираєте" - між вами є такі, що не тільки, не бажають терпіти задля добра і миру Церкви, але самі шкодять і кривдять других - навіть своїх братів. Чи ви, як Церква Христова, не стараєтесь, щоб унаслідити Боже Царство? Не обманюйте себе, бо неправедники Царства Божого не унаслідять, - ні блудники, ні злодії, ні розпусники, ні ідолопоклонники, ні мужоложники, ні п'яниці, ні злоріки, ні хижаки. "А такими деякі з вас були, але ви обмились, але ви освятились, але ви виправдились іменем Господа нашого Ісуса Христа, і Духом Бога нашого."- 1Кор.6:1-11.

Ця заява про переступи, які не допускають до входу в Царство, має бути вказівником відносно переступів, які повинні відлучити від товариства, від спільноти в Церкві. Про те Апостол так говорить, "Тож вилучіть злого з поміж себе", хто б він не був, якщо є винен, якщо поповнив яке-небудь вищезгадане пересгупство.

"ЯКЩО ТВІЙ БРАТ ПРОВИНИВСЯ ПРОТИ ТЕБЕ"

Але чи це не йде всупереч заяві Господа, "Не судіть, щоб вас не суджено?" Чи ми не мусимо вперш судити лиходіїв індивідуально, і тоді говорити про його злі діла, або "говорити зле про нього", так щоб ціла Церква могла знати і осудити переступника?

Зовсім ні, Божі постанови вповні годяться між собою, якщо добре зрозумілі. Якщо А і Б порізнились між собою, і А вірить, що є покривджений через Б, то не повине судити його в тому значенні, щоб відразу називати його винним. Він лиш може сказати: Між нами є різниця і я певно відчуваю, що я є правильний, хоча Б може так само

відчувати, що тут він є правильний, і що я не був правильний." Я не повинен відсувати Б від свого товариства, тому що тим осудив би його, тобто нап'ятнував. Він повинен сказати собі, "ця справа не є важна, так як між братами, і я її занехаю, маючи надію, що брат Б, як брат в Христі, не хотів би зробити мені кривди навмисно, і може бути, що мій погляд, а не його є злий."

Однак, коли ми не є здібні прийняти такого погляду, його дальше не можна судити, не можна рішати, що він є правильний а Б неправильний - але він повинен піти до Б і пояснити як йому справа виглядає, і як можливо, дійти до якогось братерського порозуміння, можливо через спільну уступку. Але, коли вони не можуть погодитися, він може взяти двох чи трьох мудріших братів з Церкви, В і Г (братів яким Б і А можуть довіряти), щоб вони пішли з ним до Б відносно цієї справи - не осудити Б, бо і сам А не осудив його, але, щоб вислухати справу з обох сторін, і щоб порадити обом братам як слід поступити. Це повинно мати добрий вплив на всіх, головно, коли всі мають духа любови і бажають чинити добро один одному, як члени помазаного одного тіла. Але коли і в такий спосіб не можна дійти до згоди, то і тут дальше не можна осуджувати і винувати, тому що двох, чи трьох братів не може судити, лиш Церква.

Коли А взяв зі собою ВІГІ вони висказали свою опінію проти А, то тут ціла справа повинна закінчитися і А не має права представляти цієї справи перед Церквою. Коли б він тягнувся дальше з тим, то це вказувало б, що він є зарозумілий і забагато певний себе. Наука Господа не дає йому тут більшого привілею (Мат.18:15); але коли б він був дальше незадоволений, то не виступить проти жодної засади, коли ще раз візьме трьох інших неупереджених братів Д, Е, Ж, щоб вони знова пішли до Б і вислухали обидві сторони, і дали пораду.

Коли А взяв з собою В і Г, а вони стали по стороні твердження А, що Б поступив зле, і коли Б не хоче у відповіднім часі до цього признатися і перепросити (або 424

винагородити шкоду як треба), то А мас привілей в злущ з В і Г скликати зібрання Церкви, перед якою ціла справа мас бути розповіджена через А і Б тому, бо вважається, що Б ще дальше має спільноту з Церквою і признає її раду, і авторитет, і припускається, що Б є сумлінний. Коли Церква мас вислухати справу, то при тім не треба забувати, що лиш оправдані і посвячені становлять Церкву, і що вони судять в імені Господа і Голови, і мають висказати Його суд. З цієї справи не можна робити сторонничої боротьби в Церкві, але задержати її єдність в зв'язках миру. Очевидно, А і Б не мають голосувати, і ніхто інший, який не відчуває бажання висловити суд Господа в цій справі. Рішення повинно бути однодушне, або майже так - навіть, щоб це вимагало певноі зміни скрайного

почуття. Нехай справедливість буде завжди порушувана милосердям, "Пильнуючи себе, щоб і тобі не впасти в спокусу."- Гал.6:1.

Це рішення Церкви має бути прийняте всіма як остаточне, і хто відмовляється прийняти і пристосуватись до його вимог в таких справах моралі (не сумління), має бути для інших "як поганин і митник" - аж до такого часу, коли він перестане нехтувати Церкву - коли, очевидно, йому буде прощено і стане прийнятий до повної спільноти в Церкві, так як скорше. Тут ціллю не є, щоб брата зовсім відкинути, але тільки, щоб показати непризнання такого злого поступовання, і тим самим допомогти йому пізнати і вступити на властиву дорогу. Трактувати когось "як поганина і митника" не означає, щоб про нього зле говорити і неповажати його, навіть як він став усунений. Господній народ не має лихословити та обмовляти нікого під жодними обставинами, бо загальна заповідь говорить, "Не говоріть зле про нікого", і це покриває справу цілковито. Ми не маємо ні говорити зле, ні дивитись з бока на грішників і митників, і не відмовлятись від роблення інтересу з ними, але ми маємо позбавити їх особливого товаришення, або спільноти, яка призначена для братів Нового Створіння, які мають

Святого Духа і його любов, радість і мир.

Коли б Б відмовився вислухати Церкву і не перестав кривдити А, однак пізніше покутував і став прийнятий до спільноти, то про його впертість треба пам'ятати, і це буде проти нього, коли б він став номінований на старшого. Він мусить виказати рішучу зміну характеру, перш ніж можна його вважати за здібного до цієї служби, бо навіть, коли б він був зовсім сумлінний, то його попередний чин доказував би, що він може бути тупим, чи глухим, коли йде про правильність там, де входять його власні інтереси. Дійсно, не слухати ради трьох братів і змушувати, щоб цим Церква занималась, було б недобрим покажчиком, навіть, коли б опісля послухав Церкву і винагородив А.

ПРОЩАТИ СІМДЕСЯТЬ РАЗИ ПО СІМ

Припустім, що коли А пішов до Б, щоб говорити про несправедливість зроблену для А, і наслідком цього Б признався до вини і приобіцяв винагородити кривду наскільки зможе, або, що це зробив після другого приходу братів А, В і Г. То як в такому випадку повинен поступити А. Він повинен простити йому з цілого серця. Не повинен навіть жадати кари для нього, памятаючи на слова: "Мені пімста, я віддам, говорить Господь." Але як часто треба так поступати? Скільки разів маємо прощати йому, коли він кається? Як довго маємо переносити його слабости? "Чи сім разів?' питав Петро. Господь йому і нам відповідає так само, "Я говорю тобі, не сім разів, але сімдесять рази сім." Ми мусимо прощати провини інших, так як ми бажали б, щоб Отець прощав нам наші переступи проти Його божественного Права. Коли ми є спокушувані, щоб погорджувати нашим братом задля цієї слабости, то повинні думати про свої хиби і недостачі і пам'ятати, що той, хто не показує милосердя, сам не одержить милосердя.- Яків 2:13.

ПРОВИНИ СУПРОТИ ЦЕРКВИ

Ми вже застанавлялися над властивою процедурою судження переступів одиниць, але в справі перелюбника (чужоложника), згаданого Апостолом, і в інших мнимих (припускаемих) випадках, провина може бути не проти особливого члена Церкви, але проти цілої Церкви - проти справи, яку ми спільно, або разом представляємо. Якою тоді повинна бути процедура?

Це може бути такою, як в особистих скаргах, якщо гріх не був публично знаний. Але, коли справа є знана публічно, тоді обов'язком старших є закликати переступника перед Церкву на суд, без потреби, щоб його скорше відвідувати тому, що публічна відомість цього переступу виключує всяке приватне полагодження цієї справи. Так само, коли б був наклеп (обмова, очернення) скерований на старших, або старшого, то справу має переслухати Церква тому, що, коли б обмовники думали, що їх справа є правильна, а помимо того не слухали Господнього правила ("іди сам до нього", і дальше "візьми з собою двох, або трьох інших") і дальше розсівали погані сплетні, то вони допровадили б справу до того, що вона вийшла б поза межі особистого полагодження і є тепер справою Церкви.

В таких випадках буде властивим для очерненого старшого закликати разом всіх Старших, як представників Церкви, щоб заперечити очерненню і вимагати, щоб обмовників покликати перед Церкву, щоб відповіли на скаргу про обмову і зле свідчення перед Церквою, тому що їх вина є перед Церквою (1) в тім, що це є противним до правила заподаного Головою Церкви і противне чесності і добрій моралі, і (2) тому, що наклеп, обмова, яка була проти старшого, вибраного Церквою, є тим

самим проти цілої Церкви, яка його вибрала. Обмовники повинні бути осуджені і дістати догану, і треба вимагати, щоб вони признались до свого блуду. Але після того, вони мають мати право виступити з скаргою проти старших, про яких

; нового СТВОРІННЯ

427

думали, що блудили, бо так повинні були зробити на початку (а не розсівати сплетні).

"ми ва МУСИМ **явитись** ПЕРЕД СУДОМ ХРИСТА"

Слово "ми" в цьому стиху напевно відноситься до Церкви - Нового Створіння. Однак цього не треба змішувати з зібранням "всіх народів" перед Сином Чоловічим, коли Він прийде в своїй славі з усіма Ангелами своїми, як це є записано в Мат.25:31-46. Коли Син Чоловічий "сидітиме на престолі своєї слави", то, як Він скорше обіцяв, Його Церква, Невіста, буде мати участь в цьому престолі і славі, і буде мати участь в Тисячлітнім судженню народів, включаючи всіх, що є в гробах.

Суд Церкви є очевидно зображений і описаний нашим Господом в Мат.25:14-30 і в Луки 19:12-26. Він відбудеться при кінці цього віку і буде першою чинністю Царя підчас Його другої присутности, перш ніж Він розпічне свою працю з світом. Він насамперед розрахується з своїми власними слугами, яким Він повірив різне доморядництво (управління) багатства, впливу, талантів і привілеїв, яких вони вживали більш або менш вірно, в самопожертві, в службі для Нього. З цього вони мусять здати рахунок, і вірні стануть нагороджені, і одержуть два міста, п'ять містів, або десясть містів - інакше очеркнене "радість твого Господа". Нагороди не будуть всі однакові, коли йде про славу і честь, хоча всі будуть славні і величні. *"Як* зоря від зорі відрізняються славою" так буде з тими, які будуть мати участь в Першім Воскресенню до "слави, чести і безсмертя."- 1Кор.15:41.

Вірність, любов, ревність будуть пробами. Ті, що мають таланти і закоплюють їх в землю, в інтереса, або в приємностях життя цього, або в лінивстві, покажуть таким чином брак любови і оцінення - і остаточно негідність Царства, і не ввійдуть до "радости Господа", і не будуть царювати з Ним в благословенні світу.

428

РОЗДІЛ 10

ХРЕЩЕННЯ НОВОГО СТВОРІННЯ

Увесь Християнський народ має одне вирозуміння відносно цього, що Новий Завіт навчає про хрещення, хоча тут є велика різниця і замішання відносно його способу і значення.

Велике відступлення від віри, натякуване Апостолами в Новому Завіті, осягнуло такий поступ в другім століттю, що дуже забобонні погляди відносно хрещення зайняли в цьому часі контролю в номінальній церкві. Почалось вважати, що хрещення водою не тільки припроваджує особу до спільноти з Богом через змазання минувших гріхів, але також приносить цій особі певні ласки і чесноти від Бога як членові Церкви Христа, яких не було б можна дістати в інший спосіб. Тому, в цьому ранньому дні, віруючі не тільки старались, щоб самі охрестились, але, щоб охрестити своїх дітей, а тому що немовля не могло вірити, ані прийняти для себе обітниць угоди, то зроблено постанову, через яку якісь інші, а не родичі, могли статись поручителями для таких дітей - духовими родичами. Вони урочисто^обіцяли, що діти будуть вірити в Господа і поступати Його дорогою, і зобов'язались доглядати їх релігійне вишколення. їх називано хресними отцями і хресними мамами.

Так Вчителі як і ті, що вчились в цьому часі, поступали скоро до формалізму і витворення символів та їх значення. Побудовано в третім століттю особливі хрестильниці коло церков; вони складались з приватної 430

кімнати, яка була долучена з верандою на зовні, а ця була відчинена для публики, в присутності якої складано слюби, після чого одиниця була охрещена приватне в хрестильниці. Уповажнений священик екзорцизував кандидата, виганяв з нього біса, дмухаючи три рази в лице, що вказувало на Отця, Сина і Духа Святого. Вода, в якій хрещення відбулося була посвячена, через особливо випрацювану формулу; з води також виганялось бісів. З кандидата знято одіж, показуючи на повне скинення старого чоловіка і він став охрещений три рази, раз в ім'я Отця, раз в ім'я Сина і

раз в ім'я Святого Духа. Це все було зроблене осторонь Церкви, показуючи, що кандидат ще не був членом Церкви і не міг бути її членом, поки не став впроваджений через хрещення. Після служби хрещення кандидат на члена Церкви носив білу одіж аж до слідуючої неділі. Ця віддільність хрещення поза Церквою стала пізніше знесена і хрестильниці були побудовані в церквах.

Римські і грецькі католики вдержують дальше в великій мірі складні церемонії третього століття з певними змінами відповідними до наших часів. Оце ці церемонії, хотяй не всі загально виконувані, римської Церкви:

(1) Дитя тримається поза церквою, на знак дійсного відлучення від неба, яке є зображене через церкву.

(2) Священик дмухає три рази в лице дитини, позначуючи тим що диявол може бути усунений тільки через Святого Духа.

(3) Виконується знак хреста на чолі і на грудях дитини.

(4) Священик після єкзорцизації соли вкладає її в уста дитини, вказуючи тим, що мудрість буде стерегти його перед зіпсуттям.

(5) Дитина є екзорцизована (виганяється злого духа з неї).

(6) Священик доторкається слиною його уст і вух і висказує слово "еффата".

(7) Дитя є розібране на знак скинення старого чоловіка.

431

(8) Воно є представлене через хресних родичів, які зображують церкву.

(9) Робиться відречення диявола і його чинів.

(10) Воно є помазане олієм.

(11) Робиться визнання віри.

(12) Його питають, чи воно бажає бути охрещене.

(13) Дається йому ім'я якогось святого, який має бути для нього опікуном і взором.

(14) Воно є занурене три рази в воді, або три рази ллється воду на його голову.

(15) Воно одержує поцілунок миру.

(16) Воно є помазане на голові, щоб тим показати, що через це хрещення стається царем і священиком.

(17) Воно одержує засвічену свічку, на знак, що стається дитиною світла.

(18) Є завинене в білу шату на знак чистоти через хрещення.- Згідно з римо-католицьким катехізмом стр.252.

Таке змінене хрещення тривало понад 1200 літ в різних сектанських організаціях. Там, безсумніву, були деякі з Божого народу, які бачили цю справу в дещо яснішому світлі, але можемосказати, що таких було дуже мало, і що про них і про їх віддмінний погляд немає жодних записів, які дійшли б до нас через сторінки історії. Тому це не дивно, що Протестанти 15 і 16 віків, діставши в спадщині ці традиції і їх практику, були в великій мірі під їх впливом, і що хотяй відкинули багато цих зовнішних церемоній, мимо того задержали подібні загальні погляди і звичаї. Навіть сьогодні є деякі інтелігентні люди, які побоюються про долю їх померших дітей, які не були хрещені в дитинстві, бо (як деякі думають) може вони не одержали прощення гріхів і не були членами Церкви. В зв'язку з тим забабоном бачимо, що велике старання є в цих всіх деномінаціях держати усю силу, авторитет і привілеї в руках священиків, чи міністрів, а нічого в руках мирян (світських людей), та помимо того, це є загально визнаним, що в наглому випадку, коли думається, що дитина може померти, і коли 432

нема священика, кожна особа може виконати обряд хрещення, тому що не можна ризикувати відносно вічної долї дитини. Привілей мирян в таких обставинах є виразно признаний навіть в римській і грецькій церкві. В Англії за часу Едварда 6 в Англійській Церквці був наказ такий, "Пастори і куратори нехай часто напоминають людей, що коли нема великої причини, то нехай вони не хрестять своїх дітей в своїх домах, лиш тоді, коли будуть до того змушені великою конечністю.".

З римо-католицького катехізму 248 ст., цитуємо таке пояснення:

"Першим і найбільш важним сакраментом (тайною) є хрещення, тому що перед хрещенням жодний інший сакрамент не може бути одержаний і тому, що без хрещення, ніхто не може бути спасенний. В хрещенню оригінальний гріх і всі гріхи до цього часу є прощені; Також тимчасова і

вічна кара є дарована через хрещення. В хрещенню ми не тільки є очищені з усіх гріхів, але є також перемінені в духовий спосіб, стасмось святими, дітьми Божими і спадкоємцями неба".

Лютеранська церква держиться подібної заяви про цей предмет.

Церква в Англії, хоча з дещо відмінною церемонією, прив'язує це саме значення до хрещення немовлят. Слідуючий витяг з книжки Загальної Молитви показе це:

"Освяти цю воду для містичного обмиття гріха, і даруй, щоб це дитя, що має бути тепер охрещене, могло одержати повноту Твоєї ласки і завжди перебувало в числі Твоїх вірних і вибраних дітей."

"Ми принимаємо це дитя до громади Христового стада і позначусмо його знаком Хреста."

"Бачучи, дорогі брати, що це дитя є відроджене і вщеплене до тіла Христової Церкви, віддаймо хвалу Найвищому Богу за ці добродійства."

"Ми віддаємо Тобі сердечну подяку, наймилосерніший Отче, що Тобі подобалось відродити це немовля Твоїм Святим Духом."

433

Погляд Пресвітеріянів є більше поміркованим. Вестмінсерське Визнання, Apr. 28, говорить: "Хрещення є сакраментом (тайною)... знаком і запечатанням угоди ласки, Його вщепленням до Христа, відродженням і прощенням гріхів, тощо. Воно стосується до дітей, яких родичі, одно або обоє, є Християнами, але не до інших немовлят." Там додається "Хоча було б великим гріхом погорджувати ним, або занедбувати його, проте ласка і спасення не є так невідлучно пов'язані з ним, так що ніхто не міг бути спасенний без нього, або що всі, які є охрещені є безсумніву відроджені,"

Прив'язуючи меншу важливість до хрещення, правила Пресвітеріян не дозволяють нікому, лиш своїм міністрам (священикам), і через тих міністрів підкреслюють, що хрещення є важним. Видно, що не багато з них знає про те, що самі повище сказали, що хрещення не забезпечує спасення, тому що бояться наслідків того, коли їх дитина помре неохрещеною.

Методисти і Епископальна церква в Америці принимають також цей більш поміркований погляд про конечність хрещення дітей.

За ілюстрацію до цієї справи нехай послужить нам певний анекдот сказаний одним доктором, якого покликано до вмираючої дитини. Він прийшов лиш хвилинку скорше перед міністром, по якого післано в той сам час. Коли стало знаним, що доктор не міг нічого більше зробити для дитини, він відступив на сторону, і тоді міністер скоро взяв миску води покропив кількома краплями лице дитини, кажучи, "я хрещу тебе в ім'я Отця і Сина, і Духа Святого." Кілька хвилин після цього дитя померло і коли доктор і міністер полишили дім, то перший сказав до другого "Ви прибули якраз на час; дві хвилині пізніше, і ви прийшли б запізно. Чи можу запитати Вас, які черевики носите? Гамаші (черевики без шнурівок), відповів міністер. О яке щастя, сказав доктор. Коли б Ви носили черевики з шнурівками, то не прийшли б на час, і подумаймо собі, яким нещастям це 434

було б для дитини? Дійсно, багато з більш освічених Християн, заперечили б таким забобонним думкам, що Бог віддав би нехрещене дитя демонам, щоб його вічно мучити, або чинити шось такого, що було б злим для нього. Все ж таки, багато з тих людей є затурбовані, коли в якийсь спосіб їх діти померли без цього хрещення. І деякі з неписьменних напевно більше вірють в конечність цього обряду і мають більший страх, бо не знають що станеться, коли їх дитина помре неохрещена - таким сильним є вплив ложного навчання, яке прийшло до нас століттями з Темних Віків.

Докази, що ці мильні погляди про характер, конечність і наслідки хрещення повстали вже в другім столітті, можна знайти В Гаґенбаха Історії про Доктрини 72. Пізніше і в часі Константина і попертий Тертуліяном (Про Хрещення ст,18) повстав погляд, що тому, що хрещення, маючи таку магічну силу очистити з минувших, але не з пізніших гріхів, воно повинно бути відложене, аж майже до часу близько перед смертю. Ще пізніше "останнє помазання" сталось заспокоєнням для вмираючого і були пороблені старання, щоб дістати всіх до церкви так скоро як це е можливим. Це був "Св. Августин", який приспішив цю доктрину. "Нема спасення поза церквою" і наслідком цього повстала наука, що немовля буде страчене, хіба що стане членом церкви. Дух церковництва від самого початку був такий, щоб усувати все, що є на перешкоді побільшенню його впливу і числа. Характер і уряд нашого Творця стали в той спосіб сплямлені, а свідчення Його Слова стало

позбавлене свої сили, а правдиве Християнство, "пшениця", ушкоджене через ці плодючі зерна "кукілю" засіяні противником.

ХРЕЩЕННЯ НЕМОВЛЯТ ВІДКИНЕНЕ ДЕЯКИМИ

Однак ці, які визнають, що хрещення є накинене віруючим і що одна особа не може ручитися за другу, відкидають таке хрещення і кажуть, що це не має нічого

435

спільного з Св. Письмом. Та більше цього, ці самі люди загально вважають, що хрещення встановлене Господом і Апостолами нічого не встановило, лиш занурення в воді. Вони звертають увагу на факт, що грецьке слово, baptize, має значення занурення, покриття, або заглиблювання, або зробити вповні мокрим і що зовсім інше слово в грецкій мові є вживане на означення покроплення, або поливання. Ці віруючі в занурення в воді загально практикують лиш одно занурення взад, в ім'я Отця і Сина і Святого Духа, хоча деякі виконюють це три рази лицем вперед, раз в ім'я Отця, раз в ім'я Сина і раз в ім'я Святого Духа. Вони це пояснюють тим, що коли Ісус вмирав то схилив голову наперед і так помер і тому Його послідовники повинні хреститися на подобіє Його смерти, лицем вперед. Тим Християнам не прийде на думку, що Ісус не був похований лицем в низ і що ні Отець, ні Св. Дух не померли і не були поховані взагалі і тому таке символізування є зовсім непослідовним, і що значення слів "в ім'я Отця і Сина і Святого Духа", в дійсності означає - з авторитету Отця і Сина і Святого Духа - що Отець і Син і Св. Дух співдіють з повелінням Хрещення віруючих.

З тих, які практикують одне занурення головою взад, є дві великі деномінації, а саме, Баптисти і Учні, які помимо того виконюють цю чинність з дуже відмінним поняттям відносно його значення та наслідку. Ці Учні, які називають себе Християни, мають погляд, що хрещення (занурення в воді) є для прощення гріхів і що ті, які не були охрещені в воді, є ще в їх гріхах, "дітьми гніву". Така думка про цей предмет відлучує великі маси людства, за вийнятком немовлят, (яких оригінальний гріх вони ігнорують) і навіть всіх тих, що називаються Християнами майже з усіх деномінацій -Методистів, Пресвітеріянів, Лютеранів, Конгреціоналістів, Епископалістів, Римо Католиків, Греко Католиків і т.д. . всі вони були б позначені як грішники, неоправдані перед Богом і через те виставлені на гнів Божий, а цей гнів, як майже всі розуміють, включаючи самих Учнів, означає вічні муки. 436

Це с тверда позиція, яку вони зайняли не тільки відносно світу, але відносно маси Християнства, і ми не дивуємось, що вони звичайно уникають говорити про це питання такими скрайними висловами, хоча думають, що це є логічне. Ми не можемо цього прийняти як правильний погляд на хрещення - для нас цей погляд не є ні біблійним, ні розумним. Ми не віримо, що наш Господь зробив вічне добро нашого роду залежним від знання і послуху до якоїнебудь з таких інституцій. Все ж таки, наші приятелі "Учні" закріпили себе певними стихами Писання, яких не можна недоглянути. Напр. проповідування Йоана до жидів про покуту і прощення гріхів; проповідування Апостолів в П'ятидесятниці до жидів, щоб повірили і охрестились на прощення їх гріхів, щоб кликати ім'я Господа, щоб обмити свої гріхи (Мат.3:6; Йоана 4:1,2; Діян.2:38,41). Над цими стихами ми будемо застанавлятись у властивім часі, щоб пізнати чому і як вони відносяться лиш до жидів, а не до поган, і що коли певні погани в церкві з Ефезу сказали, що вони були охрещені Йоановим хрещенням - на покутування і відпущення гріхів - то Ап. Павло наказав, щоб вони були знова охрещені в ім'я Господа Ісуса.- Діян. 19:3-5.

Наші приятелі Баптисти, хотяй не менше наполегливі в своїм навчанню про занурення в воді як одиноке хрещення, висувають зовсім інше твердження щодо його наслідків. Вони заперечують, що це є для відпущення гріхів, яке, як вони говорять, можна одержати лише через віру в Ісуса Христа, Відкупителя. Однак, вони твердять, що хрещення є дверми до Церкви, і що лиш ті, які є охрещені, дійсно входять до Церкви, а інші не повинні сподіватися, і вони не повинні дістати привілеїв і благословення, що належуть до Церкви, ні в теперішнім, ні в майбутнім життю. В гармонії з цією думкою Баптисти не допускають до Господнього Стола нікого неохрещеного в воді, кажучи, що Господній Стіл не є для світу, лиш тільки для Церкви, і що ніхто не є в Церкві, лиш ті, які перейшли через двері хрещення. Деякі Баптиські церкви,

437

які в останніх роках пом'ягшили це правило, зробили це всупереч їх теорії. Як ілюстрацію цього, цитуємо з недавної статті Дж.Т.Ллойда з журналу Релігійний Геральд, він пише:

"Християнське хрещення є зануренням віруючого в воді в ім'я Отця і Сина і Св. Духа - хрещення не є нічим іншим. Церкви Баптистів є тільки самі Християнськими церквами, що існують. Ті, що хрестять дітей, не мають права до Господньої Вечері. Коли вони беруть участь в Господній Вечері, то беруть недостойно і їдять, і п'ють осуд для себе."

Якщо теорія Баптистів с правдивою, то всі члени інших деномінацій, що називаються Християнами, а які не були занурені в воді, зводили себе, коли думали, що хотяй в певному значенню вони належуть до Христової Церкви. Бо якщо, як говорять Баптисти, занурення є дверми до Церкви, то кожний незанурений не належить до Церкви Христа. Ми не дивуємось, що приятелі Баптисти, а особливо ці на вищому рівні серця і розуму, не дуже говорять публично про такі заключення їх віри. Коли б так чинили, то стягнули б на себе обурення і зневагу багатьох людей, яких вони зобов'язані шанувати як Християн, помимо їх противної теорії. Але, що це означало б, коли би ця теорія Баптистів була правдивою? Відповідаємо, що згідно з усіма відмінними віруваннями Християнства це означало б, що лиш занурені в воді особи можуть напевно бути спасенні, і що всі інші з усіх деномінацій, і з цілого світу, який є поза цими деномінаціями, були б стрчені - бо чи ж це не є теорією всіх деномінацій, що лиш Церква буде спасенна і що всі інші спішуть до знищення, або до вічних мук, або до якоїсь іншої жахливої майбутності - бо така доля є їм призначена після смерти.

Ми є зобов'язані відійти від усіх цих вищезгаданих людських теорій, яких блуд і непослідовність є виразно показані. Сама заява і твердження про них негайно переконює інтелігентні і незабобонні уми, що вони є 438

блудні. Ми не можемо признати, що деномінація так Учнів, як і Баптистів, становить Церкву Бога живого, яких імена е записані на небесах, включаючи їх усіх занурених членів, а виключаючи усіх інших незанурених з усіх інших деномінацій. Ми не можемо признати, що коли Син Чоловічий сіяв на полі добре насіння Євангелії, що уся "пшениця" була поміщена під баптиською загородою, а ввесь "кукіль" знаходився назовні. І ми також не можемо признати, щоб уся "пшениця" і увесь "кукіль" знаходитись між зануреними в воді, так що усі інші деномінації були б виключені з притчи Господа про "пшеницю і кукіль" (Мат. 13). Ми заявляємо, що всі ці суперечні теорії є блудні, непризнані Богом. Ми заявляємо, що всі секти і деномінації є противні до Божої установи - одна Голова, одне Тіло, одна Віра, одне Хрещення. Ми не говоримо, що, Церква Христа, Нове Створіння, має дуже багато членів, але признаємо, що це є "мале стадо".

Ми мусимо включити наших приятелів Баптистів і приятелів Учнів з нашими приятелями Пресвітеріянами, Методистами, Лютеранами, Римо Католиками та іншими, як частину загального Християнства, яке Писання називає "Вавилоном". Син Чоловічий і Його вірні послідовники засіяли добре насіння, яке принесло овоч в Християнстві, яке можна вважати як пшеничне поле цього віку Євангелії. Противник засіяв "кукіль" так успішно, що "пшениця" стала заглушена, і в певному значенню поле може бути більше назване полем кукілю, чим полем пшениці. Але тепер, нарешті, згідно з обітницею Господа, настав час "жнив" цього віку Євангелії і Він посилає женців, щоб зібрали Його "пшеницю" - кожне її зерно - до своєї клуні; і показується, що Він знаходить ці зерна правдивої пшениці, не всі між Баптистами чи Учнями, але також між Методистами, Лютеранами, Пресвітеріянами, Римо і Греко Католиками і іншими деномінаціями. Це також є в гармонії з тим, що післанництво розійшлося до Господнього народу всюди через цілий Вавилон: "Упав, упав Вавилон (Божий осуд став виданий на цю систему,

439

вона є відкинена від Господа)... вийди з неї народи мій, щоб не мати вам спілки в гріхах її і щоб не прийняли її кари".- Об'яв.18:2,4.

Коли це є правдою, то стає очевидним, що Учні і Баптисти, як також інші, зробили велику помилку відносно того, чим вдійсності є хрещення і відносно того, які воно приносить благословення і привілеї. Ми вкоротці зробили перегляд цілої справи аж до теперішнього часу в тій цілі, щоб цим виказати всім, що там є щось дуже невластиве, що е велика помилка в цих різних теоріях відносно хрещення, і що ми всі повинні з повагою і з побожністю відвернутись від людських теорій, і звернутись до Слова Божого, до наук Його надхнених Апостолів відносно цього предмету, який є

важним і який є Божою установою. Лиш тоді, коли ми добре бачимо замішання в цих різних теоріях Християнства, ми є приготовані оцінювати чіткість і простоту Божого повідомлення відносно цього предмету.

СВІДЧЕННЯ СВ.ПИСАННЯ ПРО ХРЕЩЕННЯ

В жидівських ритуалах (звичаях) були різні формули щодо чищення начиння і миття, і скроплювання нечистих осіб тощо, але нічого про хрещення (баптізо, занурення), таке як Йоан^ проповідував при кінці жидівського віку. Хрещення Йоана було тільки для жидів, які вже були визнані як типічно очищені через жертви Дня Поєднання. Для них Йоанове хрещення символізувало покаяння за визнані гріхи, переступи Угоди Закону, і типічне очищення з них - поворот до стану праведносте серця, або бажання. Таким чином жиди, каючись за гріхи і символічно обмиті і очищені, вважалися як привернені до стану гармонії з Богом, якою скорше втішались під Угодою Закону. Ціллю научування і хрещення Йоана було для приготовлення народу до Царства Божого і до об'явлення Месії, про яке Йоан говорив, що скоро настане і для якого була потреба, щоб люди були приготовані, щоб 440

були в відповіднім стані серця, щоб одержати приналежні благословення. Кожний жид під Угодою Закону був зарахований у члени дому Мойсея, "вони всі в Мойсея хрестились у хмарі та в морі" (1Мойс.10:2). Дім Мойсея був домом слуг, так як написано, "Мойсей був вірний у всьому дому своїм" (Жид.3:5). Згідно з Божою постановою, кожний хто буде вірний як член типічного Ізраїля, або дому слуг під Мойсесм, посередником топічної Угоди Закону, був би в такому стані і готовості серця, що коли позаобразовий Мойсей, тобто Месія, Христос, появиться, то вони будуть готові прийняти Його як позаобразового Мойсея. Як вони були хрещені в Мойсея, в морі і хмарі, то прийняття Христа місто Мойсея вказувало б, що вони були в Христі як члени Його тіла, і під Ним як їх головою, і через сполуку з Ним, слугами Нової Угоди, якої повний, прославлений Христос, Голова і Тіло, буде Посередником.

Тому Йоан не хрестив своїх віруючих в Христа, лиш тільки до покаяння, припроваджуючи їх назад до стану спільноти з Мойсеєм, в якім то стані, як природне галуззя оливного дерева (Рим.11:16-21), вони не потребують вщеплення до Христа, тому що Христос займе для них місце Мойсея, який через певний час представляв Христа. Отже пам'ятаймо також, що цей названий "хрест Йоана", який мав бути до покути і відпущення гріхів, і "обмиттям гріхів", не відносився до нікого іншого, лиш до жидів -тому що погане, не будучи охрещені в Мойсея, і, не будучи з типічного дому слуг в жодному часі, не могли через покуту за гріхи прийти назад до стану, якого ніколи не занимали. Погане, які повірили в Христа, мусять бути припроваджені до Його дому синів в інший спосіб. Вони, як Апостол пояснює, були дикими оливними галузками, "з природи дітьми гніву", відлучені і відчужені від спільноти Ізраїля. Жодна міра покути і реформи не зробить тих чужинців членами типічного дому слуг, до яких одиноко приходять привілеї переходу, через віру в Христа, від дому слуг до позаобразового дому синів. Якщо інші хочуть статися галузками в оливнім дереві (Христі),

441

корінем якого була обітниця Авраама (Гал.3:16,29), вони мусять бути вщеплені на місця, що стали порожні через відломання "природних галузок" оригінального оливного дерева - дому слуг, яких серця не були у властивім стані до прийняття Месії, і які через те не могли бути прийняті Ним як члени Його дому синів. "До своїх прийшов (до дому Ізраїля), та свої не прийняли Його, але тим, що прийняли Його, дав право (привілей) дітьми Божими зватися, всім тим, що вірять в ім'я Його, які не з крови, ані від хотіння тілесне, ані з волі людини, а від Бога народились (стали сплоджені)" - і які в той спосіб сталися членами Нового Створіння - духово.- Йоана 1:11-13.

Типічний Ізраїль залишив Єгипет (що зображує світ) і пішли за Мойсесм, і коли вони прийшли до великої проби коло Червоного Моря, яке могло бути для них знищенням, але через Божу інтервенцію через Мойсея, вони всі були типічно охрещені в Мойсееві, у хмарі та в морі - море по обох сторонах, а хмара над ними - і сталися його домом, або родиною, зображені ним як їх головою. Коли вийшли з моря то віддались Мойсееві, обіцюючи йти за ним і його слухати. Пізніше вони були більше зобов'язані для нього як Посередника Угоди Закону при Горі Синай і всі їх надії були зв'язані з ним, який заявив, "Пророка з посеред тебе, з братів твоїх, такого як я, поставить тобі Господь, Бог твій, Його будете слухати" (5Мойс.18:15; Діян.3:22). Для кожного "дійсного Ізраїліти", так посвяченого і зв'язаного з Мойсеєм аж до смерти, і з усіма їх надіями життя, що були закріплені в

нім, то для них це було малим кроком перейти і прийняти Христа замість нього (Мойсея), як Його позаобразу і до зрозуміння, що їх зобов'язання під Угодою Закону стали перенесені через Божу постанову до Христа, Який стався запорукою Нової Угоди, якій вони віддались служити.- 2Кор.3:6.

З поганами справа була зовсім відмінна і їх прийняття Христа мало правильно означати прийняття цього всього, що було приречене жидами Мойсееві і пізніше перенесене до Христа. Тому нас не здивує, коли знайдемо в навчанню 442

Св. Писма багато ширше і глибше значення хрещення пристосованого до тих віруючих, які не були жидами, не були під Законом, ні під Мойсеем і тому не були перенесені від Мойсея до Христа. Для них хрещення означало радикальну зміну, яка є зображена в словах Апостола Павла (Рим.И) через прищеплення дикої оливної галузки до доброго оливного дерева. Це означало повну переміну.

ХРЕЩЕННЯ В СМЕРТЬ ХРИСТА

"Чи ви не ^знаєте, що ми всі, які хрестились в Христа Ісуса, у смерть Його хрестились?

"Тому ми поховані з Ним хрещенням у смерть, щоб, як Христос воскрес з мертвих славою Отця, так щоб і ми ходили в новості життя.

"Бо коли ми з'єдналась подобою Його смерти, то з'єднаємось і подобою воскресення." - Рим.6:3-5.

Ми, які з природи є поганами, не можемо чинити нічого кращого, чим прийняти це повне пояснення правдивого хрещення, що було звернене Ап. Павлом до віруючих в Римі - багато, якщо не всі з них, були поганами, з природи "дітьми гніву". Тут в трьох стихах Апостол дуже в подробицях пояснює предмет хрещення, що відноситься до нас. Ці стихи є загально вживані, щоб потверджувати різні доктрини про хрещення, але цитовані особливо нашими братами, які визнають, що хрещення означає занурення в воді. Однак треба пильно звернути увагу на те, що Апостол тут не подає ні одного слова відносно хрещення водою. Хрещення водою є лиш символом, або образом дійсного хрещення, і Апостол в цих стихах пояснює з різних точок, правдиве, основне хрещення, без якого нікого не можна вважати за члена тіла, або Церкви Христової, в той час як усі, які одержали це хрещення, без огляду яке мають імено, або звідки є і якого кольору чи статі, мають бути зараховані як члени Церкви, члени Нового Створіння.

443

Апостол звертається до тих, які є вже членами Христа. він говорить, "Хиба не знаєте, що всі ми, які у Ісуса Христа охрестились" - ми тут затримаємось, щоб звернути увагу, що він не каже, Що всі ми, які були скроплені водою, або, які були занурені в воді, але "Всі ми, які у Христа Ісуса охрестились (занурились)" Що це означає бути охрещеним в Ісусі Христі? Він тут напевно продовжує цю саму думку, яку розбирає^в 1Кор.12:27 "Ви тіло Христове і кожний зосібна є член Його тіла". Як ми входимо до тіла Христа? Апостол відповідає, що ми є охрещені в нього, і тому є тепер почислені як члени нашого Господа, членами під Ним як нашої Голови, членами Церкви, яка є Його тілом.

Але стараймось досліджувати особливо, яким був процес, через який ми прийшли до членства в Христі Ісусі? На це питання Апостол відповідає в слідуючім вислові, "всі ми, які в Ісуса Христа охрестились, в смерть Його охрестились". Тут немає жодного слова, що ми були охрещені в Нім через схрещення в воді. Зовсім ні. Отже як очевидним це є, що коли б ми були охрещені тисячу разів в воді, то це не привело б нас до членства в тілі Христа. Але принимаючи заяву Апостола, ми розуміємо, що наша сполука з Христом, наше членство в Його Церкві, імена яких є записані в небі, рахується від часу, коли ми були охрещені в Його смерть. Але коли і як ми стали охрещені в Його смерть? Ми відповідаємо, що це хрещення в смерть з Господом, це опанування, або погребання себе, нашого тіла, вислідом якого було те, що Він включує нас до членства свого тіла, як Нові Створіння, відбулося тоді, коли ми вповні віддали нашу волю Йому - посвячуючи наше все, щоб іти в Його сліди і слухати Його аж до смерти.

Воля представляє цілу особу і все, що він має. Воля має контролю над тілом, руками, ногами, очима, устами і розумом. Вона також має контролю над нашими грішми, нашим майном, нашим часом, нашими талантами та впливами. Немає жодної вартісної речі, які ми маємо, які 444

не підлягають контролі нашої волі; тому коли ми піддаємо нашу волю Христові, або як Писання часом говорить "наше серце", то ми віддаємо Йому наше все, і це погребання нашої

людської волі у волю Христа, є нашою смертю як людських істот, 'Би ж бо вмерли, і життя ваше сховане з Христом в Бозі" (Кол.3:3). Ця смерть, це погребання, є нашим хрещенням в Його смерть. Тому, з Божого становища, ми не маємо числити себе як людські істоти, людської природи, з землі земними, що мають земні цілі, стремління надії тощо, але як Нові Створіння в Христі Ісусі.

Скоро після цього погребання, або занурення нашої волі у волю Христа, слідує сплодження до нового життя -нової природи. Як наш Господь посвятив свою людську природу аж до смерти, щоб чинити волю Отця, та проте не залишився в смерті, але був піднесений з смерти до нової природи, так і ми, які в цей спосіб через посвячення стаємось "мертвими в Нім", беручи участь в Його посвяченню, не є полишені в стані смерти, але можемо негайно піднестись вірою до зрозуміння нашого споріднення з Господом як Нові Створіння. Тож Апостол говорить, "Ви ж не в тілі, а в Дусі, якщо дух Божий живе в вас" (Рим.8:9). Для світу це все є "закритою таємницею". Люди в світі не оцінюють нашого оправдання вірою перед лицем Отця, але вважають нас так як інших людей, які ще є в гріхах. Подібно, вони не бачуть причини, чому ми повинні жертвувати, або посвячувати нашу волю для Господа - бути мертвими як людські істоти, щоб могли мати участь з Ним як Нові Створіння. Вони також не бачуть нашого посвячення і його прийняття, ані не оцінюють нашого образового воскресення до нового життя, нових надій, нових амбіцій, нового споріднення з Богом через Христа. Ми дійсно віримо, що вони можуть бачити певні овочі в нашому житті, але не можемо сподіватися, що ці овочі будуть їм виглядати добрими і мудрими, і корисними під теперішними обставинами. "Світ не знає нас (як Нових Створінь) бо і Його не пізнав."- ІЙоана 3:1.

445

У всьому цьому віруючі наслідують Ісуса - взявши свій хрест, щоб іти слідом за Ним. Будучи святим, непорочним і відлученим від грішників, Ісус не потребував ждати за якоюсь жертвою за гріхи, тому що Він "не знав гріха", але негайно, дійшовши до повного мужеського віку згідно з Законом (тридцять літ), Він поспішив учинити повне посвячення себе самого, повне жертвування усіх Його земних справ, надій, амбіцій і стремлінь - щоб Він міг чинити волю Божу; Почуття Його серця, коли Він прийшов до Йоана в Йордані, було так виражене пророком, "Ось я йду - у звої книги написано про мене - чинити волю Твою, Боже, це моя радість і Закон Твій є у мойому серці" (Пс.40:7,8; Жид. 10:7). В такий спосіб наш Господь посвятив себе чинити волю Отця і Він розумів, що Його зовнішнє хрещення символізувало віддання Його земного життя і природи, вже зануреної і погребаної під волю Отця - аж до смерти. Його водяне хрещення було лиш символічним представленням занурення і погребання Його волі, яке це попередило. З цієї точки погляду Хрещення мало для Нього повне значення, хоча не для Йоана, який дуже дивувався, що Той, Який не знав гріха, повинен бути охрещеним, тому що хрещення Йоана було хрещенням лиш для переступників Божого Закону - для відпущення гріхів.

Ніхто під цей час, лиш наш Господь розумів вповні, чому "так було потрібно" для Нього виповнити всяку праведність. Ніхто, лиш Він розумів, що хоча таке хрещення (образове очищення з гріхів) не було потрібне для Нього, бо Він не був грішником, однак було потрібно для Нього, Який був майбутньою Головою майбутнього тіла, щоб показати приклад на собі, що буде відповідною наукою і матиме відповідне значення для всіх Його послідовників - не тільки для тих з членів тіла, які були з дому Ізраїля по тілу, але й для тих, які ще були чужинці і відлучені. Йому треба було дати символ повного посвячення Його волі і усього того, що Він мав, аж до смерти, щоб ми, приходячи опісля, могли йти в Його сліди. *446*

Що наш Господь не одержав водяного хрещення з рук Йоана як дійсного хрещення, але тільки як символ, або образ, то це може бути виразно показане. Зверніть особливу увагу на Його слова сказані в часі недалеко від Останньої Вечері. "Хрещенням же я маю хреститись, і як важко мені, поки воно здійсниться" (Луки 12:50). Тут наш Господь показує, що Його хрещення не було водяним хрещенням, але хрещенням смерти - хрещенням аж до смерти в згоді з Божою постановою - як ціна викупу чоловіка, або жертва за гріх.

Він посвятив себе до цього хрещення в смерть в якнайскоршім часі, коли дійшов до тридцяти літ і, сповняючи підчас цих три і пів років вимоги посвячення, вмирав щоденно - виливаючи на смерть свою душу, видаючи своє життя, свою енергію, свою силу в службі для Отця, в службі для свуїх послідовників і, у великому значенні, в службі для Його ворогів. Остаточно, розуміючи, що Він вже близько кінця цього хрещення в смерть, коли воно буде вповні довершене, і відчуваючи, що

тягар, проби і різні труднощі стають тяжчими кожної хвилини, і не маючи нікого, щоб співчував з Ним - "Ніхто з людей не був з Ним" - нікого, щоб розумів обставини і міг ділити з Ним Його горе і виявити співчуття, заохочення і потішення - Він, палко бажаючи кінця проб, сказав, "і як важко мені, поки воно (це моє хрещення в смерть) скінчиться" (Луки 12:50). Його хрещення виповнилось незадовго після того, коли Він помер, кажучи "Скінчилося."

Цілий світ вмирає, не тільки Господь і Церква, але світ не бере участи в смерти Христа, так як це чинить Церква, Його тіло, і тут є велика ріниця. Цілий світ вмирає, так як отець Адам з причину осуду смерти, але наш Господь Ісус не був з світу, не був одним з тих, що вмер в Адамі. Ми вже бачили, що Його життя було святе і відлучене від усіх грішників, помимо Його земної матері, Він не знаходився під вироком. Отже, чому Він помер? Святе Писання виразно говорить, що Він "помер за гріхи наші", - що Його смерть була жертвенною смертю. І так само є з Церквою,

ХРЕІЩННЯ НОВОГО СТВОРІННЯ

447

Його тілом, охрещеною в Нім через хрещення в Його жертвенну смерть. З природи дїти Адама, "діти гріха так як інші", вони є насамперед оправдані з Адамової смерти до життя, через віру в Ісуса Христа і Його примирююче діло; а головною ціллю їх оправдання до життя з Адомового осуду смерти є те, щоб вони могли мати привілей бути охрещеними в Ісуса Христа (щоб стались членами Його тіла - Церкви) через схрещення в Його смерть - поділяючи з Ним смерть як такі, що спільно з Ним жертвуються. Отже бачимо, яка велика різниця є тут між вмерлим в Адамі, а вмерлим в Христі.

Ця тайна нашого споріднення з Христом в жертві, в хрещенню в Його смерть тепер, і наступаючого з цього споріднення і сполуки з Ним в славі, яка має наступити, є неможливою до зрозуміння для світу. Однак, це повинно бути добре зрозумілим і оціненим вірними Господа, бо є часто згадуване в Писанню. "Коли терпимо з Ним, то щоб з Ним царювати", "Коли вмираємо з Ним, щоб з Ним жити". Ми є "спадкоємці Божі і співспадкоємці з Христом, якщо ми страждаємо разом з Ним, щоб разом з Ним і прославитися".- 2Тим.2:12; Рим.6:8;8:17.

В четвертому стиху ми бачимо, що Апостол повторює цю саму думку з іншої сторони, кажучи, "Отож ми поховані з Ним через хрещення у смерть." Тут дальше немає згадки про водяне хрещення, але найбільш позитивне твердження про хрещення в смерть, наше посвячення аж до смерти. Апостол дальше виставляє образ, подаючи причину нашого хрещення в смерть Христа, кажучи: "щоб, як Христос воскрес із мертвих славою Отця, так і ми ходили в обновленні життя." Апостол лиш посередньо, не прямо, відноситься тут до нашої участи в Першім Воскресенню, коли ділитимемо славу нашого Господа в Його Царстві; він тут відноситься головно до теперішнього часу. Усі, які чинять повне посвячення свого життя для Господа, щоб бути вмерлими з Ним, щоб бути співжертвуючими себе з Ним в службі для Правди, хоча живуть в цім світі, мають вважати себе як відлучені і 448

відмінні від інших довкруги них. Вони згодились вмерти для земних річей, які так обгортають інших, і можуть через те вживати їх як слуг для Нового Створіння, яке стає живим через Відкупителя до небесних річей і надій, яких світ довкруги нас не бачить і не розуміє. Згідно з тим, наше життя в світі повинно бути нове, відмінне, відлучене від тих інших довкруги нас, тому що ми є надхнені новим духом, новими надіями, новими ціллями, які є небесними.

Приступаючи до п'ятого стиха, Апостол дальше зовсім не згадує про водяне хрещення, хоча деякі можуть думати інакше з^ його слів, "Коли бо ми з'єднались з Ним подобою смерти Його, то й подобою воскресення будем з'єднані." Якщо це з'єднання з Ним на подобу Його смерти розуміється, що це означає хрещення в воді, то це ставило б справу хрещення в воді так високо, що жодний вчитель в світі не хотів би цього признати. Що це є, чого ми як Християне найбільше надіємось? Чи це не те, щоб ми могли мати участь в воскресенню Господа, в першому Воскресенню? Ап. Павло про це говорить, як про великий ідеал і надію перед собою, кажучи: "Щоб я міг знати Його і силу Його воскресення (як член Його тіла, Його^Церкви) і спільність у муках Його, уподібнюючись смерті Його, щоб тільки якось досягнути воскресення з мертвих" (Фил.3:10,11). Отже розуміти, що Рим.6:5 означає, що участь в Христовім воскресенню буде певним наслідком занурення в воді, було б чиненням цього стиха таким, що противиться всім іншим стихам і проти здорового розуму. Чому з'єднання, або погребання в воді має бути причиною до участи в Першім Воскресенню? Можемо з

певністю заявити, що тисячі були з'єднані, або занурені, або погребані в воді, які ніколи не будуть мати участи в Першім Воскресенню - Христовім Воскресенню.

Але коли ми розуміємо цей стих згідно з двома попередніми, що він відноситься до хрещення в смерть, вщеплення в смерть, в подобіє Христової смерти, тоді все стає ясним і мудрим. Будучи покликані Господом до

співнасліддя з Його Сином і терпіти з Ним, і бути вмерлим з Ним, щоб жити і царювати з Ним, як певними можемо почуватись, знаючи, що коли будемо вірні до цього поклику, коли будемо вщеплені, або погребані в Його смерть, так як Він був погребаний в смерті, то яко вірні для Бога і Його Правди, одержимо остаточно повну нагороду, яку Бог обіцяв для таких, одержимо участь в Першім Воскресенню, в славі честі і безсмерті.

Хрещення в смерть є дійсним хрещенням Церкви, так як він був дійсним хрещенням для Господа; хрещення в воді є лиш символом, або образом того для нас, так як був для Нього. Це є виразно показане через слова нашого Господа до двох Його послідовників, Якова і Йоана, які просили, щоб Він їм обіцяв, що в Його Царстві вони будуть сидіти коло Нього, один по правій, а другий по лівій стороні. Наш Господь відповів їм, що "Ви не знаєте чого просите, чи можете хреститись хрестом, яким я хрещуся?" На їх висказ, що годяться мати участь в Його хрещенню, Господь сказав "Чашу, яку я п'ю, ви питимете, і хрещенням, яким я хрещусь, хреститиметеся" (Марка 10:35-39). Кожному з Його покликаних, який є радий в серцю переходити такі досвідчення, Господь дасть привілей і також буде помагати. Такий буде дійсно занурений в Смерть Христа і наслідком цього матиме участь в Першім Воскресенню і в славі Царства. Що наш Господь не згадував тут про хрещення в воді, є очевидним, тому що ці два учні були з Ним від початку Його місії і як Його представники хрестили народ в воді " на покаяння і відпущення гріхів" - Йоановим хрещенням (Йоана 3:22,23; 4:1,2; Марка 1:4). Питання нашого Господа відносно того, чи вони бажають мати участь в Його хрещенню, не було незрозуміле для Апостолів. Вони не думали, щоб Він хотів, щоб вони були знову охрещені в воді; вони добре розуміли, що це було хрещення їх волі в Його волю і волю Отця, і відповідно їх участь з Ним в Його жертві - вмираючи щоденно, складаючи своє життя за братів до кінця, аж до смерти. 450

одним ДУХОМ ми ва ХРЕСТИЛИСЬ в одно тіло
1 Кор.12:12ДЗ

Нехай ніхто не зрозумє мильно Апостола, коли він відноситься до нашого хрещення в смерть з нашим Господом - "в Його смерть" - щоб це означало хрещення Святим Духом. Смерть і Святий Дух то два відмінні поняття, і також ці два хрещення різняться між собою. Хрещення в смерть е справою особистою, в якому кожний, хто хоче статись членом тіла Христового мусить особисто посвятитися і жертвувати свою волю. Коли його жертва є прийнята, то Господь через свого Духа помагає кожному складати своє життя в службі для Правди і для братів -навіть аж до смерти. Хрещення, або хрест, Святого Духа був хрещенням для цілої Церкви. Ця подія відбулась в горішній кімнаті в дні П'ятидесятниці і не потребує бути повторювана, тому що воно не перестало перебувати з Церквою від тоді, аж до тепер. Повторення певної зовнішної маніфестації було дане в справі Корнелія, але тільки як доказ для Ап. Петра і для інших віруючих жидів, і для Корнелія, і для всіх віруючих поган відтоді, що Бог тепер не робить різниці, не робить розділення між жидами і поганами. Нам є сказано, що занурення П'ятидесятниці було довершене через наповнення горішньої кімнати Святим Духом, так що 120 присутних братів "сповнились усі Духом Святим" , а Апостоли одержали додатковий символ Божої ласки в тім, що над їх головами появились "поділені наче б вогняні язики".

Це помазання Святим Духом відповідало помазанню в Ізраїлю найвищих священиків і царів святим олієм помазання. Олій був виллятий на голову і спливав вниз на тіло. Позаобраз цього виливання на голову було наділення Святого духа нашому Господу в часі Його посвячення в тридцяти роках, коли Отець дав Йому духа "без міри" (Йоана 3:34). Коли прийшла П'ятидесятниця і наш прославлений Голова появився в присутності Отця і

зробив задоволення (вирівнання) за гріхи Його народу, Йому було дозволено "злити те" - занурити Святим Духом П'ятидесятниці свою Церкву, показуючи тим, що Він і Отець прийняли їх як членів Його Церкви, Його тіла -членів Нового Створіння. Його Церква, Його тіло, відтоді продовжується і Святий Дух продовжує бути в ній і над нею, і коли кожний індивідуальний член є доданий до Церкви, то кожний стається учасником в цьому одному хрещенню Духа, який належить і проникає тіло, Церкву.

Стих, якого розбираємо, лучить це Хрещення Духа П'ятидесятниці з нашим особистим хрещенням в смерть і показує нам на споріднення між ними. Отже, як оправдані люди, ми є охрещені в смерть, і як члени Нового Створіння, можемо бути помазані Святим Духом і встановлені членами Церкви, тіла Христа. Як ми вже бачили, ми мусимо бути оправдані з Адамової смерти, через віру в нашого Відкупителя, перш ніж наша жертва може бути прийнята і ми зараховані як "мертві з Ним" - з нашим Господом, нашою Головою. Так, подібно, ми мусимо насамперед зробити посвячення, або жертвування, з нас самих вже оправданих і (ставши сплоджені з Святого Духа) бути прийняті як члени Нового Створіння, перш ніж вмираючий процес розпічнеться, який доведе, при Божій ласці, до нашого повного хрешення в смерть, до подобія хрещення в смерть нашого Господа і тим запевнить участь в Першім Воскресенню. Це є в згоді з тим, що ми вже бачили, а саме, що це не є наше оправдання, яке робить нас Новим Створінням, але наше хрещення в смерть з Ним, так як Апостол говорить, "Як бо тіло одне, а членів має багато... так і Христос, Бо одним Духом ми всі в одне тіло хрестилися...! ми всі одним Духом напоєні"-1Кор.12:12,13.

Цей вік Євангелії є "прийнятним роком Господа", під час якого Він радо приймає жертви віруючих, їх повне посвячення аж до смерти. Кожний, хто приймає поклик і жертвується (Рим. 12:1), є негайно прийнятий як член до "Церкви первородних, імена яких є записані в небі".Але це 452

прийняття, як ми бачили, не закінчує справи; від всіх жертвуючих себе є вимагано, щоб вони вмирали денно -це значить, щоб вони були в цьому стані повного жертвування, в цьому дусі чинити все, що Богу угодно, щоденно, аж вони також зможуть остаточно сказати, "скінчилося". Від посвяченого вимагається, щоб його ревність і наполегливість в жертвуванню і в чиненні добра постійно проявлялись, щоб він був терпеливий і вірний в цьому аж до смерти, яка в нашому випадку буде, так як була і у випадку Господа, літеральною смертю. Бо є написано "Я сказав, ви боги (елогім - великі), всі ви діти Всевишнього, однак як люди ви помрете, як один з князів, упадете" (Пс.82:6,7). Ця вірність, це щоденне вмирання, є вимогою для того, щоб ми могли запевнити собі наш поклик і вибір; і власне таким, які вірно йдуть в Його сліди, Господь обіцяє славу, честь і безсмертя, заховане для вірних побідників, які становитимуть "Особливий Вибір" членів Нового Створіння. Слова нашого Господа с такі, "Будь вірний аж до смерти, а дам тобі вінець життя" (Об'яв.2:10). Отже бачимо, що з Церквою є так, як було з її Господом, що посвячення приносить перші овочі Духа, щоденна вірність продовжує приносити благословення Духа з збільшеною радістю і овочами, в той час як вірне закінчення угоди в дійсній смерті є конечним для одержання повного приобіцяного наслідця - участи в Першім Воскресенню з його честю і славою.- Ефес.1:12-14; Рим. 8:16,17.

ХРЕЩЕННЯ ВОГНЕМ

Ми вже досить широко звертали увагу на слова Йоана Хрестителя, сказані до жидів відносно Ісуса. "Він вас хреститиме Духом Святим та вогнем" (Мат.3:11). Ми виказали, що блаженства П'ятидесятниці прийшли на правдивих Ізраїлітів, а вогонь Божого гніву, "настиг їх гнів Божий" (ІСол.2:16), прийшов на оставших з цього народу. Хрещення вогнем не є благословенням і це не є мудро, що деякі Християне моляться про те. Так як там спало

ХРЕЩННЯ НОВОГО СТВОРІННЯ

453

хрещення вогнем при кінці жидівського віку на "полову" цього народу, то так само Господь показує, що при кінці цього віку спаде подібний вогонь на клясу "кукілю" Християнства, - хрещення вогняного горя, яке буде страшне, бо це є "Час горя, якого не було відколи народи на землі".- Дан.12:1.

СИМВОЛІЧНЕ ХРЕЩЕННЯ В ВОДІ

Ми вже звернули увагу на різні хрещення в воді, що є в моді між Християнським народом, і який є загально незрозумілий ними, бо думають що це є дійсним хрещенням. Ми виказали, як ложними і непослідовними є критерії (мірила), які є основані на цім хрещенню в воді, яке не може діяти на серце, і яке є лиш символом, але його оборонці не можуть бачити цього символу, тому що

вони не можуть виразно розпінати правдивого хрещення в смерть з Христом. Як простою, однак як точною, стається проба дійсного хрещення відносно Христової Церкви, імена яких є записані в небі, і не є залежні від земних записів. Це правдиве хрещення є дійсно правдивими дверми до правдивої Церкви, тому що ніхто не може увійти, ні записатися як член Церкви, член тіла Христового, і мати своє імено записане в небі, коли він скорше не досвідчить хрещення свої волі, свого серця в смерть з Христом, і бути в такий спосіб впроваджений до членства Його Церкви, яка "доповнює недостачу скорботи (терпіння) Христової в тілі своїм" (Кол,1:24). Так, такі віруючі, що чинять таке посвячення, таке хрещення в смерть з Господом, мусять усі бути правдивою "пшеницею", ні один з них не с "кукілем". Хрещення водою може впустити багато "кукілю", як і дещо "пшениці" до баптиської церкви, але хрещення в смерть с дверми, що впускають тільки клясу пшениці до правдивої Церкви тому, що ніхто інший не буде старатись прийняти його вимоги, хоча дехто старається імітувати їх в певній мірі, так як кукіль є імітацією пшениці. 454

З цієї точки погляду можна помітити, що члени правдивої Церкви -охрещені в смерть Христа - можуть бути між Пресвітеріянами, Методистами, Лютеранами, Римо і Греко-Католиками, Учнями і Баптистами. З другої сторони, безсумніву, що велика більшість в усіх деномінаціях (включаючи Учнів і Баптистів, що занурують в воді) не має жодної частки, жодного уділу в тілі Христа, в правдивій Екклезії, тому що вони не перейшли через правдиві Двері, що провадять до правдивої Церкви через дійсне хрещення "в смерть Христа". Ця пропозиція є незмінна і про те немає сумніву.

Підкресливши таким чином важливість, так як це Апостол робить, правдивого хрещення, звернім нашу увагу на його символ, хрещення в воді, і дослідім, поперше, Чи символ є властивий і потрібний для тих, які мають правдиве хрещення? Друге, якщо так, то який є властивий символ?

ЧИ СИМВОЛ ХРЕЩЕННЯ Є ПОТРІБНИЙ?

Свідчення нашого Господа і Апостолів виразно вказують на властивість символічного, тобто водяного хрещення, тому що не тільки вони самі були охрещені в воді, але теж навчали про хрещення в воді відносно інших - не тільки навернених з жидів, але й навернених з поган. Ми вже показали, що хрещення нашого Господа Ісуса було відмінне і окреме від хрещення Йоана, яке було для жидів в загальному, що це хрещення (Ісуса) не було для покаяння і відпущення гріхів (бо Ісус не мав гріха), що Иоан не розумів цієї справи (чому Ісус прийшов хреститися до нього), і що наш Господь встановив символ своєї власної смерти і не старався пояснити Йоанові ні іншим в цьому часі, - вони не могли б цього зрозуміти тому, що Св. Дух ще не був їм даний, тому що Ісус ще не довершив своєї жертви за наші гріхи, і не був прославлений так, щоб представити заслугу Його жертви на нашу користь. Ми бачимо, яке доручення було дане

455

нашим Господом для Апостолів і через них для нас, а що є записане в Мат.28:19,20, "Отож ідіть і навчайте всі народи, хрестячи їх в ім'я (з авторитету) Отця і Сина, і Святого Духа." Це доручення відносилось до цілого віку Євангелії і під ним усі слуги Правди працюють сьогодні. Тут Господь не відноситься до хрещення Духом в дні П'ятидесятниці, тому що це не було в силі Апостолів хрестити когось в такий спосіб. Господь сам мав цей авторитет і Він його задержує. Однак, Апостолам і для всіх вірних учителів Слова Божого було дано повеління навчати народ відносно Божої ласки в Христі - відносно їх оправдання, відносно їх посвячення і освячення, і хрещення в ^смерть з Христом, якщо вони мають бути учасниками Його нової природи і майбутньої слави; і це хрещення включало також символічне, тобто водяне хрещення, яке мало бути зовнішним знаком, через який інші віруючі будуть знати, що дана особа посвятилася в серцю чинити Божу волю, так як наш Господь насамперед учинив посвячення в серцю для Отця і тоді учинив символ цього в воді.

Що надхнені Апостоли так розуміли своє і наше припоручення, то це є очевидним з усього їх навчання. Вони насамперед вчили народ відносно ласки Божої в ділі примирення (поєднання), заохочуючи їх повірити в оправдання до життя, (через прийняття Ісуса як свого Відкупителя). Дальше вони заохочували їх до повного посвячення серця (серце представляє все), кажучи, "Тож благаю вас, браття (вже більше не грішниками, ні відчуженими, але оправдані вірою в Ісуса Христа і тому визнані за членів дому віри, як брати), милосердям Божим (частину якого ви вже одержали у вашім оправданню), віддавайте тіла ваші, як жертву живу, святу та приємну Богові, це бо розумне ваше служення" (Рим.12:I). Це було запрошення до посвячення, або жертвування, або "охрещеним в

смерть Його." Ті, що були у властивім стані серця і почули ці слова - були з охотою охрещені, не тільки дійсно охрещені в їх слюбі посвячення, але також 456

символічно охрещені в воді, як їх зовнішнє засвідчення про те.

Завважте слідуюче свідчення, що хрещення було практиковане усіма Апостолами - не тільки з жидами, але також з поганами. Читаємо про людей в Самарії "Коли вони повірили Филипові, що звіщав їм Царство Боже та ім'я Ісуса Христа, хрестились чоловіки і жінки (не діти)" (Діян.8:12). Етіопський скопець (євнух) навернений наукою Филипа, був також охрещений в воді (Діян.8:35-38). Коли Ап. Петро проповідував в домі Корнелія, то "Дух Святий зійшов на них всіх, які слухали (оцінили) промову (отже не немовлята) ... і він повелів, щоб їх хрестили в ім'я Ісуса Христа" (Діян. 10:44-48). Дальше читаємо "Багато коринтян, чувши Слово, увірували і хрестились" (Діян.18:8). Читаємо дальше, "А слухала нас одна жінка, ім'я Лідія, яка шанувала Бога, їй же Бог відкрив серце, щоб уважати на те, що говорив Павло,..Коли вона охрестилась і дім її.." (Діян. 16:14,15). В'язничний сторож в Филипах, коли увірував, був охрещений Павлом і Силою в в'язниці (Діян. 16:33). І дальше читаємо, "Охрестив я також дім Степанів.."- 1Кор.1:16.

Це правда, що Апостол в цій останній справі говорить, що він не хрестив багато, але це, безсумніву, було з тої причини, що він мав "колючку в оці", його пошкоджений зір, і цих небагатьох він правдоподібно охрестив своїми руками тому, що тоді не було нікого відповідного, щоб це виконати. Він дякував Богу, що не багато хрестив, але це не означає, що він змінив думку відносно важливости так дійсного хрещення, як і символічного; але задля того, що в Церкві виникли диспути ідебати - сектанський дух, що провадив до говорення "я є Павлів", а "я є Петрів", а ще інші казали "я є Апологів" і т.п. - тому Апостол сказав, що він є радий, що не багато хрестив, щоб йому не закидували, що він робив особистих послідовників, хрестячи їх в його власне ім'я, замість робити їх послідовниками Христа і хрестячи їх в ім'я Христа.

В світлі цієї виразної заяви Писання відносно припису

457

і практики Господа і Апостолів, то це був би дійсно зухвалий чоловік, який говорив би, що символічне, або хрещення в воді не є научуване в Писанню, або, що це було научуване так, що відноситься лиш до жидів, або в тій цілі, щоб бути лиш початковою чинністю. Противно, це було научуване і практиковане від початку віку, аж до теперішнього часу, хоча з різними формами і церемоніями, і з менш більш неправильним розумінням, сплутуючи символ, і стративши зрозуміння правдивого хрещення. Це дійсно є з доброї причини, що всі Християне шанують хрещення водою як Божу постанову. Якщо хтось ще дальше є схильний противитись цьому питанню, то ми не сваримось з такими, але віримо, що коли такий є чесний і зробив в своїому серцю правдиве хрещення свої волі для волі Божої - якщо він стався мертвим для себе і для світу, а живим для Бога через Ісуса Христа, то Бог і цю справу відкриє йому у властивім часі.- Фил.3:15.

В міжчасі ми радуємося з тими, які знайшли, або пізнали правдиве хрещення, і сталися його учасниками, і ми їх поздоровляємо в їх зрозумінню правди, що це є багато краще бачити і втішатись правдивим хрещенням, хотяй не розуміється символу, чим бачити символ, а не розуміти дійсного хрещення. Отже, хоча ми високо ставимо символічне хрещення, ми не можемо основувати нашої Християнської спільноти на тім, але тільки на дійснім хрещенню в смерть з Христом. Тому всіх, які визнають Господа як свого Відкупителя, і визнають повне посвячення серця і життя для Нього, ми принимаємо за братів в Христі Ісусі, за членів Церкви, імена яких є записані на небі - Нові Створіння в Христі, чи з уродження жиди, чи погане, вільних і рабів, мужчин і жінок, охрещених водою, чи не охрещених водою.

З другої сторони не забуваймо, що кожна галузь знання, приносить не тільки побільшення привілею і радості, але також побільшення відповідальности. Тому кожний, хто приступає, щоб бачити красу і авторитет водяного символу, приходить в цьому самому часі до іншої 458

проби відносно умертвлений його волі - відносно його дійсного хрещення в смерть з його Господом. Можемо бачити, що в таких обставинах нездібність виказати послух для символу (правильно його оцінити і виконати), може означати, що такий відходить від жертвування і через те вхибляє запевнити собі поклик і вибір.

ВЛАСТИВИЙ СИМВОЛ ХРЕЩЕННЯ

Ми не будемо пробувати розбирати детально про правильність, чи неправильність різних форм хрещення -скроплювання, поливання і занурення, і якого вживали Апостоли, виконуючи символічне хрещення. Однак, подаємо думку, що немовля не може бути в такому стані ума, ні серця, яке дозволить йому зробити посвячення, або хрещення свої волі у волю Христа, так щоб статись мертвим з Ним для себе і для світу. Ми дальше стверджуємо, що символічне хрещення не може бути воконюване перед дійсним хрещенням, щоб воно могло мати якусь вартість; тому що символічне хрещення є в тій цілі, щоб зовнішно виказати, зовнішно засвідчити про те, що наступило в серці, або волі, про зроблену угоду між нами і Господом скорше, сам на сам, в таємниці.

Якщо це є правда, то з того слідує, що велика більшість Християн ніколи не мали дійсно символічного хрещення, тому що вони можуть його одержати лиш тоді, коли інтелігентно зробили свій шлюб, або постанову посвячення. Занурення старших перед їх посвяченням, не матиме значення, не більше чим звичайний купіль, не більше символічне значення, чим кроплення водою немовлят. Тому ми звертаємо увагу усім, щоб пильно досліджували, яке є правдиве хрещення в воді, правдивий символ, призначений нашим Господом, і щоб це негайно виконювали. І кожне посвячене серце "дійсно померший" для свої волі і опінії світу, нехай пильнує, щоб знати і чинити волю Господа в цій, як також і в інших справах. Така пильність є виражена в вислові "живий для Бога в

459

Христі Ісусі, Господі нашім."- Рим.6:11.

Припустім, що настало велике замішання відносно способу хрещення, і свідчення ранньої Церкви є так незрозумілі, що ми не маємо нічого, що вказувало б нам як рішити: чи Апостольський спосіб хрещення був через кроплення, чи поливання, чи занурення в воді; то ми тепер, знаючи вже, що становить прадиве хрещення, стали б в місці, з якого могли б бачити виразно, що може становити, а що не може становити символу, або образу цього. Переглядаючи точно кожну практиковану форму хрещення, побачимо, що лиш одна зображує смерть і погребання з Христом. Ми не можемо бачити жодного символу смерти для світу і для себе, і з Христом, у кількох кроплях води на чолі, чи навіть ведра води вилятої на особу. Якщо є якась символічна подібність до смерти в якому-небудь з тих способів, то ми не можемо їх бачити. Але коли ми прийдемо до розбирання занурення в воді, то скоро бачимо чудову, виразну, пасуючу ілюстрацію цього, що мається на думці в правдивім зануренні "в смерть Христа". Не тільки грецьке слово, баптізо, означає занурення, покриття, погребання, але ціла процедура, сполучена з зануренням когось взад до води в ім'я Христа, є найбільш разючим, або яскравим образом погребання, що пасує до кожного деталю. Адміністратор (зануруючий) в цьому символі представляє нашого Господа.

Так як кандидат приступає до нього, то так і ми в наших серцях приходимо до Господа про хрещення. Визнаючи, що ми не можемо самі статись мертвими для себе і для світу, ми віддаємось^ в руки Господа, благаючи Його, щоб Він погребав нас в Його смерть - щоб Він давав такі посвідчення, проби, допомогу і карання, які найкраще дали б нам змогу виконювати нашу угоду посвячення. Коли кандидат віддав свою волю, адміністратор легко спускає його в долину в воду, і коли він в такий спосіб лежить на плечах безрадний у воді, він в тім дає повну ілюстрацію про нашу нездібність помогти собі самому, будучи в обіймах смерти, і так як адміністратор підносить 460

нас і ставить нас знова на ноги , то ми в цьому бачим те, що наш Господь обіцяв нам - піднести нас в своїому часі з смерти своєю власною силою. Ми не пробуємо змушувати чийогось сумління, що різниться з нами, але нам виглядає, що це є очевидним з підхожості (що так пасує) цього символу, що його автором був Господь. Чи хто інший міг би так упорядкувати і встановити такий повний образ, або символ тої цілої справи? Той, хто вже зробив дійсне хрещення - хто вже віддався в руки Христа, щоб бути вмерлим з Ним, погребаним в подобіє Його смерти, і тоді бачить красу його символічного образу, мусить, як ми думаємо, відчувати велике бажання виповнити це в свойому власному випадку. Мовою його серця напевно є, "Я бажаю чинити волю Твою, мій Боже!"

Які користі виникнуть з послуху для цього символу? Ми відповідаємо, що до жодної частини з нашого шлюбу посвячення не є прив'язана якась користь, але вона буде виключно нашою, коли постараємось виповнити усі вимоги, так перші як і останні - усе включене в нашім повнім піддані нашої волі під волю Господа, і повне старання поступати в Його сліди. Але, в той час, як повна користь станеться нашим уділом при кінці подорожі, в Першім Воскресенню і його славі, честі і безсмертю, то однак певною мірою його користи можемо втішатися і тепер. Задоволення і мир в умі,

зрозуміння того, що ми, так як наш Господь, стараємось "виповнити всяку справедливість", дає нам радість і мир від Бога, який спливає немов ріка, регулярно, постійно і обильно в життю тих, які є його - "мир Божий, що перевищує всякий розум", в наших серцях.

Свідчення Апостола є, що тут є "Один Господь, одна віра, одне хрещення, один Бог і Отець усіх" (Ефес.4:4-6). З того виходить, що тут є лиш одне правдиве хрещення і тому може бути лиш один правдивий символ того ж; і Християне в загальному годяться, що занурення в воді відповідає найблище до значення біблійної мови. Як приклад цієї згоди спогляньмо на слідуючі завваги людей,

461

які, хоча може дійсно охрещені в смерть Христа, стали збаламучені, так що вони не знали, в який спосіб розпізнати і вияснити їх водяний символ і прийшли до заключення, що це не є дуже важне, не істотне.

ДЕЯКІ СВІДЧЕННЯ ВІДНОСНО ЦІЄЇ ТОЧКИ

Йоан Кальвін, пресвітеріян, говорить: "Саме слово "баптізо" означає занурення. Це є певним, що занурення було практиковане в примітивній Церкві" - Інститут BK.IV,Pra.XV,19

Др. Макнаіт, пресвітеріян: "В хрещенню особа хрещена є погребана під водою. Христос піддався бути охрещеним, тобто, бути погребаним під водою".

Др, Филип Шефф, пресвітеріян, "Занурення, а не кроплення було безперечно оригінально нормальною формою. Це є показане через саме значення грецьких слів, баптізо, баптізма, баптізмос." Гіст. АпДеркви стр. 568.

В пізнішім виданні (1885) він дальше пише про ці порівнання, що "вони всі є по стороні занурення, радше чим кропленням водою, так як є вповні визнано найліпшими підручниками до Св.Письма Католиків і Протестантів, Англійців і Німців."- Наука Дванадцяти Апостолів, стр. 55,56.

Мартин Лютер, лютеранин: "Баптизм є грецьким словом і може бути переложене "Занурення". Я бажав би, щоб усі, які хочуть бути охрещені, занурувались разом в воді."- Праці Лютра, Том 1 стр.336.

Йоан Веслей, методист, "Погребаний з Ним через хрещення - натякає на старинну методу хрещення."

Валл, епископаліст, "Занурення було, найбільш правдоподібно, способом, в який наш Спаситель хрестився і напевно було найбільш вживаним і практикованим способом, в який наші перші Християне принимали хрещення."- Істор. хрещення дітей, Том 1,стр.571, Оксфорд 1862.

Дін Стенлі, епископаліст, "Через перших тринадцять 462

століть загально практиковоною формою хрещення була ця, про яку читаємо в Новім Завіті, а яку слово, баптізо, добре очеркує, тому що тих, яких хрещено, занурювано, заглиблювано в воду."- Християкські Інституції, стр.17.

Бреннер, римо-кат., "Через тринадцять століть хрещення було регулярно і загально виконюване через занурення особи в воду." Іст. відносно виконювання хрещення стр. 306.

"Ціла особа була занурена в воду."- Енцикл. Кітло.

"Хрещення є занурення, або заглиблення."- Енцикл. Американа.

"Хрещення початкове виконювано через занурення."-Енцикл. Бранде.

"Хрещення означає занурення."- Біблійний Словар Смита.

"Баптізо, занурити в воду, або під воду."- Лідден і Скотт Грець. Лексикон.

"Занурити, поринати, заглиблювати."- Ґрінфілд Лексікон.

ХТО МОЖЕ ПЕРЕПРОВАДИТИ ХРЕЩЕННЯ

Через те, що усі з посвячених, усі охрещені в смерть Христа, становлять Царське Священство, і членство помазаного тіла Господа, з того слідує, що вони не тільки є уповажнені через слова Господа (Мат.28:19). Навчати народ і через те припроваджувати до хрещення, або погребання їх волі у волю Господа, але були б рівнож уповажнені виконювати для них символ цього посвячення, тобто хрещення в воді. І дальше, якщо не можна б знайти посвяченої особи до цієї служби, то ми не противились би, коли б непосвячену особу попросити до виконання цього, тому що це є лиш символ. Однак тут є загальний порядок, якого добре придержуватися в цьому як і в інших випадках в справах Церкви: це вказуватиме, що найбільш відповідною особою для такої служби був би вибраний старший.

ФОРМА став

"Жодної особливої форми слів не подає нам Писання, і всі можуть добре бачити, що слова тут мають другорядне значення - що хрещення могло б бути вартісним, коли б взагалі не вживано жодних слів; тому що, як скорше сказано, дійсна угода є між охрещеним і Господом і чинність хрещення в воді є відкритою заявою, або висловом того ж. Тому тут не заходить питання, в що адміністратор може вірити, чи невірити, сказати чи оминути якісь слова, але якою є думка і замір серця того, хто є символічно хрещений. Помимо цього, базуючи наше думання на словах Господа в Мат.28:19 і на словах Апостола в Рим.6:3, ми дораджуєм просту форму слів для цієї оказії, так як:

"Брате Іване (або інше Християнське ім'я) в ім'я Отця і Сина і Святого Духа, з цього авторитету, я хрещу тебе в Христа."

ПОВТОРЕННЯ СИМВОЛУ

Тому, що правдиве значення хрещення було так довго незнане, ми дістаємо багато питань від тих, які вже були занурені в воді, відносно вартости їх водяного хрещення, і чи було б властиво повторювати символ. Ми відповідаємо, що символ не потребує повторення, але тому, що це не має значення, ні вартости більшої від якого небудь купання чи занурення в воді, хиба що наступає після повного посвячення в смерть Христа, то кожний мусить рішити за себе, чи він поступив згідно з цим свідченням. Але, коли хрещення в воді наступило після посвячення, то це не буде потрібно його повторювати, хотяй знання цього не було повне.

ХРЕЩЕННЯ ЗАРАДИ МЕРТВИХ

"Коли ні, то що робитимуть ті, що хрестяться заради мертвих, якщо мертві зовсім не воскреснуть."- ІКор. 15:29. Зле зрозуміння цих слів Апостола привело в Темних *464*

Віках до заступаючого хрещення; Християне, яких приятелі померли без хрещення, були заступничо хрещені за них. Точний погляд, що становить дійсне хрещення, скоро викаже нам непослідовність таксі процедури. Одна особа не може більше посвяти себе за другу особу, чим не може перенести свого природнього чи духового життя іншій особі. Однак це незрозуміння слів Апостола привело до збаламучення умів багатьох людей, які не знають того, яке велике відступлення наступило незадовго після смерти Апостолів і як дивними, і немудрими були різні теорії і звичаї, що стали постепенно впроваджені.

Темою Апостола було воскресення з мертвих, і тут він піддержує і потверджує цю доктрину. Очевидно, що на Церкву в Коринті зроблено наступ, або атаку відносно воскресення з мертвих. Як частину аргументу Апостла в повищому стиху, він звертає увагу Церкві в Коринті на факт, що вони всі були охрещені і що їх хрещення означало, або символізувало смерть, так як ми це бачили з попереднього досліджування. Він тоді, показуючи непослідовність нового навчання, запитує, чи тут було б мудрим і вартісним робити посвячення до смерти, бо на те їх посвячення вказує, коли б ця нова теорія була правдивою. Вони посвятили себе, щоб бути членами, щоб вмирати один з одним і один за одного в товаристві Христа, і в такий спосіб бути вмерлим з Ним, і як члени Його тіла, члени великої жертви примирення (поєднання) на користь "помершого світу", тому що вони надіялись обіцяного воскресення.

Аргументом Апостола є, що ціле Християнське становище стоїть, або падає. Якщо немає воскресення з мертвих, то ті, що померли в Христі, загинули, так як і ціле людство; і якщо такою була б справа і коли б не було надії для Церкви, ні для світу через Церкву, то чому ми маємо посвячувати наше життя на смерть? Ми є охрещені в смерть Христа, охрещені за померших, з тим наміром, що зможем незадовго бути злучені з Ним, як Житгєдателем для світу - насінням Авраама.

РОЗДІЛ 11

ПАСХА НОВОГО СТВОРІННЯ

"Очистьте старий квас (стару розчину), щоб ви були нове місиво (тісто), яко ж ви і є безквасні (прісні), бо пасха наша, Христос, заколена за нас (за нас в жертву принесений). Тому святкуймо не в старому квасі, ані в квасі злоби та лукавства, а в опрісноках чистоти і правди."- 1Кор.5:7,8.

Між життєвими досвідами Ізраїля було помітне Свято Пасхи (Переходу), яке вони обходили щороку через сім днів, починаючи п'ятнадцятого дня першого місяця. Нарід Ізраїля обходив це свято в загальному на пам'ятку визволення з неволі Єгипту - але особливо на пам'ятку "переходу", тобто збереження від смерти їх первінців під час останньої поразки смерти, яка спала на Єгиптян, а яка остаточно приневолила їх звільнити Ізраїлітів з під примусової служби для них. Збереження від смерти первінців Ізраїля сталось початком визволення цілого народу Ізраїля і його безпечного переходу через Червоне Море до повного звільнення з неволі Єгипту. Можемо легко бачити, що така велика подія повинна бути відповідно святкована Ізраїлітами, бо є близько пов'язана з народженням цього ж народу, і тому є обходжена Жидами до нинішнього дня. Члени Нового Створіння інтересуються цими подіями, так як вони інтересуються всіма справами і постановами їх Небесного Отця, так по відношенню до Його типічного народу, Ізраїля по тілу, як і відносно цілого людства. Але Нове Створіння має ще глибше 466

заінтересування цими справами, які відбулись в Єгипті, а це тому, що Господь відкрив їм "таємницю", що ці речі, які сталися природньому Ізраїлеві, були для того, щоб становити типи і образи на ще більші речі в Божому Плані відносно позаобразового Духового Ізраїля - Нового Створіння.

Відносно цих духових річей Апостол заявляє, що "тілесний (душевний) чоловік не приймає того, що від Божого Духа, дурощі бо це йому, бо це треба духовно розбирати. Духовна ж людина судить усе, а її ніхто не може судити". "Але нам Бог відкрив це Духом своїм, бо Дух усе досліджує" (1Кор.2:14,10). Бог ужив Апостолів, як своїх речників, щоб дати нам певні ключі, при помочі яких, під керівництвом Його Духа, ми можемо розуміти глибокі речі Божі. Один з таких ключів є на початку нашого розділу. Ідучи за вказівкою Апостола, бачимо виразно, що Ізраїль по тілу зображує (представляє) цілий Божий нарід - усіх, які стануться остаточно Його народом, після закінчення Тисячолітнього віку, що Єгиптяне зображують противників Божого народу, а Фараон, їх володар, представляє сатану, князя злих духів і темноти. Слуги Фараона і його коні зображують упавших ангелів і людей, які злучились, або які злучаться з сатаною як противники Господа і Його народу - Нов. Створіння і взагалі домові віри. Як Ізраїліти тужили за визволенням і стогнали під наложеним йому ярмом, однак були слабі і нездібні визволити самих себе, і ніколи не були б в змозі себе визволити з неволі Єгипту, коли б Господь не заінтересовався їх справою і не послав Мойсея, щоб бути їх визволителем, то так само бачимо річ мається з світом, який в теперішнім часі і в минувшині мучився і стогнав разом під здирством "князя цього світу" і його слуг - Гріху і Смерти. Ці сотки тисяч з людства прагнуть звільнення з пут їх власного гріха і слабостей, як також звільнення з його осуду - болю і смерти. Але без Божої помочі людство є безсильне. Деякі проявили велику боротьбу і осягнули певну полекшу, однак ніхто не стався вільним. Цілий рід

467

Адама є в неволі гріха і смерти, і їх одинока надія є в Бозі і в позаобразовім Мойсею, який, як Бог обіцяв, визволить Його нарід у Його назначеному часі - переводячи його через Червоне Море, що зображує Другу Смерть, в якій сатана і всі злучені і в симпатії з ним, і його злими поступками будуть на віки знищені, як це було показано в затопленню Фараона і його війська в літеральнім Червонім Морю. Але Господній народ "не матиме шкоди від другої смерти".

Попередній опис є загальним образом, але в ньому, і це є також його частиною, маємо особливий образ, який відносився не до людства загально і його визволення з неволі гріха і смерти, але тільки до особливої кляси з поміж них - первінців. Слово Боже навчає нас, що відповідником до тих (первінців), яко їх позаобраз, є "Церква первородних, імена яких є записані в небі". В образі первінці занимали особливе місце - вони були спадкоємцями; і також особливою клясою в тім, що були піддані під особливі проби скорше від їх братів. Вони були виставлені на небезпеку смерти перед загальним виходом, і коли наступив вихід, ці первінці мали особливе місце в тому - спеціяльну працю до виконання в зв'язку з загальним визволенням, тому що вони стались відлученою клясою, що була зображена в поколінню Левія. Вони були відлучені від своїх братів, віддаючи вповні своє наслідля в землі, щоб, згідно з Божою постановою, могли бути вчителями своїх братів.

Це покоління, або дім Левія виразно зображує дім віри, який в свою чергу є тут представлений через приготовлюване Царське Священство, яке зрікається наслідля в земних речах на користь братів і яке з часом становитиме дійсне Царське Священство, головним Священиком якого є Господь, і яке

буде царювати, благословити і навчати цілий світ під час Тисячолітнього віку. Як первінці Ізраїля в Єгипті були в небезпеці смерти, але цю небезпеку перейшли і стали заховані, і, стративши земне насліддя, сталися священиками, так позаобразова 468

Церква первородних в теперішнім часі є в небезпеці другої смерти, маючи свої проби і досвідчення щодо вічного життя, або вічної смерти, ще перед рештою людства, і переходить від смерти до життя через заслугу крови Відкупителя - Його смерти.

-> Ставшись учасниками ласки їх Господа, вони зрікаються, тобто жертвують з Ним земне насліддя, земну частину, земне життя, щоб могли осягнути небесне і його "повноту життя". Таким чином, коли Церква первородних, Нові Створіння, "вмирають як люди", і які відмовились земних річей, і очевидно стратили більше, чим інші, все ж таки, хотяй природній чоловік не розуміє цього, вони перейшли (слово пасха вказує на перехід - перехід від смерти до життя), тобто стали вирятувані з смерти, і як Царське Священство будуть разом з Ісусом, своїм Первосвящеником учасниками слави, чести і безсмертя. Ці, яких перехід стається під час ночі цього віку Євангелії - перед світанком Тисячоліття і сходу його Сонця Праведности - мають бути провідниками Господніх людей, щоб випровадити їх з неволі гріха і сатани. Завважте, як це годиться з словами Апостола (Рим.8:22,19) "все створіння разом стогне і мучиться аж досі" - "очікує з'явлення синів Божих" - очікує повного переходу Церкви первородних в першім Воскресенню до слави, чести і безсмертя.

Але теперішна риса образу (типу) є важною. Для того, щоб доконати переходу первінців і пізніше визволення усього Божого народу в типі, то там було конечним, щоб пасхальне ягня було забите, щоб його кров'ю були покроплені двері (по боках і зверху) дому, щоб його м'ясо їсти цієї ночі з гіркими зелами і з неквашеним хлібом (опрісниками). Таким чином кожний дім Ізраїля представляв дім віри, і кожне ягня представляло Агнця Божого, Який взяв гріхи світу, і первінець в кожній родині представляв Христа, Голову і Тіло, Нове Створіння. Гіркі зела представляли проби і горе, і страждання теперішнього часу, які додають більше апетиту домові віри до

469

присвоювання собі Ягняти і опрісноків. Крім того, кожний член дому мав їсти стоячи, підперезаний і з палицею в руці, а це представляло, що позаобразові первінці і дім віри, які в цей спосіб споживатимуть Ягня підчас ночі цього віку Євангелії, будуть переходнями, пілігримами і чужинцями в світі; вони будуть розуміти неволю гріха і смерти і бажатимуть, щоб Господь їх провадив до визволення з гріха і зіпсуття до свободи синів Божих.

ПАМ'ЯТКА СМЕРТИ НАШОГО ГОСПОДА

Це було в гармонії з цим типом забиття пасхального ягняти в дні 14-го першого місяця - в цьому дні, що попереджував семиденне Свято Пасхи святковане жидами -що наш Господь помер, як позаобразове Пасхальне Ягня "Ось Агнець Божий, що бере на себе гріхи світу". В жодному іншому часі не було можливим для нашого Господа закінчити свою жертву, яку Він розпочав в тридцятому році свого життя в своїому хрещенню аж до смерти. Тому, хоча жиди старались много разів схопити Його, ніхто не ^положив руки на Нього, "бо ще не настала година Його".- Йоана 7:8,30.

Як Ізраїлітам було наказано вибрати ягня на жертву десятого дня першого місяця і в цьому дні взяти його до свого дому, так і наш Господь жертвував себе (представився їм) в цьому дні, п'ять днів перед Пасхою, коли в'їхав до міста на ослиці, і коли много народу кликали "Осанна Синові Давида! Благословен той, що йде в ім'я Господнє!" "Він прийшов до своїх (до свого народу), та свої не прийняли Його, але тим,и що прийняли Його дав право дітьми Божими статися" (Йоана 1:11,12). Народ через своїх "князів", представників, правителів, замість прийняти, відкинули Його і тому на цей час зсолідаризувалися з противником Божим. Все ж таки, з Божої ласки кров Нової Угоди є відповідною і для дому Якова, і для всіх, які бажають гармонії з Богом, і вони були учасниками заслуг Ягняти; проте народ жидівський відмовився споживати 470

позаобразове Ягня і через те стратив нагоду статися народом первінців, Царським Священством, святим народом, особливим народом Месії; вони стратили нагоду "переходу" (з смерти до життя в цьому віці Євангелії) і статись членами Нового Створіння з вищим життям в славі, честі і безсмертю. Але ми радуємось, що Писання усюди інформує нас, що помимо цього вони будуть мати славну нагоду прийняти Агнця Божого і (в позаобразовім значенню) споживати, тобто присвоювати собі Його тіло, Його жертву і в такий спосіб визволитися з неволі гріха і смерти під

провідництвом Господа і Його вірних братів, духового Ізраїля, позаобразової Церкви первінців.- Рим.11: 11-26.

Це було при кінці місії нашого Господа 14-го дня першого місяця, "тієї ночі, коли Він був виданий" (ІКор. 11:23) і тому в тому самому дні, в якому Він помер, як позаобразове Ягня (Агнець), що Він з своїми учениками обходив пам'ятку типічної Пасхи Ізраїля - споживання типічного (образового) ягняти, яке представляло Його самого, Його власну жертву за гріхи світу, "правдивий корм", на основі якого є одиноко одержана вільність і благословення синів Божих. Споживання цієї вечері в ночі, що попереджувала смерть нашого Господа, та проте цього самого дня, було можливим по причині способу жидівського числення, за яким кожний день починався не в опівночі, лиш в вечорі. Очевидно, що Господь так влаштував усі справи Ізраїля в згоді з образами, чи типами, які вони мали виражати.

Як жиди "уроджені під Законом", наш Господь і Його Апостоли були зобов'язані заховувати цей тип і у властивім часі; і власне тоді, коли вони обходили цю жидівську вечерю, споживаючи ягня з опрісноками і зелами, і правдоподібно як це було в звичаю, з "плодом виноградини" що Господь, взявши частину опрісників і вино, що залишились з жидівської вечері, з типу, і встановив між своїми^учнями і для цілої Його Церкви, яку вони представляли (Йоана 17:20), НОВУ річ$_т$ яка між ними, як Духовим Ізраїлем, Церквою первородних, Новим

471

Створінням, мала зайняти місце жидівської Пасхальної Вечері. Наш Господь не встановляв нового і вищого типу Пасхи; противно, під цей час тип починався виповнювати і тому це не було б властивим для тих, які прийняли його виповнення (того, на що він вказував). Наш Господь як позаобразове Ягня, мав бути вкоротці забитий, так як про це Апостол говорить "Христос, наша Пасха заколений (принесений у жертву) за нас".

Для тих, що прийняли Христа як Пасхальне Ягня і, принимаючи таким чином позаобраз того, що було в типі, вже не може бути властивим приготовляти типічне ягня і споживати його на пам'ятку типічного визволення. Тому властивою річчю для всіх віруючих в Ісуса, як правдивого пасхального Агнця, було б кроплення Його кров'ю дверий, або "одвірків" серця (5Мой.6:9): "окропивши серця наші від сумління лукавого" (Жид. 10:22) {від теперішнього осуду, розуміючи, що їх гріхи стали ублагані через Його кров (життя видане на смерть), і що через цю кров вони мають тепер прощення гріхів}. Відтоді вони мусять їсти, тобто присвоювати собі заслуги свого Відкупителя - заслуги чоловіка Ісуса Христа, Який дав себе на викуп за всіх. Вірою вони мусять споживати ці заслуги і розуміти, що коли їх гріхи стали вложені на Господа і Він помер за них, то Його заслуга і праведність є їм приписані. Ці речі вони їдять, а це значить, що присвоюють, або принимають вірою.

Отже, якщо Господня Вечеря зайняла місце Пасхальної Вечері, та проте не як вищий тип, чи образ - позаобраз того вже почався виповнювати - то чим вона була? Відповідаємо, що вона була Пам'яткою позаобразу - важною пригадкою для Його послідовників про початок виповнення позаобразової Пасхи.

Отже, принимати нашого Агнця і так обходити Пам'ятку Його Смерти за нас, означає очікування приобіцяного визволення Божого народу і теж означає, що ці, що оцінюють і обходять цю пам'ятку, то хоча в світі, вони не будуть з світу, але будуть як переходні і чужинці, 472

які шукають за кращими обставинами, де немає смутку ні горя, ні теперішньої неволі гріха і смерти. Такі кормляться правдивим позаобразовим незаквашеним хлібом; вони стараються мати його в чистоті, без зіпсуття (квасу) людських теорій, амбіцій, самолюбства тощо, щоб вони могли бути сильними в Господі і силі Його потуги. Вони споживають гіркі зела переслідувань в згоді з словами Господа, що слуга не є ^більший від свого пана, і що коли злословили Господу і Його гонили, і відкинули, то вони мусять сподіватись, що з ними будуть подібно обходитися, тому що світ їх не знає, так як не знав Його. Так, Він говорив, що ніхто не буде прийнятий Ним, якщо їх вірність не стягне на них неласки, немилості світу. Він сказав, "Усі, що хочуть жити побожно в Христі Ісусі, будуть переслідувані" "на вас будуть говорити всяке лихе слово не по правді, ради Мене. Радійте та веселіться, бо велика ваша нагорода в небі".- 2Тим.3:12; Мат.5:11,12.

Коли наш Господь встановив свою Пам'яткову Вечерю, названою Останньою Вечерею, вона була, як вище зазначено, новим символом, збудованим і спорідненим на типі старої Пасхи, хоча не є її частиною, будучи спомином, або пам'яткою позаобразу. Бо читаємо, що Він "взяв хліб і

поблагословив і ламав і дав учням і каже: Беріть їжте, це тіло моє, що за вас ламається (це представляє мене, позаобразове Ягня, це представляє моє тіло) Це робіть на спомин про мене". Заміром нашого Господа було, щоб в умах Його послідовників вирити цей факт, що Він є це позаобразове Ягня для позаобразових первінців і для дому віри. Вислів "це робіть на мій спомин" вказує, що ця нова постанова повинна для Його послідовників зайняти місце попередньої, яка мусить тепер статись неважною з причини її виповнення. "Так само і чашу взяв Він по Вечері і сказав: ця чаша, це Новий Завіт (Нова Угода) у крові моїй" - кров Завіту - кров, яка запечатає Новий Завіт, "це робіть, коли тільки будете її пити на спомин про мене". Ми не розуміємо, щоб це означало, що це можна робити, не зважаючи на час, чи

473

місце тощо, але означає, що коли цей хліб і ця чаша мали бути споживані як пам'ятка Пасхи, то за кожним разом треба вважати це як урочисте відзначення не типу, але позаобразу. Як це не було б властивим ні правильним, ні типічним, щоб обходити Пасху (свято Переходу в Ізраїлю) в якому-небудь іншому часі, чим в тім, який Бог призначив, подібно не є властивим обходити позаобраз в якомусь іншому часі, чим у його річницю.- ІКор. 11:23-25.

Апостол додає, "кожного бо разу, коли їсте хліб цей і чашу цю п'єте, смерть Господню звіщаєте, аж доки Він прийде" (1Кор.11:2б). Це показує нам, що послідовники добре розуміли, що відтоді для всіх послідовників Господа річне святкування Пасхи мусить мати нове значення: зламаний бохонець представляв тіло Господа, чаша представляла Його кров. Хоча ця нова постанова не була дана послідовникам як Закон, і хоча жодна кара тут не була включена за невластиве обходження цієї пам'ятки, все ж таки Господь знав, що всі, сполягаючі на Нього і оцінюючи Його як позаобразового Пасхального Агнця, будуть раді обходити цю Пам'ятку в такий спосіб, як Він їм переказав. І так само це є дальше. Віра в Викуп дальше знаходить свою ілюстрацію в цій простій пам'ятці, "Аж Він прийде" - не тільки аж до нашого Господа "пароусії", або присутності в жнивах, або в кінці цьоію віку, але аж підчас Його пароусії один по одному з Його вірних буде згромаджений до Нього поза "Завісою", щоб там мати ще в більшій мірі участь з Ним, і як наш Господь сказав: "пити з Ним нове в Царстві".

НАС БАГАТО, АЛЕ МИ ВСІ Є ОДИН ХЛІБ

"Чаша благословення, яку благословляємо, чи не спільнота крови Христової? Хліб, який ломимо, чи це не спільнота тіла Христового? Тому що хліб один, то нас багато становить одне тіло, бо всі ми беремо участь в одному тілі".- ІКор.ІО.16,17.

Тут Апостол під впливом Св.Духа представляє перед 474

нами додаткову думку відносно цієї Пам'ятки встановленої нашим Господом. Він не перечить, лиш потверджує, що хліб поперше представляє зломане тіло нашого Господа, пожертвоване на нашу користь, і що чаша представляє Його кров, яка запечатує (робить дійсним, правосильним) наше прощення. Але крім того, тепер він показує, що ми як члени Екклесії, члени тіла Христа, майбутні первінці, Нове Створіння, стаємось учасниками з нашим Господом в Його смерті, учасниками в Його жертві; і як він на іншому місці каже, що це є частиною нашої угоди, щоб доповнювати "недостачі скорботи (терпіння) тіла Христового" (Кол.1:24) Тут думка є ця сама, яка є виражена в словах "Ми охрестились в Його смерть". Отже, коли тіло нашого Господа було хлібом зломленим за світ, віруючі цього віку Євангелії, вірні і вибрані Нові Створіння, є зачислені як частина цього хліба, цього бохонця, "члени тіла Христа"; і тому в ломленню хліба, після зрозуміння, що це є жертва нашого Господа за нас, ми маємо дальше розуміти і визнавати як ломлення, тобто жертву цілої Церкви, усіх тих посвячених, щоб бути вмерлим з Ним, бути ломленим з Ним, ділити терпіння з Ним.

Це є точною думкою, яка міститься в слові "спільнота" (комунія) - спільна сполука, спільна участь. Тому при кожному святкуванню цього Спомину ми не тільки визнаємо основу (підставу) усіх наших надій, що є узалежнені на жертві дорого Відкупителя, шо стала зроблена за наші гріхи, але ми відновлюємо і відсвіжуємо наше власне посвячення "бути помершим з Ним, щоб ми могли жити з Ним", і "терпіти з Ним, щоб могли також царювати з Ним". Як широко сягаючим є значення цієї божественно встановленої Пам'ятки. Ми не ставимо символу на місце дійсності; бо це було б проти заміру Господа і не було б властивим з нашої сторони. Серцева спільнота з Ним, серцеве принимання Його і серцева спільнота з співчленами тіла, і глибоке (серцеве), і повне зрозуміння значення нашої угоди жертви (яку ми вчинили з Господом при посвяченню), є дійсною

475

спільнотою, яку, якщо ми є вірні, будем виповнювати день за днем через цілий рік - будучи ломлені щоденно з Господом і постійно кормлені Його^ заслугою (тим всім, що Він приготовив для нас завдяки^Його жертві), зростаючи сильними в Господі і в силі Його потуги. Як велике блаженство приходить до нас з обходженням цієї Пам'ятки! Яке огріття серця для дальшого оцінення і зросту в ласці і знанню, і для дальшої участи в привілеях служби, до якої ми стали покликані, не тільки відносно теперішнього часу, але теж майбутнього!

Слід помітити, що Апостол включає і чашу, за яку ми дякуємо "Чи це не спільнота (спільнота єдности, спільна участь) крови Христової"? Що за чудова думка - що дійсно посвячені, вірне "мале стадо" Нового Створіння напротягу цього віку Євангелії, були Христом в тілі; і що терпіння, зневаги, проби і смерть тих, яких Господь прийняв і признав за "членів свого тіла", є раховані як частина Його жертви, тому що вони є злучені з Ним і є під Ним, Який є їх Головою і Первосвящеником! Отже чи той, що розуміє ситуацію, що оцінює запрошення Боже до членства в Екклезії і слідуючу участь в жертві аж до смерти тепер, і участь в славній праці в майбутності, не буде радуватися, що є гідний бути зачислений терпіти наруги задля імени Христа, і складати своє життя в службі для Правди, як член Його тіла і Його костей? Чи це є щось великого, що світ нас не знає, так як не знав Його? (ІЙоана 3:1). Чи такі дуже дбають, що вони стратять найкращі земні блаженства і вигоди, коли вони, як тіло Христове, можуть бути зараховані за гідних участі з своїм Відкупителем в майбутній славі?

Як вони зростають в ласпі і в знанню, і в ревності, кожний з них є здібний розважати справу з точки погляду Апостола, коли він сказав про земні користі і ласки "я все вважаю за сміття" "Бо я думаю, що страждання теперішнього часу негідні порівнання слави, яка має відкритись нам".- Фил.3:8; Рим.8:18.

Ще є інша думка відносно взаїмної любови, симпатії і 476

заінтересований, яке повинно проявлятись між усіма членами цього "одного тіла" Господа. Коли Господній Дух буде щораз більше панувати в наших серцях, він спричинить, що ми будемо радуватися з кожної оказії чинення добра для всіх людей, а головно для дому віри. Як наше почуття і любов зростає і проявляється до цілого світу, то воно має особливо зростати до Господа і слід за тим до тих, яких Він ^визнає, які мають Його Духа і які стараються поступати Його слідами. Апостол показує, що міра нашої любови до Господа буде показана через нашу любов до співчленів Його тіла. Якщо наша любов є такою, що видержить усе від інших людей, то як більше це буде правдою, коли йде про тих співчленів цього самого тіла, які є так близько пов^'язані з нами через нашу Голову! Не дивно, що Апостол Йоан заявляє, що одним з головних доказів переходу з смерти до життя, є те, що ми любимо братів (ІЙоана 3:14). Дійсно пам'ятаємо, що, говорячи про наше доповнення терпінь Христа, Апостол додає "за тіло Христове, яким є Церква".

Ця сама думка є також виражена словами "І ми також повинні за братів класти наше життя" (ІЙоана 3:16). Що за чудове братерство є тут показане! Чи де іноді можемо надіятись знайти таку любов до братів, щоб класти своє життя на їх користь? Ми тепер не говоримо як Господу подобається застосовувати жертву Церкви, що є зображена в "Господньому козлі" як частина жертв Дня Примирення. Ми лиш з Апостолом помічаємо цей факт, що так далеко як це відноситься до нас, жертва, складання життя, повинна бути головно за братів - в службі. Служба для світу належить головно до майбутнього віку, Тисячоліття. Під теперішніми обставинами наш час і таланти, і впливи, і засоби менш або більш належуться іншим (жені, дітям, або старшим родичам чи кому іншому, що є залежний від нас) і ми є зобов'язані заосмотрювати себе самих в речі конечні, "чесні перед людьми". Тому ми не знаходимо багато часу для нашого вжитку, і це, що могли б жертвувати для братів, не є багато, і це "небагато" світ,

477

сатана і тіло стараються постійно забрати для себе і відвернути від жертви, для якої ми це посвятили.

Господній вибір Церкви в часі, коли зло переважає, є в тій цілі, щоб оточуючі обставини доказали міру любови і лояльності, так для Нього, як і для тих, які є Його. Якщо наша любов буде холодна, тоді спокуси від світу, тіла і сатани будуть завеликі для нас і вони зможуть легко притягнути наш час, впливи і гроші. З другої сторони, коли наша любов для Бога є велика і гаряча, то

в такій мірі будем готові це все жертвувати Богу - не тільки віддати наші залишки енергії, впливу і інших засобів, але в додатку, дух посвяти для Господа заставить нас обмежити, до властивих економічних границь, вимоги дому, родини і особливо свої власні, щоб ми могли більше жертвувати на Господньому вівтарі. Як наш Господь через три і пів року ламав своє тіло і віддавав свою кров, своє життя, і закінчив ці жертви лиш на Голгофті, то так само і ми; віддавання життя за братів є в малих справах служби, роду тілесного, або духового; духові услуги є вищими і тому більш важними, хоча такий, хто не має співчуття і не бажав би помогти братови в його тимчасових потребах, дав би тим докази, що немає Господнього Духа у відповідній мірі в свойому серцю.

ЗАХОВУВАННЯ ПАМ'ЯТКИ Є ДАЛЬШЕ ВЛАСТИВЕ

Оригінальне заховування Пам'ятки Смерти нашого дорогого Відкупителя (з долученим до того через Св.Духа і через пояснення Апостола, ще більшого значення, а це про нашу участь або спільноту з Ним в Його жертві) було, як ми бачили, в особливому дні - чотирнадцятого дня першого місяця згідно з жидівським численням. (Жидівський рік зачинався на весну, з першою появою нового місяця після весняного Equinox] порівнання дня з ніччю. 14-тий день можна легко помітити, але не треба змішувати з Святочним Тижнем, який починався 13-го і тривав цілий слідуючий тиждень - жидівське святкування. 478

Цей тиждень опрісників (неквашеного хліба), якого жиди обходили з радістю відповідає цілій майбутності Християнина - представляючи особливо цілий рік, аж до слідуючого обходження Пам'яткової Вечері. Причиною свята, яке жиди обходили, було жертвування ягняти і розпочаття святочного тижня, на який звертали особливу увагу. Наша Пам'ятка відноситься до забиття ягняти і тому належить до 14-го Нісана /першого місяця\. Крім того, ми мусимо пам'ятати, що з зміною числення годин дня, ніч 14-го Нісана буде відповідати - після нашого числення -вечерові 13-го Нісан.) І ця сама дата одержана через такий самий спосіб числення, є дальше властива і вона буде промовляти до всіх тих, які щиро пошукують за "старими стежками" і дійсно бажають ними поступати. Це річне обходження смерти Господа, яке було встановлене нашим Господом і заховуване ранньою Церквою, стало відновлене останньо між тими, що приходять до світла Теперішньої Правди.

Це не є дивним, що як постепенно і щораз більше дійсне значення Господньої символічної Вечері страчено, також і правильність річного обходження цієї Пам'ятки стала занедбана. Це буде для нас ясніше, коли пізнаємо історію цієї справи;-

Коли Апостоли і ті, що після них і в згоді з ними працювали, поснули - около третього століття - Римський Католицизм почав мати щораз більший вплив в Церкві. Одною з його ложних наук була та, що хотяй смерть Христа запевнила згладження минулої вини, вона не могла усунути особистих переступів після того, коли віруючий прийшов до споріднення з Христом - після хрещення, але що за такі гріхи потрібно було нової жертви. На основі цього блуду була збудована доктрина Евхаристії, яку, як ми вже на іншому місці пояснили, вважається за нову жертву Христа за особливі гріхи даної особи, задля якої вона є виконювана пічас т.зв. Служби Божої. Ця нова жертва є виконювана і вважається її за правильну на тій основі і на твердженню, що священики

479

мають силу перемінити хліб на правдиве тіло, а вино на правдиву кров Христа, а переломлення облатка є переломленням дійсного тіла Його і це означає смерть, тобто нову жертву Христа за гріхи даної людини. Ми вже виказали, що з Божої точки погляду ця доктрина і практика була огидою перед Господом (бо Апостол говорить, що Христос раз дав себе на жертву і "тому може Він завжди спасти тих, хто через Нього до Бога приходить."- Жид.7:25,27), тому про це пророк говорить -"поставлять гидоту спустошення".- ДанЛ1:31; 12:11.

Ця наука зробила спустошення і впровадила много блудів і велике відступництво, апостазію, що становить римську систему - найголовніший з усіх антихристів. Віки минали, в яких цей погляд мав перевагу, пануючи в Християнстві, аж в шістнадцятому століттю великий Реформаторський Рух почав робити спротив і почав постепенно знаходити правди, які були закриті підчас Темних Віків під ложними доктринами і ложною практикою Антихриста. Як Реформатори дістали додаткове світло відносно цілого свідчення Божого Слова про цей предмет, то це світло дало їм краще зрозуміння жертви Христа і вони почали бачити, що папська теорія і чинність Євхаристії була дійсно "гидотою

спустіння" і тому вони її відкинули, але не всі це однаково пояснювали. В 1552 р. Англіканська Церква змінила свій Молитовник і усунула слово "Mass" (Євхаристія).

Служба Божа (з Євхаристією) стала впроваджена на місце річного обходження Господньої Пам'яткової Вечері, і такі Служби Божі відбуваються часто, з наміром частіше очищувати людей з гріха. Коли Реформатори побачили блуд в цім, вони старались повернути до оригінальної простоти першого встановлення і відсунули римську Службу Божу як невластиве обходження Господньої Пам'яткової Вечері. Однак, не бачучи цього близького споріднення між типом Пасхи (Свята Переходу) і позаобразом смерти нашого Господа, і того, що Вечеря є пам'яткою позаобразу, вони не збагнули думки, що 480

правильно вона має бути обходжена раз на рік. Тому бачимо, що між Протестантами деякі обходять раз на місяць, інші раз на три місяці, а деякі раз на чотири місяці - кожна деномінація по свому цю справу розсуджує - а "Учні" обходять кожного тижня, з причини мильного зрозуміння Св.Письма, подібно до їх мильного розуміння щодо хрещення. Вони опирають своє тижневе обходження вечері на словах Апостолів в Діях Ап. що первісна Церква збиралась перешого дня в тижні і що на таких зібраннях "ламано хліб".- Дії Ап.2:42,46; 20:7.

Ми вже зазначили, що такі тижневі зібрання і "ламання хліба" які вони обходили, не були споминами смерти Господа, але, противно, були учтами любови, спомином Його воскресення і теж кількох ломань хліба з Ним, якими вони втішались, коли Він появився їм першого дня в тижні, під час сорок днів перед Його вознесенням. Пам'ять і спогади про ці ломання хліба, підчас яких їх очі відчинились і вони Його пізнали, мабуть привела до того, щоб збиратися кожного першого дня в тижні і при тому спільно споживати харч, "ламати хліб". Як ми вже скорше помітили, тут ніколи не є згадувана "чаша" в зв'язку з тим ламанням, в той час коли при кожній згадці про Господню Пам'яткову Вечерю чаша занимає таке саме важне місце як і хліб.

ХТО МОЖЕ ОБХОДИТИ?

Ми відповідаємо, що перш за все, ніхто не повинен брати участи, хто не признає, що дорогоцінна кров Христа є жертвою за гріхи. Ніхто не повинен брати участи, якщо він вірою не покропив подвоїв свого серця "що промовляє краще ніж кров Авля", бо приносить мир, замість пімсти (Жид. 12:24) Ніхто не повинен обходити цього символічного свята, якщо в його серцю немає правдивого свята, і якщо не прийняв Христа за свого Життєдавця. Дальше ніхто не повинен брати участи, хиба що він є членом одного тіла, одним хлібом, і віддав своє

481

життя, тобто (висловлюючись символічно) свою кров, жертвовану з Господом в цій самій чаші. Тут є показана виразна лінія різниці, не тільки поміж віруючими і невіруючими, але так само поміж посвяченими і непосвяченими. Однак цю лінію повинна начеркувати для себе кожна особа, - так далеко коли її визнання є добре і відповідно засвідчене її зовнішною поведінкою. Один член не має бути судією для другого, а навіть Церква не має судити, хиба що, як вже було показано, певна справа була Церкві представлена, яка є проти приписаних правил. Отже старші повинні перед тими, що зібралися, визначити такі вимоги і усл^ів'я - (I) віра в кров; (2) посвячення для Господа і для Його служби аж до смерти. Тоді вони повинні запросити всіх, які так почуваються і є так посвячені, до участи в обходженню смерти Господа і їх власної (їх. посвячення аж до смерти). Це і всі інші запрошення в зв'язку з цим обходженням, повинні бути виразно вияснені, щоб не залишити жодної думки сектанства. Усі повинні бути прошені до участи, не зважаючи на їх віру і гармонію щодо інших предметів , якщо вони є в повній згоді з цими основними правдами -викуп через дорогоцінну кров, і повне посвячення аж до смерти, що є збудоване на цім оправданню.

При тому є властивим застановитися над словами Апостола:-

"Тому то, хто їстиме цей хліб і питиме чашу Господню недостойно, буде винен супроти тіла і крови Господньої. Нехай же людина розгляне себе, і тоді нехай їсть хліб і п'є чашу. Хто бо їсть і п'є недестойно, не розважаючи про тіло Христове, то суд собі їсть і п'с".-ІКор. 11:27-29.

Пересторога Апостола є в тій цілі, щоб не бути недбалим і нерозважним, коли приступаєм до обходження цієї Пам'ятки, щоб не робити собі з того звичайної гостини і не просити в нерозважний спосіб посторонних осіб. Це не є така гостина. Це є поважна Пам'ятка, намірена лиш для членів Господнього "тіла", а хто цього не розуміє, 482

хто не розуміє, що хліб представляє тіло Ісуса і що чаша представляє Його кров, то буде стягати "суд" на себе, коли б обходив цю Пам'ятку- осуд від Господа і осуд свого сумління. Тому кожний, перш ніж приступає до участи в обходженню, повинен сам рішити, чи він вірить в зломане тіло і проляту кров нашого Господа як ціну викупу за нього; і друге, чи він посвятив усе своє, щоб в такий спосіб він міг бути зарахований як член "одного тіла".

Помітивши, хто є виключений, і хто має відповідний приступ до Господнього стола, бачимо, що кожний правдивий член Церкви має право до участи, хіба що це право було відібране цілою Церквою згідно з правилом виставленим в Мат. 18:15-17. Усі такі будуть дійсно бажати пристосуватися до останнього напомину Господа "їжте з неї всі, пийте з неї всі". Вони будуть розуміти, що, коли не їмо тіла Сина Чоловічого і не п'ємо Його крови, то не маємо життя в собі; і що коли дійсно вони в серцю і в умі принимають заслугу Господньої жертви і Його життя, то це є ласкою і привілеєм обходити це, і визнавати це один перед одним і перед Господом.

ХТО МОЖЕ ЦЕ ПЕРЕВОДИТИ?

Ложні науки відносно цієї Пам'ятки і витвір відрубної кляси в Церкві, званої клером, щоб виконювати цю і інші послуги, так глибоко вирились в умах людей, що навіть Протестанти по сьогоднішний день загально вважають, що тут конечно треба "висвяченого", або "ординованого", чоловіка, який має перепровадити цю Пам'ятку, і що інший спосіб був би богохульством. Але ця ціла теорія є дуже мильною і ми це легко пізнаємо, коли пам'ятаєм, що всі, які мають привілей участвувати в цій Пам'ятці, є членами "Царського Священства" - усі з них є вповні уповажнені Господом проповідувати Його Слово згідно з їх талантами і нагодами, і вони також є вповні ординовані, тобто призначені до виконування всякої служби, яку юни можуть виконати для Нього і для членів Його тіла, і в Його

483

ім'я для інших. Господь сказав "Ви всі є браття" і про це не треба забувати, коли маємо сполуку з Ним і святкуємо Його діло примирення, і нашу спільноту з Ним, і один з одним як членами Його тіла.

Все ж таки, як подає Писання, що в кожній групі народу Божого, в кожній Церкві, або тілі Христа, повинен бути порядок, і що частиною цього порядку є те, що в кожнім Зборі повинні бути "старші". В той час як кожний член Церкви, Нове Створіння, отримав вистарчаюче уповажнення від Господа, яке дозволяє йому виконювати яку-небудь частину в зв'язку з Пам'ятковою Вечерею, все ж таки Церква, вибираючи старших, показує, що вони повинні бути представниками в цілій Церкві в таких справах як ця. Тому обов'язком їх є приготовити і зарядити спосіб служби для цієї Пам'ятки.

Слова нашого Господа "Де двох чи трьох збереться в ім'я моє, там я є між ними", показують нам виразно, що коли тільки є можливо, ця Пам'ятка повинна бути заховувана в громаді з співчленами Його тіла. Долучені благословення були замірені, щоб притягати членів один до одного, не лиш підчас цього річного зібрання, але коли це є тільки можливим. Коли лиш два або три можуть зібратися, не маючи змоги зібратися з більшою групою, то вони мають привілей обходити так як Церква, як повна Екклезія. І коли може трапитись, що одиниця не могла б зібратися з іншими, то ми радимо, щоб такий з вірою і проханням звернувся до Господа, щоб Він був з ним присутний своїм Духом і в такий спосіб було б двоє. Радимо також, щоб такі обставини не були перешкодою для нікого в обходженню тої річної Пам'ятки цієї великої жертви за гріхи і нашої участи в ній з Господом; щоб тоді сам чоловік приготовив хліб - неквашений, такий як пляцки лиш на воді змішаний, і сік з винограду, або з]х>дзинків - і щоб обходив в спільноті духа з Господом і з Його співчленами тіла, від яких він мусово зістав віддалений. (Так далеко як ми розуміємо, то наш Господь при установленню Пам'ятки своєї Смерти ужив звичайного 484

485

вина, але там не с сказано якого вина, то з тої причини, що деякі колись мали слабість до пиятики, а це лихо має великий вплив в наших часах, тому виглядає нам, що тут також можна вживати неферментованого вина, тобто самого соку з винограду, або з родзинків до якого можна додати дещо звичайного вина, щоб задовільнити бажання деяких, що говорять, шо ми повинні вживати звичайне ферментоване вино.)

ПОРЯДОК В УСЛУЗІ

Тому що Господь не полишив жодного точного правила, як треба обходити цю Пам'ятку, то і ми не маємо права цього робити, однак виглядає, що було б властивим, щоб і ця Пам'ятка була обходжена відповідно, скромно і в порядку. Отже радимо, не з наміром встановляти права, але щоб допомогти таким, що були привикли до складної служби і таким, які не мали нагоди жодної служби. Отже тут ми лиш піддаємо думки, які можна змінити, залежно від обставин.

(1) Відкрити зібрання одною, або двома піснями, залежно від обставин - в дусі поважнім і по лінії Пам'ятки.

(2) Відмовити молитву, просячи Божого благословення на зібрання, а особливо на тих, що будуть брати участь, пам'ятаючи також співчленів тіла, яких знаємо і не знаємо, по цілому світі, тих, що святкують цю Пам'ятку в її річницю.

(3) Услугуючий старший може перечитати записи з Євангелії про оригінальне встановлення Пам'ятки.

(4) Він, або інший старший може тоді представити справи про тип, образ і позаобраз, говорячи звичайно так як виклад, або коли би бажав, відчитати певні пояснення про цілу справу, що були подані в попередиш дисертації.

(5) Звертаючи увагу на факт, що наш Господь благословив хліб перш ніж його зломив, предсідник (старший який перепроваджує Спомин) може покликати здібного брата до молитви, щоб попросив благословення на хліб,

або, коли б не було нікого відповідного, то він сам повинен попросити благословення на хліб і на тих, які братимуть участь в тім, щоб очі їх розуміння були широко відкриті до оцінення і більшого розуміння глибини значення, яке є пов'язане з тим і щоб усі учасники могли мати цю благословенну ^сполуку з своїм Господом, і, принимаючи цей символ Його тіла, відновити своє власне посвячення, щоб бути ломаним з Ним.

(6) Опісля частина неквашеного хліба, або пляцок може бути переломлений, висказуючи при тім слова Господа "Це є моє тіло ломлене за вас, їжте з нього всі", і тоді тарілка може бути подана через предсідника, або іншим братом, або кількома, залежить від величини зібраних посвячених братів.

(7) Під час подавання символів повинна бути тишина, хіба що певна заввага, відносно значення хліба і як ми кормимося тілом Господа, могла б бути властивою - однак в загальному було б краще, щоб ця справа була виразно сказна предсідником чи іншим старшим тоді, коли він пояснює значення обходження Пам'ятки ще перед роздаванням хліба, щоб ця спільнота в участі не була заколочена.

(8) Після того треба попросити благословення на чашу, бо читаємо "і взяв чашу і поблагословив" і дав ученикам своїм. До цієї молитви можна попросити певного брата, щоб висловив подяку і прохав благословення на учасників, і чаша також повинна бути передана в тихості.

(9) Коли ця услуга закінчиться, радимо також, щоб і тут до кінця наслідувати приклад Господа і Апостолів -щоб на закінчення заспівати пісню і без молитви закінчити зібрання, і щоб брати в тихості розійшлись домів. Радимо, щоб під цей час уникати звичайних поздоровлень, запитів про стан здоровля тощо, і щоб кожний ішов до свого дому в спокою, роздумуючи про ці важні речі і про терпіння Господа в Гетсемані, і як Він потребував співчуття і помочі; і також те, що тепер кожний член Його тіла може теж мати Гетсеманські 486

досвіди і тому потребуватиме помочі і заохоти від своїх співтоваришів, співпослідовників Господа.

Про Господа є написано "З людей ніхто^не був з Ним" - ніхто не міг співчувати з Ним в годині Його проби . З нами є відмінно. Ми маємо співчленів тіла, які є подібно охрещені в смерть, подібно зобов'язализь бути ломаними, як члени одного хліба і прийняті, і помазані тим самим Св. Духом. І коли ми це пам'ятаєм, стараймось більш ревно бути поміччю для співчленів цього тіла, пам'ятаючи, що все, що зробиться для найменшого члена, є зроблено для Голови і Він це вельми цінить. Також в цьому самому часі можемо пам'ятати про досвідчення АпЛетра - його велику ревність, як слуги Господнього, та проте його слабість в часі проби і його потребу Господньої помочі і молитви, "я молився за тобою, щоб віра твоя не впала". Пам'ятати про це, може бути для нас особливою поміччю, так як це, безсумніву, було опісля для Ап.Петра. Це дасть нам змогу більше дивитись до Господа про "поміч в часі кожної потреби".

Було б добре також пам'ятати про Юду і що його упадок прийшов з причини його самолюбства, амбіції, пожадливости; і що, як про це пам'ятаємо, через ці двері самолюбства сатана щораз більше входив до нього, - це може допомогти нам бути пильними, щоб подібно не впасти в тенета диявольскі, щоб ми в жодному випадку не заперлися Господа, Який нас купив, і щоб ми ніколо і в жодному значенню не зрадили Його ні Його братів, ні Правди. Стараймось слідуючого дня мати на пам'яти досвіди нашого дорогого Відкупителя, не лиш для того, щоб мати співчуття з Ним, але в додатку, щоб ми не думали, що щось дивного нам стається, коли є дозволені на нас гарячі проби, але, щоб ми йшли слідом за Ним аж до закінчення і все мали на думці Його передсмертні слова '[Закінчилося", і розуміли, що це означало довершення Його жертви за гріхи за нас, так щоб Його ранами ми були сцілені; і дальше, щоб розуміли, що Він жиє на віки і вставляється за нас, і допомагає нам в часі кожної потреби.

487

ПАСХА - ВЕЛИКДЕНЬ

Німці і Англо-Саксони називають Великдень "Easter" (Істер). Це слово є саксонського походження і означає саксонську богиню, або богиню зі сходу, свято якої припадало на весну, около часу Пасхи. Принимаючи це ім'я і пристосовуючи його до часу, в якім є обходжена пам'ятка смерти нашого Господа, Його воскресення і вознесення, аж до зіслання Св. Духа в П'ятидесятниці, було очевидно спробою легше замінити його Християнськими інституціями. Подібно до інших уступок, вона датується десь около третього століття. Це поганське походження імени Істер не багато нас інтересує, бо не маємо наміру обходити його як свято. У Протестантів ця назва стала пристосована радше до одного дня, а не певного періоду часу, як це святковано в старожитності і як це ще практикується у католиків. Назва відноситься до дня, якого називають Великдень. Кожна^ пам'ятка воскресення Господа буде завжди дорогою для Його народу, але для тих, які правильно розуміють і оцінюють цю справу, кожна Неділя є Великим днем, тому що кожна Неділя (перший день тижня) є Пам'яткою воскресення нашого Господа з смерти.

Представляючи цей предмет, нашою ціллю є більш особливо те, щоб звернути увагу на інший погляд слова Істер, який є між католиками, а який включує також і Велику п'ятницю і Велику Неділю, і це є лиш вживане як синонім Пасхального часу. Можна було сподіватися, що впровадження Євхаристії і її часте виконювання, зробить неважним щорічне обходження пам'ятки смерти нашого Господа, але так не є. Оригінальний спосіб Первої Церкви, щоб обходити цю велику центральну річ і саму основу її існування, продовжувався, хоча обходження вечері в її властивім часі перестало, будучи замінене більшим числом жертв Євхаристії, і тому ця особлива риса Пам'ятки стратила своє значення.

Через довгі віки було в звичаю числити дату розп'яття 488

нашого Господа згідно з жидівським календарем, як ми вже *це* пояснили, але постепенно, бажаючи відлучитись так далеко як тільки можливо від жидівських звичаїв, зроблено зміну в численню дати смерти Христа. На Нікейському соборі постановлено, що відтоді Істер повинен бути святкований в першу п'ятницю після весняного порівнання дня з ніччю і після повноти місяця. Це не тільки прикріпило обходження смерти Господа до п'ятниці, яку називають "Великою П'ятницею", але це запевнило, що ця Пам'ятка дуже рідко випала на точну дату згідно з жидівською Пасхою. Різниця в рахуванні часу є ця, що жиди очікують на весняне порівняння дня з ніччю і перший день першого місяця розпочинають від нового місяця, а свято Пасхи обходять 14-го дня цього ж місяця. Між тими двома способами числення часу є різниця часом цілий місяць.

Не є це наша річ говорити, який спосіб е кращий, але після нашого переконання кращою с ця метода, якою керувався наш Господь і Апостоли. Це не означає, що ми поповнили б злочин, коли мильно будемо обходити цю Пам'ятку і не у властивому часі, але, обходячи згідно з правильним звичаєм і в правильному часі, маємо радість і вдоволення, що стараємось наслідувати так близько, як це є можливо, Божу постанову і приклад. Дехто міг би сказати, що було б краще встановити дату згідно з нашим модерним календарем, напр. 15-го, або 1-го квітня, і тоді всякі калькуляції були б непотрібними. Ми відповідаємо, що Господь очевидно мав певну причину влаштувати жидівський календар так, як Він учинив, і ми воліємо в цій справі дальше визнавати цю постанову.

В особливому значенню бачимо, що так як сонце є символом духового Царства, так місяць є символом Угоди (Завіту) Закону і тих людей, які були під тою Угодою Закону. Через те там було

дуже властивим, що наш Господь був розп'ятий ними точно тоді, коли місяць був повний, і що через Боже призначення відносно того часу, жиди не могли Його скорше вхопити, хоча кілька разів

489

намагались, а це тому, що "ще не прийшла Його година" (Йоана 7:30;8:20). Його розп'яття при повному місяці, і те, що після того місяць почав маліти, дає нам науку, що Ізраїль приніс на себе, яко на націю, Божий осуд, що Бог його відкинув на певний час, і це власне було показане в постепеннім зменшенню місяця.

Понище бажаємо подати з достовірних світських джерел певні витяги, які потверджують те, що ми повище згадували.

З ЕНЦИКЛОПЕДІЇ "McCLINTOCK AND STRONG'S"

"Easter", тобто Пасха (Великдень) - Це слово є походження саксонського і пригадує саксонську богиню, або радше з сходу (East), Esteria, в честь якої приношувано щорічно жертви на весну около часу Великодня. Ця назва "Easter" Істер, почала бути сполучувана з думкою Християнського свята про воскресення, яке трапилося в часі Пасхи; тому ми говоримо "Easter day" (Істер день), "Easter Sunday" (Істер Неділя), але це є зовсім невластивим, тому що це не відноситься до свята, що тоді обходили в честь богині старинних Саксонів. Отже теперішнє німецьке слово є вживане "Ostern" замість "Easter" і відноситься до тої самої богині, "Estera" або "Ostera". Це слово є головно помітне в англійській Біблії "Authorized Version" (Діян,12:4) "бажаючи вивести його по "Easter" (Істер), щоб віддати народови" - це с добрим прикладом непослідовництва перекладачів .. В останнім зревізованім перекладі слово "Passover" (Пасха) було поставлене у всіх уривках, за вийнятком цього...

"Церкви в Малій Азії обходили смерть Господа в дні, який відповідав дневі 14-го Нісана, в якому то дні, згідно з опінією цілої старинної Церкви, було розп'яття. Західні Церкви (Рим), з другої сторони мали опінію, що розп'яття повинно бути обходжене річно в цей особливий день тижня, в якому воно сталось, тобто в п'ятницю. Західні Церкви вважали день смерти Христа як день жалоби і вони не кінчили часу пощення аж до дня воскресення, 490

проте Церкви в Меншій Азії вважали смерть Христа як викуплення людського роду і кінчили піст в годині, коли Христос помер, тобто о третій пополудні і зараз після того обходили "агапе" і Господню Вечерю. Обидві сторони (Східні і Західні Церкви) прийняли назву Пасха (Перехід), під якою розуміли часом особливо святочні дні цього тижня, а часом цілий тиждень на спомин Пасхи.

"Перша головна суперечка між тими сторонами в старій Церкві вибухла около 196 р. нашої ери, коли єпископ Риму, Віктор, видав циркуляр до головних єпископів, жадаючи, щоб скликати раду в їх головних провінціях і впровадити західній звичай (звичай святкування в п'ятницю і в неділю, замість 14-го і 16-го Нісана). Деякі пристосувались до його бажання, але рада під проводом Полікратеса з Ефесу рішучо не погодилась з тим, лиш прийняла лист цього Полікратеса, який, обороняючи практику азійських Церков, відіслав Віктора до поваги і авторитету Апостолів, Филипа і Йоана, до Полікарпа і до семи з його рідні, які були скорше перед ним єпископами в Ефесі.

"Отже так далеко то суперечка між Азійськими і Західними Церквами була лиш відносно двох точок, а саме, (1) Чи день тижня, чи місяця, в якому Христос помер, має бути заховуваний, або святкований: (2) Коли має бути закінчене пощення. Тепер з цього виникла третя точка суперечки, а це щодо часу, коли в дійсносте був день 14-го Нісана. Багато т.зв. отців Церкви мають думку, що згідно з оригінальним численням жидів аж до збурення Єрусалиму, 14-ий Нісан був завжди після весняного порівнання дня з ніччю, і що це було лиш з причини злого числення пізніших жидів, що 14-ий Нісан випав часом перед цим порівнанням. Тому вони наполягали, що 14-ий Нісан, який для обох сторін в Церкві рішав час Великодня, повинен завжди бути після порівнання (Equinox),

"Тому що рік жидівський є місячним роком і 14-ий день Нісана є завжди днем повного місяця, Християне, які прийняли повищий астрономічний погляд, не грає ролі,

491

чи 14 Нісан припав перед весняним порівнанням (equinox), чи після, будуть часом святкувати смерть Христа місяць пізніше, від жидівської Пасхи. Як Християне не можуть тепер сполягати на жидівський календар, вони мусять робити своє власне числення про час Великодня. Ці калькуляції

часом різняться, частинно з причини повище зазначеної, а частино тому, що день порівнання був усталений деякими на 18 Березня (Марта), а іншими на 19 Березня, а ще іншими на 21 Березня. Собор в Арлес в 314 р. старався ввести одноманітність, але його постанови не мали великого впливу. Тому над цією справою знова обговорювано на Соборі Нікейськім, де рішено, щоб Церкви обходили і святкували Пасху в п'ятницю після 14-го Нісан. Також постановлено в той час, щоб Церква в Александрії, яка відзначалась в астрономічній науці, мала щороку повідомляти Церкву в Римі, в якому дні має бути святкована Октава Великодня і Церква в Римі повідомить про те інші Церкви в світі. Але навіть ці постанови Собору в Нікеї не усунули різниць, і опісля прийнято рахубу Дионісія Ексіґуса і впроваджено до старої Церкви. Багато країв, так як Англія, не покинули свого звичаю, аж після довгого спротиву. В часі Карла Великого одноманітність стала впроваджена (в святкуванню п'ятниці і також у відкиненню жидівського способу числення, коли припадає певність місяця) і після того не можна помітити (не можна знайти) Quarto detimani (сявткування згідно з дійсним днем -14-го Нісана, в часі повного місяця після весняного порівнання)"

Зміна календаря папою Григорієм XIII в цілості задержала еру Дионісія, але там більш точно визначено щодо повноти місяця Великодня і пороблено обережні забеспечення, щоб уникати яких-небуть майбутніх відхилів календаря від астрономічного часу. Однак через ці докладні калькуляції Християнський Великдень збігається часом з жидівською Пасхою, противно до постанови Нікейського Собору."

Цей самий авторитет говорить відносно слова Переходу 492

(Пасхи):-

Перехід.- "Це була показова Урочистість (свято) року, і в такому особливому стані вона знаходилась в певнім відношенню до обрізання як другий сакрамент (святість) жидівської Церкви (2Мойс. 12:44). Ми це можемо бачити з того, що сталося в Плґалі, коли Ісус Навин, переглядаючи Божу Угоду, обходив урочисто Пасху зараз після обрізання народу. Але стан споріднення, в якому ці два обряди стояли один до одного, не розвинувся вповні поки їх позаобраз не виповнився, і коли Господня Вечеря взяла їх місце як сакраменталне свято вибраного Божого народу."

РОЗДІЛ 12

ПОДРУЖНІ І ПІШІ ПРИВІЛЕЇ І ЗОБОВ'ЯЗАННЯ НОВОГО СТВОРІННЯ

"Всі бо ви, що у Христа хрестились, у Христа зодяглися. Нема жида (юдея), ні грека, нема невільника, ні вільного, нема чоловіка, ні жінки, всі ви одно в Христі Ісусі."- Гал.3:27,28.

Нове Створіння складається з початку тільки з ново сплодженої волі, яка має обітницю нового, досконалого духового тіла у воскресенню, якщо викаже лояльність до зобов'язань свої угоди супроти Господа. Його Право Любови насамперед зобов'язує його супроти Бога і вказує на щирий сердечний послух для Божої волі в усіх справах. Його другим зобов'язанням є супроти його братів Нового Створіння, щоб чинити для них добро. Його третим зобов'язання є чинити добро всім людям, коли є нагода і якщо перші два зобов'язання на це позволять. Хоча Нове Створіння, нова воля, не має ще свого відповідного тіла, через яке може діяти і проявляти себе, то однак воно не є без тіла, тому що як спадкоємець волі тілесного і природнього ума, воно також втішається привілеями і обов'язками природнього тіла, в якому мусить тимчасово перебувати і через яке одиноко може діяти.

Навіть коли б людське тіло було під кожним оглядом досконале, то помимо того нова воля зазнавала б труднощів в зв'язку з його послугою, з його вживанням, тому що воно є з землі, земне. Воно є пристосоване до земних обставин, і його амбіції і бажання є земні, не зважаючи 494

на те, як чистими і шляхотними вони могли б бути, бо амбіції і бажання нової волі є звернені на небо через великі і дорогі обітниці Божого післанництва. Точно такою була справа нашого Господа Ісуса, тіло Якого було "святе, непорочне і відлучене від грішників." Він томимо того, згідно з Його угодою, і згідно з обставинами, в яких ця нова природа мала процвітати і бути готовою для нового тіла у воскресенню, був зобов'язаний розпинати тіло - піддати, підневолити і віддати на послуги для нової волі. Навіть його властиві, природні апетити і бажання мусять бути пожертвовані,

головно там, де вони стають всупереч до волі Отця, до постанов Отця і керівництва Його провидіння; і це включає жертвування тіла навіть аж до смерти, бо це є конечним для повного прийняття Нового Створіння і його прославлення до божественного стану.

Нищі члени Нового Створіння, Царське Священство, маючи недосконалі тіла, яких жертва не була б прийнята Богом, тому що є грішні і з хибами, потребують скорше бути оправдані через жертву їх Господа Ісуса. Через заслугу Його примирення, гріхи і недосконалості їх смертних тіл е прикриті і вже більше не с їм числені, і тому в приписанім значенню їх тіла стаються прийнятною жертвою. Апостол так говорить про це оправдання, "Тож благаю вас, брати, милосердям Божим (в прикриттю ваших гріхів через віру в Христа), віддавайте тіла ваші, як жертву живу, святу та приємну Богу - це бо розумне служення ваше."- Рим.12:1.

Це було тоді, коли ми учинили жертву наших оправданих тіл, що ми поодиноко стали сплоджені з Духа, щоб бути синами Божими - синами на духовім поземі (рівні), замість на людськім поземі. Це було там, що посвячена воля стала прийнята як Нове Створіння і почала своє існування, яке має розвиватись в пропорції як воно проявляє лояльність до Бога і до угоди жертвування смертного тіла і його інтересів. В такий спосіб смертне тіло, пожертвоване і почислене за мертве в Христі, має

495

бути "оживлене", ябо побуджене через нову волю (Нове Створіння), і так ним контрольоване, що про його решту життя говориться образово як воскресше до життя. Про Нове Створіння, нову волю, яка діє в них і через них (через ці смертні тіла), є сказано образово, що вона повстала з Христом і жиє, і шукає, і думає про ці речі, які є вгорі.- Кол.3:1.

Апостол відноситься до цієї новости життя, або образового воскресення, в якому нова воля вживає смертні тіла в Божій службі і говорить: "Коли ж Дух Того, Хто воскресив Ісуса з мертвих, живе в вас, то Той, Хто підняв Христа з мертвих, оживить (побудить) і смертельні тіла ваші через Духа свого, який живе в вас." (Рим.8:1I) Тому, до якої міри нова воля осягне контролю над смертним тілом і вживає його в теперішнім життю найкраще і як одиноке заступництво духового тіла, яке не одержить скорше, лиш у воскресенню - до такої міри це не є невластивим вважати смертне тіло Нов. Створіння як тимчасового заступника духових тіл, яких очікуємо.

Але уся ця справа заступства є духовою, і її розуміють і оцінюють лиш ті, які є сплоджені з Духа, і які через те можуть дивитись на ці справи з Божої точки погляду. З людської точки погляду це все є неправдою, недійсністю, "глупотою." Люди бачуть різницю в ціллях, амбіціях і поступованню, але вони не знають як це пояснити. Вони с схильні вважати це як примху, манію, або за вдавання святости, або лицемірство. Ми не можем заперечити, що тут є багато таких вдаваних, номінальних Нових Створінь - кукіль, який має зовнішню подібність до пшениці, але є відмінний в серцю. Нове Створіння не має бути здивоване, ні розчароване, коли його світ не розуміє; але воно має пам'ятати Божу пораду, що світ нас не знає, так як не знав нашого Господа. Це є проба, або іспит нашої вірности для Бога, що коли будемо поступати в сліди Ісуса, ми мусимо бути неоцінені тими, яких любимо, оцінення від яких є властивим для нас сподіватись. Цей факт, що дружба світу і його оцінення означає неприязнь з Богом і невірність для 496

угоди посвячення, мусить цю справу для Нового Створіння рішити.

Я мушу бути вірний Господу

Який купив мене своєю кров'ю

Наше теперішнє досліджування відноситься до правильного поступування цих з Н. Створіння, які мають нову волю, яка діє через їх посвячені тіла, а які мають певні споріднення з іншими людськими істотами і тим самим мають певні відповідальності супроти них в зв'язку з тілом. Божою волею с, щоб Н. Створіння шанувало ці всі зобов'язання його смертного тіла в усіх справах справедливости - в чесноті, в обов'язку, у властивих відповідальностях, що є пов'язані з його смертним тілом. Отже в теперішних обставинах Нове Створіння не може у всіх справах робити те, що воліло б, але в певних речах має керуватись згідно з зобов'язанням тіла, тому що напомин від Господа є "Дбайте про добро перед усіма людьми"; і дальше "Коли хто про своїх, особливо про домашних, не дбає, той відрікся віри, і гірший від невіруючого."- Рим.8:17; 1Тим.5:8.

Маючи це на увазі, можна легко бачити, що нова воля має важне завдання перед собою: (1) Подобатись Богу у виконуванню жертвування тіла; (2) Виразно відрізнити, які апетити і вимоги у

тілесних стосунках треба вважати за властиві і дозволити на них; (3) До якої міри можна погодитись і поробити ці вимоги і уступки, щоб не нарушувати нашої угоди - яка є на життя, або на смерть - "Тому, що коли будемо жити по тілу, то помремо, але коли Духом будемо мертвити діла тілесні, будемо жити" -осягнемо остаточно досконаліть при воскресенню. Тут повстає ще інша трудність. Тіло не вмирає добровільно: його треба умертвлювати через волю, через новий ум, Нове Створіння; знаючи, що тут треба зробити певні уступки, згідно з Божею волею, тіло с дуже схильне використати ці уступки, і вимагати не тільки більших уступків, чим "річей конечних" (або необхідних), але також свободи і прав по таких лініях, які не є відповідним зобов'язанням і

497

які будуть перешкодою для угоди жертви.

Це намагання наших смертних тіл, щоб часом вибачити гріхові і часом уникати жертвування, спричинює часто для Н. Створіння труднощі, і часом певні спотикання, аж постепенно вони пізнають, яким звідничим є їх тіло і пізнають його слабості, і постепенно будуть зростати в ласці і в мудрості, що походить з гори, і набудуть більше сили і вправи, щоб держати тіло підкореним для нового ума (1Кор.9:27). Таким чином, часом через тяжкі досвіди Н. Створіння вчиться оцінювати значення слів Господа, що природне серце, тілесна воля, хоча вбита, і в жодному значенню слова не має контролі, є помимо цього "звідниче понад усе" і часом "дуже лукаве" (Єрем.17:9), і дуже старається скинути панування нової волі, і в той спосіб знищити Н. Створіння, для того, щоб старе створіння віджило і поступало по тілу, а не по Духу.

МІШАНЕ ТОВАРИСТВО НЕ ВІДПОВІДНЕ

Господь виразно навчає нас через Апостолів, що Його милість і послуги є подібними для всіх Нових Створінь -відповідно до їх старання і ревности, і їх любови для Нього і принципів зображених в Нім, і що стан статі (полу), раси, кольору тощо, смертного тіла не мають жодного впливу на Нього, коли Він судить свій нарід, коли Він їх оцінює і коли даватиме остаточну нагороду. Знаючи як Отець дивиться на ці справи, усі з Н. Створіння мусять прийняти подібний погляд, мусять оцінювати Н. Створіння в Христі як "братів", мусять мати миле почуття для всіх і мусять служити всім; вони не мають робити різниць між братами, за вийнятком цього, що сам Господь показав - що Він більше любив і удостоював тих, які показували більшу міру ревности для Його справи. Але уся ця безсторонність, це, що не звертається уваги на стать, на расу чи колір, належить до нас як Нових Створінь, і лиш частинно тичиться нашого смертного тіла і його стосунків один з одним і з світом. Отже для того правильність 498

499

поступування і відношення між статею (між женщинами і мужчинами) мусить бути підтримуване Н. Створінням.

Вони, дійсно, мусять мати вищий ступінь мудрости і розважности, чим світ, а це з причини того, що вони стали сплоджені з Святого Духа, який також є духом здорового ума. Згідно з тим, вони повинні розуміти, що як Нові Створіння, які стараються поступати по Духу, а не по тілу, то для них буде властивим, бути більш обережними, від світських людей відносно того, яким с властиве, а яким невластиве поступування і скромність між відмінними статями (полами). По мірі як Нове Стоворіння старається про духове життя і по мірі як воно розуміє, що статеві апетити воюють проти інтересів Нового Створіння, по такій самій мірі вони повинні старатися, навіть більше чим світ в загальному, робити простими стежки для своїх ніг і збудувати такі великі перепони, які хоронили б їх від спокус.

Ця сама засада відноситься до расових відмінностей. Тут с споріднення Духа і єдність Духа, яка є зовсім відмінна, від споріднення і сдности в тілі. Ми віримо, що інтереси Нового Створіння будуть в загальному збережені через заховування до певної міри віддільности в тілі, а це з причини відмінних смаків, апетитів, нахилів тощо, між ними; тому деякі раси з людства правдоподібно пізнають, що їх духові інтереси будуть найкраще заспокоєні і одержуть найкращу услугу, коли будуть до певної міри віддільні. Тут не буде труднощів по цій лінії, коли відмінність між Новим Створіння і земним тілом є виразно розпізнана. Як слова Апостола, цитовані на початку цього розділу, не дають виправдання для загального збирання в одну громаду мужчин і жінок, тому що вони всі с "одно" братерство в Христі Ісусі, то також їх не треба розуміти, що вони вказують на якусь мішанину між різними расами. Однак, це виставляє перед нами рівень духового оцінення і споріднення, і обов'язку один до одного і до всіх в справах духових і тимчасових.

МУЖЧИНА І ЖЕНЩИНА В БОЖМ ПОСТАНОВІ

Апостол говорить, що "кожному чоловікові Голова Христос, а голова жінці, чоловік, голова ж Христові - Бог" (1Кор.11:3). Це є однакове вчення Біблії. І як Апостол показує, що замір Божий, щоб чоловік був голова, тобто мав першенсство, був показаний у сотворенню першого чоловіка і жінки, яка сталась відлученою його частиною. Апостол бере під увагу цей предмет і говорить, "Він (чоловік) є образ і слава Бога, жінка ж слава чоловіка. Бо не чоловік від жінки походить, а жінка від чоловіка. І не створений чоловік ради жінки, але жінка ради чоловіка (щоб бути його помічником), Тому то жінка повинна мати на голові знак влади."- ІКор.11:7-12.

Слід завважити, що ці слова не є дискусією щодо відносин, які через угоду існують між чоловіками і жінками, але вони мають ще ширше застосування, основане на спорідненню чоловіка і жінки до порядку Божої творчости і заміру. В словах Апостола не знаходимо натяку, ні де інде в Писанню, що чоловік є пан, а жінка слуга, бо така помилкова думка часом є підношувана, але, віримо, ніколи тими, які мають "ум Христа." В Божому влаштуванню родина с одиницею в теперішнім часі, і кожний чоловік, що доходить до свого віку, має привілей заложити родину, в якій він має бути відповідальною головою і представником перед Богом і людьми.

ГОЛОВУВАННЯ МУЖЧИНИ НЕ МАЄ БУТИ ТИРАНІЄЮ

Що це головування не вказує на тиранію, є доказано в словах Апостола, що Христос є Голова Церкви і Голова чоловіка; і його дальша заява, що Бог, Отець, є Головою Христа. Ми не знаходимо тиранії ні у відносинах Христа з Церквою, ні у відношенню Отця до Сина. Однак позиція голови вказує на його відповідальність, на його опіку і старання. В такий спосіб Небесний Отець зробив провізію (забезпечення і різні відповідні засоби) для Сина і як 500

славною була ця провізія. Правда, виповнення Божого плану вимагало терпіння і жертви з сторони Сина; однак любий Отець учинив план, не більше тяжкий, не більше суворий, чим було потрібно для виповнення Його величавого і чудового заміру, в якому Син, Який є тепер високо вивищений понад Ангели і сили, і власти, і всяке імено, с почесним учасником. Син радувався з привілею роблення жертви і виказувати послух для Божого плану, і Він також радується в славі, до якої увійшов і яка ще прийде. Так само є, коли йде про головування Христа в Церкві. Воно є далеким від тиранії, це є синонімом любови, опіки і допомоги для всіх членів Нового Створіння. Подібно стан чоловіка, як голови жінки і дітей, вказує на відповідальність, особливе старання, опіку, захист, оборону та приклад до наслідування. О, щоб усі батьки могли добре бачити, які є їх обов'язки і привілеї з природи, і під Божою постановою, і щоб вони могли їх відповідно вживати, але не надуживати.

Коли читаємо в 1 Мойсея про частину вироку і кари для матері Еви, і посередньо на всіх її дочок, слова "І тягти буде тебе до твого чоловіка, а він буде панувати над тобою", і тоді дивитись і бачити як це правило було виконуване в світі, то знаходимо, що в багатьох випадках це було тиранським правилом і що сила ума і природа упавшого чоловіка часто спричиняло кривду і шкоду жінці і дітям. Усі добрі і шляхотні мужі і жінки мусять осудити таке поступування; ми також не можемо думати, щоб таке поступування, таке надуживання сили було приємним в очах Творця.

Невластиве вживання фізичної і умової сили з сторони чоловіка і батька напевно спричинялось до їх власного нещастя і до загальної деградації роду, бо хоча жінка з природи є схильна дивитись на голову і старається слухати те, що вона вважає як властивий авторитет, однак знущання чоловіка і давання злого прикладу в великій мірі відвертає те, що було і ще є основою жіночої вдачі. Вона є змушена боронити себе проти невластивих вимог

самолюбства і тиранії, з чого загальним наслідком була деморалізація цілого роду. Отже, хоча природній і Біблійний порядок є в загальному визнаний, ні мужчини, ні женщини не знають добре як пристосуватися до теперішних хаотичних і безладних суспільних відносин.

Наслідком цього часто бачимо упавших мужчин як вони стараються про владу і панування там, де вони зовсім не надаються, для того, щоб могти це зловживати для своїх самолюбних інтересів, і в цьому самому часі вхибляють розпізнати і оцінити свій власний правильний авторитет і відповідальність як захисника родини. Ми також бачили жінок звироднілих і самолюбних, наставлених не тільки проти неправильного і неслушного панування, але готових перечитись і відкидати яку-небудь і всяку пропозицію, і нарікати і сваритись за що-небудь; і хотяй не претендує

бути опікуном для родини, все ж таки старається, прямо, чи посередньо, привлащувати собі авторитет голови дому, мати контролю нам грішми і над родиною. Там, де такий стан панує, який с проти Божої постанови і влаштування, він скорше чи пізніше принесе більші, або менші гіркі овочі, хоча з початку це могло б виглядати гарним і мудрим. Тихих, спокійних овочів праведности можна тільки сподіватися тоді, коли наслідується Божий природний порядок. Дехто може говорити, що в теперішних обставинах, таких клопотів не можна уникнути, що самолюбні мужчини переступатимуть Божий порядок і заміри, і що самолюбні жінки будуть робити те саме; що наслідком цього мир і порядок і блаженства намірені для досконалого чоловіка ніколи не можуть бути здійснені Його упавшими дітьми і що одиноким ліком для теперішної родини, розбитої наслідком Адамового упадку і нехтування Божого плану, є реституція. З цим ми годимося і сердечно лучимось в Господній молитві "Нехай прийде Царство Твоє, Нехай буде воля Твоя на землі, так як вона с в небі."

Ми не застанавляємось над можливістю впровадити лад і порядок з безладдя між людьми, але про властивий 502

лад і порядок в життю Нов. Створіння відносно його дому і родини - і про обов'язки один супроти одного, чоловіка і жінки, родичів і дітей. Ми могли б зовсім властиво розглядати цей предмет під заголовком про "обов'язки і зобов'язання Християнських мужчин і Християнських жінок", коли б це слово "Християнин" не стратило так багато з свого первісного значення, так що тепер воно в загальному вказує лиш на особу, яка не є поганином, ні жидом. Точно кажучи, слово Християнин означає віруючий в Христа і поступаючий в Його сліди, а це стосується тільки до Нового Створіння. Це тому, що відхил є так загальний, так прийнятий між людьми, що ми стараємося так особливо відрізнити правдиво посвячених віруючих, називаючи їх як "Нові Створіння".

Напомин Апостола вказує, що шлюбне споріднення між людством є замірене в Божій постанові, щоб було образом, або ілюстрацією споріднення між Христом і Церквою, Його женою, Його тілом. Його мова є досить виразна:-

"Жінки нехай коряться своїм чоловікам, як Господеві, бо чоловік голова жінки, як і Христос Голова Церкви, свого тіла, якого він Спаситель. Як Церква кориться Христові, так у всьому і жінки - своїм чоловікам. Чоловіки любіть своїх жінок, як і Христос полюбив Церкву, і видав себе за неї, щоб її осв'ятити, очистивши купіллю води Слова, щоб появити собі Церкву славну, без плями, чи зморшки, або чогось подібного, але щоб була свята й непорочна. Так і чоловіки повинні любити своїх жінок, як свої тіла, бо хто любить свою жінку, себе самого любить. Ніхто ж ніколи не ненавидів свого тіла, навпаки, він його годує і піклується ним, як і Христос Церквою, бо ми члени тіла Його. Тим то покине чоловік свого батька і свою матір, і пристане до свої жінки, і вони обоє будуть одне тіло. Це велика тайна, а я говорю про Христа і Церкву. Нехай же кожний з вас зокрема любить свою жінку, а жінка нехай поважає чоловіка."- Ефес.5:22-33.

Цей сам факт, що типічна сполука є загально так

03

недосконалою І незадовільною, не анулює думки, шо подружжя було намірене бути типом, подібно як багато жертв Ізраїлітів були незадовільними, та ломимо того були образами і типами на правдиві жертви. Н. Ствріння повинно цінити типічне, земне подружжя і його властиві обов'язки і відповідальності багато вище, а це задля їх оцінення позатипічної сполуки між Христом і Його Церквою. Розбираючи в такий спосіб, кожний Християнський мужчина знайде найбільш можливі приклади його обов'язків і відповідальностей для його жінки в Господній дбайливості для свої Церкви і її остаточних інтересів, тимчасових і духових, теперішних і майбутних по мірі жертвування свого життя для її користи. Подібно жінка, як вона оцінює обовязки і відповідальності Церкви супроти Господа, розпізнає вищий ідеал обов'язку і відповідальности жінки супроти її чоловіка, як його помічниці. Але ми не можем сподіватись, що ці особливі стосунки і властиве їх пристосування можуть бути кимсь виразно розпізнані, за вийнятком тих, які мають ум Христа. Тому, в той час як ми напоминаєм усіх, які входять в подружний стан, щоб розуміли так вповні, як це є можливим, Божий ідеал, то помимо того, ми помічаємо, що ніхто не може розуміти і пристосовувати усі принципи і ідеали, які є зв'язані з тим типом, за вийнятком тих, які стали сплоджені з Святого Духа - Нове Створіння - тому що лиш ці мають ум Христа.

Дехто може говорити, що тому, що члени людського роду не всі впали в однаковім ступені, то може трапитися, що деякі жінки можуть посідати вищі якості ума і серця, від тих, що їх чоловіки мають. Тоді повстає питання, Чи в таких обставинах вони не повинні думати, що таку жінку, обдарену вищим талантом, розсуджуванням та здібностями, не треба вважати за голову родини, а чоловіка за її помічника? Ми відповідаємо, Ні. У такому подружжю Божий порядок став знехтований, тому що жодна жена не повинна одружуватись з чоловіком, який є в характері і талантах нижчий від неї - якого вона не може відповідно 504

вважати за свою "голову". І також чоловік не повинен одружуватись з такою женою, яка є вища від нього. І також не повинен цей, який стався Новим Створінням в Христі, брати ярмо з тим, який є ще дальше тілесний, земний -не грає ролі як шляхотною і доброю ця особа могла б бути. Що Нове Створіння повинно дружитись "тільки в Господі" є важною порадою, якої не можа ігнорувати, і нехтування цього принесло много труднощів для багатьох з Божого народу.

ПОДРУЖЖЯ НОВОГО СТВОРІННЯ

Однак, коли вже подружжя стало зроблене, то це вже запізно жалувати, і для дитини Божої нічого іншого не лишається, тільки щоб точно виконювати цю подружню угоду, в літері і в дусі, настільки, наскільки є в її, або в його силах. Якщо обоє є Н. Створінням, і супрюжество є відповідне, то тут не повинно бути труднощів з обох сторін, щоб рішити, яке повинно бути властиве влаштування і регуляція в домі; помимо цього згідливість, сумісність природньої вдачі і смаки повинні бути піддані під пильну розвагу. Правдивий Християнський муж, маючи ум Христа, буде любити свою жену, буде пам'ятати, що він обіцяв шанувати її, дбати про ню, робити відповідну провізію для неї і старатись не тільки про поживу тілесну, але й про заспокоєння серця і почувань. Такий чоловік не буде відчувати, що він виповнив свій обов'язок, коли заосмотрив її лиш в конечні речі їди і убрання і мешкання, але він буде розуміти, що його обов'язком є також думати про її умові, моральні і духові інтереси. Він не буде вдоволений, щоб її час був вповні зайнятий домовими справами та обов'язками, але буде в міру можливостей дбати про розвиток її ума і серця, і як голова, керувати родинними справами в такий спосіб, щоб вона мала досить часу для духової спільноти і досліджування Слова Правди. Такий чоловік не забуде, що так як у всіх оставших з людської родини, самолюбство

505

вкорінилось в смертних тілах, і що як Нове Створіння, він мусить пильнувати, щоб ця схильність не зробила шкоди для других - особливо для його жени і дітей, які є тілом його тіла і кістю його костей.

Голова, яка буде старатися про добро родини, радити і потішати їх, і приготовляти всякі потреби для їх добра, не буде тиранською. Дух любови в такому чоловікові буде зважати також на те, що жінка любить, а чого не любить, і згідно з тим буде давати поради. Він буде розуміти це, що хоча Адам посідав усі мужеські якості, відділення Еви вказує, що певні ці якості стали відділені; він також буде розуміти, що сила ума і тіла, через Божу постанову, поставила чоловіка головою родини, то помимо того є певні якості характеру, які особливо жінка посідає. Покора, яка належить до духа любови, не дозволить йому бути сліпим щодо гідних поваги якостей, якими Творець надарив жінок, і він визнає, що його власні якості серця і голови потребують доповнення іншими якостями, які з природи жінки посідають. Отже в пропорції, як він має "духа здорового розуму", він буде жадати допомоги його жінки, її кооперацію, її погляди, її симпатію, її любов, і буде їх вельми цінити.

Це не означає, що шукати поради жінки, вказує на те, що ми у всіх справах годимось з її поглядом і слухаєм її; чоловік має розважити, роздумати і розібрати це і рішити - даючи при тому властиве, відповідне і корисне пояснення для почуття його жени. Відповідальність головування лежить на чоловікові, і він не має цього уникати. Це є з Божого повеління і тим самим є важною частиною його управління, з якого він буде мусів здати рахунок.

Подібно жінка, яка є Н. Створінням і яка одружилась "в Господі" і керувалась відповідною розвагою, і через те є доброю подругою, не буде мати багато труднощів до зрозуміння своїх обов'язків і відповідальностей, і привілеїв згідно з тілом. "Жінка нехай поважає свого чоловіка", каже Апостол. Вона не повинна ждати, щоб хтось з боку 506

напоминав її, що її стан є незадовільний по відношенню до чоловіка, ані не ждати, аж її чоловік буде натякати, що він вважає, що вона не трактує його відповідно до умови подружжя і до того, що Писання навчає, яким має бути обов'язок жінки. Противно, роздумуючи над тим, які є її іобов'язки і як вона поступає, нехай старається шанувати свого чоловіка і розуміє, що відмінне думання і поступування не буде згідним з її шлюбною умовою, так як про це навчає Писання - не дивлячись на те, як світ це розуміє і пояснює. Шанування свого мужа означає много і це покриває усі справи життя, і доторкає та впливає на кожний чин, слово і думку відносно дому та його інтересу.

Ап. Петро також звертає увагу на цю справу в дещо відмінних словах, він говорить, "Так само ви, жінки, коріться своїм чоловікам ...Нехай ваша окраса не буде зовнішна ...але в середині людського серця, в нетлінності душі, лагідної та мовчазної; це многоцінне перед Богом. Бо колись і святі жінки, які надіялись на Бога, себе приоздоблювали, коривши сь своїм чоловікам, так як Сара слухала Авраама, і паном його звала" (Шет.3;1-6). Як чоловік, що шанує свою жінку, шанує себе самого, так і жінка, яка шанує свого чоловіка, шанує себе. Але це шанування чоловіка, як пана чи господаря дому, не означає невільництва, тому що Церква не занимає перед Господом невільничого стану, ані не виказує невільничого страху, але пошану любови і посвяти - і це є добрим прикладом.

Ця пошана для чоловіка не означає, що жінка не повинна вживати свого розуму і не представляти до уваги чоловіка труднощі, проби і тягарі, які, як вона думає, є для неї за тяжкі; але це представлення свого погляду, її надій і бажань, не повинно бути в наказуючий спосіб, але в такий, що визнає чоловіка за голову і бажає бути задоволеною з його рішення після вислухання цієї справи, яка може заторкувати різні частини їх життя. Вона повинна старатись бути так розважною і мудрою в завідуванню домовими справами, які їй чоловік довірив,

507

щоб вона могла заслужити більше на його довіря, і виповнювати щораз краще ці важні, більші чи менші, обов'язки помічника. Думка, що вона є помічником і її бажання мати признання чоловіка, буде в повній гармонії з думкою Апостола відносно властивої постави Церкви супроти Господа,^ яка має велике бажання бути Йому вірною і дістати Його признання. Але як в Церкві було б злочином ігнорувати Голову в якій-небудь мірі в зв'язку з її працею та інтересами, то так само жінка повинна відчувати, що її поступування було б злочином і переступом її угоди, коли б вона старалась нехтувати того, якому слюбувала шанувати як голову родини.

В справі двох Нов. Створінь, які не добре дібрані в своїм подружжю - де жінка є вищою - там не є легко упорядкувати ці справи. Якщо жінка має краще розуміння, як керувати домом, як управляти грішми, як виховувати діти тощо, то помимо того вона не має права займати місця голови дому і керувати, і наказувати своему чоловікові так, немов би він був одним з дітей, або слуг. Такий переступ Божої постанови напевно діятиме на духову некорість, якщо не на фінансову і в звичайних справах, не тільки для чоловіка, але й для жінки.

Чоловік в таких обставинах стратить постепенно і цю частину мужества, яку він мав і віддасть усе в руки жінки і станеться лиш її знаряддям, її рабом, щоб забезпечувати родину в засоби життя і виконювати її розпорядження.. Такий стан не буде корисний для чоловіка як Нов. Створіння; така деградація його тіла буде напевно мати некорисний вплив на нього, знеохотить його і зупинятиме його зріст в ласці і в знанню, і в службі для Правди. Це також матиме і шкідливий вплив на жінку, до такої міри, до якої вона йде по злій дорозі. Якщо стан є скрайний, то жінка, якої чоловік щораз більше сполягає на ню, і дозволяє забрати від нього всю контролю і відповідальність чоловіка, буде відчувати додатковий тягар, бо буде виконювати обов'язки матері і батька; з цієї причини вона станеться "жінкою інтересу", більш або менш зарозумілою і 508

самовпевненою. її приятелі можуть захоплюватись нею і хвалити силу її характеру, і можуть вважати, що цей спосіб, який вона підняла, є конечний - вони можуть навіть заохочувати її і ставити як добрий приклад жінки сильної волі; але ніхто не буде любити її так, як любив би, коли б вона розвинулась по лінії правдивої жіночости і правдивої дружини. Та більше цього, якості тіла розвивані через таке поступування, будуть реагувати від'смно на неї, як члена Нов. Створіння в Христі і юна несподівано буде ставатись менш духовою а більше самовпевненою в справах, які відносяться до Церкви.

В справі такого недібраного подружжя між Нов. Створіннями було б властивим, щоб чоловік сказав собі: Я взяв жінку всупереч Божої постанови і через те натрапляю на великі труднощі в родиннім життю. Тепер для мене с найкраще старатися, наскільки це буде можливим, дійти до

дійсного ідеалу правдивого чоловіка - наслідувати настільки, наскільки можливо, приклад Господа. Я мушу бути дуже обережним в кожнім моїм слові і ділі - палко бажати і пошукувати мудрости, яка походить згори, щоб я міг краще виконювати обов'язки голови цього дому, в якому, як я пізнав, я не маю відповідних природних кваліфікацій.

Знову жінка в такому випадку повинна сказати собі: Я не зважала відповідно на Боже розпорядження і ввійшла в недібрані подружні зв'язки, і тому тепер не можу шанувати свого чоловіка, та інстинктовно розумію, що я с вища від нього, коли йде про природні здібності. Тому мушу старатись, щоб в цій справі повестись якнайкраще. Я мушу виконювати вірно свою частину і в такій мірі, в якій пізнаю, що мій чоловік в чімсь недомагає, я буду вживати такту і молитись про мудрість згори, щоб знати як йому допомогти, щоб його піднести, щоб зробити його шляхотним чоловіком і збільшити його здібності настільки, наскільки можливо, щоб в той спосіб збільшити свою любов і пошану для нього. Угода мого подружжя не є меншою від того - постараюсь її вірно виконати, так як

509

для Господа. Знову щодо його слабостей і слабшого розсуджування справ, то це я закрию не тільки перед людьми з назовні, але, так далеко як це є можливим, закрию і перед собою; і коли згадуватиму про це мойому чоловікові, то старатисьму не натякати, ні вказувати на свої вищі здібності. Сподіюсь, що у відповідному часі його власні помилки вказуватимуть на моє краще розсуджування, яке однак я не буду впихати на нього, лиш у властивий і гарний спосіб вискажу яко думку доброго помічника, Маю надію, що внедовзі він буде радитись мене і приділюватиме більше ваги до цих порад в різних справах життя, і в той спосіб, день за днем і рік за роком, зможем зростати більше в гармонії з Божою постановою про споріднення і відношення між Церквою і Христом. Я буду благословенна як жінка в розвиванню покори і підкоренню себе під Божу постанову. Мій муж буде благословенний через заохочуючі впливи, які я зможу йому дати, і в такий спосіб недібране подружжя, яке з початку виглядало таке некорисне, може при Божій помочі - коли будем керуватись наукою Його Слова -припровадити нас блище до Божого зразка, який є виставлений Апостолом.

Може ще бути інший випадок, а саме, коли двоє з Нового Створіння добре дібрані по тілу, можуть по якомусь часі співжиття статись недібраною парою. Коли б так сталось, то це може вказувати, що одна сторона, або друга, стратила святого духа любови - якщо не зовсім, то у великій мірі, що одно, або друге занедбало напомин Апостола і цілу Божу постанову відносно обов'язків чоловіка супроти жінки, і жінки супроти чоловіка. Якщо вина є по стороні чоловіка і він перестав дбати про жінку, не потішає її, не старається про її добро, опустив її в серцю і в почуттю, або й дійсно, то це вказуватиме, що такий чоловік відійшов дуже від Господа і від керівництва Його Духа, і від "мудрости, що походить згори, яка є насамперед чиста, потім спокійна, лагідна, покірлива, повна милосердя та добрих овочів." В таких обставинах ми **510**

не можем вважати такого, що він е признаний Господом як "побідник", поки не поправиться.

Також труднощі можуть бути з сторони жінки. Вона може статись зарозумілою, високо думаючи про себе, самолюбною і постепенно тратити свою пошану для чоловіка - може навіть представити його в злім світлі перед іншими і полишити його. Такий стан річей буде вказувати на дуже поганий стан серця, яке далеко відійшло від того, що є прищеплюване Словом Божим, і буде напевно вказувати на духовий занепад, не грає ролі до якого степення вона може назовні показувати форму побожности. Така одиниця є напевно в бідному стані, щоб показатись перед Небесним Женихом з якою-небудь надією признання, тому що таке відношення до земного жениха напевно вказувало б на мале оцінення обов'язків Церкви супроти її Господа. Якщо вона не є вірною для земного чоловіка, якого бачить, то це теж напевно доказуватиме про її невірність для невидимого Небесного Жениха.

Земні подружні відносини Нового Створінням, а тими, що не є Н. Створінням, є для деяких дуже заплутаною справою і в такому стані много знаходиться. Коли двоє є добре дібрані по тілу, то справа і так є трудною; але коли подружжя не є дібране фізично і духово, труднощі є збільшені. Коли муж є Н. Створіння, а жінка має світового духа, його правдива релігія і "дух здорового ума", якого він постепенно проявляє у всіх речах, і його поміркованість, яку прищеплює в усіх справах життя, повинні постепенно піднести його щораз вище до оцінення його світової жінки, очевидно, коли вона

має шляхетний характер і також милу вдачу. Його розважне трактування і шанування сумління жінки, і його власна посвята для принципу, буде стреміти до щасливої сполуки, з тим вийнятком, що чоловік не буде мати в своїй жінці цієї духової спільноти, яку він, як Н. Створіння любив би мати і яку оцінював би більше, чим інше товариство. Але його молитви про таку шляхотну жінку, і

511

його приклад, і його правильне представлення Правди, правдоподібно приведе таку жінку до Господа і зробить з неї духового і тілесного помічника. В такий спосіб його терпеливість і вірність для його подружнього зобов'язання може принести велику нагороду, а її вірність до принципів також принесе її щастя і благословення в її життю.

Якщо жінка є членом Нов. Створіння, а чоловік має світового духа і вони є добре дібрані, то справа також не є дуже тяжкою до розв'язання. Чоловік Ішіяхотного ума, хоча світський, розпізнає сумління своєї жінки в її уміркованім поступованню, і його бажання і старання, щоб давати її умові, моральні, і духові привілеї, або нагоди, а що є його обов'язком як мужа, дасть її усе те, чого вона бажає як жінка, за вийнятком бажання духового товариства з її чоловіком. Для такого шляхетного чоловіка, вірність його жінки для нього і для Господа у всіх обов'язках життя, може остаточно принести таке блаженство, що припровадить чоловіка до посвячення для Господа. Жінка може мати добре бажання і амбіції по відношенню до тимчасових, а навіть релігійних справ, яких її муж не здібний оцінити, хоча може бути дуже шляхетний природний чоловік.

В такому випадку вона повинна взяти під розвагу раду Господа для Його народу, щоб бути поміркованою в усіх справах життя; вона повинна взяти під увагу загальну ліберальність її чоловіка і хоча, не йдучи на компроміс в жодній справі сумління, або принципу, вона повинна пам'ятати, що між її жіночими обов'язками, визнаними Господом, є те, щоб віддати своєму чоловікові певну міру товариства. Це може зовсім природньо відтягнути її від участи в певних зібраннях Церкви; однак вона повинна стерегтись, щоб у її бажанню догодити мужеві, вона не переступала свого сумління, і щоб це не першкаджало її відповідальності і послухові для Господа, її Небесному Женихові. Вона повинна пам'ятати Його напомин, що ми не повинні забути збиратись спільно. Те, на що ми тут наполягаємо, є, що вона повинна керуватись 512

513

поміркованістю і мати зрозуміння для свого чоловіка і т.п., так щоб могла відложити певний час, щоби і бути з ним, даючи йому відповідну частину свого товариства.

Там, де двоє є в нерівнім ярмі - один невіруючий, а другий Новим Створінням - і де, крім цього, вони не є узгіднені, (не допасовані), або недібрані по тілу, так що інтелектуально жінка е вищою, а чоловік нижчим, то тут справа є більше заплутана і вимагає більше мудрости і такту з сторони віруючого. Апостол особливо напоминає тих, що є в такому стані, кажучи: "і коли яка жінка має невіруючого чоловіка, і він згідний жити з нею, нехай не відпускає його ... Коли ж невіруючий хоче розлучитися, брат чи сестра не є приневолені в такім випадку; бо до миру нас Бог покликав. Бо як ти знаєш, жінко, що можеш спасти свого чоловіка? Або, як ти знаєш, чоловіче, що ти можеш спасти свою жінку?'- 1Кор.7:13-16.

Одна точка, яка тут є виразно показана відносно обов'язку віруючого, є та, що він повинен виконати свій обов'язок, і старатись в чесний спосіб заховати мир в дома і дбати про його загальне добро, вживаючи лиш такі точки в суперечці, на які дозволить сумління і посвята для принципу. Якщо тут є дійсна причина до розлучення, віруючий мусить пильнувати, що це стасться не з його причини. Дух Христа в ньому має зробити його більше шляхотним, більше покірним, більше тихим, більше мудрим, більше терпеливим, більше люблячим і милим з дня на день. Однак це все не у всіх випадках задоволить вимоги ситуації. Часом невіруючий має таку погану природню вдачу, що таке шляхетне поступування не має на нього впливу і не дасть приступу до нього; і так як ласкаве поступування Боже з Фараоном, лиш більше закаменіло його серце, то так само Божий Дух в Його дітях, що просвічує по мірі можливостей в ласках і овочах цього Духа, може часом спіткатись з ненавістю, яку темнота має для світла і про яку наш Господь згадує, кажучи, "Люди полюбили більше темряву, чим світло, бо їх учинки були лихі" (Йоана 3:19,20). В такому випадку

може настати розлучення, так як це Апостол показує, так в супроводі судового рішення про розвід, чи й без нього. Однак, в жодному випадку, Нове Створіння не має свободи знову

подружуватись, хиба що розвід буде даний на цій одній підставі, про яку згадує наш Господь - чужолоство.-Мат.193.

В повище зацитованім тексті Апостол заявляє "Коли невірний хоче розлучитися, нехай розлучається"; але цього не треба розуміти, що залишення когось мужом чи жінкою дає право другій стороні знову женитися; це лиш вказує, що на таке залишення віруючий має дивитися, як на одну з обставин життя, на яку Боже провидіння дозволяє, яке Бог може змінити так для його, як і для її добра, і принимаючи це за таке, треба надіятись, що з того вийде відповідна користь в службі Господа. Хоча Апостол виразно показує, що віруючий не буде полишений, ми віруємо, що людські суди добре зрозуміли і пояснили в рішенню, що є така річ як "коструктивне" полишення, а саме, що одна сторона може полишити свого партнера в життю вповні, без їх дійсного розлучення в своїм товаристі. Невіруюча жінка може вживати, і у багатьох випадках вживає, так багато малого тиранства в дома, що через те може знищити всі домові добрі якості, домове щастя, роблячи його чистилищем; може нищити човіка релігійну літературу і старатись, щоб недати йому читати, ні студіювати, і для того може навмисне робити замішання між дітьми і намавляти, щоб вони не зважали на слова батька та його пораду, і трактували його з зневагою.

Така жінка може не полишити свого мужа в дійсності, але з злим наміром може воліти бути з ним і вживати його як невільника - щоб через його енергію вона могла втішатись життєвими земними розкошами. Людські суди називають таке поступування полишенням - полишення, або занехання слюбної умови і обов'язку життя. Така жінка стається шкідником, вона ранить, а не помагає; в такому випадку, ми віримо, чоловік був би вповні оправданий вважати себе за полишеного, і взяти з собою ті діти, які

514

ще не вповні стали затруті через зле поступування матері. Його обов'язки для такої жінки вже стали закінчені через її поступування; це вона, що залишила і зломила угоду подружжя, і, відтягаючи підтримку для неї, він лиш поступає згідно з вимогою її поступування. Однак, коли вона колинебудь жалує, то він повинен бути милосерний для неї і її простити, і привернути знова спільне життя, але на відповідних родинних основах. В цій пораді немає нічого, що вказувало б розвивати нетерпеливість, або, щоб ображуватися і почуватись пошкодженим. Любов вимагає, щоб переносить те, що можна перенести, і що коли віддається злом за зло, в словах чи ділах, то зло буде вважатись початком переступу і його треба простити. В інших випадках полишення може бути з сторони невіруючого мужа. Злоба його упавшости може зробити його брутальним тираном, не зважаючого на здоровля свої жінки і її загального щастя, і особливо бути противним її релігійним поглядам.

Як ми вже виказали, віруючий має старатися осягнути ласку і духа любови, який дасть йому змогу переносити майже "всі речі" і одержати з того користь - зростати в ласці в таких обставинах, через розвивання Господнього Духа і його різних чеснот. Але тут є границя для всіх річей, і не є добре йти поза ці границі. Поза цією лінією вплив на несправедливого товариша буде шкідливим, замість помічним. Кожний мусить рішити для себе самого, що є властивою границею підкорення в таких справах. Його сумління мусить рішити, після того, коли це сумління стало навчене через літеру і через духа Божого Слова. В міру зросту в ласці, проби можуть ставатись тяжчими, але тут повинна бути більша можливість, більша сила до переношування з покорою і з більшою мірою "духа здорового розуму", при помочі якого можна рішити, коли наступає точка завеликої жорстокости і шкоди, коли вже більше не є властивим це переносити. Тут потрібно ласки згори і вона є приобіцяна, і в таких обставинах за нею треба ревно пошукувати.- Яків 1:5.

515

Є злі і брутальні мужчини, які не мають правильного поняття, ні про обов'язки чоловіка, ні про властиву свободу жінки - яких одиноким поняттям про жінку є як про невільницю, ліпшу від тої, яку можна найняти, або таншу від звичайної вуличниці. Таке трактування від чоловіка є залишенням з його сторони, і ми віримо, що право Боже, яке тут є виложене Апостолом, коли правильно пояснене, є згідне з правом людським, яке заявляє, що для такого чоловіка слово "муж" є невідповідне - що коли він зробив інтелігентно і в дійсності шлюбну угоду з своєю женою, то він її вповні зломив, і це він доказав через таке трактування свої жінки. Жінка в таких обставинає є вільною вважати себе залишеною і зробити для себе такі кращі обставини, які вона може, але ні людське право, ні Боже, не позваляє ii в таких обставиних знова виходити заміж. В такому випадку

вона повинна звертатись до Господа, щоб зм'якшити її обставини, або щоб відчинити дорогу, щоб втекти з того. Вона повинна взяти під розвагу вік її дітей і яке забезпечення може бути зроблене для них, як також для неї самої, і повинна добре і з молитвою роздумати над тими обставинами, перш ніж пічне дальші кроки. Але коли її стан є такий, що можна переносити, то нехай остається, як говорить Апостол; і нехай надіється, що коли буде показувати духа доброти, покори, тихости і лагідности, і терпеливости, і любови, вона зможе знов здобути серце свого мужа і можливо, що також і для Господа.

Ми вже говорили про цей предмет досить широко, розуміючи з великої приватної кореспонденції, що багато з Господніх найбільш вірних дітей живе в подружній печі страждання. Під вимогами поклику Н. Створіння ніхто не може сподіватися, що теперішнє життя буде легким, приємною мрією земного щастя, тому що наш Господь сказав про таких "І будуть ворогами чоловікові домашні його" (Мат. 10-36). Вони не повинні бути здивовані, що є покликані переносити багато задля Правди j через те доказати Господу свою вірність для Нього і для Його Слова, 516

517

їх охоту переносити усі ці гарячі проби, які, як Він знає, е найкращі для розвитку в нас ласк, або овочів Духа. Вони також повинні розуміти, що самі не можуть вибрати таких вогняних проб, які розвинули б їх, і приготовили їх, і зробили їх спосібними до Царства, але усі ці справи мають полишити для Господа. Однак, нашим обов'язком є показати для всіх страждаючих, що вони, після відповідної проби і розвитку, повинні дивитись за Божим визволенням і відчиненням для них дороги виходу, з таких річей, які е за тяжкі для них переносити. Це є по лінії напомину нашого Господа і Його прикладу: "Коли вас будуть переслідувати в однім місті, втікай в інше,"- Мат. 10:23; 2:13; 4:12;12:15.

СУМЛІННЯ ОСТАННЬОЮ ПРОБОЮ

Ми в зв'язку з цією справою згадали сумління, і буде властивим тут звернути увагу на те, що ми розуміємо під тим словом. Ми розуміємо, що це є переконання відносно того, що є правильне, і що є нашим обов'язком. Для досконалого чоловіка сумління було б досконалим провідником, і він знав би, що є правильним і який є його обов'язок інстинктовно. Але шість тисяч літ упадку привело людство до стану, в якому сумління не с правильне, воно є скривлене через блудне, мильне розуміння. Основою Християнського сумління є віра в Бога і прийняття Його волі за таку, що є вповні правильною і признання, що ми є зобов'язані бути цілковито і з щирого серця послушними для Божої волі. Отже сумління потребує такого вишколення, яке подає Слово Боже, і з тої причини розвинене Нове Створіння має мати "духа здорового розуму" - його розуміння, що є правильне, а що неправильне, поширюється і роз'яснюється в пропорції як воно зростає в ласці і в знанню, і в любові. Слухати сумління є чиненням того, що він вірить, що Господь бажає, щоб він так робив; і він не повинен скоро прийти до заключення в цій справі, але добре розважати свідчення

Слова Божого і відповідно рішити. Є люди, які дозволяють, щоб страх і почуття невільництва панувало над його сумлінням і це нищить його як правдивого порадника. Властивим поступованням Божого народу є, щоби провадити своє сумління - значить провадити свої переконання відносно того, що є правдиве, а що є неправдиво, що є лож, - через Золоте Право і усі побічні інструкції, що Писання постачає.

СКОПЦІ, ДІВЧАТА, ЦЕЛІБАТ

Питання статі (полу) є між тими, які напевно дають для Нового Створіння багато збентеження, і тому ми не повинні його тут нехтувати. Ці сплоджені з Духа до духових надій, радостей і блаженств, до товариства і спільноти, інстинктовно розуміють, що тілесне, тобто плотське спілкування не с духовим піднесенням, але що схильність є радше в противну сторону. Було б добре, щоб всі незамужні з Божого посвяченого народу добре застановились над цією справаю, перш ніж ввійдуть в шлюбні зв'язки і приймуть його відповідальності. Виглядає, що Господь відноситься до стану целібату з признанням, коли говорить, "Бувають скупці, що з матірного лона такими породились; є скупці, що їх люди оскопили, і бувають (образово) скупці, які самі себе оскопили ради Царства Небесного." (Мат. 19:12) Це значить, що деякі, вживаючи свою волю, після свого посвячення для Господа, рішили не женитися, але задержувати свою дівочість, або невинність,

живучи в стані целібату. Господь сам був одним з таких і с напевно нашим найкращим прикладом, в усі стопи якого ми повинні якнайближче поступати. Апостол звертає нашу увагу на те, кажучи:

"Щодо дівчат (незайманих, мужчин і женщин), то наказу Господнього не маю, але даю раду, як той, що був Господом помилуваний, щоб бути вірним. Думаю, що задля теперішних труднощів (тобто, під теперішними обставинами - нашою власною недосконалістю і 518

недосконалістю інших, з одної сторони, та особливими обов'язками і привілеями, і нагодами тих, які зробили повне посвячення для Господа, з другої сторони) добре людині залишитись такою, як вона є (остатись в стані, в якім Правда могла його, чи її, знайти, одруженим, чи неодруженим.) Зв'язаний ти з дружиною? Не шукай розв'язатись! Розв'язаний ти з дружиною? Не шукай дружини! Якщо ти одружився, то ти не згрішив, і як дівчина піде заміж, вона не згрішила!

"Та горе тілесне такі будуть мати, мені ж вас шкода. Це ж кажу вам, брати, що час короткий, отож ті, що мають дружини, нехай будуть неначе не мали б (нехтуючи земні стосунки, так далеко, як це є можливим, і звертати почуття вгору на небесні речі) і ті, що плачуть наче б не плакали (стараючись, забувати проби і розчарування і труднощі земного стану, думаючи про радості і надії кращих обітниць, що є нашими в майбутності) і ті, що радіють (в земних добрах) наче б не раділи (їх радість в духових речах має затемнювати усі земні джерела радости) і ті, що купують, наче б не купували (не думати про земні речі) і ті, що користуються світом тим, наче б не корегувались (стараючись, щоб поміркованість і добро Нового Створіння контролювало в усіх справах життя) бо минає образ світу цього (ми як Н. Створінн. маємо жити згідно з нашими новими надіями, а не старатись постійно приготовляти засоби для тіла; але радше старатись всяким коштом, щоб запевнити собі наш поклик і вибір і в такий спосіб бути співспадкоємцем з Господом в славній епосі і в майбутнім віку)

"Я ж хочу, щоб ви були вільні від журби (земного роду журби, і в додатку до повищого напомину про зміну почуття і переміну ума, я тепер звертаю вашу увагу на певні незаперечні факти). Хто (повно посвячений) нежонатий, дбає про справи Господні, як догодити Господу, жонатий дбає про справи світу цього, як догодити дружині (він побачить, що є в постійній небезпеці розподілу його почуття, і буде мусів постійно бути на

519

осторозі, щоб земні почуття не зайняли усього його часу і любови, і інтересу, і щоб це не спричинилось до переступу його угоди з Господом; і що справа Правди мусить бути найвищою, якщо він має бути побідником і співнаслідником в Царстві) Є різниця між (станом) жінкою і дівчиною. Незаміжня жінка (повно посвячена) клопочеться про справи Господні, щоб бути святою і тілом і духом; а заміжня клопочеться про справи світу, як догодити чоловікові.

"Це ж на вашу користь кажу (не, щоб старатись привести вас під ярмо, або додати до вашого тягару, але щоб ви, які не є подружені, добре розбирали справи і брали під увагу ваші духові інтереси і привілеї, які стратили б через одруження); а не щоб накинути на вас примус (відтягнути вас від права користати з вашої свободи), але, щоб ви присвятили себе пристойно (найкраще як це є можливим для Нов. Створіння) та ревно служити Господеві. Але, коли хто думає, що він нерозважно поводиться супроти свої дівчини (супроти свої приятельки, які дав причини, що вона надіється вийти заміж за нього) дозволивши перецвісти її (так що стратила нагоду вийти заміж за когось іншого, бо була заручена за нього) і так мало б бути (якщо вона потребує підтримки і оборонця), то нехай робить, що хоче (одружиться, або ні), він не згрішить, нехай одружиться (якщо виглядає, що так вимагає потреба). Але коли хто твердо стоїть при своїй думці, і без примусу, маючи владу робити, що захоче (контролювати себе і жити в целібаті, щоб віддати себе більш повно для Господа і Його служби) і вирішив в своїм серці берегти свою дівочість (свою невинність, чистоту) той робить добре. (38 стих в укр. Бібліях подає "той хто віддає свою дівчину заміж, добре робить, а хто не віддає робить краще." Але в англ. Біблії є цей стих краще переложений, а саме: "той, хто одружується, добре робить, але той, хто не одружується, робить краще.") "Жінка привязана до свого чоловіка, поки він живе; коли ж умре її чоловік, вона вільна виходити заміж за кого хоче, аби тільки в Господі. 520

Однак, на мою гадку, вона буде щасливіша, коли позістанеться такою. Думаю, що і я маю Духа Божого, (ум, вирозуміння, Христа про цю справу, про яку я вже говорив, я не говорю це через особливе надхніння, але згідно з моїм переконанням, що такою була б Божа воля)"-ІКор. 7:25:40-

Після подружжя є запізно для когось рішати про себе чи він, або чи вона воліли б жити в целібаті. Про це Апостол досить виразно говорить, заявляючи, що ні муж, ні жінка не має повної контролі над своїм тілом, але, що в подружжі, кожне віддало себе для другого в такій мірі, що кожне відмовлення поміркованих подружних прав, було б несправедливістю і переступом шлюбної угоди. Про такий спосіб життя Апостол говорить "Не ухиляйтесь одне від одного" (1Кор.7:5). Про ці справи треба було рішити перед шлюбом. Це також не було б властивим, щоб одна сторона старалась зобов'язати другу, щоб жити в целібаті, або щоб тепер разом слюбували, щоб жити в целібаті. Поміркованість в цьому, як і в інших земних справах мусить бути правом, гальмом, через яке Н. Створіння буде старатися вдержувати контролю над тілом - приводячи кожну думку серця до підданости Господу. Апостол показує, що цілковита стриманість, хоча могла б бути дуже побажаною, не може бути змушувана через жодну сторону на другу, щоб це не сталось спокусою і сильцями по відношенню до переступу подружнього зобов'язання. Він говорить:-

"Нехай чоловік віддає дружині належну їй любов (те, що вона може відповідно і слушно вимагати); так само жена чоловікові. Жінка не мас власти (контролі) над своїм тілом, лиш чоловік; так само й чоловік не має власти над своїм тілом, лиш жінка. Не ухиляйтесь одне від одного, хіба, що за взаємною згодою до часу, щоб вам віддатись молитві, а потім сходьтеся разом, щоб вас не спокутував сатана вашою нестриманістю. Говорю це як раду, а не як наказ. Я бажав би, щоб усі люди були, як я (вільний і задоволений як скопець), ... Кажу нежонатим та вдовицям,

521

що добре, коли зістануться, як я, але коли не можуть стриматися, нехай одружуються, ліпше одружитися, чим розпалюватися." - місто бути турбованим таким бажанням, яке тяжко контролювати, і може також шкодити його посяченню і правдивій спільноті з Господом,- 1Кор.7:3-9.

"ЛИШ В ГОСПОДГ

Як розумними і добрими є Господні приписи - як багато для користи тих, які мають вуха до слухання і які є послушні для Його поради! Це, що Господній нарід має одружуватись "лиш в Господі", може з початку виглядати як ограничення, або обмеження свободи, але це є лиш порадою. Кожний, хто поступатиме за цією порадою, переконається остаточно, що він був благословенний, а хто її нехтує, навчиться остаточно через прикрі досвіди опісля, що він не поступив мудро.

Жодна інша умова чи постанова, що відноситься до теперішнього життя, не є так важною, як угода подружжя; та проте люди, які загально мають здоровий ум, виглядає, трактують це дуже легковажно. Деякі родичі здається є більш обережні, коли купують Фарму, чи господарство, у плеканню худоби, коней овець тощо, чим застанавляються над їх частиною у розмножуванню свого (людського) роду. Це часом тяжко розуміти, хіба що вони вважають подружнє життя як якусь лотерію, що керується випадком радше, чим розумом, або, що вони вважають Бога за Трорця кожного окремого члена людського роду. Такі не можуть розпізнати, що Боже досконале діло, коли йде про наш рід, було закінчене в першій парі, якій Він дав силу розмножування, що перейшла на його потомство. Правильним поглядом на людську природу є, що вона є найвищим типом тваринного створіння, і, подібно до інших, була надарена через Творця силою розроджування, кожний після свого роду. З цієї точки погляду стає ясним, що Бог не є прямим Творцем когонебуть з людської родини, яка тепер живе, і що різні хиби і недосконалості і 522

недоумковатості, під якими людство тепер терпить, не походять з Його творчости, але з упадку нашого роду в гріх і з природньої дальшої діяльности гріха - яке прямує щораз більше вниз до недосконалости, розбещення і смерти.

Отже, навіть природній чоловік і жінка повинні добре призадуматися відносно справи добірности подружжя, так щоб вони мали свою часть, так далеко як це є можливе, в зменшенню деградуючих впливів, які діють в їх роді. Вони повинні розуміти, наприклад, конечність права однокровности - що треба уникати подружжя між тими, які мають близько споріднену кров. Такі регуляції не були потрібними на початку, коли сини і дочки Адама довільно женились, без жодної шкоди, а це тому, що рід був ще майже досконалий і там не було можливости прищепити особливих слабостей для їх дітей; але тепер, коли рід людський став вельми здеградований і здеморалізований, і відколи не лиш фізичні хвороби, але й умові характеристики і риси переходять через спадковість в

родинах, то це є частиною мудрости, а ще більшою частиною обов'язку і справедливости задля дітей, які народяться, щоб вони не лиш уникали близького кровного споріднення, яке може збільшити фізичні і умові особливості і невластиві нахили (до пиятики чи наркотизму), але вони крім того, повинні старатись, так далеко як це є можливим, зрозуміти, що це с властивим вибирати мужа, чи жінку з відмінним темпераментом від свого власного. Виглядає, що природа в певній мірі допомагає в цій справі, так що блондини звичайно воліють брюнетів, а брюнети блондинів, і звичайно воліють так побиратися.

Але, хоча ці правила, які належуть до природнього чоловіка, будуть відноситись до Нового Створіння, а саме, коли вони рішать, що для них є краще і більш корисним одружитися, то тут с ще один напомин Апостола для Нов. Створіння, що вони повинні вибирати і одружуватися "в Господі", бо тоді вони будуть допасовані в тілесних і

523

духових справах. Деякі можуть говорити, що коли близьке споріднення по тілу, може видати скрайні небажані характеристики в дітях, то так само близьке духове споріднення може показатися шкідливим - спричинючи те, що діти можуть бути дуже вразливі відносно моральних і духових річей. Ми відповідаємо, Ні !, і що в пропорції як одержується новий ум, його вплив є проти чудернацтва тіла. Апостол говорить, "Ми маємо ум Христа", духа здорового розуму, і тому ми дивимось на справи з точки Христового погляду. Нове Створіння є сплоджене з Духа, хоча ще дальше недосконале в тілі; і воно є кероване Духом через Боже Слово до розуміння Божого ума, Його волі у всіх справах.

Правда, цей новий ум, мусить вправлятися через смертне тіло і його недосконале думання, і хоча недосконаліть тіла може забарвлювати новий ум до певної міри і викривляти його з його величавої і чудової симетрії, воля є вищою і тіло є в більшій чи меншій мірі під його впливом і с формоване, проваджене і постепенно перетворюване, так що кожний, хто одержав ум Христа, напевно станеться мудрішим, і в такій самій мірі більше здорово думаючим в усіх справах життя. Це не має означати, що їх світ буде вважати більш мудрими, чим вони були скорше, але це означає, що вони будуть дійсно мудрішими, і що нездібність світу розпізнати їх такими є з причини його сліпоти, - він сам не має відповідної мудрости, бо не мас ума Христа, і дивиться на справи життя з скривленої і самолюбної точки погляду. Мудрість, якої ми бажаєм, є з гори, яка, як Апостол пояснює, зробить нас більше чистими, спокійними, милосерними, ласкавими до братів, до родини і до людства в загальному, та навіть до німих тварин. Мудрість світу є земна, тваринна, диявольська. Це не значить, що всі світові мужчини і жінки є тваринні, і диявольські, але що загальний нахил світової мудрости є в цьому напрямку; і що людство, яке б не засліплене, бореться проти прав самолюбства, якими воно є спутане, хоча воно може

524

постійно старатись закривати ланцюхи свого рабства так від себе, як і від інших.

"В Господі", це треба розуміти багато більше, чим звичайне вірування в Господа, багато більше, чим членство в номінальній церкві. Світські люди повинні побиратись з світськими людьми; номінальні Християне з номінальними; оправдані віруючі, які вірують в дороцінну кров Христа, з оправданими. Але ті, які підняли кроки до повного посвячення і стались членами тіла Христового, Н. Створіння, сплоджені з Духа, повинні женитися з такими самими як вони - лиш з Н. Створінними - лиш з такими, які є "в Господі", як прийняті члени тіла Христа, учасники Його духа святости; і в додатку, як це вже було показано, кожний повинен старатись, щоб вдержувати відповідні полові зносини. Жінка повинна вважати, щоб виходити лиш за такого чоловіка "в Господі", в якім може бачити моральну, інтелектуальну і духову голову родини -якого вона може "шанувати". Чоловік повинен женитись з такою "в Господі", яка буде, так далеко як він може це бачити, правдивим помічником, чисто думаючою, милою, лагідною - не такою, що е вишою від нього, на яку він дивився б як на голову родини. Ці права добору повинні бути заховувані Н. Створінням, які мають духа здорового ума, не дивлячись на те, як на них світ дивиться, що не керується Духом Господа, але є схильний поступати своєю власною дорогою, керуватися своїми примхами, або капризами, або природним обманюванням одне одного. Якщо існують певні сумніви, то розв'яжіть їх по безпечній стороні - пождіть аж вони розв'яжуться.

Але хтось може сказати, що коли б про подружжя дивились з такої особливої точки погляду, то було б о много менше подружжя, чим є тепер. Ми відповідаєм, що це так могло б бути, але що

великабільшість з тих, які є тепер подружені, особливо тих, які через ласку Божу одержали краще зрозуміння їх відносин до Господа як Нових Створінь і до запізнання з Його порадою на користь їх духового розвитку в справах, що відносяться до тіла, не

525

будуть женитись знова, так як це вони вчинили - вони тепер є мудріші. Можливість одержання розводу через суд і можливість другий раз одружитися, робить те, що багато світових людей стають менш обережні в добиранню відповідного подружжя, але Нове Створіння повинно пам'ятати, що його подружня угода є подібна до тої, що є між Церквою і Господом - тривала, постійна; що вона не є уневажнена через жодний земний суд, до такої міри, щоб дозволити женитися з другим, за вийнятком одного докладно позначеного випадку. (Мат.19:9) Ця угода Господнього народу подруженого "в Господі", є дуже важною угодою, і її треба чинити тільки з молитвою і після пильного роздумання і перегляду кожної точки, кожної риси, що є пов'язана з тою справою, так далеко як їх можна розпізнати.

Нове Створіння має іншу охорону в цій справі. Згідно з їх угодою з Господом, вони зріклися своєї власної волі і замість того прийняли волю їх Голови, Господа; і якщо таким буде їх дальший напрям думок - щире бажання знати волю Христа, (1) відносно того, чи вони взагалі повинні женитися, і (2) відносно Господнього вибору для них, вони мають, після доброго роздумання і обережности, віддати цілу справу для Господа і молитися про Його керівництво в цих справах, щоб це було покероване згідно з Його мудрістю, і вони мають годитись в своїм серцю з тим, яким буде остаточний вислід Його провидіння - не дивлячись на те, чи це сприяє і годиться, чи не годиться з тим, яким було їх заключення. Через такий спосіб, а не інший, може Божий нарід бути певний, що вони вибрали правильний шлях. З вище згаданого бачимо, як важним є, щоб Нові Створіння мали виразні інструкції Божого Слова в цій справі, щоб мали духа Правди, і щоб мали завжди на увазі, що вони є Нов. Створіннями - не живучи так як світ, який живе звичайно на те, щоб втішатись теперішним життям, щоб множити дітей по тілу, але що їх найвищим ідеалом і ціллю, і бажанням має бути, щоб поступати по Духу і йти за керівництвом Господа в усіх

526

теперішних і тимчасових, як і духових. Вони, повинні все пам'ятати, що посвятились Господу, що вмерли з Ним, коли йде про цей світ, і що їх головною метою відтепер має бути, щоб вживати теперішнє життя і свої земні посудини як жертви в наймудріший спосіб на користь Нов. Створіння і його загальної праці, для служіння і прославлювання Господа, і в будові себе і інших в тій самій дорогоцінній вірі, в духових чеснотах. Як важним є, щоб жонаті і нежонаті, і ті, які задумують женитися, пам'ятали, що вони все зложили на вівтарі (жертвували), і що їх побіда і осягнення славних приобіцяних річей, може прийти лиш через спалення жертви; і тому всі справи теперішнього життя повинні бути так влаштовані і розложені, наскільки це є в їх силах, щоб найкраще служили для їх власного духового добра, для добра братів і для слави Голови.

РОЗДІЛ 13

РОДИННІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ НОВОГО СТВОРІННЯ

Батьківські Зобов'язання є між найбільш важливими, які відносяться до справ людства. Сила розмножувати людський рід, разом з усіма можливостями зв'язаними і злученими з істотою припроваджену в той спосіб до життя, є чудовою - найблищим приступом людства до Божої сили. В дійсності це е вживанням Божої сили чоловіком, як Божим представником. Можливості пов'язані з народженням кожної дитини поширюється в дві противні сторони до обставин корисних і некорисних, в напрямку доброго, або злого, в напрямку чесноти, або нечесноти. Коли б людство дійсно розуміло і дивилось на цю справу з цього становища, вони піднесли б справу сплоджування дітей з місця пристрасті і послаблених інтелектуальних і моральних принципів, до посвяченого місця, на якому відповідальності батька і матері були б зрозумілі в такий спосіб і до такої міри, яка до цього часу стала досягнена напевно лише дуже малим числом. Ці думки про обов'язки повинні

поширитись не тільки відносно дітей, яких умові, моральні і духові якості, або характеристики є узалежнені від родичів, але також до Творця, Який доручив людству цю так чудову силу розмножування, і Якому, (як повинні сподіватись), вони, як управителі, будуть мусіли здати рахунок.

Це почуття відповідальности є збільшене, коли ми розуміємо, що в Божій постанові родичі не тільки мають вплив на характер дітей в часі їх сплодження, але через

528

529

цілий час ваптности; під час цього часу ум матері, її думки, її почування, її настрій - це все впливає і справляє вражіння на зародок дитини; та не тільки це, але в такому часі сама матір є особливо вразлива на оточуючі впливи, багато з яких, якщо не всі, є відповідно під опікою чоловіка. Якщо ум матері буде вдержуваний ясним і спокійним і її серце відчуватиме щастя і задоволення, то це впливатиме корисно на зародок дитини; але противно, коли вона є занепокоєна, виснажена, стурбована і окружена сваркою і збентеженнями, то це лихо буде напевно відбите на зародку, даючи сердиту, або дразливу, або сумну вдачу цій дитині на ціле її життя. Якщо обставини, які відбуваються перед народженням, будуть по лінії розпусти і самолюбства, і підлоти, які напевно мають вплив на зародок, то не дивно, що народжена дитина в таких обставинах, буде зла і незгідлива, і матиме велику схильність до підлоти і самолюбства тощо.

Тут ми не говоримо, що все зло цього світу є безпосередньо наслідком родинної спадщини гріха і слабостей переданих дитині під час вагітності, ані також, що це наслідком виховання дитини з часу немовляти до її дозрілости. Ми признаєм, що є можливим, що деякі злі мужчини і жінки, порівняльно народились в досить добрім оточенню, так як сатана був створений досконалим і пізніше згрішив добровільно під навчанням свого Творця: однак ми є вельми схильні сумніватись, чи багато з тих злих характерів мали колись ці дві важні речі, які допомагали б до праведности. Ми вповні годимося з словами Писання щодо загального правила: "Наставляй малого на добру путь, а він навіть як постаріється, не зверне з неї" (Прип.22:6). Чи багато є таких родичів, які в більшій чи меншій мірі були б схильні піддавати під сумнів правдивість Писання, які пам'ятають, що час навчання дитини починається від його сплодження і що так бідно сплоджена дитина потребує більшого вишколювання, щоб усунути її слабості та недоречності гріха, які були вириті на ньому перед народженням.

Ми не бажаєм натякати на можливість народження досконалої дитини під теперішними упавшими і недосконалими обставинами. Противно, ми пам'ятаєм слова Господа, "Хто може вивести чистого з нечистого?" (Йова 14:4) Ми признаєм, що це є зовсім правдою, що "Я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя" (Пс.50:7) і тільки наполягаєм, що, незалежно від того, що світ може бачити, чи не бачити відносно цього предмету, Господній народ, Нове Створіння, повинен розуміти про можливість полекшення і піднесення до певної міри з слабостей і плям, які належуть до упавшого роду. Вони повинні принайменше дбати, щоб їх діти були народжені з такими шляхетними рисами, які вони могли б їм передати під Божим зарадженням. Вони будуть дальше упавшими і дальше потребуватимуть Спасителя, і без Нього вони ніколи не зможуть осягнути досконалости ні бути гідними вічного життя. Природна людина може до певної міри збагнути цю правду і до певної міри мати користь чурез ці сугестії, але не до такої міри, як Нове Створіння.

Нехай він старається як хоче, природний чоловік є дальше природним - з землі, земний - і тому може вирити на свою жінку, а вона на свій зародок, лиш такі думки і почування, які вони самі мають, і вони з конечности є недостатні, коли брати під увагу найвищі почуття - духові почуття. Тоді як ум Н. Створіння розуміє і хапається духових надій і обітниць і ідеалів, і старається їх вселяти всім тим, яких Господь, наш Бог кличе через Його правду і ласку - особливо старається розвинути дітей Божих - все ж таки, якщо з якоїсь причини вони вступили в подружний зв'язок і вважають за властиве мати діти, то вони матимуть велику перевагу і користі в цьому відношенню від природнього мужа і природньої жінки. Вони мають вищі ідеї, більші надії, шляхетніші прагнення, чистіші радості; і розуміючи про вплив їх думок і почувань на зародок дитини, такі родичі будуть в стані багато більше зробити для своєї дитини, чим інші родичі

530

531

для їх дітей.

Світ набув дещо самолюбної мудрости по тих лініях. Наприклад, ці, що є заінтересовані годівлею вибірної худоби, коней, овець тощо, не тільки вибирають відповідних самців і самиць, але також прикладають велику увагу до самиць в часі її вагітности. Вони є заосмотрені в кожну потребу і вигоду, їх стайні є чисті, ясні, добре освічені і навіть на стінах є образи кінських перегонів, її навіть беруть близько перегонного шляху, щоб приглядалась перегонам. Усе це е намірене, щоб викликати в матері амбіцію, яка впливатиме на її зародок лошати і буде корисним для розвитку його швидкости, і в той спосіб побільшить фінансові приходи власника.

Людські родичі не мають таких фінансових інтересів в їх потомстві; але вони мають, або повинні мати, багато глибші і несамолюбні інтереси, їх надії і амбіції на користь дитини повинні бути, щоб вони старались їх наділити добрими умовими і моральними якостями, або прикметами. І хоча Нове Створіння неможе сподіватися сплодити свою дитину до духового стану існування (бо не такою є його сфера) воно може сподіватися дати йому таку земну спадщину доброї природи, яка буде близько в згоді з вищими духовими речами. Багато дітей було сплоджених чесними, що бояться Бога, родичами, і вони були відповідно благословенні, і цей вплив корисний для високого людського рівня розійшовся усюди, куди пішла Євангелія Христа. Тому ми маєм вищі типи, рівні і зразки, які є помітні сьогодні переважно в краях цивілізованих, більше чим у многих поганських, хоча в загальному Християнський народ не оцінив відповідно привілеїв і зобов'язань в зв'язку з сплодженням і виховуванням своїх дітей.

Шдсумкою наших аргументів є: Якщо Нові Створіння одружуються і хочуть мати діти, вони повинні добре зрозуміти і бажати, щоб час сплодження не був тільки виявом спільної любови і пошани, але також виявом пошани для Творця і оціненням божественної сили

родження дітей. Це в додатку повинно бути оказією до молитви про Його благословення; і в кожний слідуючий день і годині треба мати на увазі добро дитини і відповідно, і по змозі так влаштовувати обставини. Це не треба вважати як звичайний випадок в життю, але за дуже важну річ. Це було б особливою оказією проявляти чесноти духа, які в більшій мірі були скорше розвивані -віру в Бога і Його обітниці, надію, довіря, терпеливість, братню любов, лагідність і лобов до всіх. Очевидно, ці чесноти завжди проявляються в великій мірі між тими, які є Нов. Створіннями, але в такому часі вони повинні тим більше пильнувати, бо добре розуміють, що тепер вони позначують і впливають на характер іншого покоління.

Так далеко як можливо, дім повинен бути ясний і милий, і ум повинен бути зверненний на такі проводи, що є корисні - читання, писання, математичне численн і інші практичні обов'язки життя. Треба також пам'ятати про зріст серця - розвивати по лініях повної гармонії з засадами справедливости, любови і мудрости, і постійно визнавати Господа в усіх справах нашого життя; з милим довірям між мужом та жінкою і доброзичливим почуттям для світу в загальному. Коли є щирість, доброта, любов і справедливість злучена з усіма справами життя, то такий стан був би дуже корисний, але такий стан ледви чи можна уявити собі без повної кооперації мужа і без його повного і пильного старання; тому що, як ми вже згадували, матір в такому часі не дуже може доглядати навіть ці справи, що належуть до неї в її домі. Тому чоловік повинен бути багато більше пильним, щоб провадити розмову, через яку даватиме відповіну поживу так для тіла, як і для ума, але найважніше, щоб звертати чистий ум жени до Господа і до Його славного плану і на всі риси Божого характеру, на Його мудрість, доброту, справедливість і любов.

Багато Християнських родичів може на це сказати, що вони в своїх життєвих обставинах не мають всіх вигід, ні часу, ні свободи, бо мусять старатись про дім та інші речі. 532

533

Ми відповідаємо, що тут ми подали лиш ідеальний приклад поступовання, і що кожний з Божого народу повинен старатися поступати якнайкраще по цих згаданих лініях. Але Нове Створіння не повинно ніколи забути, що так в цьому, як і в інших досвідах життя, Господь через свою ласку і свого духа надолужує для нього, або для неї за усі земні недомагання і браки. Коли хтось знаходиться в неприязних обставинах, то такий повинен ревно молитися, щоб серце було наповнене миром Божим, який переходить всяке людське розуміння, і постійно придержуватись цього правила. Одним наслідком цього миру в серці, що хоча матір є окружена безладдям, якого не може уникнути,

буде те, що дитина буде дійсно втішатися більшим миром і любов'ю, чим інші - більше чим її брати, або сестри, які народились під іншими обставинами. Ця дитина повина бути менш нервовою та дразливою, але більше здержаною і тихою, більше схильною до праведности в засаді і в поведінці.

"НАСТАВЛЯЙ МАЛОГО НА ДОБРУ ПУТЬ"

"Хто щадить різки, ненавидить сина, хто його любить, той завчасу карає." (Прип.13:24) "Хиба є такий син, що батько його не карає... А коли ви без кари ... тоді ви не сини" (Жид.12 7).

Ми тут не маєм жодної інтенції, щоб наполягати, щоб вживати різку там, де не є властиво і часто, коли виховується дітей. Однак, ми цитуєм ці стихи Писання, щоб показати невластиве становище тих, які твердять, що фізична кара через родичів є невластива, навіть коли є потрібна. Дім, який рядиться різкою, напевно не є щасливим домом. Дім Нового Створіння повинен керуватись любов'ю, а не різкою. Різка має бути держана лиш як випадкова конечність для впровадження, або вдержання правила любови; і коли її вживається то нею має володіти рука любови, а ніколи рука злости. Нове Створіння кероване духом здорового розуму, пізнає

поступенно, що порядок є одним з перших небесних законів і тому повинен бути одним з перших елементів і характеристик дому Нового Створіння.

Однак, порядок не конечно означає цілковиту тишину, бо в такому випадку пустиня та тихі міста померших були б одинокими місцями, де панував би порядок. Порядок може означати радість, так як і спокій, щасливість так як і відпочинок, свобода так як і право. Порядок означає право, (закон) - в Нов. Створінню Право Любови, Золоте Право, яке рядить головою родини і його помічником, як також рядить дітьми, чинячи з родичів приклади для дітей в усіх Християнських чеснотах. Право, навіть Право Любови, означає нагороду і карання, і в родині родичі мають це виконувати. Тому, що вони розуміють свої слабости, вони потребують провідництва від Небесного Отця, щоб могли прославляти Його не тільки в своїх серцях і умах, але щоб їх доми були земними прикладами домів справедливих, домів тих, які мають ум Христа.

їх нагорода для дітей повинна бути в тім, щоб давати такі вигоди і блаженства, на які позволять обставини, що є під контролею признаного Божого провидіння, їх карання можуть бути менш більш острими згідно з сваволею дитини, але ніколи згідно до міри справеливости, ніколи не старатись карати вповні, на що її поведінка справедливо заслужила - ми самі не є під справедливістю, але під ласкою, під любов'ю, і тому маємо показувати милосердя, не тільки в нашім поступованню з іншими, але особливо в поступованню з нашими дітьми, яких недосконалості і хиби безсумніву в більшій чи меншій мірі походять від нас і наших отців. Любов може часом дати кару, коли відмовиться поцілувати дитину, як також може нагородити її через поцілунок; часом вона може також усунути непослушного від товариства послушних і від насолоди, яка є дана для них. Право Любови може часом вжити різки дисципліни до тої міри, що не дасть дитині іншої потрави лиш хліб і воду і задержить

додаткові вигоди та лкжсуси; І часом може вжити літеральної різки, щоб припровадити до послуху і в той спосіб заховати порядок і благословення в дома, не тільки для послушних дітей, але також для покараного, якого, мається надію, в такий спосіб благословити і припровадити до згоди і спільноти.

Це не повинно бути конечним напоминати Нове Створ, що вони не повинні вживати злих, або грубоватих слів до своїх дітей; тому що вони знають, що такі слова не є властиві для нікого і в жодних обставинах. Противно, їх слова повинні бути милими, з любов'ю, навіть коли дасться догану. Також не потрібно говорити клясі, до якої звертаємось, що це не є властивим скоро вдарити, бо це може принести шкоду для дитини не тільки фізичну -можливість пошкодження слуху - але також поранить її почуття, і розвине страх перед родичами, замість любов, яку треба вважати як одиноку підставу, на якій послух і порядок дому є будований. Дальше, скорий удар, або різка заввага, буде невластивою, бо вказуватиме на невластиву поставу ума родича - стан, який не є сприяючий для доброго, справедливого рішення в даних справах по лінії Права Любови. Родичі повинні звертати увагу так для свого власного добра, як і для добра дітей, щоб не карати, перш ніж не розберуть добре справи, і якщо кара є потрібна, тоді спокійно і розважно її виконати, так щоб не була більшою, але радше меншою від вимоги справедливости. Треба також вважати, щоб дитина вповні розуміла

ситуацію і чому є конечним: щоб вдержувати порядок в домі, щоб щасливість дому була продовжувана, і для благословення усіх домуючих; щоб дитина також вповні розуміла, що родичі не є злі на ню, не ненавидять її, але її люблять і бажають добра для неї.

Земні родичі можуть старатися мати таку контролю, але їм буде брак важної допомоги, щоб її виконувати, тому що, не піддавшись вповні під волю і контролю Небесного Отця і Його Слова, вони не можуть відноситись, так як Нове Створіння, до Божого Права і визнавати свою

відповідальність перед ним, І признавати його вартість, І намагатись бути йому послушним. Християнські родичі мають багато річей - якщо вони будуть їх вживати - які дадуть їм велику перевагу в їх відносинах з дітьми. Вони мають змогу читати дітям з Слова Божого про Боже потвердження родинного авторитету, про Божі повеління, щоб родичі навчали і вказували дітям як вони мають поступати, і крім цього вони повинні пояснити, що це є конечним, тому що ми всі є упавші і не можем підходити, або дорівнювати до Божого зразка тощо; що ці всі кроки і справлювання є потрібні як допомога, щоб можна протистояти злим нахилам, під якими ми вродились. Це є великою помилкою думати, що діти не доцінюють цих принципів, що не розуміють, що є правильне, або добро, а що зло, і що є властивим карати за чинення зла, а нагороджувати за чинення добра.

Багато родичів забуває дивитись взад і помітити в як скорім віці вони сами навчились оцінювати принципи праведности - оцінювати опіку своїх родичів, які не занедбували направляти і навіть карати, коли заходила потреба. Пригадаймо собі також, як виразним було наше почуття справедливости, коли ми були дітьми - як ми в умі признали правильність родинної дисципліни, коли розуміли причини і старання родичів, щоб правильно розвинути наш характер, але як ми противились тому, коли не могли бачити в цьому принципу справедливости, коли ми дістали догану, або карання за речі, які ми не поповнили, або коли були надмірно карані. Це не тільки є найкращим і найпевнішим способом контролювання дитини і навчання її відносно доброго і злого, правди і ложі (фальшу), справедливости і несправедливости, але це також становить виховування, вправлювання і формування характеру дитини тоді, коли вона є найбільше чутлива на родинні впливи. Це є будування характеру в такому часі, коли сумління і думання дитини є в формуючому стані і коли вона вважає родичів як її єдиного законодавця. Якщо Ця важна чинність будови характеру буде зігнорована в

дитинстві, то ця праця буде о много тяжчою в майбутніх роках, та крім того в міжчасі, воно буде спричинювати невигоди, а може і шкоду, для родичів, сусідів і приятелів.

Дуже важним є помітити, що виховування дитини не міститься тільки в тім, щоб навчати її про зовнішну чемність, чистоту і послух тощо, але дальше, і що найважніше, про утвердження добрих принципів в її серцю - щоб там правильно визнавати ум Господа, що він є одиноким зразком життя, так для старших, як і для молодих. Золоте Право, Право Любови - благородности, щедроти, покори, скромности, терпеливости повинно бути прищеплюване, коли йде про відношення дітий, до інших членів родини і друзів дитинства тощо. Дитина, яка є навчена бути самолюбною, або така, якої природне самолюбство не є її у властивий спосіб виказане (очевидно не в присутності інших) і в милий спосіб докорене і справлене, не одержує найбільш важної лекції в найбільш приязному часі.

Родичі, які занедбують таку нагоду длядавання інструкцій і виправлення думання і також зовнішної поведінки, не тільки пропускають сприяючу нагоду супроти свої дитини, але дозволяють на вирощування буряну на полю серця, де лиш чесноти духа повинні рости, і в такий спосіб стелять дорогу до більшого, або меншого клопоту для себе, в своїй поведінці з такою дитиною в майбутніх літах. Багато розчарування і сліз родичів, які мали добрі заміри, з причини самолюбства і непослуху їх дітей, було б спинено, коли б вони виконали свій обов'язок супроти своїх дітей, коли б родичі від початку старались відповінно навчати дітей в пошані для Бога, в любові, в послусі і в допомозі своїм ближнім. Крім того, такі родичі тратять велике благословення, бо, коли б відповідно навчали дітей, то й самі одержували б лекції для себе, зростаючи більше в знанню і любові. Родичі також пізнають, що діти сподіються бачити в них, в їх поведінці, приклади цих принципів, які вони хочуть защепити в них. Це зробить їх більше обережними в

словах і в поведінці, і така обережність, така пильність, навіть в малих справах життя, публічних і приватних, напевно розвине в таких родичах більше чеснот Господнього Духа та зробить їх більше прийнятними для Господа і більш приготовленими до Царства.

Атмосфера дому, хотяй бідного, повинна бути чистою. Ми знаємо, що цілковита чистота думки, слова і чинів є неможливою в теперішнім стані, подібно як цілковита матеріальна чистота не є можлива, тому що саме повітря є часто наповнене порохом і димом і т.п. Однак кожний Християнський дім, повинен бути так чистий, як це є можливим - не занечищений зовнішньою землею та іншим брудом, якшо обставини на це дозволять, і вільний від моральної нечистоти і таких відхилів, які через недосконалі земні посудини можуть бути зроблені. Кожна дитина повинна бути в змозі пригадувати собі свій дім, хоч скромний, хоч бідно умеблюваний, як чисте місце, як дім Божий, дім святий. Вона повина бути в змозі дивитись взад і в пам'яті пригадати собі слова молитви перед родинним вівтарем, милі слова батька, або матері при різних оказіях і загальний дух миру і відпочинку, що походили з задоволення і піддання себе під Боже провидіння. Вона повинна бути в змозі відчути солодкий запах любови, що проникає дім і є зполучений з кожним членом, проявляючи себе в скромності, тихості, лагідності, доброзичливості і бажанню допомагати один одному.

Від дитини, вихованої і викормленої в такій атмосфері любови, можна сподіватись, що вона буде бажати угодити Господу і слухати Його від найраньшого часу його свідомости; і коли вона дійде до десяти, або дванадцяти літ, вона повинна бути заохочувана думати, що це було б властивим вповні посвятитися Господу - пам'ятаючи, що її стан перед Господом, під час недозрілого думання, є через її родичів, але що відповідно до того, як дозрілість ума є досягнена, Господь сподіється особистого посвячення. Коли така дитина занедбує, або відмовляється від посвячення Господу, то ми можемо бути певні, що домові впливи 538

539

будуть продовжуватись, однак, коли осягнено літа дозрілости і жодної угоди з Господом не зроблено, то такий зовсім правильно може стягатися наближатися до престолу милосердя - вагатися присвоювати собі Господні благословення, які Він обіцяв лиш тим, які є Його, тому що він відмовився статись Його. Помимо того, з такими буде дальше стояти дорога пам'ять про часи молитви і Господню опіку над їх домом в часі їх дитинства, і там постійно буде бажання про дальшу Божу охорону і про привілей наблизитися до Творця з благанням "Отче, Отче" і відчуттям сполуки з Ним. Коли такий станеться родичем, він інстинктовно буде бажати виховувати своїх дітей, так як він був вихований, і усі ці впливи будуть постепенно впливати щораз більше на його серце, і є велика можливість, що навіть в такому часі він посвятиться. В кожному разі, впливи побожного дому будуть з ним, як свята охорона у багатьох випадках, без якої міг би впасти.

Порівняйте такий дім наповнений запахом любови, доброти, милости і терпеливости, з домом, в якому немає Духа Божого, в якому самолюбство є правом, в якому діти бачуть, як родичі сваряться і як кожний старається лиш про своє і це коштом другого, в якому дитина чує лиш нарікання, обвинувачення, погані слова, крики тощо. Ці речі стаються заразливими між дітьми і вони між собою починають сваритися про малі їх справи і говорять з злістю одне до одного, і держуть дім в постійній метушні. Сталий вияв самолюбства в домі напевно розвине цю якість в умі і поступованню дитини.

Якщо з злобним голосом родич говорить до дитини "ти лайдаку" і почуття дитини є з початку зранене через таке зображення її характеру, то опісля, коли так дальше є називана, стає нечулою і постепенно думає, що бути лайдаком не є нічого поганого і може тим хвалитись. Коли вперше почує що зла і нетерпелива мама скаже "гони, бо тобі кости поломлю", то може дійсно настрашитись, але коли чує ці погрози частіше, то скоро переконається, що це лиш пусті погрози, яких не треба багато боятися; і

постепенно, коли пізнає, що цивільне право не дозваляє на насильство над дітьми, то її ум може тоді прийти до заключення, що родичі може і хотіли б так їх карати, але їм не вільно. З такого малого ума багато з початкового почуття любови буде усунено. Воно пізнає, що її родичі не говорять правди щодо обітниць - що часто обіцяється щось, але опісля не роблять найменшого старання, щоб це виконати. В такий спосіб дитина є научувана говорити неправду, страшити, обіцяти і обманювати інших. Отже, чи можна дивуватися, що така дитина виробляє поганий характер? Радше можна дивуватися, що між поганим і недбалим вихованням, і взагалі без ввиховання, цей цивілізований світ не є гіршим, чим є.

ДІТИ УГОДЖЕНІ В ОПРАВДАННЮ

В усіх цих справах Нове Створіння має рішучу перевагу понад усіма іншими відносно їх дітей. По перше, вони повинні краще народитись, бути краще наділені при уродженню. І це, ще перед народженням наділення, треба доглядати і виховувати від найранішого дитиньства. Дитя, яке мас кілька днів, напевно буде нервове і неспокійне, якщо його матір є такою; тут вплив переходить на диття не тільки через молоко матері, але телепатичне і через дотик тіла матері з тілом дитини. Тому бачимо, яку перевагу має Нове Створіння в тім, що Дух Господа мешкає в них, з його миром, радістю і любов'ю, і як упривілейоване є дитя під такою опікою. Говорячи по людському, як великими є його можливості, коли порівняти з можливостями інших відносно благородности дорослих мущин і жінок; і говорячи з становища Божого Слова, як великою є їх перевага, коли ми пам'ятаєм, що діти Божого посвяченого народу, так само як вони, є під опікою Божого провидіння у всіх справах їхнього життя; що діти віруючих, приходять також під умови обітниці, Що "всі речі будуть діяти разом на добро" для них!

Це не є трудно побачити, що діти Нового Створіння **540**

будуть мати стан оправдання перед Богом завдяки спорідненню їх родичів до Нього і до них. Як непослух і відчуження Адама і Еви від Небесного Отця призвело до відчуження їх потомства, так само примирення Господнього народу через заслугу великого поєднання, не тільки припровадить їх назад до гармонії з Богом, але також їх діти є почислені за оправданих через їх родичів і на рахунок їх родичів, аж до такого часу, коли дитина буде мати відповідну інтелігенцію і свою власну волю. Однак це питання є більш складне, коли один родич належить до Господа, а другий є відчужений, але Апостол запевнює нас, що Бог рахує таку дитину як свою через того родича, який є послідовником Господа. Вплив віруючого родича, посвяченого родича, рахується як такий, що відхиляє і бере верх над впливами непосвяченого родича, коли мається на увазі дитину. Відносно цього Апостол говорить -

"ІНАКШЕ НЕЧИСТІ БУЛИ Б ДІТИ ВАШІ"

"Освячується бо невіруючий чоловік у (віруючій) жені, а невіруюча жена освячується в (віруючім) чоловікові (в справі, про яку ми обговорюємо, а саме, про їх діти), інакше, нечисті були б діти ваші (грішники під осудом, неоправдані, відчужені від Господа і Його благословення) та тепер (з причини Божої постанови, з Його ласки) вони святі (це значить, вони є в оправданому стані, в стані прийнятнім перед Богом, в якому Він може трактувати їх не як ворогів)".- 1Кор.7:14.

Справа виховування дітей не є легкою, але не за тяжкою до виконання для Господа; і тому родичі, які стались Християнами, можуть сподіватися, що Господня ласка проявлятисьме відповідно в їх справах, і вони повинні старатись набувати мудрости і помочі, що походить з гори, щоб могли правильно виконувати свої обов'язки під найтяжчими обставинами. Господня ласка є вистарчаюча для нас в кожних обставинах. Факт, що одна сторона є Новим Створінням, а друга сторона невіруюча,

541

або непосвячена, не змінює Божої постанови відносно голови родини. Головою дальше є муж, і якщо він є Новим Створінням, він мусить керувати справами родинними найкраще як може в даних обставинах, послуговуючись мудрістю згори. Якщо жінка є Н. Створінням то її дух здорового розуму, відданість для засад праведности, доброти, покори, розсуку і обережности повинен зробити її великою дорогоцінністю в родині, повинен спричинити, щоб її світло так світило перед її чоловіком, що він буде любити віддати її майже повну контролю над дітьми, бо буде вважати, що вона до цього найкраще надається. Однак, яке-небудь правило, чи авторитет, який вона виконувала б, мас бути передане її мужом, який, святий чи грішний, є відповідальною головою родини.

Подібно мужчина повинен чинити так, щоб його світло світило, повинен сподіватися, що внедовзі його жінка, як також його діти, розпізнають різницю між ним, а нерелігійним чоловіком, його духа любови, лагідности і допомоги, і здорового розуму. Все ж таки, коли цих наслідків, яких треба сподіватись, немає - якщо тоді, коли є більша вірність, невірні будуть ще гірше трактувати - навіть до такої міри, що треба розлучитися, то пам'ятаймо, що Господь перестеріг нас, кажучи "не дивуйтесь тій вогняній спокусі, яку вам приходиться переживати у ваших випробуваннях", і також "домашні будуть його ворогами". І дальше, "не прийшов я принести мир на землю, але меч." Хоча моє післанництво є післанництвом миру і благословення в теперішнім часі, воно часто спричинює боротьбу, тому що діти темряви ненавидять світла, і тому що багато з них, з причини обману сатани і хиб їх власної упавшої природи, вестимуть постійну боротьбу проти нього. Ви тому не дивуйтесь,

знайте, що це є частиною вашої проби і переносіть як частину Божої волі, поки Господь не відчинить дороги виходу.

Деякі, що стались посвяченим Божим народом, членами Нового Створіння, звертаються до нас про пораду, кажучи: "В моїх скорших Християнських досвідах в 542

543

номінальній Церкві, мене не навчали добре. Там я думала, що коли я дістала релігію, і стала спасенною, то я не потребувала нічого більше, лиш іти регулярно до Церкви і платити свою данину. Я мала дуже мало інструкцій відносно того, щоб викорінювати гріх і самолюбство з свого серця, і замість того одержувати більше Господнього Духа з його багатством любови й усіма внутрішними чеснотами, що е пов'язані з ним. Я віддала більше свого часу і енергії, щоб допомагати своєму мужеві в його інтересі і намаганню піднестися в світі, але нічого не знала про сплодження з Духа і що я повинна розвивати новий ум, який буде щораз менше старатися про земні речі, але щораз більше про небесний характер і чесноти, і сили, і розвиток. Підчас цього часу народились мої діти. Я вважаю, що вони унаслідили ці мої риси, які я розвивала, коли їх носила, і після їх народження я зрозуміла, що вони дуже занедбані згідно з тим, що я тепер розумію, яким має бути властиве виховання дитини і яким є властивий обов'язок родичів як Нових Створінь в Христі.

Мої діти тепер є дикі, злобні, самолюбні, капризні і непослушні. їм не тільки брак пошани до Бога, але також не мають пошани для мене і мого релігійного вірування. Що я маю робити з ними? Я розумію про Господнє прощення через Христа моїх несвідомих хиб щодо мого обов'язку супроти них в минувшині. Я також розумію, що тепер я жну те, що сіяла і що мої теперішні досвідчення є відповідною карою за мою недбалість у виконуванню мого обов'язку в минувшині. Де була моя Християнська свідомість? Як мені бракувало духа здорового ума і де були мої релігійні вчителі і провідники, які не тільки мильно навчали мене відносно Божого характеру і плану, але які навіть не навчали мене відносно звичайного природнього обов'язку - мого родинного обов'язку! На жаль, я зрозуміла, що видавала свої гроші на їх одержання за те, що не було хлібом, що не давало задовільнення - ні дочасного, ні духового. Але, який є мій обов'язок тепер? Як я повинна поступати? В який спосіб я можу направити мої минулі

помилки і занедбання?

На таке питання ми відповідаємо, що в цій, і в інших справах, Господній народ не повинен сумувати, як ті, що не мають надії. Напевно Господь любить бачити, що ми жалуємо, що не виповнили нашого обов'язку в минувшині, і щоб ми просили пробачення за ці недосягнення і обіцяли бути відтепер більш вірними у виконуванню наших обов'язків супроти тих, які залежні від нас. Він напевно буде любити, щоб ми принимали теперішні досвіди з тими непокірними дітьми з терпеливістю і поблажливістю, як частину цього карання за гріхи з причини недогляду, коли ми їх виховували; і коли це так прииматимемо, то ці проби можуть служити для нашого очищування і приготовлювання для Царства.

Коли йде про обов'язок такого родича супроти таких дітей, безперечно вони повинні зачинати вчити те, чого їх треба було вчити вже від дитинства, а саме про відповідальність перед Богом, про принципи праведности, справедливости, любови один до одного і до всіх. І ця інструкція повинна бути дана з великою любов'ю і з поблажливістю, і з терпеливістю, яка буде заміткою лекцією для дитини про силу чесноти в серці родича. Згідно з віком дитини і інших пов'язаних з тим обставин - залежно до якої міри злі принципи були вкорінені -треба чекати на результат з терпеливістю; і лиш такі обмеження, що будуть конечно потрібні, повинні бути впроваджені з лагідністю і теж з розвагою, і поясненням. Авторитет родича повинен бути встановлений ласкаво, а не брутально. Тут від дітей, які привикли рядити домом, не треба сподіватись, щоб вони сталися добрими і послушними відразу. Треба пошукувати мудрости згори відносно подробиць влаштування і керування домом, тому Що ніхто назовні не є встані вповні розуміти усіх справ іншої родини, ані давати особливих вказівок відносно його властивого керування.

Треба керуватись двома принципами: Перш за все, любов'ю для Господа і для дітей, і ця любов повинна бути 544

545

керована Словом Божим; і по-друге, постійно треба звертатись до Слова Божого, як до джерела авторитету і научування. Дальше, усі родичі повинні навчитись трактувати дітей розважно. Чи це є діти добре виховані, чи не добре, вони повинні зрозуміти, що родичі шанують їх сумління і їх переконання і стараються поступати з ними в гармонії з тими елементами характеру. Коли дитина дійде до стану дорослого, тоді особливо треба звертатись до його розуму і в цьому часі сила, або тілесне карання мусить бути занехане.

Принцип праведности, про який ми вже згадували, знаходиться до певної міри майже в кожній людській істоті, і особливо, коли почуття справедливосте співдіє з самолюбством. Таким чином, коли хлопець, або дівчина дійде до дозрілого віку, вони шстинктовно відчувають, що вони переступили лінію, і не повинні бути більше трактовані як дитина, але як товариш; що їм не мається в нічім наказувати, але питати, що не повиненні давати точного розрахунку з грошей, які заробили, але треба дати їм більшу свободу і пошану для їх особистости. Мудрий, справедливий і люблячий родич не буде старатися надуживати ці права зрілости своїх дітей, але буде старатись від цього часу поводитись з ними так як з молодшим братом, або молодшою сестрою - як дорадник і найкращий друг. Добрі родичі є часом немудрі і несправедливі під цим оглядом, і надуживають авторитет, якого діти визнавали до часу зрілости. Вони нехтують новий стан зрілости і стараються продовжувати родинний авторитет так як перед тим; і таким часом це до певної міри вдається, але ми думаємо, що це ніколи не є для їх дійсної користе, ані для користи їх дітей. Вони знають, так як і їх діти, що вони використовують доброту дитини, і що коли б дитина збунтувалась, справи були б поладнані відмінно. Вони повинні розуміти, що таке поступовання з дорослими дітьми спричиняє упередження відносно їх родинної любови. Коли діти бачуть такі докази несправеддивости і самолюбства в поступованню їх

родичів, про сентименти яких вони думали колись відмінно, їх синівська любов є висушена до коріня, і родичі часто аж при смерти пізнають помилку свого поступовання, хотяй їм частинне пощастило. Ми не маємо на думці натякати, що обов'язок дитини супроти його родичів кінчиться, коли вона дійде до літ своєї зрілости. Зовсім противно, ми вважаємо, в гармонії з цивільним правом світу, що дитина є зобов'язана піддержувати своїх родичів так довго, як родичі живуть і коли дитина має силу і можливість забеспечити їх в потрібні речі. Ми говоримо, що, коли перед зрілістю родич мав повну контролю, то після зрілости дитина має свою особистість і відповідні права, які повинні бути її признані і шановані. Це є обов'язком дитини приготовляти засоби для родича і коли родичі звертаються правильно до неї, то це повинно бути скорше і з більшою охотою зроблене. Обов'язок дітей до старших родичів, щоб їх піддержувати, відповідає точно відповідальності родича про дбання і піддержування дитини від раннього дитинства до юнацтва. Родич, який це чинив справедливо і в любові, напевно не буде полишений своєю дитиною, коли ця дитина буде мати змогу і силу його піддержувати.

При роздумуванню над обов'язками родичів супроти дітей, виринають різні питання щодо того, яким є відповідний рівень виховання, або освіти, відносно того, що треба читати, а що не читати та якими інформаціями наповнювати ум. Ми є з тих, які вельми цінять освіту, та проте ми віримо що тут треба керуватись великою мудрістю відносно того, що становить освіту. Освіта є так як полиск, або блиск. Майже кожний камінь можна зробити гарним через пильне шліфування, але пильне шліфування не є так само вартісним і корисним для всіх каменів. У випадку діаманту, або рубіну, чи інших Дорогих каменів, шліфування є вповні конечним для виявлення прихованих якостей цих каменів бо без фасетів (гранів) їх слава і ясність не могла б бути оцінена, бо не могла б кидати свого блеску. Але це саме шліфування 546

547

виконане на бруковім камені з вулиці було б стратою енергії; та гірш того, це зробило б бруковий камінь за вартісний і за гарний, щоб вживати як бруковий камінь. Більше того, він менше надавався б до свої служби, як бруковий камінь після того як дістав фасети, чим такий, якого залишили, або звичайно обтесали, щоб пасував до свого місця.

І так само, думаємо, є з освітою, шліфування ума "клясичним курсом" на університетах. Деякі користають з такого курсу, а іншим це може зашкодити. Хто не бачив чоловіка такого освіченого, що він не може зайняти місця в життю, до якого його природні таланти пасують? Вони були забагато вишколені і так як чоловік в приповісті, "вони не могли копати, а просити встилались, та до нічого

іншого не надавались". Коли в Божому провидінню родичі пізнали, що вони мають дитину з дуже здібним умом і якщо це провидіння так керує їх фінансовими справами, так що під оглядом фінансовим і з інших причин дорога до університету для такої дитини є відчинена, то вони можуть над тим застановитися, чи ці вказівки є Господним керівництвом відносно їх обов'язку до дитини і тоді повинні поступити згідно з своїм переконанням. Все ж таки, посилаючи дитину до університету в теперішнім часі, вони повинні відчувати тривогу і страх, щоб це зовнішнє шліфування в мудрості цього світу, не усунуло, або не виполішувало віри і характеру, і серця, якими вони, як родичі і відповідні інструктори дитини, обдарили її з дитинства.

Господній народ Н. Створіння повинен навчитись оцінювати освіту серця і характеру, і віру в Бога, як найвищу освіту, або вишколення, під кожним оглядом від усього того, що може бути досягнене в школі цього світу -що "мудрість згори є найперше чиста, потім мирна, поблажлива, примирлива, повна милосердя та добрих овочів, безстороння і нелицемірна" (Яків 3:17) має бути пошукувана більше, чим мудрість земна. Вони повинні добре застановитися, чи їх дитина була добре уґрунтована

і вкорінена в характері, в принципах, в лояльності для Господа і Його слова, так щоб нахили невірних в школах в наших днях і їх т.зв. раціоналістичне научування, або Вища Критика, Еволюція і т.п. не могли ніколи усунути доброї уґрунтованої віри в Господа і Його Слово. Дійсно, небеспека є так велика, що ми були б радше схильні бути задоволені з такої освіти, яку можна набути в публичних школах, у вищих (середніх) і приготовляючих школах.

Ми це пишемо з тим переконанням, що для світсько думаючих людей, ця порада є глупотою, або чимсь гіршим. Помимо того, ми навчились дивитись на ці справи з точки Божого погляду і дораджуємо, щоб усі з Божого посвяченого народу старались в цих і в інших справах шукати такої точки погляду - Господнього погляду на ці справи. Ми можемо дальше додати, що в напруженому часі, в якому ми тепер живемо, з поспіхом і метушнею і нервовістю нашого дня, особа, яка провела час в школі аж до двадцяти один літ, будучи шліфованою для різних чинностей життя, оминулася з іншою школою, яка є осягнена хлопцем, (тепер також дівчатами) що скінчив свою середню школу в чотирнадцятому, або п'ятнадцятому році життя, і коли після закінчення цієї школи (в Америці називають вищу школу, а в Европі середню) йде на практику в торгівлі чи в промислі, щоб дістати працю і "спинатись по драбині." Коли такий має шість літ навчання в практичнім ремісяі, чи в торгівлі, можливість є, що він буде багато більше приготований до життя в теперішних обставинах, чим молодий чоловік, який провів таке саме число літ в університеті.

Щодо забави: Одною з головних користей з забави, або спортової гри є те, що в зв'язку з нею є приємні тілесні вправи, бо це є знаним, що вправи виконювані з приємністю, є о много більше корисні, чим з примусу. В зв'язку з певними не вповні знаними хемічними процесами в нашім організмі, ум і його настрій має до діла з усіма чинностями життя. Коли ми в добрім настрою то це найкраще співдіє з іншими силами і чинностями 548

природи для відбудування нашої системи і направи, або доповнення витрат. Але мильним є переконання, що то, що є корисним, є тяжкою працею, а лиш те, що не є корисним, є приємністю і іграшкою. Ми думаємо, що така невластива думка, зв'язана з тою справою, спричинилась до того, що багато мудрих людей займається виключно забавою і бездіяльністю, замість, щоб противитись тим природним спонукам, чи імпульсам, упавшої людської природи в цьому напрямку. Про дитячі садки, які недавно стали впроваджені, думаємо, що йдуть по властивій дорозі, бо стараються робити навчання приємним для дітей. І усі дальші іграшки, вибирані родичами повинні проходити по подібній лінії - нічого не повинно бути дозволене, що є лиш стратою часу і енергії.

Відпочинок і розгривки повинні бути забезпечені головно через заняття, радше чим через безділля, або некорисні вправи. Мала дівчина має приємність вбирати ляльку і дбати про ню. Малий хлопець бавиться в "майстерні" і в піску будує домики, або вдає, що є купцем і продає цукор, бараболі, або бавиться на конику, або вдає, що є місіонарем і бесідником. Усі такі іграшки є добрі і тому повинні бути заохочувані між малими. Як вони підростають то такі забавки повинні бути поміччю для них, щоб помагати родичам в дома, чи в варстаті, чи в склепі. Коли їх навчиться, щоб мали приємність в корисних і помічних речах для других, фінансове чи в інший спосіб, коли їх навчиться, що безділля є гріхом і соромом, і стратою дорогого часу, і нагоди, то вони будуть у властивому стані зустріти обов'язки життя з радістю, з приємністю і не заздростити тим, які тратять

час і гроші (надмірно) на різні спортові гри, (футболи і т.п.), або самі беруть участь в подібних некорисних іграшках,

Економія часу, як також засобів, повинна бути прищеплена в умі дитини з малку - не в цілі, щоб розвивати самолюбство, але економію згідну з Божою волею, щоб нічого не тратити. Господь, після накормлення великого числа людей, велів позбирати всі окрушини,

549

щоб це не стратити, показуючи тим, що Він думав про всі справи, щоб нам нічого не тратити; щоб ми відчували відповідальність перед Ним в кожнім часі - щоб не тратити ні грошей, ні енергії, ні часу. Це не має бути почуття, щоб вдержувало нас в страсі, але відповідальність, яка радо помічує Божу волю, і хоче бути в згоді з нею наскільки це є можливим, і яка розуміє, що такий шлях є приємний Богу і тому може бути вповні вдоволяючим.

ВЛАСТИВЕ ВПРАВЛЮВАННЯ УМА ДИТИНИ

Як дитина підростає і бачить, як багато в світі можна навчитися, то її треба заохочувати читати, але від початку її треба навчати, щоб відрізняти між безвартісними "дурничками", а "овочами" знання, її треба показати, що кожна дурничка, яку вона складає в своїм умі, (запам'ятує) є безвартісною і робить шкоду і крім того коштує много часу, який можна вжити до набування знання, що буде внедовзі дуже потрібне в виконуванню своїх життєвих обов'язків, її треба заохочувати читати такі книжки, що дадуть їй інформації, а не лиш байки. Вона повинна знати дещо історію свого власного краю і також решти світу. Ми не маєм на думці лиш історію царів і воєн, але особливо про соціяльний, моральний і інтелектуальний розвиток минувших віків і про світ, який є сьогодні. В приємний і милий спосіб дитині треба показати, що таке знання є важне для його майбутньої освіти - треба звертатися до його розуму і розсуджування і в той спосіб звернути його бажання на таке поучуюче читання, а не на читання книжок переповнених буряками, сміттям і порожними мріями, що принесуть йому шкоду і полишуть неприготованим до життєвих обов'язків.

ЛИХО ЗЛИХ СУҐЕСТІЙ

Нище подаємо критику одної новелі, що була подана на колюмнах письма Church Standard Критика вказує на 550

найгіршу сторону лекції, яку бажаєм показати:-

"Одною з найгірших думок зв'язаних з цим предметом є те, що погані вражіння заховуються все в людській пам'яті. Кілька літ тому - не грає ролі як багато, і чи в цім краю чи в іншім - одна шляхетна женщина лежала на смертельній постелі і вмирала в присутності своїх приятелів. Жінка ця була ще молодою і її минувшина була бездоганна. В усіх своїх словах і ділах відзначалась великою чистотою. Про ню не думали, щоб вона мала нагоду в своїм життю чути злі слова. Однак, коли вмирала в горячці, її уста почали говорити погані і образливі слова, так що це впровадило в подив усіх присутних. Де ця жена могла чути такі погані слова, то про це ніхто не знав і ніхто не довідався. Але чи її приятелі мали з цього робити висновки, що вона потаємно любила і вживала їх? Напевно ні. Правильним поясненням цього випадку є те, що колись, в якійсь злій хвилині, вона чула ці слова і це її обурило і хотіла про них забути. Але це намагання, щоб забути ці слова, зробило те, що вони тим більше вглибились в її пам'яті і там залишились в скритості і виявились аж при її смерті. Це не є старання, щоб оправдати помершу жінку, але це є наш дійсний погляд, який віруємо є правдивий. Але часом є інакше. Коли ум і людська уява є стало виставлені через много годин і много днів на сприймання різних нечистих думок і роздумування над безсоромними образами, то хто може сказати, яким буде поганий наслідок з такої умової сполуки? З усіх найгірших злих річей в цьому світі, де є багато зла, ми не знаємо більш поганого в своїй делікатній і постіній звідничості, і шкідливім впливі як погана книжка, написана чоловіком, якого вважають за ґенія."

Релігійні сторони дитини вимагають особливого школення, і в тім Християнські родичі повинні бути вчителями. В теперішньому замішаному стані світу в справах релігійних і з причини поступових поглядів в справах публічних шкіл і публічного навчання, яке-небуть намагання, щоб вчити якусь релігію, натрапляє

551

на спротиви упереджених, або сумлінно переконаних деяких з цих заінтересованих. Тому тут справедливість вимагає, щоб публічні школи не мали релігійної закраски, ні інструкцій, ні церемоній.

Хоча ми шануєм Біблію як Боже Слово, то однак віримо, що той факт, що Жиди противляться научуванню Нового Завіту, що багато є під впливом Вищої Критики, і що деякі невіруючі, скептики, Буддисти, Теософісти і т.п. зовсім противляться Біблії, а інші негодяться з загальним перекладом - і також з тої причини, що всі ці згадані кляси платять податки на піддержання шкіл і бажають користати з них - то це буде справедливо і мудро залишити релігійне навчання в школі і полишити Біблію як релігійну книжку, а прийняти як старинну історію, радше чим зражувати так багато людей, які не годяться з нами.

Приймаючи до уваги нашу признану пошану для Біблії, як Божого надхненого Слова, ця сугестія може для деяких виглядати дивною, але ми вірим, що це є властивий спосіб в гармонії з Золотим Правом. Правда, нас є мало, так що наш вплив, коли б ми хотіли його вживати, не мав би сили, і Нове Створіння не повинно вважати, що це є його обов'язок боротись про це - ніщо більше, чим за якісь інші реформи. Усе Нове Створ, має вищу місію і більш величаве завдання в зв'язку з розвитком Н. Створіння і тому може полишити тепер такі моральні реформи в руках світу, поки не прийде Царство. Все ж таки, воно є дуже властивим, щоб ми мали духа здорового ума і повну згоду з справедливістю, хоча навіть не будемо мати відповідної нагоди висловити нашого почуття відносно цього предмету.

В кожному випадку, шість годин на день через п'ять днів в тижні і через менше як шість літ в життю, є досить, щоб віддаватися для різних лекцій в світських справах, які обтяжують уми дітей в наших часах. Такий розклад часу на світські студії лишає для родичів і їх вибраних духових провідників досить часу, щоб передати такі релігійні інструкції, які вважатимуть за найбільш відповідні для 552

них. З 168 годин кожного тижня світські студії потребують напевно повних тридцять годин і треба це дітям призначити, особливо тому, що напружені часи, в яких жиємо, часто перешкаджають дитині одержати більше, чим три роки такого вишколенім.

ВПЛИВ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

Недільні Школи стались великою інституцією в цілім Християнстві. Коли б їх вважати як дитячий соціяльний клуб, який притягає їх разом раз в тижні і відвертає їх ум від звичайної щоденної праці, і звертає їх уми в загальний соціяльний і релігійний напрям, то можна вважати, що Недільна Школа доконала досить в світі, головно для нищої кляси суспільства. Коли йде про вплив Недільної Школи на дітей віруючих, то ми вважаємо його шкідливим. Ми знаємо, однак, що таке розуміння буде вважатися за скрайне, поки наші причини не є вповні вияснені і оцінені. Вони є такі:

(1) Недільна Школа була тому шкідливою для Християнських родичів, що вона давала причину дітям вважати себе як звільнених від відповідальности для родичів, яка була вложена на них Господом. Вчитель Недільної Школи є часто майже зовсім невідповідний до такої відповідальности, він часоми є новаком, що не знає добре як навчати дітей; дуже рідко є такий, який визнає повне посвячення і слодження з Святого Духа. Такий учитель займає місце родича відносно найважніших батьківських обов'язків. Страта досвіду Християнських родичів є майже необчислена. Це є знаним правилом в духових речах, що той, який підливає інших, також і сам є підлятий. І так само родичі, які стараються пильно поучувати і керувати своїми дітьми в моральних і духових справах, не тільки наділюють їх благословенням, але також самі одержують велике благасловення в зв'язку з цією службою. Це благословення Християнські родичі тратять сьогодні, тому що вони несвідомо відійшли від Божого

553

розпорядження.

(2) Недільна Школа с рішучо некорисною для дітей Християнських родичів, тому що вони не дістають від учителів Недільної Школи таких інструкцій, які інтелігентний і сумлінний родич може і повинен їм дати.

(3) Урядження недільної Школи відбивається некорисно на обох, на родичів і дитину ще з іншої точки погляду: це спричинює зменшення пошани дітей для їх родичів і через те розвиває брак батьківської гідности з одної сторони, і синівської пошани з другої. Безсумніву, це має багато до діла з нинішним станом так званого "Християнського світу", що тут с такий непослух до родичів і така родинна непокора. Релігійні органи людського ума лежать на верху в голові і вони, коли є активні і відповідно розвинені, повинні бути пануючими. Убожування, або шанування, є одним з тих, і він

потребує керівництва. Якщо діти бачуть, що родич шанує Бога і Його Слово, і з цього джерела бере інструкції, вони мають перед собою наочну лекцію, яка повинна бути корисною для них через ціле їх життя і переходити на їх діти, але коли вони бачуть, що родичі не шанують Бога, ні Його Слово і звертаються до духівництва, так щоб ніби то одержати Боже післанництво через них і самі не вживають свого розуму, ані не студіюють Божого Слова, то вплив на дітей буде такий, що вони теж стануть піддані під священство, і не будуть самі хотіти досліджувати, а це не буде здоровий духовий стан.

Якщо крім того, дитина буде післана до вчителя Недільної Школи, щоб одержати інструкцію відносно Біблії, то дитина буде думати, що родичі не с здібні дати їм цих інструкцій. Дальше, коли родичі одержують від священиків, яких вважають людьми вищої категорії, прикази і науки, то дитина буде вважати свого Нед.Школи вчителя вищого від свох родичів. Це все буде зменшувати повагу і пошану дитини для її родичів.

Противно, дититна, яка була правильно научувана на підставі Біблії, що Бог говорив через Слово, і що Він 554

встановив, щоб деякі з Його дітей помагали іншим в поясненню і в зрозумінню Слова, і що родич є одним з тих назначених і навчених, і вповні уповажнении священик Божий в його власній родині, щоб навчати -уповажнении учитель для свої власної родини - то дитина несвідомо прив'язує релігійну пошану до родича так, як Бог замірив. І в такий спосіб Божа установа, Його влаштування, дасть тому родичеві більшу міру корисного впливу над своєю дитиною, а що буде на його користь на ціле життя. Та більше того, родич після защеплення наук Писання, після показання з Слова Божого про Божий рівень життя, характеру, думок і слів, і діл, і про Золоте Право життя, пізнає, що він сам став скріплений тим, що навчав дітей з Божого Слова. Він буде відчувати, що йому треба давати приклади для його навчання і буде розуміти, що навіть ум малих дітей може стосувати ці релігійні правила до справ щоденного життя.

Такий родич зауважить, що він сам старається жити щораз блище до зразка, про який він заявляє, що це є Божий зразок, і у випадку невдачі в певній мірі одержить благословення як буде визнавати свою помилку перед тими, що є обізнані з тим, навіть коли б це були його діти. В такий спосіб усі - родичі і діти - будуть вчитись щораз більше оцінювати Божий зразок, і звертатись до Господа про милосердя і прощення; і в такий спосіб навіть випадкові недомагання родича можуть статись для дитини сталою наукою про покору і каяння і підкорення під Божу волю.

(4) Очевидно, багато, що робить велику помилку відносно того, якою є правильна чинність Нед.Шкіл , роблять таку саму помилку, коли думають, що Господь і Апостоли помилились в тім, що не встановили такої Церкви, яка є тепер в її сектанському стані - думаючи, що поділи, які є тепер в Церкві, є ділом мудрости, що більший результат можна осягнути через деномінації і поділ віровизнань, чим було б осягнено, коли б держатись близько Господнього плану, а саме, "Один Господь, одна

555

віра, одне хрещення", одна Церква.

Коли Недільна Школа була започаткована, вона була досить відповідною. Вона зачалась як "школа лахміття" в Ґлосестер, в Англії, в 1781 р. Роберт Раікс редактор журналу, "Християнський чоловік", дав працю чотирьом жінкам і вони мали навчати дітей, від десять до чотирнадцять літ, читати, писати, шити і т.п. від 10 рано аж до полудня кожної Неділі; і в Неділю пополудні навчати їх катехізму і брати до Церкви. Від цього малого початку велика праця цієї Недільної Школи нашого часу розвинулась. Очевидно, що план був добрий і це не противилось наукам нашого Господа і Апостолів. Це лиш сталось незгідне з ними, коли усунуло Християнських родичів як учителів і наставників їх дітей.

Ми радимо кожному членові Нов. Створіння, що, незалежно які помилки вони зробили щодо їх відповідальности як релігійних вчителів своїх власних дітей, вони повинні відразу старатись розпочати виконувати свої обов'язки. Згідно з обставинами і відповідно до віку їх дітей, до міри непослуху чи до браку пошани для родичів, треба в мудрий спосіб розпочати направлювання - з лагідністю і з любов'ю, пам'ятаючи що, в більшій частині їх помилки є з причини родичів, які занедбали Богом приділену їм відповідальність. Ні ми, ні інші не є мудрійші від Бога, тому ні ми, ні інші не повинні вважати, що можемо поліпшити загальні принципи встановлені Головою Церкви і

дванадцятьми Апостолами, яких Він уповажнив бути нашими інструкторами і провідниками. Тому ми не маємо шанувати і піддержувати людських інституцій, не дивлячись на те, як вони не були б закріплені, і як великими і показними могли б бути їх вигляди і претенсії. Всі вони мають бути суджені через один стандарт (мірило) - Боже Слово. Якщо вони не годяться з Словом Божим то це тому, що "нема в них світла" - вони не від Бога.- Ісая 8:20. 556

ДОВІРА ДИТИНИ

Якщо довіря дитини для своїх родичів основується на тім, що родич є членом Царського Священства, Божою дитиною, і що родич має спільноту з Богом через молитву і є научуваний через Боже Слово - усі інші слуги (священики, старші, вчителі) є лиш помічниками для зрозуміння цього Слова - і якщо в додатку дух любови в його різних чеснотах покори, і терпеливости, і лагідности панує в дома і переходить через його різні проводи, і якщо родичі стараються, і керуються мудрістю згори, що є чиста, спокійна, милосерна, то зовсім природньо, що довіря дитини буде лежати в цьому родичі відносно усіх справ життя. Тоді усі питання, які природньо повстають в таких відкритих умах, в справах релігійних, моральних, фізичних чи суспільних, будуть звичайно представлені для такого родича.

Треба сподіватися, що такі питання будуть, і дітей треба заохочувати, а не знеохочувати, щоб ставляли питання, і на них треба дати мудру і розважну відповідь, відповідно до їх віку. Конфідентні (секретні) питання не треба легко трактувати і секрету не можна ломити. Багато родичів тратить опісля довіря своїх дітей через те, що не трактують поважно їх почуття, або секрету. Ми не розуміємо, що всі питання мають мати повну відповідь (незважаючи на вік); часом часткова відповідь може бути найбільш властивою, з натяком, що повне пояснення буде дане пізніше - можливо встановити дату - як наприклад, "Я поясню цю справу тобі вповні, коли будеш мати тринадцять літ, коли твій ум і характер буде відповідно розвинений, щоб ти міг добре це зрозуміти. Тоді ти можеш прийти до мене з тим питанням, але тепер старайся не думати про це."

Для правильно вихованої дитини таке поступовання подобається, і в кожному випадку вона повинна розуміти, що слово родича є певне, що воно не було сказане без відповідної розваги, і що раз сказане, воно так мусить

557

бути, хіба що якісь інші іно>ормації в цій справі змінять постанову родича. Правильне додержування слів Господа, "Слово ж ваше нехай буде: Так, так і ні, ні."- заощадить родичам много клопоту і вельми допоможе задержати загальний мир і порядок в домі. Від раннього свого віку дитина повинна навчитися послуху і це без сталого повторюваня наказу. Але це вказує, що родич повиненн розпізнати свою відповідальність і бажання задоволити всі властиві прохання його дітей, так далеко як на це дозволять обставини. Любов, мудрість і справедливість мусять злучитися в родичах, для того, щоб зробити його силу і авторитет вартісними для дому і всіх його членів.

СИЛА СУҐЕСГЙ У ВИХОВАННЮ ДИТИНИ

Не багато розуміє про важливість людської волі відносно здоровля і слабостей, радости і болю, послуху і непослуху, правильного поступовання і неправильного поступовання - дійсно відносно кожного діла і слова, і думки в життю. Воля дитини є особливо вразлива і податна на інші враження і сугестії тоді, коли ум дитини починає бути відритий до справ життя і коли основи характеру є закладані. Суґестії і умові уявлення є споріднені з проникливістю, гіпнотизмом, і спритними впливами, що їх виконують так звані Християнські Саєнтисти - але ми захищаємо і підтримуєм лиш такі сугестії, які є правдиві, помічні і скріплюють волю дитини і є в повній згоді з Божим Словом, і нічого більшого.

В Біблії є повно суґестій - усі правильні проповіді є в роді сугестії - що самолюбні і грішні думки і чини спровадять Божу неласку і діятимуть на нашу некористь; але милі думки, слова і діла видають блаженні овочі для других як також для нас самих на майбутній і також на теперішній час. Завважте як Апостол, після виказання, що вислідом добровільного гріха буде Друга Смерть, звертається і заявляє в роді сугестії, а що є допомогою для багатьох: "Ми ж не з тих, що відступають собі на загибіль, 558

але з тих, що вірують на спасення душі," (Жид. 10:39) Противно, сугестії одної вищезгаданої секти е фальшиві -"Гріху нема, і нема болю, і нема смерти"; отже, коли так, то нема і не потрібно

викуплення, ні Відкупителя, ні реституції. Є велика різниця між такими ложними суґестіями, а правдивими і властивими, які Боже Слово і Божі посланники передають, а саме, сугестію Правди - Божої любови і милосерного забезпечення в Христі для повного видужання усіх, які будуть радо Його слухати.

Застосовування цього права доброї і правдивої сугестії до дитини є таємницею успіху родичів. (Працівники, керівники і наставники карних і поправних інституцій добре розуміють вартість суґестій - в дійсності то кожний може корисно стосувати цей принцип доброї, і правдивої, і благородної, і чесної сугестії до тих, які є під їх впливом і для їх власних умів. Дійсно, багато з поміж найбільш успішних людей в життю, завжди це практикують, хоча півсвідомо. Бо що ж е надіями і похвальними амбіціями, як не ці умові сугестії?) Деякі родичі стосують цей принцип постійно, не будучи свідомі того, і вони є щасливими родичами. Наприклад, матір, яка кожного ранку здоровить свою дитину з веселим лицем і милим голосом, дає своїй дитині щасливу сугестію, що є добра під оглядом умовим і фізичним. Коли вона вбирає цю дитину, її завваги, що пташки співають і сонце заглядає через вікно і кличе всіх, щоб ставали і були добрі і веселі, і вчились більше про Бога, і щоб помагати одні другим, є також дуже корисні сугестії. Проте нарікання, що "нині будем мати знов дуже гарячий день" - буде немилою сугестією, вказуючи на спеку і невигоду, і це навіватиме невдоволення і впливатиме від'ємно на ум дитини.

Коли, замість сонячного дня маємо дощ і є хмарно, то говорити дитині про погану погоду, збільшить її невеселий настрій. Дощеві дні є також блаженством, бо земля потребує води, яку її дає дощ і тому таке пояснення слід передавати дитині під цей час; що гарні квіти і трава, і дерева також хочуть пити і тому Бог час від часу

559

зсилає дощ; і також худоба - коні, корови, вівці і люди потребують води, не тільки щоб пити, але митися і бути чистими, і за це все ми повинні дякувати Богу. При тім можна подавати такі думки: "Дощ дає нам нагоду вбиратися так, щоб не змокнути і ми є вдячні Богу, що маємо таке убрання", при тім також є добре напімнути, щоб діти не йшли до болота, не брудили шмаття, щоб старались все виглядати чисто і гарно, а не так як безроги, які не мають розуму і люблять качатись в болоті, і тому їх треба держати в загороді; але нам Бог дав розум і силу оцінювати те, що є гарне і чисте; отже коли ми наслідуєм свиней, чи інші звірята, в їх нечистоті, то зневажаєм себе і Бога і упідлюсмося. Це є властивим, навіть почесним, для когонебуть забрудитися на певних роботах, де цього не можна уникнути, але ніхто не повинен цього робити, там де це не є конечним, і повинен очиститись так скоро, як ця праця скінчилась і тоді відпочивати." Ми не потребуємо виказувати, як корисними будуть ці сугестії, не тільки для дитини, але й для родичів. Невдоволення, яке є головним злом в наших днях, не буде розвиватись в такій родині, в якій всі сугестії стремлять до щастя, задоволення і заохочення для себе і для других.

Цю саму методу треба прийняти при застосуванню дієти під час хвороби і здоровля. Дитині не треба натякати про болі чи хворобу, тому що ум напевно спиниться на тому і буде схильний погіршувати яку-небудь слабість чи біль; і також слабості чи болі не повинні бути предметом розмови - особливо не при столі, де кожна думка і вплив повинні бути веселі і здорові. Добра сугестія повинна бути дана передчасно і повинна бути повторювана: " Чи мій хлопчик є веселий нині рано? Чи він любить тата і маму, і сестри, і песика? Так, Добре, Я так думала! Чи він хоче мати добрий сніданок? Дещо каші з цукром, і молоко з хлібом і маслом, і мармолядою? Але ми мусимо пам'ятати, щоб не їсти вогірків нині, ані квасних яблук, бо це дасть мому хлопцеві біль в животику. Але, замість того ми будем мати для нього щось доброго. Я 560

і мама будемо мати на обід кукурудзу, яка тобі шкодить і тому ти не бери кукурудзи. Ти дістанеш щось іншого. Ти хочеш бути сильним і здоровим так як тато і мама хоче бачити свого хлопця, і також Бог любить таких." Це буде доброю лекцією самовідречення і тато, і мати будуть радуватись, як побачуть, що їх діти завчають важних лекцій, що є потрібні для їх зрілости. Бог бажає, щоб усі Християне проявляли самоконтролю відносно гріха і всього того, що робить перешкоду в Його справі в якій-небудь мірі. І навіть світські люди пізнають, що ті люди, які є невільниками своїх забаганок і апетитів, не є мужніми, але слабими і несталими. І тепер тато і мати будуть пильнувати як сильною є воля їх хлопця, і ми відчуваємо, що такий матиме успіх. Як вельми Бог оцінює

самоконтролю, є показано через слідуючі слова Писання: "Хто панує над собою, ліпший від того, хто здобув місто."-Прип.16:32.

В моральних справах лекції через сугестії є також сильними, так для добра як і для зла. Слова "Робім щось злого", є великою спонукою до злих діл. Вислів "Робім добре", є великою спонукою до чинення добра. Тому на добро і зло, правду і лож, благородність і нечесність треба часто вказувати, так як їх бачимо щодня і у всьому - і що правда, добро і справедливість показується славною і величною і є признана не тільки Господом і Творцем, але також між шляхотними і найкращими мужчинами і женщинами, одиноко яких ми повинні наслідувати. Ум дитини, навчений в такий спосіб ще в молодому віці, щоб оцінювати те, що є шляхетне і чесне, і справедливе, матиме там збудовану дуже сильну твердиню проти загального злого і нечесного поступування. Якщо він ніколи не був освячений Правдою, якщо ніколи не був сплоджений з Духа, все ж таки він дав основи для характеру, що є потрібний для благородної жени, або чоловіка; але коли був освячений і сплоджений з Духа, він, або вона, будуть мати багато більшу нагоду для успішної служби, так в теперішнім як і в майбутнім життю.

561

У випадку непослуху дитини і потреби догани чи поправи, вона повинна бути напоминана з співчуттям і вірою, що вона має добрі заміри. "Я знаю, що моя дівчина, яку я дуже люблю і стараюсь щоб вона була щаслива, і хочу її навчати так, як Господь бажає, не навмисне не послухала мене. Я є певний, що цей непослух є через те, що ти йшла за прикладом других і не зовсім старалась робити те, що мама казала робити. Тим разом я тобі це дарую і зовсім не буду карати, але нині ввечір я не поцілую тебе, коли ти йдеш спати, лиш тому, щоб ти про те добре подумала. Отже, я думаю, що на другий раз ти будеш більше вважати і контролювати себе і робити те, що я скажу. Я певний, що це буде так." На другий раз треба брати справу більш серйозно, але ніколи не треба піддавати під сумнів властивих бажань і замірів дитини. "Мені досить прикро, що моя дочка знова провинилась. Я не сумніваюсь, що ти мала добрий замір, але мене дивує, що ти не роздумуєш над тою справою, бо я певний, що ти можеш, і я дійсно надіюсь, що ти так будеш робити в майбутності. Це є конечно, моя дитино, щоб я виконав свій обов'язок і покарав тебе, хоча я о много більше волів би похвалити тебе. Надіюсь, що незадовго я буду міг радуватись з тобою в твоїй побілі цієї хиби.

Ця справа є чимсь більшим, чим сам непослух, вона має вплив на ціле твоє життя, бо коли ти не навчишся тепер сказати "Ні" до спокуси, ти також вхибиш в більш важніших справах життя, з якими ти зустрінешся в майбутності. Але я маю довіря, що моя любов і старання, і навчання принесе свої добрі овочі. І пам'ятай, моя дитино, що ця невдача, як у цьому твойому випадку, може статись поміччю для нас, якщо ми більше звернемо нашу волю до того, що є правильне. Ми вчимося бути особливо на осторозі в таких точках, де через досвіди переконаємся^ що ми є слабі. Похилім голови перед Господом і просім Його благословення, щоб ця помилка могла бути корисною лекцією, і просім Його помочі, щоб постановити в серцю і більше старатись, щоб твоє поступування було більш
562

приємне в очах Господа, коли знова знайдешся в спокусах." У всіх суґестіях треба брати під увагу Господа, "Страх (пошана) перед Господом, початок мудрости." Стихи з Біблії в кожній кімнаті повинні постійно пригадувати родичам і дітям, і відвідуючим приятелям, що Божа воля є одиноким визнаним зразком, що Господь знає всі наші діла і справи, і інтереси, і що Бог є дійсно "за нами," Його ново сплодженими дітьми і за всіма, які в покорі шукають праведности.

НАШІ ДІГИ В ЧАСІ ГОРЯ

Ці з Нового Створ., які тепер живуть і які визнають факт, що ми живемо в часі "жнив", що тепер відбувається розділення "пшениці" і її збирання до "клуні" (до засіків), і що незадовго на цілий світ спаде час великого горя, а особливо на номінальне Християнство - отже ці з Нов. Створіння думають про своїх дітей і вони бажали б, наскільки можливо, приготовити їх якнайкраще на цей час великого горя. З огляду на факт, який в Писанню є виразно зазначений, що горе простягнеться на всі кляси і займе усі теперішні інституції: фінансові, суспільні, релігійні і політичні, не було б властивим для нас сподіватися, що діти Н. Створіння будуть в чудесний спосіб виключені з цього горя; ми також не повинні думати, щоб знайти якесь місце на землі, де вони були б відокремлені в природних умовинах. Коли цей час прийде, люди будуть викидати своє золото і срібло на вулицю і це золото не буде могти їх врятувати (Езек.7:19; Соф.1:18); золото і срібло, банкові ноти і бони, матимуть дуже

малу вартість, і не зможе дати охорони, ні вигоди, ні розкошів. Якщо ми думаємо, що поза містами, по селах, буде краще і що там принайменше буде більше поживи, то Писання нам подає, що горе навідає також села, так само як і міста. 'Та й миру не було для того, хто виходив, ані для того, хто входив, бо я пустив усіх, кожного проти сусіда свого".- Захарії 8:10.

563

В Біблії є лиш одна обітниця, яка, як виглядає, є загальною, що відноситься до всіх, які є покірні і люблять праведність. Ця кляса буде включати усіх дорослих дітей посвяченого Божого народу, які були правильно научувані про правила Господні, правильно інформовані з Божого Слова. Обітниця говорить: "Шукайте Господа, ви всі покірні краю, що Його веління виконували; шукайте смирности, справедливости, може знайдете захист в день гніву Господа.- Софонії 2:3.

Християнські родичі часом не хочуть лишати своїх дорогих, хоча мають повну надію, що самі будуть з Господом негайно як перейдуть поза завісу - що вони будуть змінені і матимуть участь в Першім Воскресенню, і будуть з Господом і з усіма Його святими, і матимуть участь в Його славі. Часом новий ум журиться і про членів свої родини, що лишуться на землі, бажаючи дальше бути з ними і допомагати їм, радити їх, і дальше простягати над ними свою опіку і піклування. Такі повинні розуміти, що коли вони віддали все своє для Господа, і коли Господь прийняв їх, Він прийняв усю їх власність, усі їх інтереси, і що вони повинні передати Йому також усі їх земні турботи. Коли вони щораз більше пізнають про ширину і довжину Божої любови і яким буде остаточний вислід з викуплення, що з того будуть користати всі народи, вони матимуть більше довіря в Господі відносно їх дорогих. Крім того, такі повинні пам'ятати, що вони самі, по другій стороні завіси, матимуть таку саму добру нагоду слідити за інтересами їх дорогих членів родини, так як тепер мають, і багато кращу нагоду, чим тепер, хоронити їх - керувати їх справами в Божому провидінню під Божою мудрістю, з якою тоді вони будуть вповні співділати.

Отже, яким може бути тоді найкраще забезпечення для їх тілесних дітей? Ми відповідаємо, що найкращим забезпеченням є їх правильне виховання. Це, як вже було показано, включає відповідне навчання в загальних галузях, а особливо навчання і інструкції в справах, що відносяться до Бога - в пошані для Нього і для Його Слова, 564

у вірі в Його обітниці і у розвиванню цих якостей, на які показує Писання, як на Божу волю, Золоте Право. Такі діти, хоча не мають земного багатства, с багаті, тому що вони в серцю і в умі, і в уформованім характері мають такі багатства, яких ні міль, ні ржа, ні анархія, ні жодна інша річ в світі не зможе від них забрати. Вони будуть багаті перед Богом так, як про це Апостол говорить "Побожність з задоволенням є великим надбанням", великим багатством. Стараючись пильно, щоб в такий спосіб при Божій ласці вирядити і навчити своїх дітей до всякої скрайної необхідносте - так до життя, яке є тепер і яке має прийти - Нове Створіння може почуватися відносно вільним від журби, щодо теперішніх інтересів, пам'ятаючи, що цей самий Господь, Який приготовив потрібні і конечні речі в минувшині, є також здібний і радий дальше мати свою опіку і постачати такі засоби, що будуть відповідні до обставин цього часу, як також в тамтому часі - для тих, які люблять і сполягають на Нього.

ВЛАСТИВІ ЗАБАВИ

Веселість і гумор є елементами нашої людської природи і вони є часто розвивані надмірно в порівнанню до інших більш важних і корисних якостей. Дітей псується тим, що родичі стараються все їх забавляти, і щоб вони все чимсь захоплювались, а коли це захоплення скінчиться, діти плачуть і хочуть щось нового, щоб їх захоплювало. Ця думка забави і ігранки продовжується під час дитинства, коли дитина повинна забавляти себе через досліджування справ життя і питати родичів про пояснення, або про книжки. Розвинене бажання бути все в такий спосіб забавлюваний, буде пізніше стало тягнути до театрів і до інших дурниць блазенства. Члени Нов. Створіння повинні від початку навчати своїх дітей по лінії противній - бути актором у великій драмі життя, щоб відсунутись від сорому, а старатися виконувати великі чини, які є корисні, доброзичливі і милосерні на світовій

565

ареш, так як на це дозволять їх таланти І нагоди. ПОДРУЖЖЯ ДІТЕЙ НОВОГО СТВОРІННЯ

Ми вже цитували напомин Апостола для Нового Створ., що ті, які женяться, роблять добре, але ті, які не женяться, роблять краще. Однак ця порада не відноситься до їх непосвячених дітей. Відносно цих останніх Апостол пише: "Ото ж я хочу, щоб молодші виходили заміж, дітей родили, домом рядили, і не давали противникові жодної причини до лихомовства."- 1Тим.5:14.

Віримо, що багато з Нового Створіння, серйозно помиляються, хоча ненавмисне, відносно цієї справи. Вони зовсім правильно розуміють, що в більшості випадках подружний стан не тільки збільшує відповідальність, але також гірке розчарування і смуток, і біль серця. Але, коли син, чи дочка дійшли до віку, що можуть женитися, і не віддали свого серця для подружнього шлюбу для Господа, і не с приготовлені бачити мудрости в пораді Апостола -даного лиш для Нов. Створіння - то для них є багато краще одружитися, "ніж розпалюватися" (ІКор.7:9) невгамованим бажанням.

Пам'ятаймо, що сам Бог приготовив подружжя для природнього чоловіка і жени - Адама і Еви - перш ніж гріх увійшов на світ, і що, хоча подружний стан може бути зловживаний, так як кожна інша добра річ, і хоча загально є дуже зловживаний, все ж таки, це не є вина подружжя, але тих, що цей стан зловживають. "Подружжя нехай буде у всіх в пошані, і ложе непорочне; бо блудників і перелюбників буде судити Бог."- Жид. 13:4.

Це є зовсім природним, що дорослі діти не будуть схильні прийняти поради навіть від найліпших родичів в цій справі - загальна спрямованість природи є в іншому напрямку; і крім того, вони мають приклади в своїх родичах. Якщо вони занедбають пораду Господа, щоб зовсім Йому віддатися, і рішили вчитися з життя через досвіди, радше, чим через науки і поради, то чим скорше

вони зачнуть, тим краще це буде для них. Багато життєвих лекцій можна навчитись через різні пережиття в подружжю і для того це є краще, щоб новоподружені були піддані під свої досвіди, свої тягарі і відповідальності - це значить, щоб їх заохочувати, щоб закладали собі віддільне своє родинне середовище, свій дім тощо. В такий спосіб вони скорше навчаться цінити самосполягання, відвагу, терпеливість та спільне переношування труднощів, і співпрацю.

Під обставинами, які Апостол очеркує словами, "теперішних труднощів" (1Кор.7:26), ми дораджували б, щоб входити в стан подружжя в скоршому часі. Чоловік у віці 21 літ, а дівчина 18 літ, було б, як ми вважаємо, кращим в певному відношенню, від старшого віку, перш ніж особисті привички і налоги стануть закріплені (яких опісля буде тяжче усунути, чи змінити). Молоде подружжя повинно злучитись одно з другим, і тому податливість, пристосованість і поступливість почуття є дуже потрібне -особливо з сторони жінки, яка повинна прийняти як партнера (співтовариша) лиш такого, якого вона зможе поважати і якого зможе добровільно слухати, і на нього здаватись. Крім того більша елястичність фізичного тіла молодої мами буде діяти на її користь у переношуванню її особливої частини осуду. (1Мойс.З:16) Також не забуваймо цінних лекцій, що були дані кожним добрим родичем, для того, щоб навчити своїх дітей. Ці лекції можуть припроваджувати їх до Небесного Отця багато скорше, чим що іншого, і це є ті речі, яких мають бажати Нові Створіння, більш від чого іншого, для своїх дітей.

Мудрі родичі не будуть старатись розбивати природніх бажань їх дітей, щоб вступити в стан подружжя, але будуть в мудрий спосіб співпрацювати, будуть намагатись згідно з їх мудрістю помогти допасувати їх відповідно. І ті, що відповідно навчені, не будуть ігнорувати поради люблячих і обережних родичів в найважнійшім починанню в природньому життю. Однак, нехай в такій хвилині поблажливий родич не забуває,

щоб припасування було на такому самому рівні -невіруючий з невіруючим - оправданий з оправданим, посвячений з посвяченим - так як про це було пояснено. Іншими словами, їх синів і дочок, які не є посвячені, не треба нахиляти, щоб женились з кимсь з Нов. Створіння, а які повинні женитись "тільки в Господі"; але вони повинні визнати, що така сполука відмінних природ, буде правдоподібно некорисною для обох, і в кожнім випадку є противна наказови Господа, що Його народ, якщо хоче, повинен женитися тільки "в Господі."

ДОГЛЯД НАД ЗДОРОВЛЯМ НАШИХ ДІТЕЙ

Родичі добре зроблять, коли будуть пам'ятати, що, як чисті тіла будуть помагати їх дітям для чистого ума, так само здорові тіла є великим помічником для здорового ума. Кожний член Нов. Створіння повинен з його "духом здорового ума", бути добрим провідником його дітей до осягнення і піддержування відповідного фізичного здоровля, наскільки їх фізична будова на це позволить.

Чисте повітря, чиста вода, чиста їжа і чисті вправи, умові і фізичні, лежуть в основі для найкращого використання того, що ми одержали від своїх родичів і передали нашим дітям.

Кожний родич повинен знати, що туманне, тобто густе повітря, не є "чистим повітрям", і якщо воно є сполучене з відповідною вентиляцією, повинно бути усунене, щоб не входило до легенів; що внутрішня вентиляція повинна включувати усе сонячне проміння наскільки це є можливим і що ті, які є чутливі, делікатні, не повинні бути назовні, коли там є велика вогкість і мряка, вранці і ввечері. Він повинен звертати увагу на чистоту усього начиння і т.д. в зв'язку з доставок) води, і тут слід встановити велику обережність. Він повинен пильнувати, щоб кожна дитина мала певну призначену працю відповідно до їх віку і сили, і щоб вони виконували це добре і пильно; і ця праця повинна бути
568

частинне фізична, а частинне умова. Треба добре зважати, на характер читання і студіювання, як також і на фізичну працю, і це повинно бути змінюване час від часу, в цілі кращого розвивання ума і тіла у приготовленню до різних обов'язків життя. Дитина повинна бачити і розуміти, що родичі інтересуються нею, і повинна знати, що це є з причини любови і дбання про її майбутнє добро, і є зобов'язанням, яке походить від Бога.

Відповідне, або правильне харчування е не добре зрозуміле, і це безсумніву є причиною багатьох хвороб -умових і фізичних. Кожний родич повинен знати, що харч, або їжа може бути поділена на три категорії:-

(1) Ці харчі, що мають много азотових зв'язків, які збудовують тіло, м'язи і мускули. До них належить м'ясо з худоби, з риби, з птахів, яйця, горох, фасоля. Вважається, що п'ять унцій такої поживи є задовільною порцією для пересічного чоловіка, що виконує пересічну працю - діти вимагатимуть відповідно менше. Ці харчі тратять свою вартість, коли їх за довго вариться.

(2) Ця їжа, шо містить в собі багато муки і цукру, які постачають енергію для нервів - жвавість, животність, силу, тепло. До них входять: пшениця, овес, картопля, кукурудза, риж і різні їх продукти - хліб, тісточка, каша, пудинг і т.п. Вони повинні бути свіжо зварені і добре зварені, щоб були найбільш поживні і легкими до споживання - і це в міру природньої спромоги травлення. В наших днях машинерії і легкого подорожування, наші нерви і енергія скоро вичерпується, скорше чим з м'язів і мускулів, і тому слід споживати більше такої їжі, чим цієї першої. Порцією для пересічного чоловіка була б около двадцяти унцій на день - підростаючі діти вимагають дещо більше від їх звичайної кількосте, а це задля їх збільшеної чинности ума і тіла.

(3) Ці харчі - овочі і ярина - які мають дуже багато води і є багаті на біохемічні соли, і мають велику вартість. Ці поташові і вапняні соли, що не тільки допомагають в розвитку костей і до регуляції шлунка, але їх різні

569

волокняні елементи (як в капусті, брукві і т.п.) які, хоча не дають нічого для нашого відживлення, однак допомагають до чищення кишок, і в той спосіб не допускають, щоб твердша їжа збивалась, обтяжувала і заважала в системі. Деякі з тих, так як гарбузи, буряки, солодкі яблука, мають також відживлюючу вартість відподідно до їх солодкости. А деякі з сильною кислотою розріджують і очищують кров. Такими є виноград, квасні яблока, цитрина, помаранчі тощо. Кожний пересічний чоловік повинен щоденно пити около п'ять фунтів плину - в формі молока, зупи, водяних овочів і ярини, або саму воду; діти відповідно до віку, їжа містить в собі досить води в часі споживання. Пиття води повинно бути годину, або більше після споживання їжі. Вищезгані числа показують, що більшість людей п'є багато менше води і їсть менше ярини, чим потрібно.

Дальше, слід помітити, що багато з цих артикулів, згаданих як такі, що мають много муки і цукру, (пшениця, кукурудза, овес) мають теж азотові складники, так що коли б заходила потреба з причини економічної чи якоїсь іншої, чисто вегетаріанська (з рослин) дієта може бути застосована, яка буде багато менше коштувати і буде також добре відживляти родину, і буде корисним для мозку, сили і енергії.

Не добре зрівноваження цих харчів (головно цих других, найважніших) стремить до розвитку хвороб - коли є забагато то це спричинює, що кров стає за густа і млява і спричинює прищі, і боляки на тілі, або темну поволоку на язику і біль голови і провадить до перестуди. Брак відживлення, щоб задовільнити вимоги природи, спричинює безсильність, нервовість і також податливість до зимна (тоді язик може бути покритий білою поволокою). Діти повинні бути навчені, щоб розпізнавали свої

симптоми (ознаки) слабостей і відповідно харчувались, щоб протистояти хворобам, коли вони починаються, або краще запобігати їм через поміркованість і добре роздумання при столі, що їсти і скільки їсти. Але не всі мають такий самий здоровий ум в тих справах, тому тим більше родичі, 570

які з ласки Божої мають "духа здорового ума", повинні так регулювати і перемінювати постачання харчу на своїх столах, що споживаючі не мусять бути дуже обережними у вибиранню їжі - різні харчі повинні бути приношувані по порядку, а не поставити відразу всі, різного роду.

Ми не радимо, щоб "випасати" дітей, ані не стараємся відвернути уми Нов. Створіння від духового корму і прив'язатися до фізичного здоровля і журитись, що будемо їсти і пити і т.п., бо за такими речами погане гоняться. Ні, ми шукаєм головно духових річей. Але в той час, коли наші уми і розмови є звернені особливо на духові, є це нашим обов'язком вживати найбільш здорового розсудку, який маємо у вихованню наших дітей, переданих нам Божим провидінням.

Ще одно слово в зв'язку з справою дієти. При кожнім споживанню харчів мусить щось бути, щоб викликати милі або немилі почуття - любов, радість, мир, надію тощо, або злість, ненависть, злобу, сварню тощо. Тепер є всіма визнано, що умовий настрій має сильний вплив на травлення. З незнаних точно причин, правдоподібно через хемічні процеси, через хемічну діяльність на нерви, злість і гнів так дражнять нерви, що це перешкаджає травленню, а зате радісні і веселі впливи діють в противному напрямку і помагають травленню. Нове Створіння може само зберігати внутрішний "мир з Богом" під різними несприяючими обставинами, але цього не можуть чинити інші; тому коли він є відповідальною головою в родині, його обов'язком є стежити, щоб був мир в родині і так далеко, як можливо, піддержувати коло стола розмову про приємні і корисні, а також і релігійні речі.

Коли передаємо справи нашого власного здоровля і справи наших дітей Господу, ми повинні бути певні, що по змозі наших здібностей, вживаємо так мудро як можемо благословення і привілеї, якими ми вже Богом стали обдаровані. У такому випадку, а не в іншому, ми можемо привласнювати для нашої утіхи запевнення, що усі речі працюють для нашого добра.

РОЗДІЛ 14

РІЗНІ ЗЕМНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ НОВОГО СТВОРІННЯ

ДБАЙТЕ ПРО ДОБРО ПЕРЕД УСМА ЛЮДЬМИ Римлян 12: 17

Хоча Нові Створіння є названі вмерлими для світу, а живими для Бога через Ісуса Христа, то метафора (переображення) відноситься тільки до переображених надій, стремлінь і амбіцій. Доки новий ум є ще змушений діяти через людське тіло, ждучи на нове тіло в часі Першого Воскресення, він мусить визнавати певні зобов'язання супроти своїх ближніх - супроти світу. Так як він має відповідальність супроти земної родини і супроти "дому віри" відносно теперішніх справ, і вони не зменшуються, лиш збільшуються, коли наступає переміна ума, то так само є відносно певних зобов'язань супроти ближніх.

Усе людство повинно визнавати всякі принципи справедливости в їх діяльності, в їх стосунках з іншими; але Нове Створіння, через те, що дістає особливі інструкції про ці принципи Божого Права в школі Христа, повинно бути більше свідоме, чим інші, щодо того як поступати і впроваджувати ці засади в своїому щоденному житті. Чи це є властиво, чи це є правильно, що усі люди повинні дбати про речі добрі і чесні перед усіма іншими своїми ближніми? Напевно так є, і тому напевно відповідальність Нового Створіння в цьому напрямку збільшилася, а це з причини його вищого рівня. Чи від інших людей не 572

вимагається, щоб вони були чесні, справедливі, благородні і щирі? Від Господнього народу напевно буде вимагано мати більше вирозуміння по всіх цих лініях і щоб вони старалися щоденно підходити до досконалого рівня в своїх думках, словах і поступованню.

"Нікому нічого не будьте винні" - таким є правило Боже, висловлене Апостолом. (Рим. 13:8) Було б добре, коли б цілий світ знав про це правило і його придержувався, і ми знаємо, що у властивому часі це правило мусить бути строго заховуване - підчас Тисячолітнього віку. Але Нове Створіння має це за своє правило тепер, хотяй інші не можуть тепер цього розпізнати і за ним

поступати, Господній народ має вповні повинуватись цим інструкціям. Навіть для природнього Ізраїля, дому слуг, Господь пояснив, що коли вони будуть вірні для Нього, вони будуть винаймати, а не позичати (5Мойс.15:6) і цей принцип стосується до кожної особи, яка має здоровий ум, бо в ній криється мудрість, яку було б добре, коли б було можливо, застосовати до світу - мудрість яку світ визнає, але якої небагато в світі, і небагато з Божого народу стараються стисло придержувати.

Іншими словами, кожний член Нового Створіння, повинен, коли йде про земні речі, жити в границях своєї спромоги, не понад міру. Коли він може заробити на день одного доляра (чи карбованця, чи марку) то ні на хвилину не повинен думати, щоб витратити більше, чим це, хіба що в екранних випадках, але і тут повинен відповідно пристосуватись до даних обставин, поки не настане зміна на ліпші обставини. Визнаючи, що Божа опіка є над ним і над усіма його справами, він повинен в як наймудріший спосіб влаштувати свої теперішні справи, знаючи, що так дочасні, як і духові залежуть від Божого провидіння і що Господь постановив для нього благословення в зв'язку з його різними обставинами. Тому він повинен бути вповні вдоволений з них, помимо того, що вони можуть бути дуже прикрі - ждучи терпеливо на Господа, на таку поміч, яку Божа любов і мудрість може принести у властивім часі.

573

Якщо його приходи є добрі, то він повинен керуватись поміркованістю в цих як і в інших справах. "Нехай ваша помірність (стриманість) буде знана всім людям " (Це є згідно з правильним англійським перекладом - не "лагідність", ні "тихість"). Економія є частиною Божої постанови, або влаштування, як це було показано через нашого Господа та Апостолів, особливо зілюстроване тоді, коли вони позбирали окрушини з хлібів, якими Він чудесно накормив велике число людей.

Наскільки наше багатство (засоби) є ограничене, то настільки наші розходи мають бути зменшені, не лиш вниз до приходів, але дещо нижче - так, що без різниці як мало заробляємо, ми повинні певну частину складати на будучі потреби, або на жертву для Господа, або як Апостол подає, щоб ми могли дати тим, які більше потребують, чим ми. Пам'ятаймо завжди, що сполягання на Господа означає задоволення і що це означає відпочинок в серці. Під такими обставинами хліб і вода, картопля і сіль буде краще смакувати і принесе кращий результат, чим багатша пожива в іншому дусі. Довір'я завжди вказує також на вдячність і тому, коли Божа дитина буде жити на простім харчі, то однак повинна бути все переповнена вдячністю для Дателя усього добра, сполягаючи вповні на Його мудрість в кожних справах нашого життя. Це не означає байдужности для розвитку, якщо двері до цього розвитку і більшої нагоди є праведними дверми -чесними засобами до поліпшення нашого стану. Коли б ми знайшли такі "двері" перед собою, ми повинні з вдячністю їх прийняти як такі, що є від Божого провидіння і що, можливо, будуть вести нас до дальшої лекції від нашого великого Вчителя.

Стих поданий, "нікому нічим не задовжуйтесь тільки любов'ю один одному" означає, що коли ми колинебудь ненавмисне і проти Божої мудрости сталися довжниками другим, то ми повинні в розсудний і чесний спосіб старатись позбутись цього довгу - сплатити наш довг. Однак, якщо довг повстав з провадження інтересу (бізнесу) 574

то боржники (позичаючі) знаючи в тому часі, коли позичали, що менш більш наражуються на риск, але мали на думці прибуток і тому рискували, і якщо довг повстав з причини дійсної невдачі (не фальшування справи) і став позбавлений законної сили - і особливо коли наступив перед зміною природи, перед тим як власник стався Новим Створінням, то це не буде невластивим для Нового Створіння скористати з "банкрутського забезпечення", або скористати з права яке є визнане правом держави і яке, забезпечує, що довг, або суд стається неважним після п'яти літ, хіба що відновлений в суді, або через обітницю якоїсь особи. В Біблії знаходимо важний приклад для такого поступування в типічнім Ізраїлі, відносно відпущення (дарування) довгів, коли настав сьомий суботній рік, і ще більше відпущення (дарування) усіх довгів чи зобов'язань в п'ятидесятім році Ювілею. Світ розпізнав мудрість такої Божої постанови і деякі нації включили це до свого цивільного права. Нові Створіння, користаючи з таких земних постанов, в згоді з Божою волею, можуть почуватись спокійними відносно таких довгів, хіба що через провидіння Боже вони могли б бути благословенні достатком, то тоді, безсумніву, Золоте Право диктувало б їм, що це є властивим сплатити всі довги, ломимо того, що вони стали анульовані (уневажнені) законом.

Однак, коли така позичка не була для провадження інтересу, лиш приятельською позичкою, і за що приятель не вимагав зиску, то справа буде зовсім відмінна. Такий довг треба вважати, що триватиме так довго, як триває життя і старання, щоб його сплатити, повинно завжди бути на увазі довжника. Але, як скорше стало показано, ті, які стаються членом Нового Створіння під проводом Святого Духа і його Слова, Святого Письма, і є під керівництвом духа здорового розуму, то ніхто з них не повинен бути довжником, але повинен вважати, що під Божою опікою повинні жити згідно з прибутком. Напомин "нікому ж нічим не задовжуйтесь" не наказує, щоб не ставити застави на чиюсь власність на суму меншу, чим

575

ця власність вартує. Це не буде означати позичати в забороненім значенні, лиш, щоб себе забезпечити, аж довг буде сплачений.

Вдови і сироти не є відповідальні за довг попередньої голови родини, згідно з людським і Божим правом. Речі продані мужові, або батькові є продані на їх власну відповідальність і чесність, і інші не можуть бути відповідальні за їх довг, за вийнятком, що вони зроблять себе особисто такими через пряму, або через посередню відповідальність, їх довги мали заставу на їх майно (за вийнятком родинної частини зарезервованої правом), але при його смерти справа кінчиться, хіба деякий член родини добровільно прийме відповідальність. Ми про це згадуємо, бо чули про випадки, де бідні вдови і сироти почувались зобов'язаними через Боже і людське право платити довги чоловіка і батька, і тим журилися роками, стараючись так зробити.

Господня порада з другої сторони цього питання є дуже виразна. Коли вони бачуть своїх братів в потребі, вони повинні зробити добро і "позичити, але нічого з того не сподіватися" - не мати на думці, щоб з того одержати назад якусь користь. Однак ми мусимо розуміти цей наказ "позичати" братові в згоді з іншим наказом, що ми не повинні позичати від нікого. З того треба розуміти, що брат має відповідні засоби і може звернути позичку, але тимчасово є в потребі, однак може дати якесь запевнення, чи застав тому, що йому позичає. Але таке позичення, щоб помогти братові в потребі, повинно бути зроблене добровільно, не сподіючись винагороди - без вимоги проценту, лиш щоб повернув позичену суму. Це має бути тільки в цілі допомоги і як вияв братньої любови.

Якщо брат знаходиться в таких обставинах, що не може вернути позички, ані дати забезпечення на гроші, то не треба робити позички, лиш дати дарунок - наскільки цей, що дає, може дати, і це відповідно до потреби брата. Цей брат може схоче платити назад, але тут треба наполягати, що це був подарунок, хіба що обставини 576

брата дуже змінились і він с в змозі повернути подарок, бо в такому випадку він дійсно повинен мати щире бажання це вчинити. Навіть тоді, коли давець має змогу на це собі позволити, то він міг би сказати до брата "я не бажаю брати назад подарунку, дай комусь іншому, який може потребує такої допомоги". Однак справа була б зовсім відмінною, коли брат, чи хтось інший бажав би позичати гроші на поширення інтересу з метою побільшити свої доходи. Позичати такому і вимагати забезпечення і проценту є зовсім властивим. І такий процент не є "лихвою" в значенню використання, але с в гармонії з тим, що Господь сказав в своїй притчі "Тобі треба було віддати мої гроші тим, що орудують ними, і повернувшись, я одержав би своє з лихвою" (процентом).- Мат.25:27.

В повній згоді з цим наказом, Писання дає нам інший, на якого треба звернути увагу, бо є корисний, не тільки для Нового Створіння, але також для цілого світу в загальному. Наказ звучить, "Не має глузду той, хто зобов'язується і дає запоруку перед ближнім" (Прип.17:18). Згідно з тою думкою усі забезпеки і запоруки за інших, підписування чиїхсь векслів і т.п. було б заборонено, і для всіх з народу Божого було б дуже властивим поступати згідно з цим правилом. Навіть у дуже важній справі, в якій може бути дуже потрібним поручитись за брата, треба пильно розважити, чи зобов'язання, яке беремо на себе не загрожує нам самим небезпекою. Якщо запорука виносить на суму, яку ми радо позичили б, або дали б братові, тоді можна поручити за нього, але не в іншім випадку. Не поручаймо ніколи, коли б це було понад наш кредит, коли б могли пошкодити свому інтересові, і коли б могли довести до бідноти нашу родину.- Прип.22:26; 11:15; 6:1-5.

Багато людей любить позичати, або давати дрібні речі, головно домові як напр. мило, цукор, сіль, знаряддя тощо, і над тим варто застановитись також- Нове Створіння під контролею духа

здорового розуму мусить позбутися таких налогів чи звичаїв, вони повинні, наскільки можуть, так контролювати свої справи домові, щоб не йшли позичати

577

цих річей, хіба що в дуже конечному випадку, в часі хвороби чи чогось подібного. Нарід Божий повинен вважати, що це є частиною його обов'язку, щоб не непокоїти своїх ближніх. Коли часом через недбальство, або недогляд бракує їм масла до хліба, то краще з'їсти сухий хліб, чим турбувати сусідів. Коли мають лиш одне залізко до прасування і не можуть купити друге, то нехай обходяться з тим одним.

Ті, які стисло заховують ці правила відносно своїх справ, будуть напевно відчувати неприємність, коли їх сусіди будуть приходити до них, щоб щось позичити. Все ж таки Господній народ має позичати іншим, а не .позичати від когось, і нашою радою було б, щоб через свою поміркованість Господній народ став помічений в цих двох відношеннях - що вони радо іншим позичають, але самі не позичають для себе. Таких осіб будуть звичайно вважати за добрих сусідів, хотяй, коли йде про їх стан як "особливий народ" задля їх відданости для Господа і Його Слова, то можуть думати так, або ні. Правда, ті що позичають, не все віддають позичене і це може спричинювати трудності, щоб це одержати назад, а позичену поживу можуть ніколи не вернути. Тоді ми повинні сподіватись, що такий, який позичив щось і не віддав, то вже другий раз не прийде позичати. Якщо обставини позволяють, то ми радше ніколи не питали б їх щоб повернули позичений предмет. Тут ми повинні вважати, що є добра нагода "робити собі приятелів з мамони" (Луки 16:9). Це може бути для нас доброю нагодою жертвувати малозначні земні речі, щоб через те осягнули більший моральний і духовий вплив між нашими сусідами.

Застановляючись над цим предметом, можемо згадати про інший близько споріднений з ним, а саме, про звичай деяких, які думають що їм вільно заходити часто до своїх приятелів і забирати їм час. Це є частиною духа любови бути гостинним і всі з народу Божого повинні розвивати цю добру прикмету при кожній властивій оказії, бо вона 578

подобається Господу і буде поміччю для їх власного духового зросту (Жид. 13:2). Вони повинні радуватися гостити приятелів, сусідів, попросити їх на обід, чи на ніч і т.п. так як обставини дозволять. Бажання в серці повинно все бути, щоб гостити, чи до того е нагода, чи ні. Однак гостинність не означає, щоб викидати багато грошей, понад чиїсь можливості, не щоб приготовляти для гостя щось кращого, чим для своєї родини. Це означає бажання ділитися з ними тими речами, які маємо для себе .

Але спогляньмо на це питання з другої сторони. Посвячений Божий народ, Нов. Створіння, ніколи не повинен бути влізливий. Вони повинні бути певні, що мають виразне запрошення і чи їх бажають, перш ніж приймуть гостинність на обід, чи на нічліг. Як чудову ілюстрацію про це дав нам наш Господь, подорожуючи з двома учнями в дорозі до Емаус. Його бажанням було, щоб іти з ними до їх дому і споживати з ними вечерю, щоб Він міг дати їм більше благословення. Все ж таки, коли вони дійшли до свого дому "Він хотів іти дальше" (Луки 24:28) і ждав аж вони наполягали, перш ніж погодився остатись з ними. Це не було обманення, і не було б обманчивим з нашої сторони чинити щось подібне. Наш Господь не лишився б з ними, коли б вони не наполягали на це, і також ми не повинні стояти з кимсь, хіба що дістанемо щире запрошення і не задержуватися довше, чим хтось собі дійсно бажає, без різниці в яких ми є обставинах.

В деяких переважає думка, що вони можуть свобідно "сидіти комусь на карці" так з духової родини як і тілесної, а це є велика помилка. Такого права немає. Ми маємо право давати і бути щирими, але не дістали права питати чи вимагати таких річей від других. Вони мають право дати або задержати це, що є їх власне, це, чого вони є управителями. Відносно того, як далеко Нові Створіння можуть дозволити, шоб хтось до них впихався, хтось з нерозважних братів чи з тілесної родини, то це буде залежати від обставин, головно на фізичнім і фінансовім стані відвідуючого. Однак, бажаючи бути справедливим

579

для себе самого і для гостя, який не має здорового розсудку відносно тої справи і який хоче зробити з своєї малої візити довгі відвідини, то господар повинен лагідно і мило, але виразно сказати "Я хочу тебе повідомити, що для мене може не буде вигідно, щоб ти перебував з нами довше чим...", є ще інший спосіб поступування з такими людьми, а це, щоб їм на початку їх відвідин сказати до

якого часу було б властивим, щоб вони перебували, або коли запрошується, то сказати точно, на який час запрошується: на день, чи на два, чи на тиждень. Виглядає, що воно є конечно так поступити для справи дому і родини, і для Господньої справи, і також для цих людей, які не мають здорового розуму в цій справі. Але це не є конечним для нас думати чи говорити немило до них, або про них. Вони можливо впали нижче в цім напрямку, чим ми, або інші, і можливо, що ми по природі впали нижче від них в чімсь іншім. В кожному разі ми повинні завжди думати благородно і з пошаною про них, і тим більш повинні постановити, щоб і ми самі більше уникали невластивого поступування.

"НЕ ЖУРІТЬСЯ ПРО ЗАВТРА" Мат. 6:34,19,20

Повищий висказ Господа, і Його інші вислови "не складайте собі скарбів на землі, де нищить їх міль і ржа, і де злодії підкопуються і крадуть, але збирайте собі скарби на небі", були, думаємо, дуже мильно зрозумілі через багатьох щирих і ревних послідовників. Деякі думали, що Господь мав на думці, щоб вони жили "від руки до рота" і цілком не дбали про майбутність. Противно, ми бачимо, що наш Небесний Отець не виставив такого прикладу, що Він постійно думає про нас і встановив пори року, збіжжя, ярину, овочі в своїому порядку. Також бачимо, що Він намірив, що ми повинні розпізнати подібні принципи і так влаштував природу, що це є конечним для нас садити і сіяти, якщо хочемо їсти, і прясти, і ткати, якщо хочемо 580

зодягатися; і також приготовити наперед оливу, яка дасть нам світло в ночі. Ця сама засада відноситься до всіх життєвих справ, і ми повинні позбутися думки, що наш Господь Ісус думав заперечувати, або усунути цю Божу постанову, що є показана в усій природі.

Що ж тоді наш Господь мав на думці? Вібповідаемо, що в оригіналі думка цього першого тексту є така: "Оце не журіться (не турбуйтесь) про завтра., доволі в кожному дні своїх турбот". Господній народ не мас турбуватися про майбутність. Вони мають бути "у роботі не ліниві, духом горючі, Господеві служачі" (Рим.12:11). Коли вони садять, сіють, сапають і полять то вірою знають, що всі їх справи є під Божою опікою, і що Бог обіцяв, що всі речі вийдуть на добро тим, що Його люблять (Рим.8:28). Вони повинні вповні пристосувати ці дорогі обітниці про Божу опіку над ними так, щоб в своїм серці не мати журби.

Ми мусимо зрозуміти, що тут є велика різниця між недбальством, а боязливим (стривоженим) старанням. Коли б наш Господь був недбалим, марнотравним, неощадним, не думаючи про майбутність, Він не сказав би ученикам позбирати окрушини з хлібів, які зістались, коли Він накормив много людей (Йоана 6:12,13). Тут Він дав приклад як треба дбати про слідуючий день, про поживу. Він не говорив їм, щоб вони про це надто журились. Ученики мали вживати це, що було в їх руках і не марнувати нічого з того. Але коли їх засоби скінчились не з їх вини, і коли вони не мали можливості їх доповнити, вони повинні довіряти Господу і не журитись, хоча не треба послабляти свої енергії в пошукуванні за такими засобами. Ця сама думка с показана через Йосифа в Єгипті, де під Божим керівництвом він наскладав много пшениці підчас "товстих" літ, і через те поробив заходи для семи голодних літ.

Також другий стих не натякає на недбалість відносно щоденних справ життя - про відповідне заосмотрення нашої рідні тощо. Отже що ж він означає? Це означає, що ніщо з земних річей не повинно статись для нас скарбом

581

- що ми повинні оцінювати наш небесний скарб понад усе. На цей скарб наше серце повинно бути завжди спрямоване і тим ми повинні все кормити наш ум, і таким чином повинні мати вірою духовий відпочинок, вповаючи на Божі обітниці. Світ нічого не знає про ці великі і дорогоцінні речі, які Нове Створіння має через віру. І так як співаємо в пісні:

Кожного серце буде там

Моя мета Христос і лиш Христос сам

Вибираючи Христа, ми вибираємо не тільки славу, честь і безсмерття, приобіцяне для тих, що є Його, але ми вибираємо також терпіння цього теперішнього віку, особливі проби і досвідчення, і досвіди приобіцяні для тих, які бажають йти в Його сліди, а що є необхідним вишколенням і приготовленням для майбутньої слави. Більше того, усі, які в такий спосіб шукають Христа, усі, які в такий спосіб учинили повне посвячення для Господа, не мають нічого з земних річей, щоб називали як своє. Коли вони були на землі, земні, вони рахували свої земні інтереси як особисту посілість, але коли вони стались Господнім народом, вони віддали себе і те все, що мали, для Нього. Домі, поля,

діти, муж, жена, брати і сестри - усе стало віддане, посвячене для Господа. Отже нічого з того не може бути тепер скарбом для Нового Створіння.

Це не означає, що чоловік не може любити своєї жінки, або жінка свого чоловіка - вельми оцінюючи одне одного. Це не означає, що вони не можуть любити своїх дітей і високо цінити якостей їх серця і ума. Це не означає, що вони не можуть більше любити і оцінювати краси Природи. Це не означає, що вони не можуть мати дому, чи своєї худоби. Але це означає, що нічого з тих земних посілостей не може більше бути їх скарбом, ані в жодному значенні цього слова бути нарівні з Господом, Якого вони прийняли як "Мій любий білий та рум'яний, Його з десяти тисяч розпізнати".- Пісня Пісень 5:10. Грошей не треба любити, убожати; ми не маємо бути їх 582

рабом. Ми віддали нашу вірність як слуги і сини для Всесильного Творця, і гроші є одною з послуг і засобів, і ми розумно повинні за таких їх вважати, бо ми стались управителями усього того, чим Боже провидіння нас надарило.

Але чи ми не пам'ятаємо слів Господа до молодого чоловіка, який прийшов до Нього, питаючи, "Що ще мені бракує?" і якому наш Господь відповів "коли хочеш бути звершений, іди продай, що маєш, і дай убогим, а матимеш скарб на небі; і приходи та й іди слідом за мною" (Мат.19:16-22). Чи це не вказує нам на конечність, щоб увесь посвячений Господній народ стався бідним? Ми відповідаємо, що так! Дальше Господь сказав: "Як тяжко тим, що мають багатство, ввійти до Царства Божого. Легше верблюдові пройти через вушко в голці, ніж багатому ввійти в Царство Боже." Мат.19:24.

(У великих старинних містах на сході були великі ворота, через які входилось до міста. Ці ворота замикано при заході сонця і не дозволено їх відчиняти аж до ранку, щоб вороги не використали нагоди в ночі і не напали на місто. Але вони мали малий отвір, якого пильнували, і через який чоловік з верблюдом міг увійти до середини міста, але треба було з верблюда зняти все, що він мав на собі, і тоді верблюд мусів на колінах влазити до середини. Цей малий перехід називано "оком голки". Таким чином багатий чоловік може ввійти до Царства, але не з обтяженим земним багатством, або скарбом).

Багаті мають різні спокуси в зв'язку з добром і вигодою теперішнього життя, які приваблюють їх серця і стаються для них божком і скарбом. Тому вони є в цьому відношенні в менш сприяючих обставинах, чим бідні, які не мають багато добра в цьому світі, щоб ним любуватись, і які є більш схильними почути веселу новину Божої ласки, це велике багатство, яке Бог має для Його вірних. Однак, було б помилкою вважати, що ніхто не може мати добра цього світу, щоб його не убожав, не робив собі ідола, чи скарбу з нього. І це було б також помилкою припускати,

583

що ті, які не мають земного багатства, не можуть його убожати і робити собі скарбом. Хто не чув про бідних людей, які убожали багатство, тужили за ним і постійно намагались його здобути, і були вельми розчаровані тому, що не могли положити рук на те, що їх серце вважало як великий скарб?

Усі які прийшли до Господа, багаті чи бідні, коли йде про земне добро, мусять прийти з тим зрозумінням, що треба вповні посвятитися - повне посвячення їх серця, їх волі і усього, що мають - інакше не будуть прийняті. Бідний чоловік, який приходить до Господа, мусить зректися ідола свого уявлення і амбіції, свої жадоби земного багатства, якого ще не осягнув. Багатий чоловік, що приходить до Господа, мусить подібно прийти з повним підкоренням своєї волі, зрікаючись своїх планів і бажань земного виду, для яких він скорше присвячував свій час і енергію; він мусить жервувати не тільки те, що має, але все, чого надіявся, до чого стремів і чого бажав досягнути в земних речах - усе мусить бути зложене на Господнім вівтарі, бо в інший спосіб він не може бути послідовником Ісуса.

Багатий молодий чоловік міг би був розуміти нашого Господа краще, коли б був у властивому стані ума, тому що ми віримо, що Господь був би пояснив йому цю справу більше. Коли б він був сказав, Господи, я принимаю умовини (вимоги), я віддаю все моє для тебе, як Божого представника. Як дальше я повинен виконувати Твої інструкції? Чи я повинен спродати мої стада і вівці, і землю, і доми і взяти цілу суму грошей, і скликати всіх бідних, і кинути гроші в повітря, і нехай вони гонять за ними, чи можливо якось інакше зробити? Прошу, дай мені інструкцію.

Господь напевно так сказав би йому, Ти тепер дійшов до місця, до якого я бажав, щоб ти прийшов, і я поясню тобі це більш докладно. Ти тепер все своє посвятив для Господа, піддав під Його волю - щоб це вживати згідно з твоїм розумінням, якою є Його воля, і тепер ти питаєш 584

мене відносно Його волі. jOrxe, я скажу тобі, що Його волею є, щоб ти стався Його управителем (економом, доморядником), не лиш, щоб держати посілість, але Його управителем в тім, як це майно витрачати, щоб це чинити так добре і мудро, як тільки зможеш. І я радив би, щоб ти розпочав від грошей, що маєш в банку, і їх вживав. Ти би міг, коли б хотів, почати тут з моїми Апостолами і послідовниками. Подивись, що добре ти міг би зробити для них. Коли зужисш гроші, продай дім, або стадо овець, або худобу, і в той спосіб дальше вживай це, що Бог дав під твою контролю - і цим стаючись Його управителем і сподіючись, що, посвятивши все для Нього, Він остаточно покличе тебе до обрахунку. Тоді, коли зможеш показати, що ти вживав те, що посвятив для Нього так мудро і вповні, як ти тільки знав, то тоді можеш сподіватися цих блаженних слів, "Гаразд, добрий і вірний слуго, увійди до радости твого Господа."

Посвячення нашого всього для Господа не означає, щоб наша вся посілість була вжита тільки для релігійної праці. Ми, як Господні управителі, повинні старатись постійно пізнавати, що Йому подобається, дістаючи свої інструкції з Його Слова. Там ми научувані прославляти Його, і стараючись Його прославляти, ми маємо намагатись вживати не тільки наші голоси і пера, але усі наші таланти, включаючи наші гроші і посілості.

Це є Божою волею, щоб ми розпізнали ці зобов'язання і щоб ми день за днем в мудрий спосіб задовільняли їх вимоги - при тому не забуваючи, що ми не повинні бути марнотравними в справах Господа, але старатись звернути в такі проводи, щоб це було найбільш корисним в поширенню релігійної правди - проголошувати новину великої радости - і теж що є нашою ціллю і нашим найкращим поняттям річей добрих для стогнучого створіння. Ми тут бажаємо показати, що опіка про жінку і дітей, або старших осіб є визнана Господом як добре вживання частини, яку ми посвятили для Нього. Але ми не повинні дозволити на надмірні або марні витрати в

585

цьому напрямку, щоб це не перешкоджало вживанню цих засобів на те, що є нашою головною працею життя -проголошування Євангелії, веселої новини Царства.

Ми не тільки не маємо відбирати від нашої родини річей потрібних для властивої над ними опіки, але Писання повідомляє нас, що це є частиною нашого обов'язку, аби до певної міри поробити певні старання відносно їх будуччини. Послухаймо, що мудрець нам говорить, "Йди, лінивий, до мурашки, приглянься до її роботи, і помудрій" (Прип.6:6). Пізнаємо, що мурашки стараються зробити добрий запас поживи для свого потомства, і тому Апостол говорить нам, що "родичі мають збирати маєток для дітей" (2Кор.12:14). Згідно з природними схильностями нашої упавшої самолюбної природи ми менше потребуємо напомину по цих лініях, чим потребуємо поради, щоб не йти задалеко в противну сторону. Думка Писання про цей предмет є знова виражена в словах Апостола, "Дбайте про добро перед усіма людьми", і дальше "Коли хто про своїх не дбає..той відрікся віри і гірший від невіруючого".- Рим. 12:17; 1Тим.5:8.

Виглядає, що тут думкою є, що кожний родич повинен дати своїй дитині щось більше на початок його життя, чим лиш це недосконале вмираюче мале тіло народжене на світ. Привівши на світ дітей, обов'язком родичів є, щоб допомогти їм влаштуватись в цім життю; це включує не тільки кормлення і вбирання в дитячім віці, але також старання давати їм моральні і розумові поучення, про які ми скорше говорили. І це все означає, щоб відкладати для дітей дещо на бік від нашого особистого вжитку. Бачучи непевність в житті, то це не було б невластивим застосованням наказу Св. Письма, для родичів, щоб вони дещо складали для потреби родини і випадку смерти, перш ніж діти дійдуть до повноліття. Це не є нашою думкою, щоб Апостол розумів, шо родичі повинні старатись складати великі багатства для дітей, про яке вони опісля могли б сваритися і яке було б на їх шкоду.
586

Дитина вроджена в добрих обставинах, одержавши добре вишколення і провід до повноліття, мається добре і має добру спадщину за собою. І родичі, які зробили таке випосаження для своїх дітей, мають повну причину відчувати, що вони керувались в цих справах духом здорового ума, Святим Духом, правильною настановою, признану Господом, хоча навіть вони не лишили посілостей

для своєї родини, або не більше, чим дім над головою. Такий чоловік виконав сумлінно своє управління і такі діти напевно зрозуміють це вкінці і будуть цінити вірність родичів.

ОРГАНІЗАЦІЇ ВЗАЇМНОЇ ДОПОМОГИ

Ми живемо в днях організацій і треба признати, що деякі з них були і є дійсно мудрі і корисні організації. Товариства обезпечення (страхування) різного рода є, очевидно, заложені на комерційних засадах, так що, стисло кажучи, вони не є філянтропійними організаціями. Вони стараються зменшити труднощі, що випливають з непевності теперішнього життя - зробити наперед певні забезпечення перед смертю і її болючих наслідків для залежних осіб. Ми не потребуємо входити в деталі відносно різного рода обезпечення, але можемо сказати, що це є справа інтересу, а не релігійним питанням, чи Господній народ має користати з тої нагоди (щоб забезпечуватися), чи ні.

Знаємо такі обставини, в яких ми вважаємо, що батько родини поступив мудро, маючи забезпечуючу полісу на користь жінки і дітей. Це особливо є мудрим заходом, де жінка не є в симпатії з Теперішньою Правдою ні з поглядом чоловіка відносно недалекої майбутності, і коли жінка бажає обезпечення як охорони і для заспокоєння, і полегші її ума. Якщо думка чоловіка до певної міри годиться в тій справі з думкою його жінки, то вважаємо, що він добре зробить, коли буде вдержувати таке обезпечення. Ми не накликуєм до обезпечення, і коли йде

про автора, то він не має жодного. Ми лиш показуємо, що в Св. Письмі немає нічого такого, що регулювало б поступованням Нов. Створіння в цьому відношенні, і що кожний мусить послуговуватися своїм власним умом в зв'язку з його особливими обставинами.

Згідно з нашим сподіванням початок великого часу горя спаде незадовго на нас, десь між часом 1910, або 1912, а найбільше розгориться прикінці "Часів Поган", в жовтні 1914р. (Ці слова були писані в 1904 р. і тоді Автор, Бр. Руссел сподівався, що велике горе, яке дійсно пічнеться в 1914 р., зовсім закінчиться у всіх його трьох фазах - війна, революція і анархія - і ми бачимо, що це горе дійсно тоді розпочалось, однак це лиш була перша його фаза, яка дійсно вельми підірвала основи старого злого світу; віримо, що 1939 р. був слідуючою фазою, яка ще більше його розторощила, а який буде зовсім знищений в анархії, в третій фазі цього великого часу горя.- Редакція)

Початок горя не є точно позначений в СвЛисмі, це радше буде залежати від збігу обставин. Ми приходимо до висновку, що таке велике горе, така світова катастрофа не відбудеться так скоро, на це треба принайменше трьох літ, вона не може дуже довго тривати, бо є сказано, що коли б ці дні не були скорочені то "не спаслося б жодне тіло". В зв'язку з тими передбаченнями сподіємось, що фінансова буря перейде через Християнство, через інтереси, банки, обезпечення і вартість посілостей піде в долину; і це буде становити важну рису горя, створюючи розчарування і огірчення для сердець, які не мають нічого іншого, на що могли б надіятися і опиратися - вони не розуміють і не мають небесного скарбу.

Зовсім властиво можна припускати, що ті, що називаються товариствами братньої допомоги, впадуть перед регулярними товариствами обезпечення, тому що ці перші не мають капіталу і є узалежнені на звичайних оплатах членів. Ці товариства будуть щораз більше слабнути з причини зменшення членів, тому що небезпечний стан в часі горя підірве довір'я людей до 588

таких організацій. Упадок цих організацій, безсумніву, підірве надії багатьох людей і спричинить те, що ці особи не будуть прикладати великої уваги до земних користей. Тому кожний мусить рішити як йому поступати, як завідувати в справах свого майна і особистих приходів. Але ніхто з Нового Створіння, проваджений вірою в Господа, не буде почувати такого страху відносно майбутності, щоб це приводило до розпуки в його серці; така кляса також не буде так довіряти в людські середники охорони, чи обезпечення, щоб на них зовсім сполягала як на свій скарб, і опісля була розчарована у випадку її провалу.

Це ставить перед нами питання щодо систем, товариств, організацій тощо, і які привілеї має Нове Створіння в зв'язку з такими товариствами. Чи це є властивим для них бути членами цих товариств? Ми відповідаємо, що тоді, коли стоваришення Церкви є чисто релігійне, а робітничі і допомогові організації є в загальному чисто світськими, то тут є ще інші порядки, які злучують релігійні і світські риси. Так як ми розуміємо справу то Вільні Масони, Лицарі Питії тощо, переводять певні обряди і церемонії релігійного характеру. Ми бажаємо, щоб нас не розуміли, що ми хочемо боротись проти тих, які є членами цих різних орденів, так як ми не воюємо проти різних

сектанських релінійних системів. Ми ставимо на одному рівні всіх тих, які мають які-небудь релігійні церемонії, поучування тощо, і вважаємо їх всіх як частину Вавилону, частини, або кватери одних є чистіші, а частини інших менше чисті, але всі є повні блуду і замішання - проти Божого заміру, який є показаний в організації Первої Церкви і в інструкціях, даних про те словами і прикладами через надхненого Заснувателя і Його дванадцяти Апостолами.

Ми напоминаєм Нове Створіння, щоб вони не мали нічого до діла з цими напіврелігійними товариствами, клубами, орденами, церквами, але щоб "Вийдіть з поміж них і відлучіться, і до нечистого не доторкайтесь"(2Кор.6:17)

589

. їх речі, їх навчання, їх доктрини, їх убожування є для нас нечистим, хоча вони можуть не такими бути для них. Очі нашого вирозуміння стали відкриті і тому тепер для нас усі речі проявляютьсчя в новому світлі, так що речі, які ми колись любили, тепер не любимо, і речі, які колись ненавиділи, тепер любимо.

Але щодо інших товариств і орденів, які не мають жодних релігійних виявів, убожування, навчання чи звичаїв, але є лиш допоміжними обезпечуючими товариствами і які приймають ознаки і гасла тільки для відрізнення, або відносно інших товариств робочого народу і юній для спільної користі і також охорони проти несправедливости і для вдержування відповідної платні -ми не маємо нічого до сказання проти них. Вони всі говорять, що є зорганізовані по лініях справедливости, такої, яку ми можемо признати. Вони всі говорять, що не мають заміру виступати проти права, людського чи Божого. Тому ми не бачимо дійсної підстави противитись тим з Нового Створіння, які в своему отеченню вважають за властиве бути злучені з ними. Нашим власним вибором і нашою порадою для інших, так далеко як це практично стосується до їх справ, щоб були вільними від всяких людських організацій, злучені тільки з Господом і з тими, які мають Його духа. Ми всі знаємо опозицію, під якою робоча організація дійшла до свого існування, і коли б їх не було, то платня робітників була б напевно нижча, чим є тепер і також їх загальне положення було б гірше.

Проте, хоча ми відчуваємо загальну симпатію з ціллю тих товариств, то однак не можемо попирати всіх метод, які часом ці товариства стосують, бо кожний признає, що вони часом надуживають свою силу в диктаторський спосіб. Ми симпатизуємо з їх загальною ціллю, а це є тоді, коли вони противляться тому, щоб багатство стало зібране в руках самолюбних одиниць, які гноблять бідних. Однак радимо братам, щоб, коли мешкають в терені, де зорганізована робоча юнія має силу і старається про підвишку платні, щоб добровільно оплачували певні суми 590

на покриття їх організаційних видатків, так як би були членами і щоб це охочо чинили і слухали наказів даної організації, коли ці накази не противляться їх сумлінню. Але при тім, коли є можливість, нехай не стараються бути регулярними членами, пояснюючи свій стан в цей спосіб, щоб це не вражало товаришів праці і не противилось їхньому переконанні. Таке поступовання докаже, що бажання не бути членом, не є самолюбним відхилом від відповідальности за видатки цієї організації, яка старається вибороти для всіх кращі обставини праці.

Однак, коли організація так вимагає, щоб бути регулярним членом, то ми не знаємо жодного наказу в Писанні, чи якоїсь іншої причини, щоб забороняли таке членство - особливо, коли від цього членства залежить їх щоденний хліб. Нехай під такими умовинами стаються членами і нехай платять свої повинності регулярно, але не учащають на зібрання, хіба лиш тоді, коли думають, що можуть сказати "слово на час", яке може бути поміччю і для добра організації по лінії миру і справедливосте. У випадку страйку, нехай вони послухають наказу не йти до праці, але не брати жодної участі в чімсь, що може бути розбещеним, або противитись законові свободи інших; і про те треба вповні поінформувати чиновників товариства, так щоб вони не думали вимагати такої служби.

НАРУШУВАННЯ СУМЛІННЯ

Втручатися в чужі справи є теж гостро заборонено Апостолом, як зовсім незгідне з новим умом Нов. Створіння (1Тим.5:13; Шет.4:15). Настирливий є той, хто втручується в справи інших, з якими він не має нічого до діла. Навіть "сини цього світу" є теж досить мудрі в своему роді, щоб розуміти, що в так короткому часі цього життя, чоловік здорового ума не має так багато часу, щоб журитись і втручатись в справи інших; але повинен пильнувати свої, бо коли буде дуже інтересуватись і давати поради іншим (там де цього не потрібно) то буде занедбувати свої

591

інтереси. Нове Створіння сплоджене Господом до духа здорового ума, повинно добре розуміти цю правду, і дальше знати, що вони мають ще менше часу, чим світ, бо їх час не є їх самих, а його вони посвятили для Господа і Його служби.

Такі, хоча їм було брак природнього здорового ума щодо цього предмету, будуть звернені на властивий шлях через накази Писання, і через зрозуміння, що час є короткий для виповнення, бо мусить слухати наказу Писання відносно їх угоди жертви. Вони повинні також зрозуміти, шо Золоте Право, право Нового Створіння, забороняє чинити щось, що є споріднене з обмовою. Вони напевно не любили б, коли би хтось втручався в їх справи, і тому повинні бути обережні і чинити іншим те, що вони любили б, щоб їм чинити. Все ж таки Апостол розумів, що загальний дух світу є відмінний від цього, і тому напоминає святих досліджувати, практикувати і вчитись по лінії цього ж. Він говорить, "Щоб пильно дбали бути тихими, доглядали своїх справ"- 1Сол.4:11.

Ця природня вдача обережно стежити за справами других і подавати їм руку для поправи, і витягати порошину з ока свого брата, так як це Господь зілюстрував в Мат.7:3-5, часом атакує Нове Створіння в особливій формі. Вона говорить, що це є його обов'язком винаходити блуди, досліджувати, радити і картати. Як він над цим думає, то починає переконувати себе, що не чинити цього було б гріхом і тому він стається сумлінною одиницею, що мусить впихатися і втручатися в справи других - через неправильне зрозуміння справи і неосвічене сумління. Такі, часто щирі і добрі люди і правдиві Нові Створіння, натрапляють на прешкоди через цю помилку у всьому, що вони пробують чинити в Господній службі. Кожний повинен взяти себе в руки і навчитися, і пристосуватися до правила справедливости і любови згаданого повище. Він повинен навчити своє сумління добре розрізнювати між братерською любов'ю, а втручуванням в чужі справи, і так далеко як можемо спостерігати, більшість Божого 592

народу, так як і світ, менше будуть винаходити блуди і напоминати інших, після того як прийдуть до зрозуміння права любови і справедливости, що знаходиться в Золотому Праві.

Є дуже добре і безпечно запитати себе відносно кожної справи, що приходить нам на думку по цих лініях, Чи це е моя справа? В наших зносинах з світом ми після точного перегляду пізнаємо звичайно, що це не є нашою справою лаяти, чи картати його. Ми стали покликані Господом і відвернулись від дороги світу, щоб іти по вузькій дорозі, і це є нашою справою. Ми хотіли б, щоб світ полишив нас в спокою, щоб ми могли свобідно йти за Господом, і так само ми повинні полишити світ, звертаючись з нашим післанництвом Євангеліею до тих, які мають "вуха до слухання". Світ, який не є покликаний Господом і не ввійшов на вузьку дорогу, мас право тепер вибирати собі свою власну дорогу, і має право сподіватись, що ми не будемо йому перешкаджати, так як ми самі не бажали б мати перешкоди. Це не буде перечити ні шкодити тому, що наше світло буде світити і таким чином ми посередньо будемо проявляти постійний вплив на світ, хоча ми не картаємо і не вмішуємось в справи інших людей.

Коли це є справа інтересу, в якому ми є фінансове заінтересовані, то це не буде вказувати на вмішування в справи інших людей, але на пильнування свого власного інтересу, коли звертатимемо відповідну увагу в такій справі. Також це не є вмішуванням, коли родич хоче знати і керувати справами свої родини і свого дому. Але навіть тут особисті права кожного члена родини треба мати на увазі і їх шанувати. Чоловік є батько родини, якого вважається за голову і авторитет, і він повинен вживати свій авторитет в милий і розсудний спосіб. Особистість жінки, значить те, що вона любить і воліє, треба брати під увагу і як його представникови їй треба визначити всю силу і авторитет в засягу її праці, як його помічника і господині дому; і в його неприсутності вона

593

має представляти вповні його авторитет в усіх справах дому. Дітям також треба дати ті права, що прислуговують до їх віку, а родичі повинні вживати свій авторитет і нагляд, щоб держати порядок і добро в дома, те, що є для властивого розвитку його членів у справах умових, моральних і фізичних. Дітей слід скоро навчати, щоб не перешкоджали одне одному, не мішались в справи інших, але шанувати один одного права, і поступати лагідно і мило одно з одним згідно з Золотим Правом.

Цей напомин, щоб не мішатись в справи інших, ніде не є так важним як в Церкві. Брати повинні скоро навчитися з Слова Божого, як і з прикладів старших, що це не є Божим заміром, щоб вони втручувались до справ один одного, але, що Боже правило "Не говоріть зле про нікого"

відноситься тут так, як і де іноді. Думати і говорити про приватні справи інших, з якими ми не маємо прямої стичности, провадить до лихословлення і обмови, і збуджує ненависть, злість і колотнечу, і всякі злі діла тіла і противника, як про це Апостол говорить. (Кол.3:5-10) І через те часто є, що мале зерно лихослів'я є засаджене, і що з того виросте великий корінь гіркості, через який много є опоганені. Усі, які мають новий ум, напевно пізнають, яким поганим є це зло і всі з них повинні бути прикладом в цьому відношенню в своіх домах і сусідстві. Світовий ум може розуміти, що убійсгво і рабунок є злом, але тут треба вищого зрозуміння справедливости до оцінення духа Божого права - що обмова є убійством характеру і красти добре ім'я ближнього з якого-небудь приводу, є рабунком. До певної міри світські люди розуміють цю справу, і почування таких є виражене в словах поета, "хто краде в мене гаманець (мошонку), краде сміття..,але той, хто краде моє добре ім'я, краде це, що його не збагачує, але мене лишає дійсно бідним". 594

"БЛАГОСЛОВЛЯЄМО БОГА І ПРОКЛИНАЄМО ЛЮДЕЙ"

Не дивно, що Ап. Яків називає язик невгамованим членом, повний отрути смертельної. Не дивно, що він говорить, що цього члена в нашому тілі е найтяжче контролювати. Не дивно, що він каже, що він запалює круг нашого життя (Яків 3 розділ). Чи ж хто не мав досвіду по цій лінії? Хто не знає, що принайменше половина труднощів у життю виходить з невгамованого язика, що скорі і поривчі слова стягнули війни, які коштували мільйони грошей і сотки тисячі побитих людей, що вони є причиною половини судових розправ, і більше чим половину домових чи родинних клопотів, які турбують наш рід понад шість тисяч літ. Про цей язик Апостол дальше говорить, "ним ми благословляємо (хвалимо) Бога й Отця, і ним ми проклинаємо людей, які були створені на подобу Божу. Це не повинно так бути, брати мої." (9 в.) Християнин, який щойно дійшов до стану, де більше не краде в ближнього, ані не вбиває його, але який знецінює цього ближнього своїм язиком - зневажуючи, посуджуючи чи підриваючи його репутацію, його добре імено - є Християнином, який зробив дуже малий поступ на правій дорозі і який ще є далеко від умовин Царства небесного.

Усі знають як тяжко є конролювати язик, навіть після того, як ми зрозуміємо його злобну диспозицію (схильність) в нашій упавшій природі. Тому ми звертаємо увагу на одиноку властиву методу повздержування язика, або контрольования язика, а саме, через серце. Надхнене Слово говорить, "З повноти серця уста промовляють". Коли таким є правило, то це вказує, що коли ми маємо велику трудність з нашим язиком, то в великій мірі щось є невластивого з нашим серцем, і що наскільки будемо вчитися, тобто справляти наше серце, настільки буде нам легше контролювати наш язик. Уста, які стало говорять зневажливо про інших, вказують на гордість, зарозумілість, самовпевненість серця. Уста, які постійно говорять зле про

595

других, прямо або через натяки, показують, що позаду цього наше серце не є чисте і не є наповнене духом любови Господа - тому, що "любов не бажає лиха для ближнього", навіть в думці. Вона "не думає злого". Вона не дозволить собі підозрівати зло проти нього. Вона радше буде думати добре про нього і піддасть під сумнів зле говорення про нього.

Любов самого себе є досить сильно вкорінена в людстві, щоб здержувати язик від говорення чогонебудь для власної шкоди; і властива несамолюбна любов, що буде любити ближнього так, як себе самого, буде гидитися говорити щось понижуюче про свого ближнього чи брата, чи навіть кинути тінь на нього, так як не любив би робити цього для себе. Тому бачимо, що не грає ролі з якої сторони дивимось на це, то для Нового Створіння найважнішою справою є осягнення досконалої любови в їх серцю. Такий стан серця супроти Бога буде нас побуджувати більше до ревности і самопосвяти в співпраці для Божої служби, для служби Правді; коли йде про людей, то це буде побуджувати нас, щоб бути не тільки справедливими і милими, але думати і говорити ласкаво і люб'язно про всіх, так далеко як це є можливим. Це є Святий Дух, про якого наш Господь навчав нас молитись, щоб його одержати, і відносно якого Він заявив, що Небесний Отець є більш радий дати нам, чим земні родичі дають добрі дари для дітей своїх. Щирість молитви про духа святости, духа любови, вказує на те, що ми повинні палко бажати і старатись в думках, словах і ділах, щоб любов розлилась по всіх частинах нашої істоти. Таким чином ми будемо дітьми нашого Отця, Який є на небі, і будемо визнані за гідних Його любови і всіх дорогих річей, які Він приобіцяв і приготовив для тих, які Його люблять.

ТОВАРИСЬКІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ

Так довго як Нові Створіння мають ці смертельні тіла, вони мають через них соціяльну (товариську) сполуку з 596

природнши людьми, І через те мають певні громадські зобов'язання. Звичайно новий ум тужить за спільнотою з іншим новим умом і по мірі розвитку чеснот Правди, він не буде почуватись так добре з світським товариством, його замірами, амбіціями, літературою та змістом його говорення. Для багатьох повстає питання, До якої міри Нове Створіння, яке вважається за померше до земних справ та його інтересів, повинно мати сполуку з своїми приятелями по тілу - непосвяченими. Це є справа, яка вимагає серйозної застанови для кожного посвяченого; немає двох, щоб були в таких самих обставинах, і жодна порада не буде відповідною для всіх випадків.

Апостол радить, щоб ми не дружили з лиходіями, з тими, яких поступування не видається нам чистим, щоб ми мали нашу дружбу в згоді з нашим новим умом. Таке поступування буде, безсумніву, на нашу користь тому, поперше, що не буде постійно заохочувати наших упавших апетитів і природних зіпсутих нахилів, і по друге, допомагатиме нам до того, що Апостол дорадж ує, щоб думати, говорити і практикувати те, "що добре, що чисте, що справедливе, що чесне, що любе, що гідне похвали".- Фил. 4:8.

Однак, ми повинні бути заінтересовані тими, які є споріднені з нами тілесно, більше, чим світ в загальному. Тому, коли Дух Господа провадить і заставляє нас бути ласкавими і поблажливими для людства в загальному, то це означатиме, що наші почуття супроти родини повинні бути особливо пильними і, в міру нашої спромоги, помічними. Але, не зважаючи на те, згідно з нашою думкою і інструкцією Писання, та з прикладами, що нам полишив Господь і Апостоли, не було б мудрим для нас виявляти дуже особливу дружбу для нашої земної рідні, або, щоб принимати їх і трактувати краще навіть від членів дому віри. Ми вважаємо, що слова Апостола "Хто не дбає про своїх., є гірший від поганина" (ІТим.5:8) не включують такого дуже близького товариства. В загальному ми повинні застосовувати слова Апостола "Чиніть добро

597

всім, а зокрема рідним у вірі". Слідуючими після дому віри повинна бути наша дальша рідня.

Видно, що це було наміром Господа притягати разом Його послідовників як нову родину, як новий дім, "дім віри". І тому маємо часті напомини і заохочування для спільної дружби, спільної допомоги і регулярного зібрання, з обітницею, що де двох чи трьох збируться в ім'я Господа, то Він буде присутний з ними, щоб їх благословити; і що Його народ не повинен забувати збиратися спільно. Поступування нашого Господа було в повній згоді з Його даною нам інструкцією, бо бачимо, що в часі обходження Свята Пасхи, яке мало бути обходжене кожною родиною віддільне, (2Мойс.12:1-2І) наш Господь зібрався з Його дванадцяти Апостолами як віддільна родина - відлучена від усіх їх і теж Його минулих^ зв'язків. Цю саму ду^мку знаходимо в Його словах, коли Його повідомили, що Його мати і брати є на дворі і бажають говорити з Ним, то Він їм відповів, "Хто мати моя? І хто браття мої?' і показавши рукою на своїх учнів, сказав " Ото моя мати і браття мої, бо хто чинить волю мого Отця, що на небі, той мені брат, і сестра, і мати".- Мат.12:47-50.

Тому, поступаючи за цим божественним прикладом, ми повинні звертати наші почуття і симпатії більш особливо до співчленів "тіла Христового", співучасників Нового Створіння. Однак цього не треба розуміти, що воно анулює в якій-недудь мірі стислу правильність, або пристойність між статями (полами - чоловіком і жінкою) Нового Створіння; це також не означає, шо невіруючий чоловік або жінка, мають бути занедбані, що час і дружба має бути віддана для тих, що мають новий ум. Противно, обов'язком кожної сторони є, щоб друга сторона (чоловік, або жінка) мала відповідну вигоду, привілеї і товариство. Це знова не означає піддаватись під тиранство, таке, де не було б мудрого забезпечення, щоб придержуватися Божого наказу, "Не забувайте зібрання свого., і то тим більше, як ви бачите, що наближується цей день".- Жид. 10:25. 598

УСІХ ШАНУЙТЕ

"Поведіться як вільні, а не як ті, що використовують волю на прикриття зла, але як слуги Божі, усіх шануйте, братство любіть, бійтеся Бога, царя поважайте," 'Віддавайте кожному, що йому належиться, кому податок, тому податок, кому страх, тому страх, кому честь, тому честь. Не будьте винні нікому нічого, крім любови один до одного."-Шет.2:16,17; Рим.13:7,8.

Нове Створіння, звільнене від суперництва і амбіцій тілесної волі, і надхнене благородними і чесними поривами Св. Духа, не має нагоди до гордости чи зависного суперництва, яке перешкоджало б правильному оціненню добрих якостей серця і ума інших. Він повинен бути задоволений розпізнати і вповні признати земні права і вимоги інших - він зрікся своїх власних земних прав та претенсій на користь духових, небесних. Такий зовсім природньо буде найбільш щиро визнавати великих цього світу і буде найбільш послушним до законів і вимог права, за вийнятком тоді, коли б вони були противні небесним вимогам та законам. Сьогодні дуже мало є таких земних володарів, які вважали б це за переступ, коли б хтось визнавав найвищого Творця і найвищу вірність для Його законів. Тому, Нове Створіння повинно знайтись між тими, що найбільш заховують право в теперішнім часі -не бунтівники, не сварливі і не вишукуючі блуди в інших. Дійсно, то вони бачуть більш виразно, чим інші, підстави до винаходження блудів, бо вони бачуть недосконаліть в усіх теперішних установах, основаних на законі самолюбства. Але вони також бачуть, своїми очима вирозуміння, які стали освічені через Слово Боже, що людська агітація і революція с безсильна привести потрібну зміну; навіть коли б людські зусилля були десять разів сильніші, то напевно і так були б ще далеко від досконалости, яку Господь нам показує; Господь заохочує нас, щоб ми вірили, що у властивому часі, під володінням Царства, Він встановить такі обставини, в яких воля Божа

599

буде виконуватись на землі так, як виконується в небі.

Розуміючи важливість людського старання, Нове Створіння має духа здорового ума відносно теперішнього стану, якого не мають інші, що менше це бачуть. Він бачить, що навіть найгірша форма людського уряду, навіть диктаторство, що злорадно вживає силу і авторитет для вдержання порядку і права, є краща, чим було б беззаконня і анархія. Він також пізнав, що Великий Бог Єгова інтересується цими справами, і що Його способи, і час є мудрими, і відповідними до осягнення такого наслідку. Тому Нове Створіння є терпеливе, веселе і має надію. І як Ап.Яків говорить, "Будьте терпеливі, Браття,., бо прихід Господній наблизився" (Яків 5:7,8). Незабаром Царство запровадить благословення і праведність для цілого світу.

Нове Створіння чує також повідомлення Господа "Не палай гнівом на злочинців" - бо у властивий час вони зникнуть. (Пс.37:1,2) Тому, коли для інших є важним говорити про різні справи політики, доброго чи злого уряду, фінанси тощо, Нове Створіння, противно, розуміє, що Бог передбачив теперішню ситуацію, і рішення вже стало зроблене щодо теперішних самолюбних інституцій "Мене, мене, текель упарсін - Ти став зважений і знайдений легким" (Дан. 5:25-28). Він розуміє, що Божий вирок показаний в Писанню, с правильний і незмінний, і він жде терпеливо на Господа, Який змінить ці справи згідно з Його волею і ласкавими обітницями. І хоча він розуміє, що це означатиме велике горе для світу, Нове Створіння відпочиває в Божій обітниці, і в руках Христа лишає ключі завтрішнього дня. Він розуміє, що його слова, або думки, або діла не можуть змінити остаточного наслідку, і його серце відпочиває вірою в мудрість і силу Божу. Говорячи про Нове Створіння в зв'язку з надходячим часом горя, пророк говорить, "Бог серед нього, він (Сіон) не захитається" - його довіря і сполягання, і віра є добре угрунтовані, не в забобонах і пересудах, але в живім і триваючім Слові Божім.- Пс.46:5. 600

Нове Створіння знас, що не є і не було б властивим страшити світ відносно горя. Він насамперед пам'ятає, що Господь особливо заявив, "ніхто з безбожних не зрозуміє". (Дан.12:10) Він також пам'ятає, що бідне стогнуче створіння має так досить тягару носити щоденно, без того, щоб страшити його про надходяче горе (Це було писано в 1904 р.) якого воно не зможе відвернути, і що "Доволі кожному дневі своїх турбот". Хоча вони не будуть здержуватись "проголошувати всю раду Божу" для тих, які дають певні докази, що мають вуха до слухання, вони будуть в мудрий і властивий спосіб уникати побуджувати до злости тих, які не оцінюють Господа, ні Його Слова. Вони не будуть кидати перел свиням, але мудрість, яка походить згори, буде в них - насамперед чиста, потім спокійна, лагідна, покірлива, повна милосердя та добрих овочів".- Яків 3:17.

Віддаючи честь людям, шануючи їх після їх характеру, або чину, і слухаючи права, не означає конечно учасництва чи мати сполуку з світом в чинності його правління. Скажім, що десь стало запропоноване право, яке змушувало б усіх людей голосувати; там, де це право стало прийняте, то Нові Створіння, ставшись підлеглим йому, повинні без нарікання виказати послух для нього; і виконуючи цю вимогу, вони повинні згідно з своїм найкращим зрозумінням голосувати на такого,

якого вважають за найкращого кандидата. Однак, коли немає такої вимоги, нашою радою було б, щоб вони заховували цілковиту невтральність в політиці і зовсім уникали голосування. Нашою причиною є це:

(1) Згідно з нашим розумінням, ми не можемо сподіватись знайти когонебудь відповідного на таке становище.

(2) Ми не сподіємось, щоб наш голос міг мати вплив на результат вибору.

(3) Ці з Нового Створіння, які мішаються до політики і її аргументів, пізнають не тільки, що в тім всім їх час є зайнятий, але також їх енергія і засоби, а це все є посвячене для Господа, для небесних річей, щоб

601

поширювати новину великої радости. Не тільки це, але й їх ум буде зайнятий цими політичними справами до такої міри, що це може поважно пошкодити їх приватному думанню, медитації над вищими і кращими речами - їх духовій сполуці з Господом.

(4) Ті, що голосують на чоловіка, або на партію, стаються менш більш зобов'зані піддержувати вислід вибору (голосування), коли б зайшла потреба то з мечем і стрільбою. І хотяй це є правда, що кожний горожанин може, під законом, бути покликаним боронити з зброєю в руках права і інституції, під якими він живе; помимо цього, беручи активну участь у виборах, такий бере на себе більш особливе моральне зобов'язання і відповідальність за наслідки загального поступування уряду, якого він в цей спосіб підпирав. Тому ми воліли б зайняти таку позицію, яка була б найбільш похвальною для Господа, для суспільства і для нас самих, а це була б позиція чужинця. (Пс.30:126 1Пет.2:1І) Чужинець має бути послушний для права держави, і так само ми. Чужинець мусить платити податок, так само і ми: чужинці можуть старатися про опіку і охорону, і то саме нам прислуговує. Але чужинців не змушується, щоб іти боротися проти власного царя, для якого вони визнають вірність; і ми воліємо бути в такому стані, так далеко як це с можливим, тому що ми є "перенесені в Царство улюбленого Сина Божого" - в його зародковому стані.- Кол.1:13.

Чи ж ми не є піддані цьому великому Цареві? І чи не всі царства цього світу є пов'язані з "князем цього світу" і його правом самолюбства? Отже, чи ми не є чужинцями і теж пілігримами тут, і до певної міри іноземцями? Це є властивим, щоб ми любили і цінили кожне добре право і усіх слуг земного права і тішились, що більшість Нового Створіння жиє під найкращою формою цивільного уряду, якого можна знайти на цілім світі сьогодні, і оцінювати це як Божу ласку і благодать. Тому ми не лихословимо нашій родимій країні, їй правителям та її законам, але це не означає, що ми мусимо боротись тілесною зброєю за них, 602

або, що мусимо збільшувати нашу відповідальність через голосування за них.

Правда, держава не завжди може звільнити цих, що противляться війні, щоб не брали в ній участи, хоча різні цього рода добрі заходи вже були в минувшині зроблені для деяких, що подібно до нас, вірили, що війна не є справедливою тощо. Такими були Приятелі (Френдс) і Квакри і вони були звільнені з військової служби. Від нас може бути вимагано, щоб виконувати військову службу, не зважаючи на те, чи ми голосуємо, чи не голосуємо; і коли була б такою вимога, то ми повинні повинуватись і вважати, що Господь дозволив на конскрипцію і що Він є в змозі так покерувати, що це остаточно вийде на добро для нас і для інщих. В такому випадку ми вважали б за властиве пояснити справу відповідним старшинам наше становище і попросити про приділення нас до медичного відділу, де наша служба буде свобідно виконувана без нарушування нашого сумління - але навіть, коли б ми були змушені служити як воїни і стріляти з зброї, то ми не маємо почуватись, що мусимо стріляти до наших ближніх.

НОВЕ СТВОРІННЯ І МОРАЛЬНІ РЕФОРМИ

Кожний член Нового Створіння мусить з конечності симпатизувати з моральністю, праведністю і різного роду добротою. Він бажатиме бути чистим не тільки в серці, але, коли це розвивається, то це напевно вестиме його до чистоти його особи і навичок, і також включатиме не тільки одежу, але й уста (мову). Проте такі не будуть тут робити таких помилок, як світ робить, думаючи, що те, що входить в уста, є більш поганим, чим слова, які виходять з уст. Чистота серця вестиме до чистоти і правди його уст, і дальше до обережности відносно того, що їсти і пити і в що вбиратися - для того, щоб прославляти Бога в своїм тілі і дусі, які є Його. Ми не повинні накладати на когось пут і кайданів, які не знаходяться в Слові Божім.

603

Кожний член Нового Створіння мусить зрозуміти так далеко, як можливо, що шлюб його посвячення заторкує кожний чин його життя. Тому, якщо він був схильний до пиятики, чи обжирства, чи до якоїнебудь поганої звички, то він повинен добре і з молитвою роздумати, чи він у всіх речах прославляє Господа і чи через те має добрий вплив на своїх ближніх. Припускаємо, що дуже мало з Нового Створіння буде думати, що вони прославляють Господа через їдження і пиття, яке буде перешкоджати в якій-небудь мірі в їх умовій, моральній і духовій чинності. Напевно більшість зрозуміє, що наші таланти і здібності є дуже послаблені через упадок і тепер потребують скріплення, а не підривання та послаблювання.

НОШЕННЯ ДОРОГОГО ОДЯГУ

Можемо сильно твердити, що ніщо не є задобре для правдивої, вірної, доброї Божої дитини, яка посвятила своє життя і все для Божої служби. Ми можемо також думати, що, безсумніву, Ангели в небі і все небесне урядження є чудовим і славним у своїому вигляді і що краса і велич представляють Божий ум і волю відносно Божого народу. Дивлячись на ці справи з цієї точки погляду, ми з початку можемо бути схильні сказати, що члени Нового Створіння можуть правильно прикрашувати свої смертельні тіла золотом і клейнодами, і дорогою одежею, але перш ніж рішимо так чинити, пригляньмося другій стороні цього питання - на причину, чому Нове Створіння не повинно вельми і надмірно прикрашувати свого смертельного тіла.

(1) Надмірна особиста прикраса звичайно провадить до певної пихи, і ми всі знаємо, що любов показуватися, любов виглядати гарно перед другими, є особливою спокусою для упавшого тіла і є некорисною для розвитку духа покори і скромности. Тому все, що допомагатиме до гордости, а шкодити покорі, буде йти проти добра Нового Створіння.

(2) Більшість людського роду не може дозволити собі 604

на надмірне прикрашування свого тіла з причини бідноти і вони, будучи контрольовані упавшими нахилами людського ума, дивляться з зависло на багатих, особливо на тих, які надмірно показують своє багатство. Тому дух любови буде підказувати Новому Створінню брати під увагу обставини і почуття інших - не побуджувати їх до заздрости і зависти і т.п., не робити так, щоб їх життя і стан виглядали їм більш прикрим і мізерним в порівнанні до інших.

(3) Кожний член Нового Створіння зробив посвячення усього свого для Господа і Його служби і він має вживати все, що приходить до нього з добра цього світу, не так, щоб це надуживати, але згідно з прикладом Того, Який стався нашим Спасителем і Провідником і Господом. Взір виставлений нам вказує на жертву - не тільки часу і впливу, але також багатства тощо, "Той, Хто був багатий стався бідним задля нас". Тому, кожний член Нового Створіння, наскільки він розуміє свою угоду і старається виповнювати її вимоги, пізнає, де краще може вживати свої гроші надарені йому як управителеві, чим витрачувати на багаті строї, які можуть пошкодити не тільки йому, але й іншим. Він буде старатись вживати кожний гріш так далеко, як це є можливим, для Господньої служби.

Віримо, що буде властивим тут звернути увагу на факт, що посвячення, яке не дозволить нам витрачувати гроші на клейноди і дуже гарне убрання, не буде більше вірно виконуване нами як управителями, якшо будем вкладати гроші в бонди чи реальності і т.п. подібно як би видавали на себе, на дорогі строї, чи марнувати на наші доми. Гроші мають свою вартість там, де їх можна правильно вживати, і кожний член Нового Створіння, який має майно, повинен старанно роздумати про свою відповідальність управління, (завідування) і завідувати, або розпоряджати ним так, щоб це було згідно з його розумінням, що такою є Божа воля. Він повинен пам'ятати, що всі тенденції і нахили упавшої природи є по лінії

605

самолюбства, і що тому новий ум мусить боротися з таким успосібленням тіла, і мусить його побороти, якщо має виграти нагороду.

Якщо світський чоловік з високими принципами заявляє, що він не є Християнином, але, що коли б він мав взагалі якусь релігію, то був би так як буддиста, який виставляє правило, що це є "ганьбою для кожного чоловіка вмирати багатим", отже як багато більше повинен член Нового Створіння відчувати - що це було б встидом для них, коли б вони, посвятивши все своє для Господа,

марнували посвячені гроші нерозважно для себе, або старались нагромадити цього майна багато, коли до цього бачуть нагоду, замість вживати свої таланти там де є потрідно в службі для Господа. Ціле створіння стогне, мучиться в болях, так як Апостол говорить, і як Господь пояснює, що ми завжди маємо бідних між нами. Безсумніву, що всі, які мають добрі пориви, знайдуть багато нагоди для милосердя і добрих діл, і милостині в спосіб світський і в тимчасових речах. Наскільки більше Нове Створіння повинно в мудрий і поміркований спосіб завідувати своїми особистими справами, і пильнувати, щоб вживати всі нагоди, які бачить довкруги, розділюючи духові добра, яким Господь так щедро їх наділив. Можливо, що вони зможуть через такий провід перенести для других шату Христової справедливости і хліб, що зійшов з неба; що через таке мудре керівництво і управлювання вони можуть більше проявляти славу Того, Хто покликав нас і їх з темряви у дивне своє світло, коли дозволять, щоб їх світло світило щораз ясніше. Безсумніву, є це властивим дати Його народові нагоду служби в цій справі, шоб показувати свою посвяту і вірність як управителі, що Господь полишив свою справу в такому стані, що постійно апелює до Його посвячених, щоб відрікались себе і брали свій хрест, і йшли слідом за Ним, Якого Бог послав бути нашим прикладом.

Ми не наполягаєм, щоб хтось сам стався бідаком, стався залежним на милостині інших, віддаючи все своє 606

для Господньої служби і навіть не лишаючи насіння, з якого міг би сподіватись в майбутності овочу, тобто користи. І ми не стараємся когось переконувати, щоб жертвування було виконуване до такої скрайности, що через те Господній народ виглядав би диваком, скупарем і нуждарем. Ми розуміємо, що відповідним убранням є те, яке є чисте і охайне, і відповідне до оточення і обставин, і не настирливе для очей, і відповідне до фінансових засобів. Напевно, що Нове Створіння повинно бути прикладом для світу по цій лінії. Головно, вони повинні бути особливо обережні, щоб не вбиратися поза їхні обставини і можливості, не показувати багатства, якого вони не мають, але завжди так вбиратися, як на це позволяють їхні можливості - заробіток, чи інші приходи; Господній народ має жити в міру своїх можливостей, не тільки, щоб могли мати певні засоби наперед для звичайних потреб, але також, щоб могли бути приготовані виявляти побожні якості доброти, щедроти і милости для інших, коли б зайшла потреба.

РОЗДІЛ 15

ВОРОГИ НОВОГО СТВОРІННЯ

Найбільшим ворогом Нового Створіння є його "старий чоловік" - стара воля. Стараймось уникати загальної помилки щодо цього предмету. Не думаймо про Нове Створіння як таке, що має два уми, дві волі. Писання подає, "Чоловік двоєдушний не статечний у всіх дорогах своїх", незадоволений з себе і не прийнятий Господом. Нове Створіння не є двоєдушне. Воно має один ум, одного духа, одну волю і цією новою волею є Дух Христів, Святий Дух. Замість частинно принимати ум Христа і частино задержувати свою власну волю, Нове Створіння виконює повне посвячення своєї старої волі для Господа і відтоді ця стара воля вважається за помершу і є усунена від контролі його справами. В такий спосіб воно є прийняте як член тіла Христового - не мати свої власної волі, але дозволити, щоб воля Голови контролювала ним. Це було в такий спосіб, що посвячуючий стався Новим Створінням в Христі і пізнав, що "старі речі проминули, а всі сталися новими". Ці, що не піддалися (Господу) в такий спосіб, не сталися членами Екклезії, тіла Христового, хоча вони можуть бути членами "товаришів віри", з яких походять усі члени "тіла", "вибрані".

Але, хоча стара воля стала зовсім і назавжди відкинена і вважана померщою $_{и}$(через Господа і всіх тих, що дивляться на справи з Його точки погляду), і тоді як тіло вважалось за померше також по відношенню до гріха, а живе для Бога, оживлене обітницями, і припроваджене під контролю нової волі (Рим.6:11; 8;11), все ж таки, ця смерть тіла і його волі, і це піднесення тіла як слугу нової волі, 608

щоб служити Господу, Правді під "Золотим Правом", є тільки почитаною, або зарахованою справою. "Померший" і "живий" стан мусить бути постійно вдержуваний через опозицію нової волі, щоб стара воля не мала впливу на тіло. Якщо нова воля стане байдужна і не здоліє вживати смертельного тіла все як свого слугу для вищих духових річей, то тіло скоро вийде з під його контролі і буде мати свої забаганки, які є зовсім противні новому умові і інтересам Нов. Створіння. Тому це останнє мусить бути постійно на сторожі проти всякого бунту тіла і, як Апостол говорить, мусить держати давню свою волю і його прагнення під повною контролею, - мусить постійно умертвлювати амбіції і бажання тіла. Апостол це добре пояснює, коли говорить про себе "морю і підневолюю тіло моє, щоб проповідуючи іншим, я сам не став непридатний" - міг не здоліти запевнити собі свого поклику та вибору. - 1Кор.9:27.

Надхнене Слово Боже говорить "Лукаве над усе в світі є людське серце, і ледаче" (Єрем.17:9) - не фізичний орган, який називається серцем, але те, що серце представляє в Св.Письмі, а саме, природні почування. Нове Створіння дістає нове серце, нову волю, новий стандарт почувань, в якому на першім місці є Бог і Його праведність, і правда, і план, і воля; і в якому інші речі занимають місце пошани і любови в пропорції до їх згоди з Господом і Його справедливістю. Для тих, що посідають це нове серце, усі члени Нов.Створіння є на першому місці, і тому, як говорить Апостол, любов до братів є найкращим доказом спільноти з Богом, як Нового Створіння. Але це не повинно перешкаджати, щоб признавати згідно з справедливістю наших зобов'язань супроти других.

Нове Створіння, нове серце, нові почуття є постійно атаковані його ворогами: старим серцем, старими почуттями, самолюбною схильністю. Старе серце, бачучи, що Нове Створіння має наказ від Бога, щоб бути поміркованим і жичливим для інших, часто старається обманити нове серця, кажучи: Тепер ти вважаєш мене

609

мертвим, ти усунув мене і я є мертвим по відношенню до того чим я було; тепер я не є це саме старе серце, яким було передтим, але ти мусиш теж дещо зважати на мене. Ти не мусиш трактувати мене так строго, бо ти повинен знати, що я зробило великий поступ і на мене не треба класти завеликого тягару, бо це не буде справедливо. Ти повинен бути до певної міри самолюбним. Ти повинен старатися більше про себе і про свою родину, не лиш про їх конечні потреби, але про багато більше і повинен старатись, щоб їм дати багатство і визначне місце між людьми. Ти повинен посвячуватись для них.

Як звідничим є це старе серце! Як правдоподібними виглядають його неправильні думання! Але, як багато переконалось, що це привело їм смуток. Як багато впали в сильця і їх новий ум впав в неволю старого! Як багато впало в неволю через обману старого серця! Одним з його улюблених аргументів є, що для Нового Створіння є сказано, щоб "Так далеко, як це є можливим, жийте в згоді з усіми людьми". Цю загальну пораду Апостола воно старається поставити вище, чим заповіді Господні, а саме: (1) що ми маєм любити, служити, шанувати і слухати Господа цілим нашим серцем, умом життям і силою; і (2), що ми маємо любити ближніх як самих себе. Це не дозволяє на мир за всяку ціну. Якщо старе серце, старий ум, стара воля зможе нахилити нове серце до компромісу (до уступства) правди і обов'язку задля спокою, то тут не буде кінця його вимогам, і наслідок буде такий, що Нове Створіння незадовго буде для справи спокою переступати саму основу, саму суть свої угоди з Богом, і буде вповні піддаватись під стару волю, хоча воно цього не бажає - і навіть буде боротись проти старої волі, однак буде підневолене нею через оману і звідниче перекручення Божого Слова..

Коли нова воля є в такий спосіб заатакована, вона повинна відкрито заявити, що хотяй мир є пожаданий в дома і усюди, то проте мир не є найголовнішою річчю, чи вимогою, згідно з Божим велінням і обітницею. Дійсно, 610

611

Господь перестерігав тих з Нового Створіння, що, як вони будуть жити побожно, то напевно будуть переслідувані - а переслідування не означає миру з усіма, але противно. Він запевнив їх, що напевно як вони дозволять, щоб їх світло світило в темноті, то темнота не буде любити світла і буде його поборювати, і, якшо можливо, старатисьме зневолити власника світла, щоб він сховав його під стіл; і для того, щоб зневолити до захования цього світла, темнота виповість йому війну, а це зовсім не означає миру. Але Господь запевнює нас, що це є проби для Нов. Створіння -що воно мусить

рішити, що мир, або спокій, який є так важний для нього, не є миром тіла, але миром серця, "мир Божий, який перевищує всякий розум".

Нове Створіння мусить навчитися, що воно може мати цей мир Божий, який переходить всяке розуміння, щоб він панував в його серцю, хоча зовнішні обставини не будуть спокійними, але противно; що зате обставини повної гармонії з Богом є нагородою для нього за його вірність, не дивлячись скільки це буде його коштувати і скільки він буде жертвувати. Тому, коли пожадливості тіла вимагають, і коли ці, що є близькі нам через земні зв'язки, переконують нас і стараються наклонити нас до чогось, то Нове Створіння мусить подумати і взяти під увагу, що є його першим обов'язком, а саме, що воно має любити і служити Богу цілим серцем, умом, силою і цілим своїм єством, і що вся діяльність з родиною, тілом, сусідами мусить бути піддана під його основне право послуху до Бога.

З другої сторони Нове Створіння повинно уникати Фанатизму - уникати чинення річей лиш тому, що вони не є милі для нього, ні для інших; мусить уникати судити та думати, що Господь є проти його нахилів. Це вимагає доброго і пильного досліджування Божого Слова і духа, і принципів, які лежать в основі Божих вимог, щоб Нове Створіння могло властиво стосувати вказівки Божого Слова до всіх справ його щоденного життя. Небагато є схильні так чинити. Більшість є схильна до задоволення свого тіла

і тому вони мусять пильнуватися по цій лінії - щоб не ходити по тілу, задавольняючи його і служачи йому, і через те йти в інший напрям від того, який вибрали, коли посвятилися. Або, коли вони не ходять за тілом, в значенню задоволювання його бажань, вони потребують бути особливо на осторозі, щоб тіло не здержувало їх від поступовання по духу, від роблення поступу в духових речах - щоб не старалось привести духовий розвиток до застою, і через те перешкодити їм розвиватися в вірі, та інших овочах Духа, і остаточно перешкодити виказати свою вірність і осягнути побіду, а з тим і велику нагороду співнасліддя з Христом в Царстві як член Малого Стада.

Ми повинні мати завжди на думці, що Нові Створіння посвятили всі свої земні тілесні інтереси на жертву, і що нічо менше від жертви не дозволить їм, як Новим Створінням мати повний розвиток і бути "достойними участи в спадщині святих у світлі" - для участи в першому воскресенню до слави, чести і безсмертя, як члени тіла Христового. Одиноким ограниченням в цьому напрямку повного жертвування є тоді, коли життя інших осіб є переплутане з нашим, і де Золоте Право вимагає певних ограничень в нашій жертві і наполягає, щоб певні відповідні посвяти були зроблені для наших дорогих споріднених з нами тілесно, які не злучились з нами в цім жертвуванню.

СВІТ ЯК ВОРОГ НОВОГО СТВОРІННЯ

Усе, що відноситься до цього теперішнього злого світу є більше чи менше в незгоді з праведністю і тому більше чи менше противне для Нового Створіння і його праведного стандарту. Закон світу можна в загальний спосіб зобразити як Самолюбство - помимо того, що світ претендує, що він є дуже справедливий. Не належимо до тих, які говорять, що всі права і всі реґули в світі є злі; противно, ми є часом здивовані, коли бачимо як гарні і добрі є права Християнства - як мудрі, як справедливі, як І

шляхетні - багато з них є на те, щоб хоронити інтереси слабих проти сильних, і щоб показувати справедливість для всіх. Але тому, що самолюбство так пересякло кожну думку, слово і чин цілого світу, то це не дивно, що його найвище розуміння справедливости с часом перекручене і спотворене.

Ми, противно, дивуємось, що бідне упавше людство могло осянути, або витворити таку чудову систему прав та регуляцій, які знаходимо в конституціях Англії і Америки та інших країнах. Ми не сумніваємось, що Закон даний через Мойсея і поширений, і пояснений словами і прикладами нашого Господа, і також пояснений опісля Апостолами, багато спричинився до того, будучи в дійсности базаю, основою цих людських законів. Все ж таки кожний признає, що людське самолюбство постійно бореться з своїм власним людським поняттям чистої справедливости, стараючись її усунути, або зовсім, або хотяй частинно. І це безупинно тепер поширюється на велику скалю в світі, і є головною трудністю і боротьбою Нового Створіння.

Світ і його дух гордости і самолюбства тощо, мусить бути розпізнаний і визнаний за головного ворога Нов. Створіння. Цілий світ людства, керуючись в загальному "духом цього світу", є звернений і посувається в один напрям, немов велика ріка, яка в деяких своїх частинах пливе скорше,

а в деяких поволіше, але помимо того, всі йдуть в цей самий загальний самолюбний напрям. Нове Створіння через своє посвячення, через духа нового ума, є зобов'язане йти противним шляхом, і тому має спротив від усіх сучасних популярних течій, теорій, сентиментів, традицій тощо, їх вважають за відмінних людей. Наслідком цього вони є виставлені на боротьбу з тими, що йдуть в противну сторону і з якими стрічаються. Цих зустрічів, чи ударів не можна уникнути, отже це не означає і не вказує на зовнішний спокій, лиш зовнішнє тертя, на боротьбу; однак ця зовнішна боротьба може означати внутрішний мир і радість, тому що тут с зрозуміння, що Бог признає і

613

одобрює наше поступовання.

Світові цілі і стремління, і методи не завжди с погані і несправедливі, але навіть його найбільш шляхотні стремління і цілі є загально противні до тих з Нов. Створіння, тому що світ поступає під впливом людської мудрости, а Нове Створіння має мудрість з гори. Людська мудрість має своє поняття про релігію, вважаючи її як засіб держати злих людей під контролею. Він має своє поняття про моральність, доброту, віру, надію і любов - він не може розуміти відмінного становища Нов.Створіння, і є схильний вважати його погляд, як скрайний і немудрий, не розуміючи Божого плану, не оцінючи з Божої точки погляду марноти теперішнього життя, в порівнанню до майбутнього життя. Людська мудрість теж не розуміє і не оцінює того, що усе людске старання відносно дійсного людського піднесення, є дуже незначним, коли його протиставити і порівняти з величавим влаштуванням, яке Бог приготовив, і яке буде виявлене і успішно діяти в Царстві, так скоро, як тільки праця цього віку буде закінчена - як скоро вибрана Церква стане випробувана, признана і прославлена.

Тому Нове Створіння не повинно бути здивоване, якщо світ його ненавидить - навіть морально і релігійно успосіблені люди в світі. І ця ненависть і опозиція світу, які часом є пов'язані з такими неприємностями, і пробами вірности і терпеливосте, мають бути принимані з тихістю, бо ми маємо пам'ятати, що світ ще є дальше засліплений "богом цього світу" і не бачить "великих і дорогоцінних річей","глибоких річей Духа", в світлі якого лиш ми, з ласки Божої, є в змозі вважати всі речі - страти, труднощі, проби тощо - як "речі неважні, малоцінні" щоб тільки здобути чудові речі, обіцяні в Слові Божім. Піддатися духові світу, дозволити, щоб його почування мало верх над нами задля його ^ миру, було б доказом, що ми менше цінимо Господа, Його правду і привілей служити Йому. Наслідок того був би такий, що, наколи ми не стратимо всього, вертаючись зовсім до світу, то ми напевно стратимо 614

нагороду і матимемо участь у великій громаді І вийти з великого горя до нищого місця в зв'язку з майбутньою славою.

Апостол виразно напоминає "Не любіть світу, ні того, що в світі. Коли хто любить світ, нема любови Отцівської в ньому" (ІЙоана 2:15). Тому ми повинні бути на осторозі проти яких-небудь познак симпатії, чи сполуки з духом світу. Це не означає, що ми не маємо мати симпатії до наших приятелів, яких ми називаємо світовими - щоб ми були зовсім байдужі для їх інтересів і т.п., але це означає, що маємо віддавати кожному те, що йому належиться, честь, кому честь належиться, заплату, кому заплата належиться, симпатію, для кого симпатія є властитвою, однак ми маємо розрізнити між нашими приятелями і ближними, які ще є дальше під впливом противника і духом світським, або успосібленням, яке ними керує і їх обманює.

Отже ми не можемо симпатизувати з жодними теперішними інституціями, які є основані на самолюбстві, і в більшій або меншій мірі є в опозиції до Божого Права, до Золотого Права. Часом може бути так, що це буде конечним провадити наші справи по лінії переважаючого самолюбства в світі, але серця наші повинні завжди бути звернені в такий напрям, в якому ми не будемо в симпатії з самолюбними принципами злого, але будемо тужити за пануванням Золотого Права вповні і в усіх справах життя, і так далеко як можливо, застосовувати це право в наших зносинах з світом.

Це не є нашим завданням тепер перемінити світ і зреволюціонізувати суспільство і його методи. Цю величезну працю Господь полишив для себе, і юна буде вповні виконана в цьому "великому дні", який скоро приближується. В міжчасі Господній народ, під керівництвом Його Слова - хоча в світі і з конечности мусить мати до діла з його справами та звичаями - не має любити, ні симпатизувати з ними. Противно, він має зрозуміти, що для того, щоб держатись близько Господа і

бути в симпатії, бути в згоді, з принципами Його справедливосте, то це з конечністю буде вказувати на таку саму опозицію, яку Бог має до всякої форми та міри неправди і несправедливосте, невірносте, беззаконня - в церквах, в державі, в фінансах, в політиці і в суспільних звичаях та практиках.

Бачучи більш виразно, ми думаємо, що деякі пішли задалеко в осуджуванню теперішних інституцій, і це в такий невластивий спосіб, якого ні Господь, ні Апостоли не дораджували, не похвалювали і не показали на прикладах в їх словах чи ділах. Ми повинні пам'ятати, що світ в загальному живе після такого взору, якого оцінює і вважає за найвищий, і що вишукування хиб, яких ні світ, ні ми не можемо направити, є чимсь гіршим чим тільки марнованням часу, тому що це спричинює незадоволення, знеохочення, відразу і інші небажані наслідки. Йоан Хреститель дав добру пораду по цій лінії, коли один римський воїн запитав його щодо правильного поступування в життю, він сказав: "Нікому кривди не чиніть (не переступайте закону та регул, які ви повинні заховувати у вашій поведенці з іншими) , ані не оскаржуйте фальшиво та будьте задоволені з вашої платні" (Луки 3:14). Спричинюватись до того, щоб робити людей незадоволеними з теперішнього стану та обставин, є дуже немудрим. Противно, вплив, дух, схильність Нов. Створіння повинні завжди бути до миру, і якщо ми не можемо хвалити теперішних інституцій, то також ми не повинні особливо їх засуджувати.

В таких справах ми повинні йти за прикладом Архангела Михаїла, Який не видав проти сатани докоряючого осуду, лиш сказав: "Нехай Господь докорить тобі" (Юди 9) - у Його властивім часі і у властивий спосіб. Розуміючи, що Господь осудить теперішні інституції, установи і організації в своїому властивому часі і в свій спосіб, ми можемо сказати собі разом з Апостолом: "Будьте терпеливі, брати, аж до Господнього приходу ..і скріпіть свої серця, бо Господній прихід близький" (Якова 5:7,8) - вже 616

не задовго буде встановлене Його Царство, в якому усе зло, і беззаконня, і несправедливість будуть усунеш. Агітація в цих справах наперед не буде корисною ні для агітаторів, ні для загалу, та ще гірше, бо може принести шкоду і побуджувати до невдоволення. Між дітьми цього світу буде много таких агітаторів, коли на це прийде властивий час. (ця стаття була писана на початку цього століття, і ми бачимо як це справдилось і дальше справджується). В міжчасі усі члени Нов. Створіння будуть проявляти мудрість, як будуть уникати таких питань, які збуджують колотнечу і суперечку, головно між Божим народом і такими, які "мають вуха до слухання" до глибших річей Божого плану. Вони радше повинні дати при властивій оказії пояснення про те, що Писання називає "час горя", через який Царство буде встановлене.

Нове Створіння, Царське Священство, має особливу працю і завдання, зовсім відрубну від світу та усіх його агітаційних елементів, їхньою працею, або завданням в теперішнім часі, як це вже було показане, є трубіти срібною трубою - проголошувати правду про Божий план для таких, що мають вуха до слухання, які не є засліплені і заглушені оманами противника, їх місія, їх праця є головно між Божим народом, закінчуючи діло цього віку Євангелії, збираючи пшеницю у клуню".- Мат. 13:37-43.

В іншому образі теперішна чинність Церкви є показана в Невісті (Наречена), яка приготовляє себе до весілля. (2Кор. 11:2; Об'яв. 19:7) З таким важним покликом, що потягає кожну хвилю їх часу, кожну частину їх впливу, їх засобів і т.п., Нові Створіння не мають любити світу, ані не старатися закріплювати його інституцій, заведень тощо, і не повинні сподіватись і ждати, щоб Господь тепер перемінив цей злий світ на "світ, що має бути", де "праведність перебуває".- Жид.2:5; 2Пет.3:13.

ВЕЛИКИЙ ПРОТИВНИК САТАНА Апостол пише- "Ваш противник, диявол", немов би

хотів, щоб ми розуміли, що ми маємо багато більше з чим боротись, чим з самими слабостями, або немочами нашого тіла і недосконалостями інших людей. Він хоче, щоб ми зрозуміли, що ми маємо хитрого "підступного" ворога, а ним є сатана і що ми мусимо держатись близько нашого Пастиря, якщо маємо бути охоронені або визволені з його спокус і сили Злого. Завважмо деякі з многих цитат Св. Письма, які відносяться до цього противника, існування якого много тепер заперечує:

"Пильнуйте, бо противник ваш, диявол, як лев ревучий, ходить, шукаючи кого б пожерти".- 2Петра 5:8.

"Тоді повів Ісуса Дух у пустиню, щоб диявол спокушував його".- Мат.4:1.

"Тоді скаже тим, що ліворуч, Ідіть від мене геть, прокляті, у вогонь вічний, приготований дияволові і його ангелам".- Мат.25:41.

"Ті, що край дороги, це ті що слухають, та потім приходить диявол і вириває геть з їх серця слово, щоб вони не увірували і не спаслися".- Луки 8:12.

"Ви від отця диявола і пожадливості отця вашого хочете чинити. Він був душогубець від початку, і в правді не встояв, бо нема правди в ньому. Коли він говорить брехню, то від себе говорить, бо він є брехун і батько брехні"- Йоана 8:44.

"Підчас же вечері, коли диявол уже^був поклав у серце Юди Іскріотського, щоб зрадити Його".- Йоана 13:2.

"І не давайте місця дияволові."- Ефес.4:27.

"Одягніться в повну зброю Божу, щоб ви могли стояти проти хитрощів диявола".- Ефес.6:11.

"щоб не потрапив під дияволів осуд ...щоб не опинився у ганьбі та у диявольських тенетах".- 1Тим.3:6,7.

"і виплуталися з тенет диявола, який зловив їх для чинення своєї волі".- 2Тим.3:26.

"щоб смертю знищити того, хто має владу смерти, тобто - диявола".- Жид.2:14.

"Коріться, отже, Богові, противтеся дияволові, і він утече від вас".- Яків 4:7. 618

619

"Хто чинить гріх, той від диявола, бо диявол грішить від початку. На це з'явився Син Божий, щоб знищити діла диявола... з того виявляються діти Божі і діти дияволові: кожний хто не чинить праведности, той не від Бога, ані той, хто не любить брата свого".- Шоана 3:8,10.

"Коли Архангел Михаїл змагався з дияволом і сперечався з ним про тіло Мойсея, не наважився винести проти нього зневажливого суду, а сказав: Нехай Господь докорить тобі".- Юди 9.

"Диявол вкидатиме декого з вас у в'язницю".- Об'яв. 2"10.

"І скинений був додолу змій великий, вуж вікодавний, званий диявол і сатана, який зводить увесй світ; він був скинений на землю і його ангели були скинені з ним".- Об'яв.12:9.

"І схопив він змія, вужа вікодавнього, який с диявол і сатана, і зв'язав його на тисячу років .. щоб він більше не зводив народи, аж поки не скінчиться тисяча років".-Об'яв. 20:2,3.

"А диявола, що зводив їх було вкинено в озеро вогняне ,, це є друга смерть".- Об'яв. 20:10,14.

"Тепер світові цьому суд, тепер буде вигнаний геть князь цього світу".- Йоана 12:31.

"Багато з вами вже не буду говорити, бо надходить князь світу цього, але в мені він не має нічого".- Йоана 14:30.

"Коли він прийде, то докорить світові за гріх .. за суд, бо князь світу цього засуджений".- Йоана 16:8,11.

"в яких ви колись ходили за звичаєм світу цього, згідно з волею князя влади повітря, духа, що діє тепер в синах непокору".- Ефес.- 2:2.

"Коли ж і закрита Євангелія наша, то закрита вона для тих, що гинуть, яким бог віку цього осліпив розум, для невіруючих, щоб не засяяло їм світло Євангелії слави Христа, Який е образ Бога."- 2Кор.4:3,4.

"Та фарисеі, почувши це, казали:Він виганяє бісів (демонів) не інакше, як тільки Вельзевулом, князем

бісовським. А Ісус сказав: Коли сатана сатану виганяє, то розділився він сам у собі. Як же тоді устоїть його царство?'.- Мат.12:24-26.

"Як же це ти впав з неба, ти блискучий сину зірниці (Люцифер)".- Ісая 14:12.

"І не дивно, бо сам сатана перемінюєсь в ангела світла".- 2Кор.11:14.

"Господь уб'є духом своїх уст беззаконника, якого поява, згідно з діянням сатани, буде з усякою силою та ознаками й оманливими чудами, і з усяким підступом неправедности для тих, що гинуть."- 2 Сол.2:9,10.

"Щоб не подужав сатана, бо відомі нам задуми його".-2Кор.2:11.

"Бо наша боротьба не проти тіла і крови, а проти князівств, і проти влади, і проти правителів темряви світу цього - проти небесних духів злоби."- Ефес.6:12.

"Ми знаємо, що кожен, хто народився (сплоджений духом) від Бога, не грішить. Але народжений від Бога береже себе, і лукавий не доторкається його. Ми знаємо, що ми від Бога і що ввесь світ у лихому".- Шоана 5:18,19.

"Та ось одного дня прийшли сини Божі.^щоб стати перед Господом. Прийшов і сатана між ними."- Йова 1:6.

"Він мені показав первосвященика Ісуса що стояв перед Ангелом Господнім, і Сатану, що стояв праворуч від нього, щоб його винувати. Ангел Господній сказав до Сатани, Нехай Господь загрозить тобі, Сатано! Нехай Господь загрозить тобі, що вибрав Єрусалим".- Захарії 3:1,2.

"Він же сказав до них, Бачив я сатану, що наче блискавка, падав з неба".- Луки 10:18.

"На це бо я з'явився тобі .. щоб відкрити їм очі, щоб вони навернулись від темряви до світла і від влади сатани до Бога живого".- Діян.26:16,18.

"Бог же миру незабаром розторощить сатану під вашими ногами".- Рим.16:20.

"видати такого сатані на погибель тіла, щоб спасся дух в день Господній".- 1Кор.5:5.

"Я хочу, щоб не давати противникові жодної причини

620

621

до лихословства, бо деякі вже звернули слідом за сатаною".- ІТим. 5:14,15.

Коли наш Господь сказав, Геть від мене сатано, і дальше, коли він сказав до Петра, Геть від мене, сатано, ти спокушуеш мене, бо ти думаєш не про Боже, а про людське, (Мат.4:10; 16:23), то це означало, що хто є в опозиції до Бога, то він буде і в опозиції до тих всіх, які с в приязні з Богом. Заява Ап. Петра, що сатана ходить як "лев ревучий, шукаючи кого б пожерти" здається показує, що він не є тільки "ваш (Церкви) противник", але противник цілого світу. Про це запевнює нас наш Господь - Йоана 12:31; 14:30; 16:11.

Дальше, заява нашого Господа, що сатана є великий противник не тільки Бога, але й людства, не є якоюсь видумкою, лиш простою і дійсною правдою. Він є нашим противником в тому значенню, в якому наше тіло і світ не є нашими противниками. Наше власне тіло противиться Нов. Створінню не з причини гіркости, чи ненависти, не з тим наміром, щоб зробити нам дочасну чи вічну шкоду, зовсім ні - бажання упавшого людського тіла йдуть в тому напрямку, який противиться найкращим інтересам Нов. Створіння і надіям, до яких воно стало сплоджене. Опозиція від світу не є злобною, вона є також спричинена самолюбством, тому що світ бачить речі в іншім світлі і має самолюбні цілі і бажання. Сатана сам є інтелігентним, добровільним змовником і плановиком, який вживає надлюську інтелігенцію і, так далеко як йому дозволено, вживає теж надлюдську силу, щоб заманити наше упавше тіло через побуджування в ньому низьких розбещених пожадливостей, пристрастей тощо, і який вживає часто як своє несвідоме знаряддя світових людей, щоб вони противились правді і справедливості, і тим, які є в Правді.

ВІН БУВ БРЕХУН І ДУШОГУБ З ПОЧАТКУ

Надхнені записи Божого Слова виразно і постійно підтверджують, що сатана почав бунт проти Божого Закону

і звів наших перших родичів до непослуху, а це через свою амбіцію, щоб мати силу і власть; і що від часу упадку чоловіка цей самий сатана є невблаганий противник Бога, правди і праведности. Він не тільки зловив в пастку людство, але дальше противиться великому планови Примирення, який Бог начеркнув і виконює через Христа. На основі записів Писання не виглядає, щоб сатана мав якихсь симпатиків чи спільних змовників між Ангелами в часі, коли збунтувався проти Бога і коли намагався встановити своє власне панування, або володіння на землі, беручи собі за своїх підданих останнє створіння Боже - людство. Так як є певним, що сам сатана був частиною загальної Божої творчости, так напевно можем знати, що він був створений досконалим і праведним, на образ і подобу Бога, тому що всі діла Божі є досконалі (Ефес.3:9; 5Мойс.32:4) Бог мас лиш оден рівень праведности, справедливости, досконалости і Він Сам є цим рівнем, або стандартом.

Але бути створеним досконалим і тривати в цій досконалості, це дві відмінні речі. Богу не уподобалось створювати свої інтелігентні істоти на взір машин, нездібних до зміни мотивів, бажань і

поступування, нездібних до вибирання і рішення, що має робити. Противно, Йому уподобалось створити усі морально інтелігентні свої створіння на свою вподобу і образ, даючи їм досконалу свободу наслідувати те, що є правильне, правдиве, чисте, добре, згідно за Його власним прикладом; але також з силою змінити своє поступування в тому відношенню, і статись бунтівниками, переступниками Його Права і праведности. Однак Бог забезпечив ці справи в цей спосіб, що мас в своїх руках силу вічного життя, так що Він має повну контролю на усіма справами і може знищити якенебудь створіння, якщо вони відмовляться визнавати, слухати і коритись Його справедливим вимогам. Він сказав, що таких знищить, зробить неіснуючими, так як би їх не було; Він дозволить ^лиш таким мати вічне життя, яких серця будуть в згоді з Його вимогами. 622

Між Ангелами вищого стану (до яких сатана з початку належав) від початку існували, і тепер існують, різні степені, однак всі є під цим правом любови, і всі працювали і діяли в згоді і в приязні, і в послусі для Бога правдоподібно віками. Доброта, любов, милість, і послух для вимог Небесного Отця, були через довгі віки їх одинокими досвідами. Але у властивому часі інша риса Божого плану почала розвиватися. Чоловік став сотворений, який був іншої природи, дещо нищої від Ангельської, земної, а не духової. В додатку чоловік мав інший дім - землю - і родинну організацію, і тут були чоловік і жінка, які мали силу розмножуватись. У всім тім вони різнились від Ангелів, між якими немає статевих різниць і які не можуть розмножуватись. Безсумніву, що це останнє Боже створіння було дивним в очах усіх Ангельських сил, над чим вони напевно багато думали.

Тоді в одному з між найвищих Ангелів зродилась самолюбна і зла думка, а саме, чи не можна б тепер використати нагоду і в якийсь спосіб зайняти цю новостворену пару під свою контролю, відлучити їх від Бога, і тоді через них заложити особливе царство, або володіння для себе, в якому він би був богом або володарем, привлащуючи собі пошану і славу Бога Єгови, коли йде про людство і землю. Власне намагання впровадити в чин ці злочинні амбіції дало йому це ім'я сатана - противник Божий. Сатана не думав і не сподівася привласнити собі Боже володіння над Ангелами. Така спроба була б безглуздям, тому що всі Ангели були в близькій сполуці з Богом і знали сатану як одного з них. Тому вони не думали б статись його слугами, чи підданими, бо вони були вповні задоволені з милого, і справедливого, і мудрого правління Всемогучого Бога.

Ці амбітні і самолюбні плани замешкали в серці сатани, як він почав неправильно думати і припускати, що Бог Єгова у всій своїй чинності лиш перепроваджував свої самолюбні і амбітні задуми. Воно все так є, що зле серце є готове скоро приписувати зло іншим, хоча вони є

623

добрі, благородні і чисті. Без сумніву, що сатана оправдував своє власне поступування з початку через роздумування і мильне заключення, що Бог, створюючи людей на нищому поземі від духових істот, Ангелів, керувався поганими самолюбними мотивами, і що ограничення їх до землі, яка стає тепер їх помешканням, було для того, щоб їх зробити невільниками. Дозволивши раз, щоб така погана, завидна і бунтівнича думка увійшла до його серця, то відтоді це було лиш питанням часу, коли це зло розвинеться більше і проявиться в ділі як відкритий гріх, в опозиції до Божого розпорядження і Його постанов.

Є також можливим, що він думав, що стає в обороні правди, коли наблизився до матері Еви і підсунув її думку, що наказ Божий є за гострий, (що вони помруть), що Бог не хоче, щоб вони мали ширше знання справ і хоче ограничити їх свободу. Він навіть сказав тоді Еві, в що можливо сам вірив, що Бог ошукав їх, коли сказав, що коли будуть їсти овоч з забороненого дерева то помруть. Сатана ніколи не бачив смерти між Божими створіннями, створеними на образ і подобіє Боже. І тому в його перекрученім умі він не тільки приписував Богу, що Він мав погані заміри в зв'язку з створенням чоловіка, але також вважав, що Він навмисне говорив їм неправду, а це тому щоб держати їх в незнанню і мати над ними деспотичний авторитет.

Злі підшепти скоро принесли злі наслідки. Ум матері Еви, будучи до цього часу вдячним Богу, ^оцінюючий усе Його добро і блаженства, і який визнавав Його як джерело ласки і правди, і любови, став затрутий думкою, що юна була обдурена, стала ограблена з приналежної свободи, а це все в тій цілі, щоб перешкодити її одержати більше знання, яке властиво їй належалось; що Бог рішив тримати їх в неволі темноти і тому грозив їм смертю, коли не будуть послушні; в міжчасі той, що такі думки підсував її, немов їх приятель, який більше любив їх і дбав про їх вільність, заповнював її, що споживання заказаного овочу 624

не тільки не спровадить на них смерти, але принесе їм більше знання, більше вільности і сили. Ця отруя скоро діяла, і в серцю Еви стало розбуджене самолюбство і цікавість, яка ніколи перед тим не мала такого почуття, тому що скорше перед тим ніхто не підсував її подібних думок.

Очевидно, що становище, яке сатана зайняв у цій справі, відлучило його від Господа. Він за всяку ціну старався запанувати над люством, щоб йому люди служили і щоб установити своє царство. Можливо, що думав, що він звільнює людство з під Божого деспотизму. Коли побачив наслідки цього переступу - що людська пара стала вигнана з Едену і відлучена від життєдайних дерев, і що вони постепенно почали тратити сили і вмирати, то він безсумніву був тим розчарований, так як і матір Ева. Нам є сказано, що Адам не був зведжений, він знав чого сподіватись і яким буде наслідок непослуху. Його участь в переступі була добровільним чином, що так скажемо, самогубством. Розуміючи, що його жінка мусить померти і думаючи, що вся його особиста радість зникне (бо буде дуже самітний), він постановив вмерти з нею. Коли б він розумів краще Божий характер, так як цей характер став об'явлений через Божу діяльність в зв'язку з Примиренням, він безсумніву мав би більше довір'я в Бога, що Він допоможе йому у його труднощах і був би послушний Богу за всяку ціну.

Але повернім до сатани: Він, вибравши злу дорогу, кожний крок його поступування ставався гіршим і відводив його щораз дальше від всіх принципів правди і справедливости, так що коли його перша брехня "ніколи не помрете",могла бути висказана з певним добрим наміром, однак від тоді, і тепер сатана старається всіма способами піддержати цю брехню, і зводить народи, і говорить, що смерть не існує, і що коли люди вмирають то вони стаються більше живими, чим були скорше. Це є ця стара брехня "Ніколи не помрете", пристосована до теперішних різних обставин. Ніхто так добре не знає

625

тепер про дійсність смерти, що тепер панує над людством, як сатана. І він також добре знає, що коли б людство ясно і виразно розуміло справу гріха, його кару і Викуп, і що наслідком цього буде реституція, то вплив цього знання, цієї Правди, притягнув би людство до справедливого, але милосерного їх Творця.

Але це є тим, до чого сатана старається не допустити. Тому він намагається осліпитти людські *уиіл* відносно правдивого Божого характеру і Його плану, Його заміру, і місто того наповнити їх уми ложними думками та поняттями про Бога та Його план. Замість, щоб люди розуміли смерть і різні болі та терпіння, які йдуть разом з нею, - так як умові хвороби, моральний і фізичний занепад людей, - що це є наслідком непослуху для Бога, наслідком послухання його брехні, сатана дальше старається переконати (і це у великій мірі йому вдалось), що наш Бог, Який називає себе втіленням правди, справедливости і любови, створив більшість людей з несправедливими і нелюблячими намірами, що Він замірив і призначив в свойому серцю ще перед сотворенням чоловіка, що тисячі міліонів людей підуть на вічні муки, і що "мале стадо" буде взяте до слави в небі, як приклад, що Він має силу і власть зробити це для всіх, коли б був так мило настроєний супроти людей. В такий спосіб і при помочі багатьох інших ложних наук та оман, цей противнк напротягу шість тисяч літ ошукував і перекручував^ думання людей, відвертаючи людські серця від Бога і Його післанництва Правди. Апостол це потверджує і пояснює, що "бог віку цього осліпив невіруючим розум, щоб їм не сяяло світло Євангелії слави Христа, Який є образом Бога" - щоб світло не освітило їх і не усунуло темряви іґноранції і ложного розуміння, і не дало їм змоги побачити дійсного характеру і славного плану Небесного Отця.- 2Кор.4:4.

Усюди, куди проникає світло Божого об'явлення (не тільки сама Біблія, але також дух правди), то це в більшім або меншім ступені загрожує темноті сатанського блуду. 626

Правда е тисячі разів мудрішою, більш логічною , чим блуд сатани і скоро перемогла б його, коли б не його хитра, і підступна тактика, якою він постійно змінює сцену і образи, і приносить нові омани, щоб піддержати свою стару брехню, і "щоб, коли можна, звести навіть вибраних". Одним з перших і одним з найбільш успішним його стараннням, щоб заперечити правді і представити свої блуди так, щоб вони виглядали властивими і похвальними, був розвиток системи Антихриста, Папства. Через нього він проявляв великий вплив на світ, так що через світло нашого дня і через звільнення себе від цієї поганої системи, людство, споглядаючи взад до часу його розвиту і

панування, називає цей період "темними віками" - темними задля несправедливости, пересудів, великого і страшного переслідування головно тих, які старались служити Богу згідно з своїм сумлінням; наскільки такі мали більше правди і обстоювали її, тим більше їх гонили. Такою сатанською була ця система і її методи і поступування, і так вповні вона представляла сатанську силу і чудеса, що вона є символічно описана Господом так, немов це був сам сатана. Вона була в найвищім цього слова значенню, його представником, хотяй претендувала, що юна була Божим представником.

Через пророцтва ми бачимо ці мішані і переплутувані описи та обвинувачування, між сатаною та його найголовнішим представником між освіченим народом. Наприклад, після опису зломання сили Вавилону, і неволі природнього Ізраїля, а що більш особливо відноситься до зневолення духового Ізраїля через містичний Вавилон, пророк йде дальше і описує те, що головно пасує до поступування сатани, і в другім значенню стосується до зросту і упадку Вавилону, а ще в іншому значенню до зросту і упадку містичного Вавилону, кажучи:—

"Як же ти спав з неба, о сину зірниці, ясна зоре, ти розбився о землю, погромнику людей! Ти ж сказав був у серці своїм: Зійду я на небо, повище зір Божих поставлю

627

свій престол, і сяду я на горі збору, на кінцях північних, підіймусь понад гори хмар, зроблюсь подібний Всевишньому. Та скинений ти до шеолу, до найглибшого гробу. Ті, що на тебе будуть дивитись, будуть приглядатись до тебе, звернуть увагу на тебе "Чи то той чоловік, що стрясав землею, що хитав царствами, що обертав світ у пустиню, що міста руйнував, що в'язнів не пускав до дому."- Ісая 14:12-17.

Як правдою було, що Вавилон вельми вивищився понад усі царства цього ж світу, то це також було правдою, що Папство, Антихрист, вивищився як царство понад народи землі і старався панувати над ними залізною палицею, претендуючи, що до того він дістав авторитет від Христа. І як один став знищений, то тим білше остаточне знищення прийде і на Вавилон, Матір Блудниць, так як великий камінь вкинений до моря, щоб не повстав більше. Але як амбіція таких, щоб панувати над іншими, була велика, то амбіція сатани була ще більша, чим яких-небудь Божих створінь, щоб мати своє царство і своїх підданих - царство подібне до царства Бога Єгови - над землею, так як Боже володіння є над небом. Але це також впаде і сам сатана буде насамперед зв'язаний на тисячу літ підчас Христового Царства, в якому прокляття смерти буде знесене і пічнеться благословення народів. Нам Писання виразно показує, що сатана остаточно буде знищений разом з його ангелами - його посланниками, які йшли за ним- Мат.25:41; Жид.2:14; Об'яв.2(НО.

СПІЛЬНИКИ САТАНИ В ЗЛМ - СИЛИ ДЕМОНІВ

Як ми вже бачили, згідно з Біблійними записами, Сатана не мав спільників в своїм бунті на початку. Противно, можемо розуміти, що всі святі Ангели були в повній згоді з Божими постановами і Його володінням і що деякі з них дістали повеління опікуватись упавшим людством, помагати їм і здержувати їх від більшого упадку, і якщо було б можливим, назад привертати їх до згоди з 628

Богом. Це було перед потопом, який наступив за днів Ноя. Це був перший досвід Ангелів з гріхом, непослухом для Бога і моральним відхиленням. Для них це сталось пробою, тому що тут виникли можливості вступити на невластиву дорогу, противну для Божої волі. Це натякало на насолоду і приємності наслідком такого відмінного поступування, і через те це сталось пробою їх лояльности і послуху для Бога. Писання виразно повідомляє нас, що під цією пробою деякі з Ангелів, які перед тим були святі і послушні, стались переступниками, впали і стали занечищені гріхом. Обидва Апостоли, Петро і Юда, говорять про тих "Ангелів, які не задержали свого першого стану", і яким через те Бог ограничив свободу "зберіг у кайданах вічних, під темрявою, на суд великого дня", у цьому великому дні буде розглянено їх справу вповні.-2Пет.2:4; Юди 6.

Відлучені від святих Ангелів, ці упавші ангели є відтоді знані як демони, біси, а сатана ввжається як їх князь, "князь бісів" (Мат.9:24), їх провідник, з яким вони співпрацюють в обманюванню людей. Не маючи зайняття в добрій праці і полишені для свого зла, то це не дивує нас, що в них зло зросло до великої міри і що вони стали вірними співпрацівниками сатани в продовжуванню цієї первої брехні "ти напевно не помреш". Правдоподібно скоро після потопу, ці упавші ангели, демони, почали зводити людей під виглядом релігії. Будучи в путах темноти, а це значить, що не мали права показуватись людям в тілі (не могли прибирати людське тіло, як це

чинили перед потопом), вони скоро знайшли між здеградованими людьми таких, які були раді піддатися як їх знаряддя, або "медія" і вони (демони) діяли через їх тіла, Такі "медії", або людські проводи порозуміння між демонами і людством, були в старинних часах також називані "чарівники", "фетиші", "ворожбити", "факирі" і "жерці" різних поганських релігій, їхні різні намагання осягн>гги контролю над народом Ізраїля, якого Бог вибрав бути Його народом, Його представником на певний час в

629

світі, є виразно замітні в Св. Письмі, і народ мав остру пересторогу щодо них. Право було встановлене і до певної міри придержуване, проти тих, які стануться середниками (медіями) порозуміння між демонами і Ізраїлем - карою за це була смерть.

Чоловік з природи є образом Бога і як такий, є вільною і незалежною істотою. Ця вільність простягається до його моральної діючої сили, тому говориться, що чоловік має вільну волю. Не грає ролі як багато він міг стратити особистої свободи, або статись слугою других осіб, або своїх пожадливостей, все ж таки його воля є вільною - він має свободу хотіти і вживати свій ум в спосіб який бажає. Якщо він бажає піддати свою волю під волю Господа, то він може це вчинити; коли він хоче піддати під злі впливи, то також може це вчинити; і якщо він хоче стояти осторонь, незалежно від Бога і злих впливів, то може це чинити до такої міри, до якої його фізичні сили і умовий розсудок на це дозволять - але ослаблений упадком і його унаслідженими немочами, його розумування і його знання, і розум є вельми послаблені, і тому його моральна незалежність є в великій мірі в небеспеці, коли заатакована через "підступних духів і науки бісовські", бо так Писання подає, що злі впливи будуть діяти по цілому світі. (1Тим.4:1) Тому не є дивно, що ці упавші ангели, демони, цілий час знаходили в кожнім краю різних "медій". І вони перебирають своїх медій, вибираючи в більшості таких, які мають більші умові здібності, щоб через ці природні якості і здібності могли краще діяти і мати контролю над масами в загальному. Наслідком того пізнаємо, що в поганських краях і між Індіянами ці медії, священики, астрологи, чарівники, чаклуни, некроманти, були людьми мудрими і здібними в тих народах. В модерних часах, в Хритиянстві, ці медії демонів є часто знані через те власне ім'я "медії" так як це є між Спіритуалістами. Це є одно з найбільш властивих назв, або імен, тому що ці, які піддаються тим злим впливам, щоб бути проводами порозуміння з людьми, 630

є лиш медіями, так через слова, як через писання, чи стукання..

Загальною методою і загальним вченням цих медій, цілий час і в усіх країнах, було майже те саме. Вони ложно представляють себе за духів померших осіб, за малим вийнятком, коли вони стають так відважні і признаються, що вони є демонами - як напр. між китайцями. Гляди 1 Кор. 10:20. Кажучи, що вони є духами померших людей, вони виконюють кількократне завдання і це досить успішно:

(1) Вони піддержують оригінальну брехню висказану сатаною в Едені, "Ні, напевно не помрете".

(2) Через цей блуд вони упереджують уми людей проти Євангелії і всього того, що вона подає, що навчає.

(3) Вони через те хочуть показати, що Божий план, Його постанова, для відкуплення і піднесення з гріхів і смерти, є непослідовною, непотрібною і немудрою. Заперечуючи, що карою за гріх є смерть, але твердячи, що карою за гріхи є вічні муки, їх теорії не тільки знеславлюють Божий характер, представляючи його як втілення несправедливости і жорстокости, але вони також роблять неважною цю підставову науку Біблії про Викуп, тому що навіть розум упавшого чоловіка може зрозуміти, що смерть нашого Господа на Голгофті не могла відкупити людей з вічних мук і що тут не було б зрівноваження між карою а ціною викупу (тому що зрівноваження вимагало б, щоб той, хто платить ціну за кару вічних мук, мусить сам піти на вічні муки).

(4) Це також робить науку про воскресення непотрібною і також немудрою, тому що коли тут нема нікого вмерлого, нікого неживиго, то як може бути воскресення з мертвих? Якщо всі вмираючі стаються більш живими, чим вони були перед тим, і живуть тепер в кращому стані, то що доброго може принести воскресення? і чому воно є виставлене як надія, і це одинока надія для всіх нас в Євангелії?

(5) Це приготовляє дорогу до підневолення блудом.

631

Між поганами це спричинилось в великій мірі до віддавання пошани помершим і віру в мандрівку душ -що ті, які вмирають в певному часі родяться як інші створіння, так як пси, воли, слоні тощо, і переходять через різні досвіди цих німих звірят, або, як вони є гідні, то переходять на вищий, більш благородний стан життя .

(6) В Християнстві це зло прибрало найгіршу диявольську форму, і блудна наука сталась основою усіх головних блудів і пересудів, якими Християнство є задоволене. Тут не могло б бути науки про вічні муки, коли б не було цієї демонської науки, що померші є живі - що вони можуть терпіти. Тут не було б науки про чистилище, і не було б практики молитися за померших, і не було б платні за богослуження за померших. Отже не було б великої і сильної громади реліїйних провідників, які збагатились через ці блуди і підневолили людей в ярмо своїми блудними науками, які знеславлюють Бога і Його славний характер, і план.

(7) Хоча сила Папства була зломлена у Великій Реформації в шістнадцятому століттю, то однак цей підставовий блуд задержався, научуваний демонами і піддержуваний ними серед різних народів при помочі різних видуманих чудес, ложних доказів тощо. В такий спосіб це було і для Реформаторів корінем усіх труднощів і блудів, з якими деякі деномінації дальше боряться. Це засліпило їх до великої міри, так що не здібні бачити світла Божого Слова, і через те не можуть "зрозуміти з усіма святими, яка ширина, і довжина, і глибина, і височина любови Божої".- Ефес.3:18.

(8) Пристосовуючись до нових обставин, демони в останніх роках приберають ролю носіїв світла для Церков і хочуть провадити цих всіх, які хочуть пізнати правду. І тут теж виповнюються слова Апостола "Сам бо сатана обертається в ангела світла".

(9) Спіритизм не показався успішним, щоб заманити більшість Християнських людей. Хоча збаламучені блудною теорією, що їх померші приятелі є дальше живі, 632

Християне на загал немов інстинктовно відчувають, що ці медії (найліпше, яке сатана міг осягнути) не є такими посередниками, яких би Бог призначив, щоб передавати інформації і бути проводом приязні і спільноти між собою і іншими приятелями, про яких вони помилково думають, що є живі і що перебувають близько коло них, хоча їх не можна бачити. Тому противник, позваляючи Спіритистам збирати і зводити стільки, скільки вони зможуть, вважає за конечним запровадити ще більшу спокусу, яка є ще блища до правдивих Християн, під назвою:

ХРИСТИЯНСЬКЕ ЗНАННЯ І ТЕОСОФІЯ

Ці системи притендують , що вони мають пошану для Божого Слова і беруть ім'я Христа марно, тому що вони не вірять в Нього як у Відкупителя, і вони є пасткою для тих Християн, які тепер пробуджуються і шукають за чимсь новим кращим від старих традицій і забобон, якими їх так довго кормлено. Ці нові системи говорять, що вони розбирають правду після модерного знання, але в дійсности вони нехтують правду і дійсне знання під кожним оглядом.

(10) Бачу чи, що реституція, тобто відновлення всього, є частиною Божого плану, що буде виповнюватись в недалекій майбутності, Противник намагається відвернути людську увагу від пради і Божого плану через умове оздоровлювання, через Християнське Знання Теософістів і ясновидців. Ці звідничі і фальшиві вірування, хотяй заперечують підставову науку Писання про Викуп, є для нас великим доказом, що диявольська обманчива наука вже минає, слабне і гине, як це можуть помічувати інтелігентні люди. Світло Тисячолітнього світанку освічує постепенно цілий світ людства і великий оборонець блуду є близько свого кінця. Дякувати Богу, що він незадовго буде зв'язаний і не зможе зводити народи через тисячу літ Христового Царства, в якому світло знання Божого наповнить цілу землю, так як води наповняють море.

633

Коли споглянемо на поган, то бачимо виразно цю жахливу і погану працю цих демонів, які накинули цим людям пута неволі, виконуючи чудеса і різні надприродні діла через своїх людських посередників, як напр. через факірів в Індії і "чорну магію", яку широко практикували по цілім світі в минулих темних віках. Св. Письмо показує нам, який ефект має Євангелія на ці диявольські діла і показує, що світло Божої правди є "світлом світу", яке само буде могло розігнати темноту противника. Завважмо яка була боротьба між світлом і темнотою, підчас одного випадку Ап. Павла, як він подорожував по Азії і по Европі, несучи світло Євангелії для людей. Є сказано, що "І багато з тих, що увірували, приходили, визнаваючи і виявляючи вчинки свої. І багато з тих, що займалися

чарівництвом, позносили книги свої і попалили їх перед усіма. І злічили ціну їх, і вийшло на п'ятдесять тисяч срібняків, Так могутню росло Слово Боже і зміцнялось".- Діян.19:18-20.

Апостоли постійно боролись з тими злими духами, які часом намагались противитись Євангелії, але в загальному розуміли, що вони не можуть протистояти вищій духовій силі, яка діяла через Апостолів. Читаємо, що при одній оказії злий дух шукав зполуки з Євангелісю і примусив свого медія йти за Апостолом і тими, що були з ним, і голосити "Ці люди, це слуги Бога Всевишнього, які звіщають нам дорогу спасення". Але чи це було спробою з'єднувати Євангелію з демонізмом і також медіями, чи хитрошами сатани, щоб цим збурити народ і зробити замішання і звернути людей проти Апостола і інших з ним, ми цього не знаєм. В кожному разі одне тут є ясним, що Апостол розпізнав "медія", не медія померших, але медія демона, упавшого ангела. Апостол, обернувшись, сказав "Наказую тобі в ім'я Ісуса Христа, вийди з неї", і в цій хвилині злий дух вийшов з дівчини.- Діян.16:16-19; Якова 2:19.

Подібно за часів місії нашого Господа, ці злі духи знаходили много осіб між жидами, які радо приймали їх і знані були як "бісноваті". Коли така особа була опутана 634

многими демонами, а що часто траплялось, то ця особа майже стратила контролю над собою. Його слова, думки і чини були контрольовані багатьма цими злими духами і його поведінка була часом подібна до божевілля. Багато опанованих демонами були оздоровлені нашим Господом, так Ним самим як і тими, яких Він післав проповідувати Царство Боже. Цікавий запис про вигнання злих духів знаходимо в Луки 4:34-37; Мат.8:28-38, де демони, не тільки не старались заперечу вати ^ ким вони є, коли говорили до Господа, але признали Його вищу силу над ними і що вони сподіються суду в майбутності.

"НАША БОРОТЬБА НЕ ПРОТИ ТІЛА І КРОВИ"

На основі повищих слів бачимо, що сам сатана і демони, його спільники злого, є в дійсності великою силою в людстві і над людством, яка противиться Богу і противиться планові Примирення, який Бог начеркнув і який почав ^виповнюватись від першого приходу нашого Господа і Його смерти, яка сталась ціною викупу за грішників. Лиш з тої точки погляду можемо добре розуміти значення слів Апостола, "Бо наша боротьба не проти тіла і крови, а проти князівств, і проти влади і проти правителів темряви світу цього - проти піднебесних духів злоби" (Ефес.6:12) І бачучи, що упавший чоловік не е здібний боронити себе проти хитрощів сатани, що нарід Божий може втекти від його махінацій в міру як його серця будуть віддані для Господа і послушні для Його Слова - тому що Він для таких подасть особливу допомогу і визволення з злого, яке, коли б не було цієї особливої допомоги, звело б самих вибраних - перед нами виринає питання: Чому Бог дозволяє цьому великому противникові так облягти тими звідничими блудами, ложними доктринами, і навіть до певної міри такими чудесними ділами, що піддержують ці блудні науки?

Одинокою задовільняючою відповіддю на це питання, яка може бути знайдена в Біблії, є, що Бог в теперішнім

635

часі не шукає примирення цілого світу, не пробує привести цілого людства до згоди з собою, але, противно, лиш вибирає з поміж відкупленого роду передбачене мале стадо, Нове Створіння, яке запевнить собі свій поклик і вибір через Боже провидіння, стаючись в серцю відбиткою Його дорого Сина, їх Відкупителя, їх Господа, їх Жениха. Досвіди світу під цими оманами противника будуть вповні виявлені підчас віку Тисячоліття. Тоді усі будуть бачити і вповні розуміти як зрадливими і затуманюючими були ці впливи, що були від духа злого, а не Духа Божого, не духа Правди. Тоді всі пізнають як далеко вони були вплутані в тенета диявола, який зловив їх для чинення його волі. (2Тим.2:26), як вельми вони були засліплені, через бога цього світу відносно прадивого світла Божого характеру, що просвічує через Христа, (2Кор.4:4); вони навчуться кілька важних лекцій: (1) Що Бог є дійсний приятель усього створіння і що Його права є для їх добра і щастя, (2) Що вони пізнали підступний характер зла, показаний на сатані і в упавших ангелах, і у їх власних життєвих досвідах. (3) Вони пізнали, що не можуть вповні довіряти свому власному судови (думанню), і що з ограниченим людським знанням є можливим принимати темноту за світло, і світло за темноту - що зло може виглядати як добро, а добро як зло. Ця лекція буде цінною і важною на віки, так що все людство навчиться більш вповні сполягати на Божу мудрість, доброту і силу.

УСЛУГА ЗЛОГО

В міжчасі ці помилки і забобони між людьми служуть на те, щоб тримати їх у неволі, в той час, коли вони не були б здібні вживати правильно свободи, тому що лиш досконалий чоловік, ті, що мають повний образ Божий і які є ним керовані, є відповідно приготовані для панування над собою і вживання своєї свободи. Також в міжчасі ці противності сатани і його спільників в злім, і опозиція світу витворена через ці помилки і омани, є 636

спрямована проти правди і тих, що стались її слугами, і це в такій мірі як вони є вірні для правди і енергійні в її службі. Це був наш Господь, найбільше вірний слуга живиго Бога, Який сказав до тих, що мали йти в Його сліди "Коли вас світ ненавидить, знайте, що мене скорше зненавидів. Коли б ви були з світу, світ любив би своє, але що ви не зо світу, бо я вибрав вас з світу, тому світ ненавидить вас." (Йоана 15:18,19) Отже, згідно з діянням природнього права, ми мусимо сказати, "Усі, що хочуть побожно жити в Ісусі Христі, будуть переслідувані" (2Тим.3:12). І ці переслідування і опозиції від світу, тіла і диявола, є молотком і долотом, і очищуючим знаряддям Господа, які Він вживає в розвитку Нов. Створіння.

Бог вживає це знаряддя опозиції, яке сам сатана приготовляє, і спричинює, що гнів і опозиція (людей і сатани) буде славити Його, а це в той спосіб, що ці різні досвіди і труднощі Його вибраної Церкви працюють, або приготовляють для нас "безмірну вагу вічної слави". (2Кор. 4:17) Це є знаряддя, якими живучі каміння великого Божого Храму (Святині) є обтісувані і пристосовувані, очищувані і приготовлювані згідно з планом великого Архитекта - в тій цілі, щоб незабаром через цей живий Храм усі народи землі були благословенні, і стільки, скільки захоче, були припроваджені до едности з Богом. Коли вони (члени духового Храму) зрозуміють, що опозиція людей є головно наслідком їх упавшости і блуду, і сліпоти, що прийшло на них через махінацію великого противника Бога і праведности, то як Божий народ, повинні мати більше симпатії, не тільки до світу в загальному, але також до тих, що є їх противниками і їх переслідують. Замість бажати пімсти для них, вони мають любити своїх ворогів і чинити добро тим, що їх гонять, знаючи те, що вони не розуміють вповні того, що роблять, "вони не знають, що роблять". Між людьми, які є противниками Примирення, ми пізнаємо, що багато з них в різний спосіб і з різних мотивів співпрацюють з великим противником в опозиції до Бога і постанови Примирення.

637

Коли б ми сказали, що головними з них є власники готелів, ті, що торгують алькоголем, наркомани, фетиші медії, жерці, чарівники тощо, то для деяких могло б виглядати, що це точно так є. Однак з Божої точки погляду, з якої ми бажаємо дивитись, виглядає противно -що ті, які є провідниками ідей, понять в цивілізованім світі і які противляться світлови Правди, хоча з верху ніби її служать, занимають місце великої відповідальности перед Богом, і є набільшими слугами, або земним знаряддям сатани, хоча часто про це не знають. - Діян. 3:17.

Ми маємо надію, що багато з тих, які зіткнулися з Правдою напротягу віку Євангелії, і тепер при кінці цього віку, противились правді з причини принайменше частинної сліпоти, так як Апостол говорить "А тепео брати, я знаю, що через несвідомість учинили ви це, як і начальники ваші" (Діян.3:17). Дивлячись так, ми Можем мати певну міру надії для тих, що стались великими противниками Правди - Еволюціоністи, Теозофісти Спіритисти, Християнське Знання, Романісти і Протестанти. Але наша надія про майбутність є менша для тих, які були вже освічені про ці справи теперішньою Правдою, але, які з причини амбіції, або заздрости, або гордости і бажання бути чимсь, стались противниками праці Господа. Такі звичайно падуть в блуд Універсалістів ставшись сліпими відносно Господньої присутности і навіть відносно Викупу. Це не для нас видавати суд $_{на}$ таких, але ми побоюємся про таких і звертаєм увагу, щ$_0$ до таких можуть стосуватись слова Писання "Неможливо бо тих, що вже раз просвітились, і скоштували небесного дару, і стали учасниками Духа Святого, і скоштували доброго Слова Божого та сил майбутнього віку, а тоді відпали, щоб їх знова відновити покаянням, коли вони вдруге розпинають у собі Сина Божого та зневажають Його" (Жид 6:4-6). Ми маємо знати виповнення цього Писання і не мати спільноти з такими неплідними ділами темноти, але радше зганити їх і відійти від товариства таких, які не поступають згідно з наукою Господа 638

639

Апостолів, і які не держуться віри "переданої раз святим", ні її духа; усі такі є по стороні сатани, противники Божі і Його плану, якого Викуп і Примирення е центральною наукою- *2иег.2:21;* 2Сол.З.-6; Юди 3.

Розбираючи цей предмет засідок, або обманювання (сатани), добре є пам'ятати про спокуси нашого Господа на пустині, які досить виразно зілюстровують спокуси, під які підпадають Нові Створіння.

ЗАСІДКИ ПРОТИВНИКА

Одною з засідок противника, яка є відповідною для тіла, є твердження, що Нове Створіння повинно бути під такою охороною Господа, що вони повинні мати добрий успіх в їх теперішніх інтересах. Це однак є думання природнього чоловіка і на це немає поперта в Св. Письмі, яке повинно керувати думками Нов. Створіння. Старий ум наполягає, що близьке споріднення через "всиновлення" і його обітниці майбутнього наслідця в Царстві, мусить приносити з собою благословення і охорону, і ласку відносно теперішних справ. Головним аргументом є справа здоровля. Чому наші посвячені тіла мають бути хворі, або зазнавати болю? Бог напевно не посилає хвороб, ні болів, отже вони мусять бути від диявола. Такими є аргументи і якщо вони походять від противника, і коли б ми на них зважали і почали молитись, щоб Бог визволив нас з хвороб, то чи це подобається Богу?

Через різні способи та засоби противник впихає ці ідеї з великою наполегливістю, і в той самий час старається вишукувати потверджуючі відповіді, про які багато не догадується, що те все походить від нього; багато думає, що хвороби між народом Божим є знаком Божої неласки. Деякі думають, що вживання лікарств є доказом браку віри в Бога, що замість того треба лиш молитися, і що природній Ізраїль у таких випадках мав молитися і просити про здоровля, і тому тим більше духовий Ізраїль повинен сполягати на Бога, що Він вилічить їх всі недуги.

Мормони, члени Християнського знання і інші споріднені секти, дуже тепер послуговуються такими аргументами, стараючись звести "навіть вибраних" і відвернути їх увагу від Правди.

Фактом є, що дійсні інтереси Нового Створіння, і їх фізичний стан і інтереси часто противорічать собі. Говорячи про те, Прор. Давид так сказав: "коли я ще не був упокорений, то блукав я". Нове Створіння, не його смертельне тіло, є прийняте за синів Божих (є усиновлені) і як ми вже знаємо, що умовою нашого прийняття було пожертвування нашого тіла (після того, як воно стало оправдане). Це не було так з тілесним Ізраїлем, якого фізичні благословення і тимчасові ласки зображували обставини і вимоги, які будуть панувати підчас Тисячоліття, коли в Царстві буде володіти позаобразовий Цар- 2Мойс.15:26; ЗМойс.26:3,15; 5Мойс.28:1-14.

Це, противно, є одною з важних частин проб Нового Створіння, так що коли йде про земні речі, вони "мають поступати вірою, а не видінням", та більше того, мають переносити переслідування, мусять відректись себе самого, мусять» часом бути (виглядати комусь) як обманці, але правдиві, як убогі, та багатьох збагачуючі, як сумні, та завжди веселі, як немудрі, однак мудрі перед Богом. Це до такої міри, що пророчий опис нашого Господа в великій мірі стосується і до тих, які йдуть близько в Його сліди, "ми гадали, що Бог Його побив, принизив". Пророк говорить "Він був ранений за наші гріхи, за наші провини він був мучений". Не забуваймо, що наше оздоровлення, або оправдання, попереджувало наше прийняття до членства тіла Христового - як члени Нов. Створіння, і що наше прийняття до цього вищого стану синівства, було на особливих усліов'ях, що ми будемо терпіти з Ним; або, як на іншому місці говориться, "доповнюю на^моїм тілі те, чого ще бракує скорботам Христовим для Його тіла, що ним є Церква".- Ісая 54:4,5; Рим.8:17; Кол.1:24.

Правда наш Господь сам не мав хвороби, тому що Він був досконалий, але помимо того є написано, що "не маєм 640

такого Первосвященика, Який не міг би співчувати немочам нашим" і "Він узяв на себе немочі наші, і поніс недуги наші", Він ставав слабшим коли "сила виходила з Нього і всіх уздоровлювала".- Жид.4:15; Мат.8:17; Луки 6:19.

Ми, як підсвященики, мусимо також бути діткнені і припроваджені до симпатії з світом, над якими внедовзі будемо царями і священиками і суддями. Але це не с потрібним і не с можливим для нас видавати в такий самий спосіб наші сили, або брати других людей немочі на себе, бо ми самі маємо певні такого роду досвіди, з причини нашого упадку в гріх; бо по тілу ми були "дітьми гніву, так як інші" і участвуємо з стогнучим створінням в його терпіннях. Наш Господь не видавав своїх

життєвих сил на користь Церкви, тому що Церква ще тоді не могла бути розпізнана, аж після того, коли Його жертва стала довершена і представлена перед Отцем і прийнята Ним на нашу користь - не перед П'ятидесятницею. Це не було корисним говорити ученикам Христа про небесні речі, поки не сплинув на них Святий Дух. (Иоана 3:12; 16:13; 1Кор.2:10-12) Тому енергія нашого Господа була видавана головно для висказування різних притч і загадок, які мали бути зрозумілі пізніше при помочі Святого Духа. Ця сила була також вживана на оздоровлювання хворих, щоб тим показати в образі на велике діло, яке буде відбуватись в Його Царстві, в якому і ми матимем участь -відчиняти очі зрозуміння і давати нагоду всім морально помершим почути голос Господа, і навіть тепер почати нове життя. В такий спосіб Апостол говорить, що ми тепер маєм привілей "класти душі за братів", щоб "доповнювати страждання Христового, за його тіло, за Церкву".-1ЙоанаЗ:16;

Значення цих слів не можна змінити, і говорити, що складати життя за братів не коштує нас жертвування фізичної сили, і що "страждання Христа" не приносять нам фізичного болю, не є властивим. Умучення нашого Господа, і те, що пізнав наші немочі, противиться такій думці. Тому ми не маємо сподіватись, щоб наші земні

641

інтереси були кращими, чим світу, але досвідчати страти і "терпіти з Ним". Такі страти і неповодження є виразно зазначені, бо є сказано, що наш Господь "стався бідним" був "погордженим", для того, щоб збагатити інших; також Апостоли мали подібні пережиття і вони дали нам приклади. Отже чому всі не можуть бачити, що Тимотея "часті слабости" і також Ап. Павла "колючка в тілі" і Епавфродита слабости були фізичними слабостями, подібними до тих, які Господь дозволяє спадати на Його вірних? Правда, вони всі були від диявола, в тому значенні, що він розпочав гріх і що ці хвороби повстали наслідком того, але не в більшій мірі, чим ув'язнення Апостолів, їх різні терпіння, биття і остаточно смерть.

Правдоподібно сатана був прямо обо посередно підбурювачем до тих клопотів, фізичних нещасть, які є між всіма людьми. Однак Апостол не думав про себе, що Бог Його полишив, коли знайшовся в таких прикрих обставинах, але радувався в них, розуміючи, що це є частиною його жертви, яку йому було дозволено складати, частиною його терпінь, які мав привілей переносити задля справи Господа, справи Правди - і чим вони були більші від терпінь інших людей, тим більше він радувався і вважав, що майбутня слава буде тим більшою.

Однак ми мусимо відрізнити між терпіннями за Праведність, а терпіннями за злі діла. Апостол пояснює що багато страждань приходить на нарід з причини, що вони пльоткують і вмішуються в чужі справи, також з причини ненажерства (Фил.3:19) і браку самоконтролі, а це є частиною того зла, що приводить терпіння, якого однак не можна числити, що це є терпіння задля правди і справедливости. Нехай ніхто не радується з таких терпінь, але радше сумує і молиться, і постить, тобто практикує самоконтролю. Але, коли, згідно з його найкращим розумінням, Нове Створіння бачить, що має нагоду через Боже провидіння жертвуватись на користь правди, то нехай це виконює з ревністю і коли це спровадить йому терпіння, яке світові люди можуть вважати як знак 642

необережности то нехай він не соромиться, але хвалить Господа за таке терпіння, радуючись, що Господь узнає нас за "гідних терпіння" для справи Христа.

Дійсно, коли слабости приходять не з причин самолюбних, чи грішних, то такі можна принимати з терпеливістю і подякою, бо і тут вчимося лекції співчуття для стогнучого створіння, і надії і довіря для усунення прокляття в світанку Тисячоліття. Безсумніву, що ласка в серцю впливає на кожну діяльність життя, але вона не може (хіба через чудесну чиннічть) напрвляти наших смертельних тіл, і Бог не пропонує таких чудес, які були б для нас шкідливими в нашому поступованню вірою, а не видінням, і це привабило б до Церкви клясу людей, за якими Бог тепер не пошукує. Як ми вже бачили, Він оправдує нас вірою, - визнаючи нас за досконалих, хотяй ми є недосконалі і хотяй Він нас такими залишає. Ласка в серцю не хоронить нас від спеки, чи зимна, чи голоду, чи спраги, хоча вона дає нам більше терпеливости це переносити, коли ми цього не можем уникнути; ми маєм довіря в опіку Небесного Отця і в Його обітницю, що всі речі допомагають до добра для нас, коли ми їх правильно принимаєм, тобто з вірою і терпеливістю.

Чи це означає, що коли світ шукає за кореннями, зелами бальзамами на сюї слабости, то Нове Створіння не буде за ними шукати і не буде їх вживати, що вони мають терпіти біль і так показувати свою віру? Зовсім ні. Пам'ятаймо і вложім це глибоко до нашого ума, що Божа діяльність з своїм

народом підчас цього віку Євангелії, не така, як з тілесними особами, але як з Новим Створінням. "Тіло не допомагає в нічому" - ми його пожертвували на смерть, на знищення, і нашим головним заінтересованням є справа Нов. Створіння. Помимо того, ми маєм привілей робити з ним те, що є в змозі, щоб вдержувати його в порядку, щоб хоронити від хвороб, та інших різних впливів злого, і щоб воно було нашим слугою, даючи змогу виконувати наше посвячення, і теж угоду нашого жертвування аж до смерти. Коли вони є голодні, або

643

спрагнені, ми повинні постачати їм харч і воду в поміркований спосіб, в такий, що вважаємо Господь признасть, так щоб ми могли виконувати Його працю добре і вірно. Коли їм є зимно, то маєм їх одягнути убранням таким, яке може мати признання Господа (не надмірно красне і дороге). Коли ми маємо гарячку, або маємо якийсь біль, то ми повинн вживати лікарство, щоб зменшити або усунути біль, але не вдаватись до ясновидців, чи Християнського Знання, гіпнотиків, чи якихсь інших чарівників, щоб усунути хворобу при помочі противника, який в той спосід опановує уми людей. Нове Створіння має всі привілеї, які має природний чоловік щодо старання про свої старі і вмираючі тіла. Та більше того, бо це є обов'язком кожного створіння дбати про свої тіла, і цей обов'язок є дещо більший в справі Нов. Створіння по цій причині, що їх тіла є посвячені на службу для Господа як жертва (тобто розумна служба) - аж до смерти -і вони повинні виконувати велику службу самопожертвування так, як це є можливим для них.

Дехто може сказати:"Добре я готовий вживати масть, яку я сам зробив, або можу регулювати свою систему через зміну поживи, однак вважаю, що це є відмінним від того, щоб купувати ліки, або кликати лікаря." Але таке думання теж не є властиве. Коли би нам було зимно, то могли б також сказати: " я одягнуся, щоб мені було тепло, лишо тоді, коли матиму свої власні вівці, і буду їх стригти, і брати вовну, і чистити її, і плести і робити з неї убрання потрібне для охорони мого тіла перед зимном, але я не буду вживати убрання, що стало зроблене іншими, не зважаючи на те, що воно може бути краще і тепліше". Або, коли ми є голодні, то чи оманюємо себе, що ми мусим самі сіяти, і жати, і молотити збіжжя, і пекти хліб, перш ніж могли б його споживати? Чи маємо відкидати працю і здібність рільників, пекарів, кравців, які легко можуть заопікуватись нашим тілом? Напевно ні. Ми не дораджуємо вживати трійла чи задурманюючих ліків, 644

але радимо керуватись здоровим розсудком. Вживання ліків є часто надуживане і часом провадить до злочину. Краще стосувати дієту, тобто помірковане споживання, і споживання відповідних харчів. Для Нов. Створіння порадою е: "Нехай ваша поміркованість буде знана всім", і це відноситься до лікарства і також до харчу і т.п.

Як Ісус поступав? і як поступали Апостоли, що йшли в Його сліди? Ми відповідаємо, що немає записів, щоб Ісус чи Апостоли лічили когось в Церкві. Деякі говорять, що Господнє лічення слабих показує, що такою була воля Божа супроти даної виліченої одиниці. Ми відповідаємо, що нашим взором не є вилічений, але той хто лічив. Наш Господь в чудесний спосіб накормив велику масу народу, отже чи і ми повинні сподіватись, щоб бути в чудесний спосіб кормлені? Ні, противно. Як голова Нов. Створіння відмовився вживати чудесної Божої сили для свої особистої вигоди, то і ми повинні так само вчинити (Мат. 4:2-4; 26:53.). Коли Він був голодний, тоді посилав учнів купити хліб, і коли був умучений, тоді відпочивав при керниці, або деінде; і хотяй Ісус відчував, коли з Нього виходила сила на оздоровлення інших, і хотяй болів над людськими слабостями, то однак ніколи не молився, щоби позбутися тих природніх клопотів, але радо переносив їх, як частину своєї жертви - так і ми повинні чинити.

Більше того, наш Господь натякає, що для Нього це було б грішним надуживанням сили, щоб вживати помочі Св. Духа для полекшення таких тимчасових потреб, тому що ця сила була до вживання для іншої цілі. Просити Божої сили для полекшення, або для охорони якоїнебуть частини вмираючого процесу, було б гріхом, тому що Він зробив угоду жертви і яканебуть просьба, щоб її зупиняти, або змінювати, було б "повертанням взад". "коли хто відступає, не матиме в ньому вподобання душа моя".-Жид.10:38; Мат.26:53.

Подібно справа мається з Церквою, тому що ми є послідовники Провідника. Коли б ми звертались до Бога

645

про допомогу для наших смертельних тіл, які ми пожертвували на смерть, то це було б порушенням нашої угоди, в якій ми погодились віддати усі земні права і людські привілеї (реституційні привілеї куплені дорогоцінною кров'ю) в заміну за привілеї поклику до Нов. Створіння, щоб бігти по нагороду "слави, чести і безсмертя". Просити знову про те, що ми віддали, означає відступати від жертви, відкликати угоду і зрікатися наслідця Нов. Створіння. Такий погляд щодо молитви про земні речі, буде для деяких як щось нове, а для інших це буде дуже дивним, коли вони пригадають собі, що часом вони несвідомо так молились і що Бог відповідав на їх молитви. Чи це означало б, що вони через те стали відсунені від бігу про велику нагороду? Ми не думаємо. Ми віримо, що так як земний отець довго терпить дітям, які ще чогось не розуміють, то так само Господь є терпеливий супроти свого народу, вибачає їх несвідомі помилки, і дивиться на заміри серця, а не на слова, і так як батько може часом дати дитині те, що воно не повинно просити, так само ми думаємо, що Господь часом вислуховує молитву віри свого народу, навіть хотяй вона не "є вповні властива. Але справа є відмінна, коли ми зростаєм в ласці і в знанню, тоді це буде гріхом і може означати, що такий відвертається від Божої ласки -відкинення угоди.

МОЛИТВА ВІРИ ОЗДОРОВИТЬ НЕДУЖОГО - Яків 5:14-16 -

Цей уривок і уривок з Марка 16:17,18 є цитовані деякими як доказ, що Бог бажає, щоб Нов. Створіння молилися і сполягали на Божу силу для лікування їх хворіб. Про стихи з Євангелії Марка скажемо виразно, що їх нема в найстарших манускриптах, отже вони були додані пізніше (правдоподібно около п'ятого століття) значить це не є слова нашого Господа. Коли йде про стихи Ап. Якова, то читаючи 16 стих, стає ясним, що

хвороба, про яку тут згадується, є певним каранням наслідком гріха - не легка хвороба, але поважна, що тут є властивим покликати старших Церкви. Це означає, що гріх є так близько дверий, що хворий грішник відчував, що став немов відлучений від Бога. Ми сподіємось, що в таких випадках гріхи повинні бути визнані, і тоді треба просити Господа, щоб Він їх простив, і так як запис подає: "І молитва віри оздоровить недужого (з осуду під який він підпав), і підійме його Господь (до здоровля - це підняття буде доказом, що Бог простив йому гріхи), а коли він учинив гріхи, то вони йому простяться".

КОЛИ САТАНА САТАНУ ВИГАНЯЄ, ТО ВІН РОЗДІЛИВСЯ САМ В СОБІ.— Мат.12:26

Коли при^ першім приході нашого Господа Фарисеї посуджували Його, що Він виганяє бісів силою сатани, то Його відповідь виразно показує, що така чинність зі сторони сатани була можливою, але неправдоподібною, і що, коли це станеться, то це буде доказом, що його (сатани) сила буде впадати; це вказуватиме, що він є під натиском і що буде це чинити тому, щоб рятуватися, бо грозить йому упадок. Ми не пропагуємо загального відкинення лічення і чудес, немов би це все було від сатани, але ми дораджуємо обережність відносно кожної особи чи системи, що старається заснувати свої інтереси чи становище при помочі чудес. Нове Створіння повинно пам'ятати натхнені слова "Випробовуйте духів, чи вони від Бога" - чи від сатани. Досліджуйте їх і відповідно поступайте. - ІЙоана 4:1.

В згоді з тим ми пригадуємо собі, що чудеса' були вживані на початку цього віку для встановлення Церкви, але що тепер не існує потреба цього - після того, як Церква стала заложена понад дев'ятнадцять століть тому і тепер майже довершена. Це також добре мати на умі, що натхнений Апостол говорив, що при кінці віку, в наших часах, сатана буде перемінюватися в ангела світла (як

післанник миру, доброго здоровля, модерного знання, що часто так фальшиво себе називає), з різними підступами блуду. Апостол навіть натякає, що Бог на це дозволить, що це буде мати певний успіх, так щоб звести усіх домуючих на землі, яких імена не є записані в книзі життя Агнця. Він говорить: "І за те пішле їм Бог діяння сильного обману (діяння блуду), щоб вони вірили неправді, щоб були осуджені всі, які не увірували в правду, а кохались в неправді", "усякі сили, ознаки і оманливі чудеса", можна сподіватись в цих часах, як випробовування в цьому часі "жнив", (2Сол.(2:9-12). Не забуваймо також слів нашого Господа: "Багато скажуть мені цього дня, Господи, Господи, хіба не Твоїм ім'ям ми пророкували? Хіба не Твоім ім'ям бісів виганяли? Або Твоїм ім'ям

великі чудеса робили (лічили)? І тоді я їм скажу, Я вас ніколи не знав, відійдіть від мене всі, що чинете беззаконня".- Мат.7:22,23.

Ми тепер дійсно живемо в часі, коли ті всі, яких очі зрозуміння стали відкриті, і які розуміють, що живемо при кінці віку, повинні сподіватися, що ці предсказання будуть виконуватися, тому ми повинні дивитись і старатись розпізнати ці звідничі научування, ці чудесні діла та оздоровлювання, які тепер так поширились усюди в Християнстві.

Але, як ми можемо бути дійсно певні, що всі ті є диявольськими оманами - що жодний з них не є від Бога? Ми відповідаємо словами натхненого Писання: "Звертайтесь до зокону та до об'яву, а вони як не так говорять, то нема в них світла" (Ісая 8:20) їх відступлення від Слова є різне -деякі йдуть в одну сторону, інші в другу. Велику масу з них можна легко розпізнати, через те, що вони не є в згоді з основною наукою Євангелії, а саме з Викупом. Вони не кажуть, що заперечують Викуп, вони можуть навіть говорити, що вірують в потребу і ефективність великої жертви за гріх доконаної на Голгофті, як викуп за всіх і як основу прощення гріхів і примирення з Богом. Однак старання, щоб їх звести, не буде баламутити тих, які пам'ятають, що грецьке слово "антилютрон", з якого є 648

переложене наше слово "Викуп", означає "рівномірна ціна." Цей критерій Божоі правди скоро покаже, що еволюція с противна правді, бо вона заперечує, що чоловік впав і тому не потребує викуплення, або визволення з упадку. Наука про Викуп також осуджує Християнське Знання і показує, що вона зовсім не є Християнською, бо вона заперечує гріх (каже, що такої речі як гріх, немає) і зло (і зла немає), кажучи, що вони є умовою оманою. Ця правда також осуджує теорію, що Бог є автором гріха і зла, показуючи, що Бог завжди був проти гріха і що має в плані звільнити чоловіка з него через примирення, яке буде відбуватися в часі "реституції усіх річей".

Але, що ми скажемо про тих, які хулять Боже Святе ім'я, навчаючи диявоські науки - що вічні муки ждуть мільярдів людей і вже тепер там є велика більшість з 50,000,000,000, про яких однак Писання говорить, що вони є в гробах і ждуть на голос Господа, який їх виклече з тих гробів? Якщо такі будуть лічити в "моє ім'я", то чи ми повинні вважати, що Господь тепер годиться з їх ложним вченням? Ми так не думаємо, тепер коли настає світанок Тисячоліття і з ним всі темні і ложні науки поволи зникають. Ми не можемои таких вважати, що вони с між тими до яких Апостол виразно говорить "Ви, брати, не є в темноті, щоб цей день захопив вас як злодій в ночі". Це не грає ролі, що вони з своїми "чудовими ділами" говорять, що вірують в Христа, як їх Царя, що внедовзі прийде. З такими диявольськими науками, що виходять з їх уст і серця (наука про вічні муки), то ми тепер приходимо до заключення, що їх оздоровлювання вірою і їх чудесні діла, є подібними ділами диявола, як подібні їм лічення через Спіритистів, Християнське Знання, Мормонів тощо.

Припустім, однак, - як дехто може сказати, - що вони виказують велику ревність, коли посилають місіонарів до поган? Ми відповідаємо, що це не змінює нашого загального погляду про такі рухи в цілому (ми радо признаємо, що там с деякі щирі діти Божі, що стали там втягнені і обманені, яких, ми віримо, Господь визволить з

649

відтам, з цього містичного Вавилону). Пригадаймо собі, як наш Господь оцінив певних місіонарів за його часу. Отже Він сказав до фарисеїв (які вважались за найбільш святих людей в цьому часі) "лицеміри, що проходите море і сушу, щоб придбати одного нововірця, а придбавши його, робите його сином пекла, (гегенни, знищення) вдвоє гіршим від вас" (Мат.23:15). Отже яку користь можуть мати погане, коли їх навчається ложних наук, ІДО походять від противника? Ці, що навчились того, будуть мусіли більше старатись, щоб позбутись в часі реституції закоршених в їх серцю ложних наук. Це є правдою сьогодні, так як було правдою при першім приході, що - "Ви є слугами того, чию службу виконуєте". Це є певним, ІДО сатана має великий успіх між номінальними Християнськими церквами, а особливо з їх катедр (амбон). Тому не дивно, що сьогодні головні священики і теологи ненавидять правди - ненавидять світла і поборюють його при кожній оказії. І тому Писання голосить "Вийди з неї (Вавилону), народи мій, щоб не мати вам спілки в гріхах її, і щоб не прийняти вам пораз її".- ОбявЛ8:4.

Сатана дійшов вже до крайности, на що вказують слова, які ми скорше цитували з Мат. 12:26. Усування заслони темноти - загальне побільшене знання відносно кожного предмету - робить неможливим послуговуватись старими пересудами, чи забобонами. Нові обманювання мусять бути впроваджені, бо інакше люди пізнали б правду і втекли б від нього. Він є дуже чинний "як ангел

світла" - як учитель Еволюції (що чоловік повстав з мавпи) для деяких, як місіонар вічних мук, а що не є веселою новиною для поган; як Ілія, проголошуючи себе як відновитель людства; для інших представляє себе як вчений, який намавляс людей, щоб забули про своє горе та болі, бо таких нема, ще іншим обіцяє, що їх визволить з усяких болів, лиш щоб вони вірили, що він це вчинить. Впоївши в людей такі ложні поняття про Правду, він створює велику трудність для таких розпізнати брехню від правди. Сатані може часом здаватись, що йому щастить, 650

але слова нашого Господа показують, що дім князя темноти незабаром впаде, і те, що він прибирає різні згадані повище форми, показує, що його упадок настане внедовзі. Дякувати Богу, що вкоротці сатана буде вповні "зв'язаний", щоб не зводити більше народи.- Об-яв.20:3.

ЛЮБІТЬ ПРАВЕДНІСТЬ — НЕНАВИДЬТЕ БЕЗЗАКОННЯ

Коли розуміємо філософію Божої діяльности з Нов. Створінням в теперішнім часі, то не можемо забувати, що це є Його заміром, щоб усі, які будуть удосконалені на Божім духовім поземі, були не тільки такими, що мають добрі заміри, що вони воліють правоту від неправоти, справедливість від несправедливосте, але, в додатку, що через великі досвіди вони виразно зрозуміють і вповні оцінять добро і перевагу правильносте, від беззаконня і замішання, і поганих наслідків зла і чинення зла. Це є для тої причини, що ці Нові Створіння є піддані під такі особливі проби і досвідчення, більш суворі і тяжкі, чим ті, що спали на Ангелів, і більш тяжкі від тих, які прийдуть на світ підчас його судного дня, віку Тисячоліття. Так далеко як ми знаєм, жодна особлива проба не прийшла на Ангелів, аж після бунту сатани, коли він старався захопити владу над землею. Але ми маємо велику причину припускати, що його упадок в гріх і упадок людства, стались оказією пробування не тільки тих Ангелів, які не задержали свого первого стану і стались демонами, але що це було пробою для всіх святих Ангелів. Це мусіла бути проба віри в силу Бога, коли вони бачили зле поступування і що Бог, як це могло їм виглядати, не мав сили цього зупинити і знищити. Бачучи це, кожний з них міг бути спокушуваний, або пробований думкою, що вони також можуть поповнити гріх безкарно; Факт, що вони остались вірними для Господа, доказує, що їх серце було у властивому стані покори і послуху для принципів правди і праведносте. Вони вже тепер бачуть, як Божий план чудово розвивається через Христа і незадовго їх

I

651

довіря в Божу мудрість, силу, справедливість і^любов буде вповні оправдане у великому виповненню Його плану через Ісуса Христа і прославлену Церкву.

Але ця проба святих Ангелів не була так суворою і тяжкою, як проби і досвідчення, що спадають тепер на Нове Створіння в Христі, яке постійно стикається з упавшим людством і постійно є піддане під проби віри, терпеливосте, ревносте і любови, аж до смерте. Подібно і проби людей в Тисячоліттю, хотяй будуть тяжкі і всецілі, щоб доказати, хто буде вповні вірним і послушним в серці Богу, а хто лиш назовні, все ж таки вони будуть вельми різнитися від проб, що зсилані тепер на Церкву, тому що в Тисячоліттю будуть зовсім інші обставини, які будуть сприяти тим, що схочуть поступати дорогою праведносте. Однак тепер Нове Створіння пізнає, що так як Апостол ясно говорить: "Та й усі, які хочуть жита побожно, будуть переслідувані". Ця охота терпіти задля лояльности для Господа і принципів Його володіння, і віра, яка тут проявляється, є доказом для Бога, що вони мають особливий характер. Його діяльність з Нов. Створінням в теперішнім віку є в тій цілі, щоб удосконалити їх характер в святости - до найвищого рівня, до рівня, де вони будуть радо терпіти задля імени Господа, та більше того, вони будуть зрікатись земних приємностей і вигід задля справи Господа і задля Правди, та навіть свого власного життя.

Тому, що ця філософія Божого плану не є виразною, багато людей не має доброго поняття про Божу діяльність по відношенню до малого стада. Вони не бачуть, що гарячі і зимні процеси є потрібні до загартування доброго стальового знаряддя; так само є потрібно огневих, тобто тяжких проб, щоб загартувати і приготовити тих, яких Господь бажає внедовзі вживати, як своїх представників і своє знаряддя у великій праці направлювання цілого людства. Зло ніколи не може бути добром, і Бог ніколи не був творцем морального зла, чи гріха в жодному значенню. Однак Його мудрість і сила є такі, що зможе обернути 652

його наслідок на добро. Наприклад, як ми вже бачили, Бог не спричинився до того, що сатана згрішив. Він створив його досконалим, праведним, чистим і це було одним з головних добродійств, яким Він його надарив, блаженство вільної волі, яке, будучи вживане противно до Божого розпорядження, зробило святого Ангела противником, сатаною.

Це було в силі Всемогучого Бога знищити свого противника негайно, але Він передбачив більшу науку досвіду, яка може прийти не тільки на Ангелів, але і для людства, відносно добра і зла, через забруднення (гріхом) цих останніх і через його гіркі овочі. Подібно було з гріхом між людством: Бог міг його зовсім знищити в

u

якому-небудь часі, як це Він остаточно зробить, але Його мудрість передбачила, як гнів людский може бути на славу Божу. Тому Божі діти не потребують боятися відносно остаточної побіди Господа над гріхом і над грішниками. Вони можуть мати повне довіря, що ні інспіратор зла, ні його менш або більш обманені послідовники на злій дорозі, не одержуть остаточної побіди. Божий план так далеко розвинувся, що вже відкривається, вже стає щораз більше ясним, який буде кінець цієї великої тайни дозволення на певний час на панування гріха і грішникам, які мали певні успіхи, коли спротивлялись Господу і Його народові.

Ми не повинні забувати, що хотяй всякі хвороби і смерть на світі походять від противника, через якого гріх увійшов до умів людей, то однак у випадку світу і Нов. Створіння, Бог так керує різними частинами цього прокляття, яке спало на людство з причини гріха, що вони виходять на користь людей, даючи їм з того важну лекцію. Коли йде про світ в загальному, то людство також вчится лекції і пізнає, як поганим є гріх і які страшні його наслідки. Коли йде про Нове Створіння, Церкву, то дозвіл для неї терпіти з Христом, включає і вказує на участь в цих терпіннях, які є спільними, або звичайними для решти світу. У випадку нашого Господа, то нам є

653

виразно сказано, що це було конечним, щоб Він, Який мав бути Первосвящеником для цілого людства, повинен дізнавати почуття наших слабостей, і це так само мас бути з кожним членом тіла цього Священика, так як це відносилось до Голови, до Господа. Там напевно не буде ні одного члена в цілім тілі Христа, який би не мав симпатії. Усі були діткнені досвідченнями і вповні знатимуть як співчувати з бідним світом, коли прийде час на реституцію через суд, через послух під пробами і виправлюваннями в віку Тисячоліття. Наш Господь, Який був досконалий в тілі, не міг бути так діткнений, але коли Він лічив слабих, то сила виходила з Нього і тому ставав слабшим і відчував слабості тих, яких лічив, так як є записано: "узяв Він на себе немочі наші і поніс недуги наші" (Мат.8:17) Ті, які є покликані до членства тіла Христа, мають не багато життєвости, щоб видавати її в чудесний спосіб, але участвуючи в спільних досвідах і пережиттях світу, в зв'язку з їх власним недосконалим людським організмом, вони також є діткнені почуттям немочей людського роду, яке дає їм змогу добре розуміти і вповні симпатизувати в загальному стражданню.

З того, що ми вище сказали виходить, що ми не годимося з думками деяких людей, які твердять, що тіло Христове повинно бути відлучене від проб і досвідчень терплячого світу, так під оглядом фізичним, суспільним і фінансовим. Правда, так справа малась з типічним Ізраїлем. Нагороди за вірність для нього і для Закону мали бути по тих лініях, вони мали бути хоронені від хвороб, голоду, та різних нещасть, що їм мало добре поводитись, але коли йде про Нове Створіння то справа є відмінна, тому що вони не є Ізраїлітами по тілу, але по духу - і тому вони є духовим насінням Авраама. Позаобразові благословення Ізраїля є для Нового Створіння як духові благословення. Усі речі діють для їх духового добра. Боже благословення є їм забезпечене так довго, як вони перебувають в вірі і в правдивім послусі до Христа, так що нічого злого не може приблизитися до місця їх перебування, де вони є 654

вдержувані тайно, заслонені від усього того, що моглоб принести їм шкоду; однак їх оцінювання цієї духової спільноти с постійно випробовуване, щоб доказати чи вони цінять духові речі більше від природних (звичайних, земних), щоб вони могли більше втішатись духовими і остаточно стали удосконалені як Нові Створіння, коли земні жертви стануть вповні завершені.

Тому, коли Нове Створіння пізнає, що має много вогняних проб, не грає ролі по яких лініях вони можуть приходити до них, вони повинні їх принимати як докази їх вірности - як докази, що Бог

вважає їх за своїх синів, і вони є пробовані згідно з їх угодою, щоб вони були приготовані і спосібні до досконалости в дусі і до слави, яка слідуватиме. Отже, якщо Господь дозволить, щоб на таких спали нещастя і горе, то їх не треба вважати за таких, які приходять на світ. Світ с під Божим вироком смерти, є підданий під різні випадки і нещастя, з якими Господь не має нічого до діла, як про це є пояснено Господом, коли згадує про тих вісімнадцятьох, на яких впала башта в Силоамі, і про галилейців, яких кров Пилат змішав з їх жертвами; Господь говорить, що це, що з ними сталося, зовсім не доказує, що вони були гіршими грішниками від інших (Луки 13:1-5). Бог до певного ступня дозволяє на вияв гніву сатани і людей, в зв'язку з різними справами світу, але по відношенню до вибраної Церкви, то тут є інша справа. Усе те, що на них спадає, не є випадком. "Дорога в очах Господа смерть праведників Його." Наш Господь сказав, що "Вам же навіть і все волосся на голові пораховане" (Пс.116:15; Мат.10:30). Коли Пилат запитав Ісуса: "Хіба ти не знаєш, що я маю владу Тебе розп'яти?" то Ісус йому відповів: "Не мав би ти ніякої влади наді мною, якби тобі не було дано зверху" (Йоана 19:10-11). І це також є правдою щодо кожного члена тіла Хрстового, від початку його посвячення і сплодження з Св. Духа як Нового Створіння. Так, ми тут маємо добру причину вірити, що в певній мірі Божа опіка також простягається поза Нове Створіння на тих, яких життя і

655

інтереси є близько пов'язані з Нов. Створінням. Отже, якщо Нові Створіння переходять вогняні проби, то вони не повинні думати, що вони є якимись дивними, що щось особливого спало на них, але повинні знати, що подібні проби трапляються і приходять на всіх членів тіла Христа, від самої Голови вниз, і будуть приходити на всіх, поки останній член кляси "ніг" не буде випробуваний, вигладжений, прийнятий і прославлений. Тому, коли вони приходять в формі опозиції і переслідування в домі, або від попередних приятелів, чи сусідів, або від людей з номінальної Церкви, або коли вони прийдуть в формі фінансового нещастя і бідноти, або хвороби, болю чи фізичного випадку і т. п. Господній народ має бути задоволений, свідомий Божої любови і охорони Його провидіння відносно кожного його інтересу. Мати повне довір'я в тому, с частиною проби віри. Бути впевненим в Господі, що ми є Його діти і наслідники, що Божа опіка є над нами, і в цьому самому часі переносити тяжке горе і труднощі, - це є тяжкою пробою віри для тих, від яких вимагається поступати вірою, а не видінням, якщо вони мають остаточно бути прийняті як побідники. Тому приймаймо з надією, з довір'ям і з любов'ю те все, що Боже провидіння зсилатиме нам для нашої користи, для науки і збудови.

Але це зрозуміння про Божу опіку в усіх наших справах, земних і небесних, не повинно приводити нас до байдужности відносно наших теперішних справ. Противно, ми повинні пям'ятати, що ми є доморядниками привілеїв, нагод і відповідальностей наших суспільних, фінансових справ і нашого здоровля. Тому це є нашим обов'язком дбати про добро кожної нашої справи. Ми повинні бути милими і вирозумілими в наших зносинах з іншими людьми і давати мудрі пояснення там, де треба, щоб не було непорозуміння відносно наших мотивів, чи намірів. Ми повинні в мудрий спосіб уникати всього, що могло б виглядати фанатичним чи ^забобонним, і маємо в такий спосіб представляти Бога, Його характер і Його 656

Слово, і Його Церкву для тих, які зіткнуться з нами. В такий спосіб наше світло буде світити. В справах фінансових ми повинні керуватись розсудком і поступати економічно, і не бути лінивими в інтересі, але поступати так, немов би це все залежало від нашого старання, хотяй в нашім серці і в наших дискусіях на тими справами в домі віруючих маємо розуміти і висказати наше довір'я в Господі, і що тому, що ми е Його, Він дбає про всі наші справи.

Якщо, помимо нашої обережности і поміркованости, наступить фінансова страта, ми повинні вважати, що наш Отець бачить, що такий досвід є кращий для нас як для Нових Створінь, чим більший добробут, більші достатки. Ми мусимо визнати Його ласкавий догляд над нашими справами, не дивлячись на те, яким може бути Його керівництво в наших справах. Подібно в справі здоровля: коли спаде хвороба на нас, нашим властивим обов'язком супроти нашого смертельного тіла є, щоб іти до лікаря і застосовувати відповіні ліки. Коли ці ліки нам поможуть, то ми повинні це приписати не тільки лікареві і лікам, але також Господу. Коли вони не є успішні, ми не повинні сумніватися в Його силу, але радше дивитись за іншим благословенням в зв'язку з пробами, через які переходимо. Дійсно з кожною прикрістю і горем Нове Створіння, вживаючи пильно все те, чим можна направити стан і усунути труднощі, повинно в серцю звернутись з довір'ям до Господа,

бажаючи зрозуміти, яку лекцію вони повинні навчитись з цього досвідчення, і чи ці лекції є, чи не є, в роді карання за певні невластиві чини, або в роді "палиці" і "підпори", які мають навернути зблуджену вівцю з певної дороги, яка веде в злий напрям, в бік від вузької дороги послідовництва за Пастирем. 'Твоя палиця і підпора мене провадять". Мир, радість і щастя Божого народу не залежить тільки на загальнім здоровлю, фінансовім поводженню і соціяльному забеспеченню, але він може втішатися миром Божим в усіх обставинах і умовинах, і бути здібним сердечне радуватися палицею і

657

підпорою Пастиря. З пророком старовини Нове Створіння може сказати: "Коли я не був ще упокорений, то блукав я". Багато з них пізнали, що тут є великі благословення сполучені з тими терпіннями.

Про Церкву і про Господню опіку над нею є пророчо написано, "Який сціляє всі недуги твої" (Пс.103:3) Всяка спроба пристосувати цей стих до віку Євангелії відносно фізичного стану напевно є слаба і невідповідна. Хто не знає цього, що від Голови, аж до останнього члена "ніг", Господь не бажав оздоровлювати всіх їх фізичних недуг? Чи ми не знаємо про те, що багато святих померли з причини фізичних хвороб? Згідно з тим, що говорить нам лікарське знання, наш Відкупитель, хотяй був тілесно досконалий, був діткнений певною незнаною лікарям хворобою, коли з Нього спливали криваві поти на Голгофті. Згідно з тим самим знанням і заподаними фактами, Той, Який мав досконале тіло, помер скорше, чим ці два розбійники, які були теж розп'яті з Ним, а це з причини хвороби - розриву серця. Хто не знає, що Ап. Павло носив з собою аж до смерти "колючку в тілі", і що Господь відмовився її усунути, даючи йому запевнення, що його терпеливе переношування цього, принесе йому більшу ласку? Хто не знає, що багато з поміж найбільш шляхотних Божих святих напротягу віку Євангелії терпіли на різні хвороби, а Бог не тільки що не звільнив їх з цих хвороб, але вони, замість статися досконалими, померли? Тому пристосовування цього писання до фізичних хвороб, не годиться з Біблією, та всіма наведеними фактами, але це відноситься до духових обставин Нового Створіння. Нове Створіння має до діла з духовими слабостями і про такі хвороби Писання говорить, що можуть бути лічені бальзамом з Ґілеаду (Єрем.46:11), можуть бути так перев'язані великими і дорогоцінними обітницями Слова Божого, так наповнені миром і радістю, якої чоловік не може дати, ні забрати, так що хвороба серця і неспокій не будуть більше непокоїти тих, в яких любов і радість, і мир Св. Духа перебуває.

МАРКА 16.^-20 Є ДОДАНЕ

Всі, які знають Писання признають, що повищі стихи були вставленими, тобто були додані між інші слова (інтерполяцією), їх немає ніде в найстарших грецьких манускриптах і тому не є правдиві. Це не є правдою, що всі віруючі в Господа Ісуса можуть пити отрую, і бути вкушені отруйними зміями і що їм нічого не станеться; не всі також мали силу лічити недуги і виганяти бісів. Нові видання Біблії в більшості не вміщують цих стихів. Тому послуговуватись ними і їх цитувати, означало би додаванням до Слова Божого і додаванням до більшого загального замішання відносно цього предмету.

Така думка, що нарід Божий має бути особливо упривілейований Господом щодо фізичного здоровля і інших вигід (більше чим світ), є обманом і сіткою, і противна усім правильним сподіванням та надіям Нов. Створіння, як це вже було показано. Господь і Апостоли були прикладами для Церкви, і замість сподіватись бути звільнені від загальних клопотів, які облягають стогнуче створіння, їх посвятою було, щоб мати участь в цих стражданнях, щоб вони були діткнеш почуттям людських немочей. Наш Господь відкинув як спокусу піддану думку противника, щоб вживати Божу силу до задоволення голоду підчас сорокаденного перебування і пощення на пустині (Мат.4:3,4). Коли був^змучений, то відпочав при керниці в Самарії, тоді коли Його ученики пішли купити хліба, хоча Він міг ужити Божої сили на привернення сили (Йоана 4:6). В таких випадках пожива була властивим ліком на голод, а відпочинок правильним засобом на привернення сил, і наш Господь це вживав. Нам не є сказано, що Він мав якісь хронічні слабости, але ми не сумніваємось, що він мав би свободу вживати зела, чи корінці, чи якісь інші ліки, так як Він вживав харч і відпочинок. Нервова хвороба, спричинюючи криваві поти і також Його остаточна хвороба серця, наступили при закінченню Його місії. Він знав, що Його година прийшла.

БОРОТИ НОВОГО СТВОРІННЯ

659

Він, Який відмовився просити Отця про небесну охорону, і Який відмовився звертатись до цієї самої сили для задоволення голоду, і усунути змучення, мав повну свободу звертатись до цих сил про поміч для людей, які йшли за Ним, як напр. при накормленню великого числа народу, і також на користь своїх учнів, коли втихомирив бур'ю і заплатив податок.- Мат.14:15-21; Мар.4:36-41; Мат.24-27.

Подібно знаємо, що Апостоли не вживали своїх особливих привілеїв і дарів, які були їх, на полегшу тимчасових потреб, чи хворіб. Правда, ми не маємо записів про якісь хороби цих дванадцяти Апостолів, крім Павла, який мав слабий зір (Діян.9:8,18; Гал.4:15;6:11), це йому завдавало багато клопоту, але Господь не звільнив його з цього, навіть, що він з початку просив Господа про те; Господь запевнив його, що те, що прийшло на нього від сатани, щоб йому докучати, щоб випробовувати його терпеливість, його покору, його вірність тощо, буде багато більше винагороджене через "подостаком ласки" Божої. (2Кор. 12:7-9) Віра і довір'я Ап.Павла на Господа була великим джерелом потіхи і заохочення для поступаючих вузькою стежкою, від його часу, аж до тепер; однак Павло не йшов до Господа (як це много робить) з проханням про дочасні добра, про гроші, доми, поживу і т.п. З його власних слів знаємо що часом терпів недостаток, але тоді власними руками працював на своє життя, шиючи намети, а це не було приємне ремесло. Деякі, менш святі від цього великого чоловіка і більше віддалені від Господа, не тільки не хотіли б в такому ремеслі працювати, не бажають взагалі працювати - вони хотіли б "жити вірою", як вони це називають, лишаючи працю для других. Цей же Апостол картає таке поступовання такими словами: "Хто крав, нехай більш не краде, а краще нехай працює, чинячи своїми руками добро, щоб мав що дати тому, хто в нужді" (Ефес.4:28; 2Сол.3:10).

Багато мильно вірує, що це є Божою волею жити з віри, і щоб інші працювали на їх одержання, і вони часом є такі зухвалі, що просять Бога про гроші, поживу та 660

661

вбрання, а на ці речі вони повинні сами працювати. Тут ми не бажаємо доказувати, що такі люди є злі, бо ми знаємо, що декі з народу Господнього мають таке блудне вирозуміння, тому що прийняли блудне пояснена Святого Письма, і не розуміють як Бог поступає, і не розуміють цілі їх покликання. Ми не перечимо, що Бог часом вислухає молитву цих людей і зсилає їм речі, про які вони просять, хотяй ці молитви не є в повній згоді з Божою волею. Ми віримо що правильним шляхом для Нового Створіння, (той, що найбільше подобається Богу), є, щоб триматися якнайблище інструкцій, вказівок і прикладів Господа і Апостолів. Факт, що вони стали признані як Нові Створіння, означає, що вони вже зрозуміли, що земні речі і земні блаженства належуть до природнього чоловіка, згідно з волею його Творця, і тому їм, як оправданим перед Богом віруючим, вони є приписані через їх віру в Христа, і що ці людські права вони посвятили, жертвували, віддали, зложили на вівтар, в заміну за вищі небесні, духові привілеї, і благословення і права Нового Створіння, до якого віруючі є покликувані в цьому віку Євангелії.

Отже, коли ці земні права стали пожертвовані Господу і замінені за духові привілеї, надії тощо, то на якій підставі можуть Нові Створіння "просити", або "вимагати" цих земних благ, яких зріклися в своїй угоді? Є це інша річ, коли будемо просити Господа про дочасні блага, які Він в своїй мудрості вважає за найліпші для нас; також іншою річчю є просити про блаженства для других, включаючи тут наших дорогих осіб, що споріднені з нами тілесно, а не духово. В кожному разі, у всіх наших проханнях маємо визнавати, що Божа воля є першою і найважнішою, і це треба також згадувати в молитві. Нове Створіння навчене через Слово Боже і оцінюючи його духа, мусить цінити духові речі багато більше, чим які-небудь теперішні добра і повинно бажати лиш таких життєвих тілесних досвідів, які можуть найкраще розвивати нову природу і приготовувати до царства.

Новий Завіт описує про досвідчення Апостола, вибраного на місце Юди, багато більше, чим про досвідчення усіх інших Апостолів і починає від того часу, коли Христос прийняв Павла в дорозі до Дамаску. Дивлячись на його різні досвіди, ми бачимо, що він вживав чудесні дари в Церкві, у багатьох випадках над тими, які приходили до правди. Але так далеко як подає запис, він ніколи не вживав свої чудесної сили лікування для себе самого, ані для когось з тих, які є представлені перед нами як святі, як повно посвячені. Це не було для того, що святі тоді не були хворі, бо противно, ми знаємо, шо Тимотей мав хворобу жолудка, яку ми сьогодні назвали б нестравністю, і також

Епафродит не був звільнений з хвороби, але був "занедужав смертельно", не з причини гріха, але "за діло Христове він був наблизився аж до смерти" наражуючи своє життя. (Фил. 2:25-30)

Ми не знаємо, яке лікарство, чи яку поживу подобалось Господу порадити йому, але, коли йде про Тимотея, то Апостол радив йому "вживай трохи вина, ради шлунка твого і частих твоїх недуг" (ІТим. 5:23). Тут вино було дораджуване не як напиток, не як задурманюючий алькоголь, лиш як лікарство. Тут треба особливо помітити, що, так як ми є поінформовані, ніхто не прохав Божої сили і вона не була вживана для тих двох посвячених і ревних братів. Вони терпеливо переносили свої слабости і недуги і були через те благословенні, вживаючи при тому всіх можливих, знаних природних засобів. І ми віримо, що це є добрим прикладом для Нового Створіння, відносно того, як вони повинні поступати в таких справах. Вони не повинні просити про фізичне здоровля, вигоди, лкжсуси тощо. Вони можуть просити так як є сказано в Господній молитві, про щоденний хліб, і навіть тоді, коли моляться про щоденний хліб, вони мають працювати на цей хліб і сподіватись, що Господь буде благословити їх згідно з Його мудрістю, щоб це було для нашого найвищого добра по лінії розвитку нашого характеру в різних досвідах.

Якщо Він вважатиме за відповідне дати їм лиш 662

найконечніші життєві потреби харчу, чи вбрання, то для них це буде проба любови, терпеливости і віри в Нього. Коли Він дасть їм много, це також буде для них пробою віри, любови і посвяти, але в іншому напрямку, - Бог хоче переконатися, до якої міри ми є готові посвячувати дочасні добра, дочасні блага для Його справи і для допомоги братам. Подібно з здоровлям, якщо Божа мубрість зволить нам мати добре здоровля і силу, то тут пробою буде, до якої міри будемо готові посвячувати ці сили для Господньої справи, чи може будемо воліти вживати це здоровля і сили для самолюбних цілей. З іншої сторони, якщо провидіння Боже зволить лиш на ограничене здоровля і силу, то пробою нашої віри і терпеливости, любови і ревности буде, чи ми будемо шукати менших привілеїв (які зможемо виконювити, бо до більших не маємо сил, ні здровля) і нагод служби і чи будемо їх сумлінно виконувати.

НОМІНАЛЬНА ЦЕРКВА ЯК ВОРОГ НОВОГО СТВОРІННЯ

Тому, що перше знання про Господа вони дістали тоді, коли були ще в номінальній Церкві чи в якімсь її відламку, багато є схильні вважати цю сектанську систему за їх духову матір, і почувають любов та відповідальність супроти неї. Таким тяжко зрозуміти, що це є земні системи - Вавилон - дійсні противники Нового Створіння. Причиною їх труднощів є те, що вони мають мале зрозуміння про ці системи. Вони повинні піднести вище свої очі, і зрозуміти, що з Божої точки погляду є велика різниця між номінальною церквою, а правдивою, між кукілем і пшеницею. Кукіль не може зродити пшениці і так само номінальні^ Християне не можуть видати правдивих Християн. Його стремління йдуть у відмінному напрямку. Св. Письмо заявляє, що це є сила Божа, яка діє в нас, щоб "нам хотіти і чинити по Його вподобі". Це є сила нового життя, яке остаточно розвинеться під опікою Божого провидіння. Це не є сплодження з світового духа,

663

що принесе такий наслідок. Номінальна Церква, яка є відмінна від прадивої Церкви, є такою клясою людей, які бачили і чули певні риси Божої правди, які були білш або менш освічені відносно того, що є зло, а що добро, і через те одержали певну міру зрозуміння того, що є правильне, а що неправильне, але які, маючи це знання, є недбалі і байдужні відносно Божої волі; вони є схильні вживати Боже милосердя і доброту так як їм подобається, на свої самолюбні особисті цілі в теперішнім часі. Правдива Церква, противно, так як ми це вже бачили, складається з тих людей, які не тільки чули правду, але посвятили все своє Тому, якого люблять і Який купив їх -тих, які йдуть за Ним, щоб пізнати Його блище і слухати Його по мірі їх спроможностей, і які, поступаючи так, не зважають зовсім на своє теперішнє життя. Номінальна Церква не є світлом світу, лиш складається з такої кляси людей, яка воліє світло від темноти, і яка хоче мати дещо цього світла, яке світить від правдивих Християн, але змішує це світло з світлом поган і різними світськими науками так.зв. вчених людей. Кожний член правдивої Церкви є горючим і ясним світлом усюди, де знаходиться.

Чим більшою є різниця між тими двома клясами, то в загальному це є краще для правдивої Церкви; дійсно, лямпи вірних носіїв світла світили ясніше, коли номінальні системи були окружені великою темнотою забабонів і пересудів, і коли правдива Церква була переслідувана номінальною системою - від якої в дійсности приходили майже всі переслідування.

Коли ми пізнаємо, що Бог є Провідник, керуючий справами Нов. Створіння в кожних частинах, не лиш в їх поклику, але також в їх усіх труднощах, пробах і переслідуваннях, які є потрібні до їх очищення і приготовлення для Царства, то менше будемо цінити частину, яку виконували усі ці людські інституції в Божому плані, бо їх Господь не зорганізував і не дав авторитету до такої організації; але яких ми, згідно з вказівками Господа, повинні вважати за тілесні, земні і 664

противні для духа. Тут ми не твердимо, що правдива Церква не була в певній мірі в близькій сполуці з номінальними системами, але ми твердимо, що навіть як вони були в них, вони були відлучені від них в тому значенню, що все мали відмінного духа. Сплодження цих духових дітей Божих через Слово Його ласки і до певної міри кормленими і зрощуваними цими людськими сектанськими системами є добре зілюстроване через певні комахи, молоді потомки яких є вміщені на хребті їх ворогів, і там кормляться і розвиваються, аж до часу їх повного розвитку, коли пробивають скіру і виходять; через цей їх вихід, це їх звільнення, комаха, яка їх носила звичайно гине. Так і тепер Нові Створіння, сплоджені Богом, є в більшій або меншій мірі зв'язані з цими інституціями Вавилону, і вони в більшій або меншій мірі поступають вперед проти волі Вавилону, але під Божим провидінням і зарядженням приближився час їх звільнення, і Той, Який їх сплодив до Нового Створіння, кличе тепер: "Вийде з неї, народе мій, щоб не мати вам спілки в гріхах її, і щоб не приняти вам її кари".-Об'яв.18:4.

Нове Створіння має завжди спокуси з сторони номінальних церковних систем - не тільки через ложні доктрини, але також через формальну побожність і лицемірство, в тім, що вони приступають до Господа устами, а серцем е далеко від Нього - в той час як думки, почування, слова і діла є зовсім не в згоді з духом правди і посвячення, якого воно має прищеплювати. Спокуси Нов. Створіння від світу були б дуже слабі, коли б не те, що номінальні Церкви злучують світового духа, світові амбіції і цілі з іменем Христа і покірною службою для Нього. Вигода, людська слава, вільність від жертвування і певність одержання найкращих річей в світі, є принадою, і сильцями, і засідками, які Вавилон виставляє для Нового Створіння, і це постійно. Усі інші принади і сильця противника не є так притягаючими і звідничими, як ці.

665

БОЖА ЗБРОЯ - Ефесян 6:11-13 -

"Зодягніться в повну зброю Божу, щоб ви могли встояти проти хитрощів Диявола ... в день лютий".

Тут знову Апостол перестерігає нас, що наш день при кінці віку буде особливим "злим днем", в якому сила сатани буде особливо діяти, особливо проявлятись - "щоб звести, якщо було б можливим, навіть особливо вибраних". Він говорить нам про зброю, яка буде хоронити від блудів і обману сатани. Це не є зброя для тіла, але для ума - для Нов. Створіння. Творцем цієї зброї є Бог, ^послуговуючись до того людськими знаряддями. Це є Його засіб,иабо приготування, Його Слово, Його післанництво, Його Правда. Жодна інша зброя не буде успішна в цьому злому дні, і з причини його скрайности (цього злого дня) ціла ця зброя буде потрібна, хотяй для інших в минувших часах, лиш її частина була вистарчаючою.

Підперезання Поясниць (бедра, стегна) представляє посвячення на службу (Божу) і Апостол напоминає, щоб ми знали, або впевнились, щоб не посвячуватись для блуду, але на службу для Правди. Нехай кожний провірить свій пояс, і впевниться що цей пояс є відповідний і ним підпережеться, і стане слугою Правди, або, принайменше, матиме в собі духа служіння.

Броня (панцир) праведности (або оправдання) є слідуючою по порядку, тому що Господь не може нікого признати за воїна хреста, який не розпізнає і не визнає Його стандарту праведности (справедливости), або хто відкидає Його постанову, або влаштування, про оправдання (через віру) через дорогоцінну кров Його Сина.

Взуття (сандали) Миру теж не можна призабути; воїн хреста, який починає і йде в похід без Божого миру, який мас помагати йому на шорсткому каменистому шляху, менше доконає, чим той, який старається мати мир з усіма людьми - жити мирно з усіма так далеко, як це є можливо, не йдучи на компроміс коштом правди. Хто не 666

має цього взуття наражує себе на горе і клопоти.

Щит Віри є справді необхідним для охорони перед розпаленими стрілами противника - скептицизму, вищої критики та еволюції, та різних сатанських наук, що заперечують правді Слова Божого, головно про Викуп. Цей самий Апостол подає: "Без віри не можна подобатись Богу". А Ап. Йоан каже: "І^оце перемога, що світ перемагає, це віра наша".- Жид. 11:6; ІЙоана 5:4.

Шолом Спасення зображує інтелектуальне, умове, або філософічне, зрозуміння і оцінення Божого плану. Очевидно, в минувшині це було менше потрібне, чим сьогодні; тепер в часі "жнив", коли противник злобно атакує Правду, і обертає різні науки так званих вчених цього світу, і едукаційні методи, на свій знаряд нищення усього, що добре і правдиве, то шолом спасення є конечний. І лиш тепер є нам дана ця Божа зброя в такій величині і формі, що найбільше скромний воїн хреста може вложити її на себе. Господь держав атакуючого противника на певній віддалі, в границях, де щит віри служив за охорону, але тепер є дана повна зброя Божа, і не за скоро, для потреб вірних.

Меч Духа - Слово Боже є одинокою атакуючою Божою зброєю Господньої малої громади. Наш Провідник все перемагав в своїй" добрій боротьбі" з противником, кажучи: "написано", і таким самим є воєнний крик Його послідовників. Інші, а не правдиві воїни, боролись за Господа тілесною зброєю, і людською філософією і світовою мудрістю, і організацією, і декретами, і синодами, але ми мусимо, в цій боротьбі в цьому злому дні сполягати на Боже Слово -" Це є так написано". Ми теж не маємо проявляти, подібно до сатани, гніву, злости, ненависти і сварні. І "Меч Духа" можна набути лиш через пильне досліджування Слова Божого і поступованням по Духу після посвячення - після того, коли записались до армії Господа.

РОЗДІЛ 16

ТЕПЕРІШНЕ НАСЛІДЦЯ НОВОГО СТВОРІННЯ

Не всі благословення Нов. Створіння належать до майбутностп- поза завісою. Перші овочі Духа, передсмак надходячих благ, є даний Н. Створінню в теперішнім часі. Між тими першими овочами можна вичислити різні овочі і чесноти Св. Духа - віра, надія, любов, радість, мир, і т.д. Деякі можуть говорити, що вони є невідчутні, недійсні, але ми відповідаєм, що вони є так дійсні, як дійсним є Н. Створіння і в такій самій пропорції як зростає Н. Створіння, так розвиваються ці частини його життєвого досвіду і благословення. В дійсності треба признати, що ці самі якості, коли відносяться до земних річей, є найбільшим благословенням природнього чоловіка, які дають йому найбільшу міру блаженства і привілеїв. Н. Створіння в Христі замінило земні надії і привілеї, і любов за небесні, і пізнало, що ці останні є о много кращі і дорожчі. Земна любов є часто мінлива і загально самолюбна. Земні надії є скороминаючі і обманні. Земні радощі також скоро минають і є плиткі. Земні амбіції є дуже рідко задоволені, і навіть коли так, то мають багато гіркости в собі. Помимо того бачимо, що цілий світ намагається досягти цих амбіцій, радостей, надій, любови і ми всі є свідками, що їх найбільша приємність є в їх погоні, в їх стараннї - що коли вони осягнуть те, про що так старались, то стають дещо розчаровані.

Не так є з Н. Створінням, їх надії, їх радість, їх любов, їх амбіції постійно зростають, будучи піддержувані через f

великі і дорогі обітниці Слова Божого. І вони не приносять розчарування, тільки задоволення і мир Божий, що переходить всякий розум, і наповнює щораз більше їх серця, як очі їх розуміння щораз більше відчиняються до зрозуміння довжини і ширини, височини і глибини Божої мудрості і любови, і вони стались спадкоємцями цього великого благословення і співнаслідниками через Господа Ісуса Христа.

Цей обіцяний край, до якого Н. Створіння образово входять з хвилиною їх повного посвячення Господу, коли одержують Духа всиновлення, є краєм опливаючим молоком і медом; і хоча він має свої різні проби, підбої і боротьбу внутрі і назовні, то проте не тільки побіди приносять їм радість і мир, але під Божим научуванням і керівництвом навіть поразки і невдачі змінюються на

джерела надії, віри і радости, тому що Він є здібний і радий зробити так, що всі речі будуть діяти на їх добро.

ПРАВДИВІ І НЕПРАВДИВІ НАДЙ

Апостол звертає нашу увагу на те, що сатана старається шкодити Н. Створінню, представляючись їм як ангел, або посланник світла. Коли хтось визнає, що став сплоджений з світла, з Правди, з Св. Духа, тоді противник розуміє, що такий є на дорозі повного виходу з цеї темноти, пересудів, забобон, якими він покрив і опутав людство. Тоді він перемінюється і замість старатись вести дальше до темноти і пересудів, він вдає за провідника світла; і хоча він є особливо пильний і чинний по цій лінії тепер, коли просвічує ясніше світло, то ми не повинні забувати, що він енергічно діяв по цій самій лінії від часу, коли Апостол писав ці слова. Докази цього знаходимо в різних "визнаннях віри" Християнства, які показують, що там було старання видістатись з темноти, але вони є попереплітувані різними ложними науками, теоріями і надіями звідничого характеру. Вони, хоча претендують бути поміччю для Християн, вдають, що

669

шанують Бога і що пояснюють Його Слово, є вдійсності оманами і перешкодою до правильного розуміння Правди. Божа чудова постанова, Його план, де є виражена любов і милосердя, і яка є мудра в кожній подробиці, є предметом спротиву противника, не лиш прямого, але й посереднього. Він представляє перед Божим народом щось, що для їх недосконалих умів може з початку виглядати вищими надіями, чим ті, які представляє Правда. Все ж таки, тенденція блуду є відходити щораз дальше від Правди, від Божого плану, від простоти Євангелії до замішання думок, забобону і чарівництва.

Між цими обманливими надіями є надія, що коли чоловік помер то він вдійсності не вмер - що коли померший, він є більше живий, чим був скорше. Ця надія є впроваджена противником, щоб протидіяти надії Св. Письма про воскресення з мертвих. Одна або друга з тих надій мусить бути фальшивою. Тут противникові добре вдалось підсунути таку фальшиву надію для Християнства, яка не має попертя Божого Слова і яка прямо і дійсно противиться науці Божого Слова відносно воскресення мертвих, бо коли ніхто не є дійсно мертвий, то не може бути "воскресення мертвих".

Іншою обманливою надією є час, коли Господні вірні одержуть нагороду. Тут також противник мав успіх обманути номінальну Церкву, щоб вірити, що зараз після смерти вони одержують свою нагороду, а не в Першім Воскресенню; що до нагороди входиться через двері смерти, а не двері воскресення, як про це нам подає Св. Письмо. Ці фальшиві надії, подібно як і інші фальшиві речі, є шкідливими, помимо того, що назовні виглядають приємними. Слово Боже мусить бути нашим провідником, і воно навчає нас, що наші надії відносно майбутніх благ, радостей тощо, лежать у воскресенню мертвих.

Фальшиві спекуляції минувшини, що хвилина смерти буде хвилиною слави (що противиться не тільки усім фактам і обставинам доступним людському розуму, але й противляться великому числі доказів і свідчень Св. Письма 670

щодо воскресання - яке на своє виповнення очікує другого приходу нашого Господа) були дуже шкідливі для Божого народу, бо вони відводять від науки Слова Божого і від правдивих надій, що воно дає і що є в згоді з здоровим розумом і всіма фактами, яких бачимо довкруги нас.

Хтось може сказати, що ця надія раптової зміни до небесного стану в хвилині смерти є для останніх членів Нов. Створіння і що про те ми говоримо в наших писаннях. Це є правда, однак тут є важна причина до того, що ми піддержуємо таку надію в теперішнім часі, почавши від 1878 р. бо від цього часу, як ми голосимо, збільшились надії Господнього народу. Це побільшення надії для Нов. Створіння в часі жнив є в повній згоді з Св. Письмом. Ми думаємо, що ніхто з людей і навіть ніхто з членів Нов. Створіння підчас віку Євангелії не були змінені в хвилині смерти, але віримо згідно з Писанням, що вони заснули в Ісусі; і на основі цього самого Писання віримо, що їх надія є в пробудженню, яке Бог обіцяв, що настане в новому дні, в дні Тисячоліття. Нашою надією, збудованою на Слові Божім, є, що ми жиємо в світанку цього нового дня, що Іммануїл (Христос) вже є присутний і закладає своє Царство; що першою частиною є обрахунок з слугами, як це Він особливо показав в притчі^ що ілюструє працю, яка має бути виконана в часі Його повороту, щоб встановити Царство на землі. Притча подає, що Він покличе своїх слуг, яким роздасть гроші і таланти, і що буде з ними рахуватися, перш ніж розпічне рахуватись з світом- Луки 19:15; Мат.25:14.

Ця праця зачинається насамперед від самого дому Господнього, Церкви, Нового Створіння; і як вже було показано (2 Том, 7 Роз.) 1878 р. по Хр. позначус дату, в якій померші в Христі мали повстати "перші". Тому це є в повній гармонії з Писанням, що ми віримо, що Апостоли і інші святі з цілого Євангельського Віку, аж до наших часів, стали прославлені, одержавши славні духові тіла, що були обіцяні їм, але, тому що вони є "перемінені" і є подібні до нашого Господа на духовому поземі, вони є невидимі для

671

людського ока, вони є поза завісою. Це є в повній згоді з надією виставленою в СвЛисьмі, про що ми навчаємо, що кожний член Нового Створіння, який ще є в тілі, не буде тепер потребувати "спати" і ждати на заложення Царства, тому що Цар і Царство вже є тут; життєдайна чинність нової епохи вже розпочалась, більша частина вибраного Н. Створіння вже стала прославлена, а живучі члени є приготовлювані і очищувані і випробовувані до свої участи в Першому Воскресенні - бути "підхопленими", або зміненими "у хвилину, в миг ока" - щоб бути в хвилині смерти одягненими новою домівкою, духовим тілом.-2Кор.5:1, 1Сол.4:17

Однак, застановляючись над цим предметом, ми мусимо мати на умі не тільки ці особливі надії цього "часу жнив", але також мати ясне зрозуміння, які були надії усіх братів, усіх членів Н. Створіння - надії виставлені нам в Євангелії. Нехай надхнене Слово Боже вискаже ці надії і нехай цей факт, що вони різняться вельми від тих, які в загальному плекає номінальне Християнство, нас не турбує. Правда, що "Християнський світ" в своїх віруваннях виказує про другий прихід Христа і про воскресення мертвих, але це є лиш словні вискази, через які вони стараються вдержувати певний зв'язок з Св. Письмом. Це однак не є надіями Християнського світу -номінальної церкви, це радше є для них страхом. Вони бояться другого приходу Христа, замість надіятись його; і вони бояться воскресення мертвих, замість надіятись і очікувати його, а це тому, що стали зведені противником і неправильно розуміють Божий характер і план, і загально розуміють, що другий прихід Господа зробить кінець усім їх надіям, кінець досвідам і кінець милосердю; вони не розуміють, що Писання показує, що це вдійсності буде початком великого благословення усіх родів землі, про що Бог давно обіцяв і що приготовляв напротягу чотири тисячі літ.

Вони воскресення також вважають як щось страшного, тому що через ложні науки думають, що дух, або віддих 672

життя має свідомість поза тілом, І що тіла є немов в'язницею, з якої дух (або душа) радо звільнюється; отже поворот його до тіла буде в роді кари для цього духа, або душі. В такий спосіб людскі традиції уневажнили Слово Боже під впливом великого противника, бога цього світу, який засліпив так багато людей. Але подивімся, що Писання говорить про цей важний предмет, щоб побачити як виразно і точно воно показує на другий прихід Христа і на воскресення як, 1-ше, на надію Церкви, КСтворіння і, 2-ге, на надію світу.

"Тому то, підперезавши поясниці свого розуму, будьте тверезі і майте повну надію на благодать, що буде принесена вам у з'явленню Ісуса Христа".- Шет.ІгІЗ

"І ми самі, маючи первогагід Духа, самі в собі стогнемо, очікуючи всиновлення - відкуплення (визволення) нашого тіла (Церкви, Нов. Створіння). Надією бо ми спаслися (ще не спаслися вдійсності, але це означає, що того спасення надіємося, сподіємося)"- Рим.-8:23Д4.

"Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що великою своєю милістю відродив нас до живої надії через воскресення з мертвих Ісуса Христа на спадщину нетлінну і непорочну та нев'янучу, заховану в небі для нас, що ви бережені силою Божою через віру на спасення, що готове з'явитись останнього часу. Тіштеся з того, засмучені трохи тепер, якщо треба, всілякими випробовуваннями, щоб досвідчення вашої віри було далеко дорогоцінніше за золото, яке гине, хоч і огнем випробовується, на похвалу, і честь, і славу при з'явленні Ісуса Христа.- Шет. 1:3-7.

"Тепер же приготований мені вінець праведности, якого мені того дня дасть Господь, Суддя праведний; і не тільки мені, але й усім, які полюбили Його прихід".-2Тим.4:8.

"З цієї причини я й терплю все це, але не соромлюсь, бо знаю в кого я увірував і певний, що Він сильний зберегти те, що я довірив Йому на той день.- 2Тим.1:12.

"Божа благодать, що спасає всіх людей, навчає нас...

673

жити помірковано, праведно і побожно в цьому віці, очікуючи блаженної надії та з'явлення слави великого Бога і Спаса нашого Ісуса Христа. що самого себе дав за нас, щоб нас визволити від всякого беззаконства..".-Тита 2:12-14.

"Але признаюсь (Я Павло) тобі (Феліксові), що в дорозі оцій, яку вони звуть єрессю, я Богові отців служу так, що вірю всьому, що в Законі і в Пророках написане, і маю надію в Бозі, чого вони і самі сподіються, що настане воскресення праведних і неправедних". Діян.- 24:14-15.

"Коли з'явиться Христос, наше життя, тоді і ви з'явитеся в славі з Ним".- Кол.3:3,4.

"За надію на воскресення мертвих мене судять".-Діян.23:6.

"Промовив до неї Ісус: Я воскресення і життя. Хто вірує в мене, хоч і вмре, буде жити".- Йоана 11:25.

"Не дивуйтесь цьому $_{L}$ бо надходить година, коли всі, що в гробах, почують Його голос і повиходять; ті, що чинили добро, на воскресення життя (Перше Воскресення), а ті, що чинили зло (спосіб життя яких в теперішнім часі не одержав Божого признання, щоб їм дати вічне життя) на воскресення суду (постепенне воскресення через випробовування, через кари і нагороди підчас віку Тисячоліття)- Йоана 5:28,29.

"В домі Отця мого багато осель, а коли б не так було, то сказав би я вам, що йду приготовити місце для вас. А коли відійду і приготую вам місце, то знову прийду і заберу вас до себе, щоб де я і ви були".- Йоана 14:2,3.

"Син Чоловічий має прийти в славі Отця свого з Ангелами своїми, і тоді віддасть кожному згідно з його ділами".- Мат. 16:27.

"Ось приходжу скоро, і нагорода моя з мною, щоб віддати кожному згідно з його ділами".- Об'яв.22;12.

"Ось приходить спасення твоє, ось і з Ним нагорода Його, і заплата Його перед Ним".- Ісая 62:11.

"Отож, брати, довготерпіть аж до приходу Господа, зміцніть серця ваші, бо наблизився прихід Господній".- 674

Яків 5:7,8.

"Скажіть тим, що боязливого серця: Будьте міцні, не лякайтесь, Ось ваш Бог, пімста прийде, як Божа відплата, Він прийде і спасе вас. Тоді розплющаться очі сліпим, і відчиняться вуха глухим, тоді буде скакати кривий немов олень і буде співати безмовний язик, бо води в пустині заб'ють джерелом і потоки в степу."- Ісая 35:4-6.

"І того часу буде врятований із народу твого кожен, хто буде знайдений записаним в книзі (життя). І багато з тих, що сплять в земному поросі, збудяться, одні на вічне життя (Перше Воскресення), а одні на наруги, на вічну гидоту (безчестя, сором, з якого будуть могти видістатись через реституційний процес, який буде тоді діяти). А розумні (Мале стадо, мудрі діви) будуть сяяти як світила на небі (як сонце - Мат. 13:43), а ті, які привели багатьох до праведности, немов зорі, навіки віків...А ти йди до кінця (аж до жнив, до кінця цього віку), і відпочинеш, і встанеш для свої частки при кінці днів".- Дан.12:1-3,13.

"Перед Ним почала списуватись пам'яткою книга для тих, що Господа бояться і поважають Його ім'я. Вони будуть моїми, говорить Господь сил, в той день, що я готую, стануть моїм скарбом."- Мал.3:16,17.

Скривлені теорії та приваблюючі уяви приходять головно від людських філософів, які не керуються світлом Божого Слова і які викривили ум і думання багатьох з дорогого Божого народу, так що повищі стихи і інші виразні вискази відносно правдивих надій Божого народу, стали заперечувані і ограблені з їх краси і сили через інші більш менш образові писання, чи вискази, а які е так повиривані з свого місця і правдивого значення, що заперечують цим виразним висловам. Ми мусимо їх переглянути для того, щоб віра, надія і послух були виразними для очей нашого розуміння. Дальше ми звернемо увагу на різні інші благословення додаткові до наших надій, які належуть до нас в теперішнім життю, як часть первоплоду нашої спадщини.

675

ЗЛОЧИНЕЦЬ В РАЮ

"І сказав до Ісуса: Спогадай мене Господи, коли прийдеш у Царство своє. І промовив до нього Ісус: Поправді кажу тобі сьогодні, ти будеш з мною в раю".-Луки 23:42,43.

Ті, які вважають, що спасення с втечею від вічних мук до райських приємностей і є узалежнене на випадкових обставинах та ласках, думають, що в цих висловах мають докази про доктрину вибору - що нашому Господу подобались слова одного злочинця і тому вибрав його до неба, а другого призначив немилосерно і невідклично на вічні муки. Дійсно, якщо Бог зробив спасення такою лотерією, такою випадковою річчю, то ті, що в те вірять, не повинні виступати проти лотерій по Церквах, а тим більше в світі.

Але не так справа мається. Ці стихи Писання були дуже мильно зрозумілі. Щоб дістати їх правильне значення, мусимо приглянутись до обставин і причини.

Господь став засуджений і тепер відбувалась Його екзекуція, будучи оскаржений за зраду проти уряду Цезаря, за те, що говорив, що Він є Царем, хоча Він виразно сказав їм, що Його Царство "не є з цього світу". Там на хресті над Його головою був напис в трьох мовах, що вказував за яку провину Він є караний "Це Цар Юдейський". Ті, що були довкруги Нього, знали про що Він говорив і сміялись з Нього, за вийнятком одного злочинця, що був розп'ятий коло Нього. Він безсумніву чув про Ісуса, і про Його чудовий характер і діла, і він думав собі: Це є дійсно великий і дивний чоловік. Хто може знати, чи це, що Він говорить, не є правдою? Він дійсно жив близько до Бога. Я відізвусь до Нього з співчуттям, це мені не пошкодить. Тоді він зганив свого співтовариша, згадуючи про невинність Господа, і після цього розпочалась вищезгадана розмова з Господом.

Ми не можемо припускати, щоб цей злочинець мав добре і точне знання про Ісуса - нічого більше від 676

звичайного почуття, що тоді, як він вже мав незадовго померти, яканебуть нитка надії була кращою, чим нічого. Приписувати йому щось більше від того, означало б ставити його віру наперед усіх Апостолів і послідовників Господа, які в цьому часі повтікали в страсі, і які три дні пізніше сказали "А ми сподівались, що це Той, що має Ізраїля визволити".- Луки 24:21.

Ми не сумніваємось відносно важливості його прохання. Він мав на думці, що коли Ісус осягне силу свого Царства, то він бажає, щоб і для нього там знайшлась ласка, щоб і ним заопікувались. Тепер завважмо, що Господь сказав. Він не сказав, що Він не має Царства, але противно, через свою відповідь Він показує, що просьба злочинця була правильна. Слово переложене на "поправді", або "дійсно" є з грецького слова амен і означає "нехай так буде", або "твоя просьба виповниться". "Я кажу тобі сьогодні, (в цьому темному дні, коли виглядає, що я є обманник, і я вмираю як зрадник) ти будеш з мною в раю". Суть цієї обітниці є, що коли Господь залежить своє Царство, то воно буде Раєм, і про цього злочинця буде згадано і він там буде. Завважте, що ми змінили кому (,) і замість перед словом сьогодні, ми дали її після цього слова.

Це показує слова нашого Господа зовсім виразними і розсудними. Він міг би був сказати злочинцеві більше, коли б захотів. Він міг би був сказати йому, що він матиме привілей бути в Раю з тої причини, що Господь віддає тепер своє життя в жертву, щоб заплатити Викуп за гріхи. Він міг би був сказати йому, що Він також викупить цього другого злочинця і тих, що сміються тепер з Нього і цілий світ. Ми про це знаємо, бо ми знаємо, що "Ісус з ласки Божої пожив смерти за всіх", "дав себе на Викуп за всіх", щоб у властивому часі усі могли повернути до райських обставин, які були стрчені Адамом через його гріх, а відкуплені Христовою праведною жертвою.-Жид- 2:9; 1Тим.2:5,6; Діян.3:19.

Як вже було показано, Еденський сад був лиш ілюстрацією того, якою буде земля, коли буде вповні

677

звільнена з прокляття - буде досконалою і прекрасною. Слово "рай" є арабського походження і означає город. Один старинний переклад (Септуагінт) так подає стих з 1Мойс.2:8 "Бог засадив рай в Едені". Коли Христос залежить своє Царство і буде усувати зло, то ця земля постепенно ставатисьме раєм, і ці два злочинці і усі інші, які є в гробах, повиходять звідти, і коли будуть послушні для законів Царства, будуть могли радуватися і жити в ньому по віки. Однак ми не сумніваємося, що милі слова висказані до нашого Господа в цій темній годині терпіння, не стратять своєї нагороди, подібно як те, коли хтось подасть чашу холодної води для тих, яких цей Цар "не соромиться називати своїми братами".- Мат.10:42.

В Св.Письмі слово рай є вживане на означення первісного блаженного стану чоловіка, в гармонії з його Творцем, перш ніж прокляття і горе, і гріх увійшли на світ. Цей страчений для

людства Рай є знов приобіцяний і він знов має бути привернений, і в певний неясний і невиразний спосіб усе створіння очікує і надіється, що Золотий Вік буде встановлений. Писання представляє перед нами думку, що стан Раю був відкуплений для чоловіка через смерть Ісуса Христа і наслідком цього буде відреставрування цього стану, і це буде частиною славної праці реституції - "цього, що було страчене" - викуп здобутого- Мат.18:11; Ефес.1:14; Об'яв.2:7.

Але чи ми маємо право змінити місце коми (,)? Напевно так. Розділові знаки, які є тепер в Біблії, не є з надхнення Божого. Писателі Біблії не вживали розділових знаків. Вони стали винайдені понад чотириста літ тому. Це є лиш для теперішньої вигоди і повинні бути завжди вживані так, щоб задержати правильне значення речення і щоб це було в згоді з іншими висловами Писання.

Прикладів подібного вживання слова сьогодні в новочасній літературі є багато і тут ми подаємо деякі, що знаходяться в Св.Письмі:'Тому я наказую тобі про цю річ сьогодні."- 5Мос.15:15.

"Дивись, я сьогодні дав перед тобою життя та добро, і 678

смерть та зло". - 5Мойс.ЗО:15.

"Благав би я Бога, щоб чи мало, чи багато, не тільки ти, але усі, що чують сьогодні мене, зробились такими як я, крім оцих кайданів".- Діян.26:29.

Не тільки сенс цього речення вимагає наведеної пунктуації, але цього вимагає теж його гармонія з усіма іншими стихами Писання і з його цілістю, і тому немає підстави противитись тому. Припускати, що наш Господь пішов зараз до Раю, було б немудрим припущенням, тому що в той час Рай ще не був привернений. Та більше того, бо Писання виразно подає, що тіло нашого Господа було поховане в гробі Йосифа з Ариматеї і що Його душа, або життя, пішла до шеолу, гадес або забуття і що він був мертвий, а не живий в Раю, чи де інде. Писання виразно запевнює нас, що наш Господь не прийшов з неба чи з Раю в часі свого воскресення, але що Він "був похований і що третього дня воскрес, згідно з Писанням". (ІКор.15:4) Слова нашого Господа після воскресення були: "Так написано, і так потрібно було Христові постраждати, і воскреснути третього дня" (Луки 24:46). І дальше Він сказав до Марії "Я ще не зійшов до Отця мого, але йди до братів моїх і скажи їм: я йду до Отця мого і до Отця вашого, до Бога мого і до Бога вашого".-Йоана 20:17.

ПАЛКЕ БАЖАННЯ АП. ПАВЛА

"Бо для мене життя Христос, а смерть надбання. Та коли життя в тілі, то для мене плід діла, то не знаю, що вибрати. Тягне бо мене одне і друге, бо моє бажання розв'язатись ("померти" в нових укр. перекладах, а це не є правильне) і бути з Христом, бо це значно ліпше (тут правильним перекладом було б - я маю палке бажання для повернення і бути з Христом, бо це багато ліпше); а щоб полишитися в тілі, то це більш потрібним для вас",- Фил. 1:21-24.

Тут слід завважити, що 23 стих є по різному перекладаний, головно слова "бо моє бажання померти і

679

бути з Христом."

В англ. Бібліях ніде немає "померти" лиш "відійти" і воно є переложене з грецького слова аналюсаї. яке також означає повернути. Знавець грецької мови (Б.Вілсон), який також перекладав Новий Завіт, так пише: "Бажання Апостола не було, щоб він помер, чи розв'язався з тілом, на що вказувало б слово відійти, переложене з аналюсаї в загальних Бібліях, тому що, як виглядає, для Апостола не було різниці, котре з них він вибере, смерть, чи життя, але він тужив за аналюсаїт що вказує на третю річ. Це слово знаходиться також в Луки 12:36 і там воно є переложене на "вернутися" - "Будьте подібні до людей, які очікують пана свого, щоб, коли Він вернеться з весілля і прийде на зустріч.." (Луки ^ 12:36) Ісус навчав своїх Учеників, що Він знову поверне (Йоана 14:3,18) і так само Ангели сказали їм, після Його вознесення (Діян.1:11) Ап.Павло вірив в цю науку і інших навчав так само, і очікував за поворотом (аналюсаї) Господа з неба, щоб бути вічно з Ним.-Фил.3:20; 1Сол.1:1О, 4:16,17.

Ближче досліджування цього грецького слова аналюсаї показує, що воно є вживане в грецькій літературі Платоном в обох значеннях - вказуючи часом на відхід і часом на поворот , але це слово знаходиться лиш два рази в Новому Завіті, до Фил.1:23 і Луки 12:36. В Луки 12:36 є переложене на поворот (вернутися), і там воно не могло бути інакше переложене, бо не мало б сенсу. Ми твердимо, що в Фил. 1:23 воно також мало бути переложене поворот, з тої простої причини, що префікс ана в слові аналюсаї в грец. мові значить знову, наново (подібно як в нашій мові префікс від- вказує на повторну чинність, від-новити, від-свіжити тощо). Вживання цього префіксу до відійти в справі

Апостола (знова відійти) не мало б сенсу, тому що Апостол ніколи передтим не був в славі з Христом і тому не міг знову, або наново відійти там. Але коли ми переложемо це слово вернути, або повернути і пристосуємо до нашого Господа, то всякі труднощі зникають.

Звернім увагу на обставини, які були причиною цього 680

ж вислову. Апостол був через певний час в'язнем в Римі і хотяй був часом добре трактований деякими імператорами, то однак його життя було узалежнене від їх примх. Цей лист він написав як признання і подяку за гарний подарунок від Збору в Филипах і при тім розказує їм про свій стан, поступ в праці Господній тощо, і щоб їх заохотити більше до вірности і витривалости в службі для Господа аж до кінця.

Тому, що вони хотіли б знати про можливість його звільнення, він говорить їм, що вороги (бачучи його вільність через два роки - Діян.28:30) пояснювали по своїому Християнство, надіючись через те додати йому горя і можливо смерть для нього у його неволі. (Фил.1:16-19). Але він розуміє, що Церква молилась за нього і сподівався, що його суд перед Нероном принесе йому визволення - або через звільнення з в'язниці, або через смерть. І тоді він їм говорить, що коли йде про те, що він би любив, то для нього було б тяжко вибрати між життям (з терпіннями), а смертю (з її відпочинком від труду); але тому, що він не має вибору між тими двома можливостями, він тужить, він палко бажає за тим, що він добре знає є можливим, про те, що він добре знав і навчав Церкву, що воно ще є далеко (2Сол.2:1-8) - поворот Христа і бути злученим з Ним. Тоді, лишаючи неможливе, і повертаючись до можливого, він запевнює їх про своє передчуття, що Бог має для нього ще працю до виконання для Церкви і тому буде звільнений. І хоча Писання не подає нічого про те, то традиція говорить, що він був звільнений Нероном і дальше служив Церквам около п'ять літ, перш ніж став знову ув'язнений і страчений.

Слід також завважити, що так Лука як і Павло вживають постійно інших слів в їхніх писаннях тоді, коли правильне значення слова відійти мається на думці. І також треба пам'ятати, що Лука був писарем Апостола, багато подорожував з ним і привик до вживання слів в цьому самому значенню і там, де воно мало сенс.

Але якщо хтось ще думає, що слово відійти мас там

681

бути, а не "вернути", то подаємо слідуюче:

Апостол безсумніву бажав би, особливо через те, що знав, що Господній другий прихід не наступить скоро, щоб він відійшов до неба, чи деінде, щоб бути з Господом якнайскорше. Але він добре знав, що таке бажання не сповниться, бо це не є в гармонії з Божим планом; і тому, хотяй це було б його великим бажанням, про це він не думав як про річ можливу. Він ще не рішив, що волів би -чи жити і служити Христові в терпіннях, або чи померти і відпочити з трудів і мозолів, через які переходив -"очікуючи блаженної надії та з'явлення слави великого Бога і Спасителя нашого, Ісуса Христа.", "Який перемінить тіло пониження нашого, щоб воно стало подібне до Його прославленого тіла"- Тита 2:13; Фил.3:21.

"НАШ ЗЕМНИЙ ДІМ" І "НАШ ДІМ З НЕБА"

Апостол пише до Н. Створіння відносно його стану -не включаючи природнього чоловіка. Він визнає нову волю як Нове Створіння, а старе тіло як шатро, або намет, який є кращий від нічого, хоча досить незадовільний. Нове Створіння не може почуватись досконало в нім, так як в дома, але тужить за досконалим тілом, що буде його в воскресенню - його постійним домом, або участю в "оселі", яку обіцяв наш Господь, що приготовить для КСтворіння. (Йоана 14:2) "Знаємо, що коли земний будинок нашого намету, тіла, розпадеться, то ми маємо будівлю, тіло, від Бога - дім нерукотворний, вічний на небесах".

Це є правда, що в цьому теперішньому тілі, або тимчасовому домі, ми стогнемо - стиснені не тільки злими впливами світу і сатани з кожної сторони, але також головно через слабості і немочі нашого власного тіла. Бо колими хочемо чинити добре, зло є коло нас, так що часто маємо перешкоди, коли хочемо чинити добро і не зробимо так як хотіли б, а проте зло, якого не признаєм, часто впихається на нас і тому потребуємо постійно пильнувати і поборювати його. І так як Апостол усюди 682

говорить, "ми самі, маючи первоплід Духа, самі в собі зітхаємо, очікуючи всиновлення, відкуплення нашого тіла" - Церкви, до славного подобія Господа.

Але наше стогнення не є злучене з бажанням, щоб бути неубраним. Ми не бажаємо бути без тіла, тому що це означало напротягу цілого віку Євангелії бути в стані "сну", ждучи на світанок воскресення, щоби бути "приодітим домом з неба", тобто нашим новим небесним тілом, що буде нашим постійним "домом". Ми прагнемо, щоб маленька іскра теперішнього життя не згасла, але щоб увійшла в досконалі умовини досконалого життя, до якого ми стали сплоджені. Ми бажаємо і тужимо за народженням через воскресення з його досконалим тілом.

"А Той, Хто на це саме створив нас, то Бог, що й дав нам завдаток Духа". Цей досконалий стан, якого маємо одержати у воскресенню, буде величавим завершенням нашого спасення, яке Бог обіцяв; новий ум, нова воля є сплоджена через слово Правди і вважане як початок цього Нов. Створіння, яке буде удосконалене в Божій природі, коли Перше Воскресення завершить його. Святий Дух даний нам тепер є, так би сказати, передплатою -"завдатком", або запевненням великого наслідку, якого надіємось і до якого прямуємо, зітхаючи і молячись.

"Тому будьмо завжди відважні, і, знаючи, що поки живемо в нашім тілі (так довго як ми почуваємось вповні задоволені з теперішних обставин - нас самих і нашого оточення), доти ми не вдома з Господом". Коли живемо близько Нього, "ходячи з Господом", то не будемо вповні задоволені з теперішних обставин тощо, але будемо почуватись як переходні, як пілігрими, як чужинці, шукаючи за кращим спокоєм, за кращим домом "який Бог мас для тих, що Його люблять". Але це, як пояснює Апостол, є правдою лиш для тих, "які ходять вірою, а не видінням".

"Ми ж відважні (повні віри в Бога, ми радуємось поступати вірою) і бажаємо краще покинути дім тіла (переходні і чужинці на землі) і мати дім у Господа" в дусі

683

нашої спільноти.

Для цієї причини пильнуємо, чи це буде пізніше, коли дійдемо до нашого дому, або тепер, коли ми є поза домом, як пілігрими і чужинці, і ми стараємось, щоб бути прийняті Господом, щоб могли мати Його ласку і благословення, і розуміти, і цінити Його товариство і присутність, і знати, що остаточно будемо прийняті Ним.

"Всі бо ми мусимо з'явитись перед Христовим судовим престолом, щоб кожний прийняв згідно з тим, що він чинив, коли був в тілі, чи то добре, чи лихе". Через цілий час цього мандрування ми стоїмо перед судовою лавою нашого Господа. Він нас досвідчує і випробовує, щоб побачити чи Його любимо і чи любимо ці речі, що є справедливі і мирні, і якщо так, то наскільки будемо готові жертвувати себе і те, що маємо, для правди і праведности. Він позначує степені нашої^ любови мірою нашого самозречення і жертвування для Його справи і для Правди.

Але таке говорення про наші тіла і доми може бути правдою лиш по відношенню до святих, до Нов. Створіння в Христі. Інші з людства не мають подвійної природи і тому не можуть слушно стосувати до себе такого вислову, який знаходимо в листі до Рим.8:10,11 "Коли ж Христос у вас, то тіло (вважається) мертве через гріх; але дух живий через (приписану) праведність" Христа.

Нова природа святих, сплоджених з духа правди, є вдійсності лиш новою волею, яку відтоді вважається як дійсну особу, і лиш її Бог визнає, Який знає нас не по тілу, лиш по духу нашого нового ума - Христового ума. Звернім також увагу на Рим. 6:3,4. Ці "Нові Створіння" мають старого чоловіка, який гине, і нового чололвіка, внутрі, або захованого (скритого) чоловіка в серці, який є відновлюваний день за днем.- 2Кор.4:16; Кол.3:9,10; Ефес.4:23,24; 1Пет.3:4.

СЦЕНА ПЕРЕММЕННЯ Апостоли не багато могли розуміти, що вислів Ісуса, 684

що деякі з них не скоштують смерти, аж поки не побачуть Сина Чоловічого, що йде у своєму Царстві (Мат. 16:28), виповняться в шістьох днях для Петра, Йоана і Якова на Горі Переображення. І це так було, і це очевидно мало великий ефект на свідків, один з яких так пише в своїому листі: "Не за байками хитро видуманими йдучи, але, бувши самовидцями Його величі, об'явили ми вам силу та прихід Господа нашого Ісуса Христа. Бо Він прийняв честь і славу від Бога Отця, коли на Нього зійшов від величної слави такий голос: Це Син мій улюблений, Якого я вподобав. І цей голос, що зійшов з неба, ми чули, як ми були на святій горі." Сцена цього переображення не була такою, як вона виглядала. Це було "видиво", так як наш Господь пояснив учням, коли вони сходили з гори. В цьому видиві, так як у всіх видивах, недійсне виглядає дійсним. Це так було у видиві яке мав Йоан на острові Патмос, яке є описане в книзі Об'явлення. Він бачив, він чув, він говорив; та проте речі показані йому у видиві не були дійсними речами - не звір з багатьма головами і багатьма рогами, ні

Ангели, ні чаші, ні престоли, ні змій і т.п, лиш видиво; і це видиво було в кожному значенню добре і в дійсности було більш відповідним для даної цілі, чим була б дійсність.

ПЕРШІ, ЯКІ МАЮТЬ ПОВСТАТИ З МЕРТВИХ

На цій горі не було Мойсея, ні Ілії особисто, але вони були лиш представлені для учнів у видиві. Про те ми знаєм не тільки з слів нашого Господа, що це було "видиво", але також з Його слів, що ніхто не зійшов на небо. (Йоана 3:13; Діян. 2:24) Ми також знаємо, що Мойсей і Ілія не могли бути там, бо вони ще не воскресли з мертвих, а це тому що наш Господь Ісус був сам "первісток з тих, що померли." "Перворідень із мертвих, щоб у всьому Він мав першенство." 1Кор.15:20; Кол.1:18.

Та більше того, бо Апостол до Жидів виразно згадує Мойсея і Пророків (де включений є Ілія) і їх вірність в

685

минувшині і що вони подобались Богу; але він показує, що вони ще не одержали нагороди і що її не одержуть, аж після того як ми (Церква віку Євангелії) одержимо (у властивому^ часі) свою нагороду як співнаслідники з Христом в Його Царстві. "І всі вони, хоч добре засвідчення мали через віру, не одержали обіцяного, бо Бог щось краще для нас передбачив, щоб вони без нас не одержали досконалости".- Жид. 11:39,40.

Отже, коли поява Мойсея і Ілії з нашим Господом була лиш з'явою, то тут повстає питання, яке значення, яка ціль була цього видива? Відповідаємо, що це був образ зілюстровуючий славне Царство Христа, так як Ісус предсказав і так як це учні розуміли. В цім образі ці три учні не творили жодної частини. Вони лиш були свідками, Христос там був центральною особою; Його лице засяяло як сонце і Його одіж стала біла як світло, зображуючи славу, яка належить до духоюї природи, яку наш Господь одержав при воскресенню "повний образ особи Отця." Це є той самий дух слави, що є показаний у видиві в Об'явленню, де наш Господь є представлений з очима "як полум'я вогняне", а Його ноги подібні до "міді розпаленої в печі" (Об'яв. 1:14,15) У своїому другому приході наш Господь не буде тілом, тому що, як Апостол засвідчив "тіло і кров не наслідить Царства Божого". Він є тепер і завжди буде славною духовою істотою на найвищім поземі - в Божій природі; і це переображення було в тій цілі, щоб передати до умів Його учнів хоч мале поняття слави, яка є в небесах.

Мойсей представляв вірних побідників, що жили перед Христом, про яких Апостол говорить, що вони не можуть статись досконалими, аж поки не буде заложене Царство (Жид. 11:39,40). Ілія представляє побідників віку Євангелії.

ТЕПЕРІШНЯ РАДІСТЬ НОВОГО СТВОРІННЯ

"Це сказав я вам, щоб моя ^>адість перебувала в вас, і щоб радість ваша була повна".- Йоана 15:11. 686

Усі, які з точки погляду, що виходить, - не з дому синів, не від тих, що посвятилися і через те сталися членами Нов. Створіння Царським Священством - але від інших, які, бачучи, що члени тіла Христового вповні посвятилися, не тільки самі, але й усі свої земні інтереси Господу, можуть бути схильні думати, що в цьому жертвуванню вони стратять всяку радість; але кожний член Нов. Створіння знає, що це є інакше, і вони можуть свідчити, що це е великою помилкою - що хоча деякі земні радощі, що були колись дуже дорогими, є один по одному жертвовані, але на їх місце приходять небесні радощі, які є багато вищими і ціннішими. І так як наш Господь говорить "хоч^ви будете сумувати, ваше горе обернеться в радість" (Йоана 16:20) Усе Нове Створіння мусить закоштувати гіркої чаші, яку Господь випив до дна; вони всі мусять бути діткнені співчуттям для слабостей тіла; вони всі мусять виразно розпізнати велич гіркости гріха; вони всі мусять бути пробовані відносно їх лояльности до Небесного Отця і їх готрвости жертвувати кожну земну річ і інтереси для Його справи. Але блаженства, які приходять через такі сльози і горе, і розчарування, с блаженствами, що повстають з зрозуміння, що Бог признає їх поступування, і це дає їм радість, вищу від радости природних людей - радість спільноти з Господом і Небесним Отцем.

Тут не могло б бути такої радости, коли б не було цієї блаженної надії. Коли б наша радість була узалежнена на обставинах лиш цього життя, ми не мали б радости, і так як Апостол про це говорить, були б "від усіх людей найнещасніші". (1Кор.15:19) Це тоді, коли надія вхопиться сильно дуже великих і дорогих обітниць Божого Слова, що радість виходить немов цвітки в пустині, відсвіжувані нашими сльозами - такі цвіти радости і благословення, яких бідний світ в свойому

дикому стані не може видати ні уявити собі. І як наша радість є залежна на наших надіях, вони є також узалежнені на наших чинностях. Це не с досить, що для нас є виставлені обітниці, і наша

687

надія вхопилась їх. Бог так зарядив, що радість, яка виходить з надії і обітниць, мусить бути віджившювана через молитви і чинність, або активність, в Божій службі. Наш Господь показує на близьку сполуку між молитвою і продовжуванням нашої радости, кажучи:

"ПРОСІТЬ І ОТРИМАЄТЕ, ЩОБ РАДКЛЬ ВАША БУЛА ПОВНА"

"Перед лицем Твоїм повнота радощів; по правиці Твоїй, блаженство вічне", говорить пророк (Пс.16:11). Це тому, що молитва приводить душу перед обличчя Боже, що вона приготовляє дорогу для благословення і великої радости. Очевидно, ціллю відкриття дороги для Божого народу, щоб приблизитися до престолу ласки, не є для того, щоб вони змінювали Божу волю чи плани. Така думка с не згідна з здоровим розумом, тому Господь повідомляє нас, що правильна молитва не є така, в якій ми просили б, щоб наша воля (наше бажання) сповнилася, яка не годиться з Божою волею, але щоб це було згідно з Його волею. Апостол про деяких говорить "ви просите, і не одержуєте, бо ви просите на зле".- Яків 4:3.

По цій самій лінії наш Господь напоминає: "Коли молитеся, не говоріть зайвого, як ті погани, бо вони думають, що за своє багатомовство будуть вислухані. Бо Отець ваш Небесний знає, чого вам потрібно, скорше, чим ви просите в Нього. Не турбуйтесь, що вам їсти, та що пити. І про одіж не журіться. Про все це побиваються погани. Ви ж шукайте насамперед Царства Божого та праведносте його, а все це додасться вам" (Мат.6:25-36) І дальше Він говорить: "Коли ж перебуватимете в мені, а слова мої перебуватимуть в вас, то що схочете, просіть, і станеться вам".- Йоана 15:7.

(1) Той, хто молиться, мусить бути в Христі - мусить прийти до особливої сполуки, або споріднення, з Ним через прийняття заслуги Його поєднуючої жертви і через посвячення себе для Його волі і служби, та більше того, він мусить в такий спосіб стало перебувати в Христі як 688

у

член Його тіла, як член Нов. Створіння, для того, щоб мати вищезгадані привілеї.

(2) В ньому також мусить перебувати Слово Боже; він мусить кормитись Словом правди і ласки, щоб мати потрібну мудрість, щоб знати, про що має просити згідно з Божою волею, щоб його молитва була вислухана, бо інакше, навіть в Христі, його молитви можуть бути часто не вислухані, бо не представляли правильного прохання. Це лиш ті, які проявляють ці дві вищезгадані кваліфікації, можуть сподіватися приступити до престолу небесної благодаті з повною надією, з повнотою віри, що їх просьби будуть відповіджені - у властивім Божім часі. Лиш такі можуть осягати повноту радости.

Як Писання пояснює, молитва є старанням одержати приступ перед лицем Божим і також вдержувати з Ним спільноту. Отже, хто може приступати перед престол небесної благодаті, "щоб знайти милість та ласку для нашої допомоги в часі потреби." (Жид.4:16) Ми з Апостолом відповідаємо, що світ в загальному не має цього приступу, не мас того привілею молитви. Дійсно, міліони поган моляться до їх богів, яких вони уявляють собі в різних постатях, в роді особи, чи речі, але їх молитви не є прийняті Богом. "Без віри не можна Йому вгодити, бо той що приходить до Бога, мусить вірити, що Він є, і що нагороджує тих, які Його шукають" (стараються знати Його, слухати Його і служити Йому) (Жид. 11:6) Корнелій був один з таких, який вірив в правдивого Бога і шанував Його і старався більше знати про Нього і чинити Його волю, і коли Божий план дійшов до відповідного степення свого розвитку, щоб дозволити поганам одержати Божу ласку, він на його молитви і його милостині одержав відповідь. Однак йому не було дозволено мати сполуку з Богом вповні, але він був поінформований післати за АпЛетром, який розкаже йому, що він мав робити. Петро говорив йому про Ісуса, що "Він є призначений Богом суддею живих і мертвих і$_{о}$що хто вірує в нього, має прощення гріхів через ім'я Його". Повіривши в ці слова,

689

він став прийнятий до родини Божої і мав приступ до Бога, до престолу Його благодаті.

Загальна думка, що кожна особа і в різних обставинах може приступати до престолу Божої благодаті, є мильною. Так як було конечним для Корнелія, перш ніж він міг мати привілей приступати до Бога, треба було, щоб прийняв слова Ап.Петра, тобто Євангелію (про Викуп, про примирення і про посвячення), то таке саме знання є потрібне для кожного чоловіка.

Ап. Павло висказує цю саму думку, заявляючи, що Христос відчинив для нас "нову дорогу життя" через завісу, тобто через своє тіло, і що ми можем входити до Святая Святих через кров Хрисга. Такі "брати" споріднені з Первосвящеником над домом Божим, є заохочувані "приступати з щирим серцем, в запевненні віри," щоб розуміли, що їх гріхи і беззаконня стали вповні прикриті і що тепер вони самі стали прийняті Отцем (Жид.10:17-22). І знов цей самий Апостол говорить, що це є ми, які маємо Великого Священика, який "співчуває нашим немочам" і тому ми "приступаймо з відвагою до престолу благодаті, щоб знайти милість і ласку для нашої допомоги в час потреби".- Жид.4:15,16.

Але, коли лиш кляса посвячена, Нове Створіння, є заохочувана до престолу благодаті з відвагою і з довірям, то очевидно всі ті, які в якому-небудь значенні належуть до "дому віри", можуть до певної міри втішатися привілеєм молитви, привілеєм подяки і просьби, і можуть втішатись миром Божим, розуміючи, що їм були прощені гріхи через заслугу примирення. Помимо того, це не є їх привілеєм, щоб приступати сміло, чи в який інший спосіб, до стану Найсвятішого. Лиш посвячені, Нове Створіння, члени Священика, мають привілей приступати перед лице Боже в молитві в цьому особливому значенні; і тому лиш вони можуть мати повноту радости, яку Господь обіцяв. Отже, хоча ми навіть не можемо говорити невіруючим молитися (говорити, щоб просили про щось Бога і Він їм дасть), але насамперед повідомити їх так як Ап. Петро повідомив 690

Корнелія, що вони можуть знати Того, в Кого мусять увірувати, перш ніж можуть мати певний стан, чи місце перед Богом; помимо того ми можемо заохочувати всіх, які повірили в Ісуса Христа, щоб молитись до Отця, дякувати і просити через Ісуса Христа. Однак таким треба виразно пояснити, що їх тимчасове оправдання вірою не є виповненням Божої волі супроти них, лиш початком правильної дороги зближення до Бога - першим кроком до цього зближення - і що треба підняти другий крок, а це е повне посвячення для Божої волі, для того, щоб вповні втішатися привілеєм синівства і привілеєм молитви, і спільноти з Богом, і повнотою приобіцяної радости.

їм треба пояснити, що коли вони не підіймуть цього другого кроку, то це буде вказувати, що вони одержують Божу ласку (оправдання) на марно. (2Кор.6:I) Після одержування такого привілею молитви, і відмовлятися йти дальше до повного посвячення для Бога, такі повинні відчувати за річ невластиву одержувати дальше Божу ласку і просити про більше, в той час, коли не бажали посвячуватися, не хочуть віддати свого серця Богу, ні жервуватись, а що має бути розумною службою з нашої сторони. Як посвячена кляса є названа в Писанню зарученою Дівою Христа, то учасникам загального "дому віри" є виставлена пропозиція бути членом цієї зарученої кляси. Нове Створіння є зарученою Дівою Христа, віддавши все своє, майно, привілеї, сили, час для Господньої служби, і тому вони тепер можуть одержувати благословення, охорону і дари, які Він обіцяв для своєї зарученої Діви.

Так як для дівчини, яка відкинула пропозицію хлопця бути його нареченою, було б невластивим вимагати від нього подарунків і охорони, які він скорше зовсім добровільно давав її, то так само ці, які постійно відкидають Божу благодать, до такої міри, що не бажають посвячувати того, що мають (того малого) для Господа, то такі не можуть дивитись на Нього і просити Його благословення, які Він обіцяв тим, що Його люблять і

691

покажуть те через посвячення. Тут треба зробити цю різницю між тими, які оцінили цю Божу ласку і вповні посвятились. Факт, що ці Богом начеркнені лінії між різними клясами віруючих, не є більш виразно розпізнані, то це приносить певну шкоду для обох кляс. Різниця між віруючими і невіруючими повинна бути виразно окреслена, Усіх віруючих треба вважати як братів "дому віри", але не тих останніх, невіруючих. Дальше, треба відрізнювати тих віруючих, що посвятилися, від тих, що не хочуть посвятитися. Тих, що посвятились треба вважати за членів Церкви, Нове Створіння, Царське Священство, для яких усі великі і дорогоцінні обітниці належуть.

Коли ці різниці є виразно розпізнані то користь з цього буде (1) для світу, приводячи його до більшого перегляду справ, досліджування і до яснішої віри; (2) на користь і для непосвячених віруючих, даючи їм нагоду більше розуміти, що поки вони не посвятяться, вони не є співнаслідниками з святими в жодному цього слова значенні, так в майбутній славі, як і теперішних привілеях і радості. (3) Зрозуміння цього, буде мати, віримо, великий заохочуючий вплив і на непосвячених, скеровуючи їх до більшого думання, щоб підняти правильні кроки і не бути в стані

непевносте і уявлення, що може в якийсь спосіб і вони будуть признані за синів Божих і спадкоємців Його обітниць, що є дані на тепер і на майбутність.

Як ми завважили, Апостол говорить, що діти віруючих зачислені з ними як учасники Божої ласки оправдання -не як цілком нечисті, але як тимчасово оправдані. Цей оправданий стан і його відношення до Божої опіки і провидіння триває від уродження, аж до віку дорослого; і такі діти мають привілей оправданих, коли йде про молитву і одержують відповідну міру благословення і миру, їх треба вчити від дитинства поважати Всемогучого, Бога їх родичів, як і їх Бога, і від молодого віку їм треба дати до зрозуміння, що так як родичів становище перед Богом є 692

через Ісуса Христа, то подібно їх становище перед Христом є через їх родичів. Посвяченого родича, або родичів, в кожнім Християнськім домі можна вважати, в певному значенні, як священика дому, і хоча є властивим, щоб дитину заохочувати молитися до Господа, то їх і тут треба навчати, що родина і всі її інтереси є під Божим наглядом з причини посвячених родичів, членів Нов. Створіння. Дитину треба вчити, щоб вона чекала на час, коли її поширений ум і краще зрозуміння дозволить їм вповні посвятитися для Господа, і в такий спосіб осягнути привілеї і радість, що є обіцяні таким.

В той час, як Нове Створіння в Христі має напомин в повищім стиху, щоб не шукати понад, і не молитися за земними речами - що будем їсти і чим вбиратися, але в цих речах сполягати на мудрість і любов Отця - вони є поінформовані відносно одної речі, про яку Отець любить, щоб вони просили і яку він їм радо дасть. Тою одною річчю, про яку вони повинні особливо просити, є Св. Дух - дух святости, Дух Божий, Дух Христа, Дух Правди, дух здорового розуму, дух любови. Слова Господа є такі: "Коли ви, бувши злі, можете давати добрі дари своїм дітям, скільки більше Небесний Отець дасть Духа Святого всім тим, хто буде просити в Нього".- Луки 11:13.

Отже тут маємо виразну інформацію відносно того, що мас становити основу, чи підставу, наших молитов, якщо ми бажаємо відповіді. Ми повинні так молитись, щоб наші просьби були вислухані. Наші думки, наші почуття мусять бути звернені на речі вгорі, не на речі внизу (земні) - на шату Христової праведности і нашу майбутню славну одіж, коли будем подібні до Господа і побачим Його такого, який Він є. Ми маємо прагнути духового корму, хліба, що зійшов з неба, і маємо роздумувати над тими дорогими обітницями Божими, яких Христос є центром і дійсністю. Цього ми мусимо шукати, і це оцінювати і присвоювати собі; і ці речі будуть предметом наших молитов. Таким чином наше очікування, наші молитви і щоденні старання будуть в повній згоді. Та більше того,

693

подяка має занимати велику частину нашої молитви, відколи ми пізнали височину і глибину, ширину і довжину Божого приготовання, так для Нов. Створіння, як і для наших дорогих по тілу і для цілого людства. Про що більше, чи краще, можемо просити від того, що Бог вже приготовив?

Ми напевно не можемо просити більше, від того, що було приобіцяне відносно слави Нов.Створіння; і також не можемо просити більших привілеїв та радости в теперішнім часі для цієї самої кляси. Кожний засіб, всяка потреба, про яку ми можемо собі уявити, були продумані і приготовлені для нас - дані нам, щоб їх брати. Нам лиш бракує мудрости як їх брати, як присвоювати ці засоби. Коли віддаємо подяку то ми в тім також просимо про мудрість і ласку, щоб нею керуватись, щоб правильно поступати і щоб наша радість була повна. Тому наша просьба повинна бути про більшу міру Св. Духа - про мудрість згори.

Чи можемо для світу просити щось більше від того, що Боже провидіння вже приготовило? Нічого більше! Славні "часи реституції" приобіцяні в Слові Божім заспокоять усі найбільші сподівання і надії, про які мудрі люди могли колинебудь думати. Тому ми можемо лиш дякувати Богу і визнати Його доброту, стараючись співпрацювати з тим і розуміти, що нам потрібно мудрости. Тому є порада, щоб ми просили про цю поміч Божого Духа, або силу -"мудрість згори". "Коли кому з вас бракує мудрости, нехай просить у Бога, Який усім дає щедро, і не докоряє, і буде вона дана йому" (Яків 1:5). При помочі цієї мудрости ми зможемо так керуватись, що це буде добре для нас і буде поміччю для других; тому наші молитви повинні бути в цьому напрямку, щоб ми могли співпрацювати з Богом по добрих і благородних лініях, які Він вже позначив -питати про щось краще, було б немудрим і невластивим.

Великий привілей приступати до престолу благодаті, входити вірою поза завісу до Найсвятішого місця і одержувати милосердя в часі кожної потреби, може бути 694

пристосований до різних обставин, якими ми е окружені.

Цей привілей є особисто нашим - ми можемо особисто замкнутися з Господом і з Ним перебувати; і через Його милосердя ця спільнота з Ним, це відлучення від річей, що дратують і перешкаджають, може бути тоді, коли ми дійсно відлучимось від товариства інших. Якщо це є неможливе і коли немає нагоди приклонити коліна і молитись словами, то привілеєм Нов. Створіння є звернутись умом до Отця. Коли на вулиці, коли оточені товпою, коли в замішанню то вони можуть в серці звернутися до Господа, просячи про силу і мудрість в часі потреби. Як блаженними є ці привілеї! Ці, які найбільше користуються ними, найбільше радуються ними. Відмінно до земних річей, вони стаються більш дорогими, як є більше нам знані.

Молитва в домашнім колі є входом родини до "тайного місця" - перед обличчя Господа, осторонь світу. Це не все є можливе, але там де є нагода, це повинно бути піддержуване. Однак, коли не можна мати сприяючої до того оказії, безсумніву Господь буде дивитись на бажання, замість діла, і надарить відповідним благословенням. Вплив родинного вівтаря, запах молитов, що зноситься до Небесного Отця і признання Його ласки, милости і сили, принесе напевно додаткові благословення, не тільки для Царського Священства, які в такий спосіб служать своїй родині, але для кожного члена цієї родини. Почуття пошани для Бога, відповідальности перед Ним і розуміння про Його милу опіку, товаришить їм через цілий день. І коли в вечір є можливим разом помолитись і подякувати за опіку і милосердя, то благословення збільшуються, так як олива вдови, яку вона наливала з одної посудини в другу- 2Царів 4:1-7.

Молитва в Церкві є входом Божої Родини до "тайного місця", перед обличчя Боже, осторонь від світу. Вона є дуже потрібна для поступу Церкви, її здоровля і її духового розвитку. Занедбання молитви напевно принесло б занепад сили, страту привілеїв служби і відповідну страту

радости. Однак ми зовсім не симпатизуємо з такою публічною молитвою, про яку Бостонська газета згадує, коли написала про одно релігійне зібрання, на якому один проповідник "висказав найкращу і найбільш вимовну молитву перед Бостонською публікою". Ми бачимо багато таких публічних молитов (в останніх літах кілька таких великих публічних проповідників в Америці стали посуджені за фінансові надужиття і неморальне життя, бо не поступали так, як говорить АпЛавло "нехай відступить від неправди всякий, хто іменує ім'я Христа" -2Тим.2:19. -Ред.) Ми не маємо молитись до публіки, але до Бога. Писання не тільки заохочує публічну молитву між Божим народом, але подає, щоб той, хто молиться, пам'ятав про слухачів в зв'язку з його службою і виконував таку службу, щоб той, хто слухає міг з серця сказати "Амінь".-1Кор.14:13-17.

Це була мудрість згори, Святий Дух, який провадив Ап.Павла, коли він ішов до нового міста з Євангелією шукати за тими, які збирались там, "де за звичаєм відбувалася молитва" (Діян.16:13). І це є правдою дальше, що знання і любов Божа перебуває найбільше між тими з Його народу, які моляться одні за других і одні з другими, щоб їх радість була повна. Не залежить як багато зібрань може бути роблено для студій Божого Слова і для будовання один одного в найсвятішій вірі, ми дорадкуємо, щоб кожне таке зібрання розпочинати молитвою, просячи Господа про благословення на дану студію, дякуючи Йому за привілей і просячи про благословення для всіх учасників, щоб більше пізнавати і чинити Його волю.

ВІРА ЯК ОВОЧ ДУХА І ЧАСТИНА ТЕПЕРІШНЬОГО НАСЛІДЦЯ НОВОГО СТВОРІННЯ.

Ми мусим мати віру, перш ніж можемо статися взагалі дітьми Божими - так, перед нашим оправданням - тому що ми є "оправдані вірою" перш ніж одержимо мир з Богом і прощення гріхів. Тому ця віра, яку ми мали, перед 696

одержанням Святого Духа, не може бути вірою, яка є овочем Святого Духа - даром Духа. Віра е чинністю, діяльністю нашого ума по відношенню до Бога і Його обітниць. Ті, які не можуть проявляти віри, або довіря в Бога, чи то з причини незнання, чи з причини такого упавшого ума, є в такому стані, в якому не є можливим для них одержати цього благословення під зарядженням, чи влаштуванням віку Євангелії, але не в стані, який би повздержав їх від участи в блаженствах віку Тисячоліття. Поклик цього віку Євангелії є для тих, які можуть і які будуть поступати вірою, а не видінням - і кожний, хто не може і не буде так поступати, не може "ходити" з Богом. "Без віри не можна подобатись Богу". Хто не має такої віри, той не може робити жодного початку в теперішнім часі, і навіть коли б він мав дещо віри, щоб почати, то коли вона не буде зростати і міцніти, він не

буде мати сили статись побідником, бо написано, "А це перемога, що світ перемогла, - віра наша".- ІЙоана 5:4.

Ми повинні помітити велику різницю між вірою, а легковірністю. Міліони людей на світі є легковірними і забобонними, і вірять в тисячу і один немудрих річей, про які вони не мають відповідного доказу. Такі люди, шо вірять в те, в що неповинні вірити, знаходяться не тільки в поганських краях. Міліони з них носять імено Християн з деномінаційним додатком. Пересуд і легковірність мають бути осуджені і усунені. Тут треба заохочувати, будувати і зрощувати правдиву і щиру віру. Віра в Бога є вірою, споляганням, довірям, яка є будована на Божих обітницях, а не на людській традиції, філософії та уяві.

Якщо ми віримо, що Бог с такий, на якого вказує Його ім'я: Самоіснуючий, Всесильний, і Мудрий, і Справедливий, і Люблячий Творець, і якщо ми віримо, що Він нагороджує ЈТНХ, які Його пильно шукають - шукають, щоб розуміти Його Слово; і коли пізнаємо Його Слово і щораз більше розуміємо, ми будемо мати довіря в Бога і в Його Слово, і будемо скеровувати наше життя відповідно до того. Цей початок віри під Божою благодаттю провадить

697

до Христа як на дорогу нову і живу, дорогу сполучення з Богом і повернення до Його ласки. Як ця віра також вхоплюється Ісуса і проявляється в послусі, вона зростає і на ню спливає більше Господнє благословення, яке більше просвічує її відносно вимог і прийняття в члени Нов. Створіння. Зростаюча віра також вхоплюється Божих обітниць- щоб статися спадкоємцями Божими з Ісусом їх Господом і Спасителем. Наслідком того наступає більше благословення Святого Духа - сплодження, помазання і всиновлення.

Дальшим блогословенням є освічування світлом золотого свічника в Святая, яке дає змогу для очей їх віри бачити речі, яких не можна бачити з назовні - розпізнати особливу службу Первосвященика відносно світла, відносно хлібів показних (появлення - Вихід 35:13), відносно кадила на Золотім Вівтари і Скрині Завіту поза завісою. Коли жива, послушна віра починає щораз більше обіймати ці різні риси Божої ласки, як вони є об'явлені в Божім Слові, вона помало зростає щораз більше і щораз ясніше, і стається елемантарною частиною нового ума. З цієї точки вона бачить речі, які не могла бачити скорше і про які Апостол говорить "Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце чоловіка не прийшло, що Бог приготовив для тих, що Його люблять".- 1Кор.2:9.

Через слово обітниці, представленого через Духа, вона бачить великі і дорогоцінні речі, небесні речі, честь і славу, які мають бути осягнені при Первому Воскресенню, - Царство, яке буде тоді встановлене, що принесе благословення для всіх народів землі. Нове Створіння бачить усі ці речі очима віри, очима зрозуміння і Апостол запевнює нас, що ці очі можуть бачити много таких річей, які не є ясними ні виразними для природнього чоловіка, а це тому, що "нам Бог відкрив це своїм Духом, усе бо досліджує Дух, навіть глибини Божі".- 1Кор.2:10.

Духово сплоджена віра в речі, які ще є невидимі, є частиною насліддя, або спадщини Нов.Створіння, і є близько злучена з кожною надією і кожною радістю - 698

даючи одинокий можливий передсмак "слави що наступить". Дійсно, так як Апостол пояснює, це є основа, ґрунт, на якій усі наші надії і наші радості е збудовані. "Віра е запевненням того, чого ми сподіємося, доказ річей невидимих". Через віру речі, яких ще не бачиться, стають дійсними в наших умах, так як речі видимі; та більше того, каже нам цей Апостол, що з цієї точки ми вчимось оцінювати, що речі, які ми бачимо нашими природними очима, є тимчасові, в той час як речі, яких не бачимо нашими природними очима, але бачимо очима віри, є дійсними і вічними.

Про те, як потрібною є віра до осягнення і вдержання свого теперішнього насліддя, є ясно показано Ап. Яковом, який говорить: "Коли кому з вас бракує мудрости, нехай просить у Бога, Який усім дає щедро і не докоряє, а буде йому дана" і він додає 'Тільки нехай просить з вірою, без жадного сумніву, бо той, що сумнівається, подібний до хвилі морської, яку вітер жене та розбиває. Нехай бо така людина не думає, що вона одержить шось від Бога. Людина двоєдушна непостійна у всіх своїх дорогах" (Яків 1:5-8) Таким чином Апостол показує, що це є неможливим для такого, хто не має сильної віри, статись побідником. Тому Писання усюди дораджує, щоб зростати в вірі, що всі з Божого народу потребують молитися і просити, так як просили Апостоли "Господи, додай нам віри", і коли так моляться, то вони повинні вживати усі засоби, які Бог призначив для вислухання цієї молитви. Якщо їх віра є щирою, вони будуть пильно вживати, або послуговуватись тими засобами - вони будуть шукати Господар молитві, будуть старатись знати Його Слово, знати яка^є Його воля і її

чинити, старатись тішитись нагодою Його служби, старатись плекати чесноти Духа; і коли такою є їх настанова, вони матимуть сильну віру, повне запевнення віри, і "ніколи не спіткнуться. Таким бо чином, щедро буде їм даний відкритий вхід у вічне Царство Господа нашого і Спасителя Ісуса Христа."- 2 Пет. 1:10,11.

РОЗДІЛ 17

СПАДЩИНА ВОСКРЕСЕННЯ НОВОГО СТВОРІННЯ

Лиш наскільки очі віри і вуха віри є навчені Словом Божим, настільки Нові Створіння зможуть оцінити велич і славу майбутньої спадщини. Як природні люди вони не можуть мати найменшого поняття про те, навіть аж до самого посвячення, після якого є споджені з Св. Духа, а що є завдатком майбутнього насліддя. Аж до цього часу, навіть хотяй вони прийшли до спільноти з Богом через віру і оправдання, їх знання майбутности є зображене в Левитах, які, хотяй служили при Наметі, не могли ввійти до його середини і не могли там нічого бачити. Знання, яке Левити могли мати про славу "Святої" (тих золотих річей - стола, вівтаря і свічника), вони одержали від священиків, які там входили.

Звертаючись до цього Царського Священства Нового Створіння, Апостол показує, що навіть з їх повним одержанням ласки і знання, і віри, і духового зору, вони в теперішнім життю не будуть могли ясно збагнути майбутніх річей, але мусять дальше принимати їх вірою. Він говорить: "Ще не виявилось, що ми будемо; знаємо ж, що коли Він з'явиться, то будемо до Нього подібні, бо побачимо Його такого, як Він є" (ІЙоана 3:2) Це є вистарчаючим для Божого народу, хоча вони можуть бути цікаві знати всі подробиці відносно їх духових тіл, їх форми, величини і субстанції тощо, однак вони добре розуміють, що цей новий стан буде дуже різнитися, так що людський розум цього не може вповні зрозуміти, не 700

701

грає ролі як в подробицях це було б описане. Але ця справа є вповні полагоджена через запевнення, що Церква буде подібна до Господа і буде Його бачити, не таким як Він був в тілі, і не таким як Він показувався Апостолам після свого воскресення, коли прибирав різні людські тіла - але побачим такого, Яким Він е тепер, в великій славі. Це є вистарчаючим.

Однак ми е втішені, що Господь підніс заслону до певної міри, дозволяючи нам бачити проблиск нового стану нашої майбутньої спадщини через опис Першого Воскресення, даний Ап. Павлом в ІКор. 15:41-44. Цілий цей розділ с дуже важний і цікавий для Нов. Створіння -не лише вірші, що відносяться до Першого Воскресення, через яке Церква буде удосконалена і увійде в радощі свого Господа, але також через виразний натяк про майбутню надію світу. І дійсно, хоча Апостол звертає свій лист до святих, а не до інших, все ж таки, коли б він описав лиш Перше Воскресення, то деякі мали б певну підставу говорити, що блаженства для світу будуть незначні і про них не варто згадувати, а ще інші могли б думати, що всі інші одержуть таке саме воскресення, але дещо пізніше. Отже згадка про два воскресення є дуже помічна, яка годиться з іншими заявами і свідченнями Писання, що Бог має для Церкви особливу частину, особливу нагороду - духову частину - і що Він має земну частину, яку в своїм часі об'явить і предложить для цілого світу в загальному. З причини цього відношення між Першим Воскресеням блаженних і святих, Церкви (Об'яв.20:6) і слідуючим воскресенням усіх людей, які остаточно приймуть Божу ласку, ми вважаємо, що буде зовсім властиво над цим предметом застановитись так, як Апостол його подає, і розважити обидва воскресення.

"ЯК БО В АДАМІ ВСІ ВМИРАЮТЬ, ТАК У ХРИСП ВСІ ОЖИВУТЬ"

- 1 Кор.15:22 -

Цей вислів с даний як заключення аргументу

Апостола, що його попереджує. Він тут обговорює науку про воскресення з мертвих, яку деякі заперечували, а яку він підтверджує. Він виказує, що їх твердження є немудре, тому, що коли мертві не можуть воскреснути, то тоді і Христос не воскрес з мертвих, і якщо Христос не воскрес з мертвих,

то ми не маємо Спасителя, ні Посередника, ні помічника і тоді справа Церкви і світу є безнадійна, пропавша. Тому що карою за гріх є смерть, то тут треба було, щоб Христос помер за наші гріхи, згідно з Писанням, але, коли б Він не повстав з мертвих, наша надія була б марною, це було б так, немов би Він ніколи не піднявся чинності нашого примирення; тому що, хотяй людство стало б звільнене з прокляття переступу Адама, хотяй було б звільнене з осуду смерти, воно дальше знаходилося б в безнадійному стані, потребуючи відновлення, а щоб цього доступити, воно потребуватиме Великого Лікаря, Великого Відновителя.

Представивши сильні аргументи, вказуючі на конечність Христового воскресення, як також Його смерти, він говорить, "Коли Христос не воскрес, то даремна віра ваша, і ви ще в гріхах ваших. Тоді ті, що померли в Христі, загинули". Дальше цей сам Апостол продовжує обговорювати цей предмет, як доказаний, як рішений і правдивий, і поза межами якого-небудь сумніву, і говорить, " Тепер же Христос воскрес із мертвих, первісток з тих, що померли".

Доказавши в цей спосіб цей предмет, і утвердивши віру читачів в цю важливу правду, що воскресення є не тільки можливим, але конечним, і що доказ про те знаходиться в тому, що наш Господь не претендував (як багато збаламучених людей вірує), що Він помер, але дійсно помер, дійсно був мертвим через три дні за наші гріхи, і дійсно воскрес з мертвих, він показує, що через таке вірування ми маємо привілей думати про наш рід як померший в Адамі - не як на віки пропавший, але як такий, що спить. Ми маємо привілей надіятись, що згідно з Божою обітницею, в світанку воскресення вони стануть 702

703

пробуджені і повиходять до кращих обставин, які є сьогодні, до обставин, в яких гріх і смерть не буде панувати, в яких сатана не буде мати сили смерти, але буде зв'язаний, і в яких Відкупитель буде мати повну силу і вживатиме її для звільнення в'язнів з великої в'язниці смерти. Ці, які під тими сприяючими обставинами послухають голосу Господа і вступлять на святу дорогу, яка буде їх провадити щораз вище до досконалости, до життя, до миру і до блаженства приготованого для них Богом, осягнуть життя; це життя було страчене через непослух Адама і стало відкуплене Другим Адамом і дане тим, які будуть послушні Йому. В 21-м стиху Апостол пояснює, що "так як смерть прийшла через чоловіка, так через Чоловіка і воскресення з мертвих". Тут немає помилки, говорить Апостол, що перший чоловік, через якого прийшла смерть, був Адам, і що другий чоловік, через якого прийде воскресення, є "чоловік Ісус Христос", Який за часу свого тіла сказав, "це тіло моє, що я дам за життя світу". І дальше, коли говорив про свою чинність і який буде вислід цього, Він сказав,"Я воскресення і життя".- Йоана 6:51;11:25.

Вислів, що знаходиться в наших Бібліях, що "як в Адамі всі вмирають, так і в Христі всі оживуть", не с добре переложений, бо це є в незгоді з іншими стихами Писання, які виразно ограничують число тих, які стануться живими через Христа. Цей злий переклад попирає радше універсальне спасення, в тім, що натякає, що Бог і Христос не будуть брати під увагу характеру тих, яким життя буде дане. Однак інші стихи Писання показують дуже виразно, що не всі "одержуть життя", лиш ті, "які чинять волю Отця, Який є в небі". Про це також виразно говорить сам Господь, "Хто^має Сина, має життя, хто ж Сина не мас, не має життя".- ІЙоана 5:12.

Багато, що читають цей стих, не звертають відповідної уваги на слова "оживуть". Вони думають, що це лиш означає пробудження з сну смерти, але його значення є о много ширше і важніше. Смерть, що прийшла через

Адама, принесла не тільки страту частини життя, яке світ має сьогодні, але страту життя в його повному значенню і в повній мірі, яке Адам мав, як представник цілого людського роду. Як слово "помер" означало страту всього життя (досконалого), і вмирання Адама розпочалось зараз після видання осуду (вироку), то так само "оживити" буде означати не лише вихід з смерти і початок поступу до досконалого життя, але буде правильно означати повне привернення до життя, до досконалого життя, такого як Адам мав, перш ніж він згрішив. Це є побажаним, щоб це правильне значення цього слова "життя" було добре зрозуміле, коли розважаємо цей стих, і при тому добре пам'ятати, що з Божої точки погляду цілий людський рід знаходиться в смерти, не лиш ті, що пішли до гробу, але й ті, що є в дорозі до гробу. Слова нашого Господа показують як Він дивився на цей стан, "Йди за мною, нехай мертві ховають мерців своїх" (Мат,8:22). Тут про невіруючих говориться як про мерців, тому що вони не мають жодної сполуки з Господом, від Якого виходить життя, а про

віруючих говориться як про живих, хоча вони тепер не є визволені з смерти, лиш через їх надію, і не є вдійсности визволені з сили смерти, але будуть аж при воскресенню.- 2Кор.1:1О, Рим.8:24.

ПІСЛЯ ВОСКРЕСЕННЯ ДО ЖИТТЯ

Ми перекладаємо цей стих в той спосіб, "Як всі в Адамі вмирають, так і всі в Христі оживуть". Лиш ті, які с животно злучені з Адамом (його покоління), вмирають з причини гріха. Сатана, хоча отець брехні і убійця від початку, не помер з причини Адамового гріха, тому що він не був "в Адамі", коли цей був засуджений на смерть; подібно Ангели, які не задержали свого первісного стану, не мають участи в смерті Адама, тому що вони також не були "в Адамі". Апостол показує, що Адам був отцем, тобто життєдавцем, людського роду, і що через непослух він і його рід, який був в його стегнах, унаслідили смертний 704

стан, який жене їх до гробу скорше або повільніше. Отже, як усі, які були "в Адамі" сталися учасниками його осуду і прокляття, так само всі "в Христі" матимуть Божу ласку через Нього.

Рід Адама був в нім дійсно і легальне, без жодного вибору чи застереження - був в нім з природи. Ці "в Христі" приходять до Нього через ласку - особисто і під умовами. Згідно з Божою постановою визволення Адама з під прокляття смерти досягне остаточно цілий його рід, коли йде про звільнення його з осуду смерти, і дальше, даючи йому знання і нагоду прийти до Христа; але лиш ті, які приймуть і використають ці привілеї, і прийдуть до Христа, будуть "оживлені" в повнім і властивім того слова значенню. Вони будуть піднесені з стану смерти вповні. Жена Адама була від нього і представлена через нього, так як були його діти в його стегнах. І так само є з Христом. Його жена, або Церква, перша розвинулась і одержує життя з Його життя, а опісля цілий світ буде збуджений з "сну" смерти і буде приведений до знання Правди підчас Тисячоліття, і матиме привілей через посвячення прийти до Нього, як їх "отця" (Ісая 9:6); і якщо вони будуть перебувати в таких стосунках, " в Нім", то це означатиме розвиток до повної реституції людської досконалости - до всього того, що було страчене в першім Адамі. Таким чином всі в Христі будуть припроваджені до досконалого життя - "оживуть" в повному цього слова значенню. Вони були в першім життєдавці з природи, і вхибили через його вхиблення. Незадовго їм буде дана нагода прийти до споріднення з другим Адамом, тобто життєдавцем, і якщо будуть добрими дітьми, будуть послушними для Його голосу, то будуть жити - оживуть.

Таке пояснення, а не інше, узгіднює цей стих з контекстом. Апостол, після цього вислову, "Так і всі в Христі оживуть", дальше додає "Кожний в своїм порядку". Як першу в поряку він згадує Церкву, Невісту, тіло Христа, "перші овочі", Перше Воскресення. (Фил.3:10) Ці приходять до споріднення з Христом підчас цього віку

705

Євангелії, через "високий поклик", і вони становлять "особливий скарб" Христа, і мають одержати життя на особливому рівні з доданням слави, чести і безсмертя, яку тут лиш очима віри бачимо, а пізніше вповні побачимо.

"А потім", говорить Апостол, немов про відмінний порядок, остатки з тих, які будуть знайдені гідними життя, стануть оживлені, тобто вповні піднесені з гріха і смерти. Піднесення цієї другої кляси буде чинністю Тисячолітнього віку; їх "оживлення" буде постепенним процесом, завершеним при кінці цього періоду. Вийнятком будуть, і тому може бути названим іншим порядком, побідники з часів старинних, з перед П'ятидесятниці, вірні Старинні Гідні (Святі), про яких Апостол згадує в (Жид. 11:39,40) Вони були признані Богом, "одержали добре свідчення" - їх проби вже відбулись, тому не буде потрібно, щоб їх реституція з смерти до життя була постепенною чинністю, їх недостачі пішли перед суд. Тому їх воскресення буде негайним, але відмінним порядком, до відмінного стану і до відмінної кляси від Христа, Голови і тіла. Також негайне "оживлення" одержить кляса Великої Громади, які посвятились в часі віку Євангелії, але через брак ревности і великої пильности не здоліли осягнути місця в Тілі Христа.

Після воскресення Старинних Святих до повної досконалости людського ума і тіла, як першого порядку природнього чоловіка, ми можемо сподіватись, що тоді буде починатись праця воскресення з народами, або людством на землі, в часі заложення Царства - людей, які в дійсности є дев'ять десятих вмерлими, але загально називані живими. Хоча ці люди не будуть вже в гробах, з Божої точки погляду вони будуть "вмерлими", і життєдайна чинність, або реституція, розпічнеться негайно з ними. Володіюче на світі Христове Царство, запровадить справедливі і ласкаві права для

них, і вони будуть ясні і виразні, і для їх просвічення, і тоді знання Господа наповнить цілу землю. Тоді вони матимуть повну нагоду, щоб вибрати праведність, послух і вічне життя, або 706

вибрати непослух, неправедність і другу смерть. Лиш ті, які виберуть життя через послух для голосу Сина Чоловічого і які пристосуються до вимог цього Царства, будуть могли дійти до повної реституції, до повного досконалого життя.

Коли ці зачнуть поступати дорогою, що веде до життя, тоді ті, які с у великій тюрмі смерти, будуть пссгепенно покликувані і будуть трактовані в такий самий спосіб. Коли світ буде готовий прийняти їх, тоді ще інші виходитимуть з гробів, щоб втішатись тими блаженними нагодами реституції, забезпечених для них Божою ласкою через викуплення в Ісусі Христі. Але в кожному випадку проба буде цією самою "Кожна душа, яка не послухає того Пророка (Христа) буде знищена з народу (в другій смерті -не одержить життя). Той, хто буде слухати цього Пророка, буде піднесений, крок за кроком, з стану смерти, аж в Христі, будучи вповні підкореним Йому, осягне життя, в його повноті і досконалості.

Для деяких виринає таке питання, Чи це не буде конечним, щоб кожний член людського роду пішов до гробу, занім може досвідчити сили воскресення? Ми відповідаєм, що це буде конечним для всіх тих, які будуть мати участь в Первім Воскресенню; вони мусять померти, перш ніж можуть мати участь в блаженствах цього ж первого Воскресення, тому що такою була їх угода, і такою була Господня обітниця для них. "Будь вірний аж до смерти, а дам тобі вінець життя". Це було конечним, щоб Господь, Провідник нашого спасення, учинив не тільки посвячення до смерти, як жива жертва, але було також конечним, щоб Він завершив це посвячення в дійсній смерті. І цей самий принцип є застосований для цілої Церкви, яка с Його тілом, і яка мусить в своїм тілі "доповнювати терпіння тіла Христового", щоб бути учасниками з Ним в славі і в блаженствах "Його воскресення", Першого Воскресення. Але, коли йде про світ, то це не с конечним, щоб кожний з них мусів насамперед іти до гробу, перш ніж міг би мати участь в реституції, в підношенню, в воскресеншо.

707

Як ми вже бачили, то цілий світ, з Божої точки погляду, є зарахований до мертвих, відколи осуд впав на Адама з причини його непослуху. Цілий світ є тепер у в'язниці, зв'язаний немочами умовими, фізичними і моральними. В цій в'язниці є відмінні відділи, і ці, яких люди називають живими, але Бог називає мертвими (в гріхах і переступах і під Божим вироком) ще дальше, що так скажем, ходять по в'язничнім подвірю, маючи певну свободу, настільки, що ще не є замкнені в її кімнатах, в гробах, але вони є в в'язниці і ніхто з них не може видертись з в'язів смерти. Коли би вийшов приказ, щоб звільнити всіх в'язнів, то ми розуміли б, що це би відносилось до всіх, які поза воротами тюрми. Так само є з смертю, великою тюрмою. Смерть післала мільйони людей до гробу, а інші мільйони ще мають частинну свободу на в'язничному подвірю, але вони є міцно там вдержувані і стогнуть і мучаться, ждучи на визволення.

Господь не пояснює в подробицях в який спосіб ті, що пішли до тюремних тісних кімнат гробу, будуть приведені назад, так щоб могли почути голос Сина Чоловічого і, виказуючи послух, могли жити. (Йоана 5:25) Тому не можемо певно сказати, в який спосіб це буде відбуватися. Очевидно це не є конечним, щоб ми розуміли всі подробиці цієї справи. Все ж таки, є це цікавим для нас думати про це, і ми припускаємо, що це не буде образою для Бога, коли будемо дещо уявляти собі як це буде відбуватися. Ми вже виказали, що кожний, який одержить Божу ласку, і як буде зростати в знанні і в любові, буде охочий кооперувати наскільки він буде міг в праці благосовення других, особливо тих, які близькі йому, які є з його родини, і що загальним проводом зближення до Господа буде молитва і відповідне приготування, наслідком чого наступатиме пробудження. Ми думаємо, що світ тоді приступатиме до Царського Священства і буде просити про поміч в слабостях і т.п., подібно як жиди в образі йшли до Мойсеевого священства. Отже молитва буде головним джерелом благословення. 708

АНАСГАЗІС - ПОВСТАННЯ АБО ВОСКРЕСЕННЯ

Правдиве значення слова "воскресення", яко обітниці даної нам в Св.Письмі, с на загал мильно зрозуміле. Багато вживає це слово на означення пробудження, як у випадку Лазаря, сина вдови з Наїму і дочки Яіра; для них це має те саме значення, як те воскресення, що є приобіцяне в СвЛисьмі і яке має наступити на початку Тисячоліття. Ця велика помилка затемнила усі думки щодо цього важного предмету. Це не є правда, що Лазар, чи ті інші воскресли (в правильному значенні

цього слова), вони лиш були пробуджені, привернені до свідомости (вони після певних літ знова померли). Тут є велика різниця між тільки пробудженням, а повним воскресенням з мертвих до досконалого життя. Збудити означає зачати знову машину життя, щоб привернути до того життя, яке мав (не до досконалого), і це було всім, що наш Господь учинив для Лазаря і інших. Вони дальше були під вироком смерти, лиш дещо продовжили свій вмираючий стан. Вони не були піднесені з смерти до стану досконалого життя.

Слово "воскресення", яке знаходимо в Новому Завіті походить з грецького слова "анастасіс" в кожному випадку, за виїмком одного, (в Мат.27:53, де походить з грецького слова "еґерсіс" і правильно повинно бути переложене, "повернення до свідомості"). Слово анастасіс знаходиться в Н. Завіті сорок чотири рази і означає, "стати знову", або "повстати знову". Воно ніколи не є вживане на означення піднесення тіла з гробу до стоячої позиції, ані не означає також лиш оживлення, або саме розпочаття фізіологічних чинностей життя. Це означає щось багато важніше. Воно є вживане як антитеза, або протиставлення до смерти -вихід, звільнення з смерти. Щоб одержати правильне поняття про значення слова "анастасіс", то ми насамперед мусимо правильно розуміти, що становить "життя" з Божої точки погляду. Тоді ми мусимо розуміти, що становить "вмирання" і "смерть" і маючи виразно перед умом ці два поняття, зможемо збагнути краще цю думку, або значення

про воскресення, або піднесення знову з смерти до повної досконалости життя, від якої ми всі в Адамі відпали.

Лиш двох людей мало життя - в повнім значенню цього слова: першим був Адам, перед його переступом, перед стягненням на себе осуду смерти і з тим процесу вмирання, а другим був чоловік Ісус Христос. Від хвилини, коли осуд смерти став виданий проти Адама, його життя було стрчене і процес вмирання розпочався, і він був в смерті - і тому вже не був "в життю". Він падав щораз нижче в смерть, аж остаточно став зовсім мертвий, так як правно був мертвим від хвилини вироку. Потомство Адама ніколи не мало життя; іскра життя палає кілька літ і не є розпізнана Богом, задля того, що над усіма тяжить осуд смерти і тому, що ці, які народжуються на світ, не одержують життя в повнім значенню цього слова, але тільки вмираючий стан. Як вже було показано, цілий світ є мертвий, з точки погляду Справедливости; і Бог признає що життя має (хотяй приписано), лиш той, хто стається злученим з Сином Божим, Відкупителем всіх людей, Житгєдавцем.

Якщо це розуміння, що становить життя і що становить (що це є) вмирання, буде ясним в нашому умі -якщо будем пам'ятати, від якої славної височини і досконалости життя чоловік впав до теперішнього стану деградації і смерти - то тоді, і лиш тоді, можем добре оцінити значення слова анастасіс, що воно означає "повстати наново", "піднести наново" до стану, від якого впав, до стану досконалого, в якому Адам був створений. Це власне до цього славного стану Бог пропонує привести через Христа усіх з людства, які будуть бажати. Умовою, або вимогою буде, що коли будуть приведені до знання правди, вони мають прийняти Божу ласку і виказати свою льояльність через послух до духа Божого Закону.

Слово анастасіс ніколи не с вживане в зв'язку з самим оживленням тих, що померли. Пильне досліджування сорок трьох стихів Писання, в яких слово анастасіс знаходиться, покаже, що вони с в повній згоді з дефініцією і 710

означенням, яке ми подали для цього слова - наново поставлений, оздоровлений з смерти, - увійти наново до стану досконалого життя. Тільки один стих може виглядати для деяких неясний, він знаходиться в Жид.11:35. Там слово анастасіс е переложене на "воскресення",тобто, "піднесений до життя знову". Ціле речення звучить: "Жінки приймали мертвих своїх через воскресення". Загально думають, що ці слова Апостол відносяться до двох женщин, яких померші сини були привернені до життя, один через пророка Ьгію, а другий через Єлисея (1 Царів 17:17-23; 2 Царів 4:18-37). Ми з тим не годимося з двох причин.

(1) Це не с в згоді з значенням слова анастасіс, як на це вказують інші винятки в числі сорок трьох вживаних в Новому Завіті.

(2) Тому, що таке пояснення не є в згодіз аргументами Апостола в Жид. 11 розділ. Там Апостол говорить про віру Старинних Святих в Бога і в майбутнє воскресення, які будуть нагороджені після прославлення Церкви, як зазначено в 39 стиху - вони "не одержали обітниці" -вони не одержали нагороди; тому яке-небудь пробудження їх сплячих з смерти не було тою нагородою, не

було виповненням обітниці, яка була їх надією. Апостол згадує про Гедеона, Барака, про Самсона, Єфтая, Давида та Самуїла і Пророків, які доконали великих річей при помочі Божої сили і в згоді з їх вірою, посвячуючи своє життя на службу для Господа, і виставляючи його на небезпеку. Жінки мали менше нагоди до того, однак Апостол говорить нам, що матері, жінки і дочки Ізраїля, яких віра в Господа була така, що приводила їх до симпатії і співпраці з чоловіками, в їх боротьбах і жертвах мали участь у всьому з їх батьками, мужами і синами. І через таке заохочування їх до вірности, вони ставались учасниками з ними в тих жертвах віри і через віру дивились в майбутність, і розуміли про краще воскресення, яке остаточно прийде для Господніх вірних. Дивлячись очима віри в майбутність, вони вірою одержували своїх

711

померших піднесених до життя знова, або через воскресення. І хто буде заперечувати, що, якщо віра Авраама, коли він був готовий принести в жертву свого сина Ісаака, подобалась Богу, то віра матерей, жінок і дочок Ізраїля, які вповні поділювали старання, терпіння і боротьбу мужчин, також подобалась Богу, і чи це не вказує, що коли б вони мали силу мущин, то також були б мужними в боротьбі, були б вірними в пробах, в різних труднощах, в побиттях і у в'язниці тощо? Такі жінки (напевно небагато, як і небагато було мужчин, що про них пише Апостол) були безсумніву признані Господом і напевно матимуть участь в "кращім воскресенню", яке є приготоване Господом для тих Старинних Гідних.

Тоді як слово анастасіс означає повне піднесення з смерти, воно в жодному значенні слова не ограничує чинности цього піднесення, то значить: чи вона буде постепенною, чи негайною. Знаємо, що воскресення нашого Господа було негайним, моментальним з смерти до досконалого життя, в той час як світ буде мати постепенне воскресення, або піднесення до життя, яке буде занимати велику частину тисячоліття, яке є призначене на чинність піднесення, або реституцію. Анастасіс також не змінює природи істоти, яка мас бути піднесена, тому що піднесений, або повернений з гробу, буде мати цю саму природу, яку мав, коли помер. Апостол це пояснює, коли говорить про воскресення, і виразно запевнює нас, що у воскресенню Господь дасть кожному насінню його відповідне тіло (ІКор. 15:35-38). Чинність воскресення не змінить людської істоти, яка померла, згідно з значенням цього слова анастасіс. Воно просто означає, що істота, яка є в смерти, є тою істотою, яка знову буде піднесена до життя.

Тут можем помітити гармонію научування СвЛисьма, що (1) наш Господь Ісус змінив свою природу, коли полишив свій духовий стан, славу у Отця, і стався чоловіком, принимаючи нашу природу, (2) що Він змінив свою природу знову, коли жертвував себе як чоловік і став сплоджений як Нове Створіння в часі Його хрещення як 712

мав тридцять літ. Це було те Нове Створіння, вже не земне, але небесне, що стало воскресше третього дня і одержало тіло, яке Отцеві подобалось йому дати - духове тіло, відповідне для цього Нового Створіння. Він був вповні піднесений з смерти до досконалого життя до рівня, до якого був скорше сплоджений. Подібно Церква, Нове Створіння, сполучена з своїм Господом, Головою, має мати часть в цьому самому воскресенню, і тому що вони с зачислені як члени Його тіла, то про них говориться, що вони будуть мати часть в "Його воскресенню" - в Першому Воскресенню (головнім, найважнішім). Вони також е "сплоджені наново" як Нове Створіння, і тому матимуть відмінне воскресення.

Природній чоловік, який не стався Новим Створінням, який не одержав сплодження до нової природи, залишається природним чоловіком, і його анастасіс, або піднесенням наново, означатиме його піднесення як людської істоти до повної досконалосте людської природи, від якої цілий людський рід відпав в Адамі. "Краще воскресення" якого, як Апостол говорить, сподівались Старинні Святі, не буде Першим Воскресенням, яке є ограничене лиш до тих, що були покликані підчас віку Євангелії - Христос Голова і Церква Його тіло. "Краще воскресення", яке одержуть ці Старинні Святі, буде вище від загалу людства і буде моментальним воскресенням до людської досконалості на початку Тисячолітнього віку, замість постепенного воскресення "через суд" під час цього віку. Це дасть їм нагоду бути почесними слугами Христа, слугами Царства під час Тисячоліття, і як досконалі люди, бути поставлені князями по цілій землі". Пс.45:16.

Це буде привілеєм для тих Стар. Святих управляти і видавати права Цього Царства, як представники духового Христа, невидимого для людей. Тому, їх блаженство, вище від людей, буде

подвійне; поперше, що вони вже не будуть переходити через проби, бо вони їх мали в минувшині, і що їх нагорода досконалосте буде моментальною, даючи їм через те перевагу під оглядом часу, бо майже тисячу літ

713

скорше, і по друге, що під Божим провидінням, це дозволить їм мати участь у великій праці реституції і благословення, як земної фази Царства, людські представники, людські проводи, через яких Христос буде найбільше діяти. Анастасіс світу буде в загальному залежати, в справі кожної особи, на їх власнім поступі по "святій дорозі". І так як Господь сказав, "Прийде година, коли всі, що в гробах, почують голос Сина Божого, і повиходять", але це "повиходять" є тільки пробудженням у випадку тих, які в минувшині не перейшли через суд, проби тощо, а такими були лиш в віку Євангелії Церква, а в віку ще скоршім, Старинні Святі. Останні з світу вийдуть, так як Господь сказав, на воскресення суду.

В Йоана 5:25 наш Господь виразно показує, як буде довершений перехід з смерти до життя, кажучи: "Прийде година, і уже тепер с, коли мертві почують голос Сина Божого, а ті, що почують, оживуть." Маючи на умі, що з Божої точки погляду цілий світ є мертвий, ми бачим, що Апостоли і рання Церква були викликані з цього мертвого світу, і як його члени одержали нагоду почути новину про життя від Сина Божого. В пропорції як вони прийняли цю новину, вони приходили до ближчого і ближчого життєвого споріднення з Життсдавцем. І також всі, які сталися з Ним одно , від того часу^ до теперішнього, чули і слухали Його го^лосу, Його післанництва і відповідно вступили у Його ласку, участвуватимуть в Його нагороді. Подібно буде відбуватись в майбутнім віку. "Знання Господа наповнить цілу землю" і там "Не буде один одного навчати, казавши: Спізнай Господа, усі бо (люди) будуть мене знати, від найменшого, до найбільшого" (Єр.31:34). "Усі, що в гробах, повиходять", будуть пробуджені, щоб могли почути голос Сина Божого, і ці що почують (що будуть послушш) будуть жити.

Так як з Церквою в теперішнім часі, слухання голосу Сина Божого є ділом постепенним, припис за приписом, заповідь за заповіддю, то так само буде з світом підчас Тисячоліття. Послушні прийдуть постепенно до щораз 714

яснішого зрозуміння і оцінення ширини і довжини, глибини і височини Божої любови, і справедливосте, і плану. Але ті, які будуть слухати заповідей цього великого Пророка, не будуть переслідувані і не будуть мати опозиції, тому що сатана буде зв'язаний і права Царства будуть в силі, і ті, які будуть в згоді з праведністю, будуть благословлені і підкошувані, а ті, які будуть виступати проти Царства і противитися його володінню, в чімнебудь, будуть після відповідної проби визнані за шкідників і таких, що відкидають Божу ласку, і тому будуть вигублені з поміж народу,- Діян.3:23; Ісая 65:20.

Отже можем бачити, що заява Ісуса про це загальне пробудження з мертвих означає велике благословення, як овоч Його праці Викуплення. Бачимо, що ті, які чинили добро, які "вийдуть на воскресення життя"- це значить, які в воскресенню вийдуть вповні живими, досконалими - відноситься тільки до кляси побідників: Церкви, Великої Громади і Старинних Святих. Лиш про тих можна говорити, що вони чинили добро, що Господь одобрив їх діла. Вислів "чинили добро" не маємо розуміти, що чинили досконало, вповні до Божого рівня в думках, словах і ділах, тому що Апостол виразно сказав "нема праведного ні одного", коли йде про всі подробиці. Найбільшим зближенням до досконалости, яке є можливе для кожного з нас тепер, є чистота серця - праведні наміри і бажання.

Решта людства є включена в словах "Ті що чинили зло" - які не були прийняті Богом. Це включає не тільки поган, які не знали і не чули про великого Спасителя, і тому не могли приблизитися до Бога через Нього, але це включає теж усіх тих, які розуміли дещо про Його поєднуючу чинність, і які, маючи це знання в різних ступенях, не скористали з цієї даної їм нагоди, і не посвятились на службу Господу. З Божої точки погляду всі такі "чинили зло" - Бог не одобрив їх поступування.

З цього можем завважити, що до цієї кляси входять ті, які є "високо поважані між людьми", так у номінальних

715

мудрих, багатих, великих і вчених. Це дійсно дає нам радість в серці, що Господь пробудить і всіх таких, і хоча вони не прийдуть на воскресення життя, вони вийдуть на воскресення суду, в якому матимуть нагоду постепенно, під сприяючими тоді обставинами, дійти до повноти життя, до людської досконалости.

Вони почують голос Сина Божого - не жаргони суперечних віровизнань, які виходять з відмінних Християнських сект і з інших сторін світу". Це буде чиста мова, чисте і виразне повідомлення, що їм буде дане. (Софонії 3:9). їх сліпі очі будуть відчинені, їх глухі вуха будуть також відчинені - вони будуть чути, бачити і знати, і це буде вповні їх вина, якщо вони не скористають з веселої новини і не приймуть ласки Божої представленої їм через Життєдавця, Христа, щоб крок за кроком побіджувати свої умові, моральні і фізичні недосконалості; вони, чинячи так, при кінці своєї проби зможуть осягнути повну досконаліть і все те, що було страчене Адамом, але відкуплене дорогою кров'ю Ісуса Христа.

НЕ СУД ЗА МИНУВШІ ГРІХИ, АЛЕ СУД ДО ЖИТТЯ

Ми повинні пам'ятати, що суд і проби, через які людство буде переходити, не буде таким судом, перед який ставлять злочинців в теперішнім часі, на якому суддя і присяжні (жюрі) переглядають його справу, щоб упевнитись, чи він дійсно заслуговує на кару, і якщо так, то на яку кару. Тут немає питання відносно вини щодо людського роду, і жодний суд, ні проба, не має виказувати, що чоловік був непослушний для Бога, або упевнятись, чи Божий засуд смерти був справедливий.

Суд, або випробовування в Тисячоліттю буде по іншій лінії, і буде більше подібний до поступовання родичів з дитиною, якій батько, переконавшись про її вину, застосовує певне карання, і яку опісля запитає, "чи ти признаєшся до вини? Чи признаєш, що згідно з справедливостю ти заслужив на цю кару і тому одержав її? 716

Чи тепер будеш послушною дитиною?" Коли дитина скаже, що так, то батько може сказати: "Добре, побачимо, я нині буду стежити за твоїм поступованням якщо будеш робити так як я тобі кажу, то поверну тебе до нашої спільноти і дам тобі все те, що ти мав скорше перед переступом". Таким буде характер суду, або проби в майбутнім віку - проба, випробовування, щоб упевнитись, який член з людського роду, що провинився і за те одержав карання і терпів через шість тисяч літ, навчився відповідної лекції про зло гріха, і чи він буде бажати поступати згідно з Божою волею, коли зрозуміє, яку нагоду Бог дає йому.

Послух буде вимаганий від початку і лиш ті, які рішучо відмовляться від поправи, щоб постепенно робити поступ по лінії праведності, будуть після столітньої нагоди до поправи знищені; але ті, які будуть робити хотяй незначний зовнішній поступ і будуть пристосовуватись хотяй назовні до законів Царства, будуть мати змогу йти дальше і матимуть нагоду зростати в ласці, і в знанню, і в любові. Але при кінці Тисячоліття прийде тяжка проба на всіх - не відносно їх зовнішнього поступовання, яке саме собою мусить бути добре, бо інакше вони не задержали б свого стану, але були б скорше відтяті від життя через Другу Смерть. Ця друга проба буде відносно лояльності їх серця для принципів праведности. Усі будуть пробовані відносно цього, і всі, що не будуть вповні лояльними і послушними для Господа, будуть відтяті через Другу Смерть, і не будуть більше втішатись Божою ласкою. Отже тут бачимо як милостивою є Божа постанова для людей. Яка велика терпеливість Небесного Отця і нашого Відкупителя супроти людей є показана в цьому Божому плані. Напевно така терпеливість і поблажливість буде притягати до Господа усіх, що будуть гідні вічного життя; а коли йде про знищення інших, усі згідно з Господом будуть готові сказати словами надхненого Писання: 'Так, Господи Боже, Вседержителю, правдиві і праведні суди Твої".- Об'яв. 16:7.

717

ДОСТОЙНІ ОСЯГНУГИ ВОСКРЕСЕННЯ

З цієї точки погляду ми розуміємо значення слів Господа, "Ті ж, що будуть достойні того віку й воскресення з мертвих" (Луки 20:35). Дуже мале число, "мале стадо" є почислені за гідних осягнути цей вік і краще воскресення перед віком Тисячоліття. Велика частина людства, включаючи тих, до яких Господь говорив ці слова, вийдуть на "воскресення суду", і тоді буде залежати від них, чи вони докажуть бути гідними досконалого життя, бо лиш гідним буде дозволено перейти поза вік Тисячоліття до вічних віків майбутності. Лиш послушним буде дозволено дійти до воскресення, бути

вповні піднесеним з смерти, -постепенний процес, постепенне досягнення. Як ми вже бачили, ті, які будуть тоді поступати по святій дорозі, мусять підійматися вгору. Це буде висхідним переходом, і вимагатиме зусилля, і старання і поборювання з сторони тих, що одержуть назад усе те, що було страчене -людську досконаліcть.

Коли ми добре приглянемося цій рисі Божого плану, ми є здивовані і захоплені її мудрістю і послідовністю, і тим, які користі і блага є пропоновані для тих, яким це є приготовлене. Можемо виразно бачити, що інший план не був би на користь тим, для яких Тисячолітні користі є особливо приготовлені. Візьмім наприклад римського імператора Нерона. Припустім, що йому було б дане негайне воскресення до життя - припустім, що він вийшов з гробу досконалий умово, фізично і морально; це не був би Нерон. Ця істота досконала не могла б зовсім розпізнати або уподібнити себе з Нероном з минувшини, ані ті, що були з ним, не могли б розпізнати його. І також ми не можемо уявити собі його такого, що вийшов з гробу з досконалим людським організмом, але з недосконалим умом і характером. Усі, які пізнали хоча лиш початкові принципи законів фізіології, мусять відразу побачити безглуздя такої пропозиції. Ці закони дуже виразно навчають нас, що характер і організм є одно, що 718

досконалий організм вказуватиме на досконалий характер. Але коли б ми на хвилину прийняли таку можливість, то скоро повстала б думка, що тисяч літ с за довгим періодом для випробовування досконалої істоти. Адам, як досконалий чоловік, одержав дуже коротку пробу, так далеко як можемо це бачити з Св. Письма.

Дальше, якщо ми могли б уявити собі досконалий світ на пробі, то мусимо прийняти і те, що вони були б піддані під досконале право і що, не маючи немочів, вони також не мали б і не потребували б жодного прикриття і були б в такому самому стані, як був Адам на початку своєї проби. В таких випадках не потрібно було б Христового посередничого Царства і володіння через тисячу літ, тому що досконале право представляє Божу справедливість, цю саму, що діяла з Адамом на початку і цю саму, яка буде рахуватися з людством при кінці Тисячоліття, перш ніж світ буде прийнятий Богом до вічної ласки. Такий погляд, як можемо бачити, не був би в згоді з Божим розпорядженням.

Тепер завважмо велику красу і гармонію, і мудрість, і послідовність Божого плану воскресення через суд. (1) Світ, повертаючи з гробів в цьому самому умовому, фізичному і моральному стані, в якому вони пішли до гробу, негайно розпізнає себе особисто і у відношенню до других. 'Там де дерево впало, там воно і буде", і пробудження, або покликування з гробу буде немов закінченням сну, цього самого образу, якого Господь вживає не тільки відносно тіла Христового, але до світу в загальному, про майбутнє пробудження якого також говориться як про збудження з сну. Як особа пробуджена з сну знаходиться майже в такому самому стані, в якому пішла до ліжка, бо може скоро пригадати собі всі речі і випадки перед своїм сном, то так, віримо, буде з світом в загальному, коли люди "почують голос" Сина Божого і повиходять.

Через те ми не розуміємо, що вони повиходять точно в такому самому стані, як пішли до гробу, тому що це теж не було б властивим. Напр. хтось помер з причини

719

зіпсуття легенів; коли віддав останній віддих то легені були зовсім знищені. Ми не думаємо, щоб така людина, коли повстане з гробу, буде мати такі самі знищені легені. Або, коли б хтось мав випадок, в якому стратив ногу, чи руку, чи голову і так помер. Трудно уявити собі, щоб така людина повстала з гробу без цих членів тіла. Про те Писання нічого певного не подає, щоб ми могли мати дефінітивне поняття; ми думаємо, що всі люди будуть виходити з гробів в такому стані, про який ми тепер висловлюємось, як нормальний стан, в пересічнім здоровлю і силі нормального чоловіка, в такім стані, до якого Господь привернув різних хворих, коли їх вилічив. Ці оздоровлені не сталися досконалими людьми, бо коли б так було, то багато з них жили б через кілька століть, подібно як Адам. Ми радше віримо, що їх вилічення привернуло їх до звичайного доброго здоровля природнього упавшого чоловіка, і що це так само буде в тому загальному пробудженні з сну смерти, щоб усі могли почути Його голос і через послух осягнути життя вічне, і повну людську досконаліcть умову і тілесну, бо для того Бог приготовив реституцію і суд, і проби, і благословення Царства.

Нитка існування буде піднесена, або злучена там де була перервана через смерть і життєвий процес з його досвідами буде продовжуватись, і коли людина буде пристосовуватись до нових

обставин, то в тому самому часі вона не стратить своєї особистості, і не стратить її перед родиною, знакомими, між якими жила. Таким чином минувші досвіди з гріхом і самолюбством становитимуть вартісний додаток знання, що буде дуже помічним для правильного порівнання в майбутності, даючи змогу пробудженим оцінити вищість добра і користі, які походитимуть з під панування праведности і життя, замість панування гріха і смерти. На його користь буде також те, що він буде мусів насамперед прийняти Христа, Царя і Відкупителя, визнати свою власну недосконалість і негідність - мусить зблизитись до Життєдавця і прийняти 720

Його за свого Спасителя, перш ніж може вступити на святу дорогу. Це буде також корисним, що він буде мусіти сам починити відповідні кроки в побіджуванню його хиб та немочів на шляху досягання виставленої перед ним досконалості.

В такий спосіб одержана наука буде глибоко вирита в його умі, в його характері, і приготовить його до остаточної проби при кінці віку Тисячоліття, коли буде вимагана повна лояльність серця. Однак, в міжчасі його немочі не будуть діяти проти і не перешкодять йому у його старанню осягнення досконалості, тому що вимоги суддів будуть в пропорції до його слабостей, або сили характеру - ці судді є тепер приготовувані через їх власні досвіди з гріхом і слабостями, щоб були співчуваючими і помічними для всіх. Такі досвіди з сторони суддів не були би конечні, коли би не було такого Божого плану постепенного підношування - "воскресення через судження" (через випробовування).

Цей погляд вповні годиться з заявою прор. Даниїла відносно воскресення: "І багато з тих, що сплять в земному поросі, збудяться, одні на вічне життя (триваюче життя), а другі на вічний сором (триваючий сором) і на ганьбу" (Дан.12:2). Тут маємо подібний розподіл тих, що повиходять з гробів, про яких наш Господь в більших подробицях пояснив. Одна кляса є пробуджена до життя в повному значенні - триваюче життя; друга кляса є пробуджена, але не в життя. Коли збуджена вона є дальше в смерти, тому що не признана Богом - ще не є життєво пов'язана з Сином. "Хто має Сина, має життя, а хто не має Сина, не має життя". Отже світ в загальному вийде з гробів, щоб був припроваджений до пізнання того, що життя і реституція стала приготовлена Божою ласкою через жертву Викупу, що Життєдавець взяв свою велику силу і славу, як Пророк, Цар і Священик, і що, коли вони прийдуть до Нього і підпорядкуються під Його встановлені вимоги, матимуть змогу постепенно, крок за кроком, осягнути життя.

721

Вислів пророка відносно цієї другої кляси - що вони вийдуть на вічний, тобто триваючий, сором і ганьбу - є цікавий. Коли б вони вийшли досконалими, то не були б в стані сорому, чи ганьби, тому що досконалість є завжди схвалювана і цінена. Тому ці слова потверджують, що вони повиходять недосконалими, і додане пояснення нашого Господа дає нам запевнення, що, вийшовши в своїй недосконалості, вони зможуть, коли дійсно захочуть, дійти до воскресення, до досконалости, під пробами цього суднього дня, під які вони тоді стануть підкорені -нагороджуючи їх послух і караючи непослух.

Ми вже брали за приклад Нерона, і тому що ми певно знаємо, що він буде один з тих, які повстануть на сором і ганьбу, то можемо ним послужитись для іншого прикладу. Коли пам'ятаємо, що збудження сплячого світу не розпічнеться скорше, аж теперішня генерація буде впроваджена під володіння Царства, під певну міру праведности і інтелігенції, то ми можемо легко пізнати, що коли Нерон вийде з гробу, то знайдеться в зовсім відмінних суспільних обставинах, в відміннім середовищі від того, в якім колись жив і помер. Він побачить, що ці речі, ці злочини, які він робив і схвалював, є огидні, а те, що він вважав за погане і що нищив, є тепер схвалюване і є основою правління і сили. Він буде відчувати, що знайшовся в середовищі зовсім незгідним з його думанням, більше чим інші, які не були такі жорстокі і погані, і немилосерні як він. Він зрозуміє, що про нього писали на сторінках історії, і мали його в зневазі і презирстві задля надужиття його сили і нагоди - не тільки як убійця своєї матері, але як мучителя і убійця вірних послідовників Господа.

Кожний добрий і оцінюючий добрі чесноти чоловік, повинен мати в погорді і в презирстві такий характер, який мав Нерон, і тому в таких обставинах він буде відчувати свій великий "сором". Однак, він вийде на воскресення суду - в цілі, щоб мати нагоду піднестися з цього соромного і низького стану до повної досконалости 722

людської природи; І до якої міри він досягне до життя, І до якої міри він дійде до воскресення з смерти, то це буде вповні залежати від нього. Він насамперед буде мусів знати Правду, він буде мусів пізнати себе, свій стан, яким він був в порівнанню з праведністю, в порівнанню з святими мужами - які будуть "князями" в цей час. Він мусить бачити чинність справедливих законів і різницю між ними, а тими, якими він колись керувався, і про діяльність гріха і самолюбства. І якшо тоді він рішучо буде триматися свого злого думання і через те затвердить більше своє серце і не підпорядкується під вимоги Царства, то буде знищений Другою Смертю - після відкинення привілеїв, які Господь представить йому і всім людям.

Але, противно, коли він упокорить себе, визнає свій гріх і стане послушним для прав Царства, то тоді він негайно розпічне свою висхідну дорогу до життя - своє воскресення, своє постепенне піднесення з гріха і смерти до повної досконалосте. Коли він буде так поступати по дорозі святій, то в той самий час він буде позбуватися сорому та ганьби від людей і остаточно зовсім звільнить себе з цього. Ми не сумніваємось, що коли, як сказав наш Господь, в небі є радість як один грішник кається, то й на землі буде радість між праведниками, коли вони час від часу будуть бачити як грішники будуть каятись і відвертатись від блудів їх життя, і будуть ставатись послушними для Господа; і на місці погорди за їх гріхи, буде проявлятись співчуття і оцінення їх старання вчитись і поступати праведно. Отже, якщо Нерон станеться послушним до законів Господа, і осягне вічне життя у "воскресенню суду", його будуть поважати і його минувшина буде призабута - подібно як і тепер, коли ми думаємо про Ап. Павла, якого головно пам'ятаємо і оцінюємо за його велику самопожертву і вірність для Господа, а не закидуємо йому того, що він чинив, бувши Савлом і що переслідував послідовників Господа, і який сам себе назав "великим грішником".

723

КАРИ ЗА ГРІХИ ТЕПЕРІШНЬОГО ЖИТТЯ

Дехто питає: чи за теперішні гріхи не буде кари? Ми відповідаємо, що Справедливість вимагає кари за кожний гріх. Гріх Адама, як ми всі признаємо, був караний через шість тисяч літ, і під цією карою усе твориво стогнало і мучилось, і сходило і ще сходить вниз до смерти. Цей гріх і інші випливаючі з нього гріхи, є всі включені в поєднуючій чинності, доконаній великою жертвою за гріхи. Гріхи, які вимагають додаткової кари, були б такими, які не виходять прямо з Адамового упадку, зіпсуття тощо, але які є до певної міри свідомі і добровільні. Такі добровільні гріхи мусять усі бути покарані; але ми в теперішнім часі не є здібні судити, якою була б властива кара за такі гріхи - вповні, або частинно добровільні.

Це безсумніву було одною причиною, що наш Господь повідомив нас, щоб "нічого не судити перед часом". Остаточно суд буде в наших руках (як ми будем вірні і гідні того), бо є написано "Хіба не знаєте, що святі будуть судити світ" (1Кор.6:2) - наш Господь Ісус буде головний Суддя з поміж цих суддів. Сам наш Господь заявив, що той, хто знав волю свого пана, але не поступав згідно з цією волею, буде тяжко битий (Луки 12:47,48). Це показує нам, що мірилом вини добровільного гріха буде головно наше знання Господа і Його волі. Тому Церква і ті, які підчас цього віку Євангелії приходять під світло і вплив Церкви, будуть відповідальні в більшій мірі, чим інші. Нерон, хотяй не з Церкви, не сплоджений з Духа, і тому менше відповідальний від Церкви, мав однак певну сполуку з дітьми світла; і тому можемо припускати, мав велику міру відповідальности в зв'язку з його злочинами.

ГРІХИ ДЕЯКИХ ЛЮДЕЙ ЯВНІ 1ЦЕ ПЕРЕД СУДОМ

Беручи під увагу кару за добровільні гріхи, які стали доконані, коли було дане певне світло, ми не повинні 724

725

забувати слів Апостола, що "Гріхи деяких людей явні ще перед судом, а інших виявляються опісля" (1Тим.5:24). Ми не знаємо до якої міри гріхи Нерона вже одержали кару, ми не знаємо до якої міри він терпів умово, чи фізично, тому ми не знаємо в якій мірі він одержить карання опісля в цьому дні суду. Припустім, що він не одержав особливої кари в минувшині і що карання за його гріхи будуть опісля; тому стараємось пізнати якими можуть бути скарги проти нього і якими будуть карання? Ми не в змозі відповісти на такі питання, без зроблення певних застережень, але ми всі признаємо загальні принципи, які діють в кожній людині, позначуючи в нім наслідки його власних переступів знання того, що є добре і переступів свого сумління. Бачимо, що по мірі як знання, світло,

правда і сумління є нехтоване, є зневажені, то в такій самій мірі є підриваний характер; і опісля до такої міри для таких одиниць реституційний процес буде тяжчим.

Ми можемо властиво думати, що Нерон підірвав свій характер і сумління до великої міри. Отже, якщо в пробудженню він вийде таким, як помер, щоб одержати нагоду поправи, то кожний його злий чин в минувшині, кожне знечулення сумління, кожний чин скерований проти правди, робив шкоду для його характеру, а яких, щоб усунути і побороти, треба буде багато зусилля, коли він схоче осягнути досконаліcть. Ми тепер не можемо сказати, що це, чи тамте може бути карою за гріхи теперішнього часу, але нам виглядає, що так буде. Тепер цю справу лишаємо, маючи повне довір'я, що рішення Господа і прославленої Церкви матиме повне признання усіх, які матимуть Господнього Духа. Ми зовсім не думаєм, щоб Господь мав приємність, чи бажання віддавати зло за зло і спричинювати непотрібний біль, навіть для найгірших людей, але що рішення Найвищого Суду, яке вже було видане, буде стояти, а саме, "кара за гріх є смерть" - Друга Смерть.

'ТАК САМО Й ВОСКРЕСЕННЯ З МЕРТВИХ" - 1 Кор. 15: 42

Воскресення Церкви є назване Перше Воскресення, не в тім значенню, що воно буде перше (хотяй воно і буде перше), але в значенню, що буде головне, найкраще, найвище. Ми вже бачили, що є відмінні порядки в воскресенню - три з них є до життя, до досконалости, хоча на відмінному рівні існування: Церква занимає перше місце, Велика Громада і Старинні Святі слідують по порядку, а остаточним буде загальне воскресення світу, яке є назване "воскресення суду", яке буде довершене при кінці віку Тисячоліття. В цьому значенні слова "решта померших" не буде жити "аж закінчиться тисячу літ" -вони не матимуть життя в повному значенню, не будуть вповні піднесені з смерти, аж тоді. Дивлячись так, доданий стих в Об'яв. 20:5 годиться з загальним вченням Писання. Усі ці воскресення, слідуючі за першим будуть безсумніву під силою і контролею прославленої Церкви, Голова якої для цієї цілі одержав усю силу і авторитет від Отця.

Розваживши працю воскресення Церкви для других, застановімся тепер над тим, що Писання показує особливо відносно Першого Воскресення. З яким тілом Нове Створіння повстане? Якими будуть його якості і сили?

Апостол говорить: "який земний, такі і земні, і Який небесний, такі й небесні" (1Кор.15:48). ми розуміємо, що ці слова означають, що світ в загальному, який буде переходити через реституційний процес до людської досконалості, буде так як земний - так як перший Адам, перш ніж згрішив і так як досконалий "Чоловік Ісус Христос", перш ніж став сплоджений до нової природи. Ми тішимось з світом, що він матиме можливість знову статись повним образом і подобієм Божим. Але ми ще більше радуємось з дорогих обітниць зроблених для Євангельської Церкви, "покликаних" згідно з Божою постановою, які мають мати подобіє Небесного - подобіє Творця, у ще вищому і більш особливому значенню - щоб бути не тілесним подобієм, 726

але духовим подобісм. "Ми будемо подібні Йому, тому що побачим Його, яким Він е". Він е духовою істотою "повний образ особи Отця", "вище понад Ангели і сили, і власті, і всяке імено", і тим самим багато вищий від досконалого чоловіка. Якщо ми будемо такими як Він у характері, і участвувати в Його природі і славі, то це означає, що ми також будемо образом особи Отця "Якого ніхто не бачив (людським оком) і бачити не може, Який мешкає в світлі неприступнім," але до Якого ми можемо приступати, і Якого ми зможемо бачити таким, як Він є, тому що ми будемо змінені-ІЙоана 3:2; 1Тим.6:16; 1:17.

Але, щоб хтось не зрозумів зле, то Апостол додає "І як ми (Церква) носили образ земного, так і образ небесного будемо носити". Думкою Апостола в цьому реченні не є, що всі будуть носити образ небесного. Таким не був замір Творця. Коли Він створив чоловіка, Він намірив мати земну, людську істоту на свій образ (умовий, моральний), щоб він був паном, володарем землі, як представник свого Творця (Буття 1:26-28; Пс.8:4-7). Вибір Нового Створіння є зовсім відмінним і відлученим від земного створіння. Вони є вибрані з світу і становлять лиш "мале стадо", і є покликані аби бути Господньою царською клясою, щоб благословити світ в Тисячоліттю; з того слідує, про що можемо бути певні, що вони будуть занимати дуже високі і відповідальні становища, і можливо, що будуть виконувати важну працю, продовжуючи Божі заміри в зв'язку з іншими світами і іншими творивами.

Але Апостол робить ще дальше застереження, кажучи: "Це ж кажу вам, брати, що тіло й кров Царства Божого успадкувати не можуть". В той спосіб він відрізнює наш теперішній стан в тілі, і наш майбутній стан як духових істот, і з певністю заявляє, що так довго як ми є в тілі, ми не можемо

становити Господнього Царства в жодному дійсному значенні, тому що це Царство має бути духове і буде складатись з духових істот. Сам наш Господь, Голова, Провідник і Приклад для своєї Церкви, є славною духовою істотою, проблиск Якого Ап. Павло бачив (1Кор.15:8), і

727

видиво Якого було дане Ап. Йоанові в Об'явленню. "Ми будемо подібні Йому" - не в тілі, як решта людства, з якої ми стали вибрані, реституція, і воскресення і суд якої припровадить їх назад до досконалості стану тіла і крові, і ця сама реституція приверне нашу землю до стану представленого на початку в Еденському Салі.

Але Апостол знав, що це буде тяжко для нас вповні зрозуміти думку про таку повну переміну Церкви з стану земного, тілесного до стану небесного, духового. Він збагнув, що нам легше буде зрозуміти цю справу, коли йде про тих, що померли, чим про тих, що остануться живими до присутності Господа. Для нас є о много легше збагнути, що сплячі воскреснуть в нових духових тілах, в таких, які Господь обіцяв приготовити, чим зрозуміти в який спосіб ці, що будуть жити в часі другої присутності Господа, стануть прийняті Ним до Його Царства. Господь через Апостола Павла робить цю річ виразною для нас, кажучи: "Ось кажу вам таємницю, не всі ми заснемо, та всі перемінимось, у хвилину, у миг ока, при останній сурмі; бо засурмить вона, і мертві в Христі воскреснуть, а ми перемінимось",- ІКор. 15:51,52.

Хоча Господь, через Апостола, пояснив до певної міри таємницю в цих словах, ломимо того певна міра таємниці затемнює навіть це пояснення, тому що багато з дорогого Божого народу змішали слово "заснемо" з словом "помремо" і припускають, що пояснення вказує, що святі, які залишуться аж до присутності Господа, будуть перемінені без вмирання, а тут не так говориться. Візьмім напр. справу Апостолів; вони померли і від часу смерти їх вважалось за "сплячих", аж до часу воскресення. Вмирання, або смерть, було моментальною чинністю, а спання, або несвідомість, тривало віками.

Думка в словах "спати" мусить бути прилучена до слів Апостола, для того щоб їх можна зрозуміти, а саме: Це не буде потрібним, щоб Господній нарід, який лишиться до другого приходу Господа, мав спати в несвідомості смерті навіть на хвилину. Однак вони помруть, як Господь заявив

728

729

через пророка, говорячи про Церкву: "Я сказав: Ви боги; і сини Всевишнього всі ви. Однак помрете, як усі люди, і впадете, як один з князів" (Пс.82:6,7). Світ в загальному вмирає як князь Адам, як його діти мають участь в його осуді; але вірні в Христі Ісусі вмирають з Ним - з Князем Ісусом (Ісая9:6; Діян.3:15; 5:31). Оправдані через жертву, вони стались вмерлими з Ним, як співжертвуючі. Вони "впали" в смерть через саможертву, подібно до другого Князя. "Коли ми померли з Ним, то з Ним будемо жити". Але, як Апостол показує нам, що смерть для тих (в часі другої присутности Христа) не означатиме "спання" несвідомості, тому що для них момент вмирання буде моментом "переміни", тобто вони будуть убрані небесним убранням, тілом духовим.

"Зміна", яку одержуть ці члени Церкви, що остануться до присутності Христа, буде в повному значенні цього слова Першим Воскресенням. Вона в нічому не різниться від смерти, яку переходять усі члени одного тіла. Тут буде лиш одна різниця, яку власне Апостол докладно позначує, а саме: вони не будуть "спати". Ці останні члени тіла не будуть потребувати спати - не будуть потребувати ждати, щоб прийшло Царство, тому що воно буде тоді заложене (духова фаза - Ред) Вони негайно перейдуть з стану служби по цій стороні завіси в тілі, до стану служби по другій стороні завіси, як досконалі Нові Створіння в Христі.

"ЩЕ НЕ ВИЯВИТЬСЯ ЧИМ БУДЕМО"

Коли йде про сили і властивості удосконаленого Нового Створіння, Апостол говорить нам, що вони не всі будуть мати цей самий ступінь слави, хоча всі матимуть цей самий вид слави - вони всі будуть духовими, або небесними істотами. Там буде одна спільна слава для тих всіх небесних істот і інша спільна слава для людських, або земних істот. Кожна в своїй досконалості буде славною, але слава небесних буде вищою, найвищої якості. Писання говорить нам, що Церква яко цілість, буде "сяяти, як сонце

в Царстві Отця" (Мат. 13:43). Цей нашого Господа опис відноситься до майбутньої слави усіх, які належуть до кляси "пшениці", однак в світлі пояснення Апостола (41 вірш) ми розуміємо, що там

буде індивідуальна різниця в стані і в честі Церкви. Усі будуть досконалі, усі будуть дуже щасливі, але так як Отець є понад усіх, і так як Він прославив Сина і поставив Його слідуючим по собі, і як це вказує на різницю слави, і авторитету, то так само між послідовниками Господа, які стануть прийняті, буде різниця стану "зоря від зорі відрізняється славою" у величі і в світлі.- ІКор. 15:41.

В двох своїх притчах наш Господь натякає на цю саму різницю між Його прославленими послідовниками. Той, що був вірний в п'ятьох талантах мав дістати особливе признання від Господа, як Він повернув; а ці два інші, які мали менше талантів, одержуть нагороду також, але в пропорції. Той, хто вірно вживав свою міну, так що набув десять мін, одержав владу над десятьма містами, а той, хто вірно вживав міну і набув п'ять мін, то відповідно до того дістав владу над п'ятьма містами.- Мат.25:14-30; Луки 19:11-27.

Тут ми не повинні дивуватись, бо коли дивимось взад то бачимо, що хотяй наш Господь вибрав дванадцятьох Апостолів і всіх їх любив, все ж таки між ними було трьох, яких Він особливо любив, і які при різних оказіях були близько Нього і були в ближчій сполуці з Ним, чим інші. Ми також можемо бути певні, що коли "Книга Життя" буде відчинена і коли найближчі до Господа місця на Його престолі будуть розділені, то ці по правій і ці по лівій (ближче до Нього), будуть визнані за найбільш гідних цієї честі і слави (Мат.10:41). Ми зовсім не були б здивовані побачити Ап. Павла найближче Господа з одної сторони і Ап. Йоана найближче з другої сторони. Тут думка не є про місце, чи позицію на лаві - престолі - але близькість відношення в силі і величчі Царства. Можемо бути певні, що всі, які будуть становити "мале стадо", будуть так наповнені Духом Господа, що кожний з них 730

буде шанувати один одного, буде задоволений з свого стану, і ми е певні, що там не буде заздрости, але, що всі Нові Створіння будуть годитися з Божою постановою і Його рішенням відносноно гідносги і стану кожного члена. Це є так в теперішнім часі і можемо сподіватись, що тим більше буде в майбутності. Про теперішній час читаємо, "Бог розподілив члени в тілі, кожного з них, як хотів", і всі що є в згоді з Господом, вони не стараються змінити Божої постанови, але її признають і з нею співділають. І так само напевно буде в майбутності.

Описуючи різниці між теперішніми станами і тими, що будуть в майбутності, Апостол говорить "Сіється в тлінні, а встає в нетлінні". Тут Апостол говорить про Нове Створіння, якого існування почалось від його посвячення і сплодження з Духа; воно розвивалось і також старалось контролювати своє тіло і зробити його слугою, щоб поступало згідно з Божою волею. Про Нове Створіння є сказано, що воно живе в тілі так як в наметі, очікуючи на нове тіло. Воно було посіяне в тілі, що псується (тліннім) і воно померло, але не вважається за мертве, але за таке, що спить, однак його земний намет став розложений. Це є те саме Нове Створіння, яке має бути вбране в небесне шатро, в небесне тіло при Першому Воскресенню.

Духове тіло, в якому Нове Створіння повстане, буде як каже Апостол, нетлінне, яке не може бути знищене, ні зіпсутись, ні померти. Це слово нетління переложене з грецького афтарсія і означає те, що не вмирає, не може бути знищене. Це є те саме слово, яке переложено на нетління в стихах 50, 53, і 54 цієї ж голови, і це саме слово є переложене на безсмерття в Рим. 2:7 і в 2 Тим.1:10.

Декларація, що наші духові тіла будуть нетлінні, безсмертні є надзвичайно важливою, тому що нас виразно поінформовано, що ця якість безсмертя належить з природи до самого^Бога, Єгови, а^про нашого Господа є сказано, що задля Його вірности Йому було дано життя в собі, так як самий Отець мас життя в собі. Тут думка є ця сама - що славний Голова Церкви одержав таку зміну до

731

безсмертя, до нетління, до учасництва в Божій природі. Нас не дивує, що Божий план був такий поблажливий для нашого Відкупителя, але це дійсно дивує нас, що ця якість божественної природи, що була дана нікому іншому, лиш нашому Господу, повинна бути обіцяна для членів Його тіла, які йдуть в Його сліди, і згідно з обітницею, шукають слави, честі і безсмертя- 2Пет.1:4; Рим.2:7.

"Сіється в безчесті, а встає в славі" Ці слова також відносяться до Нового Створіння. Підчас теперішнього часу світ нас не^знає, він не знає, що ми є сплоджені Отцем, щоб бути Його дітьми на духовому поземі і що ми є лиш тимчасовими переходнями в тілі, а це для того, щоб випробувати і досвідчити нашу вірність і лояльність для нашої угоди жертви. "Тепер ми є сини Божі", але, не

будучи розпізнаними, світ не признає нас, і тому що ми посвятились Господу, то не можемо занимати такого почесного місця між людьми, яке могли б занимати з нашими природними талантами, коли вони були скеровані за погонею світу. В кожному разі, сьогодні Церква в тілі разом, чи поодиноко, є, як Апостол говорить, "в безчесті", і як він усюди заявляє, що наші тіла в теперішнім часі, є тілом "пониження" (Фил.3:21). Але яким буде наш стан в майбутності? Чи ця неслава промине? Чи Церква (Голова і тіло) буде таким, що Ангели і люди будуть їх оцінювати і поважати? Чи Нове Створіння буде в славі ? О, так. Таким є запевнення.

"Сіється в безсиллі, а стає у силі". Це теж дальше відноситься до Н. Створіння, а безсилля, або немочі тут згадані належуть до їх смертельних тіл, які є оплакувані усіма Н. Створіннями, і які Господь зараховує не як їх слабості, але тіла; Бог дивиться на заміри і бажання Н. Створіння, які є чисті, досконалі і вірні Йому. Слова "стає у силі" особливо потверджують, що ці слабості не будуть знаходитись в нових духових воскресших тілах "вибору" -Церкви. Тут буде сила досконалосте, сила нової природи, сила Божа.

"Сіється тіло тілесне (природне, земне), а встає тіло 732

духовне". Апостол дальше говорить про Н. Створіння. Це є природне тіло тепер - одинокою реальною, відчутою річчю є тіло. Лиш з ласки Божої нам є дозволено вважати новий ум як Нове Створіння, і ждати на час, коли новий ум одержить духове тіло, що буде для нього відповідне. Тоді тіло духове буде Новим Створінням. Якою чудовою е тут для нас перспектива. Це дійсно е не до поняття для нас, які маємо до діла з речами і досвідами природних людей -за вийнятком, що наш ум через віру і при помочі Божого Духа може розуміти обітниці і об'явлення Господа і духом увійти в "речі ще невидимі".

Але, якщо сама думка про надходячу славу піднесла нас вище від світу і його бажання, його журби і марноти, то скільки більше означатиме це для нас тоді, коли станемось досконалими^ подібні до нашого Господа і станемось учасниками Його слави! Не дивно, що наш Господь сказав до Нікодима, "Коли про земне я вам говорив і ви не вірите, то як же повірите, коли про небесне говоритиму". Не дивно, що є сказано, що ми мусимо бути скорше сплоджені з Святого Духа, перш ніж лиш зачнемо розуміти речі духові. Тому, безсумніву, наша здібність бігти в змаганню, який є виставлений перед нами в Євангелії, наше старання статись побідником духа світу і хитрощів противника, буде залежна від нашого послуху для Божого Слова, для Його поради; ми не маємо любити світу, але маємо відложити всякий тягар і гріх, що так легко обмотує і не забувати спільних сходин і щоденного досліджування Писання, і в кожнім випадку користати з тих привілеїв, і милосердя і благословення, що є дані нам, як Божим дітям. Коли будемо так чинити, то ніколи не похитнемося і для нас буде відкритий широкий вхід до вічного Царства нашого Господа і Спаса Ісуса Христа- ІЙоана 3:2,3; Рим.8:17; Йоана 3:12j 1Кор.2:14; Шоана 2:15; Ефес.6:10-18; Жид.12:1,2; 10:25; Иоана 5:29; Діян.17:11; 2 Пет.1:4-11.